

Güz Alacakaranlığın Ejderhaları

Ejderha Mızrağı Destanı
1. Kitap

Weis & Hickman

İLGİNÇ BİR GRUP KAHRAMAN...

***Tanis Yarımelf* -** Yoldaşları'nın lideri. Dövüşmeyi sevmeyen yetenekli bir savaşçı. İki kadına olan aşkının acısını çekmektedir -fırtınalı kılıç ustası Kitiara ve büyüleyici elf kızı Laurana.

***Sturm Brightblade* -** Solamniya Şövalyesi. Afet öncesi saygı duyulan şövalyeler, o günden beri onurlarını kaybetmişlerdi. Sturm'ün amacı - ki bu onun için hayatta kalmaktan daha önemli dir - şövalyelerin onurunu iade edebilmektir.

***Altınay* -** Reisin Kızı. Mavi Kristal Asa'nın taşıyıcısı. Kabilesinden kovulan Nehiryeli'ne olan aşkı, onları gerçeğin peşinden tehlikeli bir göreve yöneltiyor.

***Nehiryeli* -** Gezgin'in torunu. Mavi Kristal Asa, ölümün kara kanatlarla uçtuğu şehirde ona emanet edildi. Nehiryeli burada canını zor kurtardı. Ancak bu sadece bir başlangıçtı.

***Raistlin* -** Caramon'un ikizi - büyücü. Sağlığını yitirmiş olmasına rağmen, Raistlin genç yaşından umulmayacak bir büyü gücüne sahiptir. Garip gözlerinin ardında karanlık gizemler saklıdır.

***Caramon* -** Raistlin'in ikizi - savaşçı. Dev gibi bir cüsseye saip olan Caramon, kardeşinin tam tersidir. Hayatta tek ilgi gösterdiği kişi Raistlin'dir - aynı zamanda en çok korktuğu insan da.

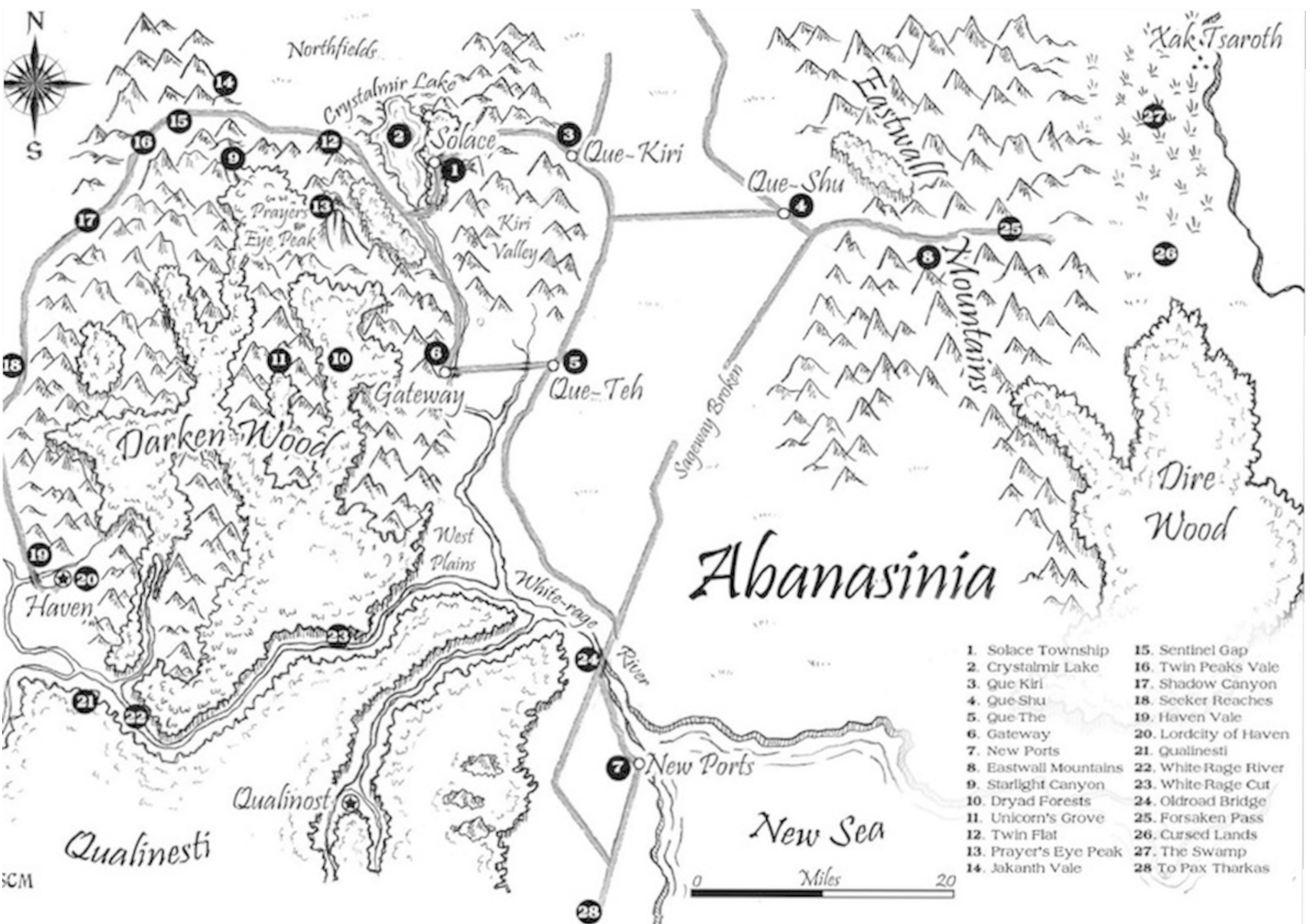
***Flint Fireforge* -** Cüce, savaşçı. Tanis'in en eski arkadaşı olan yaşlı cüce, bu gençleri kendi çocukları olarak görür.

***Tasslehoff Burrfoot* -** Kender, "inceleyici”. Kenderler - Kyrnn'deki diğer ırkların başağrısı - korku nedir bilmezler. Bu nedenle de nereye gitseler, bela onları takip eder.

BU SEKİZ KİŞİYE DÜNYAYI KURTARMA GÜCÜ VERİLİYOR.

AMA ÖNCE KENDİLERİNİ

TANIMALARI GEREKİYOR - VE BİRBİRLERİNİ.

Xak Tsaroth
Northfields
Crystalmir Lake
Solace
Que-Kiri
Que-Shu
Eastwall
Mountains
Prayers Eye Peak
Kiri Valley
Gateway
Que-Teh
Sageway Broken
Darken Wood
West Plains
Dire Wood
Abanasinia
Haven
White-rage River
New Ports
Qualinost
New Sea
Qualinesti
Miles
0
20
SCM
1. Solace Township
2. Crystalmir Lake
3. Que Kiri
4. Que Shu
5. Que The
6. Gateway
7. New Ports
8. Eastwall Mountains
9. Starlight Canyon
10. Dryad Forests
11. Unicorn's Grove
12. Twin Flat
13. Prayer's Eye Peak
14. Jakanth Vale
15. Sentinel Gap
16. Twin Peaks Vale
17. Shadow Canyon
18. Seeker Reaches
19. Haven Vale
20. Lordcity of Haven
21. Qualinesti
22. White Rage River
23. White Rage Cut
24. Oldroad Bridge
25. Forsaken Pass
26. Cursed Lands
27. The Swamp
28 To Pax Tharkas

DESTANI

BİRİNCİ KISIM

GÜZ ALACAKARANLIĞININ EJDERHALARI

Margaret Weis ve Tracy Hickman

İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: ÇİĞDEM ERKAL İPEK

ŞİİR: MICHAEL WILLIAMS

KAPAK RESMİ: MATT STAWICKI

İÇ RESİMLER: VALERIE VALUSEK (BASILI KİTAPTA)

E-KİTAP: spiderh

EJDERHAMIZRAĞI DESTANI

Birinci Kısım

GÜZ ALACAKARANLIĞI EJDERHALARI

Margaret Weis ve Tracy Hickman

Yapıtın Özgün Adı:

DRAGONLANCE® CHRONICLES: DRAGONS OF AUTUMN TWILIGHT

İlk Basımı: A.B.D., TSR Inc. Nisan 1984

Wizards of the Coast ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır.

TSR Inc. bir Wizards of the Coast şirketidir.

Kapak Resmi: Matt Stawicki

İç Resimler: Valerie Valusek

Dizgi - Baskı: Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş.

ISBN: 975-94275-0-8

Birinci Baskı: Şubat 1999

İkinci Baskı: Mayıs 1999

Üçüncü Baskı: Ocak 2000

Dördüncü Baskı: Kasım 2000

Beşinci Baskı: Eylül 2001

ARKABAHÇE YAYINCILIK

Şakayık Sokak, Buket Apt. No:39/2 Teşvikiye - İSTANBUL

Tel: (0212) 246 70 68 Fax: (0212) 246 69 77

BAŞLARKEN...

Fantastik kurgu türü, 20. Yüzyılda ortaya çıkan ve en az bilim kurgu kadar ses getirmiş bir edebi akımdır. Köklerini İskandinav ve Orta Avrupa mitolojisinden alan bu türün yaratıcısı, hiç kuşkusuz J.R.R. Tolkien'dır. Ülkemizde de kısa bir süre önce yayınlanan “Yüzüklerin Efendisi” ile Tolkien, okuyuculara yepyeni evrenlerin kapılarını açtı. Yüzüklerin Efendisi'nden sonra yüzlerce kitap yazıldı fantastik kurgu türünde. Ejderhamızrağı da bu türün en önemli eserlerinden biridir. Yayınlandığı her ülkede en çok satan kitaplar listesine giren bu seri, bizce ülkemizde de hakettiği ilgiyi görecektir.

Arkabahçe Yayıncılık olarak, Türk okuruna fantastik kurgu türünün en seçkin yapıtlarını sunmak için yola çıktık. Henüz yolun çok başındayız. Fantastik Kurgu romanların yanı sıra her yaştan, her kesimden hayal gücü geniş insanlara hitap edecek Fantastik Rol Yapma oyunlarıyla da karşınızda olacağız.

Ejderhamızrağı, ülkemizde henüz emekleme sürecinde olan fantastik kurgu türünün en seçkin örneklerinden. Yayınlandığı tüm ülkelerde defalarca basılan ve New York Times başta olmak üzere pek çok yerde en çok satan kitaplar listesine giren Ejderhamızrağı serisi, fantastik kurguya başlamak için belki de en iyi eser. Bu kitap, hem çok tempolu bir macera, hem de aşkın, dostluğun, ihtirasın ve kahramanlığın bir öyküsü. İyi ve kötünün savaşında kahramanlar hem kendilerini hem de birbirlerini tanıyacaklar.

Ejderhamızrağı'nın, sizler için yeni dünyalara geçitler açması dileğiyle...

SÖZLÜK

Roman içinde geçen bazı terimler Türk okuruna yabancı olduğu için bunları burada açıklama gereğini duyduk.

Elf **-** Kyrnn dünyasında en uzun süreden beri varolan, iyilik timsali, uzun ömürlü bir ırktır. Narin yapılı, badem gözlü ve sivri kulaklıdırlar. Gizemli ormanlarında insanlardan ve diğer ırklardan ayrı yaşarlar.

Goblin **-** Kötü ırkların en çelimsizidir Çok çirkindirler. Çirkin suratlı ve gri derilidiler. Boyları 1.20-1.50 arası değişir. Kaba silahlar kullanırlar Kötülük ordularının piyade taburlarını oluştururlar

Hobgoblin **-** Goblinlerin yapılı kuzenleridirler. İri yapılarını, kuvvetli silahlar ve pis vucut kokularıyla desteklerler. Kötülük ordularında çavusluk görevi yaparlar.

Ogre **-** Bir zamanlar elflerden bile güzel olan bu ırk, yaptıkları zulüm ve kötülük sunucu çirkinleşmişlerdir. Genelde dağlara oydukları şehirlerinde yaşarlar ve yağma için ovalara inerler. İki metreye yakın boyları ve iri cüsselerini zekalarıyla desteklerler.

Wyvern **-** Ejderhaların kuzenleri olan bu yaratıkların tüm vücutları al pullarla kaplıdır. Kanatları sayesinde uzun mesafeleri çok kısa sürede katederler. Kuyruklarının ucundaki zehir en güçlü yaratıkları bile anında öldürebilir. Zekalarının fazla olmaması onların sadece basit görevlerde kullanılmalarına izin verir.

EJDERHANIN İLAHİSİ

Türküsü dökülürken ağzından, göklerin yağmuru,
gözyaşı gibi, işitin bilgeyi,
yılların ve Ejderhamızrağı'nın Yüce Söylencelerinden
unutulmuş öykülerin tozunu temizlerken.
Çünkü hatıraların ve sözün ötesindeki derin çağlarda
dünyanın o ilk nazarında
üç ay, yükselirken ormanın bağrından
ejderhalar, korkunç ve kocaman,
savaşmışlardı Krynn denilen dünyada.

Yine de ejderhaların karanlığından
bizim ışık isteyen çığlıklarımızdan
süzülen kara ayın boş yüzünden
küllenmiş bir ışık birden alevlendi Solamniya'da:
bir şövalye, hem güçlü, hem hakikatli,
aşağı çağıran tanrıların kendilerini
ve kudretli Ejderhamızrağı'nı döven, parçalayan

ejderhasoyunun ruhunu,

Krynn'in aydınlanmaya başlayan

kıyılarından kanatlarının gölgesini kovan.

Böylece Huma, Solamniya Şövalyesi,

Şavkgetiren, îlk Mızrakçı,

kendi ışığını Khalkist Dağları'nın eteklerine,

tapınakların çökmüş sessizliklerine,

tanrıların taştan ayaklarına kadar izledi.

Mızrakustaları'nı çağırıp yere indirdi,

ve tarifsiz kötülüğü ezen, tarifsiz gücünü aldı,

sürmek için etrafı sarmalayan karanlığı

ejderhanın boğazındaki tünele gerisin geri.

Büyük İyilik Tanrısı Paladine,

parladı Huma'nın yanı başında,

güçlü sağ kolunun mızrağını güçlendirerek;

ve Huma tutuşarak binlerce ayla,

Karanlıklar Kraliçesi'ni kovdu uzaklara,

kovdu feryat eden ordularının yığınlarını

lanetlerinin sadece hiçliklerin üzerine çöktüğü

aydınlanmakta olan toprağın çok derinlerinde

ölümün duygusuz krallığına geri.

Böylece bilmişti Rüyalar Çağı gümbürtüyle

ve başlamıştı Kudret Çağı.

Işık ve hakikat krallığı îstar doğudan, güneş önünde

beyaz ve altın renkli minarelerin yükseldiği yerden

ve kötülüğün geçip gittiğini ilan eden

güneşin haşmetinden dolduğunda;

ve iyilikle dolu uzun yaz aylarını

doğurup büyüten îstar

bir meteor gibi parlıyordu

hakkın ak göklerinde.

Yine de gün ışığının olgunluğunda

gölgeler görmüştü îstar'ın Kralrahip'i:

Geceleri ağaçlan elleri

Hançerli suretler gibi görmüştü,

koyulmuştu dereler sessiz ay altında kararıp.

Huma'ya giden yoları araştırmıştı,

araştırmıştı parşömenleri, işaretleri, büyüleri,

o da tanrıları çağırabilir umuduyla ve bulabilir

yardımlarını kutsal amaçlarda,

dünyayı günahtan temizleyebilir diye.

Sonra karanlık ve ölüm zamanı geldi

tanrılar dünyadan yüz çevirdikçe.

Ateşten bir dağ,

kuyrukluyıldız gibi îstar'a çarptı boydan boya,

şehir, bir kelle gibi ikiye yarıldı alev alev,

bir zamanların verimli tarlalarından dağlar fışkırdı,

dağların mezarlarına denizler aktı,

çöller, denizlerin terkedilmiş zeminlerinde ah etti,

Krynn'in caddeleri paramparça,

ölülerin yolu oldu çıktı.

Böyle başlamıştı Ümitsizlik Çağı.

Yollar dolaşmıştı.

Şehirlerin kıyılarında rüzgarlar,

kumfrtınaları kolgeziyordu,

Ovalar ve dağlar oldu evlerimiz.

Eski tanrılar güçlerini yitirdikçe,

bomboş gökyüzüne seslendik,

soğuk, bölücü griliğe, yeni tanrıların kulaklarına.

Gökyüzü sakin, sessiz, kıpırtısız.

Daha duyacağız cevaplarını.

Yaşlı Adam

Tika Waylan şöyle bir içini geçirip, tutulmuş kaslarını rahatlatmak için omuzlarını kasarak sırtını doğrulttu. Sabunlu paçavrayı kovaya fırlatarak boş odaya göz gezdirdi.

Eski hanı ayakta tutmak gün geçtikçe zorlaşıyordu Tahtaların ılık cilalarına bol miktarda sevgi yedirilmişti ama sevgi ile mumyağı, dikkatle kullanılmış masalardaki çatlakları ve yarıkları gizleyemiyor; müşterilerin orada burada ortaya çıkan kıymıkların üzerine oturmasını engelleyemiyordu. Son Yuva Hanı, kızın methini duyduğu Liman'daki bazı hanlar gibi süslü falan değildi. Rahattı. Hanın içine inşa edildiği canlı ağaç yaşlı kollarını sevgiyle sarmıştı hana; öte yandan duvarları ve sabit eşyası ağacın dalları arasına o kadar büyük bir özenle oturmuştu ki, doğanın işi bıraktığı, insanın başladığı yeri ayırt etmek çok zordu. İçki tezgahı, onu destekleyen canlı tahta etrafında cilalı bir dalga gibi yükselip alçalıyordu. Pencerelerdeki renkli camlar odanın içine insanı kucaklayan canlı parıltılar saçıyordu.

Öğle vakti yaklaştıkça gölgeler küçülmeye başladı. Son Yuva hanı biraz sonra açılacaktı. Tika etrafına bakarak memnuniyetle gülümsedi. Masalar temizlenmiş, cilalanmış, bir tek yerleri süpürse yeterdi. Ağır ahşap sıraları yana sürüklemeye başlamıştı ki Otik mis kokulu buharlar içinde mutfaktan belirdi.

"Canlı bir gün daha olacağa benziyor -hem iş, hem de hava açısından- dedi iri bedenini içki tezgahının arkasına sıkıştırarak. Neşe içinde ıslık çalıp içki kupalarını dizmeye başladı.

"Ben işlerin daha sakin, havanın daha sıcak olmasını tercih ederim,” dedi Tika, bir sırayı kuvvetle çekerek. "Dün bütün gün ayaklarım koptu, karşılığında birazcık teşekkür aldım, bahşiş ondan da azdı. Öyle can sıkıcı bir kalabalık ki! Herkesin sinirleri gergin, en ufak seste sıçrıyor dün elımden bir maşrapa düştü ve -yemin ederim- Retark kılıcını çekti!”

"Püf" diye homurdandı Otik. "Retark bir Solace Yüce Arayanlar Muhafızı. Onların sinirleri hep gergindir Sen de Hederick için çalışsaydın, o fanat..."

"Dikkatli ol" dîye uyardı Tika

Otik omuzlarını silkti. "Eğer Yüce Teokrat uçmasını öğrenemediyse, bizi dinleyebilmesi mümkün değil. O daha beni duyamadan ben onun merdivenlerdeki ayak seslerini duyarım." Yine de Tika, Otik'in konuşmasına devam ederken sesini alçalttığını farketti. "Solace sakinleri daha fazla tahammül edemeyecekler; bak bu sözümü yabana atma. İnsanlar ortadan kayboluyor ve kimbilir nerelere götürülüyorlar. Hüzünlü zamanlar bunlar." Başını salladı. Sonra neşesi yerine geldi. "Ama işler için iyi."

"Bizi kapatana kadar," dedi Tika ümitsizce. Süpürgeyi kaparak hararetle süpürmeye başladı.

"Teokratlar bile midelerini doldurup boğazlarındaki pası temizlemek isterler," Otik kıkır kıkır güldü. "Gece gündüz demeden insanlara Yeni Tanrılar hakkında nutuk çekmek insanı susatan bir iş olsa gerek - her gece buraya geliyor."

Tika süpürmeyi bırakarak içki tezgahına dayandı.

"Otik," dedi ciddi ciddi, sesi hafiflemişti. "Başka söylentiler de var - savaş söylentileri. Kuzeyde toplanan ordular. Sonra kasabada, şu yabancı, kukuletalı adamlar var. Yüksek Teokrat ile birlikte dolanıp sorular soruyorlar.”

Otik on dokuz yaşındaki kıza şefkatle baktı, uzandı ve yanağını okşadı. Kendi babası gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğundan beri ona babalık elmişti. Kum kızıl buklelerini çekiştirdi.

"Savaş. Öf." Burnunu büktü. "Afet'ten beri hep savaş söylentileri olmuştur. Bunlar sırf söylenti kızım. Belki de bunları Teokrat, insanları hizaya sokmak için uyduruyordur."

"Bilmiyorum” diye kaslarını çattı Tıka. "Ben...

Kapı açıldı.

Tika ile Otik telaşla sıçrayarak kapıya doğru döndü. Merdivenlerde ayak sesi duymamışlardı ve bu son derece esrarengiz bir şeydi. Son Yuva Hanı'nda Solace'taki tüm diğer binalar gibi -demircinin dükkânı dışında- ulu bir vallenağacının üst dalları arasına inşa edilmişti. Kasabalılar, Afet'i izleyen dehşet ve kargaşa günlerinde çareyi ağaçlara sığınmakla bulmuşlardı. Böylece Solace, bir ağaçlar kasabası haline gelmişti, Krynn'de kalan gerçek anlamdaki az sayıdaki güzellikten biri. Dayanıklı ahşap köprü yollar, gündelik yaşamlarını sürdürmekte olan beş yüz kişinin, yerden çok yukarılara tünemiş olan evleri ile iş yerlerini birbirine bağlıyordu. Son Yuva Hanı, Solace'taki en büyük binaydı ve yerden kırk ayak yukarıdaydı. Basamaklar kadim vallenağacının eğri büğrü gövdesinin çevresinden yükseliyordu, Otik'in de söylemiş olduğu gibi, Han'ı ziyaret edecek herhangi biri görülmeden çok önce duyulabilirdi.

Fakat ne Tika ne de Otik yaşlı adamı duymamıştı.

Yıpranmış meşe bir asaya yaslanarak kapı eşiğinde durmuş, Han'a göz gezdiriyordu adam. Sade, gri cüppesinin lime lime kukuletası başına çekilmiş, şahinimsi, parlak gözleri dışında yüzünü gözlerden gizliyordu. "Yardımcı olabilir miyim Yaşlı Kişi?" diye sordu Tika yabancıya, Otik'le birbirlerine endişeyle bakarak. Acaba bu yaşlı adam bir Arayan casusu muydu?

"Hı?" diye gözlerini kırpıştırdı yaşlı adam. "Açık mısınız?" "Şey..." diye tereddüt etti Tika.

"Elbette," dedi Otik, gülümseyerek. "Gel içeri Ak-sakallı, Tika, konuğumuza bir sandalye bul. O uzun tırmanıştan sonra yorulmuş olmalı."

"Tırmanmak mı?" Yaşlı adam başını kaşıyarak önce sundurmaya sonra da aşağıya yere doğru baktı, "A, evet. Tırmanış. Çok fazla basamak..." Sekerek içeriye girdi, sonra da asasıyla Tika'ya şakadan vurdu, “İşine devam et küçük kız. Ben kendi sandalyemi kendim bulabilirim."

Tika omuzlarını silkti, süpürgesine uzandı ve gözleri yaşlı adamın üzerinde, süpürmeye başladı.

Adam han ortasında durarak, sanki odadaki her bir masanın ve sandalyenin yerini saptarcasına etrafına bakındı Müşterek oda, vallenağacının gövdesini çevreleyen geniş ve fasulye biçimli bir odaydı. Ağacın daha küçük dalları tavanı ve tabanı destekliyordu. Adam, özel bir ilgiyle, odanın diğer tarafına dörtte üçlük bir mesafede bulunan ocak başına baktı. Ocak, Han'ın tek taş işçiliğiydi ve ağacın bir parçası gibi dursun diye, yukarıdaki dallara doğal bir biçimde karışan, belli ki cücelerin elinden çıkmış bir işti. Ocak çukurunun yanındaki odunlukta yüksek dağlardan getirilmiş odunlar ve çam kütükleri yüksek bir yığın halinde istiflenmişti. Hiçbir Solace sakini kendi ulu ağaçlarının odunlarını yakmayı aklına getirmezdi. Mutfaktan dışarı çıkan bir arka yol daha vardı; bu kırk ayak yükseklikleydi ama Otik'in az sayıda müşterisi bu tertibatı elverişli buluyordu. Yaşlı adam da bulmuştu.

Gözleri bir yerden diğerine kayarken kendi kendine memnuniyet ihtiva eden yorumlar mırıldanıyordu. Sonra, Tika'yı hayretler içinde bırakarak aniden asasını elinden bıraktı, cüppesinin kollarını sıvayarak eşyaların yerini değiştirmeye başladı!

Tika süpürmeyi bırakarak, süpürgesine dayandı. “Ne yapıyorsun? O masa hep oradaydı!”

Müşterek odanın ortasında uzun ve dar bir masa duruyordu. Yaşlı adam bunu sürükleyerek tam ocak çukurunun yanına götürdü ve sonra yaptığı işi gözden geçirmek için şöyle bir geriledi.

“İşte,” diye homurdandı. “Ateşe daha yakın olmalı. Şimdi iki sandalye daha getirelim. Burada altı sandalyeye ihtiyaç var.”

Tika, Otik'e doğru döndü. O da tam karşı çıkacak gibiydi ki, birden mutfaktan alevlenen bir ışık geldi. Aşçının çığlığı yağın yine ateş aldığını gösteriyordu. Otik açılır-kapanır mutfak kapılarına doğru seğirtti.

“Zararsız,” diye fısıldadı Tika'nın yanından geçerken. “Bırak ne isterse yapsın - mantık çerçevesinde. Belki de bir parti verecektir.”

Tika içini çekerek yaşlı adama istemiş olduğu gibi iki sandalye götürdü. Gösterdiği yere koydu.

“Şimdi,” dedi yaşlı adam etrafa dikkatle bakarak. “İki sandalye daha getir -rahat olanlardan olsun ha- buraya. Onları ocak çukurunun yanına koy, bu gölgeli köşeye.”

“Orası gölgeli değil,” diye itiraz etti Tika. “Tam güneşin altında!” “A,” -yaşlı adamın gözleri kısıldı- “ama bu gece gölgeli olacak, öyle değil mi? Ateş yandığında... ”

“Sa-sanırım öyle...” diye kekeledi Tika.

“Sandalyeleri getir. Aferim kızıma. Ve ben kendim için tam buraya bir tane istiyorum.” Yaşlı adam ocak çukurunun önündeki bir noktayı işaret etti. “Benim için.”

“Parti mi veriyorsun Yaşlı Kişi?” diye sordu Tika, Han'daki en rahat, en eski sandalyeyi taşırken.

“Parti mi?” Düşünce yaşlı adama komik gelmiş gibiydi. Kıkır kıkır güldü. “Evet kızım. Afet'ten bu yana Krynn'in görmemiş olduğu türden bir parti olacak bu! Hazır ol Tika Waylan. Hazır ol!”

Kızın omuzuna hafifçe vurdu, saçlarını karıştırdı, sonra dönerek kemikleri çıtırdaya çıtırdaya kendini sandalyeye bıraktı.

“Bir kupa bira,” diye emretti.

Tika, birayı doldurmaya gitti. Yaşlı adama içkisini götürüp yeniden süpürmeye başlamıştı ki, adamın ismini nasıl bildiğine hayret ederek durakladı.

I. KİTAP

- 1 -

Eski dostlar buluşuyor.

Kaba bir müdahale.

Flint Fireforge, yosun kaplı, koca bir kayaya bıraktı kendini. Yaşlı cüce kemikleri onu yeterince uzun zamandır ayakta tutmuştu ve artık şikâyet etmeden devam etmeye hiç niyetleri yoktu.

"Hiç ayrılmamalıydım." Flint söylenerek aşağıdaki vadiye baktı. Etrafta başka birileri olduğunu gösteren hiç iz olmamasına rağmen yüksek sesle konuşuyordu. Uzun yıllar yalnız başına yaptığı geziler cücede kendi kendine konuşma alışkanlığı yaratmıştı. Her iki eliyle dizlerine vurdu. "Ve bir daha ayrılacak olursam ne olayım!" diye beyan etti hararetle.

Akşamüstü güneşiyle ısınmış kaya, serin güz havasında bütün gün boyunca yürümüş olan kocamış cüceye rahat gelmişti. Flint gevşeyerek, bıraktı sıcaklık -hem güneşin hem de düşüncelerinin sıcaklığı- kemiklerine kadar insin. Çünkü artık evine gelmişti.

Gözlerini sevgiyle bu bildik manzara üzerinde dolaştırarak etrafına bakındı. Altında uzanan dağ yamacı, güz ihtişamı ile örtülmüş yüksek dağlık çukurun bir kenarıydı. Vadideki vallen-ağaçları mevsimin renkleriyle tutuşmuştu; parlak kırmızılar ve altın renkler gerideki Kharolis zirvelerine doğru mora dönüyordu. Ağaçlar arasındaki kusursuz masmavi sema Kristalmir Gölü sularında kendini yineliyordu. Ağaç tepeleri arasından, Solace'ın varlığının tek işareti olan duman sütunları kıvrım kıvrım yükseliyordu. Yumuşak, yaygın bir pus, vadiyi, evlerin yanan ocaklarının tatlı kokusuyla örtüyordu.

Flint oturup dinlenmeye başlayınca torbasından ahşap bir blok ile parlak bir hançer çıkarttı, elleri şuurlu bir düşünceye tabii olmaksızın hareket etmeye başladı. Ucu kaçmış bir zamandan beri cüce ırkı, biçimsiz olan şeyleri kendi zevklerine göre biçimlendirme ihtiyacını hissetmişti hep. Birkaç yıl önce işten elini eteğini çekmeden evvel kendisi de belli bir üne sahip bir demirciydi zaten. Bıçağı ahşaba sürdü, sonra dikkati başka bir yere çekildi ve aşağıdaki gizli bacalardan yükselen dumanlara bakarken eli boşta kaldı.

"Kendi evimin ateşi sönmüş," dedi Flint hafifçe. Hissi davrandığı için kendine kızarak silkindi ve ahşabı intikam alırcasına dilmeye başladı. Yüksek sesle homurdanıyordu: "Evim boş boş duruyor. Büyük bir ihtimalle çatısı akıp mobilyaları mahvetmiştir. Şu şapşal macera. Bu güne kadar yaptığım en aptalca şey. Yüz kırk sekiz yıl sonra bir şeyler öğrenmiş olmam gerekirdi!"

"Hiç de öğrenemeyeceksin cüce," diye cevapladı onu uzaktan gelen bir ses. "İki yüz kırk sekize kadar yaşasan bile!"

Elindeki tahtayı bırakan cüce bir yandan yoldan aşağı bakarken bir yandan da eli, sakin bir güvenle hançerden ayrılıp baltasının sapına doğru gitti. Ses tanıdık gibiydi, uzun zamandır duyduğu ilk tanıdık ses. Ama tam olarak çıkartamıyordu.

Flint, alçalmış güneşe gözlerini kısarak baktı. Yoldan iri adımlarla ona doğru ilerleyen bir insan sureti görmüş gibiydi. Ayağa kalkan Flint, daha iyi görebilmek için yüksek bir çam ağacının gölgesine çekildi. Adamın yürüyüşünde rahat bir zarafet izi vardı - elfçe bir zarafet derdi Flint; ama adamın bedeni bir insan bedeninin kalınlığı ve sıkı adale yapısına sahipti; öte yandan yüzündeki kıllar kesinlikle insan ırkına aitti. Cücenin, adamın yeşil kukuletasının altından tüm görebildiği yanık teni ve kızıl kestane sakallarıydı. Adamın bir omuzuna uzun bir yay asılmış, sol yanından da bir kılıç sallanıyordu. Elflerin çok sevdikleri karışık desenlerle titizlikle süslenmiş yumuşak deriden giysiler giymişti. Fakat Krynn'de hiçbir elfin sakalı olamazdı... hiçbir elfin ama...

'Tanis?" dedi Flint tereddüt içinde, adam yaklaşırken

"Aynen öyle." Yeni gelenin sakallı yüzü büyük bir tebessümle açıldı. Kollarını açtı ve cüce ona engel olamadan Flint'i ayaklarını yerden kesecek şekilde kucakladı. Cüce eski dostuna kısa bir an için sarıldı, sonra itibarını hatırlayarak kıvranıp kendini yarım-elfin kucağından kurtardı.

"Eh, beş yılda terbiyende bir değişiklik olmamış," diye homurdandı cüce. "Hâlâ ne yaşıma, ne de halime saygı göstermiyorsun. Beni patates çuvalı gibi oradan oraya atıp duruyorsun." Flint yola doğru baktı. "İnşallah bizi tanıyanlardan gören olmamıştır."

"Bizi pek hatırlayan olduğunu zannetmiyorum," dedi Tanis, gözleri bodur arkadaşını sevgiyle incelerken. "Zaman senin ve benim için, insanlar için geçtiği gibi geçmiyor yaşlı cüce. Beş yıl onlar için, uzun bir süre, bizim için bir an." Sonra gülümsedi. "Hiç değişmemişsin."

"Aynı şeyi başkaları için de söyleyemeyeceğim." Flint yeniden kayaya oturarak bir kez daha oymaya başladı. Kaşlarını çatarak Tanis'e baktı. "Sakal niye? Zaten yeterince çirkindin."

Tanis çenesini kaşıdı. "Elf kanı taşıyanlarla pek dost olmayan topraklara gittim. Sakal - insan babamdan bir armağan," dedi acı bir alayla, "soyumu saklamam konusunda çok işe yaradı."

Flint homurdandı. Bunun gerçeğin tümü olmadığını biliyordu. Yarımelf, öldürmekten tiksinti duyduğu halde kavgadan kaçıp da bir sakalın ardına gizlenecek biri değildi. Tahta kıymıkları uçuştu.

"Ben hangi kanı taşırsa taşısın kimseye dost gözüyle bakılmayan topraklara gittim." Flint elindeki tahta parçasını inceleyerek elinde evirip çevirdi. "Ama artık evimize geldik. Hepsi geride kaldı."

"Benim duyduğum kadarıyla pek öyle sayılmaz," dedi Tanis, güneşi gözlerinden uzaklaştırmak için kukuletasını bir kez daha başına geçirerek. "Liman'daki Yüce Arayanlar, Hederick isminde bir adamı Solace'ı yönetsin diye Yüksek Teokrat olarak atamış; o da kasabayı yeni dininin aşırılıklarıyla bir fesat yuvası haline sokmuş."

Tanis ile cüce birlikte dönerek sakin vadiye baktı. Vallen-ağaçları arasındaki evleri görünür kılan ışıklar göz kırpmaya başlamıştı. Evlerdeki ocaklardan çıkan odun dumanının karıştığı gece havası hareketsiz, sakin ve tatlıydı. Arada sırada, çocuklarını yemeğe çağıran bir ananın belli belirsiz sesini duyabiliyorlardı.

"Ben Solace'ta kötülük olduğuna dair bir şey duymadım," dedi Flint sessizce.

"Dini zulüm... soruşturmalar... " Tanis'in sesi, kukuletasının derinliklerinden meşum meşum geliyordu. Sesi, Flint'in hatırladığından daha derin, daha sıkıntılıydı. Cüce kaşlarını çattı. Arkadaşı beş yılda değişmişti. Üstelik elfler hiç değişmezdi! Ama öte yandan Tanis sadece bir yarımelfti; annesi, Afet'i izleyen kargaşa günlerinde Krynn'deki değişik ırkları birbirinden ayıran savaşlardan birinde insan bir savaşçı tarafından tecavüze uğradığından, bir şiddet çocuğuydu.

"Soruşturmalar! Bu sadece yeni Yüksek Teokrat'a karşı gelenler içinmiş, söylentilere göre." Flint horuldadı. "Ben Arayıcı tanrılara inanmıyorum -hiç inanmamıştım- ama inançlarımı gidip sokakta ilan da etmiyorum. Sessiz kal ki sana dokunan olmasın - benim düsturum bu. Liman'daki Yücearayanlar hâlâ irfan sahibi bilge kişiler. Sadece bu, Solace'taki bu çürük elma bütün küfeyi bozuyor: Bu arada, sen aradığını bulabildin mi?"

"Kadim ve gerçek tanrılara ait bir işaret mi?" diye sordu Tanis. "Yoksa biraz akıl mı? Ben her ikisini de aramaya gitmiştim. Hangisini kastettin?"

"Eh, sanırım biri birinden ayrılmaz," diye homurdandı Flint. Tahta parçasını elinde evirip çevirdi, hâlâ boyutlarından hoşnut değildi. "Bütün gece burada, yemek ateşlerinin kokusunu içimize çekerek oturacak mıyız? Yoksa kasabaya girip biraz akşam yemeği yiyecek miyiz?"

"Gideceğiz." Tanis elini salladı. Birlikte patikadan aşağıya yollandılar, Tanis'in koca bir adımına karşılık cüce iki adım atmak zorunda kalıyordu. Birlikte yolculuk etmeyeli uzun yıllar olmasına rağmen Flint gayri ihtiyari adımlarını hızlandırırken Tanis de gayri ihtiyari adımlarını yavaşlattı.

"Demek ki hiçbir şey bulamadın?" diye sorgusunun peşini bırakmadı Flint.

"Hiçbir şey." diye cevaplandırdı Tanis. "Çok uzun süre önce de keşfetmiş olduğumuz gibi, dünyadaki yegâne ermişler ve papazlar yanlış tanrılara hizmet ediyor. Şifa verenlerle ilgili bir sürü hikaye dinledim ama hepsi numara ve büyüydü. Neyseki dostumuz Raistlin nelere dikkat etmemi bana öğretmişti..."

"Raistlin!" Flint pöfledi. "O soluk benizli, sıska büyücü. Kendisi de şarlatanın teki zaten. Hep sümüklü, zırıltılı; durmadan burnunu kendini alakadar etmeyen her şeye sokar durur. Eğer ona göz kulak olan o ikiz kardeşi olmasa birisi onun büyülerini çoktan bitirirdi ya neyse."

Tanis sakalının tebessümünü gizlediğine memnun oldu. "Bence genç adam senin takdir ettiğinden daha iyi bir büyücü," dedi. "Sonra kabul et, o sahte ermişler tarafından tutsak edilenleri kurtarmak için uzun süre, yorulmak nedir bilmeden çalıştı -benim gibi." İçini geçirdi.

"Eminim yaptığınız için pek bir teşekkür almamışsınızdır," diye mırıldandı cüce.

Çok az," dedi Tanis. "İnsanlar bir şeylere inanmak istiyor - ta derinlerde bir yerlerde bunun yanlış olduğunu bilseler bile. Peki ama ya sen? Senin memleketine yaptığın yolculuk nasıl geçti?"

Flint cevap vermeden sert adımlarla yürümeye devam etti, yüzü asıktı. Sonunda mırıldandı, "Hiç gitmemeliydim," ve Tanis'e doğru kaldırdı bakışlarını, gür ve sarkık ak kaşlarının altından ancak görülebilen gözleri yarımelfe, cücenin sohbetin kendisine düşen bölümünden hoşlanmadığını gösteriyordu. Tanis bakışını gördüğü halde yine de sorularını sordu.

"Cüce dinadamlarından ne haber? Duyduğumuz hikayeler?"

"Doğru değil. Dinadamları, üç yüzyıl önce Afet sırasında yok olmuşlar. Yaşlılar böyle söylüyor."

"Aynı elfler gibi," diye düşüncelere daldı Tanis.

"Gördüğüm..."

"Şışşt!" Tanis elini ikaz edercesine kaldırdı.

Flint aniden duruverdi. "Ne?" diye fısıldadı.

Tanis işaret etti. "Orada, korunun içinde."

Flint ağaçlara doğru bakarken aynı anda sırtında bağlı duran savaş baltasına uzandı.

Kavuşmakta olan güneşin kızıl ışınları ağaçlar arasındaki bir maden parçası üzerinde bir an için parıldayıvermişti. Tanis bunu bir kez gördü, kaybetti, sonra yeniden gördü. Fakat tam o anda güneşin kavuşmasıyla, gökyüzü zengin bir menekşe rengine boğuldu ve ormandaki ağaçlar arasına gecenin gölgeleri süzüldü.

Flint alacakaranlığa doğru gözlerini kısarak baktı. "Ben bir şey görmüyorum."

"Ben gördüm," dedi Tanis. Maden pırıltısını gördüğü yere bakmaya devam ediyordu ve zamanla elfgörüş kuvveti, her canlının yaydığı fakat sadece elflerin görebildiği ılık kızıl aurayı farketmeye başladı. "Kim var orada?" diye seslendi Tanis.

Uzun süren bir aradan sonra gelen yegane ses, yarımelfin ensesindeki tüyleri diken diken eden ürkütücü bir sesti. Bu, alçaktan başlayarak gitgide yükselen, yükselen ve sonunda yüksek perdeden, çığlık çığlığa bir zırıltı halini alan yankılı bir vızıltı sesiydi. Arasından bir ses yükseldi.

"Gezgin elf yolundan dön ve cüceyi arkanda bırak. Biz Flint Fireforge'un meyhanede yere serdiği zavallıların ruhlarıyız. Biz bir cenk sırasında mı öldük?"

Ruhun sesi ona eşlik eden zırıltı ve vızıltı sesiyle birlikte yeni bir perdeye çıkmıştı.

"Hayır! Bir tepe cücesinden daha çok içemediğimiz için üzümlerin ruhu tarafından lanetlenerek utançtan öldük."

Flint'in sakalı hiddetle titremeye başlamıştı; Tanis kendini tutamayıp katıla katıla gülerken, balıklamasına çalılıklara doğru dalmasın diye kızgın cücenin omzundan tutmak zorunda kaldı.

"Şu elflerin lanet olasıca gözleri!" Hayaletin sesi neşelenmişti. "Ve cücelerin lanet olasıca sakalları!"

"Başka kim olabilirdi ki?" diye homurdandı Flint. "Tasslehoff Burrfoot!" Ağaçların altındaki çalılarda bir hışırtı oldu, derken patika üzerinde minik bir suret beliriverdi. Bu bir kender idi, yani Krynn'deki pek çok kişi tarafından sivrisinek türü bir dert gibi görülen ırklardan biri. İnce kemikli olan kenderler nadiren bir metre yirmi santimden daha uzun olurlardı. Bu kender ise hemen hemen Flint kadar uzundu, fakat ince yapısı ve değişmez çocuksu yüzü daha küçükmüş hissini veriyordu. Kürklü yeleği ve sade, ev dokuması tuniğine fazla zıt kaçan parlak mavi bir pantalon giyiyordu. Kahverengi gözleri yaramazlık ve eğlence ile parıldıyordu; gülümserken ağzının kenarları kulaklarına kadar yayılıyor gibiydi. Başını, medar-ı iftiharı olan uzun kahverengi saçlarının püskülü burnuna değecek şekilde, alaycı bir reveransla eğdi. Sonra kahkahalar atarak doğruldu. Tanis'in seri gözlerine takılan madeni parıltı kenderin sırtına ve beline bağlı sayısız torbanın birindeki tokadan gelmişti.

Hoopak asasına dayanarak onlara sırıttı. O ürkütücü sesi çıkartan işte bu asaydı. Tanis'in sesi hemen tanıması gerekirdi çünkü kenderin, kendisine saldırmaya niyetlenen pek çok kişiyi asasını havada çevirip o çığlıkımsı zırıltı sesini çıkartarak korkuttuğunu görmüştü. Bu bir kender icadıydı; hoopakın alt ucu bakırla kaplıydı ve sivri uçluydu; üst ucu ise çatal şeklindeydi ve deriden bir sapanı vardı. Asanın kendisi tek, esnek bir söğüt dalından yapılmıştı. Krynn'deki bütün diğer ırklar tarafından küçük görülmelerine rağmen, hoopak bir kender için yararlı bir alet ya da silahtan daha fazla bir şeydi - bu onların sembolüydü. *"Yeni yollara hoopak gerek,"* kenderler arasında pek gözde bir atasözüydü. Bu sözü hemen başka bir deyişleri izlerdi: *"Hiçbir yol, hiçbir zaman eskimez."*

Tasslehoff aniden kollarını iyice açarak ileri doğru koştu. "Flint!" Kender kollarını cüceye dolayarak ona sarıldı. Flint utanç içinde, gönülsüzce kenderin kucaklamasına karşılık verip çabucak geriye çekildi. Tasslehoff sırıttı ve yarımelfe baktı.

"Bu da kim?" Hayretle nefesini tuttu. "Tanis! Seni sakalla tanıyamadım!" Kısa kollarını uzattı.

"Yo, sağolasın," dedi Tanis, sırıtarak. Eliyle kenderi uzaklaştırdı. "Para kesem bende kalsın."

Ani bir telaşla Flint tuniğinin altını kontrol etti. "Seni rezil seni." diye kükreyerek, gülmekten iki büklüm olmuş kendere doğru sıçradı. Birlikte toza toprağa karıştılar.

Tanis kıkır kıkır gülerek Flint'i kenderden ayırmaya çalıştı. Sonra durarak, telaşla döndü. Çok geç kalmıştı, koşum takımlarıyla dizginlerin gümüşsü şıngırtısını ve bir atın kişnemesini duyabiliyordu. Yarımelf elini kılıcının kabzasına koyduysa da dikkatli olsaydı elde etmiş olacağı avantajı çoktan kaybetmişti.

Kendi kendine küfreden Tanis gölgeler içinden beliren sureti durup beklemekten başka bir şey yapamazdı. Suret, sanki binicisinden utanıyormuş gibi başını eğmiş tüylü ayaklı minik bir midilliye biniyordu. Binicisinin gri, benekli derisi yüzünde kat kat torbacıklar halini almıştı. Askeri görünüşlü bir miğferin altından domuz-pembesi iki göz onlara bakıyordu. Şişman, gevşek bedeni, pırıltılı ve gösterişli zırhları arasından sarkıyordu.

Garip bir koku Tanis'in burnunu tiksintiyle kırıştırmasına yol açtı. "Hobgoblin!" diye tescil etti beyni. Kılıcını gevşeterek Flint'e bir tekme attı ama tam o anda da cüce tüm gücüyle hapşırarak kenderin üzerine oturmuştu.

"At!" dedi Flint, bir kez daha hapşırarak.

"Arkanda," diye cevapladı Tanis sakin sakin.

Arkadaşının sesindeki ikaz tonunu duyan Flint doğrulup ayağa kalktı. Tasslehoff da çabucak aynısını yaptı.

Hobgoblin midillisini apış arasına alarak oturmuş, ablak yüzünde küstah ve mağrur bir ifadeyle onlara bakıyordu. Pembe gözleri, güneş ışığının eyleşen

son ışıklarını yansıtıyordu.

"Bakın çocuklar," diye belirtti hobgoblin, ağır bir aksanla Ortak Dil'i konuşarak, "burada Solace'ta ne gibi ahmaklarla uğraşmak zorunda kalıyoruz."

Hobgoblinin arkasındaki ağaçlar arasından gıcırtılı kahkahalar yükseldi. Kaba üniformalar içindeki beş goblin muhafız yayan olarak çıkageldiler. Liderlerinin atının yanında yerlerini aldılar.

"Şimdi..." Hobgoblin semerinin üzerine abandı. Tanis, yaratığın koca göbeğinin eyer kaşını yutmasını dehşetle karışık bir çeşit hayranlıkla seyretti. "Ben Seçkinamir Toede, Solace'ı istenmeyen unsurlardan koruyan güçlerin başı. Hava karardıktan sonra şehir sınırları içinde gezinmeye hakkınız yok. Tutuklandınız." Seçkinamir Toede yanındaki goblinlerden biriyle konuşmak için eğildi. "Eğer üzerlerinde mavi kristal asa varsa bana getirin," dedi, çatlak goblin dilinde. Tanis, Flint ve Tasslehoff birbirlerine bunun anlamını sorarcasına baktılar. Hepsi biraz da olsa goblin dili bilirdi - Tas diğerlerine nazaran daha iyi. Doğru mu duymuşlardı? Mavi kristalden bir asa mı?

"Eğer karşı koyarlarsa," diye ekledi Seçkinamir Toede, daha büyük bir etki yaratmak için Ortak Dil'e dönerek, "öldürün."

Bununla birlikte dizginlere asıldı, bineğine binici kırbacıyla hafifçe vurdu ve kasabaya giden patikadan dörtnala uzaklaştı.

"Goblinler! Solace'ta! Bu yeni Teokrat'ın vereceği çok cevaplar var!" Flint yere tükürdü. Uzanarak baltasını sırtındaki yerinden çıkarttı ve dengesini sağlayana kadar bir ileri, bir geri sallanarak ayaklarını sık sıkı yerleştirdi. "Pekala," diye beyan etti. "Haydi gelin."

"Geri çekilmenizi tavsiye ederim," dedi Tanis, pelerinini bir omzuna atıp kılıcını çekerek. "Uzun bir yolculuktan geliyoruz. Açız, yorgunuz ve uzun süredir görüşmediğimiz arkadaşlarımızla olan randevumuza geç kaldık. Tutuklanmaya hiç niyetimiz yok."

"Veya öldürülmeye," diye ekledi Tasslehoff. O silah milah çekmemişti ama durmuş büyük bir ilgiyle goblinleri seyrediyordu.

Biraz şaşıran goblinler birbirlerine sinirli sinirli baktılar. Biri, liderlerinin gözden kaybolduğu yola kara kara baktı. Goblinler küçük kasabaya gelip giden yayan yolcuları ve çiftçileri korkutmaya alışkındılar - silahlı ve görüldüğü kadarıyla da usta dövüşçülere meydan okumaya değil. Öte yandan Krynn'deki diğer ırklara duydukları nefret köklüydü. Uzun, eğri bıçaklarını çektiler.

Baltasının sapını sıkı sıkı kavrayan Flint iri adımlarla ilerledi. "Lağım cücelerinden daha çok nefret ettiğim tek bir yaratık vardır," diye mırıldandı, "goblinler!"

Goblinler Flint'i devirmeyi umarak ona doğru daldılar. Flint baltasını ölümcül bir incelik ve zamanlamayla savurdu. Goblinin kellesi tozların içine yuvarlanırken bedeni de yere düştü.

"Sizin gibi yapışkan pisliklerin Solace'da işi ne?" diye sordu Tanis, başka bir goblinin beceriksiz hamlesini büyük bir ustalıkla karşılayarak. Kılıçları karşılaşarak bir an öylece durdu, sonra Tanis goblini geriye doğru itti. "Yüksek Teokrat adına mı çalışıyorsunuz?"

"Teokrat mı?" Goblin bir fokurtu sesiyle güldü. Silahını çılgınca savurarak Tanis'e doğru atıldı. "O ahmak mı? Seçkinamir'imiz onun için değil - ah!" Yaratık Tanis'in kılıcına mıhlandı. Homurdandı ve sonra yere kaydı.

"Lanet olasıca!" Tanis küfrederek sıkıntıyla ölü gobline baktı. "Sakar ahmak! Onu öldürmek değil, kimin tuttuğunu öğrenmek istiyordum."

"Bizi kimin tuttuğunu yakında öğrenirsin - istediğinden de çabuk!" diye hırladı başka bir goblin, dikkati dağılmış yarımelfe doğru koşarak. Tanis hızla dönerek yaratığın silahını düşürdü. Goblinin karnına, iki büklüm olmasını sağlayan bir tekme savurdu.

Başka bir goblin, öldürücü balta hareketinden kendini henüz tam olarak toparlayamamış Flint'in üzerine atıldı. Cüce dengesini sağlamaya çalışarak geriye doğru sendeledi.

O zaman Tasslehoffun tiz sesi gürledi. "Bu pislikler herkes için çalışabilir Tanis. Arada bir bunlara köpek maması at, sonsuza kadar sana hiz..."

"Köpek maması ha!" Goblin karga gibi gaklayarak hiddetle Flint'ten uzaklaştı. "Kender etine ne dersin, minik vızıltı!"

Silahsız olduğu belli olan kendere doğru ayaklarını şaplata şaplata giderken, morumsu kırmızı elleri Tas'ın boynuna uzandı. Tas, yüzündeki masum, çocuksu ifadeyi hiç bozmadan tek bir hareketle göğsüne uzanarak çektiği hançeri fırlattı. Goblin göğsünü tutarak bir homurtuyla düştü. Kalan goblinler kaçarken ayaklarının şıpıdık sesleri duyuluyordu. Dövüş sona ermişti.

Tanis kılıcını kınına koydu, leş gibi kokan cesetlere yüzünü buruşturarak baktı; koku, çürümüş balık kokusuna benziyordu. Flint baltasından kara goblin kanını temizledi. Tas, üzüntüyle öldürdüğü goblin cesedine bakıyordu. Kenderin hançeri yüzü koyun yatan goblinin altında kalmıştı.

"Alıvereyim istersen," diye teklif etti Tanis, cesedi yuvarlamaya hazırlanarak.

"Hayır." Tas yüzünü ekşitti. "Geri almak istemiyorum. Kokusu hiç çıkmaz, biliyor musun."

Tanis başıyla onayladı. Flint baltasını yeniden yerine koydu ve yollarına devam ettiler.

Karanlık koyuldukça Solace'ın ışıkları daha da parlaklaştı. Serin havada, odun ateşinin dumanı akıllarına yiyecek, sıcak ve güvenli bir yer düşüncesini getirdi. Yolarkadaşları adımlarını sıklaştırdı. Uzun bir süre konuşmadılar, her biri Flint'in sözlerini hatırlıyordu: Goblinler. Solace'ta.

Fakat sonunda ele avuca sığmaz kender kıkırdamaya başladı. "Hem sonra," dedi, "hançer de Flint'indi!"

- 2 -

Hana dönüş.

Şok. Yemin bozuluyor.

O günlerde Solace'taki herkes ne yapıp edip Son Yuva Hanı'na akşam saatlerinde bir uğrardı. İnsanlar kalabalıkta kendilerini daha bir emniyette hissediyordu.

Solace uzun süredir yolcuların uğradığı bir kavşak olmuştu. Kuzeydoğudan Liman'dan, Arayıcılar başkentinden geliyorlardı. Güneydeki elf krallığı Qualinesti'den geliyorlardı. Bazen de doğudan, Abanasinya'nın çıplak bozkırlarından gelirlerdi. Bütün uygar dünyada Son Yuva Hanı yolcuların sığınağı ve dört bir yandan gelen haberlerin toplandığı bir yer olarak bilinirdi.

Üç arkadaşın adımlarını yönlendirdikleri yer bu Han'dı.

Kocaman eğri büğrü ağaç gövdesi, etrafındaki ağaçlar arasından yükseliyordu. Vallenağacının gölgesine karşılık Han'ın boyalı camlarının renkli pervazları pırıl pırıl parıldıyor ve pencerelerden dışarıya canlı sesler geliyordu. Ağaç dallarına asılmış lambalar döner merdivenleri aydınlatıyordu. Güz akşamı Solace'ın vallen-ağaçları arasına serin serin inerken yolcular, arkadaşlıklarının ve hatıralarının ruhlarını ısıttığını, yolun yorgunluğunu ve üzüntüsünü alıp götürdüğünü hissettiler.

Han o akşam o kadar kalabalıktı ki üçü durmadan kenara çekilerek adamların, kadınların, çocukların geçmelerine müsade etmek zorunda kalıyorlardı. Tanis insanların ona ve arkadaşlarına kuşkuyla baktığını farketti - bunlar, onları hoş karşılayan, beş yıl önceki bakışlar değildi.

Tanis'in yüzü asıldı. Hayalini kurduğu dönüş bu değildi. Solace'ın yaşadığı elli yıl boyunca hiç böyle bir gerginlik görmemişti. Arayanlar'ın uğursuz kötülükleri hakkında duyduğu söylentiler doğruydu demek ki.

Beş yıl önce kendilerine "arayanlar" ("yeni tanrılar arıyoruz") adını takanlar, Liman, Solace ve Kapıyolu kasabalarında yeni dinlerini tatbik eden gevşek bir örgüt yapısına sahip bir avuç din adamıydı. Tanis'in inancına göre bunlar yanlış yönlendirilmişlerdi ama en azından önceleri dürüst ve samimiydiler. Halbuki geçen yıllarda dinleri geliştikçe bu din adamlarının toplumsal konumları gittikçe yükselmişti. Kısa bir süre sonra, ahret mutluluğu yerine Krynn'de güç kazanmayla daha çok ilgilenir olmuşlardı. İnsanların rızasıyla kasabaların yönetimlerini ele geçirmişlerdi.

Tanis'in kolunda hissettiği bir temasla düşünceleri dağıldı. Döndüğünde Flint'in sessizce aşağıyı işaret ettiğini gördü. Aşağıya bakan Tanis muhafızların dörtlü gruplar halinde uygun adımla geçtiklerini gördü. Burunlarının ucuna kadar silahlanmış muhafızlar, kendilerini beğenmiş bir edayla caka sata sata yürüyorlardı.

"En azından bunlar goblin değil, insan," dedi Tas.

"O goblin, ben Yüksek Teokrat'tan söz edince dudaklarını bükmüştü," diye düşünceye daldı Tanis. "Sanki bir başkası için çalışıyorlarmış gibi. Neler oluyor çok merak ediyorum."

"Belki arkadaşlarımız biliyordur," dedi Flint.

"Eğer buradalarsa," diye ekledi Tasslehoff. "Beş yılda çok şey olmuş olabilir."

"Burada olacaklardır - eğer hayattalarsa," diye ekledi Flint fısıltıyla. "Ettiğimiz yemin kutsal bir yemindi - beş yıl sonra buluşup dünyaya yayılan kötülük hakkında bulduklarımızı bildirmek için ettiğimiz yemin. Yuvamıza geri dönüp de kötülüğü kendi eşiğimizde bulmak!"

"Sus! Şışşt!" Geçenlerin bir kısmı cücenin sözlerinden o kadar telaşlanmışlardı ki Tanis başını salladı.

"En iyisi bu konuyu burada konuşmayalım," diye önerdi yarım-elf.

Merdivenlerin başına varan Tas kapıyı sonuna kadar açtı. Işık, gürültü, sıcaklık ve Otik'in baharatlı patateslerinin bildik kokusu bir dalga halinde yüzlerine çarptı. Onları kuşattı ve rahatlatarak baştan aşağı kapladı. Her zamanki gibi içki tezgâhının ardında duran Otik belki biraz daha tıknazlaşmasının dışında değişmemişti. Han da değişmiş görünmüyordu, daha da rahat bir yer olmuş olması hariç.

Hızlı kender gözleriyle kalabalığı tarayan Tasslehoff bir çığlık atarak odanın öte yanını gösterdi. Değişmeyen başka bir şey daha vardı: Pırıl pırıl cilalanmış kanatlı ejderha miğferi üzerinde parıldayan ateş ışığı.

"Kim o?" diye sordu Flint, görmeye çalışarak.

"Caramon," diye cevap verdi Tanis.

"O halde Raistlin de buradadır," dedi Flint sesinde pek az bir samimiyet ile.

Tasslehoff mırıltılı insan yumakları arasından kaymaya başlamıştı bile; minik, kıvrak bedeni yanından geçtiği kişiler tarafından farkedilmeden. Tanis içtenlikle kenderin geçerken Han'ın müşterilerinin herhangi bir eşyasını "ele geçirmemiş" olmasını diliyordu. Kenderin bir şeyler çaldığından değil - biri onu hırsızlıkla suçlayacak olsa Tasslehoff derinden yaralanırdı. Fakat kenderde doymak bilmez bir merak vardı ve her nasılsa başkalarına ait olan bazı ilginç eşyalar Tas'ın eline geçiveriyordu. Tanis'in bu gece arzuladığı son şey bir sorun çıkmasıydı. Kendere bir iki kelime etmeyi aklının bir köşesine yazdı.

Yarımelf ile cüce, kalabalık arasından minik arkadaşları kadar rahat geçemediler. Hemen hemen tüm sandalyeler tutulu, bütün masalar doluydu. Oturacak yer bulamayanlar ayakta durmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. İnsanlar Tanis ile Flint'e güvenliksizlikle, kuşkuyla ve merakla bakıyorlardı. Bazıları cüce demirhanesinin uzun süreli müşterisi olmuştu ama buna rağmen kimse Flint'i selamlamamıştı. Solace halkının kendi sorunları vardı ve belli ki Tanis ile Flint artık yabancı addediliyordu.

Odanın öte yanından, ocak çukurundaki ışığı yansıtan ejderha miğferinin durduğu masanın tarafından bir uğultu yükseldi. Tanis'in gergin yüzü, dev Caramon'un minik Tas'ı yerden kaldırıp bir ayı gibi kucakladığını görünce gevşeyerek tebessüme döndü.

Kemer tokalarından bir denizden geçmekte olan Flint, Tasslehoffun dostlarını selamlayan civciv gibi sesine cevap veren Caramon'un gümbürdeyen sesini dinledikçe onları gözünde canlandırabiliyordu. "Caramon kendi cüzdanına baksa fena olmaz," diye söylendi Flint. "Veya dişlerini saysa."

Cüce ile yarımelf sonunda uzun içki tezgahının önündeki insan yığınından sıynlabilmişlerdi. Caramon'un oturduğu masa ağacın gövdesine dayalıydı. Aslında masanın konumu çok garipti. Tanis, Otik'in her şeyi aynı bırakmışken neden masanın yerini değiştirmiş olduğunu merak etti. Fakat düşüncesi aklından ezilircesine çekilip çıkmıştı, çünkü koca savaşçının sevgi dolu kollarıyla buluşma sırası artık ondaydı. Caramon kucaklayıp da mahvetmeden Tanis aceleyle uzun yayını ve sadağını sırtından çıkardı.

"Dostum!" Caramon'un gözleri yaşlıydı. Bir şeyler daha söyleyecek oldu ama duyguları ağır basmıştı. Tanis de o an için konuşamadı ama bunun nedeni Caramon'un pazulu kolları yüzünden nefessiz kalmış olmasıydı.

"Raistlin nerede?" diye sordu, konuşabildiği zaman. İkizler hiçbir zaman birbirlerinden fazla uzaklaşmazlardı.

"Orada." Caramon başıyla masanın diğer ucunu işaret etti. Sonra yüzü asıldı. "Değişti," diye uyardı savaşçı, Tanis'i.

Yarımelf, vallenağacının biçimsizliğiyle meydana gelmiş köşeye baktı. Köşe gölgeler içinde kalmıştı ve bir süre için Tanis ateşin aydınlığından sonra hiçbir şey göremedi. Sonra, yakındaki ocak çukurunun ışığıyla bir al cüppelere sarınmış oturan ince bir suret gördü. Suret kukuletasını yüzüne çekmişti iyice.

Tanis aniden genç büyücü ile yalnız konuşmak istemedi ama Tasslehoff hancı kızı bulmak için uçup gitmiş; Flint'i de Caramon havaya kaldırmıştı. Tanis masanın ucuna doğru ilerledi.

"Raistlin?" dedi, garip bir önseziyle.

Cüppeli suret başını kaldırıp baktı. "Tanis?" diye fısıldadı adam, kukuletasını yavaş yavaş başından sıyırırken.

Yarımelfin nefesi tıkanarak bir adım geriledi. Dehşet içinde bakakalmıştı.

Gölgeler içinden ona doğru dönen surat bir kâbustan fırlamış gibiydi. Değişti, demişti Caramon! Tanis'in tüyleri ürperdi.

Sözcük "değişti" değildi. Büyücünün beyaz teni altın rengine dönüşmüştü. Korkunç bir maske gibi duran teni ateş ışığında hafif metalik bir özellikle pırıldadı. Yüzündeki etler erimiş, elmacık kemiklerini korkunç gölgelerle iyice belirginleştirmişti. Dudaklar, karanlık düz bir çizgi halinde gergin duruyordu. Fakat Tanis'i hapsederek korkunç bakışlarıyla alıkoyan adamın gözleri olmuştu. Çünkü gözleri artık, Tanis'in görmüş olduğu hiçbir canlı insanınkine benzemiyordu. Göz bebekleri artık kum saati şeklini almıştı! Tanis'in soluk mavi olarak hatırladığı gözlerinin rengi ise şimdi pırıltılı bir altın rengindeydi!

"Görüyorum ki görünüşüm seni şaşırttı," diye fısıldadı Raistlin. İnce dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm dolaştı.

Genç adamın karşısına oturan Tanis yutkundu. "Gerçek tanrılar adına, Raistlin..."

Flint, Tanis'in yanındaki sandalyeye pat diye çöktü. "Bugün hayatımda atılmadığım kadar havalara atıl... Reorx." Flint'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne gibi bir şeytanlık iş basında? Lanetlendin mi?" Raistlin'e bakan cücenin soluğu kesilmişti.

Caramon kardeşinin yanına oturdu. Bira kupasını eline alarak Raistlin'e baktı. "Onlara anlatacak mısın Raist?" dedi alçak bir sesle.

"Evet," dedi Raistlin, sözcüğü, Tanis'in içini ürperten bir tıslamayla çıkartmıştı. Genç adam, sanki kelimeleri bedeninden çıkmaya zorlarken anca bu kadarını becerebiliyormuşçasına bir fısıltıdan biraz daha yüksek

hırıltılı bir sesle konuşuyordu. Yüzüyle aynı altın rengine sahip uzun, sinirli parmakları önündeki tabakta kalmış yemekle dalgın dalgın oynuyordu.

"Beş sene önce ayrıldığımız zamanı hatırlıyor musunuz?" diye başladı Raistlin. "Kardeşimle öylesine gizli bir yolculuğa çıkmayı planlamıştık ki, sevgili dostlarım, size bile nereye gittiğimizi söyleyemezdim."

Kibar seste hafif bir iğneleme hissediliyordu. Tanis dudaklarını ısırdı. Raistlin'in -hayatı boyunca- hiç "sevgili dostları" olmamıştı.

"Par-Salian, yani tarikatımızın başı tarafından Sınav'dan geçmek için seçilmiştim," diye devam etti Raistlin.

"Sınav mı!" diye tekrarladı Tanis, afallayarak. "Ama sen çok gençtin. Kaç - yirmi mi? Sınav sadece yıllar ve yıllar boyunca öğrenim görmüş büyücülere verilir..."

"Gururumu tahmin edebilirsiniz," dedi Raistlin soğuk soğuk, sözünün kesilmesinden rahatsız olarak.

"Kardeşimle birlikte gizli yere gittik - dillere destan Yüksek Büyü Kuleleri'ne. Ve orada Sınav'dan geçtim." Büyücünün sesi alçaldı. "Ve orada neredeyse ölüyordum!"

Caramon, belli ki güçlü bir duygunun etkisiyle boğulur gibi oldu. "Çok korkunçtu," diye başladı koca adam sesi titreyerek. "Onu o korkunç yerde buldum, ağzından kanlar akıyordu, ölüyordu! Onu kaldırdım ve..."

"Yeter kardeşim!" Raistlin'in alçak sesi kırbaç gibi şakladı. Caramon çekindi. Tanis genç büyücünün altın gözlerinin kısıldığını ve ellerinin kasıldığını gördü. Caramon sessizlereşek birasını bir yudumda içip tedirgin kardeşine baktı. Belli ki ikizler arasında yeni bir gerginlik vardı.

Raistlin derin bir nefes alarak devam etti. "Uyandığımda," dedi büyücü "derim bu renge dönmüştü - ıstıraplarımın bir belirtisi olarak. Bedenim ve sıhhatim bir daha düzelmemecesine bozuldu. Ve gözlerim! Kumsaati gözbebeklerimle görüyorum artık ve o yüzden zamanı görüyorum - her şeyi etkilediği! haliyle. Sana bakarken bile Tanis," diye fısıldadı büyücü, "seni

ölürken görüyorum, yavaş yavaş, milim milim. Ve canlı her şeyi de böyle görüyorum."

Raistlin'in ince, pençemsi eli Tanis'in kolunu kavradı. Yanmelf bu soğuk temasla titredi ve kurtulmaya çalıştı fakat altın rengi gözlerle soğuk onu sıkı sıkı tutuyordu.

Büyücü ileri doğru eğildi, gözleri ateşler içinde parlayarak. "Ama artık gücüm var!" diye fısıldadı. "Par-Salian, gücümün dünyaya biçim vereceği günün geleceğini söyledi! Güce ve" -işaret etti- "Magius'un Asası'na sahibim artık."

Tanis bakınca asanın, Raistlin'in uzanabileceği bir yerde vallen-ağacına yaslanmış durduğunu gördü. Bu sade tahta bir asaydı. Tepesinde bir ejderha pençesi gibi yontulmuş altın bir pençe içinde parlak kristal bir top parlıyordu.

"Buna değer miydi?" diye sordu Tanis sessizce.

Raistlin ona baktı, sonra dudakları abartılı bir tebessümle ayrıldı. Elini Tanis'in kolundan çekip ellerini cüppesinin kollarına sokarak kavuşturdu. "Elbette!" diye tısladı büyücü. "Uzun zamandır aradığım -ve hâlâ aradığım- şey güçtür." Arkasına yaslandı; zayıf bedeni karanlık gölgeler içinde erirken Tanis'in tek görebildiği altın renkli gözleriydi.

"Bira," dedi Flint boğazını temizleyip, sanki ağzındaki o acı tadı giderebilecekmiş gibi yalanarak. "Nerede o kender? Hancı kızı kaçırdı galiba..."

"İşte geldik," diye yükseldi Tas'ın neşeli sesi. Uzun boylu, kızıl saçlı genç bir kız elinde kupa dolu bir tepsiyle Tas'ı izliyordu.

Caramon sırıttı. "Şimdi Tanis," diye gürledi sesi, "bil bakalım bu kim? Sen de Flint. Eğer bilirsen, içkiler benden."

Aklını Raistlin'in karanlık hikayesinden ayırabildiğine memnun olan Tanis gülümseyen kıza baktı. Kırmızı bukleleri yüzünü çevreliyor, yeşil gözleri

neşeyle oynuyordu; çiller burnu ve yanaklarına belli belirsiz yayılmıştı. Tanis gözleri hatırlar gibiydi ama gerisi boştu.

"Pes ettim," dedi. "Ama elfler için insanlar o kadar hızlı değişiyor ki ipin ucunu kaçırıyoruz. Ben yüz iki yaşındayım ama size göre otuz sayılırım. Ve bana yüz yaşında olanlar otuzunda gibi geliyor. Bu genç hanım biz gittiğimizde bir çocuktu herhalde."

"On dört yaşındaydım." Kız gülerek tepsiyi masaya bıraktı. "Ve Caramon hep, çok çirkin olduğumu, babamın beni evlendirebilmek için üstüne para ödemek zorunda kalacağını söylerdi."

"Tika!" Flint yumruğunu masaya indirdi. "Sen ısmarlıyorsun, seni koca ahmak!" Caramon'u işaret etti.

"Adil değil!" Dev güldü. "Size ipucu verdi."

"Eh, yıllar onu yalancı çıkartmış," dedi Tanis gülümseyerek. "Ben çok yollardan geçtim; ve sen Krynn üzerinde gördüğüm en güzel kızlardan birisin." Tika memnuniyetle kızardı. Sonra yüzü karardı. "Bu arada Tanis..." Elini cebine atarak silindir şeklinde bir şey çıkarttı, "bu bugün sana geldi. Garip bazı şartlar altında."

Tanis kaşlarını çatarak nesneye doğru uzandı. Bu, siyah ve cilalı bir ahşaptan yapılmış bir parşömen tomarı kılıfıydı. Üzerindeki ince parşömeni yırtarak, açtı. Kalın, siyah elyazısını görünce kalbi acı acı atmaya başladı.

"Kitiara'dan," dedi sonunda, sesinin gergin ve yapmacık çıktığını bile bile- "Gelemiyormuş."

Başka bir sessizlik anı yaşandı. "İşte oldu," dedi Flint. "Çember bozuldu, "yeminimiz çiğnendi. Uğursuzluk." Başını salladı. "Uğursuzluk."

- 3 -

Solamniya Şövalyesi.

Yaşlı adamın partisi.

Raistlin ileri doğru abandı. Düşünceler aralarında sözsüzce gidip gelirken Caramon ile birbirlerine baktılar. Bu ender zamanlardan biriydi, çünkü ancak çok büyük kişisel bir sıkıntı ve tehlike ikizlerin yakın kan bağlarını gözler önüne sererdi. Kitiara onların yarı-üvey ablasıydı.

"Eğer çok daha güçlü başka bir yemin onu bağlamıyorsa Kitiara verdiği sözden dönmez." Raistlin ikisinin düşüncesini yüksek sesle dile getirdi. "Ne diyor?" diye sordu Caramon. Tanis tereddüt etti, sonra kuruyan dudaklarını yaladı. "Yeni efendisini meşgul ediyormuş. Hepimize gelemeyeceğini bildiriyor, en iyi dileklerini yoluyor, bir de sevgisini..." Tanis boğazının kasıldığını hissetti. Öksürdü. "Kardeşlerine ve..." Durdu, parşömenleri katladı. "Hepsi bu."

"Ve kime olan sevgisini?" diye sordu Tasslehoff canlı canlı. "Ah!" Ayağını ezen Flint baktı. Kender Tanis'in kızardığını gördü. "Ha," dedi kendini aptal gibi hissederek.

"Kimi kastettiğini biliyor musunuz?" diye sordu Tanis ikizlere. "Hangi yeni efendiden söz ediyor?"

"Kitiara'ya kim akıl sır erdirir ki?" Raistlin omuzlarını silkti. "Onu son olarak burada, Han'da beş yıl önce görmüştük. Sturm ile birlikte kuzeye gidiyordu. O gün, bu gündür ondan hiç haber almadık. Yeni efendiye gelince, şimdi bize verdiği yemini neden bozduğunu biliyoruz: Bir başkasına sadakat yemini etmiş. Ne de

olsa paralı bir asker o."

"Evet," diye kabullendi Tanis. Parşömen tomarını kılıfına geri sokarak Tika'ya baktı. "Garip şartlarda geldiğini mi söylemiştin? Anlatsana."

"Bu sabah ilerlemiş bir vakitte bir adam getirdi. En azından onun bir adam olduğunu düşündüm." Tika titredi. "Tepeden tırnağa çeşit çeşit bir sürü kumaşlara sarınmıştı. Yüzünü bile göremedim. Sesi tıslar gibiydi ve yabancı bir aksanla konuşuyordu. *'Bunu Tanis Yarımelfe ver,'* dedi. Ona burada olmadığını ve birkaç yıldır da hiç uğramadığını söyledim, *'Burada olacak,'* dedi adam. Sonra da gitti." Tika omuzlarını silkti. "Bütün anlatabileceğim bu kadar. Oradaki o yaşlı adam da onu gördü." Kız, ateşin önündeki sandalyede oturan yaşlı adamı işaret etti. "Ona başka bir şey görüp görmediğini sorabilirsiniz."

Tanis, hülyalara dalmış gözleriyle ateşe bakan bir çocuğa masallar anlatmakta olan yaşlı adama baktı. Flint koluna dokundu.

"Sana daha çok bilgi verebilecek başka biri geliyor," dedi cüce.

"Sturm!" dedi Tanis samimiyetle kapıya doğru dönerek.

Raistlin hariç herkes döndü. Büyücü bir kez daha gölgelere çekildi.

Kapıda zırhlı levhalar ve zincirli zırhlara bürünmüş, göğüs levhasında Gül Tarikatı'nın sembolü bulunan, dimdik bir suret duruyordu. Handaki insanların çoğu dönerek yeni geleni çatık kaşlarla izlediler. Adam Solamniyalı bir şövalyeydi ve kuzeyde Solamniya Şövalyeleri kötü bir nam salmaya başlamıştı. Ne kadar bozulduklarının söylentileri bu kadar güneye bile gelmişti. Sturm'ün Solace'in eski ve uzun süreli bir sakini olduğunu bilen birkaç kişi omuzlarını silkerek içkilerine geri döndüler. Dönmeyenler, bakmaya devam ediyordu. Bu barış günlerinde, Han'da bir şövalyeyi baştan aşağı zırhlar içinde görmek pek olağan sayılmazdı. Ama, ta Afet zamanından kalmış zırhlar giyen bir şövalye görmek çok daha olağan dışıydı!

Sturm insanların bakışlarını mevkiine bir saygı gibi algılıyordu. Dikkatle, yüzlerce yıldır şövalyelerin sembolü olan, zırhları kadar modası geçmiş

koca, gür bıyıklarını düzeltti. Solamniyalı Şövalyeler'in süslerini tereddütsüz bir gururla taşıyordu - üstelik o gururu savunabilecek silah gücüne ve hünere de sahipti. Handaki insanlar ona dik dik baktıkları halde hiç kimse -şövalyenin sakin, ve soğuk gözlerine bir kez baktıktan sonra- gülmeye veya küçümseyici bir tenkitte bulunmaya yeltenemezdi.

Şövalye kapıyı kürklere bürünmüş uzun boylu bir adam ile bir kadın için açık tutmuştu. Kadın Sturm'e teşekkür etmiş olmalıydı, çünkü kadına çağdaş dünyada çoktan yitip gitmiş eski usül, kibar bir reverans yapmıştı.

"Şuna bakın." Caramon başını takdirle salladı. "Nazik şövalye, zarif hanıma yardımcı oluyor. Acaba o ikisini nerede taktı peşine?"

"Onlar Bozkırlar'dan gelen barbarlar," dedi Tas, sandalyenin üzerine çıkıp kollarını arkadaşına sallayarak. "Que-shu kabilesinin giysisi o."

Belli ki Bozkırlılar Sturm'ün tekliflerini geri çevirmişlerdi, çünkü şövalye yine eğilip selam vererek yanlarından ayrıldı. Kalabalık han içinden, sanki kraldan şövalyelik payesini almaya gidermiş gibi mağrur ve asil bir havayla yürüdü.

Tanis ayağa kalktı. Sturm ilk ona doğru ilerledi ve kollarını arkadaşına doladı. Tanis şövalyenin güçlü, kaslı kollarının sevgi dolu kavrayışını hissederek ona sıkı sıkı sarıldı. Sonra, bir anlığına birbirlerine bakmak için geri çekildiler.

Sturm değişmemiş, diye düşündü Tanis, sadece hüzünlü gözlerinin etrafında daha çok kırışık var ve kahverengi saçları arasında daha fazla beyaz. Cüppesi biraz daha yıpranmıştı. Kadim zırhta birkaç ezik daha oluşmuştu. Fakat şövalyenin -medar-ı iftiharı- gür bıyıkları her zamanki kadar süpürge gibi uzun, kalkanı her zamanki kadar parlak, arkadaşlarına bakan gözleri her zamanki kadar samimiydi.

"Senin de sakalın var," dedi Sturm zevkle.

Sonra şövalye, Caramon ve Flint'i selamlamak için döndü. Tika gittikçe artan kalabalığa hizmet etmek için uzaklaştığından Tasslehoff biraz daha bira almak için koşturdu.

"Selamlar şövalye," diye fısıldadı Raistlin köşesinden.

Sturm ikizlerin diğerini selamlamak için başını çevirdiğinde yüzü ciddileşti. "Raistlin," dedi.

Büyücü, ışık yüzüne gelecek şekilde kukuletasını geri itti. Sturm, hayretini hafif bir nida dışında, dışarı vurmayacak kadar iyi terbiye görmüştü. Yine de gözleri büyüdü. Tanis, büyücünün arkadaşlarının rahatsızlıklarını görmekten alaycı bir zevk aldığını farketti.

"Sana bir şeyler alayım mı Raistlin?" diye sordu Tanis.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevapladı büyücü bir kez daha gölgelere çekilirken.

"Hemen hemen hiçbir şey yemiyor," dedi Caramon endişeli bir tonda. "Havayla yaşıyor galiba."

"Bazı bitkiler havayla yaşar," diye beyanda bulundu Tasslehoff, Sturm'ün birasıyla dönerek. "Ben onlardan gördüm. Toprağın üzerinde uçuşuyorlar. Kökleri gıdasını ve suyunu havadan emiyor."

"Gerçekten mi?" Caramon'un gözleri hayretle açılmıştı. "Kim daha ahmak bilemiyorum," dedi Flint bezginlikle. "Evet, işte hepimiz buradayız. Haberler ne?"

"Hepimiz mi?" Sturm, Tanis'e sorgularcasına baktı. "Kitiara?" "Gelmiyor!' diye cevap verdi Tanis hemen. "Biz de, sen bize bir şeyler anlatırsın diye umuyorduk."

"Ben değil." Şövalye kaşlarını çattı. "Kuzeye birlikte yolculuk etmiştik ve Deniz Darboğazları'ndan Kadim Solamniya'ya geçer geçmez ayrıldık. Babasının akrabalarını arayacağını söyledi. Onu en son o zaman gördüm."

"Evet, sanırım hepsi bu kadar." Tanis içini geçirdi. "Ya senin akrabaların Sturm? Babanı bulabildin mi?"

Sturm konuşmaya başladı ama Tanis Sturm'ün atalarına ait Somamniya topraklarına yaptığı yolculukla ilgili öyküsünü pek dinlemiyordu. Tanis'in

düşünceleri Kitiara üzerindeydi. Bütün arkadaşları arasında en çok onu özlemiş, onu görmek istemişti. Beş yıl boyunca onun kara gözlerini ve eğri tebessümünü aklından çıkarmaya çalıştıktan sonra ona olan özleminin her geçen gün fazlalaştığını farketmişti. Vahşi, düşüncesiz, hararetli - şövalye kız Tanis'in olmadığı her şeydi. Aynı zamanda insandı ve insanlarla elfler arasındaki aşk her zaman trajedi ile biterdi. Yine de Tanis, kanındaki insan yarısını nasıl atamıyorsa Kitiara'yı kalbinden öyle atamıyordu. Aklını hatıralardan zorla ayırarak Sturm'ü dinlemeye başladı.

"Söylentiler duydum. Kimisi babamın ölmüş olduğunu söylüyor. Kimisi canlı diyor." Yüzü karardı. "Ama kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Ya mirasın?" diye sordu Caramon.

Sturm gülümsedi, mağrur yüzünün çizgilerini yumuşatan hüzünlü bir tebessümle. "Üzerimde," dedi kısaca. "Zırhım ile silahım."

Tanis bakınca şövalyenin eski moda da olsa çift elli mükemmel bir kılıç taşıdığını gördü.

Caramon masanın üzerinden bakabilmek için ayağa kalktı. "Bir harika bu," dedi. "Artık böylelerini yapmıyorlar. Bir ogre ile dövüşürken kılıcım kırılmıştı. Theros Ironfeld kesici yanını yeniden yaptı ama çok pahalıya mal oldu. Yani artık bir şövalyesin ha?"

Sturm'ün tebessümü kayboldu. Soruyu duymamazlığa gelerek kılıcının kabzasını şefkatle okşadı. "Efsaneye göre bu kılıç, ancak benimle birlikte kırılırmış," dedi. "Babamdan bütün kalan bu..."

Aniden, konuşulanları dinlemeyen Tas söze karıştı. "Bu insanlar kim?" diye sordu kender tiz bir fısıltıyla.

Tanis, ocak çukurunun yanındaki gölgeli köşedeki boş sandalyelere doğru ilerleyen iki barbar masalarının yanından geçip giderken, başını kaldırıp baktı. Adam, Tanis'in o güne kadar gördüğü en uzun boylu adamdı. İki metre boyundaki Caramon adamın ancak omuzuna gelirdi. Fakat Caramon'un göğüs kafesi belki adamınkinden iki misli daha kalın, kolları üç kez daha iriydi. Adam barbar kabilelerin kürkleriyle sarmalanmış olduğu

halde boyuna göre çok zayıf olduğu anlaşılıyordu. Yüzü, koyu tenli olduğu halde büyük ölçüde ıstırap çekmiş veya hastalık geçirmiş biri gibi solgundu.

Yolarkadaşı -Sturm'ün eğilerek selam vermiş olduğu kadın- kenarları kürklü pelerini ile kukuletasına öyle bir sarılmıştı ki hakkında bir şey söylemek pek mümkün değildi. Ne o, ne de uzun boylu refakatçisi geçerken Sturm'e hiç bakmadılar. Kadın, barbarların usulünce tüylerle süslenmiş sade bir asa taşıyordu. Adamda iyice yıpranmış bir bohça vardı. Sandalyelere oturup, pelerinlerine sarındılar ve alçak sesle konuşmaya başladılar.

"Kasabanın dışındaki yolda dolaşırlarken buldum onları," dedi Sturm. "Kadın çok yorulmuş gibiydi, adam da en az onun kadar kötüydü. Burada bu gecelik yiyecek bir şeyler bulup dinlenebileceklerini söyleyerek onları buraya getirdim. Mağrur insanlar, benim yardımımı reddederlerdi sanırım; ama kaybolmuşlardı ve yorgunlardı ve..." Sturm sesini alçalttı, "bu günlerde yollarda gece karşılaşmamakta yarar olan şeyler var."

"Biz bazılarıyla karşılaştık, bir asa arıyorlardı," dedi Tanis asık suratla. Seçkinamir Toede ile karşılaşmalarını anlattı.

Sturm dövüşün tarifi sırasında gülümsese bile başını salladı. "Bir Arayan muhafızı beni de dışarıda asa hakkında sorguladı," dedi. "Mavi kristaldi, öyle değil mi?"

Caramon başını evet anlamında sallayarak elini kardeşinin ince koluna koydu. "O yapışkan muhafızlardan biri bizi de durdurdu," dedi savaşçı.; "Raist'in asasını alıkoymak istediler, inanabiliyor musunuz... '*Daha fazla inceleme altına almak için*' dediler. Ben kılıcımı sallayıverince de fikirlerini bir kez daha gözden geçirdiler."

Raistlin kolunu kardeşinin temasından çekti, dudaklarında hakir gören bir tebessümle.

"Eğer asanı alsalardı ne olurdu?" diye sordu Tanis, Raistlin'e.

Büyücü ona kukuletasının gölgeleri içinden altın rengi gözleri pırıldayarak baktı. "Korkunç bir biçimde ölürlerdi," diye fısıldadı büyücü, "Ve kardeşimin kılıcı ile değil üstelik!"

Yarımelf ürperdi. Büyücünün alçak sesle söylenmiş sözleri kardeşinin kabadayılığından daha korkutucuydu. "Goblinlerin öldürmeyi bile göze alarak aradıkları bu mavi kristal asada ne var acaba?" Tanis düşüncelere daldı.

"Daha kötü söylentiler de var," dedi Sturm alçak sesle. Arkadaşları ona yaklaştılar. "Kuzeyde ordular toplanıyor. Garip yaratıklardan oluşan ordular - insan değil. Savaş söylentileri var."

"Ama ne? Kim?" diye sordu Tanis. "Ben de aynısını duydum."

"Ben de," diye ekledi Caramon. "Aslında benim duyduğuma göre..."

Sohbet devam ederken Tasslehoff esneyerek başka tarafa döndü. Çabucak sıkılıveren kender, yeni bir eğlence bulmak için Han'ın içini araştırdı. Gözleri, hâlâ ateş başındaki çocuğa masallar ören yaşlı adama gitti. Yaşlı adamın dinleyicileri artmıştı - iki barbarın da dinlemekte olduğunu farketti Tas. Sonra ağzı bir karış açıldı.

Kadın kukuletasını geriye itmişti ve ateşin ışığı yüzü ve saçları üzerinde parlıyordu. Kender hayranlıkla seyretti. Kadının yüzü mermer bir heykel gibiydi - klasik, saf ve soğuk.

Fakat kenderin asıl dikkatini çeken saçları olmuştu. Tas daha önce hiç öyle saç görmemişti, özellikle de genellikle kara saçlı ve koyu tenli olan Bozkırlılar arasında. Hiçbir kuyumcunun eğirdiği erimiş gümüş ve altın telleri, bu kadının ateş ışığında parlayan gümüşi altın saçları gibi olamazdı.

Yaşlı adamı bir kişi daha dinliyordu. Bu Arayanlar'ın boz ve altın renkli zengin cüppesini giymiş bir adamdı. Küçük yuvarlak bir masada oturuyor, şekerli ve baharatlı sıcak şarap içiyordu. Önünde birkaç boş kupa vardı ve kender ona bakarken adam tersçe bir kupa daha ısmarladı.

"Bu Hederick," diye fısıldadı Tika, yolarkadaşlarının masasının yanından geçerken. "Yüksek Teokrat."

Adam Tika'ya kızgınlıkla bakarak yine bağırdı. Kız, aceleyle adama yardımcı olmak için koştu. Adam kıza hırlayarak, kötü hizmetten dem

vurmaya başladı. Kız sert bir cevap vermek için ağzını açtı ama dudaklarını ısırarak sessiz kaldı.

Yaşlı adam masalının sonuna gelmişti. Oğlan içini çekti. "Kadim tanrılarla ilgili bütün anlattıkların doğru mu Yaşlı Kişi?" diye sordu merakla.

Tasslehoff, Hederick'in kaşlarını çattığını gördü. Kender onun yaşlı adamı rahatsız etmemesini temenni etti. Tas, dikkatini çekmek için Tanis'in koluna dokundu, Arayan'a doğru başıyla bir işaret yapıp, sorun çıkabileceğini ima eden bir ifade takındı.

Ahbapların hepsi döndü. Hepsi Bozkırlı kadının güzelliğine hayran olmuştu. Sessizlik içinde seyrettiler.

Yaşlı adamın sesi, müşterek odadaki diğer konuşma seslerinin vızıltısının üzerinde net bir biçimde duyuluyordu. "Elbette ki anlattıklarım doğru çocuk." Yaşlı adam doğrudan kadına ve uzun boylu refakatçısına baktı. "Şu ikisine sor. Onlar böyle öyküleri kalplerinde taşıyor."

"Öylemi?" Oğlan çocuğu kadına sabırsızlıkla döndü. "Bana bir .öykü anlatır mısın?"

Kadın tekrar gölgelere çekildi, Tanis ve arkadaşlarının kendisine baktıklarını farkedip telaşlanmıştı. Adam kadını korurcasına yanına yaklaştı, eli silahına giderek. Gruba dik dik bakmaya başladı, özellikle de ağır silahlarla donanmış savaşçı Caramon'a.

"Sinirli piç," diye düşüncesini açıkladı Caramon, eli kendi kılıcına doğru seyirtirken.

"Neden öyle olduğunu anlayabiliyorum," dedi Sturm. "Öyle bir hazineyi korumak. Sonuç olarak, o kadının koruması. Konuşmalarından anladığım kadarıyla kadın kabilelerindeki soylu kişilerden biri. Ama, birbirlerine bakışlarından aralarındaki ilişkinin biraz daha derin olduğunu çıkarttım." Kadın elini bir itiraz hareketiyle kaldırdı. "Üzgünüm." Ahbaplar kadının alçak sesini duyabilmek için kendilerini zorladılar. "Ben masalcı değilim. Böyle bir yeteneğim yok." Kadın Ortak Dili konuşuyordu, aksanı fazlaydı.

Çocuğun sabırsız yüzü mahzunlaştı. Yaşlı adam oğlanın omzunu okşadı, sonra doğrudan kadının gözlerine baktı. "Sen bir masalcı olmayabilirsin," dedi tatlılıkla, "ama bir şarkıcısın, öyle değil mi Reisin Kızı? Çocuğa şarkını söyle Altınay. Hangisi olduğunu bilirsin."

Göründüğü kadarıyla yoktan bir lavta belirdi adamın ellerinde. Kendisine korku ve hayretle bakan kadına verdi lavtayı adam.

"Beni... nasıl oluyor da tanıyorsunuz beyefendi?" diye sordu kadın. "Önemli olan bu değil." Yaşlı adam kibarca gülümsedi. "Bizim için söyle şarkını Reisin Kızı."

Kadın, görünür biçimde titreyen ellerle lavtayı aldı eline. Yolarkadaşı fısıldayarak itiraz eder gibi oldu ama kadın duymadı. Kadının gözleri, yaşlı adamın parıldayan kara gözleri tarafından zapt olmuştu. Yavaşça, sanki trans halindeymiş gibi lavtanın tellerine dokunmaya başladı. Müşterek odaya melankolik notalar yayılmaya başlayınca söz susmaya başladı. Kısa bir süre sonra herkes kadını seyrediyordu ama o farketmedi. Altınay sadece yaşlı adam için söylüyordu.

Otlaklar uzanıyor sonsuza,

Yaz şarkısına devam ediyor,

Prenses Altınay da

Yoksul adamın oğlunu seviyor.

Kızın babası reis,

Katıyor uzun yollar aralarına:

Otlaklar uzanıyor sonsuza ve yaz devam ediyor

şarkısına.

Otlaklar dalga dalga,

Göğün kıyısı gri,

Reis, Doğu'ya ve uzağa

Yolluyor Nehiryeli'ni,

Güçlü büyüyü arasın diye

Sabahın hemen kenarcığında,

Otlaklar dalga dalga ve gri göğün kıyısı.

Ah Nehiryeli, nerelere gittin sen?

Ah Nehiryeli, güz geliyor sessizden.

Nehir kenarına oturdum

Şafağı seyrediyorum, Ama güneş dağları aşarak

yalnız doğuyor.

Otlaklar soluyor, Ölüyor yaz yeli,

Geri geliyor, Taşların karanlığını taşıyor gözleri.

Mavi bir asa taşıyor

Bir buzul kadar parlak.

Otlaklar soluyor ve ölüyor yaz yeli.

Otlaklar narindir

Alev kadar sapsarı,

Reis alayla boşa diyor,

Nehiryeli'nin iddiası

Emir veriyor halkına

Taşlasınlar diye genç savaşçıyı.

Otlaklar narindir ve alev kadar sapsarı.

Otlaklar soldu da

Kapıyı çaldı sonbahar.

Katıldı kız da âşığına,

Yakından vızıldıyor taşlar,

Asa parlak maviyle ışıl ışıl

Ve ikisi yok oluyor: Otlaklar soldu ve kapıyı çaldı

sonbahar.

Kızın eli son notayı çalarken salona ağır bir sessizlik hakimdi. Derin bir nefes alan kız lavtayı yaşlı adama geri verdi ve bir kez daha gölgelere çekildi.

"Teşekkür ederim canım," dedi yaşlı adam gülümseyerek.

"Şimdi bir öykü dinleyebilir miyim artık?" diye sordu çocuk istekli istekli.

"Elbette," diye cevap verdi yaşlı adam ve sandalyesine yerleşti. "Evvel zaman içinde büyük tanrı Paladine..."

"Paladine mi?" diye sözünü kesti adamın çocuk. "Hiç, Paladine isminde bir tanrı duymamıştım."

Yakındaki masada oturan Yüksek Teokrat'tan bir homurdanma sesi geldi. Tanis, yüzü kızarmış, kaşları çatılmış Hederick'e baktı. Yaşlı adam farketmemiş gibiydi.

"Paladine kadim tanrılardan biridir çocuk. Uzun zamandır kimse ona tapınmıyor."

"Neden ayrıldı?" diye sordu küçük oğlan.

"O ayrılmadı," diye cevap verdi yaşlı adam ve tebessümü hüzünlendi. "İnsanlar onu, Afet'ten sonraki karanlık günlerde terk etti. Dünya üzerindeki yıkımın suçunu, kendilerinde arayacaklarına -ki öyle yapmaları gerekirdi- tanrılara yüklediler. Sen hiç Ejderha'nın İlahisi'ni duymadın mı?"

"A, tabii," dedi çocuk şevkle. "Babam ejderhaların hiç yaşamamış olduklarını söylese de ben ejderha masallarına bayılırım. Ben onlara inanıyorum ama. Günün birinde bir tanesini görmeyi çok istiyorum!"

Yaşlı adamın yüzü ihtiyarlamış ve hüzünlenmişti sanki. Küçük oğlanın saçlarını okşadı. "Dilediğin şey konusunda dikkatli ol oğul," dedi yavaşça. Sonra sessizleşti.

"Öykü..." diye hatırlattı çocuk.

"A, evet. Evet, evvel zaman içinde Paladine, çok büyük bir şövalye olan Huma'nın duasını duymuş..."

"İlahi'deki Huma mı?"

"Evet, o Huma. Huma ormanda kaybolmuş. Gezinmiş, gezinmiş ama sonunda bir daha yurdunun topraklarını hiç göremeyecek diye ümitsizliğe kapılmış. Paladine'e yardım etmesi için dua etmiş ve Paladine aniden önünde ak bir erkek geyik olarak belirmiş."

"Huma onu vurmuş mu?" diye sordu çocuk.

"Vurmaya davranmış ama gönlü elvermemiş. O kadar şahane bir hayvana kıyamamış. Geyik sıçrayıp uzaklaşmış. Sonra durup Huma'ya bakmış, sanki bekler gibi. Huma onu takip etmeye başlamış. Gece gündüz izlemiş geyiği, ta ki onu anayurduna götürünceye kadar. Sonra tanrıya şükranlarım sunmuş, Paladine..."

"Dinsizlik bu!" diye hırladı bir ses yüksekçe. Bir sandalye çarpılırcasına geriye çekildi.

Tanis, bir yandan seyrederken bir yandan bira kupasını masaya bıraktı. Masadaki herkes içmeyi bırakmış sarhoş Teokrat'a bakıyordu.

"Dinsizlik bu!" Ayakları üzerinde doğru dürüst duramayan Hederick yaşlı adamı işaret etti. "Kâfir! Gençlerimizi bozuyorsun! Seni divana götüreceyim yaşlı adam." Arayacı bir adım geriye gitti, sonra yeniden ileriye sendeledi. Tüm salona mağrur bir edayla baktı. "Muhafışları sağırın!" Heybetli bir hareket yaptı. "Bu adamı ve şu kadını iffetşiş şarkılar söylediği için tutuklasınlar. Belli ki bir cadı bu! Bu asayı inceleteceğim!"

Arayıcı, ona tiksintiyle bakmakta olan barbar kadına doğru sendeleyerek gitmeye başladı. Beceriksizce kadının asasına doğru uzandı.

"Hayır," dedi Altınay adlı kadın serinkanlılıkla.. "O benim. Onu alamazsın."

"Cadı!" diye alay etti Arayıcı. "Ben Yüksek Teokrat'ım! Ne istersem onu alırım."

Asaya doğru yeniden hamle yapmaya girişti. Kadının uzun boylu yolarkadaşı ayağa kalktı "Reisin Kızı onu alamayacağını söyledi," dedi adam sertçe. Arayıcı'yı geriye itti.

Uzun boylu adam sertçe itmemişti ama sarhoş Teokrat'ın dengesini tamamıyla kaybetmesine neden oldu. Deliler gibi çırpınan kolları dengesini sağlamaya çalıştı. İleri doğru sendeledi -fazla ileriye- resmi cüppesine takıldı ve kafa üstü gürlemekte olan ateşe düştü.

Bir hışırtı ve ani bir ışık pırıltısından sonra yanan etin insanın içini kaldıran kokusu yayıldı ortalığa. Ayağa fırlayıp deliler gibi dönmeye başlayan deliye dönmüş Teokrat'ın çığlığı sessizliğe darbe gibi inmişti. Adam canlı bir meşaleye dönmüştü!

Tanis ile diğerleri hareket edemeden oturdukları yerde kalakalmıştı, olan olayın şokuyla. Sadece Tasslehoffun ileri atılarak adama yardım edecek kadar aklı başındaydı. Fakat Teokrat çığlıklar atarak kollarını sallıyor, giysilerini ve bedenini yok eden alevleri yelliyordu. Küçük kenderin ona yardım edebilmesi mümkün değildi.

"Al!" Yaşlı adam barbarın tüylerle süslü asasını alarak kendere uzattı. "Bununla vur da yere düşsün. Sonra ateşi boğabiliriz."

Tasslehoff asayı aldı. Bütün gücünü kullanarak savurdu ve Teokrat'ı tam göğsünden vurdu. Adam yere düştü. Kalabalıktan bir hayret nidası yükseldi. Tasslehoff ise elinde asayla, ayaklarının dibindeki görüntüye hayretle bakarak, ağzı bir karış açık kalakaldı.

Alev hemen kaybolmuştu. Adamın cüppesi sapasağlamdı, hiç zarar görmemişti. Teni de pembe ve sıhhat içindeydi. Adam yüzünde korku ve dehşet ifadesiyle oturdu. Ellerine ve cüppesine baktı. Derisinin üzerinde bir iz bile görünmüyordu. Cüppelerinden tüten en ufak bir kıvılcım bile yoktu

"Onu iyileştirdi," diye ilan etti yaşlı adam yüksek sesle. "Asa! Asaya bakın!"

Tasslehoffun gözleri, elindeki asaya kaydı. Asa mavi kristalden yapılmıştı ve parlak mavi bir ışıkla ışıl ışıldı!

Yaşlı adam bağırmaya başladı. "Muhafızlara haber verin! Kenderi tutuklayın! Barbarları tutuklayın! Arkadaşlarını tutuklayın! Onların bu şövalyeyle birlikte geldiklerini gördüm." Sturm'ü işaret etti.

"Ne?" Tanis ayağa sıçradı. "Delirdin mi sen ihtiyar?"

"Muhafızları çağırın!" Söz yayılmıştı. "Gördünüz mü...? Mavi kristalden asayı? Bulduk onu. Artık bizi rahat bırakacaklar. Muhafızları çağırın!"

Teokrat sendeleyerek ayağa kalktı, solgun yüzü perçem perçem kızarmıştı. Barbar kadınla yolarkadaşı ayağa kaltı, yüzlerinde korku ve telaş vardı.

"Kötü cadı!" Hederick'in sesi hiddetle titriyordu. "Beni kötülük kullanarak iyi ettin! Ben bedenimi temizlemek için yanarken, sen de ruhunu temizlemek için yanacaksın!" Bu sözle birlikte uzanan Arayıcı kimse onu durduramadan elini yeniden alevlerin içine daldırdı! Acıyla dişlerini sıkmasına rağmen hiç bağırmadı. Sonra kömür olmuş kara elini tutarak, acıyla yamulmuş yüzünde korkunç bir tatmin bakışıyla döndü ve mırıldanmakta olan kalabalık arasından sendeleyerek geçti.

"Buradan ayrılmanız lâzım!" Tika koşarak Tanis'e doğru geldi, nefes nefese. "Bütün kasaba o asayı arıyordu! O kukuletalı adamlar Teokrat'a eğer asayı saklayan birini bulacak olurlarsa bütün Solace'ı yok edeceklerini söyledi. Kasaba halkı sizi muhafızlara teslim eder!"

"Ama o bizim asamız değil!" diye itiraz etti Tanis. Yaşlı adama baktı ve adamın yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle sandalyesine dayanmış olduğunu gördü. Yaşlı adam Tanis'e gülerek göz kırptı.

"Size inanırlar mı zannediyorsun?" Tika ellerini ovuşturuyordu. "Bak!" Tanis arkasına baktı. İnsanlar onlara kötü kötü bakıyorlardı. Kimileri kupalarını sıkı sıkı kavramışlardı. Diğerleri ellerini kılıçlarının kabzasına doğru götürüyordu. Aşağıdan gelen sesler gözlerini arkadaşlarına çevirmesine neden oldu.

"Muhafızlar geliyor!" diye bağırdı Tika. Tanis ayağa kalktı. "Mutfaktan çıkmamız lâzım." "Evet!" Kız başını evet anlamında salladı. "Daha oraya bakmazlar. Ama acele edin. Burayı kuşatmaları pek zamanlarını almaz." Yıllarca ayrı kalmış olmak, dostların tehlike anında bir ekip olarak çalışma kabiliyetlerini pek etkilememişti. Caramon parlak miğferini takmış, kılıcını çekmiş, bohçasını sırtlamış ve kardeşinin ayağa kalkmasına yardım ediyordu bile. Raistlin elinde asasıyla masanın kenarından dolanıyordu. Flint savaş baltasını eline almış, bu kadar iyi silahlanmış adamlara saldırmak konusunda tereddüt içinde kendilerini izleyenlere kaşlarını çatmış bakıyordu. Sadece soğukkanlılıkla birasını yudumlayan Sturm hâlâ oturuyordu.

"Sturm!" dedi Tanis telaşla. "Haydi! Buradan çıkmamız lâzım!"

"Kaçmak mı?" Şövalye hayret etmiş görünüyordu. "Bu kuru-kalabalıktan mı?"

"Evet." Tanis durdu; şövalyeliğin usül ve tarikatı tehlikeden kaçmayı menederdi. Sturm'ü ikna etmesi gerekiyordu. "O adam yobazın teki Sturm. Büyük bir ihtimalle bizi kazığa bağlatıp yaktırır! Ve" -aniden aklına geliveren bir fikir imdadına yetişti- "korumamız gereken bir de hanım var."

"Hanım ya elbette." Sturm hemen ayağa kalkarak kadına doğru yürüdü. "Madam, hizmetkârınızım." Yerlere kadar eğilerek selam verdi; kibar şövalyeyi kimse aceleye getiremezdi. "Sanırım bu işte hepimiz birlikteyiz. Asanız bizi önemli ölçüde bir tehlike içine attı — her şeyden önce de sizi. Biz çevreyi iyi tanırız: Burada yetişmiştik. Siz, biliyorum ki yabancısınız. Size ve nazik arkadaşınıza refakat etmekten ve sizleri korumaktan büyük bir şeref duyacağız."

"Haydi!" Tika, Tanis'in kollarına asılarak acele ettirdi. Caramon ile Raistlin mutfak kapısına varmışlardı bile.

"Kenderi al," dedi Tanis ona.

Tasslehoff, ayakları yere kök salmış gibi asaya bakarak duruyordu. Asa hızla alelade bir kahverengiye solmaya başlamıştı. Tika, Tas'ı saçındaki düğümden tutarak mutfağa doğru çekti. Kender, asayı düşürerek bir çığlık attı.

Altınay hemen asayı alarak sıkı sıkı tuttu. Korkmuş olduğu halde Sturm ve Tanis'e bakan gözleri net ve sabitti; belli ki hızla düşünüyordu. Yolarkadaşı, kendi lisanlarında sert birkaç söz söyledi. Kadın başını hayır anlamında salladı. Adam kaşlarını çatarak eliyle kamçılarmış gibi kuvvetli bir hareket yaptı. Kadın hemen gözleriyle kıvılcımlar saçarcasına bir cevap verince adam sessizleşti, yüzü kararararak.

"Sizinle geleceğiz," dedi Altınay, Sturm'e Ortak Dil'de. "Deveti-niz için teşekkür ederiz."

"Bu taraftan!" Tanis, Tika ile Tas'ı takip ederek onları açılır kapanır mutfak kapılarına yönlendirdi. Arkasına bakınca kalabalığın bir kısmının ileri doğru hareket ettiğini gördü, ama kimse fazla acele etmiyordu.

Onlar mutfağın içinden koşarken aşçı onlara bakakaldı. Caramon ile Raistlin, yere açılmış yuvarlak bir delikten başka bir şey olmayan çıkışa varmışlardı bile. Deliğin üzerindeki dayanıklı bir daldan sallanan ip kırk ayak aşağıdaki toprağa iniyordu.

"A!" diye bağırdı Tas gülerek. "Bira buradan yukarı çıkıyor ve çöpler aşağı iniyor." İpte sallanıp, kol ve bacaklarını kullanarak kolaycacık aşağıya indi.

"Böyle olduğu için çok üzgünüm," diye özür diledi Tika, Altınay'dan, "fakat buradan tek çıkış burası."

"İpten aşağıya inebilirim." Sonra kadın gülümseyerek ekledi, "gerçi bunu yıllar önce yaptığımı itiraf etmeliyim."

Asasını yolarkadaşına vererek sağlam ipe tutundu. Bir elini diğeri üzerine atarak yavaş yavaş, beceriyle alçalmaya başladı. Yere indiğinde yolarkadaşı asasını attı, ipe sıçradı ve delikten aşağıya indi.

"Sen nasıl ineceksin Raist?" diye sordu Caramon, yüzü endişeyle kırışarak. "Seni sırtımda taşıyabilirim..."

Raistlin'in gözleri Tanis'i hayretler içinde bırakan bir hiddetle şimşekler çaktı. "Kendi başıma inebilirim!" diye tısladı büyücü. Kimse ona engel olamadan adımını deliğin kenarına atıp boşluğa atladı. Herkes nefesini tutarak aşağıya baktı, Raistlin'in yere düşmesini bekledi. Ama bunun yerine giysileri etrafında dalgalanan büyücünün aşağıya doğru süzüldüğünü gördüler. Asasındaki kristal parıl parıl parlıyordu.

"Tüylerimi diken diken ediyor!" diye homurdandı Flint, Tanis'e.

"Acele et!" Tanis cüceyi ileri doğru itti. Flint ipi yakaladı. Onu Caramon izledi, koca adamın ağırlığı ipin bağlanmış olduğu dalın gıcırdamasına neden oldu.

"En son ben ineceğim," dedi Sturm, kılıcını çekerek.

"Çok iyi." Tanis tartışmanın bir işe yaramıyacağını biliyordu. Yayını ve sadağını sırtına asarak ipi tuttu ve aşağıya inmeye başladı. Aniden elleri kaydı. İpin ayalarını sıyırmasına mani olamadan ipten aşağıya kaymaya başladı. Yere varınca çekinerek ellerine baktı. Ayalarının derisi sıyrılmış, kanıyordu. Fakat bunu düşünecek vakit yoktu. Yukarı bakarak Sturm'ün inmesini izledi.

Tika'nın yüzü delikte belirdi. "Benim evime gidin!" dedi ağız hareketleriyle, ağaçlara doğru işaret ederek. Sonra kayboldu.

"Ben yolu biliyorum," dedi Tasslehoff gözleri heyecanla parlayarak. "Beni izleyin."

Hepsi merdivenlerden tırmanıp Han'a giren muhafızların sesini duyarak kenderin peşinden seyirtti. Solace'ta yerde yürümeye alışık olmayan Tanis kısa bir süre sonra kaybolmuştu. Tepesinde köprü-yolları ve ağaç yaprakları arasında parlayan sokak ışıklarını görebiliyordu. Yönünü tamamen şaşırmıştı, ama Tas kendinden emin bir şekilde ilerlemeye devam ediyor, koca vallenağaçları arasında dolana dolana gidiyordu. Han'daki gürültü sesleri azalmıştı.

"Bu gecelik Tika'nın evinde kalırız," diye fısıldadı Tanis, Sturm'e, ağaçların altındaki çalılıkların arasından geçerken. "Bizi tanıyan olup da evlerimizi aramaya karar verirlerse diye. Sabaha herkes bu olayı unutmuş olur. Bozkırlılar'ı benim eve götürüp birkaç gün dinlenmelerini sağlarız. Sonra, Yüce Arayanlar Divanı'nın onları dinleyeceği Liman'a yollarız barbarları. Ben de onlarla birlikte gidebilirim belki — şu asayı merak ettim."

Sturm başıyla onayladı. Sonra Tanis'e bakarak o ender, melankolik tebessümüyle gülümsedi. "Evine hoşgeldin," dedi şövalye.

"Sen de." Yarımelf sırıttı.

Her ikisi de karanlıkta Caramon'a bindirerek aniden durmak zorunda kaldılar.

"Geldik galiba," dedi Caramon.

Ağaç dallarına asılı sokak lambalarında, Tasslehoffun ağacın dallarına bir lağım cücesi gibi tırmandığını gördüler. Diğerleri daha yavaş takip ediyor, Caramon kardeşine yardımcı oluyordu. Tanis, ellerindeki acıdan dişini sıkarak hızla seyrelmeye başlayan güz yaprakları arasından yavaş yavaş tırmanıyordu. Tas, bir hırsız hüneriyle kendini sundurma korkuluklarından yukarı çekiverdi. Kender kapıya doğru kayıverip köprü-yolunu sağdan sola kontrol etti. Üzerinde kimseyi görmeyince diğerlerine işaret etti. Sonra kilidi kontrol ederek kendi kendine memnuniyetle güldü. Kender torbalarının birinden bir şey çıkarttı. Birkaç saniye içinde Tika'nın evinin kapısı açılmıştı bile.

"Buyrun, buyrun," dedi, evsahibi rollerinde.

Hepsi küçük evin içine doluştular, uzun boylu barbar tavana çarpmamak için başını eğmek zorunda kalmıştı. Tas perdeleri kapattı. Sturm hanımefendi için bir sandalye buldu ve uzun boylu barbar kadının arkasında durdu. Raistlin ateşi canlandırdı.

"Etrafı gözleyin," dedi Tanis. Caramon başıyla onayladı. Savaşçı zaten bir pencereye yerleşmiş karanlığa doğru bakıyordu. Sokak lambasının ışığı odanın perdelerinden süzülüyor, duvarlara kara gölgeler düşürüyordu. Uzun süre kimse konuşmadan birbirine baktı.

Tanis oturdu. Gözleri kadına döndü. "Mavi kristalden asa," dedi sessizce. "Adamı iyileştirdi. Nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum." Kadın kekeledi. "U-uzun süredir bende değil."

Tanis ellerine indirdi bakışlarını. İpin derileri sıyırdığı yerler kanıyordu. Ellerini kadına uzattı. Yüzü soluklaşan kadın ona asayla yavaşça dokundu. Asa mavi mavi parlamaya başladı. Tanis, zayıf bir sarsıntının bedenini karıncalandırdığını hissetti. Daha bakarken ayalarındaki kan yok olarak deri pürüzsüz bir hale geldi, izler yok oldu ve kısa bir süre sonra acısı tamamen dindi.

"Gerçek tedavi!" dedi korkuyla.

- 4 -

Açık kapı.

Gecenin içine kaçış.

Raistlin ocak başına oturarak ellerini küçük ateşin sıcaklığında koğuşturmaya başladı. Kadının kucağında duran mavi kristalden asaya dikkatle bakarken altın gözleri alevlerden daha parlak duruyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tanis.

"Eğer bir şarlatansa, iyi bir şarlatan" diye belirtti düşüncesini Raistlin düşünceli düşünceli.

"Solucan! Sen Reisin Kızı'na şarlatan demeye cesaret edersin ha!" Uzun boylu barbar Raistlin'e doğru bir adım attı, kara kaşları sert bir biçimde çatılmıştı. Caramon'un boğazından alçak, gurultulu bir ses çıktı ve pencereden ayrılarak kardeşinin yanına gitti.

"Nehiryeli..." Sandalyesine yaklaşırken Altınay elini adamın koluna koydu. "Lütfen. Kötü bir şey kastetmedi. Bize güvenmemeye hakları var. Bizi tanımıyorlar."

"Biz de onlan tanımıyoruz," diye homurdandı adam.

"İncelemem mümkün mü acaba?" dedi Raistlin.

Altınay başıyla onaylayarak asayı uzattı. Büyücü uzun, kemikli kolunu uzatırken, ince elleri asayı tutmak için şevkle uzandı. Ama tam Raistlin asaya dokunduğu anda parlak mavi bir şimşek çaktı, bir çatırtı sesi duyuldu.

Büyücü şok ve acıyla bağırarak elini geri çekti. Caramon ileri atıldı ama kardeşi onu engelledi.

"Hayır Caramon," diye fısıldadı Raistlin kaba bir sesle, yaralanmış elini oğuşturarak. "Hanımın bu işle bir ilgisi yok."

Gerçekten de kadın asaya hayretle bakıyordu.

"Ne o halde?" diye sordu Tanis öfkeyle. "Aynı anda hem tedavi eden hem de yaralayan bir asa mı?"

"Sadece sahibini tanıyor." Raistlin gözleri parıldayarak dudaklarını ıslattı. "Bakın. Caramon asayı al."

"Ben almam!" Savaşçı bir yılandan kaçar gibi geriledi.

"Asayı al!" diye emretti Raistlin.

Gönülsüzce titleyen elini uzattı Caramon. Parmakları asaya gitgide yaklaştıkça kolu seyirmeye başlamıştı. Bir acı beklentisiyle gözlerini kapatıp dişlerini sıkarak asaya dokundu. Hiçbir şey olmadı.

Caramon'un gözleri hayretle açıldı. Asayı kavradı, koca eliyle kaldırdı ve sırıttı.

"Bakın." Raistlin, seyircilerine bir numara gösteren sihirbaz edasıyla işaret etti. "Sadece yalın bir iyiliğe sahip olanlar, kalbi temiz olanlar" —iğneleyici sözleri insanı ısırıyordu— "asaya dokunabilir. Bu gerçekten şifa veren, bir tanrı tarafından kutsanmış bir asa. Büyü değil. Benim duyduğum hiçbir büyülü eşyanın tedavi etme gücü yoktur."

"Susun!" diye emretti, pencerede Caramon'un yerini almış olan Tasslehoff. "Teokrat'ın muhafızları!" diye uyardı yavaşça.

Kimse konuşmadı. Vallenağacının dalları arasında uzanan köprü-yollar üzerinde koşan goblinlerin şapıdak şapıdak ayak seslerini duyuyorlardı.

"Tek tek evleri arıyorlar!" diye fısıldadı, komşu kapının vurulmasını dinleyen Tanis kulaklarına inanmayarak.

"Arayanlar adına kapıyı açın!" diye karga gibi öttü bir ses. Bir sessizlik oldu, sonra aynı ses yine duyuldu: "Evde kimse yok, kapıyı kıralım mı?"

"Yok ya," dedi başka bir ses. "Biz sadece Teokrat'a haber verelim, o kendi kırsın kapıyı. Ama eğer kilitli olmasaydı başka — o zaman içeri girmeye iznimiz olurdu."

Tanis, karşısındaki kapıya baktı. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Kapıyı kapatıp sürgüsünü çektiklerine yemin edebilirdi... ama. Şimdi aralık duruyordu!

"Kapı!" diye fısıldadı. "Caramon..."

Fakat savaşçı kapının arkasında durmak için, sırtı duvara dönük, dev elleri kasılarak hareket etmişti bile.

Ayak sesleri şaplayarak kapının dışında durdu. "Arayanlar adına kapıyı açın." Goblin kapıyı yumruklamaya başladı, kapı kendiliğinden açıldığındaysa da hayret içerisinde kalakaldı.

"Burası boş," dedi biri. "Devam edelim."

"Hiç hayal gücün yok Grum," dedi diğeri. "Birkaç parça gümüş toplamak için şans geçti işte elimize."

Açık kapının kenarından bir goblin başı belirdi. Gözleri, omzunda asasıyla sakin sakin oturan Raistlin'i görmeye başladı. Goblin önce telaşla homurdandı, sonra gülmeye başladı.

"Oh oh! Bak neler bulduk! Bir asa!" Goblinin gözleri parıldadı. Raistlin'e doğru bir adım attı, arkadaşı da hemen arkasından. "Asayı bana ver!"

"Tabii," diye fısıldadı büyücü. Kendi asasını uzattı. "Şırak," dedi. Kristalden top ışıkla alevlendi. Goblinler viyaklayarak gözlerini kapatıp kılıçlarına davrandılar. Tam o anda Caramon kapının arkasından sıçrayarak goblinleri boyunlarından yakaladı ve kafalarını, insanın içini kaldıran bir gümbürtü ile birbirine vurdu. Goblin bedenleri, leş kokulu bir yığın halinde çöktüler.

"Öldüler mi?" diye sordu Tanis; Caramon, Raistlin'in asasındaki ışıkla onları incelemek için eğilince.

"Korkarım ölmüşler." Koca adam içini çekti. "Çok sert vurdum onları."

"Eh, bu son damlaydı," dedi asık bir yüzle Tanis. "Teokrat'ın iki muhafızını daha öldürdük. Artık bütün kasabayı silahlı adamlarla doldurur. Artık birkaç gün de gizlenemeyiz — buradan hemen ayrılmamız lâzım! Ve siz ikiniz" — barbarlara döndü— "bizimle gelseniz hiç fena olmaz."

"Hangi cehenneme gidiyoruz," diye mırıldandı Flint huzursuzca.

"Nereye gidiyordunuz?" diye sordu Tanis, Nehiryeli'ne.

"Liman'a gidiyorduk," diye cevap verdi barbar gönülsüzce.

"Orada bilge kişiler vardır," dedi Altınay. "Onların bize bu asa hakkında bir şeyler anlatabileceklerini umuyorduk. Görüyorsunuz ya, söylediğim şarkı... doğruydu: Asa hayatımızı kurtardı..."

"Bunu daha sonra anlatırsınız," diye sözünü kesti Tanis. "Bu muhafızlar raporlarını vermeye gitmeyince Solace'taki her goblin ağaçlarda arı oğulları gibi toplaşacaktır. Raistlin ışığı söndür."

Büyücü başka bir sözcük söyledi, "Dulak." Kristal titreşti sonra ışık geçti.

"Cesetleri ne yapacağız?" diye sordu Caramon ölü goblinlerden birini çizmeli ayağıyla dürterek. "Sonra Tika'ya ne olacak? Onun başı derde girmez mi?"

"Cesetleri bırakın." Tanis'in aklı çabuk çalışıyordu. "Ve kapıyı kırın. Sturm, birkaç masa devir. Sanki buraya zorla girip, bu tiplerle dövüşe tutuşmuşuz havası verelim. Öyle olursa Tika'nın başı fazla derde girmez. O akıllı bir kızdır — bir yolunu bulur."

"Yiyeceğe ihtiyacımız olacak," diye beyan etti Tasslehoff. Mutfağa koşup, rafları karıştırarak ekmek somunlarını ve yenebilecek her şeyi torbalarına doldurmaya başladı. Flint'e bir tulum dolusu şarap attı. Sturm birkaç sandalyeyi ters çevirdi. Caramon cesetleri, sanki çok şiddetli bir dövüşte

ölmüşler gibi yatırdı. Bozkırlılar geçmekte olan ateşin önünde durmuşlar, tereddüt içinde Tanis'e bakıyorlardı.

"Ee?" dedi Sturm. "Şimdi ne yapıyoruz? Nereye gidiyoruz?" Aklından yapılacak şeyleri geçirerek bir duraksadı Tanis. Bozkırlılar doğudan gelmişlerdi ve —eğer anlattıkları doğru ise ve kabileleri onları öldürmek istiyorsa— o tarafa geri dönmek istemeyeceklerdi. Grup güneye gidebilirdi, elf krallığına; fakat Tanis, yurduna dönme konusunda garip bir isteksizlik duyuyordu. Aynı zamanda elflerin, gizli şehirlerine yabancıların girmesinden hoşlanmayacaklarını biliyordu.

"Kuzeye gideceğiz," dedi sonunda. "Kavşağa kadar bu ikisine eşlik edeceğiz, sonra ne yapacağımıza karar veririz. İsterlerse güney batıya, Liman'a giderler. Ben kuzeye devam edip orduların toplandığı yolunda çıkartılan söylentilerin doğru olup olmadığını kontrol etmeyi planlıyorum." "Ve belki de Kitiara'ya. rastlamayı," diye fısıldadı Raistlirı kurnazca. Tanis kızardı. "Bu plan uygun mu?" diye sordu etrafına bakınarak. "Aramızda en yaşlımız olmadığı halde en akıllı sensin Tanis," dedi Sturm.

"Seni izleyeceğiz — her zamanki gibi."

Caramon başıyla onayladı. Raistlin kapıya doğru gidiyordu bile. Flint homurdanarak şarap tulumunu sırtladı.

Tanis, kibar bir elin koluna dokunduğunu hissetti. Döndüğünde güzel barbarın berrak mavi gözlerine bakıyordu.

"Müteşekkiriz," dedi Altınay yavaşça, sanki takdirlerini sunmaya pek alışık değilmiş gibi. "Yaşamlarınızı bizim için tehlikeye atıyorsunuz, üstelik biz yabancıyız."

Tanis gülümseyerek kadının elini kavradı. "Ben, Tanis. İkizler, Caramon ve Raistlin'dir. Şövalye olan, Sturm Brightblade. Flint Fireforge şarabı taşıyor ve Tasslehoff Burrfoot da bizim becerikli çilingirimiz. Sen Altınay'sın, o da Nehiryeli. Evet — artık yabancı değiliz."

Altınay yorgun yorgun gülümsedi. Tanis'in koluna dokundu, sonra kapıya doğru ilerleyerek yeniden sade ve özelliksiz görünümünü almış asasına

dayandı. Tanis kadını gözleriyle izledi, başını kaldırdığında Nehiryeli'nin kendisini gözlediğini gördü; barbarın yüzü anlaşılması imkânsız bir maskeydi.

"Evet," diye düzeltti Tanis sessizce, "bazılarımız artık yabancı değiliz."

Çok geçmeden, Tas önde, diğerleri arkada hepsi gitmişti. Tanis bir an için, enkaza dönmüş oturma odasında tek başına durdu, goblinlerin cesetlerine bakarak. Yıllar süren, yalnız geçen yolculuklardan sonra huzur içinde eve dönmüş olması gerekiyordu. Konforlu evini düşündü. Yapmayı planladığı şeyleri geçirdi aklından — Kitiara ile yapmayı planladığı şeyleri. Uzun kış gecelerini, Han'daki ocak başı masallarını, sonra evine geri dönüşü, kürk örtüler altında gülüşmelerini, her yanın karlarla kaplı olduğu sabahlarda geç vakitlere kadar uyumayı planladığını düşündü.

Tanis tüten küllere bir tekme atarak dağıttı. Kitiara geri gelmemişti. Goblinler sakin kasabasını istila etmişti. Bir avuç yobazdan kurtulmak için, büyük bir ihtimalle bir daha geri dönmemecesine gecenin içine kaçıyordu.

Elfler zamanın nasıl geçtiğini anlamazlar. Yüzlerce yıl yaşarlar. Onlar için mevsimler, sağanak bir yağmur gibi gelir geçer. Fakat Tanis yarı insandı. Bir değişimin yakın olduğunu algılıyor, insanların fırtına öncesi hissettikleri sıkıntı veren huzursuzluğu hissedebiliyordu.

İçini geçirerek başını salladı. Sonra kırılmış kapıdan çıktı, kapıyı tek bir menteşesi üzerinde deliler gibi sallanırken bırakarak.

- 5 -

Flint'e veda.

Oklar uçuşuyor. Yıldızlardaki mesaj.

Tanis sundurmanın üzerinden sallanarak, ağaç dalları arasından yere atladı. Diğerleri, karanlıkta bir araya toplanmışlar, üstlerindeki dallarda sallanan sokak lambalarının ışıklarından sakınarak onu bekliyorlardı. Kuzeyden esen serin bir rüzgar çıktı. Tanis arkasına bakarak diğer ışıkları, onların peşine düşenlerin ışıklarını gördü. Kukuletasını başına geçirerek hızla ilerledi.

"Rüzgar döndü," dedi. "Sabaha yağmur başlar." Rüzgarın savurduğu lambaların ürkütücü ve dans eden ışıkları altında küçük gruplarına baktı. Altınay'ın yüzünde yorgunluk izleri vardı. Nehiryeli'nin yüzünde gücün kayıtsız bir maskesi vardı ama omuzları çökmüştü. Tir tir titreyen Raistlin bir ağaca yaslanmış nefes almaya çalışıyordu.

Tanis, sırtını rüzgara karşı kamburlaştırdı. "Sığınacak bir yer bulmamız gerek," dedi. "Dinlenebileceğimiz bir yer."

"Tanis..." Tas yarımelfin pelerinini çekiştirdi. "Bir kayıkla gidebiliriz Kristalmir Gölü pek uzakta değil. Diğer tarafta mağaralar var, sonra yarınki yürüyüşümüzü de kısaltmış oluruz."

"Bu güzel bir fikir Tas, ama bir kayığımız yok."

"Sorun değil." Kender sırıttı. Küçük yüzü ve sivri kulakları, bu ürkütücü ışık altında özellikle daha da çok cine benzemesine neden oluyordu. Tanis, Tas'ın bütün olup bitenlerden çok eğlendiğini farketti. İçinden kenderi tutup sarsmak, ona ne kadar büyük bir tehlike içinde oldukları hakkında vaaz

vermek geldi. Fakat yarımelf bunların yararsız olacağını biliyordu; kenderlerin korkuya karşı bağışıklıkları vardır.

"Kayık iyi bir fikir," diye tekrarladı Tanis, bir an düşündükten sonra. "Sen önü çek. Ve sakın Flint'e söyleme," diye ekledi. "Ben o işi hallederim!”

"Tamam!" Tas kıkırdadı ve arkadakilere doğru kaydı. "Beni izleyin," diye seslendi hafifçe ve bir kez daha yola koyuldu. Anca kendi sakalı duyacak şekilde söylenen Flint kenderin peşinden topallayarak gitti. Cüceyi Altınay izliyordu. Nehiryeli gruptaki herkese çabuk çabuk, düşünceli bakışlar gezdirdikten sonra kadının ardından yola düştü.

"Bize güvendiğini zannetmiyorum," diye gözlemledi Caramon.

"Sen olsaydın güvenir miydin?" diye sordu Tanis, koca adama bakarak. Caramon'un ejderha miğferi titreşen ışıklarda pırıldadı; rüzgar ne zaman pelerinini açsa zincirli zırhı gözler önüne seriliyordu. Uzun bir kılıç kalın bacaklarında tangırdayıp duruyor, kısa bir yay ile sadağı omzuna asılmış bir kama da kemerinden dışarı çıkmış duruyordu. Kalkanı, dövüşlerden tahrip olmuş, ezilmişti. Dev, her şeye hazırdı.

Tanis, üç yüzyıl önce gözden düşen şövalyelerin zırhını gururla taşıyan Sturm'e baktı. Sturm, Caramon'dan sadece dört yaş daha büyük olduğu halde şövalyenin sıkı, disiplinli yaşamı, yoksulluğun getirdiği zorluklar ve sevgili babasını o melankolik arayışı zamanından önce yaşlanmasına yol açmıştı. Yirmi dokuz yaşında olduğu halde, kırk yaşında görünüyordu.

Tanis, ben de olsaydım bize güvenmezdim, diye düşündü.

"Planın ne?" diye sordu Sturm.

"Kayıkla gideceğiz," diye cevap verdi Tanis. "Ya!" Caramon kıkırdadı. "Flint'e daha söylemediniz mi?"

"Hayır. Onu bana bırakın."

"Kayığı nereden bulacağız?" diye sordu Sturm kuşkuyla. "Bilmesen daha iyi," dedi yarımelf.

Şövalye kaşlarını çattı. Gözleri, çok önlerinde, bir gölgeden diğerine kayıveren kenderi izledi. "Bundan hiç hoşlanmadım Tanis. Önce katil olduk, şimdi de hırsız olmak üzereyiz."

"Ben kendimi katil gibi görmüyorum." Caramon homurdandı. "Goblinler sayılmaz."

Tanis, şövalyenin Caramon'a baktığını gördü. "Ben de bunlardan hoşlanmıyorum Sturm," dedi tereddütle, bir tartışma çıkmamasını umarak. "Fakat bu bir gereklilik meselesi. Bozkırlılara bak — onları ayakta tutan tek şey gururları. Raistlin'e bak..." Hepsinin gözü kuru dallar arasında ayaklarını sürüyerek hep gölgelerde ilerleyen büyücüye kaydı. Bütün yükünü asasına veriyordu. Ara sıra, kuru bir öksürük narin bedenini harap ediyordu.

Caramon'un yüzü karardı. "Tanis haklı," dedi yavaşça. "Raist daha fazlasına dayanamaz. Yanına gitmeliyim." Şövalye ile yarımelfi bırakarak ikizinin iki büklüm olmuş cüppeli suretine yetişmek için aceleyle ilerledi.

"Dur sana yardım edeyim Raist," diye fısıldadığını duydular Caramon'un.

Raistlin kukuletalı başını hayır anlamında sallayarak, kardeşinin temasından kaçındı. Caramon omuzlarını silkerek kolunu indirdi. Ama yine de koca savaşçı gerektiğinde yardım etmek için narin kardeşine yakın kaldı. "Neden buna katlanıyor?" diye sordu Tanis yavaşça.

"Aile. Kan bağı." Sturm'ün sesi dalgındı. Daha başka şeyler de söylemek üzereydi ki gözleri, Tanis'in insan kılları bitmiş yüzüne kaydı ve sustu. Tanis onun bakışını gördü, şövalyenin ne düşündüğünü biliyordu. Aile, kan bağı — bu yetim kalmış yarımelfin bilemeyeceği şeylerdi.

"Haydi," dedi Tanis birdenbire. "Geri kalıyoruz."

Az sonra Solace'in vallenağaçlarını geride bırakmışlar, Kristalmir Gölü'nü çevreleyen çam ormanına girmişlerdi. Tanis arkalarındaki, boğuk bağırtıları duyabiliyordu. "Cesetleri bulmuş olmalılar," diye tahminde bulundu. Sturm ciddi bir yüzle ve baş hareketiyle onayladı. Aniden, Tasslehoff, tam yarımelfin burnunun dibinde gölgelerden çıkıp, sanki maddeleşivermişti.

"Göle kadar yarım milden biraz daha fazla yolumuz var," dedi Tas. "Sizi yolun ormandan çıktığı yerde bulurum." Belli belirsiz bir işaret yaparak Tanis daha tek bir söz edemeden kayboldu. Yarımelf arkasına, Solace'a baktı. Sanki daha çok ışık vardı ve onların yönüne doğru hareket ediyorlardı. Büyük bir ihtimalle yollar kesilmişti.

Kender nerede?" diye homurdandı Flint ormandan geçerlerken. Tas, bizimle gölün orada buluşacak," diye cevap verdi Tanis. Göl mü?" Flint'in gözleri telaşla büyüdü. "Ne gölü?" Buralarda sadece tek bir göl var Flint," dedi Tanis, Sturm'e gülmemek için kendini zor tutarak. "Haydi. Yola devam etsek fena olmayacak." Elf görüş yeteneği sayesinde önlerindeki sık orman içinde kaybolmaya başlayan Caramon'un geniş kızıl hatlarını ve kardeşinin daha ince kızıl suretini görebiliyordu.

"Ben sadece bir süre ormanda gizleneceğiz zannetmiştim." Flint, Tanis'e şikayette bulunmak için Sturm'ü iterek kendine yol açtı.

"Kayık ile gidiyoruz." Tanis ilerledi.

"Hayır efendim!" Flint homurdandı. "Ben kayığa mayığa binmem!"

"O kaza on yıl önce olmuştu!" dedi Tanis patlayarak. "Bak, Caramon'un kıpırdamadan oturmasını sağlarım."

"Mümkün değil!" dedi cüce açık açık. "Kayık yok. Yemin ettim."

"Tanis," diye fısıldadı Sturm'ün sesi Tanis'in arkasından. "Işıklar."

"Baş belaları!" Yarımelf durarak döndü. Ağaçların arasında pırıldayan ışıkları görebilmek için bir an beklemek zorunda kaldı. Araştırmalar Solace'ın ötesine yayılmıştı. Caramon, Raistlin ve Bozkırlılar'a yetişmek için aceleyle seyirtti.

"Işıklar!" diye seslendi sessizliği yırtan bir fısıltıyla. Caramon geriye bakarak sövdü. Nehiryeli elini kaldırdı, anladığını belirtircesine. "Korkarım daha hızlı gitmemiz gerekecek Caramon..." diye başladı Tanis.

"Başaracağız," dedi koca adam, durumdan rahatsızlık duymadan. Artık, kolu Raistlin'in ince bedenini kavramış, hemen hemen taşıyarak kardeşine destek oluyordu. Raistlin hafif hafif öksürüyordu ama yoluna da devam ediyordu. Sturm, Tanis'e yetişti. Yollarını çalılar arasından zar zor açarken arkada Flint'in öfleyip püfleyip kendi kendine kızgın kızgın söylendiğini duyuyorlardı.

"Gelmeyecek Tanis," dedi Sturm. "Caramon onu, o sefer yanlışlıkla boğduğundan beri kayıklardan ödü patlıyor. Sen yoktun. Sudan çıktıktan sonraki halini görmedin."

"Gelecek," dedi Tanis, soluyarak. "Biz ufaklıkları tek başımıza tehlikeye yollamaz."

Sturm pek ikna olmamış bir halde başını salladı.

Tanis yeniden geriye baktı. Hiç ışık görmedi ama artık ormanın içine ışıkları göremeyecek kadar dalmış olduğunu biliyordu. Seçkinamir Toede aklıyla kimseyi etkileyemezdi belki ama grubun suya doğru gittiğini tahmin etmek için pek akıllı olması gerekmiyordu. Tanis, önündekine çarpmamak için aniden durdu. "Ne var?" diye fısıldadı.

"Geldik," diye cevap verdi Caramon. Tanis, Kristalmir Gölü'nün karanlık enginine bakarken rahat bir nefes aldı. Rüzgâr, suyu köpüklü dalgalara dönüştürerek dövüyordu.

"Tas nerede?" Sesini alçak tuttu.

"Orada sanırım." Caramon kıyıya yakın bir yerde yüzen kara bir nesneyi işaret etti. Tanis, kocaman bir kayık içerisinde oturmuş kenderin hatlarını belli belirsiz farkedebiliyordu.

Yıldızlar kara-mavi gökyüzünde buzumsu bir parlaklıkla parıldıyordu. Kızıl ay Lunitari, suyun içinden kanlı bir parmak gibi yükseliyordu. Gece göğündeki eşi Solinari çoktan doğmuş, gölü gümüş eriğine boğmuştu.

"Ne de güzel birer nişan tahtası olacağız!" dedi Sturm huzursuzca.

Tanis, Tasslehoffun bir o tarafa, bir bu tarafa dönerek onları aradığını gördü. Yarımelf eğilip, karanlıkta el yordamıyla bir taş aradı. Bir tane bularak, suya attı ağır ağır. Taş, kayığın birkaç metre ilerisinde şapırtıyla suya düştü. Tanis'in işaretine cevaben Tas kayığı kıyıya şevketti.

"Hepimizi tek bir kayığa mı tıkacaksın!" dedi Flint dehşetle. "Delirmişsin sen yarımelf!"

"Kayık büyük," dedi Tanis.

"Hayır! Ben binmem. Tarsis'in efsanevi ak kanatlı kayıkları bile olsaydı binmezdim. Ben şansımı Teokrat'la denerim daha iyi!"

Tanis öfkeli cüceyi görmemezliğe gelerek Sturm'e işaret etti. "Herkesi kayığa bindir. Biz de birazdan oradayız."

"Çok oyalanmayın," diye uyardı Sturm. "Dinle bak."

"Duyuyorum," dedi Tanis asık bir yüzle. "Sen devam et."

"O sesler neyin nesi?" diye sordu Altınay, şövalye ona doğru gelirken.

"Peşimize düşen goblin birlikleri," diye cevap verdi Sturm. "Birbirlerinden ayrıldıklarında, o ıslıklarla haberleşiyorlar. Şimdi ormana giriyorlar."

Altınay, anlayışla başını salladı. Nehiryeli'ne kendi dillerinde birkaç söz etti, belli ki Sturm'ün kesmiş olduğu konuşmalarına devam ediyordu. Koca Bozkırlı kaşlarını çatarak eliyle ormanı işaret etti.

Kadını, bizden ayrılmaları için ikna etmeye çalışıyor, diye düşündü Sturm. Belki de goblinlerin iz peşindeki birliklerinden günlerce gizlenebilecek kadar orman bilgisine sahiptir, ama zannetmem.

"Nehiryeli, gue-lando!" dedi Altınay sertçe. Sturm, Nehiryeli'nin hiddetle kaşlarını çattığını gördü. Tek bir söz söylemeden döndü ve kayığa doğru yürüdü. Altınay içini çekerek arkasından baktı, yüzünde derin bir hüzünle.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı hanımefendi?" diye sordu Sturm kibarca.

"Hayır," diye cevap verdi kadın. Sonra hüzünle, sanki kendi kendine söylermiş gibi şöyle dedi: "Benim kalbimi yöneten o olsa da, onun yöneticisi benim. Bir kez, çocukken, bunu unutabileceğimizi düşünmüştük. Fakat ben çok uzun zamandır Reisin Kızı'yım."

"Neden bize güvenmiyor?" diye sordu Sturm.

Halkımıza ait bütün önyargılara sahip," diye cevapladı Altınay. "Bozkırlılar insan olmayanlara güvenmezler." Arkasına baktı. "Tanis elf kanını Sakalının ardına gizleyememiş. Sonra cüce ile kender de var."

"Peki ya siz hanımefendi?" diye sordu Sturm. "Siz neden bize güveniyorsunuz? Sizin de aynı önyargılarınız yok mu?"

Altınay adamın yüzüne bakmak için döndü. Adam kadının, arkasındaki göl gibi kara ve parlak gözlerini görebiliyordu. "Ben küçük bir kızken," dedi derin ve alçak bir sesle, "halkımın prensesiydim. Bir rahibeydim, bana bir tanrıçaymışım gibi taparlardı. Ben de buna inanırdım. Buna bayılırdım. Sonra bir şey oldu..." Kadın sessizleşti, gözleri hatıralarla dolmuştu.

"Neydi o?" diye hatırlattı Sturm yavaşça.

"Bir çobana aşık oldum," diye cevap verdi Altınay, Nehiryeli'ne bakarak içini çekti ve kayığa doğru yürüdü.

Raistlin ile Caramon su kenarına varırken Nehiryrli'nin kayığı çekmek için suya girişini seyretti Sturm. Raistlin, titreyerek cüppesine iyice sarılmıştı.

"Ben ayaklarımı ıslatamam," diye fısıldadı kaba bir sesle. Caramon cevap vermedi. Sadece o koca kollarını kardeşine dolayarak, bir çocuğu kaldırır gibi kaldırdı ve Raistlin'i kayığın içine bıraktı. Büyücü kayığın kıçına büzüştü, teşekkür etmek için tek bir kelime etmeden.

"Ben kayığı tutarım," dedi Caramon, Nehiryeli'ne. "Sen gir." Nehiryeli bir an duraksayıp çabucak kenarından kayığa çıktı. Caramon, Altınay'ın kayığa çıkmasına yardım etti. Nehiryeli kadını tutup, kayık yavaş yavaş sallanırken dengesini sağlamasına yardım etti. Bozkırlılar da oturmak için kayığın kıçına gittiler, Tasslehoffun arkasına.

Şövalye yaklaşırken Caramon, Sturm'e döndü. "Orada neler oluyor?"

"Flint yanarım da kayığa binmem diyor — hiç olmazsa o zaman üşüyüp sırılsıklam öleceğine sıcak sıcak ölürmüş."

"Gidip onu buraya taşıyayım” dedi Caramon.

"İşleri daha da karıştırırsın. Onu neredeyse boğan sendin, hatırlıyor musun? Bırak Tanis uğraşsın — o bir diplomattır."

Caramon başıyla onayladı. Her iki adam da sessizce beklemeye başladı. Sturm, Altınay'ın Nehiryeli'ne dilsiz bir yakarışla baktığını ama Bozkırlı'nın kadının bakışlarına aldırmadığını gördü. Yerinde duramayan Tasslehoff tiz sesli bir soru sormaya başlamıştı ki şövalyenin sert bakışları onu susturdu. Raistlin, denetlenemez öksürüklerini bastırmaya çalışarak cüppesine iyice sarındı.

"Oraya gidiyorum," dedi Sturm sonunda. "Islıklar yaklaşıyor. Daha fazla zaman kaybını göze alamayız." Fakat tam o anda Tanis'in cüceyle el sıkışıp kayığa doğru tek başına koştuğunu gördü. Flint olduğu yerde kalmıştı, ormanın kenarcığında. Sturm başını salladı. "Tanis'e cücenin gelmeyeceğini söylemiştim."

"Hep dedikleri gibi, bir cüce kadar inatçı” diye homurdandı Caramon. "Üstelik bizim cücenin inadını geliştirmek için yüz kırk sekiz yılı vardı." Koca adam başını üzüntüyle salladı. "Evet, onu özleyeceğimiz kesin. Hayatımı birden fazla kurtarmıştı. Bırakın gidip alayım onu. Çenesine bir yumruk indirdim mi, yatakta mı kayıkta mı anlamaz bile."

Nefes nefese koşup gelen Tanis son sözü duydu. "Hayır Caramon," dedi. "Flint hiçbir zaman bizi affetmez. Onun için endişelenme. O tepelere geri dönüyor. Kayığa bin. Bu tarafa doğru gelen ışıklar arttı. Ormanda, kör bir lağım cücesinin bile izleyebileceği kadar iz bıraktık."

"Hepimizin ıslanmasının anlamı yok," dedi Caramon kayığın kenarını tutarak. "Sturm ile sen bin. Ben kayığı iterim."

Sturm kayığın içine girmişti bile. Tanis, Caramon'un sırtını sıvazlayarak kayığa bindi. Savaşçı kayığı göle doğru itti. Su dizlerine kadar gelmişti ki kıyıdan birinin seslendiğini duydu.

"Bekleyin!" Bu ağaçlardan koşarak gelen, ayın aydınlattığı kıyı şeridinde kara bir leke gibi belli belirsiz hareket eden Flint'ti. "Bekleyin! Geliyorum!"

"Durun!" diye bağırdı Tanis. "Caramon! Flint'i bekle!"

"Bak!" Sturm işaret ederek biraz doğruldu. Ağaçlar arasından ışıklar belirmişti. Goblin muhafızların tuttukları dumanları tüten meşaleler.

"Goblinler, Flint!" diye bağırdı Tanis. "Tam arkanda! Koş!" Durup hiç düşünmeyen cüce başını eğerek, uçmasın diye bir eliyle miğferini tutarak kıyıya koşmaya başladı.

"Ben onu korurum," dedi Tanis yayını sırtından alıp. Elf görüş yeteneğini kullanarak, meşaleler ardındaki goblinleri görebilen tek kişi oydu. Tanis yayına bir ok taktı, Caramon büyük kayığı sabit tutarken ayağa kalktı. Tanis, önü çeken goblinin belirgin hatlarına bir ok attı. Ok goblinin göğsüne saplandı ve goblin yüzü koyun kapaklandı. Diğer goblinler kendi yaylarına uzanarak biraz yavaşladılar. Flint kıyıya varırken Tanis yayına başka bir ok yerleştirdi.

"Bekleyin! Geliyorum!" dedi cüce nefes nefese; suya daldı ve bir taş gibi dibe çöktü.

"Yakala şunu!" diye bağırdı Sturm. "Tas geriye çek kürekleri. İşte orada' Gördün mü? Kabarcıklar..." Caramon deliler gibi suyun içinde çırpınıyor, cüceyi arıyordu. Tas, kürekleri geri geri çekmeye çalışıyordu, fakat kayığın ağırlığı kender için çok fazlaydı. Tanis bir kez daha attı okunu, hedefini şaşırdı ve kendi kendine sövdü. Başka bir oka uzandı. Goblinler kaynaşarak tepeden aşağıya iniyorlardı.

"Buldum onu!" diye bağırdı Caramon, üzerinden sular akan, abuk sabuk konuşan cüceyi deri tuniğinin yakasından yakalayıp kaldırarak. "Çırpınmayı kes," dedi, kolları dört bir yana doğru çırpınan Flint'e. Fakat cüce tam

anlamıyla bir panik yaşıyordu. Bir goblin oku Caramon'un zincir zırhına saplanarak, orada kuru bir tüy gibi durdu.

'Tamam işte!" Savaşçı öfkeyle homurdanıp, o kaslı kollarını iyice şişirerek cüceyi uzaklaşmakta olan kayığa doğru fırlattı. Flint oturulacak yerlerden birini yakaladı, belinden aşağısı kayığın kenarından dışarı sarkıyordu. Kayık tehlikeli bir biçimde sallanırken Sturm onu kemerinden yakalayarak kayığa çekti. Tanis neredeyse dengesini kaybediyordu, elindeki yayını düşürerek suya düşmemek için kayığın kenarlarına tutunmak zorunda kaldı. Bir goblin oku, Tanis'in elini es geçerek borda tirizine saplandı.

"Caramon'a doğru çek kürekleri Tas!" diye bağırdı Tanis.

"Çekemiyorum!" diye bağırdı büyük bir uğraş içinde olan kender. Suyun üzerinden kayıp boşa giden bir kürek neredeyse Sturm'ü suya düşürecekti.

Şövalye kenderi yerinden çekip kaldırdı. Küreklere asılarak kayığı rahatça Caramon'un erişebileceği bir yere götürdü.

Tanis savaşçının içeri tırmanmasına yardım ettikten sonra Sturm'e seslendi, "Çek!" Şövalye, kürekleri iyice derine daldırabilmek için kendini iyice geriye doğru vererek bütün gücüyle küreklere asıldı. Kayık, kızgın goblin homurtuları arasında kıyıdan fırladı. Üzerinden sular akan Caramon, Tanis'in yanına giderken etraflarında daha çok sayıda ok vızıldamaya başlamıştı.

"Bu gece goblin nişan tahtası olduk," diye mırıldandı Caramon, zincirli zırhındaki oku çekerken. "Suyun üzerinde ne de güzel görünüyoruzdur."

Tanis, Raistlin'in dikeldiğini gördüğünde elinden düşürdüğü yayını arıyordu. "Saklansana!" diye ikaz etti Tanis; Caramon kardeşine doğru uzandı fakat büyücü, her ikisine de kaşlarını çatıp bakarak elini kemerindeki bir keseye uzattı. Yanındaki oturacak yere bir ok saplanırken narin parmakları bir şeyler çekip çıkarttı. Raistlin bir tepkide bulunmadı. Tanis büyücüyü yere çekmek için hazırlanmıştı ki onun büyü yaparken bütün büyü kullanıcıları için gerekli olan konsanstrasyon safhasında kaybolmuş olduğunu farketti. Şu anda onu rahatsız etmenin ağır sonuçları

olabilir, büyücünün büyüsünü unutmasına, hatta daha da kötüsü büyüyü yanlış yere yönlendirmesine neden olabilirdi.

Tanis dişlerini sıkarak bekledi. Raistlin ince, narin elini kaldırarak, kesesinden aldığı büyü bileşimini parmaklarının arasından kayığa elemeye başladı. Kum, diye farketti Tanis.

"Ast taşarak sinuralan krynavvi," diye mırıldandı Raistlin ve sonra sağ elini kıyıya paralel bir yay şeklinde hareket ettirdi yavaş yavaş. Tanis karaya doğru baktı. Goblinler birer birer yaylarını ellerinden düşürerek yere yuvarlandılar, sanki Raistlin her birine sırasıyla dokunuyormuş gibi. Oklar azaldı. Daha uzakta duran goblinler hiddet içinde uluyarak ileri doğru koştular. Fakat o zamana kadar Sturm'ün güçlü kürek darbeleri onları menzilin dışına taşımıştı bile.

"İyi iş başardın küçük kardeşim!" dedi Caramon içtenlikle. Raistlin gözlerini kırpıştırdı; sanki dünyaya geri dönüyordu, sonra ileri doğru çöktü büyücü. Caramon onu yakalayarak bir an için tuttu. Sonra Raistlin dimdik oturarak, öksürmesine neden olan derin bir nefes aldı.

"Tamam, tamam," diye fısıldayarak Caramon'dan çekildi.

"Onlara ne yaptın?" diye sordu Tanis, kayıktan atmak için düşman okları arıyordu; goblinler zaman zaman oklarının uçlarını zehirlerlerdi.

"Onları uyuttum," diye tısladı Raistlin soğuktan takırdayan dişleri arasından. "Ve şimdi benim de dinlenmem lâzım." Kayığın kenarına dayanarak yere çöktü.

Tanis büyücüye baktı. Raistlin gerçekten de güç ve hüner kazanmıştı. Keşke ona güvenebilsem, diye düşündü yarımelf.

Kayık yıldızlarla dolu göl üzerinde hareket etti. Duyulan yegâne ses, küreklerin suya dalan ritmik şapırtıları ve Raistlin'in kuru, insanı yıpratan öksürükleriydi. Tasslehoff, her nasılsa Flint'in o çılgın koşuşturması sırasında elinden bırakmadığı şarap tulumunun tıpasını açarak üşümüş, titremekte olan cücenin bir yudum alması için uğraştı. Fakat, kayığın en

dibine büzüşmüş olan Flint sadece titreyerek, suyun üzerine bakabiliyordu o kadar.

Altınay kürklü pelerinine iyice gömülmüştü. Halkının kullandığı yumuşak geyikderisinden pantalon, püsküllü bir üst etek ve kemerli bir tunik giyiyordu. Çizmeleri yumuşak deriden yapılmıştı. Caramon Flint'i kayığa fırlattığında kayığın kenarından içeri su aşıp girmişti. Su, geyik derisinin kadının tenine yapışmasına neden olmuştu; kısa bir süre sonra, üşüyen kadın titremeye başladı.

"Benim pelerinimi al," dedi Nehiryeli, kendi dillerinde, ayı postundan pelerinini çıkarmaya başlayarak.

"Hayır." Kadın başını hayır anlamında salladı. "Senin yüksek ateşin vardı. Ben hiç hastalanmam, biliyorsun. Ama" —kadın ona bakarak gülümsedi— "ama kollarını bana dolayabilirsin savaşçı. Vücutlarımızın ısısı ikimizi de ısıtır."

"Bu resmi bir emir mi Reisin Kızı?" diye fısıldadı Nehiryeli takılarak, kadını kendine doğru çekip.

"Öyle," dedi kadın içini çekip memnun mutlu adamın güçlü bedenine yaslanırken. Yıldızlı göklere baktı; derken dikleşerek telaşla nefesini tuttu.

"Ne var?" diye sordu Nehiryeli, yukarı bakıp.

Kayıktakiler, söylenen sözleri anlamasalar da Altınay'ın nefesinin kesilişini duydu ve gözlerinin gece göğünde bir yere kenetlendiğini gördü.

Caramon kardeşini dürterek, "Raist ne oluyor? Ben bir şey göremiyorum," dedi.

Raistlin doğruldu, kukuletasını geriye itti, sonra öksürmeye başladı. Nöbet geçince gece göğünü gözleriyle taradı. Sonra gerginleşti, gözleri açıldı. İnce, kemikli elini uzatarak Tanis'in kolunu kavradı; yarımelf büyücünün iskeletimsi elinden gayri-ihtiyari kurtulmaya çalışırken o sıkı sıkı tutuyordu. "Tanis..." diye hırıldadı Raistlin, nefesi hemen hemen kalmamıştı "Takım yıldızlar..."

"Ne?" Tanis gerçekten de büyücünün madensi altın derisinin solgunluğundan ve garip gözlerinin ateşli parıltısından ürkmüştü. "Takım yıldızlara ne olmuş?"

"Gitmişler!" diye törpü sesine benzer bir ses çıkarttı Raistlin ve bir öksürük nöbetine tutuldu. Caramon kolunu ona dolayarak, kendine yaklaştırdı, sanki koca adam, kardeşinin narin bedenini bir arada tutmaya çalışıyor gibiydi. Raistlin kendine geldi, ağzını eliyle sildi. Tanis parmaklarının kan ile kararmış olduğunu gördü. Raistlin derin bir nefes aldıktan sonra konuştu.

"Karanlıklar Kraliçesi ve Yiğit Cengâver diye bilinen takım yıldızlar. İkisi de gitmiş. Karanlıklar Kraliçesi Krynn'e geldi Tanis, ve Cengâver de onunla dövüşmeye indi. Bütün duyduğumuz kötü söylentiler doğru. Savaş, ölüm, yıkım..." Sesi başka bir öksürük nöbeti içinde yitip gitti.

Caramon onu tuttu. "Haydi Raist," dedi yatıştırarak. "Bu kadar heyecanlanma. Alt tarafı bir avuç yıldız."

"Alt tarafı bir avuç yıldız," diye tekrarladı Tanis hemen arkasından. Sturm kürekleri yeniden, hızla diğer kıyıya doğru çekmeye başladı.

- 6 -

Mağarada bir gece, anlaşmazlık.

Tanis karar veriyor.

Gölün üzerinden ürperten bir rüzgar esmeye başladı. Fırtına bulutları gökyüzünde, düşen yıldızların bıraktıkları kara boşlukları silerek kuzeyden yuvarlana yuvarlana yaklaştı. Yağmur çiselemeye başlayınca yolarkadaşları pelerinlerine iyice sarınarak kayığın içinde kamburlarını çıkartarak oturdular. Caramon, küreklerde Sturm'e katıldı. Koca savaşçı şövalye ile konuşmaya çalıştı ama Sturm onu duymamazlığa geliyordu. Kasvetli bir sessizlik içinde çekiyordu kürekleri, arada bir kendi kendine Solamnca mırıldanarak.

"Sturm! Oraya — sol taraftaki koca kayalar arasına!" diye seslendi Tanis işaret ederek.

Sturm ile Caramon bütün güçleriyle yüklendiler küreklere. Yağmur kıyıyı belirleyen kayaların görünmelerini zorlaştırmıştı ve bir an için, karanlıkta yollarını kaybettiklerini zannettiler. Sonra kayalar aniden önlerinde yükseliverdi. Sturm ile Caramon kayığı kayaların kenarından dolaştırdı.

Tanis yan taraftan sıçrayarak kayığı kıyıya çekti. Yağmur kovadan boşalırcasına iniyordu. Yolarkadaşları sırılsıklam olmuş ve üşümüş bir halde kayıktan indi. Cüceyi kayıktan taşımışlardı — Flint korkudan ölü bir goblin gibi kaskatı kesilmişti. Nehiryeli ile Caramon kayığı sık bir çalılığın altına gizledi. Tanis, diğerlerini uçurumun yüzündeki küçük bir aralığa doğru taşlı bir yoldan götürdü.

Altınay aralığa şüpheli şüpheli baktı. Uçurumun yüzeyinde iri bir çatlaktan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Öte yandan mağaranın içi

hepsinin rahat rahat uzanabileceği kadar genişti.

"Hoş bir ev." Tasslehoff etrafa bakındı. "Mobilya açısından pek bir şey yok."

Tanis kendere sırıttı. "Bu gecelik yeter. Cücenin bile bu konuda mızmızlanacağını zannetmiyorum. Eğer mızmızlanırsa, uyusun diye kayığa geri yollarız onu!"

Tas, kendi tebessümünü yarımelfe geri yolladı. Bildik Tanis'i yeniden aralarında görmek hoştu. Arkadaşının, eskiden hatırlamış olduğu gibi güçlü bir lider değil normalin dışında bir biçimde karamsar ve kararsız olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi, yola koyulduktan sonra yarımelfin gözleri eskisi gibi parıldamaya başlamıştı. O düşünceli kabuğundan sıyrılmış, işe sahip çıkıyor, alışılmış rolünü tekrar üstleniyordu. Aklını sorunlarından uzaklaştırabilmek için bu maceraya ihtiyacı vardı — o sorunları her ne idiyse. Tanis'in iç çalkantılarını hiçbir zaman anlayamayan kender, bu maceranın başlamış olmasından memnundu.

Nehiryeli ateşi yakarken, Caramon kardeşini kayıktan taşımış ve elinden geldiğince kibar bir şekilde onu mağaranın zeminini kaplayan yumuşak, sıcak kumlar üzerine bırakmıştı. Islak odun çıtırdıyor, tükürük saçar gibi sesler çıkartıyordu ama sonunda tutuştu. Duman mağaranın tavanına doğru kıvrıla kıvrıla yükselerek, bir çatlaktan dışarı süzüldü. Bozkırlı, mağaranın girişini çalıçırpı ve kopmuş ağaç dallarıyla örterek hem ateşin hem de yağmurun içeriye girmesini engelledi.

İyi yakışıyor, diye düşündü Tanis barbarın çalışmasını izlerken. Neredeyse içimizden biri olacak. İçini çeken yarımelf dikkatini Raistlin'e yöneltti. Yanında diz çökerek genç büyücüye endişeyle baktı. Raistlin'in titreşen ateşte görünen yüzü yarımelfe, Flint ve Caramon ile birlikte, Raistlin'i bir kazığa bağlayıp yakmaya kararlı hınç dolu kalabalıktan kurtardıkları zamanı hatırlattı. Raistlin köylülerin paralarını dolandıran şarlatan bir ermişin maskesini düşürmeye çalışmıştı. Ermişe yükleneceklerine, Raistlin'e yüklenmişlerdi. Tanis'in Flint'e de söylemiş olduğu gibi — insanlar bir şeylere inanmak istiyordu.

Caramon kardeşi ile ilgilendi, kendi ağır pelerinini onun omuzlarına attı. Raistlin'in bedeni, öksürük spazmları ile mahvolmuştu, ağzından kan damlıyordu. Gözleri ateş içinde yanıyordu. Altınay elinde bir kupa şarapla onun yanında diz çöktü.

"Bunu içebilir misin?" diye sordu kibarca.

Raistlin başını hayır anlamında salladı, konuşmaya çalıştı, öksürdü ve kadının elini itti. Altınay, Tanis'e baktı. "Belki — asam?" diye sordu.

"Hayır." Raistlin boğuluyordu. Tanis'e yaklaşması için işaret etti. Çok yakınında oturduğu halde Tanis büyücünün sözlerini anca duyabiliyordu. Bölük pörçük cümleleri soluklanmak için aldığı nefeslerle ve öksürük nöbetleriyle kesiliyordu. "Asa beni iyileştirmez Tanis," diye fısıldadı. "Onu bende harcamayın. O kutsanmış bir eser... kutsal gücü sınırlıdır. Ben bedenimi kurban ettim... büyüm için. Bu tahribat kalıcıdır. Hiçbir şey fayda edemez..." Sesi kesildi, gözleri kapandı.

Ateş, aniden mağaraya dolan rüzgârla harladı. Tanis başını kaldırıp bakınca, Sturm'ün çalı çırpıları bir yana çekip, ayakları üzerinde zar zor durabilen Flint'i neredeyse taşıyarak mağaraya girdiğini gördü. Sturm onu ateşin yanına bıraktı. Her ikisi de sırılsıklam olmuşlardı. Belli ki hem cüce hem de —Tanis'in de farkettiği gibi— tüm grup Sturm'ün sabnnı taşırmıştı. Tanis endişeyle, arada sırada şövalyeyi saran kara sıkıntının izlerini anımsadı. Sturm düzenden, disiplinden hoşlanırdı. Yıldızların yok oluşları — nesnelerin doğal düzenlerindeki bozukluk— onu kötü bir şekilde sarsmıştı.

Tasslehoff, mağaranın zemininde bir top olmuş oturmuş, dişleri miğferini takırdatacak şiddette birbirine çarpan cüceyi bir battaniyeye sardı. Flint'in tüm söyleyebildiği "K-k-kayık..." idi. Tas'ın koyduğu bir kupa şarabı cüce açgözlülükle içti.

Sturm bezginlikle baktı Flint'e. "İlk nöbeti ben alıyorum," dedi ve mağaranın ağzına doğru yürüdü.

Nehiryeli ayağa kalktı. "Ben de seninle nöbet tutacağım," dedi sertçe.

Sturm dondu, sonra Bozkırlı'ya bakmak için yavaşça döndü. Tanis şövalyenin yüzünü görebiliyordu; ateşin ışığıyla hatları sert ağzının çevresinde karanlık çizgiler derinleşmişti. Boyu Nehiryeli'nden daha kısa olduğu halde, şövalyenin duruşundaki diklik ve soylu havası ikisini eşit gibi gösteriyordu.

"Ben Solamniya Sövalyesi'yim," dedi Sturm. "Benim sözüm, şerefimdir ve şerefim de hayatım demektir. Orada, handa hem seni, hem de hanımını koruyacağıma dair sözümü verdim. Eğer sözümü kabul etmezsen, şerefimi de kabul etmiyorsun demektir; bu da bana hakaret ettiğin anlamına gelir. Bu hakaretin aramızda kalmasına, izin veremem."

"Sturm!" Tanis ayağa kalktı.

Gözlerini Bozkırlı'dan hiç ayırmayan şövalye elini kaldırdı. "Sen karışma Tanis," dedi Sturm. "Evet, ne seçeceksin — kılıç mı, bıçak mı? Siz barbarlar nasıl dövüşürsünüz?"

Nehiryeli'nin kayıtsız yüz ifadesi hiç değişmedi. Şövalyeye gergin ve kara gözlerle baktı. Sonra sözcüklerini dikkatle seçerek konuştu. "Senin şerefini sorgulamak istemedim. Ben insanları ve şehirlerini bilmem ve şunu sana açık açık söyleyeyim — korkuyorum. Böyle konuşmama neden olan korkumdur. Kristal mavi asa bana verildiğinden beri korkuyorum. Her şeyden de çok Altınay için korkuyorum." Bozkırlı kadına doğru baktı, gözleri alev alev yanan ateşi yansıtıyordu. "O olmazsa ölürüm. Nasıl güvenebilirim..." Sesi kesildi. Kayıtsız maske çatladı, ve yorgunluktan bin parçaya bölündü. Dizleri kırıldı ve ileri doğru düştü. Sturm onu yakaladı.

"Güvenemezsin," dedi şövalye, "anlıyorum. Yorgunsun ve zaten hastaymışsın." Tanis'in Bozkırlı'yı mağaranın arka tarafına yatırmasına yardım etti. "Şimdi dinlen. Ben nöbet tutarım." Şövalye çalı çırpıyı yana iterek başka bir söz söylemeden yağmura çıktı.

Altınay çekişmeyi sessizce dinlemişti. Şimdi de bir iki parça olan eşyalarını mağaranın gerisine taşıyarak Nehiryeli'nin yanında diz çöktü. Adam kadına sarılarak yüzünü gümüşlü-altın saçlarına gömüp kadını kendine çekti. İkisi mağaranın gölgelerine sindiler. Nehiryeli'nin kürklü pelerinine sarılarak kısa bir süre sonra uykuya daldılar, Altınay'ın başı savaşçının göğsündeydi.

Tanis rahat bir nefes alarak Raistlin'e döndü. Büyücü huzursuz bir uykuya dalmıştı Bazen büyü dilinde garip sözcükler mırıldanıyor, eli asasına dokunmak üzere uzanıyordu. Tanis diğerlerine baktı. Tasslehoff ateşe yakın bir yere oturmuş *"eline geçmiş"* olan nesneleri karıştırıyordu. Yere boşalttığı hazinesinin önünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Tanis parıldayan yüzükler, birkaç garip sikke, çobanaldatan kuşundan bir tüy, sicim parçaları, boncuktan bir kolye, sabundan bir bebek ve bir düdük görebiliyordu. Yüzüklerden biri gözüne aşina geldi. Bu elf işi bir yüzüktü, uzun bir zaman önce Tanis'e, aklının bir kösesinde kalmış olan biri tarafından verilmişti. İnce bir işçilikle işlenmiş, dolanan sarmaşık yaprakları görünümünde narin altın bir yüzüktü.

Tanis diğerlerini uyandırmamak için yavaş adımlarla kendere sokuldu. "Tas..." Kenderin omuzunu dürterek işaret etti. "Yüzüğüm... "

"Öyle mi?" diye sordu Tasslehoff gözleri büyük bir masumiyetle açılarak. "Senin mi? İyi ki bulmuşum. Han'da düşürmüş olmalısın."

Tanis yüzüğü imalı bir tebessümle aldı, sonra kenderin yanına yerleşti. "Bu yörelerin bir haritası var mı Tas?"

Kenderin gözleri parıldadı. "Harita mı? Evet Tanis. Tabii ki." Bütün kıymetlilerini toplayıp torbasının içine tıktıktan sonra başka bir torbadan elde oyulmuş tahta bir parşömen silindiri ve onun içinden de bir deste harita çıkarttı. Tanis kenderin koleksiyonunu daha önce de görmüştü ama her seferinde hayrete düşmekten kurtulamıyordu. İnce parşömenden, yumuşak ceylan derisine, ceylan derisinden koca palmiye yapraklarına kadar her şey üzerine çizilmiş yüz kadar harita vardı.

"Ben de senin bu yörelerdeki her ağacı, bizzat tanıdığını zannederdim Tanis." Tasslehoff haritalarını karıştırıyor, zaman zaman gözleri özellikle beğendiği haritalar üzerinde eyleşiyordu.

Yarımelf başını salladı. "Burada uzun yıllar yaşadım," dedi. "Ama doğruyu söylemek gerekirse karanlık ve gizli yolların hiçbirini bilmem."

"Liman'a giden öyle bir yol da bulamazsın." Tas, tomarın arasından bir harita çekerek, haritayı mağaranın zemininde düzeltti. "Solace Vadisi'nden

geçen Liman Yolu'nun en kısası olduğu kesin."

Tanis, haritayı sönmekte olan kamp ateşinde inceledi. "Haklısın," dedi. "Bu yol sadece en kısa yol değil, aynı zamanda önümüzdeki birkaç mil içinde geçilebilir tek yol. Hem güneyde, hem kuzeyde Kharolis Dağları uzanıyor — o taraftan geçit yok." Yüzü asılan Tanis haritayı katlayarak geri uzattı. "Bunu, Teokrat da tahmin edecektir kuşkusuz."

Tasslehoff esnedi. "Evet," dedi, haritayı dikkatle kılıfına koyarak, "bu benden daha büyük başların çözmesi gereken bir sorun. Ben eğlence için geliyorum." Kılıfı torbasına sokan kender mağara zeminine uzandı, bacaklarını dizlerine kadar çekti ve çok geçmeden çocuklar veya hayvanlar gibi huzurlu bir uykuya daldı.

Tanis ona kıskanarak baktı. Yorgunluktan her yanı sızladığı halde uyuyabilecek kadar gevşiyemiyordu. Diğerlerinin çoğu, kardeşine bakan savaşçı hariç hepsi uyuyup kalmıştı. Tanis, Caramon'a doğru gitti.

"Sıra bende," diye fısıldadı. "Raistlin'i ben beklerim."

"Hayır," dedi koca savaşçı. Uzanarak pelerini kibarca kardeşininin omuzuna çekti iyice. "Bana ihtiyacı olabilir."

"Ama senin biraz uyuman lâzım."

"Uyurum." Caramon sırıttı. "Sen git de kendin biraz uyu, dadıcık. Çocukların gayet iyi durumda. Bak — cüce bile sakinleşti."

"Bakmama gerek yok," dedi Tanis. "Teokrat bile horultularını Solace'tan duyuyordur. Evet dostum, bu buluşma pek öyle beş yıl önce tasarlandığı gibi olmadı."

"Ne beş yıl önceki gibi ki?" diye sordu Caramon hafifçe, bakışlarını kardeşine indirerek.

Tanis adamın koluna hafifçe dokundu; sonra kendi pelerinine sarınarak yere uzandı ve sonunda uykuya daldı.

Gece geçip gitti — nöbette olanlar için yavaş yavaş ama uyuyanlar için hızla. Caramon nöbeti Sturm'den devraldı. Tanis de Caramon'dan. Fırtına hiç azalmadan sürdü bütün gece; rüzgar, gölü beyaz köpüklü bir denize çevirdi. Şimşekler gökyüzünde alevlenmiş ağaçlar misali dallanıp budaklandı. Gök durmadan gümbürdedi. Fırtına sonunda sabaha kadar kendini tüketti; yarımelf günün kurşuni rengiyle serin serin doğmasını seyretti. Yağmur durmuştu ama fırtına bulutları hâlâ alçakta asılı duruyordu. Gökyüzünde hiç güneş görülmedi. Tanis'in içinde, acele etmeleri gerektiğine dair bir his artıp duruyordu. Kuzey yönüne yığılan fırtına bulutlarının sonunu göremiyordu. Sonbahar fırtınaları nadirdir, özellikle de bu kadar şiddetli olanları. Rüzgar da ısırıyordu üstelik; sonra fırtınanın kuzeyden gelmesi de garipti, genellikle doğuya, ovalara doğru eserdi. Doğanın usullerine alışık olan Tanis'i bu garip hava, yıldızlar Raistlin'i ne kadar huzursuz ettiyse o kadar huzursuz etmişti. Henüz sabahın çok erken vakti olmasına rağmen hemen hareket etmek gerektiğini hissediyordu. Diğerlerini uyandırmak için içeriye girdi.

Mağara kurşuni renkli şafakta, çatırdayan ateşe rağmen buz gibi ve kasvetliyli. Altınay ile Tasslehoff kahvaltıyı hazırlıyordu. Nehiryeli mağaranın arkasında durmuş, Altınay'ın kürk pelerinini silkiyordu. Tanis adama, baktı. Tanis girdiğinde Bozkırlı Altınay'a tam bir şey söyleycekti ki sustu, işini yapmaya devam ederken kadına anlamlı anlamlı bakmakla yetindi. Yüzü solgun ve huzursuz olan Altınay gözlerini yerden kaldırmıyordu. Barbarın bir gece önce kendisini açık ettiği için pişman olduğunu farketti Tanis.

"Korkarım fazla yiyecek yok," dedi Altınay, kaynayan suya biraz yulaf ezmesi atarken.

"Tika'nın erzak dolabı pek tedarikli değildi," diye ekledi Tasslehoff özür dilercesine. "Bir somun ekmeğimiz, biraz kuru bifteğimiz, yarım kalıp küflü peynir ve biraz yulaf ezmemiz var. Tika yemeklerini dışarıda yiyor olsa gerek."

"Nehiryeli ile ben tedarikli gelmedik," dedi Altınay. "Aslında bu yolculuğa çıkmayı planlamıyorduk."

Tanis tam ona şarkısı ve asası hakkında bir şeyler daha soracaktı ki yemeğin kokusunu alan diğerleri uyanmaya başladı. Caramon esnedi, gerindi ve ayağa kalktı. Tencereye bir göz atmak için yürüdükten sonra homurdandı. "Yulaf mı? Hepsi bu mu?"

"Akşam yemeğinde daha da az olacak." Tasslehoff sırıttı. "Kemerini sık, zaten kilo alıp duruyorsun."

Koca adam kederle içini çekti.

Kıt kahvaltıları soğuk şafakta neşesiz geçti. Sturm, yemesi için yapılan bütün ısrarları geri çevirerek dışarıya, nöbete çıktı. Tanis bir kaya üzerine oturmuş gölün durgun suları üzerinde parmak şeklinde hafif izler bırakan kara bulutlara karamsar karamsar bakan şövalyeyi görebiliyordu. Caramon, payına düşen yemeği çabucak yiyip bitirdi, kardeşinin payını yuttuktan sonra şövalye dışarı çıkınca Sturm'ünkini de kendine mal etti. Sonra koca adam oturarak diğerleri yemeklerini bitirirken onları arzuyla seyretti.

"Onu da yiyecek misin?" diye sordu Flint'in hakkına düşen ekmeği göstererek. Cüce kaşlarını çattı. Tasslehoff savaşçının gözlerinin kendi tabağına kaydığını görünce ekmeği ağzına tıkayım derken neredeyse boğulacaktı. En azından bu onu biraz sessiz tutar, diye düşündü Tanis, kenderin tiz sesinden bir süre de olsa kurtulduğuna sevinerek. Tas, bütün bir sabah boyunca Flint'i acımasızca alaya almış, ona "Denizustası", "Gemiustası" gibi isimler takarak balık fiyatlarını, gölü tekrar geçmek isterlerse kaç para isteyeceğini sorup durmuştu. Flint sonunda ona bir taş fırlattı; Tanis de kap kacağı yıkaması için kenderi göle yolladı.

Yarımelf mağaranın arka tarafına doğru yürüdü.

"Bu sabah nasılsın Raistlin?" diye sordu. "Kısa bir süre sonra yola çıkmamız lâzım."

"Çok daha iyiyim," diye cevap verdi büyücü yavaşça, fısıltı halinde bir sesle. Şifalı otlardan yaptığı bir karışım içiyordu. Tanis, dumanı tüten su üzerinde yüzen minik, tüy gibi yeşil yaprakları görebiliyordu. İçecek acı, ekşi bir koku salıyordu ve yutarken Raistlin'in yüzü ekşiyordu.

Tasslehoff çanak çömlekleri tıngırdatarak seke sıçraya geri geldi mağaraya. Tanis bu gürültü karşısında dişlerini sıktı, kenderi azarlayacaktı ki fikrini değiştirdi. Bu bir işe yaramazdı.

Tanis'in yüzündeki gerginliği gören Flint kap kaçağı kenderin elinden kaparak kaldırmaya başladı. "Ciddi ol," diye tısladı cüce Tasslehoffa. "Yoksa seni tependeki o tepesaçından tuttuğum gibi bütün kenderlere ibret olsun diye bir ağaca bağlayacağım..."

Tas uzanarak cücenin sakalından bir şey yoldu. "Bak!" diye kaldırdı bunu havaya kender neşeyle. "Deniz yosunu!" Flint kükreyerek kenderi tutmaya çalıştı ama Tas çevik bir hareketle onun yolunun üzerinden sıçrayıverdi.

Sturm, girişi kapatan çalı çırpıyı yana iterken bir hışırtı duyuldu. Yüzü karanlık ve düşünceliydi.

"Kesin şunu!" dedi Sturm, Flint ile Tas'a dik dik bakarak, bıyıkları titrerken. Ters bakışlarını Tanis'e çevirdi. "Bu ikisini göl kenarından olduğu gibi duyabiliyordum. Krynn'deki bütün goblinleri başımıza toplayacaklar. Buradan çıkmamız gerek. Evet, ne tarafa doğru yöneleceğiz?"

Huzursuz bir sessizlik çökmüştü. Herkes yaptığı işi bırakarak Tanis'e baktı, Raistlin hariç. Büyücü kupasını beyaz bir bez ile kurulayarak kupayı titizlikle temizliyordu. Gözleri yerde, işine devam etti, sanki olanlarla hiç ilgilenmiyormuş gibi.

Tanis içini çekerek sakalını kaşıdı. "Solace'taki Teokrat yoldan çıkmış. Artık bunu biliyoruz. Pis goblinleri denetimi elinde tutmak için kullanıyor. Eğer asayı ele geçirirse, bunu kendi amaçlan için kullanacaktır. Yıllardır gerçek tanrılardan bir işaret aradık durduk. Görünüşe göre bir tane bulduk gibi. Bunu Solace sahtekârına teslim etmeye hiç niyetim yok. Tika, Liman'daki Yücearayanlar'ın hâlâ gerçekle ilgilendiklerine inandığını söylemişti. Onlar bize asa hakkında bir şeyler anlatabilirler; nereden geldiğini, güçlerinin ne olduğunu. Tas, bana haritayı ver."

Birkaç torbasının içindekileri yere dağıtan kender sonunda istenen parşömeni takdim etti.

"Biz buradayız, Kristalmir'in batı kıyısında," diye devam etti sözüne Tanis. "Kuzeyimizde ve güneyimizde Solace Vadisi'nin sınırlarını çizen Kharolis Dağları'nın kolları var. Bilindiği kadarıyla her iki dağ sırasında da Solace'in güneyindeki Kapıyolu Geçidi'nden başka bir geçit yok..."

"Bunu da goblinlerin tutuğu kesin," diye mırıldandı Sturm. "Kuzey doğuda geçitler var..."

"Bu gölün karşı kıyısı!" dedi Flint dehşetle.

"Evet" —Tanis ifadesini belli etmiyordu— "gölün diğer tarafında. Fakat bu geçitler de ovalara açılır ve o tarafa doğru gitmek istediğinizi zannetmiyorum." Altınay ile Nehiryeli'ne baktı. "Batı yolu Gözcü Zirveleri ve Gölge Kanyonu'ndan Liman'a gider. Bana en akıllıca yol bu gibi görünüyor."

Sturm kaşlarını çattı. "Ya oradaki Yücearayanlar da Solace'takiler kadar kötüyse?"

"O zaman güneye, Qualinesti'ye devam ederiz."

"Qualinesti mi?" diye yüzünü astı Nehiryeli. "Elf topraklarına mı? Hayır! İnsanların oraya girmesi yasaktır. Sonra o yol gizlidir de..."

Hışırtılı bir tıslama sesi tartışmayı kesti. Herkes, konuşan Raistlin'e bakmak için döndü. "Bir yol var." Sesi yumuşak ve alaylıydı; altın gözleri şafağın soğuk ışığında pırıldıyordu. "Kararık Orman'ın patikaları. Onlar doğrudan Qualinesti'ye çıkar."

"Kararık Orman mı?" diye tekrarladı Caramon telaşla. "Hayır Tanis!"

Savaşçı başını salladı. "Canlılarla haftanın her günü savaşmaya hazırım — ama ölülerle değil!"

"Ölüler mi?" diye sordu Tasslehoff sabırsızlıkla. "Anlatsana Caramon..."

"Kapa çeneni Tas!" diye patladı Sturm. "Kararık Orman çılgınlık. Oraya giren kimse geri dönememiştir. Bize bunu mu layık gördün büyücü?"

"Susun!" Tanis sert çıktı. Herkes sustu. Sturm bile sessizleşti. Şövalye, Tanis'in sakin, düşünceli yüzüne, yıllar yılı gezip dolaşmanın verdiği bilgeliği taşıyan badem gözlerine baktı. Şövalye sık sık kendi içinde neden Tanis'in liderliğini kabul ettiğini çözmeye çalışırdı. Sonuç olarak piç bir yarımelften başka bir şey değildi. Hiç zırh giymez, mağrur bir amblemi olan bir kalkan taşımazdı. Yine de Sturm onu izliyor, ve başka kimseyi sevmediği ve saymadığı kadar sevip sayıyordu.

Yaşam Solamniyalı Şövalye için kapalı bir kutuydu. Yaşamını bağladığı şövalyelerin düstur ve tarikatları dışında yaşamı bildiğini veya anladığını söyleyemezdi. *"Est Sularus oth Mithas*" - *"Onurum yaşamdır."* Uyduğu nizamname onuru tanımlıyordu ve Krynn'de bilinen diğer nizamnamelerden daha bütün, daha detaylı ve daha sıkıydı. Nizamname yedi yüz yıl ayakta kalmıştı, fakat Sturm'ün gizli korkusu, günün birinde, son bir savaşta nizamnamenin ihtiyacı karşılayamayacağıydı. Biliyordu ki eğer o gün gelirse Tanis yanında olacak, ufalanmaya başlayan dünyayı ayakta tutacaktı. Çünkü Sturm bu nizamnameyi izlerken, Tanis onu yaşıyordu.

Tanis'in sesi şövalyeyi düşüncelerden çekip o ana getirdi. "Hepinize bu asanın bizim ödülümüz olmadığını hatırlatırım. Eğer bu asanın bir sahibi varsa o da Altınay'dır. Bizim asa üzerinde, Solace'taki Teokrat'tan daha fazla hakkımız yok." Tanis Altınay'a döndü. "Sizin arzunuz nedir hanımefendi?"

Altınay, Tanis'ten Sturm'e kaydırdı bakışlarını, sonra Nehiryeli'ne baktı. "Benim düşüncelerimi biliyorsun," dedi adam soğukça. "Fakat — sen Reisin Kızı'sın." Ayağa kalktı. Kadının yalvaran bakışlarını görmemezliğe gelerek azametle dışarı yürüdü.

"Ne demek istedi?" diye sordu Tanis.

"Sizden ayrılarak asayı Liman'a götürmemizi istiyor," diye cevap verdi alçak sesle. "Sizin, içinde bulunduğumuz tehlikeyi artırdığınızı söylüyor. Kendi başımıza daha emniyette olurmuşuz."

"İçinde bulunduğunuz tehlikeyi mi arttırıyormuşuz!" diye patladı Flint. "Ne burada olurduk ne de ben —yine— boğulmak zorunda kalırdım eğer... eğer..." Cüce hiddetten kekelemeye başlamıştı.

Tanis elini kaldırdı. "Yeter." Sakalını kaşıdı. "Bizimle daha emniyette olursunuz. Yardımımızı kabul ediyor musunuz?"

"Ediyorum," diye cevap verdi Altınay vakarla, "en azından kısa bir mesafe için."

"Güzel," dedi Tanis. "Tas, sen Solace Vadisi'nden geçen yolu bilirsin. Rehberimiz sensin. Ama unutma, pikniğe çıkmadık!"

"Tabii Tanis," dedi kender boyun eğerek. Torbalarını toplayarak belinin çevresine, omuzlarına astı. Altınay'ın yanından geçerken çabucak diz çökerek kadının elini okşadı, sonra mağaranın girişinden çıkıverdi. Diğerleri, aceleyle eşyalarını toplayarak onu izlediler.

"Yağmur yeniden başlayacak," diye homurdandı Flint, alçalan bulutlara bakarak. "Ben Solace'ta kalmalıydım." Savaş baltasını sırtına takarak söylene söylene yürümeye devam etti. Altınay ile Nehiryeli'ni bekleyen Tanis gülümseyerek başını salladı. En azından bazı şeyler hiç değişmiyordu, bunlardan biri de cücelerdi.

Nehiryeli torbalarını Altınay'dan alarak omuzuna attı. "Kayığın emniyette ve iyice gizlenmiş olup olmadığını kontrol ettim," dedi Tanis'e. İfadesizlik maskesi bu sabah yeniden yerine takılmıştı. "İhtiyacımız olursa diye."

"İyi fikir," dedi Tanis. "Teşekkür..."

"Önden sen yürüsen." Nehiryeli ilerlemesini işaret etti. "Ben arkadan gelip izleri örteceğim."

Tanis Bozkırlı'ya teşekkür etmek için ağzını açmıştı ki Nehiryeli sırtını döndü ve işini yapmaya başladı. Patikadan yürüyen yarımelf başını salladı. Arkasında, Altınay'ın yavaş yavaş kendi dillerinde konuştuğunu duyuyordu. Nehiryeli tek ve sert bir sözle cevap verdi. Tanis, Altınay'ın iç geçirdiğini duydu, sonra bütün sözler, geçişlerinin izlerini silen Nehiryeli'nin çatırtılı süpürge sesinde kayboldu.

- 7 -

Asanın öyküsü.

Garip papazlar. Meşum hisler.

Solace Vadisi'nin sık ormanları, canlı bir yaşamın kaynaştığı yeşil bir kütleydi. Vallenağaçlarının sık çatısı altında deve-dikenleri ve yeşil-duvarlar yetişiyordu. Dolaşıksürgün sarmaşıklarıyla yol yol olmuş zemin son derece sıkıntı vericiydi. Bunların arasından çok dikkatli geçmek gerekirdi, çünkü insanın bileğine dolanarak zavallı kurbanını Vadi'de pusuya yatmış gizlenen yırtıcı hayvanlardan biri tarafından parçalanacağı bir tuzağa düşürerek kendilerine gerekli olan besinini tedarik ederlerdi: Kan.

Liman Yolu'na çıkabilmek için çalılar arasında bir saatten fazla kese biçe ilerlemek zorunda kaldılar. Hepsinin üstleri başları çizilmiş, yırtılmıştı, ayrıca çok da yorulmuşlardı; yolcuları Liman'a veya ötesine götüren düzgün, toprak döşeli yol onlar için hoş bir görüntü olmuştu. Yolun göründüğü bir yerde durup dinleninceye kadar, etrafta hiç ses olmadığını farketmemişlerdi. Toprağın üzerine bir suskunluk çökmüştü, sanki bütün yaratıklar nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. Artık yola varmış olmalarına. rağmen hiçbiri çalılardan çıkıp yola ayak basmak konusunda gönüllü değildi.

"Sizce emniyetli midir?" diye sordu Caramon bir çalının arasından bakarak.

"İster emniyetli olsun, ister olmasın, gideceğimiz yol bu," diye atıldı Tanis, "tabii uçabilirsen veya ormana geri dönmek istersen o başka. Birkaç yüz metre gelmemiz bile bir saatimizi aldı. O hızla kavşağa ancak önümüzdeki hafta varırız."

Koca adam üzüntüyle kızardı. "Ben onu..."

"Özür dilerim." Tanis içini çekti. Yola baktı. Kocaman vallen-ağaçları, gri ışık altında karanlık bir koridor oluşturmuşlardı. "Ben de senden daha çok hoşlanıyor değilim."

"Ayrılacak mıyız, yoksa birlikte mi gideceğiz?" diye böldü Sturm boş laf olarak addettiği konuşmayı soğuk bir sakinlikle.

"Birlikte gideceğiz," diye cevap verdi Tanis. Sonra, biraz sonra ekledi, "Yine de birinin öncü olarak gitmesi..."

"Ben giderim Tanis," diye gönüllü oldu Tas, tam Tanis'in dirseğinin altındaki çalılıklardan çıkıvererek. "Hiç kimse tek başına seyahat eden bir kenderden kuşkulanmaz."

Tanis yüzünü astı. Tas haklıydı, kimse ondan kuşkulanmazdı. Kenderler seyahat tutkunu olmaları, bütün Krynn'i macera arayarak dolaşmalarıyla ünlüydü. Fakat Tas'ın görevini unutup, dikkatini çeken daha ilginç şeylerin peşine takılmak gibi bir adeti vardı.

"Pekala," dedi Tanis sonunda. "Ama unutma Tasslehoff Burr-foot, gözlerini açık, aklını da başında tut. Yoldan ayrılmak yok ve hepsinden önemlisi" - Tanis kenderin gözlerini, kendi gözleriyle sabit tuttu sertçe- "elini diğer insanların eşyalarından uzak tut."

"Fırıncılarınki hariç," diye ekledi Caramon.

Tas kıkırdayarak, önünde birkaç metre daha uzanan çalılığı aşıp yola çıktı, yürürken torbalan bir yukarı bir aşağı sallanıyor, hoopak asası çamurda delikler bırakıyordu. Sesinin bir kender yol türküsüyle yükseldiğini duydular.

Biricik sevgilin bir yelkenli,

Demirlemiş olan bizim rıhtıma.

Yelkenlerini kaldırıp, mürettebatı doldurduk,

Temizledik varıncaya kadar lombarlarına;

Evet, denizlenerimiz üzerine parlıyor,

Ve evet, sahillerimiz sıcak sonra;

Onu limana çeker bırakırız bir rıhtıma,

patladığında fırtına.

Denizciler girmişler sıraya,

Denizciler duruyorlar iskelede;

Nasıl doymazsa cüceler altına

Ve kentaurlar ucuz şaraba öyle.

Çünkü bütün denizciler aşık ona,

Koşuyorlar demir attığı yere,

Hepsi işe el atmış, tek umutları atlamak içine.

Tanis, gülümseyerek, Tas'ın şarkısının son kıtasının geçmesini bekledi yola koyulmadan önce. Sonunda, hoşnutsuz bir grup seyirci önüne çıkan deneyimsiz oyuncular misali yola ayak bastılar. Sanki Krynn'deki herkes onları izliyordu.

Alev renkli yaprakların altındaki derin gölge, ormanda yoldan birkaç metre ötede duran şeylerin görünmesini bile engelliyordu. Sturm, acı bir sessizlikle tek başına grubun önünden gidiyordu. Tanis, şövalyenin başını mağrurca kaldırdığı halde kendi karanlığında ağır ağır yürüdüğünü

biliyordu. Onu Caramon ile Raistlin izliyordu. Tanis'in gözleri büyücünün üzerindeydi, onun ayak uydurup uyduramayacağı konusunda endişeleniyordu.

Raistlin, çalılar arasından geçerken zorlanmıştı ama artık rahatça ilerliyebiliyordu. Bir eliyle asasına dayanmış, diğer eliyle de kitabını açmış tutuyordu. Tanis önce büyücünün ne çalıştığını merak etti, sonra bunun, onun büyü kitabı olduğunu farketti. Büyücülerin durmadan çalışmaları veya büyülerini unutmamak için tekrarlamaları üzerlerindeki bir lanettir. Büyü sözleri insanın aklında alevlenir, sonra büyü yapıldığında titreşip söner. Her büyü, büyücünün fiziksel ve zihinsel enerjisini öyle bir harcar ki sonunda büyücü tamamen bitap düşer, bir daha büyü yapıncaya kadar dinlenmesi gerekir.

Flint, Caramon'un diğer yanından gidiyordu. İkisi alçak sesle, on yıl önce olup bitmiş kayık kazası hakkında kavga etmeye başlamışlardı.

"Çıplak elinle balık yakalamaya kalkmıştın..." diye homurdandı hoşnutsuzlukla.

En arkadan Tanis gidiyordu, Bozkırlılar'ın yanında. O bütün dikkatini Altınay'a vermişti. Ağaçların altındaki benekli gri ışıkta kadını daha iyi görebildiğinde Tanis, gözlerinin etrafındaki çizgilerin onu yirmi dokuz yaşından daha yaşlı gösterdiğini farketti.

"Yaşamımız kolay değildi," diye sırlarını paylaştı Altınay onunla yürürken. "Kaç yıldır Nehiryeli ile birbirimizi seviyorduk, ama adetlerimize göre Reisin Kızı ile evlenmek isteyen bir savaşçının kendisini ispat etmesi için büyük bir başarı göstermesi gerekir. Bizim için durum daha da kötüydü. Nehiryeli'nin ailesi, atalarımıza tapmayı reddettikleri için yıllar önce kabileden kovulmuşlardı. Dedesi, Krynn'de onlar hakkında çok az delil kalmış olduğu halde, Afet'ten önceki kadim tanrılara inanıyordu. "Babam, benden bu kadar aşağıda olan bir adamla evlenmemem konusunda kararlıydı. Nehiryeli'ni başarılması imkânsız bir maceraya yolladı - bu kadim tanrıların varlığını ispatlayacak, kutsal bir özelliği olan bir nesne bulmaya. Tabii ki babam böyle bir nesnenin varlığına inanmıyordu. Nehiryeli'nin bu uğurda öleceğini, ya da benim başka birine aşık olacağımı umuyordu." Yanında yürüyen uzun boylu savaşçıya baktı ve gülümsedi.

Fakat adamın yüzü sertti, gözleri uzaklara bakıyordu. Kadının tebessümü soldu. İçini çekerek Tanis'ten çok kendi kendine konuşurcasına hikayesine yavaşça devam etti.

"Nehiryeli uzun yıllar yok oldu. Hayatım boşalmıştı. Bazen içimin kuruyacağını zannediyordum. Sonra, bir hafta önce, geri geldi. Yarı canlı, yarı ölüydü; korkunç bir ateş içerisinde aklı başından gitmişti. Tökezlene tökezlene köye gelerek, teni dokunulmayacak kadar sıcak bir halde ayaklarımın dibine yığıldı. Elinde bu asayı tutuyordu sıkı sıkı. Parmaklarını zorla açtık. Şuurunu kaybetmiş olduğu halde asayı bırakmıyordu.

"Ateşler içindeyken çırpınarak karanlık bir yerden, ölümün kara kanatlar taktığı yıkık bir şehirden söz etti. Sonra, korku ve dehşetle deliye dönüp de hizmetkârlar kollarını yatağa bağlamak zorunda kalmışlardı ki bir kadının, mavi bir ışığa bürümüş bir kadının varlığını hatırladı. Dediğine göre bu karanlık yerde kadın ona gelmiş, onu iyileştirmiş ve ona bu asayı vermiş. Kadını hatırladığında sakinleşti ve ateşi düştü..."

"İki gün önce-" Altınay duraksadı, gerçekten iki gün mü olmuştu? Bir ömür gibi geliyordu! İçini çekerek devam etti. "Asayı babama sundu, bunun kendisine, ismini bilemese de bir tanrıça tarafından verildiğini söyledi. Babam asaya baktı" -Altınay asayı havaya kaldırdı- "ve asanın bir şeyler yapmasını buyurdu,

herhangi bir şey. Hiçbir şey olmadı. Asayı Nehiryeli'ne geri fırlattı ve yaptığı sahtekarlık yüzünden insanlara, onu taşlayarak öldürmelerini buyurdu!"

Konuştukça Altınay'ın yüzü soluyor, Nehiryeli'ninki kararıp gölgeleniyordu.

"Kabiledekiler onu bağlayarak Yas Duvarı'na sürüklediler," dedi, ancak duyulabilecek bir sesle. "Onu taşlamaya başladılar. Bana çok büyük bir aşkla baktı ve ölümün bile bizi ayıramayacağını haykırdı. Hayatımı onsuz, tek başıma geçirme düşüncesine katlanamadım. Ona koştum. Taşlar ikimize birden çarpmaya başladı..." Altınay elini alnına götürdü, hatırladığı acıyla yüzü büzüşmüştü; Tanis'in dikkati kadının güneş yanığı tenindeki pürüzlü taze yaraya gitti. "Gözleri kör eden bir şimşek çaktı. Nehiryeli ile yeniden

görmeye başladığımızda Solace'ın dışındaki yolda bulduk kendimizi. Asa mavi mavi parlıyordu, sonra ışık soldu ve şimdi gördüğün halini aldı. İşte o zaman Liman'a gitmeye ve tapınaktaki bilge kişilere asa hakkında bir şeyler sormaya karar verdik."

"Nehiryeli," diye sordu Tanis, huzursuz olarak, "bu yıkık şehir hakkında neler hatırlıyorsun? Neredeydi?"

Nehiryeli cevap vermedi. Kara gözlerinin köşesiyle Tanis'e baktı; belli ki onun düşünceleri başka yerlerdeydi. Sonra başını gölgeli ağaçlara çevirdi. "Tanis Yarımelf," dedi sonunda. "İsmin bu mu?"

"İnsanlar arasında beni böyle çağırırlar," diye cevap verdi Tanis. "Elfçe ismim, insanların telaffuz edemiyecekleri kadar uzun ve zordur."

Nehiryeli kaşlarını çattı. "Neden sana," diye sordu, "yarımelf diyorlar da yarıminsan demiyorlar?"

Soru, Tanis'in yüzünde bir şamar gibi patladı. Kendisini neredeyse toprak içinde uzanmış görebiliyordu; kızgın bir karşılık vermemek için durup kendine hakim olması gerekti. Nehiryeli'nin bu soruyu maksatlı sorduğunu biliyordu. Bunu bir hakaret anlamında söylememişti. Bunun bir sınav olduğunu hissetti Tanis. Sözlerini dikkatle seçti.

"İnsanlar için, yarım bir elf, bütün bir varlığın yarısıdır. Yarım bir insan ise, sakattır."

Nehiryeli bunu düşündü, sonunda birdenbire, tek bir kez başıyla onayladı ve Tanis'in sorusuna cevap verdi.

"Uzun yıllar dolaştım," diye cevapladı. "Genellikle nerede olduğumu bilmiyordum bile. Güneşi, ayları ve yıldızları izledim. Son yolculuğum karanlık bir rüya gibi." Bir an için sessiz kaldı. Tekrar konuşmaya başladığında sanki uzak bir yerden konuşuyor gibiydi. "Ak binaları mermerden uzun sütunlarla desteklenen, bir zamanlar çok güzel olan bir şehirdi. Fakat artık, sanki bir el almış da şehri bir dağdan aşağıya atmış gibiydi. Şehir artık çok eski ve çok kötü."

"Kara kanatlı ölüm," dedi Tanis yavaşça.

"O karanlıktan bir tanrı gibi yükseldi, yaratıkları çığlıklar atarak, uluyarak tapıyordu ona." Bozkırlı'nın yüzü güneş yanığının altında soldu. İnsanı ürperten sabah havasında o terliyordu. "Onun hakkında daha fazla konuşamam!" Altınay elini adamın koluna koydu ve adamın yüzündeki gerginlik geçiverdi.

"Ve bu dehşet içinde bir kadın gelip sana bu asayı mı verdi?" diye peşini bırakmadı Tanis.

"Beni iyileştirdi," dedi Nehiryeli sadece. "Ölüyordum." Tanis, Altınay'ın elindeki asaya dikkatle baktı. Asa, söylenmese dikkatini asla çekmeyecek türden sıradan ve basit bir asaydı. Tepesine garip bir işaret kazınmış ve etrafına -barbarların sevdiği şekilde- tüyler bağlanmıştı. Ama yine de asanın mavi mavi parladığını görmüştü! Onun şifa veren gücünü hissetmişti. Bu kadim tanrıların bir armağanı mıydı - tam ihtiyaç anında onlara yardımcı olmak için mi yollanmıştı? Yoksa kötü bir şey miydi? Sonra bu iki barbar hakkında ne biliyordu ki? Tanis, Raistlin'in, asasının sadece temiz kalpliler tarafından ellenebileceği hakkındaki sözlerini hatırladı. Başını salladı. Kulağa hoş geliyordu. Buna inanmak istiyordu...

Düşünceler içinde kaybolmuş olan Tanis kolunda Altınay'ın temasını hissetti. Başını kaldırıp baktığında Sturm ile Caramon'un işaret ettiklerini gördü. Yarımelf aniden, Bozkırlılar'la birlikte çok geride kalmış olduklarını farketti. Koşmaya başladı.

"Ne var?"

Sturm işaret etti. "Öncümüz dönüyor," dedi inceden inceye alay ederek.

Tasslehoff yoldan onlara doğru koşuyordu. Kollarını üç kez salladı.

"Çalıların içine!" diye emretti Tanis. Grup aceleyle yolu terk ederek yolun güney tarafında yetişen çalılıkların ve fundalığın içine daldı - Sturm hariç hepsi.

"Haydi!" Tanis elini şövalyenin koluna koydu. Sturm, kendini yarımelften kurtardı.

"Ben bir hendekte saklanmam!" diye beyan etti şövalye soğuk bir sesle. "Sturm..." diye başladı Tanis, artmakta olan öfkesini kontrol altına almaya gayret göstererek. Bir işe yaramayacak ve belki de tamir edilemez bir zararı dokunabilecek olan sert sözleri yuttu. Onun yerine, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak şövalyeden ayrıldı ve kasvetli bir sessizlik içinde kenderi bekledi. Koşarken torbaları deliler gibi sallanan Tas hızla çıkageldi. "Papazlar!" dedi nefes nefese. "Bir grup papaz. Sekiz tane."

Sturm burun büktü. "Ben de en azından bir tabur goblin muhafızdır demiştim. Herhalde bir avuç papazla başa çıkabiliriz."

"Bilmiyorum," dedi Tasslehoff şüpheyle. "Ben Krynn'in her yanından papaz görmüşümdür, ama böylelerini hiç görmemiştim." Yoldan aşağıya endişeyle baktı; sonra kahverengi gözlerinde alışılmamış bir ciddiyetle Tanis'e döndü. "Tika'nın Solace'taki garip adamlarla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun - Hederick ile gezenlerle ilglili? Hani kukuletalı, ağır cüppeli olanlar? Eh, bu tanım bu papazlara tamı tamına uyuyor! Sonra Tanis, bunlar benim tüylerimi ürpertti." Kender titredi. "Birazdan görünürler." Tanis Sturm'e baktı. Şövalye kaşlarını kaldırdı. Her ikisi de kenderlerin korku duygusunu hissedemediklerini ama diğer yaratıkların doğalarına karşı aşırı hassas olduklarını biliyordu. Tanis, kenderle birlikte oldukça tedirgin edici durumlarda bulunduğu halde Krynn üzerindeki bir varlığın daha önce Tas'ın "tüylerini ürpettiğini" hatırlamıyordu.

"İşte geliyorlar," dedi Tanis aniden. Sturm ve Tas ile birlikte sol taraftaki ağaçların gölgesine doğru çekildiler, papazların yoldaki bir dönemeçten ağır ağır dönmelerini seyrettiler. Oldukça uzaktaydılar, yarımelf yalnızca büyük bir el arabası çekerek ağır ağır ilerlediklerini söyleyebilirdi.

"Belki onlarla konuşsan iyi olur Sturm," dedi Tanis yavaşça. "Yolun ilerisi hakkında bilgiye ihtiyacımız var. Ama dikkatli ol dostum."

"Dikkatli olurum." dedi Sturm gülümseyerek. "Yaşamımı gereksiz yere çarçur etmeye hiç niyetim yok."

Şövalye, sessiz bir özür olarak Tanis'in kolunu tuttu bir an, sonra eli, antika kınındaki kılıcını serbest bırakmak için kaydı. Karşı tarafa geçti, sanki bir şey dinliyormuş gibi başı öne eğik, devrilmiş tahta bir parmaklığa yaslandı. Tanis bir an için kararsız durduktan sonra döndü ve dibinden gelen Tasslehoff ile çalıların yolunu tuttu.

"Ne var?" diye homurdandı Caramon, Tanis ile Tas belirince. Koca savaşçı, silahlarının tangırdamasına neden olarak kemerini döndürdü. Geri kalanları bir arada, bir çalı yığınının arkasına gizlenmişti ama yine de yolu rahatça görebiliyorlardı.

"Yavaş." Tanis, birkaç metre ötede, solundaki çalıların içine çömelmiş olan Caramon ile Nehiryeli'nin arasına diz çöktü. "Papazlar," diye fısıldadı. "Bir grup papaz yoldan geliyor. Sturm onları sorguya çekecek."

"Papazlar mı!" diye alay edercesine homurdanan Caramon rahat rahat topukları üzerine bıraktı kendini. Fakat Raistlin huzursuzca kıpırdandı.

"Papazlar," diye fısıldadı düşünceli düşünceli. "Bunu sevmedim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tanis.

Raistlin, yarımelfe kukuletasının karanlık gölgeleri içinden baktı. Tanis'in bütün görebildiği büyücünün altından kum saati gözleri, kurnazlık ve zekanın dar ve uzun yarıklarıydı.

"Garip papazlar," diye konuştu Raistlin ince bir sabırla, bir çocuğa hitap edercesine. "Asanın şifa veren, tanrısal bazı güçleri var - Afet'ten beri Krynn'de görülmeyen cinsten güçleri! Caramon ile ben bu cüppeli, kukuletalı papazlann bazılarını Solace'ta görmüştük. Asa ile bu papazlann aynı zamanda, aynı yerde ortaya çıkmaları, daha önce her ikisi de görülmemişken, tuhaf değil mi dostum? Belki de bu asa gerçekten onlarındır - onların hakkıdır."

Tanis, Altınay'a baktı. Kadının yüzü endişeyle gölgelenmişti. Belli ki o da aynı şeyi merak ediyordu. Yeniden yola baktı. Cüppeli tipler adım adım ilerliyor, arabayı çekiyorlardı. Sturm, çite oturmuş bıyıklarını sıvazlıyordu.

Yolarkadaşları sessizlik içinde beklediler. Tepelerinde kurşun renkli bulutlar toplaştı, gök karardı ve kısa bir süre sonra ağaçların dalları arasından sular damlamaya başladı.

"Alın bakalım - yağmur yağıyor," diye söylendi Flint. "Sanki çalılar içine bir kurbağa gibi çömeldiğim yetmezmiş gibi şimdi de iliklerime kadar..."

Tanis cüceye dik dik baktı. Flint mırıldanarak sustu. Kısa bir süre sonra daha şimdiden ıslanmış olan yapraklara damlayan, kalkan ve miğferlerinde davul çalan yağmurun sesinden başka bir şey duyulmaz oldu. Soğuk ve hızlı bir yağmurdu, en kalın cüppeyi bile delip geçen cinsinden. Caramon'un ejderha miğferinden süzülerek boynundan içeri damladı. Raistlin titreyip öksürmeye başladı; herkes ona telaşla bakarken sesi azaltmak için ağzını kapatıyordu.

Tanis yola baktı. Krynn'de geçirdiği yüz yıllık ömrü boyunca o da Tas gibi, bu papazlar gibisini hiç görmemişti. Uzun boyluydular, iki metre kadar. Uzun cüppeler bedenlerini örtüyor, kukuletalı pelerinleri de cüppelerini gizliyordu. Elleri ve ayakları bile cüzzam yaralarını örten sargılar gibi bezlerle sarılmıştı. Sturm'e yaklaşırken etrafa dikkatle baktılar. İçlerinden biri, doğrudan yolarkadaşlarının saklanmakta olduğu çalılığa doğru baktı. Kumaşlar arasından sadece parlak kara gözlerini görebiliyorlardı.

"Selam olsun Solamniya Şövalyesi," dedi lider konumundaki papaz Ortak Dil'de. Sesi yankılı ve peltekti - insan sesi değildi. Tanis ürperdi.

"Selamlar biraderler," diye cevap verdi Sturm, yine Ortak Dil'de. "Bugün kaç mildir yolculuk yapıyorum ilk tesadüf ettiğim yolcular sizlersiniz. Garip söylentiler duydum, yolun ilerisi hakkında bir şeyler öğrenmek isterdim. Nereden geliyorsunuz?"

"Aslen doğudan geliyoruz," diye cevap verdi papaz. "Fakat bugün Liman'dan çıktık yola. Yolculuk yapmak için soğuk ve kötü bir gün şövalye, belki de bu yüzden yolu boş bulmuşsundur. Eğer mecbur kalmasaydık bizler böyle bir yolculuğu göze almazdık. Yolda sizi geçmediğimize göre siz Solace'dan geliyor olmalısınız Şövalye Efendi."

Sturm başıyla onayladı. El arabasının arkasında bulunan birkaç papaz bir şeyler mırıldanarak birbirlerine baktılar. Liderleri onlara garip, gırtlaktan gelen bir dilde konuştu. Tanis yolarkadaşlarına baktı. Diğerleri gibi Tasslehoff da başını sallıyordu; daha önce hiçbiri bu dili duymamıştı. Papaz Ortak Lisan'a döndü. "Sözünü ettiğin bu söylentileri merak ettim şövalye."

"Kuzeyde toplanan ordulardan söz ediyorlar," diye cevap verdi Sturm. "Ben de o tarafa doğru gidiyorum, yurduma, Solamniya'ya. Davet edilmediğim bir savaşın ortasında bulmak istemem kendimi."

"Biz bu söylentileri hiç duymadık," diye cevap verdi papaz. "Bizim bildiğimiz kadarıyla kuzeye giden yol açık."

"Ah işte, sarhoşları dinlerse böyle oluyor insan," diye omuzlarını silkti Sturm. "Ama sizi böyle kötü bir havada yollara düşüren bu mecburiyet de neyin nesi?"

"Bir asa arıyoruz," diye cevapladı papaz hemen. "Mavi kristalden bir asa. Solace'ta görüldüğünü duyduk. Hiç duymuşluğun var mı?"

"Evet," diye cevap verdi Sturm. "Solace'ta öyle bir asadan söz edildiğini duydum. Aynı arkadaşlardan kuzeyde toplanan orduların söylentisini de duymuştum. Bu öykülere inanayım mı, inanmayım mı?"

Bu, papazı bir an için şaşırtır gibi oldu. Nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi etrafına bakındı.

"Söylesenize," dedi Sturm parmaklığa iyice yaslanarak, "neden mavi kristalden bir asa arıyorsunuz? Sade, dayanıklı tahta bir asa siz saygın biraderlere daha çok yaraşır aslında."

"Bu şifa veren kutsal bir asadır," diye cevapladı papaz temkinle."Biraderlerden biri çok hasta; bu mukaddes emanet ona değmezse ölecek."

"Şifa veren mi?" diye kaldırdı kaşlarını Sturm. "Şifa veren bir asa çok kıymetli olmalı. Böylesine nadir ve mükemmel bir şeyi nasıl oldu da yanlış ellere verdiniz?"

"Biz vermedik!" diye tersledi papaz. Tanis adamın sargılı ellerinin sinirle kasıldığını gördü. "O bizim kutsal tarikatımızdan çalındı. Adi hırsızı bozkırlardaki bir barbar köyüne kadar izledik, sonra izini kaybettik. Ama Solace'ta garip şeyler olduğuna dair söylentiler var ve bizim de oraya gitmemiz gerek." El arabasının arkasını işaret etti. "Bu kasvetli yolculuk, biraderimizin çektiği acı ve ıstırap yanında bir hiçtir."

"Korkarım yardımcı olamam..." diye başladı Sturm. "Ben size yardımcı olabilirim!" diye çınladı bir ses Tanis'in yanı başında. Tanis uzandı ama çok geç kalmıştı. Altınay çalılıkların arasından çıkmış, ağaç dallarını ve çalıları yana doğru ittirerek kendinden emin adımlarla yola doğru yürüyordu. Nehiryeli ayağa fırlayarak onun arkasından çalılıklara daldı.

"Altınay!" Tanis sessizliği yırtan bir fısıltıyı göze almıştı. Bütün söylediği, "Bilmem gerek!" idi.

Altınay'ın sesini duyan papazlar, anlamlı anlamlı birbirlerine bakarak, başlarını salladılar. Tanis bir sorun çıkacağını hissetti fakat daha bir şey söyleyemeden Caramon ayağa kalkmıştı bile.

"Bozkırlılar eğlenirken ben bir hendekte kalacak değilim!" dedi Caramon ve Nehiryeli'nin ardından çalılara girdi.

"Herkes delirdi mi?" diye homurdandı Tanis. Tam Caramon'un ardından neşeyle fırlayan Tasslehoffu gömleğinin yakasından yakaladı.. "Flint kendere göz kulak ol. Raistlin..."

"Benim için endişelenmene gerek yok Tanis", diye fısıldadı büyücü. "Oraya gitmeye hiç niyetim yok."

"Tamam. Öyleyse burada kal". Tanis ayağa kalkarak her yanında "tüylerini ürperten bir his karıncalanırken yavaşça ilerledi.

- 8 -

Gerçeği arayış.

Cevaplar.

"Ben size yardım edebilirim." Altınay'ın billur sesi saf gümüşten bir çıngırak gibi çınladı. Reisin Kızı, Sturm'ün hayretler içinde kalmış yüzünü gördü; Tanis'in uyarısını anladı.

Fakat bu, aptal, isterik bir kadının yapacağı bir hareket değildi. Altınay öyle olmaktan çok uzaktı. Babasını, doğru düzgün konuşmasını ve sağ kolu ile bacağını kullanmasını engelleyen o hastalık aniden vurduğundan beri, on yıldır kabilesini komşu kabilelerle tutuşulan savaşlar ve barış sırasında o yönetmişti. Gücünü elinden almak için yapılan girişimleri bozmuştu. O anda yapmış olduğu şeyin tehlikeli olduğunu biliyordu. Bu garip papazlar onu tiksintiyle dolduruyordu. Ama belli ki asa hakkında bilgileri vardı ve kadın o cevabı bilmek istiyordu.

"Ben mavi kristalden asanın taşıyıcısıyım," dedi Altınay, başını gururla dimdik tutup papazların liderine yaklaşırken. "Ama biz asayı çalmadık; asa bize verildi."

Nehiryeli bir yanında, Sturm öbür yanında yer aldılar kadının. Caramon da çalılardan saldırırcasına çıkarak kadının arkasında durdu, eli kılıcının kabzasında, yüzünde hevesli bir tebessümle.

"Siz öyle diyorsunuz," dedi papaz alçak ve alaycı bir sesle. Sade, kahverengi asaya arzulu, kara, pırıldıyan gözlerle bakarak sarılı elini asayı almak için uzattı. Altınay hızla asayı bedenine yapıştırdı.

"Asa, büyük bir kötülüğün olduğu bir yerden taşınıp getirildi," dedi.

"Ölmekte olan biraderiniz için elimden geleni yaparım ama bu asayı, buna hakkınız olduğuna iyice emin olmadıktan sonra ne size, ne de bir başkasına devretmem."

Papaz duraksadı, sonra arkadaşlarına baktı. Tanis bunların dökük cüppelerinin beline doladıkları enli kuşaklarına doğru gergin el hareketleri yaptıklarını gördü. Bunların fazlasıyla kalın kuşaklar olduğunu farketti Tanis; altlarında garip şişlikler vardı - bunların dua kitapları olmadığına emindi. Sıkıntıyla söverek aynı şeyin Sturm ile Caramon'un da dikkatini çekmiş olmasını diledi. Fakat Sturm gayet rahat görünüyordu; Caramon da sanki aralarındaki bir espriye gülermiş gibi onu dürtüyordu. Tanis yayını dikkatle kaldırarak bir ok yerleştirdi.

Papaz sonunda başını tevazu ile eğerek, ellerini cüppesinin kolları içine sokarak kavuşturdu. "Zavallı biraderimize vereceğiniz her türlü yardıma razıyız," dedi, sesi boğulmuştu. "Sonra dostlarınızla birlikte Liman'a dönebiliriz umarım. Asanın elinize tamamiyle yanlışlıkla geçtiğine ikna olacağınıza yemin edebilirim."

"Biz nereye istersek oraya gideriz birader," diye homurdandı Caramon.

"Salak!" diye düşündü Tanis. Yarımelf onları uyarmak için seslenmeyi düşündü, sonra korktuğu şeyin başlarına gelmemesi için henüz ortaya çıkmamasının daha iyi olacağına karar verdi. .

Altınay ile cüppeli adamların lideri el arabasının arkasına geçti, Nehiryeli yanlarındaydı. Caramon ile Sturm, onları ilgiyle izleyerek arabanın ön tarafında kaldılar. Altınay ile papaz arabanın arkasına varınca papaz sargılı elini uzatarak kadını arabaya doğru çekti. Papazın temasından kaçınan kadın kendi başına ileri bir adım attı. Papaz tevazu ile eğilerek arabanın arkasını örten örtüyü kaldırdı. Asayı önünde tutan Altınay içeriye baktı.

Tanis telaşlı bir hareket gördü. Altınay çığlık attı. Mavi bir şimşek çaktı ve bir haykırış koptu. Altınay geriye sıçrarken Nehiryeli kadının önüne fırladı. Papaz bir boruyu dudaklarına götürerek uzun, uluyan notalar çaldı.

"Caramon! Sturm!" diye bağırdı Tanis yayını kaldırarak. "Bu bir tuza..." Yarımelfin üzerine tepeden büyük bir ağırlık düşerek onu yere yapıştırdı!

Güçlü eller, yüzünü ıslak yapraklar ve çamura batırarak gırtlağına uzandı.? Adamın parmakları aradığını bularak sıkmaya başladı. Tanis nefes almaya uğraştı ama burnu ve ağzı çamurla dolmuştu. Yıldızlar görmeye başlayınca, nefes borusunu ezmeye çalışan elleri deliler gibi koparmaya çalıştı. Adamın elleri inanılmayacak kadar güçlüydü. Tanis şuurunu yitirmeye başladığını hissetti. Kaslarını son ve ümitsiz bir çırpınış için gerdi, sonra boğuk bir haykırış ile kemik çatırtıları çıkartan bir darbe sesi duydu. Eller gevşedi ve üzerindeki ağır yük sürüklenerek çekildi.

Tanis zorlukla dizleri üzerinde doğruldu, nefesi acıyla geri gelmeye başlamıştı. Yüzündeki çamuru şilince elinde bir kütükle duran Flint'i gördü. Fakat cücenin gözleri onun üzerinde değildi. Ayaklarının dibinde duran cesete bakıyordu.

Tanis, hayretler içindeki cücenin bakışlarını takip ettiğinde dehşetle irkildi". Bu bir adam değildi! Sırtından deri kanatlar çıkıyordu. Bir sürüngenin pullu derisine sahipti; iri elleri ve ayakları pençe gibiydi, ama insanlar gibi iki ayağı üzerinde yürüyordu. Yaratık, kanatlarının kullanımını olanaklı kılan, karmaşık bir zırh giyiyordu. Fakat onu asıl ürperten yaratığın yüzü olmuştu -bu o güne kadar gördüğü, ister Krynn üzerinde olsun, ister en karanlık kâbuslarında- bildiği hiçbir canlının yüzüne benzemiyordu: Yaratığın yüzü insan yüzüydü ama sanki kötü niyetli biri onları bir sürüngen haline döndürmüştü!

"Tanrılar adına," diye nefes aldı Raistlin, Tanis'e doğru sessizce yaklaştı. "Bu da ne?"

Daha Tanis cevap veremeden, gözünün kenarıyla parlak mavi şimşeği gördü ve Altınay'ın çığlığını duydu.

Tam o anda, Altınay arabaya bakarken, hangi korkunç hastalığın bir insanın derisini böyle pul pul yapacağını düşünüyordu. Zavallı papaza asası ile dokunmak için ilerlemişti ki yaratık ona doğru sıçrayarak asayı pençeli eliyle tutmaya çalışmıştı. Altınay geriye doğru tökezlendi ama yaratık hızlıydı ve pençeli eli asayı kavramıştı bile. Gözleri kör eden mavi bir şimşek çakmıştı. Yaratık acı içinde viyaklayarak geriye düştü, kararmış elini ovarak. Nehiryeli ise kılıcını çekerek Reisin Kızı'nın önüne sıçramıştı.

Fakat kız şimdi onun nefesinin tıkanarak, kılıcı tutan elinin gevşeyip indiğini görüyordu. Geri geri gitti adam, kendini savunmak için hiçbir çaba göstermeden. Kaba, sarılı eller kadını arkadan kavradılar. Korkunç, pullu bir el ağzını kapattı. Kendini kurtarmak için çabalayan kadın Nehiryeli'ni gördü. Adam korkudan gözleri açılmış bir halde arabanın içindeki şeye bakıyordu, yüzü ölü gibi kireç kesilmişti; kesik kesik nefes alıyordu -uyanıp da gördüğü kâbusun gerçek olduğunu farkeden bir adam gibi.

Savaşçı bir kavmin güçlü bir evladı olan Altınay kendisini tutan papazın dizlerini nişan alarak geriye doğru bir tekme attı. Beceriyle attığı tekme rakibini gafil avlayarak diz kapağını parçaladı. Papaz ellerini gevşetir gevşetmez Altınay hızla dönüp adama asası ile vurdu. Papazın yere, güçlü Caramon'u bile kıskandırabilecek bir darbe almış gibi çökmesi kadını şaşırttı. Asasına hayretle baktı, asa artık parlak mavi renkle parlıyordu. Fakat hayrete düşecek zaman yoktu - diğer yaratıklar etrafını sarmıştı. Parıldayan asasını geniş bir yay çizerek savurdu, onları ötede tutarak. Fakat ne kadar dayanabilirdi?

"Nehiryeli!"

Altınay'ın çığlığı Bozkırlı'yı içine düştüğü dehşetten uyandırdı. Dönünce kadının, cüppeli papazları asa ile kendinden uzak tutarak ormana doğru gerilediğini gördü. Papazlardan birini arkadan tutarak bütün gücüyle yere savurdu. Biri onun üzerine atlarken, bir üçüncüsü de Altınay'a doğru sıçradı.

Gözleri kör eden mavi bir şimşek çaktı.

Tam Tanis bağırmadan önce, Sturm papazların bir tuzak kurduklarını farkederek kılıcını çekmişti. Eski arabanın yarıkları arasından asaya uzanan pençemsi bir el görmüştü. İleri doğru bir hamle yaparak Nehiryeli'ne arka çıkmaya gitti. Fakat şövalye, Bozkırlı'nın arabadaki yaratığın görüntüsü karşısında vereceği tepkiye tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Sturm, sağlam eliyle bir savaş baltasını kavrayan yaratığın Nehiryeli'nin üzerine sıçradığını, adamın da çaresizlikle gerilediğini gördü. Nehiryeli kendini savunmak için hiçbir harekette bulunmamıştı. Silahı elinde öylece bakıyordu.

Sturm kılıcını yaratığın sırtına sapladı. Bu şey çığlık atarak saldırmak için döndüğünde, kılıcı şövalyenin elinden söküldü. Can çekişmenin verdiği öfkeyle salyaları akıp gurultular çıkartan yaratık kollarını hayretler içinde kalmış şövalyeye dolayarak onu da çamurlu yola çekti. Sturm bedenini kavrayan şeyin ölmekte olduğunu biliyor; nemli ve yapışkan derisinin temasından duyduğu dehşet ve şoku yenmeye çalışıyordu. Yaratığın çığlıkları kesildi, Sturm üzerindeki bedenin sertleştiğini hissetti. Şövalye ceseti ters döndürerek, hızla kılıcını yaratığın sırtından çekmeye başladı. Silah kıpırdamadı bile! Gözlerine inanamadan bakakaldı, sonra bütün gücüyle kılıca bir daha asıldı, hatta kuvvet almak için ayaklarından birini cesetin üzerine koydu. Silah sıkışmıştı. Hiddetle yaratığa elleriyle vurmaya başladı ama sonra korku ve tiksintiyle geri çekildi. Bu şey taşa dönüşmüştü!

"Caramon!" diye bağırdı Sturm, garip papazlardan bir başkası, bir balta savurarak üzerine sıçrarken. Sturm başını eğdi, şimşek gibi bir acı duydu, sonra kan gözlerine dolunca göremez oldu. Hiçbir şey göremeden tökezledi; derken üzerindeki ağırlıkla yere serildi.

Arabanın ön tarafında duran Caramon, Sturm'ün sesini duyduğunda Altınay'ın yardımına gidiyordu. Sonra yaratıklardan ikisi üzerine çullandı. Onları uzak tutmak için kısa kılıcını savuran Caramon sol eliyle hançerini çıkarttı. Papazlardan biri üzerine atladı ve Caramon, kamasını tüm gücüyle ona sapladı. Bir leş kokusu duydu ve papazın cüppesinde iğrenç yeşil bir lekenin belirdiğini gördü, fakat görünüşe göre yara yaratığı daha da kızdırmıştı. Ağzından, bir insan değil bir sürüngeninkine benzeyen salyalar aka aka geliyordu. Bir an için paniğe kapıldı Caramon. Devlerle, goblinlerle dövüşmüştü ama bu korkunç papazlar onu ürkütüyordu. Kendini kaybolmuş, tek başına hissetmişti ki güven verici fısıltıyı duydu yanında.

"Ben buradayım, kardeşim." Raistlin'in serin kanlı sesi bütün aklını doldurdu.

"Tam zamanı," diye nefesi tıkandı Caramon'un, yaratığı kılıcı ile tehdit ederek. "Bunlar ne biçim yaratıklar?"

"Onları şişleme!" diye uyardı onu Raistlin çabucak. "Taşa dönüşürler. Onlar papaz değil. Bunlar bir çeşit sürüngen adam. O cüppelerin ve kukuletaların nedeni de bu."

Işık ile gölge kadar birbirlerinden farklı da olsalar, ikizler dövüşürken iyi bir takım oluşturuyordu. Dövüş sırasında birbirleriyle çok az konuştular - düşünceleri dillerin tercüme edemeyeceği bir hızla birleşiyordu. Caramon kılıcını ve hançerini bırakarak iri kaslarını kastı. Caramon'un silahlarını bıraktığını gören yaratıklar hücuma geçtiler. Çözülen paçavralarının ürkütücü bir görüntüsü vardı. Caramon pullu bedenler ve pençemsi eller karşısında yüzünü ekşitti.

"Hazırım," dedi kardeşine.

"Ast tasark simiralan krynawi," dedi Raistlin yavaşça ve bir avuç kumu havaya savurdu. Yaratıklar çılgın taarruzlarını keserek büyülü uyku üzerlerine çökerken başlarını sersem sersem salladılar - ama sonra gözlerini kırpıştırdılar. Birkaç saniye içinde duyularına yeniden kavuşup yeniden ilerlemeye başladılar!

"Büyü dirençliler!" diye mırıldandı Raistlin korkuyla. Fakat onları uykuya yaklaştıran o kısa an Caramon için yeterli olmuştu. Koca elleriyle onların zayıf ve kuru sürüngen boyunlarını kavrayan savaşçı başlarını birbirine çarptı. Bedenleri cansız heykeller halinde yere yuvarlandı. Caramon başını kaldırdığında, sargılı ellerinde kıvrık kılıçları parlayan iki papazın biraderlerinin taşlaşmış cesetleri üzerinden süründüğünü gördü.

"Arkamda dur," diye emretti Raistlin kaba bir fısıltıyla. Caramon uzanarak hançer ile kılıcını aldı. Kardeşinin arkasına sindi, onun emniyette olup olmadığından kuşku duyuyordu ama önünde durursa da Raistlin'in büyü yapamayacağını biliyordu.

Büyü kullanan birini tanıyarak yavaşlayıp birbirlerine bakan, ilerleme konusunda tereddüt eden yaratıklara ısrarla baktı Raistlin. Biri kendini yere bırakarak arabanın altına emekledi. Diğeri, elinde kılıcı, büyüsünü yapmadan büyücüyü şişlemeyi veya en azından büyüyapanlar için gerekli olan konsanstrasyonunu bozmayı düşünerek ileri atladı. Raistlin sanki hiçbirini görmüyor, duymuyordu. Parmaklarını birleştirerek ellerini yelpaze gibi açtı ve şöyle konuştu: *"Kair tangus miopiar."* Büyü kuru bedeninde dolaştı ve yaratık alevler içinde kaldı.

Tanis, ilk anda duyduğu şoktan kurtularak Sturm'ün haykırışını duydu ve çalıları ezerek yola koştu. Kılıcının keskin olmayan tarafını bir sopa gibi kullanarak Sturm'ü yere yapıştırmış olan yaratığa vurdu. Papaz viyaklayarak düştü, böylece Tanis yaralı şövalyeyi çalılıklara sürükleyebildi.

"Kılıcım," diye mırıldandı Sturm, baygın bir halde. Yüzünden kan boşalıp duruyor, o da kanları boş yere silmeye çalışıyordu.

"Alırım," diye söz verdi Tanis, kendi de bu dediğinin nasıl olacağını merak ederek. Yola bakınca ormandan çıkarak onlara doğru gelen yaratıklar gördü. Tanis'in ağzı kurumuştu. Buradan kurtulmamız gerek diye düşündü, paniğini yenmeye çalışarak. Durup derin bir nefes almak için kendini zorladı. Sonra, peşinden koşup gelmiş olan Flint ile Tasslehoffa döndü.

"Burada kalıp Sturm'ü koruyun," diye talimat verdi. "Ben herkesi bir araya toplayacağım. Yeniden ormana yollanmamız gerek."

Bir cevap beklemeden yola fırladı Tanis, fakat tam o anda Raistlin'in büyüsünün alevleri yükselince kendini yere atmak zorunda kaldı.

Yaratığın üzerinde yatmakta olduğu saman şilte alev alınca araba tütmeye başladı.

"Burada kalıp Sturm'ü koruyunmuş. Hıh!" diye homurdandı Flint savaş baltasını sıkı sıkı kavrayarak. O an için yoldan aşağıya doğru gelmekte olat yaratıklar ne cüceyi, ne kenderi, ne de ağaçların gölgeleri arasında yatan şövalyeyi görmemişlerdi sanki. Bütün dikkatleri dövüşmekte olan savaşçıların küçük düğümündeydi. Ama Flint her şeyin bir anlık bir mesele olduğunu biliyordu. Ayaklarını yere daha sıkı bastı. "Sturm için bir şeyler yap," dedi Tas'a sinirli sinirli. "Bir kerecik bir işe yara."

"Deniyorum," diye cevap verdi Tasslehoff kırılmış bir ses tonuyla. "Ama kanamayı durduramıyorum." Şövalyenin gözlerini nispeten temiz bir mendil ile siliyordu. "Evet, şimdi görebiliyor musun?" diye sordu endişeyle.

Sturm homurdanarak oturmaya çalıştı ama başına saplanan acıyla tekrar yerine çöktü. "Kılıcım," dedi.

Tasslehoff etrafına bakınca Sturm'ün çift ağızlı silahının taş kesilmiş bir papazın sırtına saplanmış durduğunu gördü. "Bu harika!" dedi gözleri büyümüş kender. "Bak Flint! Sturm'ün kılıcı..."

"Biliyorum bulanık beyinli, geri zekalı kender!" diye kükredi, kılıcını çekmiş onlara doğru gelen bir yaratığı gören Flint.

"Ben gidip alıvereyim," dedi neşeyle, Sturm'ün yanında diz çöken Tas. "Hemen gelirim."

"Hayır..." diye bağırdı Flint, saldırıya geçmiş olan papazın Tas'ın görüş sahasının dışında olduğunu farkederek. Yaratığın eğri, korkunç kılıcı cücenin boynunu hedef alarak geniş bir kavisle savruldu. Flint baltasını savurdu ama tam o anda Tasslehoff -gözleri Sturm'ün kılıcında- ayağa kalktı. Kender'in hoopak asası cücenin dizlerinin arkasına çarparak Flint'in dizlerinin bükülmesine neden oldu. Flint şaşkınlık içinde bir çığlık atıp sırt üstü Sturm'ün üzerine düşerken yaratığın kılıcı bir zarar veremeden tepesinden geçti.

Cücenin bağırdığını duyan Tasslehoff arkasına baktı ve gördüğü tuhaf görüntü karşısında hayretler içinde kaldı: Bir papaz, her nedense Flint'e saldırıyordu; cüce de kalkıp dövüşeceğine sırt üstü yatmış, bacaklarını harman döveni gibi çırpıyordu.

"Ne yapıyorsun Flint?" diye bağırdı Tas. Soğukkanlılıkla yaratığın göbeğine hoopakı ile vurmuş, öne doğru iki büklüm olduğunda bu kez başına vurarak yaratık baygın bir şekilde yere yuvarlanırken onu seyrediyordu.

"İşte!" dedi rahatsız olmuş bir halde Flint'e. "Senin yerine ben mi dövüşmek zorunda kalacağım?" Kender dönerek Sturm'ün kılıcına doğru yollandı.

"Dövüşmek mi! Benim için mi!" Hiddetle tükürükler saçan cüce ayağa kalkmak için deliler gibi uğraştı. Miğferi gözlerinin üzerine kaymış, görmesini engelliyordu. Flint tam miğferini geri itmişti ki başka bir papaz onu yere düşürmek için saldırmış ve yine ayaklarını yerden kesmişti.

Tanis, Altınay ile Nehiryeli'ni sırt sırta buldu; Altınay yaratıkları asası ile geri tutuyordu. Üçü ayaklarının altında ölü yatıyordu, taşlaşmış kalıntıları

asanın mavi aleviyle kararmıştı. Nehiryeli'nin kılıcı, başka bir heykelin karnında sıkışıp kalmıştı. Bozkırlı kalan tek silahını almıştı eline - kısa yayına ok takmış hazır tutuyordu. O an için yaratıklar geri durmuş, alçak ve anlaşılmaz bir tonda saldırı planlarını tartışıyorlardı. Bozkırlı'ya her an saldırabileceklerini bilen Tanis onlara doğru sıçradı, yaratıkların birinin sırtına bir darbe indirdi, sonra bir başkasına elinin tersiyle vurdu.

"Haydi!" diye bağırdı Bozkırlılar'a. "Bu taraftan!"

Yaratıkların bir kısmı bu yeni saldırıya karşılık verdi; diğerleri tereddüt ettiler. Nehiryeli bir ok atarak birini devirdikten sonra Altınay'ın elini kavrayarak, taşlaşmış kurbanlarının üzerinden atlayarak birlikte Tanis'e doğru koşmaya başladılar.

Tanis onların yanından geçmelerine izin vererek yaratıkları kılıcının düz tarafıyla savuşturdu. "Buyur, al bu hançeri!" diye bağırdı yanından koşarak geçen Nehiryeli'ne. Nehiryeli hançeri kavradı, ters çevirdi ve yaratıklardan birinin çenesine vurdu. Hançerin kabzasıyla boynunu yukarıya doğru iterek, kırdı. Altınay başka bir yaratığı asasıyla devirirken mavi bir alevi parıltısı görüldü. Sonunda ormana girmişlerdi.

Tahta araba artık tüm şiddetiyle yanıyordu. Dumanın içinden bakan Tanis yolu bölük pörçük görebildi. Her iki yanlarına doğru yarım mil kadar uzakta kara kanatlı suretlerin havadan süzülüp yere indiklerini gördü ki içini bir titreme aldı. Yol her iki yana doğru da kesilmişti. Eğer hemen ormana doğru kaçmazlarsa kapana kısılacaklardı.

Sturm'ü bırakmış olduğu yere vardı. Altınay ile Nehiryeli oradaydı, Flint de. Diğerleri neredeydi? Koyu duman içinde yaşaran gözlerini kırpıştırarak arandı.

"Sturm'e yardım et," dedi Altınay'a. Sonra baltasını, taşlaşmış yaratıklardan birinin göğsünden çıkartmaya çalışan ama başaramayan Flint'e döndü "Caramon ile Raistlin nerede? Tas nerede? Ona burada kalmasını söylemiştim..."

"Lanet olasıca kender beni öldürüyordu neredeyse!" diye patladı Flint "İnşallah onu taşıyıp götürmüşlerdir! İnşallah onu köpeklere atarlar!

İnşallah..."

"Tanrılar adına!" diye söylendi öfkeyle Tanis. Dumanın içinde Caramon ile Raistlin'i en son gördüğü yere doğru giderken,

Sturm'ün kılıcını arkasından yolda sürüye sürüye gelen kenderin üzerine çıktı. Kılıç neredeyse Tasslehoffun boyu kadardı ve Tas onu kaldıramıyor, o yüzden çamurların içinden sürüklüyordu.

"Nasıl aldın bunu?" diye sordu Tanis hayretle, etraflarında kaynayan yoğun dumanla öksürerek.

Tas, dumandan göz yaşları yanaklarından boşanırken sırıttı. "Yaratık toza dönüştü," dedi mutlu mesut. "Ay, Tanis harika bir şeydi. Gittim kılıcı çektim gelmedi, sonra bir daha çektim..."

"Şimdi sırası değil! Diğerlerinin yanına git!" Tanis kenderi tutarak ileri doğru itti. "Caramon ile Raistlin'i gördün mü?"

Fakat tam o anda savaşçının sesi dumanın içinden patladı. "Buradayız, dedi Caramon nefes nefese. Kolunu, denetlenemez bir şekilde öksüren kardeşine dolamıştı. "Hepsini yok ettik mi?" diye sordu koca adam neşeyle.

"Hayır, edemedik," diye cevap verdi Tanis asık bir yüzle. "Aslında, ormanın içinden güneye doğru gitmemiz gerekiyor." Raistlin'e sarıldı ve birlikte, diğerlerinin yolun kenarında toplanmış duman içinde boğuldukları halde dumanın kendilerini saran örtüsünden memnun durdukları yere gittiler.

Sturm ayağa kalkmıştı, yüzü solgundu ama başındaki ağrı geçmiş, yaranın kanaması durmuştu.

"Asa mı iyileştirdi onu?" diye sordu Tanis Altınay'a.

Kadın öksürdü. "Tam olarak değil. Yürüyebileceği kadar iyileştirdi."

"Onun da... sınırı var," dedi Raistlin hırıltıyla soluyarak.

"Evet..." diye kesti sözünü Tanis. "Evet, güneye, ormana doğru gidiyoruz."

Caramon başını salladı. "Orası Kararık Orman..." diye başladı.

"Biliyorum, sen canlılarla savaşmayı tercih ederdin," diye kesti sözünü Tanis. "Ama bu konuda artık neler düşünüyorsun?"

Savaşçı cevap vermedi.

"O yaratıklardan daha fazlası, hem de her taraftan geliyor. Başka bir saldırıya karşı koyamayız. Ama mecbur kalmazsak Kararık Orman'a girmeyiz. Buradan pek uzakta olmayan bir yerde Duacının Gözü Tepesi'ne çıkan bir avcı patikası var. Oradan yolun hem kuzeyini, hem de her yönünü görebiliriz."

"Kuzeyden mağaraya kadar gidebiliriz. Kayık orada saklı." diye önerdi Nehiryeli.

"Hayır!" diye bağırdı Flint boğulmuş bir sesle. Başka bir söz söylemeden dönen cüce kısa bacaklarının kendisini taşıyabildiği tüm hızla ormana daldı.

- 9 -

Kaçış!

Ak geyik.

Yolarkadaşları ellerinden geldiğince hızlı hızlı sık ormanın içinde düşe kalka ilerleyerek sonunda avcıların izledikleri yola vardılar. Caramon elinde kılıç, bütün gölgeleri gözleriyle kolaçan ederek önü çekiyordu. Onu kardeşi izliyordu, bir eli Caramon'un omzunda, dudakları ciddi bir kararlılıkla mühürlenmiş. Diğerleri, silahları ellerinde onların peşinden gidiyordu.

Fakat bir daha yaratıklara rastlamamışlardı.

"Neden bizi takip etmiyorlar?" diye sordu Flint bir saat kadar ilerledikten sonra.

Tanis sakalını kaşıdı - o da aynı şeyi merak edip duruyordu. "Böyle bir şey yapmaya ihtiyaçları yok da ondan," dedi sonunda. "Kapana kısıldık. Büyük bir ihtimalle ormandan çıkan bütün yolları tutmuşlardır. Kararık Orman'a giden hariç..."

"Kararık Orman!" diye tekrarladı Altınay sessizce. "O tarafa gitmemiz gerçekten gerekli mî?"

"Gerekli olmayabilir," dedi Tanis. "Duacının Gözü Tepe'sine varınca bir bakarız."

Aniden önden yürümekte olan Caramon'un bağırdığını duydular. İleri koşan Tanis, Raistlin'in yere yığılmış olduğunu gördü.

"Şimdi düzelirim," diye fısıldadı büyücü. "Ama dinlenmem gerek."

"Hepimize dinlenmek iyi gelebilir," dedi Tanis.

Kimse cevap vermedi. Hepsi yorgun argın, nefes nefese yere çöktüler. Sturm gözlerini kapatarak yosun kaplı bir ağaç gövdesine yaslandı. Yüzü, kül renginin ölü tonunu almıştı. Kan uzun bıyıklarını kaplamış, saçını katılaştırmıştı. Yarası, yavaş yavaş morlaşan uzun ve çentik çentik bir kesikti. Tanis, şövalyenin ölse bile tek bir şikayet sözü söylemeyeceğini biliyordu.

"Sıkılma," dedi Sturm sertçe. "Beni biraz rahat bırakın." Tanis şövalyenin elini bir an için sıkıp bıraktıktan sonra Nehiryeli'nin yanına oturmak için gitti.

Birkaç uzun dakika boyunca her ikisi de konuşmadı; sonunda Tanis sordu, "Sen o yaratıklarla dövüşmüştün, öyle değil mi?"

"Yıkık şehirde." Nehiryeli titredi. "Arabanın içine bakıp da o şeyin bana yan gözle baktığını görünce hepsini hatırlayıverdim. En azından..." Durdu, başını salladı. Sonra Tanis'e gülümser gibi oldu. "En azından artık delirmediğimi biliyorum. O korkunç yaratıklar gerçekten de varlar - bazen şüphe ediyordum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Tanis. "Demek ki bu yaratıklar bütün Krynn üzerine yayılıyorlar, tabii senin yıkık şehir buralarda bir yerlerdeyse başka."

"Hayır. Ben Que-shu'ya doğudan gelmiştim. Şehir Solace'tan uzakta, yurdumun Bozkırları'nın gerisindeydi."

"Sence o yaratıklar, seni köyüne kadar takip ettiklerini söylediklerinde neyi kastettiler?" diye sordu Altınay yanağını adamın deri tuniğinin koluna yaslayıp, elini adamın kolunun altından geçirerek.

"Endişelenme," dedi Nehiryeli, kadının elini eline alarak. "Köydeki savaşçılar onlarla başa çıkar."

"Nehiryeli ne diyecektin hatırlıyor musun?" diye hatırlattı kadın.

"Evet haklısın," diye cevapladı Nehiryeli, kadının gümüşlü altın saçlarını okşayarak. Tanis'e bakarak gülümsedi. Tanis bir an için duygusuz maskesini indiren adamın kahverengi gözlerinin içindeki derin sıcaklığı görmüştü. "Sana yarımelf, ve hepinize teşekkürlerimi bildirmek isterim." Bakışları herkesin üzerinde oynaştı. "Hayatımızı bir kereden fazla kurtardınız ve ben size karşı nankörlük ettim. Fakat..." duraksadı, "her şey o kadar garip ki!"

"Daha da garipleşecek." Raistlin'in sesi uğursuzca geldi.

*****

Yolarkadaşları Duacının Gözü Tepesi'ne yaklaşıyordu. Yoldan ormanın üzerinden yükselen tepeyi görebiliyorlardı. İkiye yarılmış zirvesi, dua etmek için birleşmiş iki ele benziyordu - ismi de buradan geliyordu zaten. Yağmur durmuştu. Ormana bir ölüm sessizliği hakimdi. Yolcular, orman hayvanlarının ve kuşlarının bu topraklardan gittiğini ve arkalarında ürpertici, boş bir sessizlik bıraktıklarını düşünmeye başlamıştı. Hepsi bir huzursuzluk hissediyor -belki bir tek Tasslehoff hariç- durmadan arkalarına bakıyor veya gölgelere kılıçlarını çekiyorlardı.

Sturm artçı olarak yürümek konusunda ısrar etmişti, ama başındaki ağrı artmaya başladıkça geride kalmaya başladı. Başı dönmeye, midesi bulanmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra nerede olduğu veya ne yaptığı ile ilgili bütün kavramlarını yitirdi. Sadece yürümeye devam etmesi, bir ayağını diğerinin önüne atması, Tas'ın öyküsündeki otomatlar gibi ilerlemesi gerektiğini biliyordu.

Tas'ın öyküsü nasıldı? Sturm bunu bir acı pusunun gerisinden hatırlamaya çalıştı. Bu otomatlar, kenderi götürsün diye bir iblis çağıran bir büyücünün hizmetkarıydılar. Kenderin öykülerinin çoğu gibi bu da anlamsızdı. Sturm bir adımını diğerinin önüne attı. Anlamsız. Aynı yaşlı adamın öyküleri gibi - Han'daki yaşlı adamın. Ak Geyik ve kadim tanrıların - Paladine'in öyküleri. Huma'nın öyküleri. Sturm, ellerini zonklayan şakaklarında birleştirdi, sanki çatlayıp dağılacak olan başını bir arada tutabilirmiş gibi. Huma...

Çocukken Sturm, Huma'nın öyküleriyle beslenmişti. Bir Solamniya Şövalyesi'nin kızı ve bir şövalye ile evli olan annesi oğluna anlatabilecek

başka öyküler bilmiyordu. Sturm'ün düşünceleri annesine kaydı; çektiği acı, hasta olduğu zamanlarda veya canı acırken annesinin ona yaptıklarını getirmişti aklına. Sturm'ün babası karısı ile oğlunu yurt dışına yollamıştı, çünkü oğlu -tek varisi- Solamniya Şövalyeleri'ni sonsuza kadar Krynn'in yüzünden silmek isteyenler için bir boy hedefi olacaktı. Sturm ile annesi Solace'a sığınmışlardı. Sturm hemen yeni arkadaşlıklar kurmuştu; özellikle de askeri konularda onunla aynı şeylere ilgi duyan Caramon adında bir oğlanla. Fakat Sturm'ün mağrur annesi halkı kendisinden daha aşağıda görüyordu. O yüzden, ateşe teslim olduğu zaman, yanında delikanlılığa yeni adım atmış oğlu hariç hiç kimse yoktu. Oğlunu da babasına emanet etmişti - eğer babası hâlâ sağsa, ki Sturm'ün bu konuda artık kuşkusu vardı.

Annesinin ölümünden sonra genç adam, kendisi gibi Caramon ile Raistlin'i gayri resmi olarak evlat edinen Tanis ve Flint'in gözetimi altında tecrübeli bir savaşçı olmuştu. Seyahat delisi kender Tasslehoff ve zaman zaman ikizlerin vahşi ve güzel üvey kardeşleri Kitiara ile birlikte Sturm ve arkadaşları, Abanasinia topraklarına yolculuğa çıkan, demircilik işi yapan Flint'e eşlik ederlerdi.

Halbuki beş yıl önce yolarkadaşları ülkede artmakta olan kötülük söylentilerini araştırmak için ayrılmaya karar vermişti. Yeniden Son Yuva Hanı'nda buluşmak üzere yemin etmişlerdi.

Sturm kuzeye, babasını ve mirasını bulmaya karar vererek Solamniya'ya gitmişti. Hiçbir şey bulamamış, hatta canını -ve babasının kılıcı ile zırhını- bile zor kurtarmıştı. Vatanına yaptığı yolculuk eziyet verici bir deneyim olmuştu. Sturm şövalyeler hakkında kötü şeyler söylendiğini biliyordu ama onlara karşı ne derin bir kızgınlık güdüldüğünü görünce hayretler içinde kalmıştı. Solamniya Şövalyesi, Şavkgetiren Huma yıllar önce, Rüyalar Çağı'nda karanlığı sürmüştü ve böylelikle de Kudret Çağı başlamıştı. Sonra, -inanışlara göre- tanrıların insanları bırakıp gittikleri Afet geldi. İnsanlar bu kez de şövalyelerden medet umdular - eskiden Huma'dan medet umdukları gibi. Fakat Huma öleli çok oluyordu. Şövalyeler, gökten dehşet yağıp Krynn paramparça olurken elleri kolları bağlı seyretmişti. İnsanlar şövalyelere yalvardılar ama onlar hiçbir şey yapamıyorlardı ve insanlar bunu hiç affetmediler. Sülalesinin yıkılmış şatosu önünde duran Sturm -bu

işte canını verecek olsa bile- Solamniya Şövalyeleri'nin onurlarını iade edeceğine and içmişti.

Fakat bunu bir avuç papazla savaşarak nasıl başaracağını merak etti acı acı, yol gözleri önünde kararırken. Tökezledi, sonra çabucak toparlandı. Huma ejderhalarla savaşmıştı. Karşıma ejderhaları çıkartın, diye hayal etti Sturm. Gözlerini kaldırdı. Yapraklar altından bir pus içinde bulanıklaşınca bayılacağını anladı. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Her şey son derece belirgin hatlarıyla geri geldi.

Duacının Gözü Tepesi tam önünde yükseliyordu. Eski, buzlu tepenin eteğine varmışlardı. Ormanlarla kaplı yamacından yükselerek dönen, kıvrılan yolları görebiliyordu; bu yolları Tepe'nin doğu tarafındaki piknik yerlerine varmak için Solace sakinleri kullanırlardı. Çok kullanılan yolların birinin yanında ak bir geyik duruyordu. Sturm bakakaldı. Geyik, şövalyenin gördüğü en görkemli hayvanlardan biriydi. Kocamandı, daha önce avlamış olduğu diğer geyiklerin hepsinden birkaç karış daha yüksekti. Başını mağrur bir şekilde tutuyordu, o mükemmel sırtı pırıl pırıl parlıyordu. Bembeyaz tüylerine karşılık gözleri derin bir kahverengiydi ve şövalyeye, sanki onu tanıyormuş gibi ısrarla bakıyordu. Sonra, başını belli belirsiz sallayan geyik güney batıya doğru yollandı.

"Durun!" diye bağırdı şövalye boğuk sesle.

Diğerleri silahlarını çekerek telaşla döndüler. Tanis koşarak onun yanına geldi. "Ne var Sturm?"

Şövalye gayri ihtiyari elini ağrıyan başına götürdü.

"Özür dilerim Sturm," dedi Tanis. "Senin bu kadar hasta olduğunu farketmemişim. Dinlenebiliriz. Duacının Gözü Tepesi'nin eteğine geldik. Ben dağa bir tırmanıp bakacağım bakalım..."

"Hayır! Bak!" Şövalye Tanis'in omuzuna yapışarak onu çevirdi. İşaret etti. "Gördün mü? Ak geyik!"

"Ak geyik mi?" Tanis şövalyenin işaret ettiği yöne baktı. "Nerede? Ben göremi..."

"Orada," dedi Sturm yavaşça. Durmuş onları bekler görünen hayvana doğru birkaç adım ilerledi. Geyik başını onaylarcasına salladı. Yeniden birkaç adım daha ileri sıçradı, sonra yine şövalyeye bakmak için durdu. "Onu izlememizi istiyor," dedi Sturm nefesi kesilerek. "Huma gibi!"

Diğerleri de şövalyenin etrafına toplanmışlardı; derin bir endişeden açık bir şüpheye varan değişik ifadelerle ona bakıyorlardı.

"Ben herhangi bir renkte herhangi bir geyik görmüyorum," dedi Nehiryeli, kara gözleri ormanı tarayarak.

"Kafasındaki yara." Caramon şarlatan bir papaz gibi başını sallıyordu. "Hadi Sturm, biraz yat da dinlen..."

"Seni zırvacı koca ahmak!" diye terslendi Sturm. "Aklını midende taşıdığın için geyiği görmemen çok normal. Tanrı bilir onu vurup pişirmeyi bile düşünürsün! Sadece şu kadarını söyleyeyim... onu izlememiz gerek!"

"Kafasındaki yaranın neden olduğu bir delilik bu," diye fısıldadı Nehiryeli Tanis'e. "Buna sık sık tanık oldum ben."

"Emin değilim," dedi Tanis. Biraz sessiz kaldı. Konuştuğunda, buna gönlü olmadığı belliydi. "Ak geyiği kendim görmemiş olsam bile onu görmüş ve izlemiş olan birini tanımıştım, aynı o yaşlı adamın öyküsündeki gibi." Eli, farkında olmadan sol eline takmış olduğu dönen sarmaşık dallı yüzüğe, aklı da Qualinesti'yi terk ettiğinde arkasından ağlayan altın saçlı elf kızına gitmişti.

"Hiç göremediğimiz bir hayvanı mı izlememizi öneriyorsun?" dedi Caramon ağzı bir karış açılarak.

"Bu yaptığımız en garip şey olmayacaktır," diye yorumda bulundu Raistlin fısıltı halindeki sesinde ince bir alayla. "Sonra unutmayın, Ak Geyik öyküsünü anlatan da yaşlı adamdı, bizi bu işe bulaştıran da..."

"Bizi bu işe sokan kendi seçimimizdi," diye söze atıldı Tanis. "İsteseydik asayı Yüksek Teokrat'a verip konuşarak bu beladan kendimizi kurtarırdık;

konuşup daha kötüsünden kurtulduk. Ben Sturm'ü izleyelim derim. Belli ki o seçildi; aynı Nehiryeli'nin asayı alması için seçilmiş olduğu gibi..."

"Ama bizi doğru yöne bile götürmüyor!" diye tartışmaya devam etti Caramon. "Sen de en az benim kadar ormanın batı tarafında yol olmadığını blirsin. Hiç kimse o tarafa gitmez."

"Daha iyi ya," dedi Altınay aniden. "Tanis o yaratıkların büyük bir ihtimalle yolları kapatmış olacaklarını söyledi. Belki de bizim çıkış yolumuz burasıdır. Ben şövalyeyi izleyelim derim." Dönerek -belli ki sözünün dinlenmesine alışık olduğundan- arkasına, diğerlerine bakmadan Sturm ile birlikte gitmeye başladı. Nehiryeli omuzlarını silkerek başını salladı, yüzünü huzursuzca asarak Altınay'ın peşinden gitti; diğerleri de onları izledi.

Şövalye, Duacının Gözü Tepesi'nin iyice çiğnenmiş yolunu geride bırakarak güney batı yönünden yamaca doğru ilerledi. İlk başlarda Caramon haklı çıkmışa benziyordu - etrafta iz miz yoktu. Sturm delirmiş gibi çalıların arasında cebelleşiyordu. Sonra, aniden, önlerinde geniş ve düzgün bir yol açılıverdi. Tanis hayretle yola baktı.

"Ne veya kim açmış bu yolu?" diye sordu, kendi gibi aklı karışmış bir ifadeyle yolu inceleyen Nehiryeli'ne.

"Bilmiyorum," dedi Bozkırlı. "Bu eski bir yol. Oradaki devrilmiş ağaç yarısına kadar toprağa gömülecek kadar uzun süredir orada yatmış kalmış; üzeri de yosun ve sarmaşıklarla kaplı. Ama yol üzerinde hiç iz yok - Sturm'ünkilerden başka. Buradan geçen birine veya bir hayvana ait bir işaret yok. Ama o halde yol neden kapanmamış?"

Tanis bunun cevabını veremiyordu ve bu konuda düşünecek zamanı da yoktu. Sturm hızla ilerliyordu; grubun bütün yapabildiği onu gözden kaçırmadan izlemekti.

"Goblinler, kayıklar, kertenkele adamlar, görünmez geyikler... sırada ne var acaba?" diye dert yandı cüce kendere.

"Keşke ben de geyiği görebilseydim," dedi Tas arzuyla. "Git kafanı bir yere vur." Cüce homurdandı. "Gerçi sende bir fark olacağını da zannetmem ya."

Yolarkadaşları çılgın bir kıvançla acısını ve yarasını unutmuş olan Sturm'ü izlediler. Tanis şövalyeye yetişmekte zorluk çekiyordu. Yetiştiğinde Srurm'ün gözlerindeki ateşli pırıltıdan ürktü. Ama belli ki şövalye bir şey tarafından yönlendiriliyordu. Yol onları Duacının Gözü Tepesi'nin yamacından yukarı çıkartıyordu. Tanis yolun onları "ellerin" arasındaki yarığa, bildiği kadarıyla daha önce kimsenin girmemiş olduğu yarığa, doğru götürdüğünü farketti.

"Bir dakika," dedi nefes nefese, Sturm'e yetişmek için koşarak. Günün ortasını etmişizdir diye düşündü, gerçi güneş hâlâ çentik çentik gri bulutlar arkasında gizliydi. "Biraz dinlenelim. Oradan etraftaki topraklara bir bakacağım." Zirvenin yanından bir çıkıntı yapan kayayı işaret etti.

"Dinlenelim..." diye tekrarladı Sturm belli belirsiz, durup bir soluklanarak. Bir an için ileriye baktı sonra Tanis'e döndü. "Evet. Dinleneceğiz." Gözleri parıl parıldı.

"Sen iyi misin?"

"İyidir," dedi Sturm aklı başka yerlerde; bıyıklarını yavaş yavaş okşayarak ve düzelterek otların etrafında yürümeye başladı. Tanis ona bir an kararsızlıkla baktı, sonra hafif bir yokuşun kenarından çıkmaya başlayan diğerlerinin yanına gitti.

"Burada dinleneceğiz," dedi yarımelf. Raistlin rahat bir nefes alarak ıslak yapraklar üzerine çöktü.

"Ben kuzeye bir bakacağım; bakalım Liman'a giden yol üzerinde neleri var," diye ekledi Tanis.

"Ben de seninle geleyim," diye önerdi Nehiryeli.

Tanis başıyla onaylayınca ikisi yoldan ayrıldı ve çıkıntı yapan kayaya doğru yollandı. Tanis, yürürlerken uzun boylu savaşçıya şöyle bir baktı. Bu asık suratlı, ciddi Bozkırlı'nın yanında kendini rahat hissetmeye başlamıştı.

Kendisi de oldukça özel bir kişiliğe sahip olduğu için Nehiryeli diğerlerinin özel yaşamlarını da saygıyla karşılıyordu ve Tanis'in kendi ruhunun etrafına çizdiği sınırları ihlal etmeyi hiç düşünmüyordu. Bu yarımelf için, deliksiz geçen bir gece uykusu kadar rahatlatıcı bir şeydi. Biliyordu ki arkadaşları -sadece arkadaşı oldukları için ve onu yıllardır tanıdıkları için- Kitiara ile olan ilişkisi hakkında fikir üretip duruyorlardı. Neden beş yıl önce birdenbire ilişkiyi koparma yolunu seçmişti? Ve sonra neden Kitiara onlara katılmayınca bu kadar üzülmüştü? Tabiidir ki Nehiryeli, Kitiara'yı bilmiyordu, ama Tanis'e öyle geliyordu ki eğer bilseydi bile bu Bozkırlı için bir fark yaratmazdı: Bu Tanis'in bir meselesiydi, onun değil.

Liman Yolu'nu görebilecekleri yere vardıklarında son birkaç metreyi milim milirn sürünerek gittiler; ta ki kaya çıkıntısının ucuna varıncaya kadar. Aşağıya ve doğuya doğru bakan Tanis yolun yamacında kaybolan eski piknik yollarını gördü. Nehiryeli işaret edince Tanis piknik yolları üzerinde hareket eden yaratıkları farketti! Bu orman içindeki esrarengiz sessizliği açıklıyordu. Tanis asık bir yüzle dudaklarını sıktı. Belli ki yaratıklar onları pusuya düşürmek için bekliyordu. Büyük bir ihtimalle Sturm ile ak geyiği hayatlarını kurtarmıştı. Fakat bu yeni yolu bulmak yaratıkların fazla vaktini almazdı. Tanis altlarına bakınca gözlerine inanamadı - hiç yol yoktu! Sık ve yol vermez ormandan başka bir şey yoktu. Yol arkalarından kapanmıştı! Hayal görmeye başladım herhalde diye düşündü; gözlerini Liman Yolu'na ve üzerinde haraket eden yaratıklara çevirdi. Örgütlenmeleri pek vakitlerini almamış diye düşündü. Kuzeye, daha uzaklara baktı ve Kristalmir Gölü'nün sakin, huzur dolu sularını gördü. Sonra bakışları ufka doğru seyirtti.

Kaşlarını çattı. Yanlış giden bir şeyler vardı. Ne olduğunu hemen bulamadığından Nehiryeli'ne bir şey demedi ama ufuk çizgisine baktı. Kuzeyde fırtına bulutları her zamankinden daha yüklü toplanıyorlardı: Toprakları tırmık tırmık tarayan uzun gri parmaklar. Ve bunlara uzanan... evet bulmuştu işte! Nehiryeli'nin kolunu kavrayan Tanis parmağını kuzeye doğru uzattı. Nehiryeli gözlerini kısarak baktı, ilk başlarda hiçbir şey görmeden. Sonra o da gördü: Gökyüzüne doğru yükselen kara dumanlar. Kalın, kara kaşları çatıldı.

"Kamp ateşleri," dedi Tanis.

"Yüzlerce kamp ateşi," diye düzeltti Nehiryeli yavaşça. "Savaş ateşleri. Bu bir ordugah."

"Böylece söylentiler doğrulandı," dedi Sturm geri döndüklerinde. "Kuzeyde bir ordu var."

"Ama ne ordusu? Kimin? Neden? Neye saldıracaklar?" diye güldü Caramon kulaklarına inanmayarak. "Kimse bu asanın peşine bir ordu yollamaz." Savaşçı durdu. "Yollarlar mı?"

"Asa bu işin bir parçası sadece," diye tısladı Raistlin. "Düşen yıldızları düşünün!"

"Çocuk masalı bunlar!" diye burun büktü Flint. Boşalmış şarap tulumunu başaşağı tuttu, salladı ve içini çekti.

"Benim öykülerim çocuklar için değil," dedi Raistlin hırçınlıkla, yapraklar arasından bir yılan gibi kıvrılıp doğrularak. "Ve sen de benim sözlerime kulak asarsan fena olmaz cüce!"

"İşte orada! Geyik orada!" dedi Sturm aniden, dosdoğru iri bir kayaya bakıyordu - ya da yolarkadaşlanna öyleymiş gibi görünüyordu. "Gitme zamanı geldi."

Şövalye yürümeye başladı. Diğerleri de aceleyle eşyalarını toplayıp onun peşine takıldılar. Yol onlar ilerledikçe önlerinde beliriyor gibiydi. Yolu tırmandıkça rüzgar dönerek güneyden esmeye başladı. Bu ılık bir esintiydi; güzün geç açan yabani çiçeklerinin kokusunu taşıyordu. Rüzgar fırtına bulutlarını geri sürdü ve tam onlar Tepe'nin iki yarısının arasındaki ayrığa geldiklerinde güneş bulutlar arasından kurtuldu.

Sturm'ün geçmeleri gerektiğini söylediği, Duacı'nın Gözü Tepesi'nin duvarları arasındaki dar aralıktan tırmanmaya yeltenmeden önce kısa bir mola vermek için durduklarında günün ortasını geçmişti. Sturm yolu geyiğin gösterdiği konusunda ısrar ediyordu.

"Akşam yemeğinin zamanı geldi sayılır," dedi Caramon. Ayaklarına bakarak ta derinden bir ah çekti. "Çizmelerimi bile yiyebilirim! "

"Bana da güzel görünmeye başladılar," dedi Flint huysuzlukla. "Keşke o geyik etten kemikten olsaydı. Bizi yolumuzdan şaşırtmak dışında bir işe yarardı bari!"

"Kapat çeneni!" Sturm ani bir hiddetle cüceye döndü, yumrukları sıkılıydı. Tanis hızla yerinden kalkarak, onu engellemek için elini şövalyenin omuzuna koydu.

Sturm, titreyen bıyıklarla cüceye bakarak durdu, sonra kendini Tanis'ten kurtardı. "Haydi gidelim," diye mırıldandı.

Yolarkadaşları tepenin arasındaki uzun ve dar geçide girince, diğer taraftaki berrak mavi gökyüzünü görebiliyorlardı. Güney rüzgârı, üzerlerinde yükselen tepenin dik ve beyaz duvarları boyunca ıslık çalıyordu. Dikkatle ilerlediler, küçük taşlar ayaklarının birçok kez kaymasına neden olmuştu. Şanslarına, yol çok dardı ve onlar da dik duvarlara tutunarak yeniden dengelerini sağlayabiliyorlardı.

Aşağı yukarı otuz dakika kadar yürüdükten sonra Duacının Gözü Tepesi'nin diğer tarafından çıktılar. Durdukları yer bir vadiye bakıyordu. Bereketli, otlarla kaplı bir çayır, uzakta güneyde bulunan açık yeşil renkli bir toz ağacı ormanının kıyılarını kucaklamak için yeşil dalgalar halinde akıyordu. Fırtına bulutlan arkalanndaydı artık; güneş berrak masmavi bir gökte parlıyordu.

İlk kez olarak pelerinleri onlara çok ağır geldi; kırmızı, kukuletalı pelerinine iyice sarınmış olan Raistlin hariç. Flint bütün bir sabah boyunca yağmurdan şikayet edip durmuştu, şimdi de güneşten şikayete başlamıştı - çok parlaktı ve gözlerini alıyordu. Çok sıcaktı, miğferini yakıp duruyordu.

"Bence cüceyi dağdan aşağı atalım," diye homurdandı Caramon Tanis'e.

Tanis sırıttı. "Aşağıya varıncaya kadar tangırdayıp yerimizi açık eder."

"Aşağıda onu duyacak kim var?" dedi Caramon, koca eliyle vadiyi işaret ederek. "Bu vadiye bakan ilk canlılar biziz eminim."

"İlk canlılar," dedi Raistlin nefes nefese. "Bu konuda haklısın kardeşim. Çünkü Kararık Orman'a bakıyorsunuz."

Kimse konuşmadı. Nehiryeli huzursuzca kıpırdandı: Gözleri açılmış, aşağıdaki yeşil ağaçlara doğru bakan Altınay onun yanına süzüldü. Flint boğazını temizledikten sonra sakalını sıvazlayarak sustu. Sturm ormana sakin gözlerle baktı. Tasslehoff da.

"Hiç de kötü görünmüyor," dedi kender neşeyle. Yere bağdaş kurup oturmuş, dizlerinin üzerine bir deste parşömen açmıştı; haritalardan birini elindeki bir parça kömürle çiziyor, Duacının Gözü Tepesi'ne giderken izledikleri yolu bulmaya çalışıyordu.

"Görünüş aldatıcıdır, eli çabuk kenderler gibi," diye fısıldadı Raistlin sertçe.

Tasslehoff kaşlarını çattı, tam cevap verecekken Tanis'in gözlerini görerek çizimine geri döndü. Tanis, Sturm'ün yanına gitti. Şövalye tam kıyıda duruyordu, güney rüzgarı uzun saçını savuruyor, yıpranmış pelerinini kırbaç gibi etrafında dolandırıyordu.

"Sturm, geyik nerede? Onu hâlâ görebiliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi Sturm. Aşağısını işaret etti. "Çayırdan aşağıya yürüdü; yüksek otlar arasındaki izini görebiliyorum. Oradaki toz ağaçları arasına girdi."

"Kararık Orman'a girdi." diye mırıldandı Tanis.

"Orasının Kararık Orman olduğunu kim söylüyor?" Sturm, Tanis'e bakmak için döndü.

"Raistlin."

"Pöh!"

"O bir büyücü," dedi Tanis.

"O delirmiş," diye cevap verdi Sturm. Sonra omuzlarını silkti. "Ama eğer sen istiyorsan, burada Tepe'nin yanında çakılı kal Tanis. Ben geyiği

izleyeceğim, Huma gibi - beni Kararık Orman'a götürse bile." Pelerinine sarınan Sturm kaya çıkıntısından inerek dağın eteğine doğru dolana dolana inen yolu izlemeye başladı.

Tanis diğerlerine döndü. "Geyik dosdoğru Kararık Orman'a götürüyor onu," dedi. "Bu ormanın Kararık Orman olduğuna ne kadar eminsin Raistlin?"

"İnsan bir şey hakkında ne kadar emin olabilir yarımelf?" diye cevapladı büyücü. "Ben bir sonraki nefesimi alıp alamayacağıma bile emin değilim. Ama devam et. Şimdiye kadar canlı hiçbir adamın çıkamamış olduğu ormana yürü. Ölüm insan yaşamının en büyük katiyetidir Tanis."

Yarımelf aniden Raistlin'i dağdan aşağıya fırlatmak istedi tüm benliğiyle. Neredeyse vadinin ortasına varmış olan Sturm'e baktı.

"Ben Sturm ile gidiyorum," dedi aniden. "Fakat kimsenin vereceği karar için kendimi sorumlu tutmuyorum. Kalanlarınız istediğini yapabilir."

"Ben de geliyorum!" Tasslehoff haritasını katlayarak parşömen kabına soktu. Ayağa kalktı ve kayadan aşağıya kaydı.

"Hayaletlermiş!" Flint kaşlannı çatarak Raistlin'e baktı, alay edercesine parmaklarını şıklattıktan sonra sert adımlarla yürüyerek yarımelfin yanına gitti. Altınay hiç tereddüt etmeden onları izledi, gerçi yüzü soluktu. Nehiryeli gruba daha yavaş katıldı, yüzü düşünceliydi. Tanis rahatlamıştı - barbarlann Kararık Orman ile ilgili birçok ürkünç efsaneleri olduğunu biliyordu. Ve son olarak Raistlin o kadar çabuk hareket etti ki kardeşini bile hayretler içinde bıraktı.

Tanis büyücüye belli belirsiz bir tebessümle baktı. "Neden geliyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Çünkü bana ihtiyacınız olacak yarımelf," diye tısladı büyücü. "Sonra, nereye gitmemizi beklerdin? Bizi buraya kadar getirmelerine izin verdin - geriye dönüş yok. Bu senin önerdiğine Umacı Seçim Hakkı denir, Tanis - ' *Ya çabuk ölün, ya da yavaş yavaş.* " Tepenin kenarından inmeye başladı. "Geliyor musun kardeşim?"

İki kardeş yanlarından geçerken diğerleri huzursuzca Tanis'e baktı. Yarımelf kendini aptal gibi hissetti. Raistlin haklıydı tabii ki. Her şeyin kontrolünden çıkıncaya kadar ilerlemesine göz yummuş, sonra da bu sanki kendinin değil de onların seçimleriymiş, herkesin kendi iradesiyle ilerlemesine olanak sağlamış gibi davranmıştı. Hiddetle bir taş alarak dağa doğru fırlattı. Her şeyden önce niye bu onun sorumluluğu oluyordu? Tüm istediği Kitiara'yı bulup ona kararını verdiğini - onu sevdiğini ve onu istediğini söylemek olduğu halde neden bu işe bulaşmıştı. Kendininkileri nasıl kabullendiyse onun da insanca zayıflıklarını kabul edebilirdi.

Fakat Kit ona dönmemişti. Onun yeni bir "beyi" vardı. Belki de bu yüzden o da...

"Hu, Tanis!" Kenderin sesi ona kadar yükseldi.

"Geliyorum," diye mırıldandı.

Yolarkadaşları ormanın kıyısına vardıklarında güneş yeni yeni alçalmaya başlamıştı. Tanis, gün ışığının daha en az üç dört saat devam edeceğini hesapladı. Eğer geyik onları düzgün, açık yollardan yönlendirmeye devam ederse hava kararmadan ormandan çıkabilirlerdi.

Sturm yapraklı, yeşil gölgede rahat rahat dinlenerek, toz ağaçlarının altında onları bekliyordu. Yolarkadaşları çayırı yavaş yavaş terk etti, hiçbiri ormana girmeye can atmıyordu.

"Geyik buradan girdi," dedi Sturm ayağa kalkıp yüksek otları işaret ederek.

Tanis iz miz görmüyordu. Hemen hemen boşalmış olan matarasından bir yudum alarak ormana baktı. Tasslehoffun da söylemiş olduğu gibi orman hiç de kötü görünmüyordu. Aslında güz güneşinin sert parlaklığından sonra serin ve davetkâr görünüyordu.

"Belki burada av hayvanları vardır," dedi Caramon topukları üzerinde bir ileri, bir geri sallanarak. "Geyik değil tabii ki," diye ekledi aceleyle. "Tavşan falan belki."

"Hiçbir şeyi vurmayın. Hiçbir şey yemeyin. Hiçbir şey içmeyin Kararık Orman'dan," diye fısıldadı Raistlin.

Tanis, kum saati gözleri büyümüş olan büyücüye baktı. Madeni derisi güçlü güneş ışığında sapsarı bir renkle parlıyordu. Raistlin asasına dayanmış, havadaki serinlikten titriyordu.

"Çocuk masalı," diye mırıldandı Flint ama cücenin sesinde kendinden emin bir tını yoktu. Tanis, Raistlin'in oyunculuk yeteneğini bildiği halde büyücüyü daha önce böyle etkilenmiş bir halde görmemişti. "Neler hissediyorsun Raistlin?" diye sordu sessizce.

"Bu ormana büyük ve güçlü bir büyü yapılmış," diye fısıldadı Raistlin.

"Kötü mü?" diye sordu Tanis.

"Sadece kötülüğü beraberinde getirenler için," dedi büyücü.

"O halde bu ormandan tek korkması gereken sensin," dedi Sturm büyücüye soğuk bir edayla.

Caramon'un yüzü çirkin bir kırmızıyla kızardı; eli kılıcına doğru seyirtti. Sturm'ün eli de kılıcına gitti. Tanis, Sturm'ün kolunu kavradı; Raistlin kardeşininkine dokundu. Büyücü altın gözleri parıldayarak şövalyeye baktı.

"Göreceğiz," dedi Raistlin, kelimeler dişleri arasından tıslayarak çıkan seslerden başka bir şey değildi. "Göreceğiz." Sonra bütün yükünü asasına veren Raistlin kardeşine döndü. "Geliyor musun?"

Caramon hiddetle Sturm'e baktıktan sonra ikizinin yanında yürüyerek ormana girdi. Diğerleri sadece Tanis ile Flint'i uzun dalgalı otlar arasında bırakarak onları izledi.

"Bu tür işler için yaşlanmaya başladım Tanis," dedi cüce birdenbire.

"Saçmalama," diye cevap verdi yarımelf gülümseyerek. "Sen öyle bir dövüşüyorsun ki..."

"Hayır, benim kastettiğim kemiklerim, adelelerim değil," -cüce yamru yumru ellerine baktı- "gerçi onlar da yeterince yaşlı. Ben ruhumu kastediyorum. Seneler önce, diğerleri daha doğmadan, seninle birlikte bir an bile düşünmeden tılsımlı ormana dalıverirdik. Şimdi ise..."

"Neşelen," dedi Tanis. Cücenin alışılmamış sıkıntısı karşısında derinden rahatsız olduğu halde neşeli görünmeye çalışıyordu. Onunla Solace dışında karşılaştıklarından beri Flint'i ilk kez alıcıgözüyle inceliyordu. Cüce yaşlı görünüyordu ama Flint zaten hep yaşlı görünmüştü. Ak sakalları, bıyıkları ve orman gibi kaşları arasından görülebilen yüzü eski bir deri gibi bozlaşmış, kırışmış ve çatlamıştı. Cüce homurdanıp şikayet ediyordu ama Flint zaten hep homurdanıp şikayet ederdi. Değişiklik gözlerindeydi. O ateşli arzu gitmişti.

"Raistlin'in moralini bozmasına izin verme," dedi Tanis. "Bu gece ateşin etrafında oturup onun hayalet masallarına güleriz."

"Herhalde." Flint içini çekti. Bir an için sessiz kaldıktan sonra, "Günün birinde seni yavaşlatacağım Tanis. Senin, bu mızmız ihtiyar cüceye neden katlanıyorum ki, demeni istemem," dedi.

"Katlanıyorum çünkü sana ihtiyacım var mızmız ve ihtiyar cüce," dedi Tanis, elini cücenin cüsseli omuzuna koyarak. Diğerlerinin ardından ormana doğru ilerlemelerini işaret etti. "Sana ihtiyacım var Flint. Onların hepsi çok... çok genç. Sen, kılıcımı kullanırken sırtımı dayayabileceğim sağlam bir kaya gibisin."

Flint'in yüzü memnuniyetle kızardı. Sakalına asıldı, sonra boğuk bir sesle boğazını temizledi. "Evet, şey, sen hep çok duygusal olmuşsunur zaten. Haydi gel. Zamanımızı boşa harcıyoruz. Bu karışık ormandan mümkün olduğunca çabuk çıkmak istiyorum." Sonra mırıldandı: "Bir tek gündüz vakti olduğu için memnunum."

- 10 -

Kararık Orman.

Ölüler yürüyor. Raistlin'in büyüsü.

Tanis'in ormana girdiğinde hissettiği tek duygu, güz güneşinin parlaklığından çıktığı için duyduğu rahatlık hissiydi. Yarımelf Kararık Orman hakkında duymuş olduğu bütün efsaneleri hatırladı -gece ocak başında anlatılan hayalet hikayeleri- sonra aklından Raistlin'in söylemiş olduğu sözler de çıkmıyordu. Fakat Tanis'in bütün hissettiği ormanın, şimdiye kadar girdiği tüm ormanlardan daha canlı olduğuydu.

Daha önceki gibi ölümcül bir sessizlik yoktu. Minik hayvanlar çalılar içinde cıvıldaşıp duruyordu. Üstlerindeki dallarda kuşlar kanatlarını çırpıyordu. Neşeli renklere sahip kanatlarıyla böcekler dolaşıyorlardı. Yapraklar hışırdayıp kıpırdıyor; hiç esinti olmadığı halde çiçekler sallanıyordu - sanki çiçekler canlı oldukları için cümbüş ediyorlarmış gibi.

Bütün Yolarkadaşları ormana elleri silahlarında girdiler; dikkatli, tetikte ve şüpheciydiler. Bir süre yaprakları ezmemeye çalışan Tas bunun biraz *"aptalca"* göründüğünü söyleyince rahatladılar - Raistlin hariç hepsi.

Düzgün ve açık bir yoldan rahat ama hızlı adımlarla iki saat kadar yürüdüler. Güneş aşağıya doğru kayarken gölgeler uzadı. Tanis orman içinde kendini huzurlu hissediyordu. O korkunç, kanatlı yaratıkların onları burada izleyebileceklerinden hiç korku duymuyordu. Burada kötülük yok gibiydi, aynı Raistlin'in de söylemiş olduğu gibi, insan kendi kötülüğünü beraberinde getirmediği sürece. Tanis büyücüye baktı. Raistlin tek başına, başı önüne eğik yürüyordu. Ormanın gölgeleri, genç büyücünün etrafında yoğunlaşır gibiydi. Tanis titreyerek güneş ağaç tepelerinden aşağıya

düşerken havanın serinlemeye başladığını hissetti. Gece için bir ateş yakmayı düşünmenin zamanı geliyordu.

Tanis, ışık gitmeden Tasslehoffun haritasını bir kez daha incelemek için çekip çıkarttı. Harita bir elf taslağıydı ve ormanın üzerinde akıcı bir yazıyla "Kararık Orman" yazıyordu. Fakat ormanın sınırları belli belirsiz çizilmişti ve Tanis, harflerin bu ormana mı, yoksa daha güneydeki ormana mı ait olduğunu tam anlayamadı. Herhalde Raistlin yanıldı, diye karar verdi Tanis en sonunda - burası Kararık Orman olamaz. Öyle olsa bile, kötülüğü tamamıyla büyücünün hayal gücünden kaynaklanıyordu. Yürümeye devam ettiler.

Kısa bir süre sonra alacakaranlık basmıştı; akşam vaktinin ölen ışıkla her şeyi son derece canlı ve belirgin yaptığı zamanıydı. Yolarkadaşları ayaklarını sürümeye başlamıştı. Raistlin topallıyor, nefesi vızlayan soluklar halinde çıkıyordu. Sturm'ün yüzü kül rengi olmuştu. Yarımelf tam gece için mola vermek amacıyla onları durduracaktı ki -sanki dileklerini önceden: sezmiş gibi- yol onları geniş, yeşil bir açıklığa çıkarıverdi. Yerden berrak bi su köpürüyor, sığ bir dereden düzgün kayalar arasından akıyordu. Açıklık insanı dinlenmeye davet eden sık otlarla kaplıydı; yüksek ağaçlar kenarlarında nöbet tutuyordu. Onlar açıklığı gördüklerinde güneşin ışığı kızıllaştı, sonra soldu ve ağaçların etrafına gecenin puslu gölgeleri sokuldu.

"Yoldan ayrılmayın," dedi Raistlin tekdüze bir sesle, yolarkadaşları açıklığa girmeye başlarken.

Tanis iç geçirdi. "Raistlin," dedi sabırla, "bir şey olmaz. Yol tam gözümüzün önünde - on ayak bile uzakta değil. Haydi. Senin de dinlenmen lâzım. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Bak," - Tanis haritayı uzattı- "burasının Kararık Orman olduğunu zannetmiyorum. Buna göre..."

Raistlin, hor görerek haritayı görmemezlikten geldi. Diğerleri de büyücüyü görmemezliğe gelerek yoldan çıktılar ve kamp kurmaya başladılar. Caramon kaçışan minik gölgelere aç gözlerle bakarken Sturm, gözleri ıstıraptan kapanmış bir halde bir ağacın dibine çöktü. Caramon'dan gelen bir işaretle Tasslehoff yakacak bir şeyler bulmak için ormana girdi.

Onları seyreden büyücünün yüzü alaycı bir tebessümle gerildi. "Aptalsınız siz. Burasının Kararık Orman olduğunu siz de gece sona ermeden göreceksiniz." Omuzlarını silkti. "Fakat dediğiniz gibi benim de dinlenmeye ihtiyacım var. Yalnız ben yoldan ayrılmayacağım." Raistlin asasını yanından ayırmadan yol üzerine oturdu.

Caramon, diğerlerinin tebessüm ederek bakıştıklarını görünce utanarak kızardı. "Aman Raist," dedi koca adam, "bize katıl. Tas odun toplamaya gitti, belki ben de bir tavşan vururum."

"Hiçbir şey vurma!" Raistlin bir fısıltıdan daha yüksek sesle konuşarak herkesi hayretler içinde bıraktı. "Kararık Orman'da hiçbir şeye zarar vermeyin! Ne bir bitkiye, ne bir ağaca, ne de bir kuşa veya hayvana!"

"Ben de Raistlin ile aynı fikirdeyim," dedi Tanis. "Geceyi burada geçirmek zorundayız ve mecbur kalmadıkça bu ormanda hiçbir şey öldürmek istemiyorum."

"Elfler hiç öldürmek istemez," diye homurdandı Flint. "Büyücü korkudan ödümüzü patlatıyor ve sen de açlıktan öldürüyorsun. Eh, eğer bu akşam bana saldıracak bir şey olursa umarım yenebilecek cinsten bir şey olur!"

"Hem sana, hem bana cüce." Caramon derin bir iç çekerek dereye gitti ve açlığını suyla yatıştırmaya çalıştı.

Tasslehoff yakacakla geri döndü. "Kesmedim," diye ikna etti Raistlin'i.

"Topladım."

Fakat Nehiryeli bile odunları tutuşturamamıştı. "Odunlar ıslak," dedi sonunda ve kav kutusunu yeniden torbasına attı.

"Işığa ihtiyacımız var," dedi Flint huzursuz huzursuz, akşam gölgeleri koyulaşarak etraflarına yaklaştıkça. Gündüz vakti ormandan gelen sesler masumdu, şimdi ise uğursuz ve tehtidkârdı.

"Herhalde çocuk masallarından korkmuyorsundur," diye tısladı Raistlin.

"Hayır!" diye kesip attı cüce. "Ben sadece karanlıkta kenderin torbalarımı talan etmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Pekala," dedi Raistlin alışılmadık bir nezaketle. Emir sözcüğünü söyledi: "Şirak." Büyücünün asasının ucundaki kristalden beyaz, soluk bir ışık parladı. Bu hayalet gibi bir ışıktı ve karanlığı pek aydınlattığı söylenemezdi. Aslında, sanki gecedeki tehlikeyi daha da belirginleştiriyordu.

"Alın işte ışık," diye fısıldadı büyücü yavaşça. Asasının ucunu ıslak toprağa sapladı.

O zaman Tanis, elflere özgü görme yeteneğini kaybettiğini farketti. O, yolarkadaşlarının sıcak, kızıl hatlarını görebilmeliydi ama açıklık alan yıldızlı karanlığına karşı daha koyu gölgelerden başka bir şey görmüyordu. Yarımelf diğerlerine bir şey söylemedi ancak daha önce hissettiği tüm huzur keskin bir korkuyla dağılmıştı.

"Ben ilk nöbeti tutarım," dedi Sturm ağır bir şekilde. "Zaten başımda bu yarayla uyumamam da gerekir. Bir zamanlar uyuyan bir adam görmüştüm - hiç uyanmadı."

"İkişer ikişer nöbetleşiriz," dedi Tanis. "Ben ilk nöbeti seninle tutarım." Diğerleri bohçalarını açarak otların üzerine yataklarını yapmaya başladılar; Raistlin hariç hepsi. O yolda oturmaya devam ediyordu; asasındaki ışık, eğik, kukuletalı başı üzerinde parlıyordu. Sturm bir ağacın altına yerleşti. Tanis dereye giderek kana kana içti. Aniden arkasından boğuk bir feryat duydu. Tek bir hareketle kılıcını çekerek doğruldu. Diğerleri de silah çekmişlerdi. Sadece Raistlin kıpırdamadan oturuyordu.

"Kılıçlarınızı kaldırın," dedi. "Size bir faydası olmaz. Sadece çok güçlü bir büyüye sahip bir silah onlara zarar verebilir."

Etraflarını bir ordu dolusu savaşçı almıştı. Bu bile kendi başına insanın kanını dondurmaya yeterdi. Ama yol arkadaşları bununla başa çıkabilirdi. Onların basa çıkamadıkları şey, onlara hakim olan ve onları taş kesen korkuydu. Hepsi Caramon'un düşüncesizce söylenmiş sözlerini hatırladı. "Canlılarla haftanın her günü dövüşebilirim, ölülerle değil."

Bu savaşçılar ölüydü.

Bedenleri titrek, narin beyaz bir ışıktan başka bir şey belirlemiyordu. Sanki yaşarken sahip oldukları insancıl sıcaklık öldükten sonra korkunç bir biçimde üzerlerine sinmişti. Etleri çürümüş, bedenin görüntüsünü ruhu tarafından hatırlandığı biçiminde bırakmıştı. Belliki ruh başka şeyler de hatırlıyordu. Her savaşçı unutamadıkları kadim zırhlar kuşanmıştı. Her savaşçı, hiç unutamadıkları ölüme sebep veren, unutamadıkları silahlar taşıyordu. Ama yaşayan ölülerin silaha ihtiyacı yoktur. Sadece korkuyla veya mezar-soğuğu ellerinin temasıyla öldürebilirler.

"Bu şeylerle nasıl savaşırız?" diye düşündü, böylesi bir korkuyu etten kemikten düşmanları karşısında hiç yaşamamış olan Tanis deliler gibi. Her yanını panik kapladı, diğerlerine kaçmaları için bağırmayı düşündü.

Hiddetlenen yarımelf sakinleşmek, gerçekleri yeniden yakalayabilmek için kendi kendini zorladı. Gerçekler! Bu ironi karşısında neredeyse güldü. Kaçmak yararsızdı; birbirlerinden ayrılarak kaybolurlardı. Kalıp bununla başa çıkmalıydılar - bir şekilde. Hayalet savaşçıya doğru yürümeye başladı. Ölü hiçbir şey söylemedi, hiçbir tehtidkâr harekette bulunmadı. Sadece yolu kapayarak durmuştu. Sayılarını anlamak mümkün değildi, çünkü kimisi pırıldayarak var olurken, kimisi soluyor ancak arkadaşları kararınca yeniden beliriyordu. Bu pek bir fark yaratmıyor aslında, diye itiraf etti Tanis kendi kendine, bedenindeki tatlı ürpertiyi hissederek. Bu yaşayan ölü savaşçılardan bir teki, sadece ellerini kaldırarak hepimizi öldürebilir.

Yarımelf savaşçılara yaklaştıkça bir ışık pırıltısı gördü: Raistlin'in asası. Asasına yaslanan büyücü bir araya toplanmış yolarkadaşlarının önünde duruyordu. Tanis onun yanında durmak için ilerledi. Soluk kristal ışığı büyücünün yüzünden yansıyor, onun yüzünü de en az önündeki ölülerin yüzleri kadar hayaletimsi kılıyordu.

"Kararık Orman'a hoşgeldin Tanis," dedi büyücü.

"Raistlin..." diye boğulur gibi oldu Tanis. Kurumuş boğazından ses çıkartıncaya kadar birkaç kere uğraşması gerekti. "Bunlar ne..."

"Hayalet hizmetkârlar," diye fısıldadı büyücü gözlerini onlardan ayırmayarak. "Şanslıyız."

"Şanslı mıyız?" diye tekrarladı Tanis kulaklarına inanamayarak. "Neden?"

"Bunlar bir görevi yerine getirmek için yemin etmiş adamların ruhları. Yeminlerini yerine getirememişler; sonunda gerçek ölümde huzur buluncaya ve serbest bırakılmayı hak edinceye kadar aynı görevi tekrar ve tekrar yapmakla lanetlenmişler."

"Cehennem adına, nasıl oluyor da bu bizi şanslı yapıyor?" diye fısıldadı Tanis sertçe, korkusunu hiddetiyle serbest bırakarak. "Belki de yeminleri ormana giren herkesten kurtulmaktı!"

"Olabilir" -Raistlin yarımelfe bir bakış fırlattı- "ama ben pek zannetmiyorum. Öğreneceğiz."

Tanis bir harekette bulunamadan büyücü gruptan ayrılarak hayaletlerle yüzleşti.

"Raist!" dedi Caramon boğulan bir sesle, ilerlemeye başlayarak.

"Tut onu Tanis," diye emretti Raistlin sert bir biçimde. "Yaşamlarımız buna bağlı."

Savaşçının kolunu kavrayan Tanis, Raistlin'e sordu, "Ne yapacaksın?"

"Onlarla konuşmamızı sağlayacak bir büyü yapacağım. Onların düşüncelerini algılayacağım. Onlar benim aracılığımla konuşacak."

Büyücü başını arkaya attı, kukuletası kayıp düştü. Kollarını uzatarak konuşmaya başladı. *"Ast bilak parbilakar. Şuh tangus moipar?"* diye mırıldandıktan sonra aynı sözleri üç kez tekrarladı. Raistlin konuşurken savaşçıların oluşturduğu kalabalıktan, diğerlerinden çok daha korkunç ve dehşet verici başka bir suret belirdi. Bu hayalet diğerlerinden daha uzun boyluydu ve pırıltılı bir taç takıyordu. Solgun zırhı koyu renk taşlarla süslüydü. Yüzü kederlerin ve ıstırapların en korkuncunu yansıtıyordu. Raistlin'e doğru ilerledi.

Caramon tıkanarak gözlerini başka yöne çevirdi. Tanis, büyücüyü rahatsız eder de büyüyü bozar diye ne konuşmaya, ne de bağırmaya cesaret edemiyordu. Hayalet etsiz elini kaldırdı ve genç büyücüye dokunmak iç uzattı. Tanis titredi - hayaletin teması kesin ölüm demekti. Fakat trans halinde olan Raistlin hiç kıpırdamadı. Tanis, onun kalbine doğru uzanan buz gibi eli görüp görmediğini merak etti. Sonra Raistlin konuştu.

"Uzun zamandır ölüsünüz, sesimi kullanarak bu acı hüznünüzü anlatın Sonra bu ormandan geçmemize izin verin, çünkü amacımız kötü değil, kalplerimizi okursanız bunu siz de göreksiniz."

Hayaletin eli birdenbire durdu. Soluk gözler Raistlin'in yüzünü araştırdı. Sonra, karanlıkta pırıldayarak büyücünün önünde eğildi hayalet. Tanis tıkandı; Raistlin'in gücünü hissetmişti ama bu...!

Raistlin selama karşılık verdikten sonra hayaletin yanına gitti. Yüzü neredeyse yanındaki hayalet kadar solgundu. Yaşayan ölü ve ölü yaşayan, diye düşündü Tanis, ürpererek.

Raistlin konuştuğunda sesi artık narin bir büyücünün zırlayan fısıltısı değildi. Derin, hükmeden ve ormanda gürleyen bir sesti. Soğuktu, yankılıydı, yerin altından da geliyor olabilirdi.

"Kararık Orman'dan izinsiz olarak geçen sizler de kimin nesisiniz?"

Tanis cevap vermeye çalıştı ama boğazı tamamen kurumuştu. Yanında duran Caramon başını bile kaldıramıyordu. Derken Tanis yanıbaşında bir hareket farketti. Kender! Kendi kendine sövüp sayarak Tasslehoffu tutmak için uzandı ama çok geç kalmıştı. Minik suret, tepesindeki saç düğümü dans ederek Raistlin'in asasının ışığına girdi ve hayaletin önünde durdu.

Tasslehoff saygıyla eğildi. "Ben Tasslehoff Burrfoot," dedi. "Arkadaşlarım" -minik elini gruba doğru salladı- "bana Tas derler. Siz kimsiniz?"

"Bunun pek önemi yok," dedi monoton bir sesle hayalet sesi. "Sadece çok önce unutulmuş bir zamanın savaşçıları olduğumuzu bilin yeter."

"Yemininizi bozduğunuz için buraya gelmiş olduğunuz doğru mu?" diye sordu Tas merakla.

"Doğru. Bu toprakları korumaya yemin etmiştik. Sonra gökyüzünden için için yanan o dağ geldi. Toprak parçalanıp açıldı. Dünyanın içinden kötü şeyler süzüldü; bizler de kılıçlarımızı atarak zalim ölüm bize yetişinceye kadar korku içinde kaçtık. Kötülük bir kez daha bu topraklarda yürümeye başladığı için sözümüzü tutmak için geri çağırıldık. Ve kötülük tekrar geri yollanıncaya ve denge yeniden kuruluncaya kadar burada kalacağız."

Aniden Raistlin bir çığlık atarak başını arkaya savurdu; sonunda onu izleyen yolarkadaşları sadece gözlerinin aklarını görünceye kadar kaydı gözleri. Sesi aynı anda bağıran sayısız sese dönüştü. Bu, geriye bir adım atarak ne yapacağını bilemeden Tanis'e bakan kenderi bile şaşırttı.

Hayalet, buyururcasına elini kaldırdı ve kargaşa karanlık tarafından yutulmuşçasına kesildi. "Adamlarım sizin neden Kararık Orman'a girdiğinizi öğrenmek istiyor. Eğer kötülük içinse, kötülüğü buraya kendinizin getirdiğini göreceksiniz çünkü o zaman bir daha ayın doğduğunu görecek kadar yaşayamayacaksınız."

"Hayır, kötülük için değil. Tabii ki değil," dedi Tasslehoff aceleyle. "Şimdi bakın bu biraz uzun bir hikaye ama tabii ki bizim bir acelemiz yok, eh sizin de yoktur, ondan ben size anlatayım."

"İşin başında Solace'taki Son Yuva Hanı'ndaydık. Büyük bir ihtimalle siz orasını bilmezsiniz. Ne kadar zamandır var o han bilmiyorum, ama Afet zamanında olmadığı kesin ve anlaşıldığına göre siz o zamanlar vardınız. Evet, biz oradaydık, Huma hakkında konuşan yaşlı adamı dinliyorduk, o Altınay'a -yani yaşlı adam, Huma değil- şarkısını söylemesini söyledi; o da, ne şarkısı, dedi sonra şarkısını söyledi ve Arayıcı bir müzik eleştirmeni olmaya karar verdi ve Nehiryeli -oradaki o uzun boylu adam- Arayıcı'yı ateşe itti. Aslında bir kazaydı - onu ateşe itmek istememişti. Fakat Arayıcı bir meşale gibi tutuştu! Görmeliydiniz! Her neyse, yaşlı adam bana asayı uzattı ve, ona vur dedi, ben de denileni yaptım, asa mavi bir kristale dönüştü ve alevler söndü ve..."

"Mavi kristal!" Hayalet onlara doğru yürürken sesi Raistlin'in boğazından yankılanarak çıktı. Tanis ile Sturm ileri atlayarak Tas'ı tuttular ve yol üzerinden çektiler. Fakat görünüşe göre hayaletin bütün amacı grubu incelemekti. Titreşen gözleri Altınay'da odaklandı. Soluk elini kaldırarak kadını işaret etti.

"Hayır!" Nehiryeli kadının yanından ayrılmasını engellemeye çalıştı, ama kadın onu kibarca iterek elinde asasıyla hayaletin önünde durmaya gitti. Hayalet ordu onların etrafını aldı.

Aniden hayalet kılıcını soluk kınından çekti. Havaya kaldırdı ve kılıçtan mavi bir alevle hafifçe renklenmiş beyaz bir ışık pırıldadı.

"Asaya bakın!" dedi Altınay nefesi kesilerek.

Asa, kılıca cevap verircesine soluk mavi bir ışıkla parlıyordu.

Hayalet kral Raistlin'e dönerek soluk elini trans halindeki büyücüye uzattı. Caramon böğürerek Tanis'in ellerinden kurtuldu. Kılıcını çekerek ölmeyen savaşçıya daldı. Kılıcı titrek ışıklı bedeni biçti ama acıyla bağıran Caramon oldu ve kıvranarak acı içinde yere düştü. Tanis ile Sturm yanında diz çöktüler. Raistlin kıpırdamadan, ifadesiz bir yüzle ileri bakıyordu.

"Caramon ne..." Tanis onu tuttu, deliler gibi nereden yaralandığını anlamaya çalışarak.

"Elim!" Caramon hıçkırıklar içinde bir ileri bir geri sallanıp duruyordu; sol elini -kılıcı tutan elini- sıkı sıkı sağ koltuk altına kıstırmıştı.

"Ne var?" diye sordu Tanis. Sonra savaşçının yerde duran kılıcını görünce anladı: Caramon'un kılıcı buz tutmuştu.

Tanis dehşetle bakarak hayaletin elinin Raistlin'in bileğini kavradığını gördü. Büyücünün narin bedenini bir titreme tuttu; yüzü acıyla çarpıldı ama düşmedi. Büyücünün gözleri kapandı; alaycı, acı çizgileri düzeldi ve üzerine ölümün huzuru çöktü. Tanis korkuyla seyrediyordu, ara ara Caramon'un bağırtılarını duyar gibi oluyordu. Raistlin'in yüzünün yeniden değiştiğini gördü, bu kez aşırı bir sevinçle renklenerek. Büyücünün güç

arası sonunda neredeyse aşikar bir parlaklıkla parlayıncaya kadar şiddetle arttı.

"Bizi davet ediyorlar," dedi Raistlin. Sesi kendi sesiydi ama daha önce Tanis'in hiç duymadığı bir haliydi. "Gitmemiz gerek."

Büyücü onlara sırtını döndü ve ormana doğru yürüdü, hayalet kralın etsiz eli hâlâ bileğini tutuyordu. Ölmeyenlerin oluşturdukları halka o geçsin diye açıldı.

"Durdurun onları," diye inledi Caramon. Ayağa kalkmaya çalıştı.

"Durduramayız!" Tanis onu yatıştırmaya çalışıyordu ve sonunda koca adam bir çocuk gibi ağlayarak yarımelfin kollarına yığıldı. "Onu izleyeceğiz. Hiçbir şey olmayacak. O bir büyücü Caramon - biz anlayamayız. İzleyeceğiz..."

Yolarkadaşlarının ormana girmelerini izleyen ölmeyenlerin gözleri korkunç bir ışıkla parlıyordu. Hayalet ordu, onların ardından kapandı.

Yolarkadaşları kanın gövdeyi götürdüğü bir savaş ortasında buldular kendilerini. Çelikler şakırdadı; yaralı adamlar yardım dileniyordu. Karanlıktaki orduların sesi o kadar gerçekti ki Sturm gayri ihtiyarı kılıcını çekti. Yaygara onu sağır etti; sonra kendisini hedef alan, görünmeyen darbelerden sakınmak için başını eğerek sindi. Lanetlenmiş olduğunu ve bundan bir kaçış olmadığını bildiği halde çaresizlik içinde kılıcını simsiyah havaya salladı. Koşmaya başladı, sonra aniden ormandan çıplak, boş bir açıklığa fırladı savrulurcasına. Raistlin tam önünde, tek başına duruyordu.

Büyücünün gözleri kapalıydı. Yavaşça içini çekti, sonra yere yığıldı. Sturm ona doğru koştu, sonra Caramon çıktı ortaya, neredeyse kardeşine ulaşıp onu tüm şefkatiyle kollarına alabilmek için Sturm'ü deviriyordu. Birer birer diğerleri de açıklığa geldiler, sanki birileri tarafından itilmiş gibi. Raistlin hâlâ garip, bilmedik kelimeler mırıldanıp duruyordu. Hayaletler yok olmuştu.

"Raist!" diye hıçkırdı Caramon kesik kesik.

Büyücünün göz kapakları titreyerek açıldı. "Büyü... beni tüketti..." diye fısıldadı. "Dinlenmem gerek..."

"Ve dinleceksin de!" diye patladı bir ses - canlı bir ses!

Tanis, elini kılıcının üzerine koyarken rahat bir nefes aldı. Hemen diğerleri ile birlikte korumak amacıyla Raistlin'in önüne sıçradı; dışa, karanlığa doğru bakıyordu. Derken gümüş ay çıktı ortaya, aniden, sanki bir el onu siyah ipek bir eşarbın altından çekip çıkartıvermiş gibi. Artık, ağaçlar arasında duran bir adamın başını ve omuzlarını görebiliyorlardı. Çıplak omuzları en az Caramon'unki kadar geniş ve kaslıydı. Ensesi boyunca uzun bir yele dalgalanıyordu; gözleri parlaktı ve soğuk soğuk parlıyordu. Yolarkadaşları çalılar arasından bir hışırtı duydu ve Tanis'e yöneltilerek kaldırılan bir mızrağın ucunun pırıltısını gördü.

"O çelimsiz silahlarınızı bırakın," diye uyardı adam. "Kuşatıldınız ve hiç şansınız yok."

"Bir numara," diye homurdandı Sturm, ama tam konuşmuştu ki ezilen ve kırılan ağaç dallarının sesi duyuldu. Daha çok sayıda adam çıktı ortaya, onları kuşatarak; hepsi de ay ışığında pırıldayan silahlarla donanmıştı.

İlk adam onlara doğru ilerleyince Yolarkadaşları hayret içinde bakakaldı, silahlarındaki elleri boşalarak.

Adam bir insan değil, bir kentaurdu! Belden yukarısı insan, belden aşağısı da bir at bedeniydi. Geniş göğsündeki güçlü adeleler dalga dalga hareket ederken o rahat bir zarafetle ve hızla ilerledi. Onun bir işaretiyle diğer kentaurlar da açıklığa girdiler. Tanis kılıcını kınına soktu. Flint hapşurdu.

"Bizimle gelmeniz gerek," diye emretti kentaur.

"Kardeşim hasta," diye homurdandı Caramon. "Bir yere gidemez."

"Onu sırtıma yerleştirin," dedi kentaur soğuk bir edayla. "Aslında aranızda yorgun olanlar varsa, gideceğimiz yere kadar sırtımıza binebilirler."

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Tanis.

"Soru soracak konumda değilsiniz." Kentaur uzanarak Caramon'un sırtını mızrağı ile dürttü. "Uzaklara hızla gideriz. Binmenizi tavsiye ederim. Ama korkmayın." Altınay'ın önünde eğilerek selam verdi; ön ayağını uzatıp eliyle kaba saçlarına dokundu. "Bu gece size bir zarar gelmeyecek."

"Binebilir miyim, lütfen izin ver Tanis!" diye yalvardı Tasslehoff.

"Onlara güvenmeyin!" Flint şiddetle hapşurdu.

"Onlara güvenmiyorum," diye mırıldandı Tanis, "ama bu konuda çok fazla bir seçeneğimiz olduğu söylenemez... Raistlin yürüyemez. Bin bakalım Tas. Sizler de."

Kaşlarını çatıp kuşkuyla kentaurlara bakan Caramon, kardeşini kucaklayarak yarı insan, yarı hayvanlardan birinin sırtına yerleştirdi. Raistlin çelimsizce öne doğru çöktü.

"Tırman," dedi kentaur Caramon'a. "İkinizi de taşıyabilirim. Kardeşinin senin yardımına ihtiyacı olacak, çünkü bu gece hızlı gideceğiz."

Utanarak kızaran koca savaşçı kentaurun geniş sırtına tırmandı, koca bacakları neredeyse yerlere kadar sallanıyordu. Kentaur yoldan aşağıya giderken o da bir kolunu Raistlin'e doladı. Heyecan ile kıkırdayan Tasslehoff bir kentaura sıçrayarak öbür taraftan pat diye çamurların içine kayıverdi. İçini çeken Sturm, kenderi kaldırarak kentaurun sırtına yerleştirdi. Sonra Flint daha itiraz edemeden şövalye cüceyi de Tas'ın arkasına kaldırıp koydu. Flint konuşmaya çalıştı ama kentaur uzaklaşırken sadece hapşuruyordu. Tanis, lider olduğu anlaşılan ilk kentaur ile gitti.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Tanis yeniden.

"Ormanefendisi'ne," diye cevap verdi kentaur.

"Ormanefendisi mi?" diye tekrarladı Tanis. "Kim bu adam -sizlerden biri mi?"

"Ormanefendisi bir hanımefendidir," diye cevap verdi kentaur ve yoldan aşağı hızla ilerlemeye başladı.

Tanis bir soru daha sormaya hazırlanmıştı ki kentaurun artan hızı onu sarstı ve sertçe kentaurun sırtına çökerken neredeyse dilini ısıracaktı. Kentaur hızlandıkça geriye doğru kaydığını hisseden Tanis kentaurun geniş gövdesine sarıldı.

"Hayır, beni sıkıp ikiye ayırmana gerek yok!" Kentaur geriye baktı, gözleri ay ışığında pırıldıyordu. "Sırtımda kalmanı sağlamak benim görevim. Rahatla. Ellerini sırtıma, kendini dengede tutabilmek için koy. Evet öyle. Bacaklarınla kavra."

Kentaur yoldan ayrılarak ormana daldı. Mehtap derhal sık ağaçlar tarafından yutulmuştu. Tanis dalların, giysilerini yalayarak kırbaç gibi geçtiğini hissediyordu. Kentaur ise tereddütsüzce, hızını azaltmadan ilerliyordu; Tanis'in bütün düşünebildiği kentaurun yolu, yarımelfin göremediği bir yolu, çok iyi bildiğiydi.

Kısa bir süre sonra hızı azalmaya başladı ve kentaur sonunda durdu. Tanis boğucu karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Arkadaşlarının yakında olduklarını, sadece Raistlin'in ağır nefes alış verişinden, Caramon'un cıngıldayan zırhından, Flint'in engelleyemediği hapşuruğundan biliyordu. Raistlin'in asasından çıkan ışık bile sönmüştü.

"Bu ormanda çok güçlü bir büyü var," diye fısıldadı büyücü, Tanis bu konuda bir şeyler sorunca. "Bu büyü tüm diğer büyüleri siliyor."

Tanis'in huzursuzluğu arttı. "Neden duruyoruz?"

"Çünkü geldiniz. İnin," diye emretti kentaur boğuk bir sesle.

"Burası, neresi?" Tanis kentaurun sırtından yere kaydı. Etrafına bakındı ama hiçbir şey göremiyordu. Belli ki ağaçlar, aylardan ve yıldızlardan gelen en ufak pırıltının bile yola sızmasını engelliyordu.

"Kararık Orman'ın tam ortasında duruyorsun," diye cevap verdi kentaur. "Ve şimdi; ya hoşça kalın, ya da kötülükler içinde kalın - Ormanefendisi nasıl münasip görürse."

"Bir dakika!" diye bağırdı Caramon hiddetle. "Bizi burada, ormanın ortasında yeni doğmuş kör kedi yavruları gibi bırakıp gidemezsin..."

"Durdurun onları!" diye emretti Tanis kılıcına davranarak. Ama silahı yoktu. Sturm'ün patlattığı bir küfür, şövalyenin de aynı şeyi farkettiğini gösteriyordu.

Kentaur kıkırdadı. Tanis, yumuşak toprağı döven nal seslerini duydu ve ağaç dalları hışırdadı. Kentaurlar gitmişti.

"İyi ki kurtulduk!" diye hapşurdu Flint.

"Hepimiz burada mıyız?" diye sordu Tanis elini uzatarak Sturm'ün güçlü, güven veren elini hissederek.

"Ben buradayım," diye öttü Tasslehoff. "Ay Tanis, ne mükemmeldi değil mi? Ben..."

"Sus Tas!" diye kesip attı Tanis. "Bozkırlılar?"

"Buradayız," dedi Nehiryeli ciddiyetle. "Silahsız olarak."

"Kimsenin silahı yok mu?" diye sordu Tanis. "Bu lanet olasıca karanlıkta bir işe yarayacağından değil ya," diye düzeltti acı acı.

"Benim asam duruyor," dedi Altınay'ın sesi yavaşça.

"Ve o da korkunç bir silahtır Que-shu'nun kızı," diye duyuldu derin bir ses. "İyilik için kullanılan, hastalık, yara ve illetlerle savaşması amaçlanan bir silah." Görünmeyen ses mahzunlaştı, "Bu zamanlarda, onu bulup dünya üzerinden silmeye çalışan kötü yaratıklara karşı da kullanılabilecek bir silah."

- 11 -

Ormanefendisi.

Huzur dolu bir mola.

"Kimsin sen?" diye seslendi Tanis. "Kendini göster. "Sana bir zarar vermeyiz," diye atıldı Caramon.

"Elbette vermezsiniz." Derin ses eğleniyordu şimdi. "Hiç silahınız yok. Uygun bir zamanda onları size geri vereceğim. Kimse Kararık Orman'a silah sokamaz, Solamniya Şövalyeleri bile. Korkma, soylu şövalye. Senin kılıcının kadim ve çok kıymetli olduğunu gördüm! Onu iyi muhafaza edeceğim. Bu aşikâr güvensizlikten dolayı özür dilerim, ama koca Huma bile Ejderhamızrağı'nı ayaklarımın dibine bırakmıştı."

"Huma!" Srurm'ün nefesi tıkandı. "Kimsin sen?"

"Ben Ormanefendisi'yim." Daha o derin ses konuşurken karanlık aralandı. İleriye bakan grubu bahar rüzgarı kadar hafif bir korku ve hayranlık rüzgarı okşadı. Gümüş mehtap, bir kaya çıkıntısı üzerinde canlı canlı parlıyordu. Kaya çıkıntısının üzerinde tek boynuzlu bir at duruyordu. Onları serinkanlılıkla seyrediyor, zeki gözleri sonsuz bir irfanla pırıldıyordu.

Unicorn'un güzelliği insanın kalbini parçalıyordu. Altınay gözlerinin hızla yaşardığını hissetti; ve hayvanın muhteşem aydınlığı karşısında gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Unicorn'un tüyleri mehtabın gümüşü, boynuzu parlak bir inci, yelesi deniz köpüğü gibiydi. Başı pırıltılı bir mermerden de oyulmuş olabilirdi, fakat hiçbir insan eli, hatta hiçbir cüce eli, o güçlü boynun ve kaslı döşün ince çizgilerini yakalayamazdı. Bacakları kuvvetli ama narindi; toynakları küçük ama keçininkiler gibi yarıktı. Daha sonraki

günlerde, Altınay karanlık yollarda yürümek zorunda kalıp da gönlü ümitsizlik ve yeisle daraldığında rahatlamak için gözlerini yumması ve tek-boynuzu hatırlaması yeterli olmuştu.

Unicorn başını salladı, sonra buyur dercesine ağırbaşlı bir hareketle eğdi. Kendilerini kaba ve sakar hisseden, kafaları karışan yolarkadaşları da karşılık olarak eğildiler. Unicorn aniden dönerek kaya çıkıntısından ayrıldı ve onlara doğru hızla indi.

Tanis, üzerinden bir büyünün kalktığını hissederek etrafına bakındı. Parlak gümüş rengi mehtap orman içindeki bir açıklığı aydınlatıyordu. Uzun ağaçlar onları devler gibi, lütufkâr muhafızlar gibi sarmıştı. Yarımelf buradaki derin ve sarsılmaz huzur hissini farketti. Ama burada etrafa sinmiş bir hüzün de vardı.

"Dinlenin," dedi Ormanefendisi aralarına girerek. "Hem açsınız, hem yorgun. Yiyecek ve yıkanmanız için taze su getirilecek. Burada, bu geceliğine huzursuzluğunuzu ve korkularınızı bir yana bırakabilirsiniz. Eğer bu gece yer üzerinde emniyet diye bir şey varsa o da burada mevcuttur."

Gözleri yemeğin bahsiyle parlayan Caramon kardeşini hafifçe yere bıraktı. Raistlin, bir ağacın gövdesine yaslanarak yere çöktü. Yüzü gümüş mehtapta ölü yüzü gibi görünüyordu ama nefesi rahatlamıştı. Korkunç bir şekilde yorgun göründüğü halde o kadar hasta görünmüyordu. Caramon onun yanına oturarak etrafta yiyecek aradı. Sonra içini geçirdi.

"Zaten böğürtlen falan olacaktır herhalde," dedi savaşçı mutsuzca Tanis'e. "Canım öyle et -kızarmış geyik butu, cızırdayan bir parça tavşan- falan çekiyor ki..."

"Sus," diye payladı onu Sturm, Ormanefendisi'ne bakarak. "Önce seni kızartmayı düşünmeye başlayabilir!"

Kentaurlar ormandan, otların üzerine serdikleri temiz, beyaz bir bez taşıyarak çıktılar. Diğerleri örtünün üzerine bütün ormanı aydınlatan billurdan yuvarlak ışıklar yerleştirdiler.

Tasslehoff ışıklara merakla baktı. "Bunlar ateşböceklerinin ışıkları!"

Billur kürelerin içinde, sırtlarında iki parlak noktacığı olan binlerce minik böcek vardı. Kürenin içinde dolanıp duruyorlardı, belli ki etraflarını keşfetmeye çalışıyorlardı.

Daha sonra kentaurlar, ellerini ve yüzlerini yıkamaları için büyük kaseler içinde serin sular, temiz beyaz bezler getirdi. Su, savaş lekelerini yıkayıp temizlediği gibi bedenlerini ve akıllanın da ferahlattı. Diğer kentaurlar Caramon'un şüpheyle baktığı sandalyeler yerleştirdiler. Sandalyeler, insanın bedeninin etrafında kıvrılan tek bir parça tahtadan yapılmıştı. Rahat görünüyorlardı ama tek kusurları tek ayakları olmalarıydı!

"Lütfen oturun," dedi Ormanefendisi zerafetle.

"Ben ona oturamam!" diye karşı çıktı savaşçı. "Devrilir." Yemek örtüsünün kenarında durdu. "Sonra yemek örtüsü otların üzerine serilmiş. Ben de yanına, yere otururum."

"Yemeğe daha yakın," diye mırıldandı Flint sakalının altından. Diğerleri huzursuz huzursuz sandalyelere, garip, billurdan böcek lambalarına ve kentaurlara baktılar. Öte yandan Reisin Kızı konuklardan ne beklendiğini biliyordu. Dış dünya onun halkını barbar olarak nitelendirse bile Altınay'ın kabilesinin dinsel bir açıdan gözlemlenmesi gereken katı nezaket kuralları vardı. Altınay ev sahibini bekletmenin hem ev sahibine, hem de cömertliğine bir hakaret olacağını biliyordu. Bir kraliçe zarafetiyle oturdu. Tek ayaklı sandalye hafifçe sallandı, kadının ağırlığına göre ayarlanarak, onun bedenine göre biçimlendi.

"Sağ yanıma otur savaşçı," dedi kadın resmi bir edayla, üzerlerindeki gözlerin farkında olarak. Nehiryeli'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu ama o uzun bedenini, görünüşe göre narin olan sandalyeye oturmak için eğip bükerken görüntüsü çok gülünçtü. Fakat -bir kez oturduktan sonra- rahatça arkaya doğru kaykıldı, hayret içinde bir takdirle neredeyse gülümsüyordu.

"Ben oturuncaya kadar beklediğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Altınay çabucak, diğerlerinin tereddütünü örtmek için. "Artık oturabilirsiniz."

"A, bir şey değil," diye başladı Caramon ellerini kavuşturarak. "Ben beklemiyordum zaten. O tuhaf sandalyelere oturacak değilim..." Sturm'ün dirseği savaşçının kaburgalarını deşti.

"Hanımefendi hazretleri," diye eğilerek şövalyelere yakışan bir vakarla oturdu Sturm. "Eh o yapabiliyorsa, ben de yapabilirim," diye mırıldandı Caramon, kararı kentaurların yemek getirmeye başlamaları gerçeğiyle hızlanmıştı. Kardeşinin bir sandalyeye oturmasına yardım ettikten sonra sandalyenin ağırlığını taşıyabileceğinden emin olmaya çalışarak ihtiyatla oturdu.

Dört kentaur yere serilmiş olan koca beyaz örtünün dört köşesine gittiler. Örtüyü bir masa hizasına kaldırıp bıraktılar. İnce nakışlarla süslenmiş örtü en az Son Yuva Hanı'ndaki masalar kadar sert ve dayanıklı, olduğu yerde asılı kaldı.

"Ne mükemmel! Bunu nasıl yapıyorlar?" diye bağırdı Tasslehoff örtünün altına bakarak. "Altında hiçbir şey yok!" diye bildirdi, gözleri hayretle açılarak. Kentaurlar kahkahalarla güldüler, hatta Ormanefendisi bile gülümsedi. Daha sonra kentaurlar çok büyük bir ustalıkla kesilip cilalanmış ahşap tabaklar yerleştirdiler. Her konuğa geyik boynuzundan yapılmış çatal ve bıçaklar verildi. Tabaklar dolusu kızarmış sıcak et kokusu havayı insanın ağzını sulandıran dumanlı bir kokuyla doldurdu. Mis kokulu ekmek somunları ve kocaman tahta çanaklar içindeki meyveler yumuşak lamba ışığında pırıldıyordu.

Kendini sandalyesinde emniyette hisseden Caramon ellerini birbirine sürttü. Sonra ağzı yayılarak gülümsedi ve çatalını eline aldı. "Ahhhh!" Kentaurlardan biri önüne bir tabak kızarmış geyik eti bırakırken takdirle ah etti. Caramon çatalını batırdı, etten tüten buharı ve fışkıran suyu kendinden geçercesine koklayarak. Aniden herkesin kendisine baktığını farketti. Durdu ve etrafına bakındı.

"Ne..?" diye sordu göz atarak. Sonra gözleri Ormanefendisi'ne kayarak kızardı ve aceleyle çatalını çekti. "Ben... ben çok özür dilerim. Herhalde bu geyik sizin tanıdığınız biriydi -yani- sizin tebaanızdan biri."

Ormanefendisi kibarca gülümsedi. "Rahat et savaşçı," dedi. "Geyik yaşamdaki amacını avcıya -bu ister kurt olsun, ister insan- yem olmakla yerine getirir. Amaçlarını yerine getirerek ölenler için üzülmemize gerek yok."

Tanis'e öyle geldi ki, sanki konuşurken Ormanefendisi'nin kara gözleri Sturm'e doğru kaymıştı ve sesinde yarımelfin gönlünü soğuk bir korkuyla dolduran derin bir hüzün vardı. Fakat yeniden Ormanefendisi'ne baktığında, o muazzam hayvanın yine gülümsemekte olduğunu gördü. "Öyle hayal ettim herhalde," diye düşündü.

"Bir varlığın, Efendim," diye sordu Tanis tereddütle, "amacına ulaşıp ulaşmadığını nasıl anlıyorsunuz acaba? Çok yaşlı kişilerin acı ve yeis içinde öldüklerini gördüm. Küçücük çocukların vakitsizce öldüklerini gördüm, ama gerilerinde bir sevgi ve mutluluk mirası bıraktıklarını da gördüm çünkü onların kısacık yaşamlarının diğerlerine çok şey vermiş olduğunu bilmek göçüp gitmelerini hafifletiyordu."

"Kendi sorunun cevabını kendin verdin Tanis Yarımelf, benim yapabileceğimden çok daha güzel bir şekilde," dedi Ormanefendisi vakarla. "Yaşamlarımız almakla değil de vermekle ölçülür diyelim."

Tam yarımelf cevap vermeye başlamıştı ki Ormanefendisi sözünü kesti. "Şimdilik endişelerinizi bir kenara bırakın. Elinizde fırsatınız varken ormanımın huzurunu yaşayın. Zaman geçiyor."

Tanis Ormanefendisi'ne dikkatle baktı ama koca hayvanın dikkati başka yöne çevrilmiş, gözleri hüzünle puslu ormanda uzaklara bakıyordu. Yarımelf ne demek istediğini merak etti ve narin bir el eline dokununcaya kadar kara düşünceler içinde kaybolmuş bir halde oturdu.

"Yemek yemen lâzım," dedi Altınay. "Endişelerin yemekle geçmez - gerçi geçseler daha iyi ya."

Tanis kadına gülümseyerek iştahla yemeğe başladı. Ormanefendisi'nin öğüdünü tutarak bir süre için endişelerini aklının arka bir köşesine attı. Altınay haklıydı: Bir yere kaybolacakları yoktu.

Grubun geri kalanları da aynı şeyi yaptı, etraflarındaki gariplikleri, yıllarını yollarda geçirmiş gezginlerin soğukkanlılığıyla kabullenerek. Sudan başka bir içki olmadığı halde -bu Flint'i biraz üzmüştü- serin, berrak sıvı, gönüllerinden dehşeti ve kuşkuyu silmişti aynı ellerindeki kanı ve kiri temizlemiş olduğu gibi. Birbirlerinin dostluğundan memnun mesut güldüler, konuştular, yediler. Ormanefendisi bir daha onlarla konuşmadı ama sırayla hepsine baktı.

Sturm'ün soluk yüzü biraz renk kazanmıştı. Nezaket ve asalet ile yiyordu yemeğini. Tasslehoffun yanında oturduğundan kenderin, ülkesi hakkındaki bitmek tükenmek bilmeyen sorularını cevaplandırıyordu. Aynı zamanda, bu gerçeğe gereksiz bir dikkat çekmeden Tasslehoffun torbasından, oraya nasıl girdikleri belli olmayan bir bıçak ile çatal çıkarttı. Şövalye elinden geldiğince Caramon'dan uzağa oturarak mümkün olduğunca onu görmemezliğe geliyordu.

Belli ki koca savaşçı yemeğinin tadını çıkartıyordu. Herkesten üç kez fazla, üç kez hızlı ve üç kez gürültülü yedi. Yemek yemediği zamanlarda Flint'e bir trol ile nasıl dövüştüğünü, hamlelerini ve karşılamalarını göstermek için elindeki kemiği bir kılıç gibi kullanarak, anlatıyordu. Flint iştahla yerken Caramon'a Krynn üzerindeki en büyük yalancının o olduğunu söylüyordu.

Kardeşinin yanında oturan Raistlin çok az, etin en yumuşak yerinden minicik lokmalar alarak, birkaç üzüm tanesi ve önce suya sokup ıslattığı bir parça ekmek yedi. Hiçbir şey anlatmadı ama herkesi dikkatle, daha ileride başvurmak veya kullanmak için söylenen her şeyi ruhuna kazıyarak dinledi.

Altınay yemeğini kibarca ve alışık olduğu bir rahatlıkla yedi. Que-shu prensesi halk önünde yemek yemeğe alışıktı ve rahatça sohbet de edebiliyordu. Elf topraklarını ve ziyaret etmiş olduğu diğer yerleri anlatması için onu yüreklendirerek Tanis ile çene çaldı. Yanında oturan Nehiryeli son derece rahatsız ve sıkılgandı. Caramon kadar gürültülü yememekle birlikte belli ki Bozkırlı, soylu saraylardan çok kamp ateşleri yanında, kabile arkadaşlarıyla yemek yemeğe alışıktı. Çatal bıçakları sakar bir beceriksizlikle kullanıyor ve Altınay'ın yanında kaba durduğunu farkediyordu. Hiçbir şey söylemedi, belli ki arka planda solup gitmeyi arzuluyordu.

Sonunda, yemeklerini tartaletlerle bitiren herkes tabaklarını itmeye ve garip, tahta sandalyelerinde gerinmeye başladı. Tas, kentaurları mest ederek kender yol şarkısını söylemeye başladı. Sonra aniden Raistlin konuştu. Fısıltı halindeki yumuşak sesi gülüşmeler ve yüksek sesli sohbet arasında kaydı.

"Ormanefendisi" -diye tısladı büyücü ismi- "bugün, daha önce Krynn üzerinde hiç rastlamamış olduğumuz iğrenç bazı yaratıklarla dövüştük. Bunlar hakkında bize bir şeyler anlatabilir misiniz?"

O rahat, şölenimsi hava, bir kefenle örtülmüş gibi boğulmuştu. Herkes ciddileşip birbirine baktı.

"Bu yaratıklar insan gibi yürüyor," diye ekledi Caramon, "ama sürüngenlere benziyorlar. Pençe gibi elleri, ayakları ve kanatları var; ve" -sesi kısıldı- "öldüklerinde taşlaşıyorlar."

Ormanefendisi ayağa kalkarken onlara hüzünle baktı. Belli ki bu soruyu bekliyordu.

"Bu yaratıkları biliyorum," diye cevap vedi. "Bir hafta kadar önce bazıları bir grup goblin ile birlikte Liman tarafından Kararık Orman'a girdi. Cüppeleri, kukuletaları vardı, kuşkusuz o korkunç görüntülerini gizlemek için. Kentaurlar, hayalet hizmetkarlar onlarla ilgileninceye kadar bir zarar vermesinler diye onları gizlice izledi. Kentaurlar yaratıkların kendilerine '*ejderan*' dediklerini ve *'Ejder Tarikatı'na* mensup olduklarından söz ettiklerini bildirdiler."

Raistlin'in kaşları çatıldı. *"Ejder,"* diye fısıldadı, aklı karışarak. "Ama kim bunlar? Hangi ırktan, hangi soydan?"

"Bilmiyorum. Size sadece şunu söyleyebilirim: Hayvan aleminden değiller. Krynn ırklarından hiçbirine ait değiller."

Bunu hepsinin hazmetmesi biraz zaman aldı. Caramon gözlerini kırpıştırdı. "Ben pek..." diye başladı.

"Diyor ki, kardeşim, onlar bu dünyaya ait değiller," diye açıkladı Raistlin sabırsızca.

"Öyleyse nereden geldiler?" diye sordu Caramon hayretle.

"Sorun da bu zaten, değil mi," dedi Raistlin soğuk soğuk. "Nereden geldiler... ve neden?"

"Bunun cevabını veremem." Ormanefendisi başını salladı. "Fakat hayalet hizmetkarlar bu ejderanların işini bitirmeden önce onlar 'kuzeydeki ordulardan söz ediyorlarmış."

"Ben onları gördüm." Tanis ayağa kalktı. "Kamp ateşleri..." Ormanefendisi'nin tam söylemek üzere olduğu şeyleri farkedince kelimeler boğazında düğümlendi. "Ordular! Bu ejderanların orduları mı? Binlerce olmalı!" Artık herkes ayaklanmış, aynı anda konuşmaya başlamıştı.

"İmkansız!" dedi şövalye kaşlarını çatarak.

"Kim var bunların arkasında? Arayıcılar mı? Tanrılar adına," diye böğürdü Caramon, "Liman'a gidip bir cümbüş çıkartayım da..."

"Solamniya'ya git, Liman'a değil," diye tavsiyede bulundu Sturm yüksek sesle.

"Qualinost'a gitmeliyiz," diye gîrdi söze Tanis. "Elfler..."

"Elflerin kendi sorunları var," dedi Ormanefendisi, serinkanlı sesinin onları yatıştıran bir etkisi olmuştu. "Liman'daki Yüce-arayanlar gibi. Hiçbir yer emniyetli değil. Fakat sorularınızın cevabını bulmanız için nereye gitmeniz gerektiğini söyleyeyim size."

"Nereye gideceğinizi söyleyeyim size de ne demek?" Hareket ettikçe cüppesi etrafında dalgalanan Raistlin yavaşça yürüdü. "Bizim hakkımızda ne biliyorsunuz?" Büyücü duraksadı, gözleri ani bir düşünceyle kısılarak.

"Evet, sizi bekliyordum," diye cevap verdi Ormanefendisi, Raistlin'in düşüncelerine cevaben. "Bugün, orman içinde büyük ve parlak bir varlık belirdi önümde. Bu gece Kararık Orman'a mavi kristalden asayı taşıyan

birinin geleceğini söyledi. Hayalet hizmetkârlar, Afet'ten bu yana ne bir insan, ne bir elf, ne bir cüce, ne bir kender, kimsenin geçmesine izin vermedikleri halde asa taşıyıcısı ile arkadaşlarını bırakacaklar. Asanın taşıyıcısına şu mesajı verecektim: 'Hemen Doğusur Dağları'na uçman gerek. İki gün içerisinde asataşıyıcısı Xak Tsaroth'ta olmalı. Orada, layık olduğunu ispat edebilirsen, dünyadaki en büyük armağanı alacaksın.'"

"Doğusur Dağları!" Cücenin ağzı açık kaldı. "Xak Tsaroth'a iki gün içinde varabilmemiz için gerçekten de uçmamız gerekir. Parlak bir varlıkmış! Hıh!" Parmaklarını şıklattı.

Diğerleri huzursuzca birbirlerine baktılar. Sonunda Tanis tereddütle, "Korkarım cüce haklı, Ormanefendisi. Xak Tsaroth'a yapılacak bir yolculuk hem çok uzun sürer, hem de tehlikelidir. Goblinlerin ve bu ejderanların yaşadıkları topraklardan geçmemiz gerekir," dedi.

"Sonra Bozkırlar'dan da geçmek zorunda kalırız," dedi Nehiryeli, Ormanefendisi ile karşılaştıklarından beri ilk kez konuşarak. "Bizim orada yaşamlarımız tehlikede." Altınay'ı işaret etti. "Que-shu'lar hiddetli dövüşçülerdir ve toprakları çok iyi tanırlar. Bekliyorlar. Bizim oradan emniyet içinde geçmemiz mümkün değil." Tanis'e baktı. "Sonra halkım elfleri de hiç sevmez."

"Sonra neden Xak Tsaroth'a gidecekmişiz?" diye homurdandı Caramon. "Armağanların en büyüğü... ne olabilir ki? Güçlü bir kılıç mı? Bir sandık dolusu madeni para mı? Bu işe yarardı ama belli ki kuzeyde bir savaş çıkacak. Kaçırmayı hiç istemem."

Ormanefendisi ciddi bir yüzle başını salladı. "İçinde bulunduğunuz ikilemi anlıyorum," dedi. "Size gücüm dahilindeki bütün yardımları sunuyorum. İki gün içinde Xak Tsaroth'a varmanızı sağlayacağım. Soru şu, gidecek misiniz?"

Tanis diğerlerine döndü. Sturm'ün yüzü asıktı. Tanis'in bakışlarını görerek içini çekti. "Geyik bizi buraya getirdi," dedi yavaşça, "belki de bu öğüdü almamız için. Ama benim gönlüm kuzeyde, yurdumda. Eğer bu ejderan orduları saldırmak için hazırlanıyorsa benim yerim, bu kötülüğe karşı dövüşmek için mutlaka bir araya gelecek olan şövalyelerin yanıdır. Yine de,

ne seni Tanis ne de sizi hanımefendi, terk etmek istemiyorum." Altınay'a doğru bir baş işareti yaptıktan sonra ağrıyan başı elleri arasında yerine çöktü.

Caramon omuzlarını silkti. "Ben her yere gider, her şeyle savaşırım Tanis. Bunu biliyorsun. Sen ne dersin kardeşim?"

Fakat karanlığa doğru bakan Raistlin cevap vermedi.

Altınay ile Nehiryeli alçak sesle konuşuyorlardı. Birbirlerine başlarıyla onaylarcasına işaret ettikten sonra Altınay, Tanis'e, "Xak Tsaroth'a gideceğiz. Bizim için yaptığınız her şeye müteşekkiriz..." dedi.

"Fakat artık hiç kimsenin yardımını istemiyoruz," diye belirtti Nehiryeli gururla. "Bu bizim maceramızın sonu. Bu işe yalnız başladığımız için, yalnız bitireceğiz."

"Ve yalnız başınıza öleceksiniz!" dedi Raistlin yavaşça.

Tanis titredi. "Raistlin," dedi, "seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Büyücü itiatla dönerek, yarımelfle birlikte eğri büğrü bodur ağaçların olduğu küçük bir çalılığa yürüdü. Karanlık etraflarını sardı.

"Aynı eski günlerdeki gibi," dedi Caramon, gözleri kardeşini huzursuzca izleyerek.

"Ve o zamanlar başımıza açtığımız belalara bak," diye hatırlattı Flint ona, otların üzerine çökerek.

"Acaba ne hakkında konuşuyorlar?" dedi Tasslehoff. Uzun zaman önce kender, büyücü ile yarımelf arasındaki bu özel konuşmalara kulak misafiri olmaya kalkışmıştı, ama Tanis onu hep yakalamış ve kovalamıştı. "Neden hep birlikte tartışmıyoruz?"

"Çünkü büyük bir ihtimalle biz Raistlin'in kalbini çıkartırız da ondan," diye cevap verdi Sturm, alçak ve acı dolu bir sesle. "Senin ne dediğin umurumda değil Caramon, kardeşinin karanlık bir tarafı var ve Tanis bunu gördü. Bu yüzden de çok müteşekkirim. O, bununla başa çıkabiliyor. Ben yapamam."

Caramon ilk defa bir şey söylemedi. Sturm tedirginlikle savaşçıya baktı. Eski günlerde olsaydı, dövüşçü, kardeşini savunmak için fırlardı. Şimdi ise sessiz sessiz oturuyordu, aklı başka yerlerde, yüzü huzursuzdu. Raistlin'in karanlık bir yönü vardı ve artık Caramon da bunu biliyordu. Sturm beş sene içinde bu neşeli savaşçının üzerine böylesine kara bir gölge düşürecek ne olduğunu merak ederek ürperdi.

Raistlin Tanis'e yaklaşmıştı. Büyücünün kolları cübbesinin kolları içinde kavuşmuş, başı düşünceler içinde eğilmişti. Tanis, Raistlin'in bedeninin ısısının kızıl cüppesini geçerek yayıldığını hissedebiliyordu; sanki içten gelen bir ateşle için için yanıyormuş gibi. Her zamanki gibi Tanis genç büyücünün yanında kendini huzursuz hissediyordu. Yine de tam o anda, öğüt almak için ondan başka danışabileceği biri yoktu.

"Xak Tsaroth hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Tanis.

"Orada bir tapınak vardı... kadim tanrıların bir tapınağı," diye fısıldadı Raistlin. Gözleri kızıl ayın ürperti veren ışığıyla pırıldadı. "Afet sırasında yok olmuştu; tanrıların kendilerini bıraktığına emin olan insanları kaçtı. Unutuldu gitti. Hâlâ durduğunu bilmiyordum."

"Ne gördün Raistlin?" diye sordu Tanis hafifçe, uzun bir duraksamadan sonra. "Uzaklara daldın... ne gördün?"

"Ben bir büyücüyüm Tanis, bir kahin değil."

"Bana böyle cevaplar verme," diye patladı Tanis. "Uzun zaman oldu ama o kadar uzun değil. Senin bir kahin olmadığını biliyorum. Düşünüyordun, uzaktan görmeye çalışmıyordun. Ve bir cevap buldun. Ben o cevapları istiyorum. Senin hepimizin toplamından daha çok aklın var, hatta..." sustu.

"Hatta çarpılmış olsam da." Raistlin'in sesi sert bir kibirle yükseldi. "Evet, sizden -hepinizden- daha akıllıyım. Ve günün birinde bunu kanıtlayacağım da! Günün birinde siz -bütün gücünüz kuvvetinizle, çekiciliğinizle, yakışıklılığınızla- hepiniz bana efendi diyeceksiniz!" Elleri cüppesi içinde kasıldı, gözleri al mehtap altında kırmızı kırmızı alevlendi. Bu tirada alışkın olan Tanis sabırla bekledi. Büyücü gevşedi, elleri açıldı. "Fakat şimdilik sana öğüt vereyim. Ne gördüm? Bu ordular Tanis, ejderan orduları Solace'ı

da, Liman'ı da, atalarınızın bütün topraklarını silip geçecekler. İşte bu yüzden Xak Tsaroth'a ulaşmamız gerekiyor. Orada bulacağımız şey bu ordunun sonu olacak."

"Ama bu ordular ne için?" diye sordu Tanis. "Kim Solace'ı, Liman'ı veya doğudaki Bozkırlar'ı denetimi altında tutmak ister ki? Arayıcılar mı?"

"Arayıcılar! Hıh!" diye burun büktü Raistlin. "Gözlerini aç yarımelf. Bu yaratıkları, bu ejderanları güçlü biri veya bir şey yaratmış. Ahmak Arayıcılar değil. Ve kimse iki çiftçi kasabasını veya mavi kristalden bir asayı ele geçirmek için o kadar zahmete katlanmaz. Bu bir fetih savaşı Tanis. Birileri Ansalon'u fethetmek istiyor! İki gün içinde, Krynn üzerinde bizim bildiğimiz haliyle yaşam sona erecek. Bu düşen yıldızların bir işi. Karanlıklar Kraliçesi geri döndü. En iyi ihtimalle bizi esir etmeye ya da belki de tamamen ortadan silmeye çalışan bir düşmanla karşı karşıyayız."

"Öğüdün nedir?" diye sordu Tanis gönülsüzce. Bir değişimin yaklaşmakta olduğunu biliyordu ve bütün elfler gibi değişimlerden korkuyor ve nefret ediyordu.

Raistlin çarpık ve acı tebessümüyle güldü, üstünlüğünün tadını çıkartıyordu. "Hemen Xak Tsaroth'a gitmemizi. Eğer mümkünse, bu Ormanefendisi'nin hazırladığı yardım neyse onunla bu gece ayrılmayı. Eğer bu armağanı iki gün içinde ele geçiremezsek - ejderan orduları geçirecek."

"Sence bu armağan ne olabilir?" diye merakını yüksek sesle dile getirdi Tanis. "Caramon'un dediği gibi bir kılıç veya para mı?"

"Benim kardeşim bir ahmaktır," diye bildirdi Raistlin soğukça. "Sen de böyle bir şeye inanmıyorsun, ben de."

"O halde ne?" diye ısrar etti Tanis.

Raistlin'in gözleri kısıldı. "Sana öğüdümü verdim. İstediğin gibi davran. Benim gitmek için kendi nedenlerim var. Gel, bunu burada bırakalım yarımelf. Fakat tehlikeli olacak. Xak Tsaroth üç yüzyıl önce terk edilmişti. Uzun süre terk edilmiş olarak bırakılacağını zannetmiyorum."

"Bu doğru," diye düşüncelere daldı Tanis. Uzun süre sessiz sessiz durdu. Büyücü tek bir kez, yavaşça öksürdü.

"Bizim seçilmiş olabileceğimize inanıyor musun Raistlin?" diye sordu Tanis.

Büyücü tereddüt etmedi. "Evet. Büyü Kuleleri'nde verilmişti bu bilgi bana. Böyle söylemişti Par-Salian (Beyaz Cüppeliler Tari-katı'nın başı)."

"Ama neden?" diye sordu Tanis sabırsızca. "Biz pek öyle kahraman sayılmayız - şey belki Sturm..."

"Hah," dedi Raistlin. "Ama bizi kim seçti? Ve ne amaçla? Bunu düşün Tanis Yarımelf!"

Büyücü alay edercesine Tanis'in önünde eğilerek, çalılar arasından gruba doğru yürümeye başladı.

- 12 -

Kanatlı uyku. Doğudaki duman.

Karanlık hatıralar.

Xak Tsaroth," dedi Tanis. "Benim kararım bu."

"Büyücü bunu mu tavsiye etti?" diye sordu Sturm somurtarak.

"Evet," diye cevap verdi Tanis, "ve ben tavsiyesinin doğru olduğunu düşünüyorum. Eğer Xak Tsaroth'a iki gün içinde varamazsak diğerleri gidecek; o zaman da *'armağanların en büyüğü'* sonsuza kadara kaybolabilir."

"Armağanların en büyüğü!" dedi Tasslehoff gözleri parlayarak. "Düşünsene Flint! Paha biçilemeyen mücevherler! Veya belki de..."

"Bir fıçı bira ile Otik'in kızarmış patatesleri," diye mırıldandı cüce. "Ve hoş, sıcak bir ateş. Ama yo... Xak Tsaroth!"

"Demek ki hepimiz aynı fikirdeyiz," dedi Tanis. "Kuzeyde sana ihtiyaç olduğunu düşünüyorsan Sturm, elbette ki sen..."

"Ben sizinle Xak Tsaroth'a gideceğim," diye iç geçirdi Sturm. "Benim için kuzeyde hiçbir şey yok. Kendi kendimi kandırıyordum. Benim tarikatımın şövalyeleri dağılmış, yıkılan kalelerde bir deliğe girip borçlarını almaya gelenlerle savaşıyorlar."

Şövalyenin yüzü ıstırapla çarpıldı, başını eğdi. Tanis aniden kendini yorgun hissetti. Boynu ağrıyor, omuzları, sırtı sızlıyor, bacak kasları seyiriyordu. Bir şey daha söyleyecekti ki omuzunda bir elin kibar temasını hissetti. Başını kaldırıp Altınay'ın yüzünü gördü mehtapta, serin ve sakin.

"Yorgunsun dostum," dedi kadın. "Hepimiz de yorgunuz. Ama Nehiryeli ile geldiğine çok memnun olduk." Kadının eli güçlüydü. Bakışlarını kaldırdı, berrak bakışları bütün grubu içine alıyordu. "Hepinizin bizimle gelmesine çok seviniyoruz."

Nehiryeli'ne bakan Tanis uzun boylu Bozkırlı'nın kadınla, aynı fikirde olup olmadığı konusunda kuşkuları vardı.

"Başka bir macera," dedi Caramon, utanıp kızararak. "Değil mi Raist?" Kardeşini dirseğiyle dürttü. İkizini duymamazlıktan gelen Raistlin, Ormanefendisi'ne baktı.

"Hemen ayrılmamız gerek," dedi büyücü soğuk soğuk. "Dağları aşarken bize yardımcı olacağınızdan söz etmiştiniz."

"Elbette," diye cevapladı Ormanefendisi başını vakarla sallayarak. "Ben de bu karara vardığınız için memnun oldum. İnşallah benim yardımımdan memnun kalırsınız."

Ormanefendisi başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Yolarkadaşları da onun bakışlarını izledi. Yüksek ağaçların kubbesi arasından görünen gece göğü yıldızlarla pırıl pırıl parlıyordu. Az sonra yolarkadaşları oralarda uçan, geçerken yıldızların göz kırpmalarına sebep olan bir şeylerin farkına vardılar.

"Lağım cücesi olayım," dedi Flint ciddiyetle. "Uçan atlar. Sırada ne var?"

"Oooo!" Tasslehoff derin bir nefes aldı. Üzerlerinde halka çizerken her halkada gitgide alçalan, tüyleri mehtapta mavi-beyaz parlayan o güzelim hayvanları seyreden kender hayranlıkla olduğu yere mıhlanıp kalmıştı. Tas ellerini birleştirdi. En çılgın kender hayallerinde bile uçmayı tahayyül etmemişti. Bu Krynn'deki bütün ejderanlarla dövüşmeye değerdi.

Tüylü kanatlan ağaç dallarını savuran ve otları düzleştiren bir rüzgâr yaratan pegasuslar yere süzüldü. Yürürken kanatları yere değen koca bir pegasus eğilerek Ormanefendisi'ne saygıyla selam verdi. Görünüşü mağrur ve soyluydu. Bütün güzel yaratıklar sırayla selam verdiler.

"Siz mi çağırdınız bizi?" diye.sordu liderleri Ormanefendisi'ne.

"Bu konuklarımın doğuda acil bir işleri var. Onları bir rüzgar hızıyla Doğusur Dağları'ndan aşırmanızı buyuruyorum."

Pegasus gruba hayretle baktı. Azametli yelesiyle ilerleyerek her birine teker teker baktı. Tas, küheylanın burnunu okşamak için elini kaldırdığında hayvan kulaklarını ileri doğru döndürerek koca başını geri çekti. Flint'e geldiğinde küçümsemeyle Ormanefendisi'ne döndü. "Bir kender? İnsanlar? Ve bir de cüce mi?"

"Beni kayırmaya kalkma at!" Flint hapşurdu.

Ormanefendisi sadece başını sallayarak gülümsedi. Pegasus gönülsüz bir rıza ile başını eğdi. "Pekala Efendi," diye cevap verdi. Güçlü bir nezaket ile Altınay'a doğru gidip ön ayağını kırarak, kadının binmesini kolaylaştırmak için önünde alçaldı.

"Hayır, diz çökme soylu hayvan," dedi kadın. "Daha yürümeden ata binmeyi öğrendim ben. Bu tür bir desteğe ihtiyacım yok." Asasını Nehiryeli'ne veren Altınay kolunu pegasusun boynuna doluyarak kendini hayvanın geniş sırtına çekti. Gümüşlü altın saçları mehtapta tüyümsü bir beyazlıkla dalgalanıyor, yüzü bir mermer kadar saf ve soğuk görünüyordu. Şimdi kelimenin tam anlamıyla barbar kabilenin prensesi gibi duruyordu.

Asasını Nehiryeli'nden aldı. Asayı havaya kaldırarak şarkı söylemeye başladı. Nehiryeli, gözleri hayranlık ile ışıldayarak kanatlı atın sırtına, onun arkasına sıçradı. Kollarını kadına dolayarak derin bariton sesiyle kadına eşlik etti.

Tanis'in söyledikleri şarkı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu bir zafer şarkısına benziyordu. Şarkı kanını kaynattı, o da şarkıya seve seve katılmak isterdi. Pegasuslardan biri ona doğru ilerledi. Kendini yukarı çekerek hayvanın geniş sırtına, kanatların tam önüne yerleşti.

Artık bütün yolarkadaşları, o anın kıvancıyla atlara bindiler; nasıl pegasuslar koca kanatlarını gererek rüzgarın akımlarını yakalıyorsa, Altınay'ın şarkısı da onların ruhlarını kanatlandırıyordu. Ormanın üzerinde

döne döne yükseldiler, yükseldiler. Gümüş ay ile kızıl ay altlarındaki vadiyi ve üstlerindeki bulutları tüylerini ürperten, güzel, gitgide gecenin koyu morluğunda kaybolan morumsu bir parıltıyla yıkıyordu. Orman altlarında uzaklaşırken yolarkadaşlarının son gördükleri şey, gökyüzünden düşmüş bir yıldız gibi pırıldayan, kararan topraklar üzerinde kaybolmuş ve yalnız bir biçimde parlayan Ormanefendisi oldu.

Yolarkadaşlarına birer birer bir ağırlıktır çöktü.

Büyünün yarattığı bu uykuya en uzun süre karşı koyan Tasslehoff olmuştu. Yüzünde esen rüzgarın hızıyla büyülenen, normalde üzerinde yükselen koca ağaçların çocuk oyuncakları gibi minicik kalmalarıyla çarpılan Tas, herkes uyuduktan sonra uzun süre uyanık kalmaya uğraştı. Flint'in başı sırtına dayanmıştı; cüce yüksek sesle horluyordu. Altınay, Nehiryeli'nin kollarında beşikte gibiydi. Nehiryeli'nin başı kadının omuzuna düşmüştü. Uykusunda bile kadını himaye edercesine tutuyordu. Caramon kendi atının boynuna yığılmış gürlercesine nefes alıyordu. Kardeşi, ikizinin koca sırtına dayanmıştı. Sturm huzur içinde uyuyordu, acının çizgileri yüzünden silinmişti. Hatta Tanis'in sakallı yüzü bile endişe, sıkıntı ve sorumluluktan kurtulmuştu.

Tas esnedi. "Hayır," diye mırıldandı, gözlerini kırpıştırıp durarak ve kendi kendi çimdirerek.

"Dinlen artık minik kender," dedi pegasus neşeyle. "Ölümlüler uçamazlar. Bu uyku seni korumak için. Paniğe kapılıp düşmeni istemeyiz."

"Düşmem," diye karşı çıktı Tas yeniden esneyerek. Başı öne doğru düştü. Pegasus'un boynu sıcak ve rahat, tüyleri mis kokulu ve yumuşaktı. "Ben paniğe kapılmam," diye fısıldadı Tas uykulu uykulu. "Hiç paniğe kapıl..." Uyudu.

Yarımelf irkilerek uyanınca çimenlerle kaplı bir çayırda yatmakta olduğunu gördü. Pegasusların lideri başında durmuş, doğuya doğru bakıyordu. Tanis doğruldu.

"Neredeyiz?" diye söze başladı. "Burası bir şehir değil." Etrafına bakındı. "Baksanıza - daha dağları bile aşmamışız!"

"Üzgünüm." Pegasus ona doğru döndü. "Sizi Doğusur Dağları'na kadar götüremeyeceğiz. Doğuda yoğunlaşmakta olan büyük bir sorun var. Havayı karanlık kaplamış, şimdiye kadar Krynn'de hiç görmemiş olduğum bir karanlık, sayısız yıl..." Durdu, başını eğerek toprağı huzursuzca eşti. "Daha ileriye gitmeyi göze alamam."

"Neredeyiz?" diye sordu aklı karışan yarımelf yine. "Ve diğer pegasuslar nerede?"

"Onları geri yolladım. Ben de sizin uykunuzu korumak için kaldım. Artık uyandığınıza göre benim de geri dönmem gerek." Pegasus Tanis'e sertçe baktı. "Krynn'deki bu büyük kötülüğü kimin uyandırdığını bilmiyorum. Bunların sen ve arkadaşların olmadığına inanıyorum."

Koca kanatlarını gerdi.

"Bekle!" Tanis ayağa fırladı. "Ne..."

Pegasus havaya sıçradı, iki kere döndü ve hızla batıya uçarak gözden kayboldu.

"Ne kötülüğü?" diye sordu Tanis suratını asarak. İçini çekerek etrafına bakındı. Arkadaşları, etrafında değişik uyku pozisyonlarında yere yatmış uyuyorlardı. Ufku kolaçan etti gözleriyle yerini saptamaya çalışarak Şafağın atmak üzere olduğunu farketti. Güneşin ışığı ancak doğu tarafını aydınlatmaya başlamıştı. Düz bir ovada duruyordu. Etrafta hiç ağaç yoktu; gözün erebildiği yere kadar uzayıp giden çayır çimenden başka bir şey yoktu.

Pegasusun doğudaki sorunla neyi kastettiğini merak eden Tanis, oturup günün doğuşunu seyrederek arkadaşlarının uyanmasını bekledi. Pek öyle nerede olduğu onu endişelendirmiyordu, çünkü Nehiryeli'nin bu toprakları en küçük yaprağına kadar tanıdığından emindi. Böylece yere uzandı, yüzü doğuya dönük, kaç gecedir uykusuz kaldıktan sonra o garip uykuyla kendini daha rahatlamış hissediyordu.

Aniden dikleşti, rahatlık hissi üzerinden gitti, görünmeyen bir el boğazını sıkıyormuş gibi boğazı kasıldı. Çünkü orada, parlak sabah güneşini

karşılamak için kıvrılan üç kalın, bükük, yağlı, kara duman sütunu vardı. Tanis ayağa fırladı. Koşup Nehiryeli'ni yavaşça sarstı, Altınay'ı rahatsız etmeden Bozkırlı'yı uyandırmaya çalışıyordu.

"Sus," diye fısıldadı, Nehiryeli gözlerini kırpıştırırken uyarmak için parmağını dudağına götürüp uyumakta olan kadını başıyla işaret etti. Tanis'in yüzündeki karanlık ifadeyi gören barbar hemen uyandı. Yavaşça kalktı, etrafına, bakınarak Tanis ile birlikte gitti.

"Neler oluyor?" diye fıslıdadı. "Abanasiniya Ovaları'ndayız. Doğusur Dağları'na daha yarım gün var. Köyüm doğu tarafına düşü..."

Tanis sessizce doğuyu işaret edince durdu. Sonra, gökyüzüne doğru, kıvrılan dumanı görünce alçak sesli, kaba bir çığlık attı. Altınay sıçrayarak uyandı. Oturdu, önce uykulu gözlerle, sonra artan bir telaşla Nehiryeli'ne baktı. Dönerek adamın dehşet dolu bakışlarını gözleriyle izledi.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır!" diye bağırdı, yine. Çabucak kalkarak eşyalarını toparlamaya başladı. Diğerleri de onun haykırışıyla uyandı.

"Neler oluyor?" diye sıçradı Caramon.

"Köyleri," dedi Tanis yavaşça, eliyle işaret ederek. "Yanıyor. Belli ki ordular bizim tahmin ettiğimizden daha hızlı hareket ediyor."

"Hayır," dedi Raistlin. "Hatırlasana - ejderan papazları asayı Ovalar'daki köye kadar izlediklerini söylemişlerdi."

"Halkım," diye mırıldandı Altınay, bütün gücü kuvveti boşalmıştı. Nehiryeli'nin koluna yaslanmış dumanı seyrediyordu. "Babam..."

"Hemen yola koyulsak iyi olacak." Caramon etrafına huzursuzca bakındı. "Çingene bir dansözün göbeğindeki parlak taş gibi göze batıyoruz."

"Evet," dedi Tanis. "Buradan mutlaka ayrılmamız lâzım. Ama nereye gideceğiz?" diye sordu Nehiryeli'ne.

"Que-shu," Altınay'ın ses tonu, hiç itiraz kabul etmiyordu. "Tam yolumuzun üzeri. Doğusur Dağları tam köyümün ardındadır."

Yüksek otlar arasından yürümeye başladı.

Tanis, Nehiryeli'ne baktı.

"Marulina!" diye seslendi Bozkırlı kadına. İleri koşarak Altınay'ın kolunu yakaladı. *"Nikh pat-takh merilar!"* dedi sertçe.

Kadın sabah göğü kadar mavi ve soğuk gözlerle ona baktı. "Hayır," dedi kararla, "köyümüze gidiyorum. Eğer bir şey olduysa bu bizim hatamız.

O canavarlardan bin tane bile bekliyor olsa umurumda değil. Kendi halkımla öleceğim, daha önce de yapmam gerektiği gibi." Sesi kısıldı. Onu izleyen Tanis kalbinin parçalandığını hissetti.

Nehiryeli kollarını kadına doladı ve birlikte doğmakta olan güneşe doğru yürümeye başladılar.

Caramon boğazını temizledi. "İnşallah o şeylerden bin tanesine rastlarım," diye mırıldandı, hem kendi, hem de kardeşinin eşyalarını sırtlarken.

"Hey," dedi hayretle. "Bunlar dolu." Torbasının içine baktı. "Erzak. Birkaç günlük. Kılıcım da kınında!"

"En azından bu konuda sıkılmamıza gerek olmayacak," dedi Tanis ciddi ciddi. "Sen iyi misin Sturm?"

"Evet," diye cevap verdi şövalye. "Uykudan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Tamam o halde. Haydi gidelim. Flint, Tas nerede?" Arkasını dönen Tanis, neredeyse tam arkasında durmakta olan kenderin üzerine düşüyordu.

"Zavallı Altınay," dedi Tas yavaşça. Tanis onun omuzuna vurdu yavaşça. "Belki de korktuğumuz kadar kötü değildir," dedi yarımelf, dalgalanan otlar arasından Bozkırlılar'ı izleyerek. "Belki de savaşçılar onları geri püskürtmüşlerdir ve onlar da zafer ateşleridir."

Tasslehoff içini çekerek Tanis'e kaldırdı bakışlarını, kahve rengi gözleri açılmıştı. "Sen kokuşmuş bir yalancısın Tanis," dedi kender. O günün çok

uzun olacağını hissediyordu.

Alacakaranlık. Kavuşan soluk güneş. Sarı ve ten renkli çubuklar batı göğüne çizgiler çektikten sonra korkunç bir geceye soldular. Yolarkadaşları Krynn üzerinde, ruhlarındaki ürpertiyi kovacak bir ateş bulunamayacağından hiç ısı vermeyen bir ateşin etrafında birbirlerine sokuldular. Birbirleriyle konuşmadılar ama her biri, görmüş oldukları şeyden, bu anlamsızlıktan bir anlam çıkarmaya çalışarak ateşe bakıyordu.

Tanis ömrü boyunca çok korkunç şeyler yaşamıştı. Ama Que-shu köyünün talanı, savaşın dehşetinin bir sembolü olarak hep hatırasında canlı kalacaktı.

Öyle bile olsa, Que-shu'yu hatırladığı zamanlar, aklı o korkunç manzaranın hepsini birden istemediği için sadece kaçışan birkaç görüntü yakalayabiliyordu. Garip bir şekilde Que-shu'nun erimiş taşlarını hatırlayıp duruyordu. Onları çok net hatırlıyordu. Sadece uykularında, dumanları tüten taşlar arasında yatan, eğrilip büğrülmüş, kararmış cesetleri hatırlıyordu.

Taştan koca duvarlar, taştan koca tapınaklar ve yapılar, taştan avluları ve heykel koleksiyonları olan geniş taştan binalar, taştan koca arena - hepsi, yaz günündeki tereyağı gibi erimişti. Köye en az bir önceki şafaktan önce saldırılmış olmalıydı ama taşlar hâlâ için için yanıyordu. Sanki akkor halinde ortalığı kasıp kavuran bir alev bütün köyü yutmuştu. Ama Krynn'da hangi ateş taşları eritebilirdi?

Bir gıcırtı sesi hatırlıyordu; bu sesi duyduğunu ve bu yüzden aklının karıştığını ve kafasında sabit bir fikir halini alan, o ölümcül sessizlik içindeki kasabada duyulan tek sesin kaynağını buluncaya kadar onu merak içinde bıraktığını hatırlıyordu. Sesin kaynağını buluncaya kadar bütün köyü koşarak geçmişti. Diğerleri gelinceye kadar onlara da bağırdığını hatırlıyordu Hepsi erimiş arenaya bakakalmışlardı.

Çanak şeklindeki bir yapının kenarlanndan koca taş blokları akmış, çanağın dibinde eriyik taştan dalgacıklar oluşturmuştu. Tam ortasında -yanmış ve kararmış olan otların üzerinde- kaba bir darağacı duruyordu. Yanmış toprağa iki koca direk, tarifsiz bir güç tarafından kakılmış, direklerin kaideleri darbelerden kıymık kıymık olmuştu. Yerden on ayak yukarda iki direği enlemesine bir direk daha bağlanmıştı. Tahtalar kömürleşmiş ve fiske

fışkı olmuştu. Leşçi kuşlar tepesine tünemişti. Eriyip de birbirine karışmadan önce demir oldukları anlaşılan bir metalden yapılmış olan üç zincir bir ileri, bi geri sallanıyordu. Gıcırtı sesinin nedeni buydu. Her zincirden aşağıya, ceset oldukları ayaklarından anlaşılan birer ceset sallanıyordu. Cesetler insan ceseti değildi; bunlar hobgoblindiler. Bu dehşetli yapının tam tepesinde, enlemesine duran direğe kırık bir kılıç ile saplanmış bir kalkan duruyordu. Vuruklarla dolu kalkanın üzerine kaba Ortak Yazı'yla kazınmış sözler vardı.

Benim emirlerime karşı gelip rehin alanlara işte bu olur. Ya ölürler, ya öldürürler.

Verminaard, diye imzalanmıştı yazı.

Verminaard. Bu isim Tanis'e hiçbir şey ifade etmiyordu.

Diğer görüntüler. Altınay'ın babasının evinin yıkıntıları ortasında durup kırılmış bir vazoyu bir araya getirmeye çalışışını hatırlıyordu. Bir köpek hatırlıyordu -bütün köyde rastladıkları tek canlı- ölü bir çocuğun bedeni yanına kıvrılmış bir köpek. Caramon küçük köpeği okşamak için durmuştu Hayvan önce sindikten sonra koca adamın elini yalamıştı. Sonra çocuğun soğuk yüzünü yaladı, savaşçıya ümitle bakıyordu, bu insanın her şeyi düzeltmesini, minik oyun arkadaşının yeniden koşup gülmesini sağlamasını bekleyerek. Caramon'un koca elleriyle köpeğin yumuşak tüylerini okşadığını hatırlıyordu.

Nehiryeli'nin yanmış ve yıkılmış köyüne bakarken bir taş alıp, amaçsızca elinde tuttuğunu hatırlıyordu.

Sturm'ün darağacının önünde mıhlanmış gibi durup yazıya baktığını hatırlıyordu; sonra şövalyenin dudaklarının dua eder veya sessiz bir ant içercesine kıpırdadığını da hatırlıyordu.

Harabeye dönmüş köyün ortasında durup, bir köşede ağlarken bulduğu Tasslehoffun sırtına avutmak için hafif hafif vuran, o uzun ömrü boyunca birçok trajediye tanık olmuş o cücenin hüzünle çizgilenmiş yüzünü hatırlıyordu.

Altınay'ın çılgınlar gibi hayatta kalanları arayışını hatırlıyordu. Kadın, sonunda sesi kısılıncaya kadar isimlerini seslenip sonra çağrılarına derinden bir cevap bekleyerek etrafı dinleye dinleye kararmış molozlar arasında emeklemiş ve Nehiryeli sonunda onu hiç umut olmadığı konusunda ikna etmişti. Eğer kurtulanlar olduysa bile çoktan kaçmış olmalıydı.

Tek başına, kasabanın ortasında durup içinde ok başlarının bulunduğu toz yığınlarına bakıp, onların ejderan cesetleri olduğunu farkedişini hatırlıyordu.

Soğuk bir elin kolundaki temasını ve büyücünün fısıltılı sesini hatırlıyordu.

"Tanis, ayrılmamız lâzım. Yapabilecek hiçbir şeyimiz yok ve Xak Tsaroth'a varmamız gerek. O zaman öcümüzü alırız."

Böylece Que-shu'dan ayrılmışlardı. Geceye doğru yolculuk ettiler, hiçbiri durmak istemiyor, hepsi artık yorgunluktan, sonunda uyuduklarında hiç kâbus görmeyecekleri şekilde güçleri tükeninceye kadar kendini zorlamak istiyordu.

Ama kâbuslar yine de geldi.

- 13 -

Soğuk şafak.

Asma köprüler. Karanlık su.

Tanis pençe biçiminde ellerin boğazını sıktığını hissetti. Mücadele ederek dövüştü; uyandığında Nehiryeli'nin karanlıkta üzerine eğilmiş onu sertçe sarsmakta olduğunu gördü.

"Ne...?" Tanis doğrulup oturdu.

"Rüya görüyordun," dedi Bozkırlı asık bir yüzle. "Seni uyandırmak zorunda kaldım. Bağırtıların koca bir orduyu üzerimize çekebilirdi."

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldandı Tanis. "Özür dilerim." Kabusun etkisinden kurtulmaya çalışarak doğruldu. "Saat kaç?"

"Şafak vaktine daha birkaç saat var," dedi Nehiryeli yorgun bir sesle.

Oturmakta olduğu yere döndü, sırtını bükük bir ağacın gövdesine dayadı.

Altınay yanında, yerde uyuyordu. Kadın mırıldanmaya, başını sağa sola sallamaya, yaralı bir hayvan gibi küçük hafif iniltili çığlıklar atmaya başladı. Nehiryeli kadının gümüşlü altın saçlarını okşayınca sakinleşti.

"Beni daha önce uyandırmalıydın," dedi Tanis. Omuzlarını ve boynunu ovuşturarak ayağa kalktı. "Nöbet sırası bende."

"Uyuyabilir miyim zannediyorsun?" diye sordu Nehiryeli acı bir tonda.

"Uyumak zorundasın," diye cevap verdi Tanis. "Eğer uyumazsan bizi yavaşlatırsın."

"Benim kabilemdeki insanlar uyumadan günlerce yolculuk yapabilirler," dedi Nehiryeli. Gözleri donuk ve cam gibiydi, sanki bir hiçliğe bakıyordu.

Tanis tam tartışmaya başlayacaktı ki içini çekip sessizleşti. Bozkırlı'nın çektiği ıstırabı hiçbir zaman tam anlamıyla anlayamayacağını biliyordu. İnsanın bütün yaşamı boyunca sahip olduğu dostları ve ailesinin tamamen yok olması öyle harap edici bir şey olmalıydı ki insan bunu hayal etmekten bile çekiniyordu. Tanis ondan ayrılarak, oturmuş bir parça odunu yontmakta olan Flint'in yanına doğru yürüdü.

"Sen biraz uyuyabilirsin," dedi Tanis cüceye. "Ben bir süre nöbet tutarım."

Flint başıyla onayladı. ."Seni bağırırken duydum." Hançerini kınına koydu ve tahta parçasını torbasına soktu. "Que-shu'yu mu müdafaa ediyordun?"

Tanis hatırladıkları karşısında kaşlarını çattı. Buz gibi gecede titreyerek pelerinine iyice sarındı, kukuletasını başına geçirdi. "Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?" diye sordu Flint'e.

"Bozkırlı, Doğu Hikmetyolu diye bir yolda olduğumuzu söylüyor," diye cevap verdi cüce. Omuzlarına bir battaniye çekerek soğuk toprak üzerine uzandı. "Eski bir ana yol. Afet'ten önce de buralardaymış." .

"Herhalde yol bizi Xak T saroth'a götürecek kadar şanslı değilizdir?"

"Nehiryeli öyle olacağını zannetmiyor," diye mırıldandı cüce uykulu uykulu. "Bu yolu kısa bir süre izlediğini söyledi. Ama en azından bizi dağlardan aşırıyormuş." Güzelce bir esnedi, döndü, başını pelerinine dayadı.

Tanis derin derin nefes aldı. Gece yeterince huzur dolu görünüyordu. Que-shu'dan çılgınca kaçarken ne ejderanlara, ne de goblinlere rastlamışlardı. Raistlin'in de söylemiş olduğu gibi ejderanların Que-shu'ya bir savaş hazırlığı olarak değil de asayı aramak için saldırmış oldukları aşikardı. Vurup sonra çekilmişlerdi. Ormanefendisi'nin zaman sınırının -iki gün içinde Xak Tsaroth'ta olmaları- hâlâ geçerli olduğunu tahmin etti Tanis. Bir gün geçmişti bile.

Titreyen yarımelf Nehiryeli'nin yanına yürüdü tekrar.

"Hangi yönde ve ne kadar daha gideceğimiz konusunda bir fikrin var mı?" Tanis Bozkırlı'nın yanına çömeşti.

"Evet," diye başını olumlu bir şekilde salladı Nehiryeli, yanan gözlerini ovuşturarak. "Kuzeydoğuya, Yenideniz'e doğru gitmemiz gerek. Şehrin orada olduğu söylenirdi. Ben oraya hiç gitmedim..." Kaşlarını çattıktan sonra başını salladı. "Oraya hiç gitmedim," diye tekrarladı.

"Yarına kadar varabilir miyiz?" diye sordu Tanis.

"Yenideniz'in Que-shu'dan iki günlük mesafede olduğu söylenir." Barbar içini çekti. "Eğer Xak Tsaroth diye bir yer varsa oraya bir gün içinde varmamız gerekiyor, gerçi Yenideniz'e giden yolun bataklık ve zorlu bir yol olduğunu duymuştum."

Gözlerini yumdu, elleri gayri ihtiyari Altınay'ın saçlarını okşuyordu. Tanis Bozkırlı'nın uyuyacağını umarak sessizleşti. Yarımelf bir ağacın altına oturup geceyi seyretmek için sessizce ilerledi. Sabah Tasslehoffa bir haritası olup olmadığını sormayı aklının bir köşesine yazdı.

Kenderin bir haritası vardı ama Afet'ten öncesine dayandığı için pek bir işe yaramıyordu. Yenideniz, toprak yarıldıktan sonra Turbidus Okyanusu'nun sularının bu yarığa dolmasıyla meydana geldiğinden haritada yoktu. Yine de haritada Xak Tsaroth, Doğu Hikmetyolu diye işaretlenmiş yoldan gidilince kısa bir mesafe ileride bulunuyordu. Eğer geçmeleri gereken topraklar yol verecek olursa o akşamüstü varmaları gerekirdi.

Yolarkadaşları neşesiz bir kahvaltı ettiler, çoğu yiyecekleri ihşahsızca zorla yutuyordu. Raistlin minik bir ateş üzerinde kötü kokulu ot içeceğini yapmıştı; garip gözleri Altınay'ın asası üzerinde oynaşıyordu.

"Ne kadar da kıymete bindi," diye söyledi fikrini yavaşça, "özellikle de şimdi masumların kanlarıyla satın alınmaya kalkıldığı için."

"Buna değer miydi? Halkımın hayatlarına değer miydi?" diye sordu Altınay özelliksiz kahverengi asaya donuk donuk bakarak. Bir gecede yaşlanmıştı

sanki. Gözlerinin altı gri halkalarla lekelenmişti.

Yolarkadaşlarının hiçbiri cevap vermedi, münasebetsiz bir sessizlik içinde hepsi uzaklara baktı. Nehiryeli birdenbire ayağa kalkarak tek başına ormanlara doğru yürüdü. Altınay gözlerini kaldırarak onun peşinden baktı; sonra başı elleri arasında çökerek sessizce ağlamaya başladı.

"Kendini suçluyor." Kadın başını salladı. "Ben de ona yardım etmiyorum. Bu onun suçu değildi."

"Bu kimsenin suçu değil" dedi Tanis yavaşça, ona doğru yürüyerek. Elini kadının omzuna koyarak sertleşmiş boyun kaslarında hissettiği gerginliği ovdu. "Biz anlayamayız. Sadece yolumuza devam edip Xak Tsaroth'da bir cevap bulmayı ümit edebiliriz."

Kadın evet anlamında başını sallayarak gözlerini sildi, derin bir nefes aldı, Tasslehoffun vermiş olduğu bir mendile sümkürdü.

"Haklısın," dedi yutkunarak. "Babam benden utanırdı. Unutmamam lâzım - ben Reisin Kızı'yım."

"Hayır," diye geldi Nehiryeli'nin derin sesi, kadının arkasında ağaçların gölgesinde durduğu yerden. "Sen Reis'sin."

Altınay'ın nefesi kesildi. Ayakları üzerinde Nehiryeli'ne döndü, gözleri hayretle açılmıştı. "Belki de öyleyimdir," diye kekeledi, "ama bunun bir anlamı yok. Halkımız öldü..."

"İzlere rastladım," diye cevap verdi Nehiryeli. "Kimisi kaçmayı başarmış. Büyük bir ihtimalle dağlara kaçmışlardır. Geri döneceklerdir ve sen onların hükümdarı olacaksın."

"Halkımız... hâlâ hayatta!" Altınay'ın yüzü ışıl ısıldı.

"Çok fazla yok. Belki de artık hiç kalmamıştır. Bu, ejderanların onları dağlarda izleyip izlemediklerine bağlı." Nehiryeli omuzlarını silkti. "Yine de, artık sen onların hükümdarısın" -sesine bir burukluk süzülmüştü- "ve ben Reis'in kocası olacağım."

Altınay, adam ona vurmuş gibi sindi. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını salladı. "Hayır, Nehiryeli," dedi yavaşça. "Ben... konuşmuştuk..."

"Öyle mi?" diye kesti kadının sözünü adam. "Dün gece bu konuda düşündüm. Uzun yıllar yoktum. Hayallerimde hep sen vardın - kadın olarak. Hiç farkına varmamıştım ki..." Yutkunarak derin bir nefes aldı. "Altınay'ı bırakmıştım. Döndüğümde Reisin Kızı'nı buldum."

"Benim bir seçeneğim var mıydı?" diye bağırdı Altınay hiddetle. "Babam iyi değildi. Ya ben yönetecektim ya da Arifler kabileyi ele geçirecekti. Bunun neye benzediğini biliyor musun... Reisin Kızı olmanın? Yemek yerken her lokmada, acaba zehirli lokma bu mu diye düşünmenin? Ariflere yönetime el koymaları için bir bahane olmasın diye her gün hazineden askerlere ödemek için para bulmaya çalışmak! Ve her zaman babam oturmuş saçma sapan konuşur, mızmızlanırken ben, Reisin Kızı gibi davranmak zorundaydım." Sesi hıçkırıklarla boğuldu.

Nehiryeli dinledi, yüzü ciddi ve hissizdi. Kadının başının üzerindeki bir noktaya bakıyordu. "Hareket etmemiz lâzım," dedi soğuk bir edayla. "Neredeyse şafak atacak."

Yolarkadaşları eski, engebeli yoldan birkaç mil gitmişlerdi ki yol, kelimenin gerçek anlamıyla bir bataklığa daldı. Zeminin sünger gibi olmaya başladığını farketmişlerdi ve dağ kanyonu ormanının yüksek ve dayanıklı ağaçları giderek azalmaya başlamıştı. Önlerinde garip, eğri büğrü ağaçlar yükseliyordu. Pis ve zehirli bir hava güneşi karartıyordu; hava nefes alınamayacak kadar kötüleşmişti. Raistlin öksürmeye başlayarak ağzını bir mendil ile kapattı. Eski yolun kırık dökük taşları üzerinden gidiyorlar, yolun kenarındaki ıslak, bataklıkımsı zeminden sakınıyorlardı.

Flint, Tasslehoff ile birlikte önden yürüyordu ki cüce aniden büyük bir çığlık atarak bataklık çamuru içinde yok oldu. Sadece başını görebiliyorlardı.

"İmdat! Cüce!" diye bağırdı Tas; diğerleri koşup geldi. "Aşağıdan çekiyor beni!"

Flint siyah, sulu çamur içinde paniğe kapılmış tepinip duruyordu.

"Rahat dur," diye ikaz etti Nehiryeli. "Ölümkasveri'ne düştün. Peşinden gitmeyin!" ileriye atlayan Sturm'ü uyardı. "İkiniz de ölürsünüz. Bir dal bulun."

Caramon körpe bir fidanı yakalayarak derin bir nefes aldı, homurdanarak çekti. Koca savaşçı fidanı köklerken, köklerin gıcırdıyarak koptuğunu duyabiliyorlardı. Nehiryeli yere yatarak dalı cüceye uzattı. Yapış yapış çamura neredeyse burnuna kadar batan Flint dönerek sonunda dalı yakaladı. Savaşçı, ağacı ve ağaca tutunmuş olan cüceyi ölümkasvetinden çekti.

"Tanis!" Kender yarımelfin koluna yapışarak işaret etti. Caramon'un kolu kadar kalın bir yılan, tam cücenin debelenip durduğu sulu çamura doğru kayıyordu.

"Buradan geçemeyiz!" Tanis bataklığı işaret etti. "Belki de geri dönsek daha iyi."

"Vakit yok," diye fısıldadı Raistlin, kumsaati gözleri pırıldıyarak.

"Başka yol da yok," dedi Nehiryeli. Sesi garip geliyordu. "Üstelik geçebiliriz... Ben bir yol biliyorum..."

"Ne?" Tanis ona döndü. "Ben de senin..."

"Buraya gelmiştim," dedi Bozkırlı boğuk bir sesle. "Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama buraya gelmiştim. Bataklıktan geçen yolu biliyorum. Ve yol..." dudaklarını ıslattı.

"Kötülüğün harabe şehrine mi gidiyor?" diye sordu Tanis tüm ciddiyetiyle Bozkırlı sözünü bitirmeyince.

"Xak Tsaroth!" diye tısladı Raistlin.

'Tabii ya," dedi Tanis yavaşça. "Şimdi bir şey ifade etmeye başladı. Asa ile ilgili soruların cevabını bulmak için asanın sana verilmiş olduğu yerden başka nereye gidilir?"

"Ve hemen gitmemiz gerek!" dedi Raistlin ısrarla. "Bu akşam geceyarısına kadar oraya varmamız gerek! "

Bozkırlı öne geçti. Siyah suyun etrafında, basacak sağlam zemin buldu, hepsini bir sıra halinde yürütüyordu; onları yoldan uzaklaştırarak bataklığın derinliklerine götürdü. Demirpençe adını verdiği ağaçlar sudan yükseliyor, kökleri ortalıkta durarak çamura doğru bükülüyorlardı. Dallardan sarmaşıklar sallanıyor; belirsiz patika boyunca uzanıyorlardı. Pus etrafı kaplamıştı ve kısa bir süre sonra kimse birkaç adım ötesini göremez olmuştu. Yavaş gitmek, attıkları her adıma dikkat etmek zorunda kalmışlardı. Yanlış bir adımda, dört bir yanlarını saran pis kokulu, kokuşmuş bataklığa gömülüverirlerdi.

Yol aniden karanlık, bataklık suların içinde bitiverdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Caramon ümitsizce.

"Bu," dedi Nehiryeli, işaret ederek. Sarmaşıkların bükülerek halat gibi kullanılmalarıyla yapılmış kaba bir köprü, bir ağaca tutturulmuştu. Suyun üzerinden örümcek ağı gibi geçiyordu.

"Kim yapmış bunu?" diye sordu Tanis.

"Bilmiyorum," dedi Nehiryeli. "Fakat patikanın geçit vermediği her yerde bunlardan var."

"Size Xak Tsaroth'un terk edilmiş kalmayacağını söylemiştim," diye fısıldadı Raistlin.

"Evet, şey - tanrılardan verilmiş armağana taş atmasak fena olmaz her halde," diye cevap verdi Tanis. "En azından yüzmek zorunda kalmadık."

Sarmaşık köprüden geçmek hoş olmamıştı. Sarmaşıklar, yürümeyi tehlikeli bir hale sokan kaygan yosunlarla kaplanmıştı. Dokunulduğunda yapı insanın tehlikeli bir biçimde sallanmasına neden oluyor, üzerinden kim geçerse hareketi düzensizleşiyordu. Sağ salim diğer tarafa geçmişlerdi ama biraz ilerlemişlerdi ki yeniden bir köprüden geçmek zorunda kaldılar. Ve altlarında ve etraflarında, hep o, içinden garip gözlerin onları aç aç izlediği kara su vardı. Sonunda sert zeminin son bulduğu ve asma köprülerin de olmadığı bir yere geldiler. Önlerinde o yapış yapış sudan başka bir şey yoktu.

"Çok derin değil," diye mırıldandı Nehiryeli. "Beni izleyin. Sadece benim bastığım yerlere basın."

Nehiryeli bastığı yeri iyice yoklayarak önce bir adım, sonra bir adım daha attı; geri kalanlar tam onun arkasında suya basıyorlardı. Bilinmeyen ve görünmeyen şeyler bacakları arasından kayıp geçerken tiksinti ve telaşla suyun içine bakıyorlardı. Yeniden sert toprağa vardıklarında bacakları balçıkla sıvanmıştı; hepsi kokudan öğürüyordu. Bu son yolculuk belki de hepsinden kötüydü. Ormanın dokusu o kadar sık değildi, yeşil pusun arasından güneşin pırıltılarını bile görebiliyorlardı.

Kuzeye gittikçe, toprak da sertleşmeye başladı. Gün ortasına vardıklarında, eski bir meşe ağacının altında sert bir zemin bulan Tanis bir mola verdi. Yolarkadaşları yere çöküp öğlen yemeklerini yemeye ve bataklığı geri bırakacaklarını umutla konuşmaya başladılar. Altınay ve Nehiryeli hariç hepsi. Onlar hiç konuşmadılar.

Flint'in giysileri sırılsıklam olmuştu. Soğuktan titremeye başlayarak eklem yerlerindeki ağrılardan şikayet etmeye başladı. Tanis endişelenmişti. Cücenin romatizmalarının azabileceğini ve onları yavaşlatacağı konusunda söylemiş olduklarını hatırladı. Tanis kenderin omzuna dokunarak onu bir kenara çekti.

"Torbalarının birinde cücenin kemiklerindeki ürpertiyi alacak bir şey olduğunu biliyorum, bilmem anlatabildim mi," dedi Tanis yavaşça.

"A, elbette Tanis," dedi Tas yüzü aydınlanarak. Önce bir torbasını, sonra öbürünü kurcaladıktan sonra parlak, gümüş renkli bir matara çıkarttı. "Brendi. Otik'in en iyisi."

"Bunun parasını vermedin herhalde?" diye sordu Tanis sırıtarak.

"Ödeyeceğim," diye cevap verdi kender gücenerek. "Oraya bir daha gittiğim sefer."

"Tabii." Tanis onun omuzunu okşadı. "Birazını Flint ile paylaş. Çok fazla değil ama," diye uyardı. "Biraz içini ısıtsın diye."

"Tamam. Ve biz önden gideriz - biz kudretli savaşçılar." Tanis diğerlerinin yanına dönerken Tas gülerek cüceye doğru sıçradı. Diğerleri sessizce öğlen yemeğinden kalanları toplayarak hareket etmeye hazırlanıyordu. Hepimiz Otik'in en iyi brendisinden biraz istifade edebiliriz, diye düşündü Tanis. Altınay ile Nehiryeli bütün bir sabah boyunca birbirleriyle konuşmamışlardı. Onların bu halet-i ruhiyesi herkesin üzerine bir tatsızlık yaymıştı. Tanis, o ikisinin yaşamakta olduğu işkenceye son verebilecek hiçbir şey düşünemiyordu. Bütün umudu zamanın yaraları sarmasındaydı.

Öğle yemeğinden sonra Yolarkadaşları, ormanın sık kısmı gerilerinde kaldığı için yol boyunca daha büyük bir hızla, bir saat kadar ilerlediler. Tam bataklıktan çıktıklarını düşünüyorlardı ki sert toprak aniden bitiverdi. Yorgun argın, kokudan mideleri ağızlarına gelmiş bir halde olan yolarkadaşları bir kez daha kendilerini bataklık çamuru içinden geçerken buldular. Sadece Flint ile Tasslehoff bataklığın tekrar başlamasından etkilenmemişti. Bu ikisi diğerlerinin çok önüne geçmişti. Kısa bir süre sonra Tasslehoff, Tanis'in brendiden biraz içmeleri konusundaki uyarısını "unuttu". Sıvı kanlarını ısıtmış, kasvetli havayı dağıtmıştı; böylece kender ile cüce boşalıncaya kadar matarayı birbirlerine geçirmişlerdi ve yolda ejderanlarla karşılaşırlarsa neler yapacakları hakkında şakalar yaparak yürüyorlardı.

"Taş keserim onları hemen," dedi cüce, hayali bir savaş baltasını savurarak. "Vuuu! - tam kertenkelenin midesine."

"Bence Raistlin bir bakışıyla bile onları taş eder!" Tas büyücünün ciddi yüzünü ve aksi ifadesini taklit etti. İkisi de önce yüksek sesle gülerek sonra kıkırdayıp Tanis onları duydu mu duymadı mı diye arkalarına bakarak sustular.

"Eminim Caramon birini çatalına geçirerek yerdi!" dedi Flint.

Tas gülmekten katılarak gözlerindeki yaşı sildi. Cüce kükredi. İkili aniden süngerimsi toprağın sonuna vardı. Tasslehoff, Flint'i tam kafa üstü bataklık suyuna dalacakken yakaladı. Bataklık asma bir köprünün aşamayacağı kadar genişti. Geniş gövdesi iki kişinin üzerinde yan yana yürüyebileceği kadar geniş bir köprü oluşturan, koca bir demirpençe ağacı suyun üzerinde duruyordu.

"Bak şimdi bu bir köprü!" dedi Flint bir adım gerileyerek kütüğü tam ortalamak için. "Artık o acaip yeşil ağlar üzerinde örümcekçilik oynamak yok. Haydi gidelim."

"Diğerlerini beklesek mi?" diye sordu Tasslehoff hafifçe. "Tanis ayrılmamızı istemez."

"Tanis mi? Hıh!" Cüce dudak büktü. "Ona gösteririz."

"Tamam," diye kabul etti Tasslehoff neşeyle. Devrik ağacın tepesine sıçrayıverdi. "Dikkat et," dedi biraz kaydıktan sonra hemen dengesini yeniden sağlayarak. "Kaygan." Kollarını açarak birkaç adım attı; ayaklarını bir yaz panayırında gördüğü bir ip cambazı gibi dışa gelecek şekilde aça aça yürüyordu.

Cüce kenderin ardından tırmandı; ağır çizmeleri kütüğü hantal hantal çiğniyordu. Flint'in aklının brendisiz kısmı ona, bunu ayıkken yapamayacağını söylüyordu. Bu kısım aynı zamanda diğerlerini beklemeden köprüden geçtikleri için bir ahmak olduklarını da söylüyordu, ama o dinlemedi. Kendini yeniden gencecik hissediyordu.

Kendini Muhteşem Mirgo olmanın büyüsüne kaptıran Tasslehoff, başını kaldırıp baktığında gerçekten de izleyicileri olduğunu gördü - ejderan denen şeylerden biri kütükte önüne atlamıştı. Görüntü Tas'ı hemen ayılttı. Kender korkudan etkilenmezdi ama çok şaşırdığı kesindi. İki şeyi yapacak kadar aklı kalmıştı. İlk önce yüksek sesle bağırdı, "Tanis, pusu!" diye. Sonra hoopak asasını kaldırıp, koca bir yay çizerek savurdu. Bu hareket ejderanı gafil avladı. Yaratığın nefesi kesilerek kütükten geriye, su kenarına atladı. Bir an dengesi bozulan Tas hemen dengesini sağlayarak ne yapması gerektiğini düşündü. Etrafına bakınarak kıyıda başka ejderanların da olduğunu gördü. Silahlı olmadıklarını görünce aklı karıştı. Daha bu gariplik üzerinde düşünemeden arkasından bir kükreme sesi duydu. Cüceyi unutmuştu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Flint.

"Ejder-oğlu-ejder-belaları," dedi Tas hoopakını kavrayıp pusa doğru bakarak. "Önde iki tane var! Bak geliyorlar! "

"Haydi kahrolasıca, yolumdan çekil!" diye hırladı Flint. Sırtına uzanarak baltasını aradı.

"Nereye gidebilirim ki?" diye bağırdı Tas deliler gibi. "Eğil!" diye seslendi cüce.

Kender, o ejderanlardan biri pençeli elleri uzanmış üzerine doğru gelirken kendini kütüğün üzerine atarak eğildi. Flint, yakınlarda bir ejderan olsaydı kellesini uçurabilecek şekilde bütün gücüyle baltasını savurdu. Ama ne yazık ki hesabını yanlış tutmuştu ve baltanın keskin ağzı, ellerini havada sallayıp garip sözcükler mırıldanan ejderanın önünden ıslık çalarak geçti.

Flint'in baltasını savurmasından doğan hareket cücenin kendi etrafında dönmesine neden olmuştu. Ayağı kaygan kütük üzerinden kaydı ve yüksek sesle bağırarak sırt üstü suya düştü.

Raistlin ile yıllarca beraber olmuş olan Tasslehoff ejderanın bir büyü yapmakta olduğunu farketti. Hoopak asası elinde, kütüğe yüzü koyun yatan kender ne yapması gerektiği hakkında bir karara varıncaya kadar bir buçuk saniyesi olduğunu biliyordu. Cüce altındaki suda nefes almaya çalışıyor, çırpınıyordu. Birkaç metre ilerde, ejderan belli ki şeytani büyüsünün sonuna yaklaşıyordu. En kötü şeyin bile büyülenmekten daha iyi olacağı kararına varan Tas derin bir nefes alarak kütükten aşağı daldı.

"Tanis! Pusu!"

"Lanet olasıca!" diye küfretti Caramon, kenderin sesi sisin içinden, ileriden bir yerlerden onlara doğru gelirken.

Yollarını kapatan sarmaşıklara ve ağaç dallarına söverek hepsi sesin geldiği yere doğru koşmaya başladılar. Orman içinden ağaç dallarını ezerek çıktıklarında devrilmiş demirpençe ağacından köprüyü gördüler. Gölgelerden dört ejderan çıkarak yollarını kesti.

Aniden yolarkadaşları kendi ellerini dahi pek seçemedikleri, arkadaşlarınınkini ise hiç göremedikleri yoğun bir karanlığa daldılar.

"Büyü!" diye tısladığını duydu Raistlin'in Tanis. "Bunlar büyü kullanıcıları. Yana çekilin. Onlarla dövüşemezsiniz."

Sonra Tanis büyücünün şiddetli bir ıstırapla bağırdığını duydu. "Raist!" diye bağırdı Caramon. "Nerede... ah..." Bir inilti ve ardından ağır bir bedenin yere çarpışını duyudu.

Tanis ejderanların konuşmalarını duydu. Elini kılıcına atarken aniden burnunu ve ağzını tıkayan yoğun, yapış yapış bir maddeyle baştan aşağı sıvanıverdi. Kurtulmaya çalıştıkça daha beter yapışıyordu. Yanında Sturm'ün sövüp saydığını duydu, Altınay bağırdı ama Nehiryeli'nin sesi boğulmuştu, sonra Tanis'in üzerine bir sersemlik geldi. Dizleri üzerine çöktü, hâlâ kollarını yanlarına yapıştıran örümcek ağı gibi şeyle cebelleşerek.

Sonra yüzükoyun düşerek doğal olmayan bir uykuya daldı.

- 14 -

Ejderanların tutsakları

Yattığı yerde nefes almaya çalışan Tasslehoff ejderanların baygın yatan arkadaşlarını götürmeye hazırlanışlarını izledi. Kender, bataklığın yanındaki bir çalılığın altına güzelce gizlenmişti. Cüce yanına serilmiş, kendinden geçmiş yatıyordu. Tas ona vicdan azabıyla baktı. Başka hiç çaresi yoktu. Panik içindeki Flint kenderi de soğuk sular içine çekmişti. Eğer cücenin başına hoopak asası ile vurmasaydı ne o, ne öbürü sağ salim suyun üzerine çıkamazdı. Yarı baygın cüceyi sudan çıkartarak bir çalılığın altına gizledi.

Tasslehoff daha sonra ejderanlar arkadaşlarını, anladığı kadarıyla büyülü ömrümcek ağımsı şeylerle bağlarken çaresizce seyretmek zorunda kalmıştı. Hepsinin baygın -belki de ölü- olduklarını görmüştü, çünkü bir çaba sarfetmiyorlar, dövüşmeye kalkmıyorlardı.

Kender, ejderanların Altınay'ın asasını almaya çalışmasını izlerken acı bir zevk aldı. Belli ki asayı tanımışlardı, çünkü asanın başında, gırtlaktan gelen dilleriyle karga gibi konuşuyor, coşku dolu el hareketleri yapıyorlardı. İçlerinden biri -büyük bir ihtimalle liderleri- asayı tutmak için uzandı. Mavi ışıktan bir şimşek çaktı. Tiz bir çığlık atan ejderan asayı elinden düşürerek Tas'ın pek kibar sözcükler olmadığını tahmin ettiği sözler mırıldanarak bataklık kıyısı boyunca hoplamaya başladı. En sonunda lider zekice bir yol buldu. Altınay'ın torbasından kürkten bir battaniye çekerek battaniyeyi yere serdi. Yaratık eline bir sopa alarak bununla asayı battaniyenin üzerine itti. Sonra asayı ihtiyatla kürke sararak, paketi zaferle kaldırdı.

Ejderanlar, Kenderin arkadaşlarının ağlara sarılı bedenlerini kaldırarak taşıdılar. Diğer ejderanlar peşlerinden izliyor, yolarkadaşlarının torbalarını ve silahlarını taşıyorlardı.

Ejderanlar gizlenmiş kenderin çok yakınından ilerlerken Flint aniden homurdanarak kıpırdadı. Tas elini cücenin ağzına yapıştırdı. Ejderanlar duymuş gibi görünmüyor, yürümeye devam ediyordu. Tas, onlar geçerken solmakta olan akşamüstü ışığında arkadaşlarını açıkça gördü. Derin bir uykuda gibi görünüyorlardı. Caramon horluyordu bile. Kender Raistlin'in uyku büyüsünü hatırladı ve ejderanların arkadaşları üzerine uyguladığı şeyin bu olduğuna karar verdi.

Flint yine inledi. Sıranın sonlarındaki ejderanlardan biri durarak çalılığa doğru baktı. Tas hoopak asasını eline alarak cücenin başının üzerinde tuttu - gerekirse diye. Ama gerek kalmamıştı. Ejderan omuzlarını silkip kendi kendine mırıldanarak gruba yetişmek için aceleyle seyirtti. Sonunda rahat bir nefes alan Tas, elini cücenin ağzından çekti. Flint gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Ne oldu?" diye inledi cüce, eli başında.

"Köprüden düşüp başını bir kütüğe çarptın," dedi Tas aceleyle.

"Öyle mi?" Flint kuşku duyarmış gibi bakıyordu. "Bunu hiç hatırlamıyorum. O ejderan denen şeylerden birinin üzerime doğru geldiğini hatırlıyorum; sonra suya düştüğümü hatırlıyorum..."

"Evet düştün işte, o yüzden boşu boşuna itiraz edip durma," dedi Tas aceleyle ayağa kalkarak. "Yürüyebilir misin?"

"Elbette yürüyebilirim," dedi cüce hemen. Ayağa kalktığında biraz sallandıysa da durmayı başardı. "Millet nerede?"

"Ejderanlar onları tutsak aldı ve götürdü."

"Hepsini mi?" Flint'in ağzı bir karış açık kaldı. "Öylece alıp görürdüler ha?"

"Bu ejderanlar büyü kullanıcısıydı," dedi Tas sabırsızca, bir an önce yola çıkmak için acele ediyordu. "Büyü yapıyorlar galiba. Onların canını yakmadılar, Raistlin hariç. Galiba ona korkunç bir şey yaptılar. Geçerlerken onu gördüm. Berbat görünüyordu. Ama öyle olan bir tek o var." Kender,

cücenin ıslak giysisinin koluna asıldı. "Haydi gidelim - onları izlememiz gerek."

"Evet, elbette," diye söylendi Flint etrafına bakınarak. Sonra elini yeniden başına götürdü. "Miğferim nerede?"

"Bataklığın dibinde," dedi Tas sinirle. "Gidip almak ister misin?"

Cüce kasvetli suya korkunç bir bakış attı, içi titredi ve çabucak sırtını döndü. Elini yeniden başına koydu, büyük bir şişlik hissediyordu. "Başımı çarptığımı hiç hatırlamıyorum gerçekten de," diye mırıldandı. Sonra aniden bir şey hatırladı. Deliler gibi sırtını araştırdı. "Baltam!" diye bağırdı.

"Sus!" diye azarladı onu Tas. "Hiç olmazsa hayattasın. Şimdi diğerlerini kurtarmamız lâzım."

"Peki hiç silahımız olmadan, irice bir sapan ile bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun?" diye homurdandı Flint, hızla ilerleyen kenderin ardından ayaklarını yere sert sert basarak gidiyordu.

"Bir şeyler düşünürüz," dedi Tas kendinden emin; gerçi morali o kadar düşmüştü ki, neredeyse ayaklarına dolaşacaktı.

Kender ejderanların izini hiç zorlanmadan buldu. Yolun eski ve çok kullanılmış olduğu belliydi; sanki yüzlerce ejderan ayağı burayı çiğnemişti. İzleri inceleyen Tasslehoff aniden, dosdoğru bu canavarların kurduğu büyük bir kampa giriyor olabileceklerini farketti. Omuzlarını silkti. Böyle önemsiz ayrıntılara üzülmeye gerek yoktu.

Ne yazık ki Flint aynı felsefeye sahip değildi. "Burada koca bir ordu var!" dedi nefesi kesilen cüce, kenderi omuzundan yakalayarak.

"Evet, şey..." Tas durumu mütalaa etmek için bir durdu. Sonra yüzü aydınlandı. "Bu çok daha iyi. Onlardan ne kadar çok olursa, bizi görme ihtimalleri o kadar az olur." Tekrar yola koyuldu. Flint kaşlarını çattı. Bu mantıkta yanlış olan bir şeyler vardı ama o anda ne olduğunu bir türlü bulamıyordu; çok ıslaktı ve tartışamayacak kadar da üşümüştü. Sonra o da kenderin düşündüğü şeyi düşünüyordu: Bunun dışında ellerindeki tek

seçenek tek başlarına bataklığa kaçmak ve arkadaşlarını ejderanların elinde bırakmaktı. Bu da bir seçenek bile sayılmazdı.

Bir yarım saat daha yürüdüler. Güneş pusları kan kırmızısı bir renge bulayarak battı, ve bu kasvetli bataklığa gece hızla çöktü.

Kısa bir süre sonra önlerinde alevlenen bir ışık gördüler. Yoldan ayrılarak çalılıklara süzüldüler. Kender bir fare kadar sessiz hareket ediyordu; cüce ayaklarının altında çatırdayan dallara basıyor, ağaçlara çarpıyor, çalılıklar arasında dikkatsizce hareket ediyordu. Neyse ki ejderan kampında kutlamalar vardı ve bir ordu dolusu cüce yaklaşacak olsaydı bile duymazlardı. Flint ile Tas tam ateş ışığının dışında bir yere diz çöküp seyrettiler.

Cüce aniden kendere öyle büyük bir şiddetle asılmıştı ki neredeyse onu deviriyordu.

"Koca Reorx!" diye sövdü Flint işaret ederek. "Bir ejderha!" Tas hiçbir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı. Ejderanlar dev gibi siyah bir ejderhanın önünde dans edip, secdeye varırken kender ile cüce şaşkınlık dolu bir dehşet içinde seyrediyordu. Yaratık yıkık dökük, kubbeli bir yapının içine gizlenmişti. Başı ağaçların tepelerinden daha yüksekti, kanatlarının uzunluğu ise muazzam. Cüppeler giyen bir ejderan, ejderhanın önünde eğilerek, yerde, ele geçirdikleri silahların yanındaki asayı işaret etti.

"Bu ejderhada garip bir şeyler var," diye fısıldadı Tas, birkaç dakika seyrettikten sonra.

"Yani ejderha diye bir şeyin olmaması lâzım geldiği gibi mi?"

"Evet, tam üstüne bastın," dedi Tas. "Baksana şuna. Yaratık ne kıpırdıyor, ne de bir şeye tepki veriyor. Öylece oturuyor. Ben hep ejderhaların daha hareketli olacaklarını düşünmüştüm, sen ne dersin?"

"Git de ayaklarını gıdıkla o zaman!" diye homurdandı Flint. "O zaman hareket neymiş görürsün!"

"Galiba bunu yapacağım," dedi kender. Daha cüce bir şey söyleyemeden Tasslehoff çalılıktan emekleyip çıkarak, gölgeden gölgeye kaçıp kampa doğru yaklaştı. Flint sıkıntıdan saçını sakalını yolabilirdi ama kenderi durdurmaya çalışmak artık korkunç sonuçlar doğururdu. Cüce izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Tanis!"

Yarımelf birinin koca bir boşluktan kendisine seslendiğini duydu. Cevap vermeye çalıştı ama ağzı yapışkan bir maddeyle doluydu. Başını salladı. Sonra omuzlarında bir el hisseti, oturmasına yardımcı olmuştu. Gözlerini açtı. Geceydi. Oynaşan ışıktan bir yerlerde koca bir ateşin yandığını tahmin edebiliyordu. Sturm'ün endişeli görünen yüzü yakınlarda bir yerdeydi. Tanis içini çekip şövalyenin omuzunu tutmak için uzandı. Konuşmaya çalıştı ama yüzüne ve ağzına yapışmış olan örümcek ağı gibi yapışkan şeyin parçacıklarını çekiştirmek zorunda kaldı.

"Ben iyiyim," dedi Tanis konuşabildiği zaman. "Neredeyiz?" Etrafına bakındı. "Herkes burada mı? Yaralı var mı?"

"Bir ejderan kampındayız," dedi Sturm yarımelfin ayağa kalkmasına yardım ederek. "Flint ile Tasslehoff yok ve Raistlin de yaralı."

"Kötü mü?" diye sordu Tanis, Sturm'ün yüzündeki ciddi ifadeden telaşlanarak.

"Pek iyi değil," diye cevap verdi şövalye.

"Zehirli ok," dedi Nehiryeli. Tanis Bozkırlı'ya döndü ve hapishanelerini ilk kez açıkça gördü. Bambudan yapılmış bir kafes içindeydiler. Ejderan muhafızlar dışarıda duruyor, uzun kıvrık kılıçları çekilmiş, hazır bekliyorlardı. Kafesin gerisinde yüzlerce ejderan bir kamp ateşinin etrafını almışlardı. Ve kamp ateşinin üzerinde...

"Evet," dedi Sturm, Tanis'in hayretler içindeki ifadesini görerek. "Bir ejderha. Biraz daha çocuk masalı. Raistlin zevkten bayılabilir."

"Raistlin..." Tanis kafesin bir köşesinde, pelerini ile örtünerek yatan büyücünün üzerine eğildi. Genç büyücü ateşler içinde tir tir titriyordu. Altınay yanına diz çökmüştü; kadının eli büyücünün alnındaydı, ak saçlarını geriye doğru okşuyordu. Büyücü baygındı. Başı nöbetler içinde savruluyor, garip sözler mırıldanıyor, bazen yüksek sesle anlaşılmaz emirler veriyordu. Yüzü neredeyse kardeşininki kadar soluk olan Caramon yanında oturuyordu. Altınay, Tanis'in soru dolu bakışını yakalayıp başını üzgün üzgün salladı; gözleri yansıttıkları ateş ışığında iri ve parıltılı görünüyordu. Nehir yeli Tanis'in yanına gidip durdu.

"Altınay bunu boynunda bulmuş," dedi, başparmağıyla işaret parmağı arasında tüylü bir ok ucunu tutuyordu. Büyücüye sevgiyle olmasa da belli bir acıma duygusuyla baktı. "Kanında hangi zehirin yanmakta olduğunu kim bilebilir?"

"Eğer asamız olsaydı..." dedi Altınay.

"Doğru," dedi Tanis. "Nerede asa?"

"Orada," dedi Sturm, ağzında kayık bir tebessümle. İşaret etti. Tanis'in bakışları, yüzlerce ejderciği geçtikten sonra tam siyah ejderhanın önünde, Altınay'ın kürk battaniyesi üzerinde duran asaya ulaştı.

Uzanarak kafesin parmaklığını tuttu Tanis. "Kırabiliriz," dedi Sturm'e. "Caramon bunu incecik bir dal gibi kırar."

"Eğer burada olsaydı Tasslehoff da bunu ince bir dal gibi kırıverirdi," dedi Sturm. "Tabii o zaman ejderha bir yana, bu yaratıklardan başa çıkmamız gereken birkaç yüz tane olurdu sadece."

"Tamam. Büyütme." Tanis içini geçirdi. "Flint ile Tas'a ne olduğu ile ilgili bir fikrin var mı?"

"Nehiryeli, tam Tas pusuya düştük diye bağırdıktan sonra suya düşen bir şeyin sesini duymuş. Eğer şansları varsa kütüğün altına dalarak bataklığa doğru kaçmışlardır. Eğer yoksa..." Sturm sözünü bitirmedi.

Tanis ateşin ışığını görmemek için gözlerini kapattı. Kendini yorgun hissediyordu; dövüşmekten yorulmuştu, öldürmekten yorulmuştu, çamurlar içinde yürümekten yorulmuştu. Yeniden uzanıp, uykuya dalmak için can atıyordu. Onun yerine gözlerini açtı, kafesin içinde gezindi, parmaklıkları sarstı. Ejderanlardan bir muhafız geri dönerek kılıcını kaldırdı.

"Ortak dili konuşabiliyor musun?" diye sordu Tanis, Krynn'de kullanılan ortak dillerin en basit, en kaba olanıyla.

"Konuşabiliyorum. Ve belli ki senden çok daha güzel elf pisliği," diye alay etti ejderan. "Ne istiyorsun?"

"Grubumuzdan biri yaralandı. Onu tedavi etmenizi istiyoruz. Bu zehirli oka iyi gelecek bir panzehir verin ona."

"Zehir mi?" Ejderan kafese baktı. "Ah, evet büyü kullanıcısı." Yaratık gırtlağının derinlerinden gurultu sesleri çıkardı, belli ki kahkaha olması gereken bir sesti bu. "Hasta öyle mi? Evet, zehir çabuk işler. Büyü kullanıcısı istemiyoruz etrafta. Parmaklıkların ardında bile çok tehlikeli. Ama, endişelenmeyin, yalnız kalmayacak - yakında siz de ona katılacaksınız. Aslında onu kıskanmalısınız. Sizin ölümleriniz o kadar çabuk olmayacak."

Ejderan sırtını dönerek nöbet arkadaşına bir şey söyleyip pençe gibi parmaklarıyla kafesin olduğu tarafı işaret etti. Her ikisi de gurultulu kahkahalarla öttüler. İçinde tiksinti ve hiddetin kabarmakta olduğunu hisseden Tanis yeniden Raistlin'e baktı.

Büyücü gitgide kötüleşiyordu. Altınay elini Raistlin'in boynuna koydu, nabzını hissedebilmek için ve sonra başını salladı. Caramon'dan bir inilti sesi çıktı. Sonra bakışları dışarıda kahkahalar atıp konuşan ejderanlara kaydı.

"Dur... Caramon!" diye bağırdı Tanis, ama çok geç kalmıştı.

Yaralı bir hayvan gibi kükreyen koca savaşçı ejderanlara doğru sıçradı. Bambu önünde dayanamadı; paramparça olan kıymıkları etlerine battı. Öldürme arzusuyla gözü dönen Caramon hiç farketmedi bile. Tam savaşçı

yanından geçerken Tanis sırtına atladıysa da Caramon onu üzerindeki sineği kovan bir ayı gibi silkeleyiverdi.

"Caramon, seni ahmak..." diye homurdandı Sturm ve Nehiryeli ile birlikte kendilerini savaşçının üzerine attılar. Fakat Caramon'u sevkeden hiddetiydi.

Arkasını dönen ejderanlardan biri kılıcını kaldırdı ama Caramon silahı havaya uçurdu. Yaratık koca adamın bir yumruğuyla kendinden geçerek yere serildi. Birkaç saniye içinde ellerinde okları ve yayları altı ejderan peydahlanıp savaşçıyı çevirdi. Sturm ile Nehiryeli boğuşararak Caramon'u yere yatırdılar. Üzerine oturan Sturm, altında Caramon'un gevşediğini ve boğulacak gibi hıçkırdığını hissedinceye kadar başını çamurda tuttu.

Tam o anda, son derece tiz ve ince bir ses çınladı. "Savaşçıyı bana getirin!" dedi ejderha.

Tanis ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Ejderanlar silahlarını indirerek ejderhaya bakmak için döndüler; hayretle birbirlerine bakarak aralarında mırıldandılar. Nehiryeli ile Sturm ayağa kalktı. Caramon yerde, hıçkırıklarla boğulmuş yatıyordu. Ejderhanın yakınındaki ejderanlar çabucak geri çekilerek etrafında yarımdaire oluştururken muhafızlar birbirlerine huzursuzca bakıyordu.

Tanis'in, silahları üzerindeki nişanlardan bir çeşit komutan olduğunu tahmin ettiği bir yaratık siyah ejderhaya aval aval bakmakta olan ejderanlara doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" diye bir cevap istedi komutan. Ejderan Ortak Dil'de konuştu. Yakından dinleyen Tanis bunların değişik türler olduğunu farketti - belli ki cüppeli ejderanlar büyü kullanıcıları ve rahiplerdi. Büyük bir ihtimalle bu ikisi kendi dillerinde anlaşamıyorlardı. Asker ejderciğın canının sıkkın olduğu belliydi.

"Sizin şu Bozak rahibiniz nerede? O bize ne yapmamız gerektiğini söyler! "

"Tarikatımın büyüğü burada değil." Cüppeli ejderan hızla kendini toparladı. "Onlardan biri buraya uçtu ve onu Hükümdar Verminaard ile asa konusunda konuşmak için götürdü."

"Ama ejderha, rahip burada olmadığı zaman hiç konuşmazdı." Komutan sesini alçalttı. "Benim oğlanlar bundan hoşlanmadı. Bir an önce bir şeyler yapsanız fena olmayacak! "

"Neden gecikiliyor?" Ejderhanın sesi uluyan bir rüzgâr gibi feryat ediyordu. "Bana savaşçıyı getirin!"

"Ejderhanın dediğini yapın." Cüppeli ejderan pençeli eliyle işaret etti. Birkaç ejderan öne atılıp Tanis'i, Nehiryeli'ni ve Sturm'ü parçalanmış kafese itekledi ve kan revan içinde kalmış Caramon'u kaldırdı. Onu ejderhanın önüne sürüklediler, sırtı parlayan ateşe dönmüştü. Yakınında mavi kristalden asayla Raistlin'in asası silahları ve torbaları duruyordu.

Caramon canavarla yüzleşmek için başını kaldırdı, gözleri yaştan ve yüzünü kesen bambu parçalarından akan kanla bulanmıştı. Kamp ateşinden yükselen dumandan belli belirsiz görebildiği ejderha tam önünde yükseliyordu.

"Adaletimiz hızlı ve kesin işler insan pisliği," diye tısladı ejderha. Konuşurken koca kanatlarını çırpıyor, onları yavaş yavaş yayıyordu. Ejderanların nefesi tıkanarak gerilemeye başladılar; canavarın yolundan çekilmeye çalışırken birbirleri üzerine devrilenler de oluyordu. Belli ki neyin geleceğini biliyorlardı.

Caramon yaratığa korkmadan bakıyordu. "Kardeşim ölüyor," diye bağırdı. "Bana ne istersen yap. Senden sadece tek bir şey istiyorum. Kılıcımı bana geri ver ki dövüşerek öleyim!"

Ejderha tiz bir sesle kahkaha attı; ejderanlar de korkunç bir biçimde guruldayıp gaklayarak ona katıldı. Ejderhanın kanatları havayı dövdü, bir ileri bir geri sallanmaya başladı, hani sanki savaşçının üzerine sıçrayıp onu yutuverecekmiş gibi.

"Bu çok eğlenceli olacak. Silahını verin ona," diye emretti ejderha. Çırptığı kanatları kampı kırbaçlayan rüzgarlar yaratıyor, ateşten kıvılcımlar saçmasına neden oluyordu.

Caramon ejderan muhafızları kenara itti. Eliyle gözlerini sildikten sonra silah yığınına giderek kendi kılıcını çekti. Sonra ejderhayla yüzleşmek iç döndü; bir teslimiyet ve hüzün kazınmıştı yüzüne. Kılıcını kaldırdı.

"Orada tek başına ölmesine izin veremeyiz!" dedi Sturm sertçe ve o aradan kurtulup Caramon'un yanına gitmek için hazırlanarak ileri doğru bir adım attı.

Aniden, arkalarındaki gölgeler arasından bir ses geldi. "Şışşşt... Tanis!"

Yarımelf arkasına döndü. "Flint!" diye bağırdıktan sonra endişelenen ejderan muhafızlara baktı, ama onlar Caramon ile ejderhanın gösterisine dalmışlardı. Tanis hızla cücenin durduğu yere, kafesin arkasına doğru gitti.

"Çabuk buradan git!" diye emretti yarımelf. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Raistlin ölüyor ve ejderha..."

"O Tasslehoff," dedi Flint kısaca. ;

"Ne?" Tanis cüceye bakakaldı. "Saçmalama."

"Ejderha, Tasslehoff," diye tekrarladı Flint sabırla.

Tanis ilk kez söyleyecek söz bulamıyordu. Cüceye bakakaldı.

"Ejderha sazlardan örülmüş," diye fısıldadı cüce aceleyle. "Tasslehoff arkasına geçerek baktı. İçinde donanımı var. Ejderhanın içine oturan herkes kanatlarını çırpıp bir boru içinden konuşabilir. Herhalde rahipler buralarda asayişi böyle sağlıyor. Herneyse, kanatları çırpan ve Caramon'u yemekle tehdit eden Tasslehoff."

Tanis'in ağzı bir karış açık kaldı. "Ama ne yapacağız? Yine de etrafta yüz kadar ejderan var. Eninde sonunda ne olduğunu anlayacaklardır."

"Sen, Nehiryeli ve Sturm, Caramon'un yanına gidin. Silahlarınızı, torbaları ve asayı kapın. Ben Altınay'ın Raistlin'i ormana taşımasına yardım ederim. Tasslehoffun aklında bir şeyler var. Siz hazır olun yeter."

Tanis homurdandı.

"Ben de en az senin kadar memnunum halimden," diye söylendi cüce "Yaşamlarımızı sıçan beyinli bir kenderin eline bırakıyoruz. Ama... sonuç olarak ejderha olan o."

"Gerçekten de öyle," dedi Tanis tiz çığlıklar atan, uluyan, kanatlarını çırpan, bir ileri-bir geri sallanan ejderhaya bakarak. Ejderanlar ejderhaya ağızları bir karış açık, hayretle bakıyorlardı. Tanis, Sturm ve Nehiryeli'ni kollarından tutarak Raistlin'in yanından ayrılmamış olan Altay'ın yanına götürdü. Yarımelf olanları anlattı. Sturm ona, sanki Raistlin kadar aklını kaçırmış gibi baktı. Nehiryeli başını salladı.

"Eh, sizin daha iyi bir planınız var mı?" diye sordu Tanis.

Her ikisi birden, önce ejderhaya sonra Tanis'e bakarak omuzlarını kaldırdılar.

"Altınay cüceyle gidecek," dedi Nehiryeli.

Kadın karşı koymaya kalkıştı. Adam kadına baktı, gözlerinde bir mânâ yoktu; kadın sözünü yutarak sessizleşti.

"Evet," dedi Tanis. "Raistlin ile kalın hanımefendi, lütfen. Asayı size getiririz."

"Çabuk olun o zaman," dedi bembeyaz dudaklarının arasından kadın. "Onu kaybetmek üzereyiz."

"Acele ederiz," dedi Tanis ciddiyetle. "İçimde öyle bir his var ki, bir kez orada hareket başlayınca her şey çok çabuk gelişecek!" Kadının elini okşadı. "Haydi." Ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı.

Nehiryeli'nin gözleri hâlâ Altınay'ın üzerindeydi. Konuşmaya yeltendi, sonra başını tedirgince sallayarak Tanis'in yanında durmak için tek bir söz söylemeden döndü. Sturm de onlara katıldı. Üçü ejderan muhafızların arkasına süzüldü.

Caramon kılıcını kaldırdı. Kılıç ateş ışığında parladı. Ejderha adeta kudurdu; bütün Ejderanlar, anırarak ve kılıçlarını kalkanlarına vurarak

geriledi. Ejderhanın kanatlarından çıkan yel, ateşten küller ve kıvılcımlar savurarak yakınlardaki bazı bambu kulübeleri tutuşturdu. Ejderanlar buna dikkat etmedi, onlar av için sabırsızlanıyorlardı. Ejderha çığlık atıp uludu; Caramon ağzının kuruduğunu ve karın kaslarının kasıldığını hissetti. İlk kez yanında kardeşi olmadan bir dövüşe girecekti; bu düşünce kalbinin acıyla sızlamasına neden oldu. Tam ileri sıçrayıp saldıracaktı ki Tanis, Sturm ve Nehiryeli aniden yanında beliriverdiler.

"Arkadaşımızın tek başına ölmesine izin vermeyiz!" diye bağırdı yarımelf ejderhaya küstahça. Ejderanlar deliler gibi tezahürat ediyordu.

"Gidin burdan Tanis!" diye azarladı Caramon; yüzü kızarmış, göz yaşlarıyla iz iz olmuştu. "Bu benim dövüşüm."

"Kapa çeneni de dinle!" diye emretti Tanis. "Hem kendi kılıcını, hem de benimkini al Sturm. Nehiryeli, sen de silahlarını, torbaları ve kaybettiklerinizin yerine birkaç da ejderan silahı kap. Caramon, sen iki asayı al."

Caramon ona baktı. "Ne..."

"Ejderha Tasslehoff," dedi Tanis. "Açıklayacak zaman yok. Sen dediğimi yap! Asayı al ve ormana götür. Altınay bekliyor." Elini savaşçının omuzuna koydu. Tanis onu ittirdi. "Git! Raistlin neredeyse bitti! Bu onun tek. şansı."

Söylenenler Caramon'un kafasına girdi. Bir yandan ejderanlar bağırırken o silah yığınına koşarak hem mavi kristalden asayı, hem de Raistlin'in Magius'un Asası'nı kaptı. Sturm ile Nehiryeli silahlandılar; Sturm, Tanis'e kılıcını getirdi.

"Ve şimdi ölmeye hazırlanın insanlar!" diye çığlık attı ejderha. Kanatlar silkindi ve havada kanat çırpmaya başlayan yaratık aniden uçmaya başlamıştı. Ejderanlar telaşla gaklayıp bağırdılar, kimi ormana kaçıyor kimi kendisini yüzü koyun yere atıyordu.

"Şimdi!" diye bağırdı Tanis. "Koş Caramon!"

Koca savaşçı ormana, Altınay ile Flint'in kendisini beklediğini gördüğü yere doğru hızla koşmaya başladı. Önünde bir ejderan belirdi, ama Caramon koca kolunun bir hareketiyle onu savuruverdi. Arkasında çılgın bir gürültü duyuyordu, Sturm, Solamnca bir savaş çığlığı atıyor, ejderanlar bağırıyordu. Başka ejderanlar da atladı Caramon'un üzerine. O da mavi kristalden asayı, Altınay'ın kullandığı gibi kullanıyor, asayı koca sağ elinde geniş bir yay çizerek savuruyordu. Asadan mavi ışıklar fırlamıştı; ejderanlar geri çekildi.

Caramon ormana varınca Raistlin'in Altınay'ın ayaklarının dibinde yattığını gördü; anca nefes alıyordu. Altınay asayı Caramon'un elinden kaparak büyücünün hareketsiz bedeni üzerine koydu. Flint başını sallayarak' seyrediyordu. "İşe yaramayacak," diye mırıldandı cüce. "Bitti."

"Çalışması lâzım," dedi Altınay ciddiyetle. "Lütfen," diye mırıldandı, "bu asanın efendisi her kimse, lütfen bu adamı iyileştirsin. Lütfen." Bilmeden bunu tekrarlayıp durdu kadın. Caramon bir süre gözlerini kırpıştırarak izledi. Sonra etrafındaki ağaçlar muazzam bir alevle parladı.

"Cehennem adına!" dedi bir nefeste Flint. "Şuna bak!"

Caramon tam dönmüştü ki sazdan ejderhanın kafa üstü alev alev yanan ateşe düştüğünü gördü. Alev içindeki kütükler havaya fırladı, kıvılcımlar yağmur gibi kampın üzerine indi. Ejderanların bambu kulübelerinin bazısı tutuşmuş, bazıları ise çoktan alev alev yanıyordu. Sazdan ejderha son kez korkunç bir çığlık attıktan sonra tutuştu.

"Tasslehoff!" diye sövdü Flint. "O kahrolasıca kender... o onun içinde!" Caramon onu durduramadan cüce alevler içindeki ejderan kampına doğru koşmaya başladı.

"Caramon..." diye mırıldandı Raistlin. Koca savaşçı kardeşinin yanına diz çöktü. Raistlin hâlâ solgundu ama gözleri açılmış, pırıl pırıldı. Kardeşine güçsüzce yaslanarak oturdu ve kuduran ateşe doğru baktı. "Neler oluyor?"

"Emin değilim," dedi Caramon. "Tasslehoff bir ejderha olduktan sonra her şey birbirine karıştı. Sen dinlen yeter." Savaşçı dumana doğru baktı, kılıcı elinde, saldırabilecek ejderanlara karşı hazır bekliyordu.

Fakat ejderanların o anda tutsakları pek umursadıkları söylenemezdi. Koca tanrı-ejderhaları tutuştuktan sonra daha küçük olan cins panik içinde ormana kaçıyordu. Daha büyük ve belli ki diğer cinsten daha akıllı olan birkaç cüppeli ejderan etraflarında şiddetlenen bu korkunç kargaşayı bir hale yola sokabilmek için boşu boşuna uğraşıp duruyordu.

Sturm, düzenli bir karşılıkla karşılaşmadan ejderanlar arasından dövüşerek yolunu açıyordu. Tam ağaçlar arasındaki açıklığın kenarına, bambu kafesin yanına gelmişti ki Flint yanından geçti, kampa doğru koşuyordu!

"Hey! Nereye..." diye bağırdı Sturm cüceye.

"Tas... ejderhanın içinde!" Cüce durmadı.

Sturm dönerek siyah sazdan ejderhanın göğe yükselen alevler içinde yanmakta olduğunu gördü. Yoğun bir duman yukarı doğru kaynıyor, kampı örtüyordu; nemli ve ağır bataklık havası dumanın daha fazla yükselmesini ve dağılıp gitmesini önlüyordu. Ejderhanın alev almış parçalarından biri kampa doğru infilak edince her yana kıvılcımlar yağmaya başladı. Sturm başını eğerek pelerini üzerine düşen kıvılcımları kovaladıktan sonra kısa bacaklı Flint'in peşinden koşarak hemen yetişti.

"Flint," dedi nefes nefese, cücenin kolunu yakalayarak. "Bir yararı yok. O fırının içinde kimse canlı kalamaz! Diğerlerinin yanına dönmeliyiz..."

"Beni bırak!" Flint o kadar hiddetle kükredi ki Sturm hayret içinde onu bıraktı. Cüce yeniden yanan ejderhaya doğru koştu. Sturm içini geçirerek onun peşinden koştu, gözleri dumandan sulanmaya başlamıştı.

"Tasslehoff Burrfoot!" diye bağırdı Flint. "Seni gerzek kender seni! Neredesin?"

Hiç cevap yoktu.

"Tasslehoff!" diye bağırdı Flint çığlık çığlığa. "Eğer kaçışımızı rezil edersen seni gebertirim. Ondan bana yardım et..." Sıkıntı, üzüntü, hiddet ve dumandan yaşlar inmeye başladı cücenin yanağından.

Sıcaklık katlanılacak gibi değildi. Sturm'ün ciğerlerini kavurmuştu; şövalye burada daha fazla nefes alamayacaklarını, alırlarsa kendilerinin de yok olacağını biliyordu. Cüceyi, gerekirse bayıltmaya karar vererek sıkı sıkı tutmuştu ki alevlerin kenarında bir hareket gördü. Gözlerini ovuşturarak daha yakından baktı.

Ejderha yerde yatıyordu, başı hâlâ alevler içindeki bedene, sazdan uzun bir boyun ile bağlıydı. Başı henüz alev almamıştı, ama alevler sazdan boynu yemeye başlamışlardı. Kısa bir süre sonra başı da alev alacaktı. Sturm kıpırtıyı bir daha gördü.

"Flint! Bak!" Sturm kelleye doğru koşmaya başladı, peşinde cüce güçlükle yürüyerek gidiyordu. Ejderhanın ağzından deliler gibi tepinen, canlı mavi pantolonu içinde iki minik bacak çıkıyordu.

"Tas!" diye seslendi Sturm. "Çık! Kafa alev almak üzere!"

"Çıkamıyorum! Sıkıştım!" diye geldi boğuk bir ses.

Flint, Tas'ın bacaklarını yakalamış çekerken, telaşla kenderi nasıl serbest bırakabileceğini düşününen Sturm ejderhanın başına baktı.

"Üff! Kes şunu!" diye bağırdı Tas.

"Bir işe yaramıyor," diye pufladı cüce. "Çok kötü sıkışmış."

Cehennem ateşi ejderhanın boğazından yukarı tırmanıyordu.

Sturm kılıcını çekti. "Kellesini kopartabilirim," diye mırıldandı Flint'e doğru, "ama bu onun tek şansı." Kenderin boyunu göz kararıyla ölçüp, başının nerede olabileceğini tahmin eden ve ellerinin başının üzerine uzanmamış olduğunu ümit eden Sturm kılıcını ejderhanın boynu üzerine kaldırdı.

Flint gözlerini kapadı.

Şövalye derin bir nefes alarak kılıcını, gövdesi ile başını birbirinden ayıracak şekilde ejderhaya indirdi. İçindeki kenderden bir bağırtı koptu ama can acısından mıdır, yoksa hayretten midir, Sturm anlayamadı.

"Çek!" diye bağırdı cüce.

Flint sazdan kafayı tutmuş, alev almış boyundan ayırıyordu. Aniden dumanların içinden uzun boylu, kara bir suret belirdi. Sturm elinde kılıcı hazır dönmüştü ki bunun Nehiryeli olduğunu gördü.

"Siz ne yap..." Bozkırlı ejderhanın kafasına bakakaldı. Belki de Flint ile Sturm delirmişti.

"Kender oraya sıkıştı!" diye seslendi Sturm. "Kafayı burada parçalayamayız, etrafımızda ejderanlarla! Yapmamız gereken..."

Sesi ateşin gürültüsünde boğuldu, ama Nehiryeli sonunda ejderhanın ağzından çıkan mavi bacakları gördü. Ellerini göz deliklerinden birinden sokarak ejderhanın başının bir yanını yakaladı. Sturm de diğer yandan tutunca birlikte, -içindeki kenderle- başı kaldırdılar ve kampın içinden koşturmaya başladılar. Karşılaştıkları birkaç ejderan bu korkunç görüntüye bakarak kaçmıştı zaten.

"Haydi Raist," dedi Caramon endişeyle, kolu kardeşinin omuzunda. "Ayağa kalkmaya çalışmalısın, bunu başarmalısın. Buradan ayrılmak için hazır olmamız gerek. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben kendimi nasıl hissederim?" diye fısıldadı Raistlin acı acı. "Beni tut. Evet! Şimdi bir an için beni rahat bırak." Bir ağaca yaslandı; titriyordu ama ayaktaydı.

"Elbette Raist," dedi Caramon incinmiş bir halde gerileyerek. Altınay tiksintiyle Raistlin'e baktı, kardeşinin ölmekte olduğunu düşünen Caramon'un hüznünü hatırlayarak. Diğerlerine bakmak için yoğunlaşan dumana doğru başını çevirdi.

Önce Tanis belirdi, o kadar hızlı koşuyordu ki Caramon'a çarptı. Koca savaşçı yarımelfin hızını kesip, onu koca kollarıyla yakaladı.

"Teşekkürler!" dedi Tanis nefesi kesilerek. Elleri dizlerinde eğilerek nefeslendi. "Diğerleri nerede?"

"Seninle değiller miydi?" dedi Caramon kaşlarını çatarak.

"Ayrıldık." Tanis derin derin nefes aldıktan sonra duman ciğerlerini kaplamış gibi öksürdü.

"SuTorakh!" diye söze karıştı Altınay, korku dolu bir sesle. Tanis ile Caramon telaşla arkalarına dönüp duman dolu kampa doğru bakınca acayip bir görüntünün dönmekte olan dumanlar arasından belirdiğini gördüler. Çatallı mavi bir dili olan bir ejderha kafası onlara doğru saldırıya geçmişti. Tanis gözlerine inanamayarak kırpıştırdı; sonra arkasından öyle bir ses duydu ki paniğe kapılıp ağacın tepesine fırlayacaktı neredeyse. Midesi ağzında, kılıcı elinde arkasına döndü. Raistlin gülüyordu.

Tanis büyücünün güldüğünü daha önce hiç duymamıştı -Raistlin bir çocukken bile- ve bir daha da hiç duymamayı ümit etti. Bu garip, tiz, alaycı bir kahkahaydı. Caramon kardeşine hayret, Altınay dehşetle baktı. Sonunda Raistlin'in kahkahası geçti, büyücü sessiz sessiz gülmeye başladı, altın gözleri alev alev yanan ejderan kampını yansıtıyordu bir yandan.

Tanis'in tüyleri ürpererek geriye dönüp baktığında gerçekten de ejderhanın başının Sturm ve Nehiryeli tarafından taşındığını gördü. Flint başında bir ejderan miğferi önden koşturuyordu. Tanis onları karşılamak için koştu.

"Neler oluyor..."

"Kender buraya sıkıştı!" dedi Sturm. Nehiryeli ile birlikte kafayı yere bıraktılar, her ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Onu çıkartmamız lâzım."

Sturm gülmekte olan Raistlin'i ihtiyatla gözledi. "Nesi var onun? Hâlâ zehirin etkisi geçmedi mi?"

"Hayır, daha iyi," dedi Tanis, ejderhanın başını inceleyerek. "Çok acı," diye mırıldandı Sturm yarımelfin yanına diz çökerek. "Tas, sen iyi misin?" diye seslendi Tanis, koca ağzı içine bakmak için kaldırarak.

"Galiba Sturm saçlarımı biçti!" diye hayıflandı kender.

"Kelleni biçmediğine şükret!" diye homurdandı Flint.

"Onu tutan ne?" diye eğildi Nehiryeli ejderhanın ağzına bakmak için.

"Emin değilim," dedi Tanis, yavaşça küfrederek. "Bu kahrolasıca dumanda bir şey göremiyorum." Ayağa kalkıp sıkıntıyla içini çekti. "Ve bir an önce buradan gitmemiz gerek! Yakında ejderanlar örgütlenirler. Caramon buraya gel. Bak bakalım tepesini kopartabilecek misin."

Koca savaşçı gelip sazdan ejderhanın başının önünde durdu. Ayaklarını sıkı sıkı bastıktan sonra derin bir nefes aldı ve homurdanıp göğsünü şişirdi. Bir an için bir şey olmadı. Tanis koca adamın kollarındaki kasların şiştiğini, bacaklarındaki kasların gerginliği içine çektiğini gördü. Caramon'un yüzüne kan hücum etti. Sonra parçalanmakta olan tahtanın sesleri duyulmaya başlandı. Ejderhanın başı keskin bir çatırtıyla ayrıldı. Ejderhanın başı elleri arasında aniden ikiye ayrılınca Caramon geriye doğru tökezledi.

Tanis uzandı, Tas'ın elini yakaladığı gibi çekip onu kurtardı. "İyi misin?" diye sordu. Kender ayaklarının üzerinde duramıyor gibiydi, ama yüzündeki tebessüm her zamanki gibi kocamandı.

"Ben iyiyim," dedi Tas yüzü aydınlanarak. "Sadece biraz kulaklarım çınlıyor." Sonra yüzü karardı. "Tanis," dedi, yüzü pek de olağan olmayan bir endişeyle kırışarak. Tepesindeki uzun kuyruğunu elledi. "Saçım?"

"Hepsi yerinde," dedi Tanis gülümseyerek.

Tas rahat bir nefes aldı. Sonra konuşmaya başladı. "Tanis, bu olabilecek en mükemmel şeydi... öyle uçmak. Sonra Caramon'un yüzündeki ifade..."

"Hikayen bekleyebilir," dedi Tanis sertçe. "Buradan ayrılmamız lâzım Caramon? Kardeşinle bunu başarabilir misiniz?"

"Tabii, siz yürüyün," dedi Caramon.

Raistlin ileri doğru tökezleyip, kardeşinin güçlü kollarının yardımını kabul etti. Büyücü bölünmüş ejderha kafasını görerek hırıltılı bir ses çıkardı, omuzları suratsız bir zevkle sessiz sessiz sarsılıyordu.

- 15 -

Kaçış. Kuyu.

Kara kanatlardaki ölüm.

Yanan ejderan kampından yükselen duman kara bataklık arazinin üzerine çökmüş, yol arkadaşlarını garip ve kötü yaratıklardan korumuştu. Duman hayaletler gibi bataklıkların üzerinde yüzüyor, gümüş ayın önünden süzülüyor, yıldızları örtüyordu. Yol arkadaşları bir ışık yakmayı göze alamadılar -Raistlin'in asasından çıkacak olan ışığı bile- çünkü her yandan yeniden düzeni sağlamaya çalışan ejderan komutanlarının öttürdükleri boruları duyabiliyorlardı.

Onları Nehiryeli yönlendiriyordu. Tanis her zaman orman bilgisiyle gurur duyduğu halde bu kara sisli bataklık içinde bütün yön duyularını yitirmişti. Dumanlar aralandığı zaman bir görünüp bir kaçan yıldızlar ona kuzeye gittiklerini gösteriyordu.

Daha pek ilerlememişlerdi ki Nehiryeli yanlış bir adım atarak dizlerine kadar çamura gömüldü. Tanis ile Caramon, Bozkırlı'yı sudan çekip çıkarttıktan sonra Tasslehoff önden ilerleyerek zemini hoopak asasıyla yoklamaya başladı. Her seferinde batıyordu asa.

"Yürüyerek geçmekten başka çare yok," dedi Nehiryeli ciddi bir yüzle.

Suyun en sığ olduğunu tahmin ettikleri bir yol bulan grup, sert toprağı bırakarak çamurun içine daldı. İlk başlarda ancak bilek derinliğindeydi, daha sonra dizlere kadar çıktı. Kısa bir süre sonra daha da derinleşmeye başlayınca Tanis, Tasslehoffu taşımak zorunda kaldı; kıkırdayan kender Tanis'in boynuna sarıldı. Flint sebatla bütün yardım tekliflerini reddetti;

hatta sakalının ucu ıslandığında bile. Sonra yok oluverdi. Onu izlemekte olan Caramon cüceyi sudan çıkartıp, ıslak bir çuval gibi omzuna alıverdi; cüce homurdanamayacak kadar yorgundu ve korkmuştu. Raistlin suyun içinden tökezleyerek gidiyor; ıslanmış cübbesi onu aşağıya çekiyordu. Zehir yüzünden hâlâ yorgun ve hasta olan büyücü sonunda yere yığıldı. Sturm onu yakalayarak bataklık içinden kâh sürükleyip kâh taşıyarak ilerlemesini sağladı.

Buz gibi suda bir saat kadar bata çıka yürüdükten sonra sonunda sert toprağa vardılar ve soğuktan tir tir titreyerek dinlenmek için yere çöktüler.

Ağaçlar gıcırdayıp, homurdanmaya; dalları kuzeyden aniden kopup gelen bir rüzgarla eğilmeye başladı. Rüzgar sisi tutam tutam yamalar halinde savuruyordu. Yerde yatmakta olan Raistlin başını kaldırıp baktı. Büyücünün nefesi tıkandı. Telaşla doğruldu.

"Fırtına bulutları." Öksürmekten katıldı; konuşmak için uğraştı. "Kuzeyden geliyorlar. Hiç vaktimiz yok. Hiç vakit yok! Hemen Xak Tsaroth'a varmalıyız. Çabuk olun! Ay batmadan önce!"

Herkes başını kaldırıp baktı. Yoğunlaşan bir karanlık geliyordu kuzeyden, yıldızları yutarak. Tanis de büyücüyü harekete geçiren aynı aciliyet hissini paylaşıyordu. Yorgun argın ayağa kalktı. Tek bir söz söylemeyen grubun geri kalanları da ayağa kalkarak, başlarında Nehiryeli, tökezleyerek ilerlediler. Fakat karanlık bataklık suyu bir kez daha yollarına çıktı.

"Bir daha mı!" diye homurdandı Flint.

"Hayır, artık sudan geçmemize gerek yok. Gelin bakın," dedi Nehiryeli. Suyun kenarına götürdü onları. Orada, ıslak zeminden dışarı fırlayan diğer yıkıntıların yanı sıra bir dikili taş, bataklığın diğer kıyısına köprü olsun diye ya devrilmiş ya da buraya özellikle sürüklenmişti.

"Önce ben geçeyim," diye gönüllü oldu Tas, büyük bir enerjiyle uzun taşın üzerine sıçrayarak. "Hey, bu şeyin üzerinde yazılar var. Bir çeşit rün."

"Bir göreyim!" diye fısıldadı Raistlin, o tarafa doğru aceleyle seyirterek. Emir sözcüğünü söyledi, "Şirak," ve asanın ucundaki kristal, ışık içinde

kaldı.

"Çabuk ol!" diye homurdandı Sturm. "Yirmi mil içindeki herkese burada olduğumuzu duyurduk."

Fakat Raistlin aceleye getirilemiyordu. Işığı, örümcek ağı gibi rünlerin üzerinde tuttu, dikkatle inceleyerek. Tanis ile diğerleri de dikili taşın üzerine çıkarak büyücüye katıldı.

Kender eğilerek rünlere minik eliyle dokundu. "Ne diyor Raistlin? Okuyabiliyor musun? Lisan çok eskiye benziyor."

"Çok eski," diye fısıldadı büyücü. "Afet'ten daha öncelere dayanıyor. Ründe şöyle diyor:

Etrafınızı saran Büyük Xak Tsaroth Şehri'nin güzelliği,

insanlarının güzelliğini ve cömert hareketlerini yansıtır.

Tanrılar rahmetleriyle evimizi ödüllendirsin.

"Ne korkunç!" diye içi titredi Altınay'ın, etrafındaki harabeye, viraneye bakarken.

"Tanrılar onları ödüllendirmişler hakikatten de," dedi Raistlin dudakları alaycı bir tebessümle aralanarak. Kimse konuşmadı.

Sonra Raistlin fısıldadı, "Dulak," ve yok oldu ışık. Aniden gece çok daha karanlık göründü gözlerine. "Yolumuza devam etmemiz gerek," dedi büyücü. "Mutlaka bu yerin bir zamanlar ne olduğunu gösterecek, bu devrik taştan başka şeyler de vardır."

Dikili taştan geçerek sık ormana girdiler. İlk başlarda hiç yol yok gibiydi, daha sonra Nehiryeli dikkatle araştırınca sarmaşıklar ve ağaçlar arasından

kesilip açılmış bir yol buldu. Yolu incelemek için eğildi. Doğrulduğunda yüzü ciddiydi.

"Ejderanlar mı?" diye sordu Tanis.

"Evet," dedi ağır ağır. "Pençeli bir sürü ayak. Ve kuzeye, doğruca şehre gidiyorlar."

Tanis fısıltıyla, "Burası o yıkık şehir mi - sana asayı verdikleri şehir?" diye sordu.

"Ve ölümün kara kanatları olduğu şehir," diye ekledi Nehiryeli. Gözlerini kapattı, elleriyle yüzünü sıvazlayarak. Sonra derin, kesik kesik bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum -ama neden böyle olduğunu da bilmiyorum."

Tanis elini Nehiryeli'nin koluna koydu. "Elflerin bir lafı vardır:

'Sadece ölüler korkmaz.' "

Nehiryeli'nin elini kendi eliyle kavraması Tanis'i şaşırttı. "Şimdiye kadar hiç elf tanımamıştım," dedi Bozkırlı. "Halkım elflere güvenmezdi, elflerin Krynn ve insanları hiç düşünmediğini söylüyorlardı. Sanırım halkım yanılmıştı. Seni tanıdığıma çok memnun oldum Qualinostlu Tanis. Seni dostum addediyorum."

Tanis Bozkırlılar hakkında, bu sözle Nehiryeli'nin her şeyini, hatta hayatını bile yarımelf için feda edeceğini kastettiğini bilecek kadar bilgiye sahipti. Arkadaşlık sözü, Bozkırlılar arasında kutsal bir sözdü.

"Sen de benim dostumsun Nehiryeli" dedi Tanis sadece. "Hem sen, hem Altınay benim dostlarımsınız."

Nehiryeli, yakınlarında asasına dayanmış duran, gözleri kapalı, yüzü acı ve yorgunlukla gerilmiş Altınay'a çevirdi bakışlarını. Nehiryeli'nin yüzü kadına bakarken şefkatle yumuşadı. Sonra yeniden sertleşti, gurur yeniden sertlik maskesini çekti yüzüne.

"Xak Tsaroth uzakta değil," dedi soğukça. "Ve bu izler eski." Ormana giden yolda başı çekti. Kısa bir mesafe yürüdükten sonra kuzey patikası aniden kaldırım taşlarına dönüştü.

"Bir cadde!" diye nida etti Tasslehoff.

"Xak Tsaroth'un dış mahalleleri!" diye nefes aldı Raistlin.

"Tam zamanı!" Flint etrafına bezginlikle bakındı. "Ne düzensizlik! Eğer insanlığa verilebilecek en büyük armağan buradaysa iyi gizlenmiş demektir!"

Tanis de aynı fikirdeydi. Yürüdükçe, geniş cadde onları yeri taş döşeli açık bir avluya götürdü. Doğuda, dört uzun sütun vardı; sütunların bir zamanlar destekledikleri bina yıkıntı halinde duruyordu. Yerden dört ayak kadar yükselen koca, yıkılmamış yuvarlak taştan bir duvar vardı. Ne olduğuna bakmak için oraya giden Caramon bunun bir kuyu olduğunu söyledi.

"Çok derin," dedi. İyice eğildi, içine baktı. "Çok da kötü kokuyor."

Kuyunun kuzeyinde, Afet'ten yıkılmadan kurtulmuş tek yapı olduğu anlaşılan bir bina vardı. Bembeyaz taştan son derece güzel bir biçimde inşa edilmişti; uzun, ince sütunlarla destekleniyordu. Kocaman altın kapıları ay ışığında pırıldıyordu.

"Bu eski tanrıların bir tapınağıydı," dedi Raistlin, başkasından çok kendine. Fakat yanında duran Altınay alçak sesli fısıltısını duydu.

"Bir tapınak mı?" diye tekrarladı binaya bakarak. "Ne kadar güzel." Garip bir şekilde büyülenerek binaya doğru yürüdü.

Tanis ile diğerleri etrafı araştırdılar, yakınlarda başka sağlam bina yoktu. Yivlerle süslü sütunlar yerlerde yatıyordu; kırık parçaları eski güzelliklerini göstermek istercesine bir hizaya dizilmişti. Heykeller kırılmış yatıyordu; bazılarının da yüzleri korkunç biçimde tahrip edilmişti. Her şey eskiydi, o kadar eskiydi ki cüce bile kendini genç hissetti.

Flint bir sütunun üzerine oturdu. "Evet, geldik işte." Raistlin'e göz kırparak esnedi. "Şimdi ne yapacağız büyücü?"

Raistlin'in ince dudakları aralandı, ama daha bir cevap veremeden Tasslehoff bağırdı, "Ejderan!"

Hepsi ellerinde silahlarıyla döndü. Bir ejderan hareket etmeye hazır bir vaziyette kuyunun ağzından onlara bakıyordu.

"Durdurun şunu!" diye bağırdı Tanis. "Diğerlerini uyaracak!"

Fakat kimse yetişemeden ejderan kanatlarını açarak kuyunun içine uçtu. Gözleri mehtapta pırıldıyan Raistlin kuyuya koştu ve kenarından içeri baktı. Ellerini sanki bir büyü yapacakmış gibi kaldırdı, tereddüt etti, sonra kolları iki yanına düştü. "Yapamam," dedi. "Düşünemiyorum. Konsantre olamıyorum. Uyumam gerek!"

"Hepimiz çok yorgunuz," dedi Tanis bezginlikle. "Eğer orada, aşağıda bir şeyler varsa, onu uyarmış olmalı. Artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Dinlenmemiz lâzım."

"Bir şeyi uyarmak için gitti," diye fısıldadı Raistlin. Cüppesine sıkı sıkı sarınarak gözlerini dört açıp etrafına bakındı. "Hissedemiyor musunuz? Hiçbiriniz mi? Yarımelf? Kötülük uyanıp ortaya çıkmak üzere."

Sessizlik çöktü.

Sonra Tasslehoff taş duvara tırmanarak aşağıya baktı. "Bakın! Ejderan aşağıya doğru tıpkı bir yaprak gibi süzülüyor. Kanat çırpmıyor..."

"Sus!" diye sözünü kesti Tanis.

Tasslehoff yarımelfe hayretle baktı - Tanis'in sesi gergindi ve hiç de doğal çıkmıyordu. Yarımelf sinirle yumruklarını sıkarak kuyuya bakıyordu. Her şey sakindi. Çok sakin. Fırtına bulutları kuzeye doğru toplanıyordu, ama hiç rüzgâr yoktu. Hiçbir dal gıcırdamıyor, hiçbir yaprak kıpırdamıyordu. Gümüş ay ile kızıl ay, insanın gözünün ucuyla baktığında gerçek dışı ve eğri büğrü görünen ikiz gölgeler düşürüyordu.

Sonra, Raistlin yavaş yavaş kuyunun yanından geriledi, sanki korkunç bir tehlikeyi önünden savmak istercesine ellerini kaldırmıştı..

"Ben de hissediyorum." Tanis yutkundu. "Nedir o?"

"Evet, nedir o?" Eğilen Tasslehoff merakla kuyunun içine baktı. Kuyu en az büyücünün kum saati gözleri kadar derin ve karanlıktı.

"Oradan uzaklaş!" diye bağırdı Raistlin.

Büyücünün korkusu ve bir şeylerin korkunç bir biçimde yanlış gittiği hissinin artmasından etkilenen Tanis, Tas'a doğru koşmaya başladı. Fakat o ancak hareket etmeye başlamıştı ki altındaki yerin sarsılmaya başladığını hissetti. Kender, altındaki taş duvar çatırdayıp çökerken hayret içinde bir çığlık attı. Tas, altındaki korkunç siyahlığa doğru kaymaya başladığını hissetti. Elleri ve ayaklarıyla deliler gibi çırpınarak, ufalanan taşlara tutunmaya çalıştı. Tanis çaresizlik içinde bir hamlede bulundu ama çok uzaktaydı.

Nehiryeli, Raistlin'in çığlığını duyduğunda hareket etmeye başlamıştı; uzun boylu adamın hızlı ve uzun adımları onu hemen kuyunun kenarına ulaştırmıştı. Tas'ı yakasından yakalayan Bozkırlı, tam taşlar ile harçlar aşağıdaki karanlığa yuvarlanırken onu çekip çıkarttı.

Yer yeniden sarsıldı. Tanis, uyuşmuş aklını ne olup bittiğini anlamak için zorladı. Sonra kuyudan soğuk bir hava yukarı uğradı. Rüzgar avludaki pislikleri ve yaprakları havaya savurarak yüzüne ve gözlerine batırdı.

"Kaçın!" diye bağırmaya çalıştı Tanis, ama kuyudan püskürüp çıkan kötü kokuyla tıkandı.

Afet'ten sonra ayakta kalmış olan sütunlar sallanmaya başladı. Yolarkadaşları korkuyla kuyuya bakmaya başladılar. Sonra Nehiyeli bakışlarını başka yöne çevirdi. "Altınay..." dedi etrafına bakarak. Tas'ı yere bıraktı. "Altınay!" Kuyunun derinliklerinden yüksek, tiz bir çığlık yükselirken olduğu yerde kalakaldı. Ses o kadar yüksek ve o kadar tizdi ki kulaklarını yırttı. Nehiryeli deliler gibi Altınay'ı arıyor, adını sesleniyordu.

Tanis sesle sersemlemişti. Hareket edemezken Sturm'ü gördü, eli kılıcında yavaş yavaş kuyudan geriliyordu. Raistlin'i gördü -büyücünün hayaletimsi yüzü metalik bir sarı ile pırıldıyor, altın gözleri kızıl ayın ışığıyda al al görünüyor, Tanis'in duyamadığı bir şeyler haykırıyordu. Tasslehoffun kuyuya doğru gözleri patlamış, hayretle baktığını gördü. Sturm avludan koşup, kenderi bir koltuğunun altına alarak ağaçlara doğru kaçtı. Caramon yorgun kardeşine doğru koştu, onu yakaladı ve saklanmak için yola koyuldu. Tanis kuyudan kötü bir canavarın çıkmakta olduğunu biliyordu, ama bir türlü hareket edemiyordu. "Kaç, aptal, kaç" sözleri aklının içinde çığlıklar atıyordu.

Nehiryeli de kuyunun yakınında duruyor, içinde büyümekte olan korkuyla savaşıyordu: Altınay'ı bulamıyordu! Kenderi kuyuya yuvarlanmasın diye kurtarırken dikkati dağılınca Altınay'ın yıkılmamış tapınağa doğru gittiğini görmemişti. Ayağının altındaki zemin sallanırken o dengesini sağlayabilmek için gayret sarf ederek deliler gibi etrafına bakındı. Yüksek ve tiz çığlık sesi, yerin zonklaması ve titremesi korkunç, kâbusumsu hatıraları yeniden canlandırmıştı.

"Kara kanatlı ölüm." Terleyip titremeye başladı; sonra düşüncelerini Altınay üzerinde toplamak için kendini zorladı. Kadının ona ihtiyacı vardı; onun o güç gösterisinin sadece korkusunu, kuşkusunu, tereddüdünü gizleyen bir maske olduğunu biliyordu - bunu bir tek o bilebilirdi. Çok korkacaktı ve onu hemen bulması gerekiyordu.

Kuyunun taşları kaymaya başlayınca Nehiryeli uzaklaşırken gözüne Tanis ilişti. Yarımelf bağırıyor ve Nehiryeli'nin arkasını, tapınağı işaret ediyordu. Nehiryeli, Tanis'in bir şeyler söylediğini biliyordu ama o tiz çığlıktan hiçbir şey duyamıyordu. Sonra anladı! Altınay! Nehiryeli kadının yanına gitmek için döndü ama dengesini kaybederek dizleri üzerine düştü. Tanis'in ona doğru koşmaya başladığını gördü.

Derken kuyudan dehşet fışkırdı - ateşli kâbuslarının dehşeti. Nehiryeli gözlerini kapattı ve bir daha bir şey görmedi.

Bu ejderhaydı.

Tanis, kanının damarlarından çekilip de onu kıpırtısız ve cansız bıraktığını hissettiği o ilk anlarda ejderhanın kuyudan fırlayışını seyrederken şöyle düşündü: "Ne şahane... ne şahane..."

Tüm kayganlığı ve siyahlığıyla yükseldi ejderha, pırıltılı kanatları katlanmış duruyor, pulları parıldıyordu. Gözleri erimiş kayaların renginde, kızıl-kara parlıyordu. Ağzı bir hırıltıyla açıldı; dişleri haince, bembeyaz parlıyordu. Uzun, kırmızı dili, gece havasını teneffüs ettikçe kıvrılıyordu. Kuyunun sınırından kurtulan ejderha, yıldızları söndürüp mehtabı silerek kanatlarını gerdi. Her kanadın ucunda Lunitari'nin ışığında kan kırmızısı gibi parlayan safi beyaz pençeler vardı.

Tanis'in o güne kadar hiç hayal etmediği bir korku midesini buruyordu. Kalbi acıyla atıyordu; nefesine hakim değildi. Sadece dehşet, korku ve hayretle yaratığın ölümcül güzelliğini seyredebiliyordu. Ejderha gece göğünde gitgide yükselerek halkalar çizdi. Tanis felç eden korkunun geçmeye başladığını hissetti, tam elini yayı ve oklarına uzatıyordu ki ejderha konuştu.

Tek bir söz söyledi -büyü dilinde bir söz- ve gökten yoğun, korkunç bir karanlık indi hepsini kör ederek. Tanis anında nerede olduğunu şaşırdı. Tek bildiği tepesinde, saldırmak üzere olan bir ejderhanın bulunduğuydu. Kendini savunamayacak kadar güçsüzdü. Bütün yapabildiği yere çömelmek, döküntüler arasından emeklemek ve çaresizce saklanmaya çalışmaktı.

Görme duyusundan mahrum kalan yarımelf, bütün dikkatini işitme duyusuna verdi. Karanlık çökerken çığlık sesi de kesilmişti. Tanis ejderhanın kayış gibi kanatlarının hafif çırpınışını duyabiliyor ve yavaş yavaş yükselmekte olduğunu biliyordu.

Sonunda artık çırpma sesini de duyamaz oldu; ejderha kanat çırpmayı bırakmıştı. Kocaman, kara bir alıcı kuşun tek başına havada dolanıp beklediğini gözlerinde canlandırabiliyordu.

Sonra hafif bir hışırtı sesi geldi, aynı fırtınadan önce çıkan rüzgârda titreyen yaprakların sesi gibi. Ses, fırtına patladığında kuvvetle esen rüzgâr halini

alıncaya kadar yükseldi yükseldi, sonra da bir tayfunun çığlıkları başladı. Tanis bedenini ufalanmış kuyuya iyice dayayıp başını elleriyle örttü.

Ejderha saldırıyordu.

Kendi yarattığı karanlıkta kendi de göremiyordu, ama Khisanth davetsiz misafirlerin aşağıdaki avluda bir yerlerde olduğunu biliyordu, Dişi ejderhanın buyruğu altındaki ejderanlar bir grubun ülkeye girdiği ve mavi kristalden asayı taşıdığı konusunda onu uyarmışlardı. Hükümdar Verminaard o asayı istiyordu, asanın onun yanında emniyette kalmasını, insanların toprakları üzerinde hiç görülmemesini istiyordu. Fakat o, asayı kaybetmişti ve Hükümdar Verminaard bu işe pek memnun olmamıştı. Asayı geri alması gerekiyordu. O yüzden Khisanth karanlık büyüsünü yapmadan önce bir an beklemiş, davetsiz misafirleri dikkatlice inceleyip asayı araştırmıştı. Asanın onun görüş sahasından çıkmış olduğunu bilmediği için halinden memnundu. Sadece yok etmesi gerekiyordu.

Saldırıya geçen ejderha gökyüzünden hızla inmeye başladı; kayış gibi kanatları, kara bir hançerin keskin ağzı gibi geriye doğru kıvrılıyordu. Dosdoğru, davetsiz misafirlerin canlarını kurtarmak için koştuklarını gördüğü kuyuya doğru daldı. Ejderha korkusuyla felç olacaklarını bildiğinden tek bir kere geçmekle hepsini öldürebileceğinden emindi. Yılan dişli ağzını açtı.

Tanis ejderhanın yaklaştığını duydu. Muazzam bir hışırtı sesi durmadan yükseliyordu, sonra aniden durdu. Koca tendonların, dev kanatlan açıp yayarken gıcırdadığını duyabiliyordu. Sonra açılmış bir gırtlağa çekilen koca bir nefes sesi duydu, sonra da ona kaynayan bir çaydanlıktan çıkan buharı hatırlatan garip bir ses. Yakınına sıvı bir şeyler sıçradı. Taşların ufalandığını, çatırdadığını, fokurdadığını duyuyordu. Ellerine sıvının damlaları sıçradı; bütün varlığını parçlayan bir acıyla nefesi kesildi.

Sonra Tanis, bir çığlık duydu. Bu derin sesli bir çığlıktı, bir erkek çığlığı - Nehiryeli. Çığlık o kadar korkunç, o kadar ıstırap vericiydi ki Tanis, o korkunç uluma sesine kendi sesini de katıp, yerini ejderhaya belli etmemek için tırnaklarını avuç içlerine batırdı. Çığlık sanki durmadan devam ediyor, ediyordu; sonra bir iniltiye dönüştü. Tanis, koca bir bedenin karanlık içinde yanından sürünerek geçtiğini hissetti. Bedenini yapıştırmış olduğu taşlar

sallandı. Sonra ejderhanın geçişinin sarsıntısı gitgide kuyunun derinliklerine doğru indi. Sonunda yerin titremesi geçti.

Sessizlik vardı.

Tanis acı dolu bir nefes alarak gözlerini açtı. Karanlık gitmişti. Yıldızlar parladı; aylar gökyüzünde ışık saçıyordu. Bir an için yarımelf, titreyen bedenini sakinleştirebilmek için nefes alıp vermekten başka bir şey yapamadı. Sonra ayağa kalkarak taştan avluda yerde yatan kara bir surete doğru koştu.

Bozkırlı'nın bedenine ilk varan Tanis olmuştu. Bir bakıştan sonra tıkanarak sırtını döndü.

Nehiryeli'nden geriye kalanlar artık insana hiç benzemiyordu. Adamın etleri dağlanıp bedeninden ayrılmıştı. Kollarında, deri ve kasların eridiği yerlerde kemiklerinin beyazı açık açık görünüyordu. Gözleri etsiz, kadavra görünüşlü yanaklarına doğru pelte gibi akmıştı. Ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Göğüs kafesi gözler önüne serilmiş, et parçaları ve kömürleşmiş giyecekler kemiklere yapışmıştı. Fakat -en korkuncu- gövdesindeki bütün etler yanmış, gösterişli kırmızı ay ışığının altında kırmızı kırmızı seyiren organlarını olduğu gibi gözler önüne sermişti.

Tanis kusmaya başlayarak çöktü. Yarımelf kılıcında insanların öldüğünü görmüştü. Devler tarafından parçalara ayrıldıklarını da görmüştü. Ama bu... bu dehşet derecesinde farklı bir şeydi ve Tanis bunun hatırasının kendisini sonsuza kadar rahat bırakmayacağını biliyordu. Güçlü bir el onu omuzundan kavradı, sessiz bir avuntu, sempati ve anlayış sunuyordu. Mide bulantısı geçmişti. Tanis dikelerek nefes aldı. Ağzını, burnunu silip, acı içinde ağzını kapatarak yutkunmaya çalıştı.

"İyi misin?" diye sordu Caramon endişeyle.

Tanis konuşamayarak başıyla onayladı. Sonra Sturm'ün sesine doğru döndü.

"Gerçek tanrılar bize acısın! Tanis, hâlâ canlı! Elinin kıpırdadığını gördüm!" Sturm tıkandı. Daha fazla bir şey söyleyemedi.

Tanis ayağa kalkarak titreyerek bedene doğru yürüdü. Kömürleşmiş, kara ellerden biri taşların üzerinden kalkmış, korkunç bir görüntüyle havayı dövüyordu.

"Bitir şunu!" dedi Tanis boğuk bir sesle, gırtlağı hâlâ safradan tahriş olmuştu. "Bitir şunu! Sturm..."

Şövalye kılıcını çekmişti bile. Kabzasını öperek kılıcı havaya kaldırdı ve Nehiryeli'nin bedeninin önünde durdu. Gözlerini kapatarak manada, savaşta ölümün şerefli ve iyi olduğu bir zamanlardaki eski bir dünyaya çekildi. Yavaş yavaş, vakarla eski bir Solamniya Ölüm Türküsü okumaya başladı. Savaşçının ruhunu tutup onu ötedeki huzur diyarlarına götüren sözcükleri söyledikçe kılıcını döndürdü ve Nehiryeli'nin göğsü üzerinde tuttu.

"Bu adamı Huma'nın bağrına geri götürün

Vahşi, tarafsız göklerin ardına;

Ona savaşçıların huzurunu bahşedin

Ve gözlerinin son kıvılcımlarını.

Savaşların, yıldızların meşaleleri üzerinde duran

Boğucu bulutlarından azat edin.

Bırakın kabaran son nefesi

Korunaklı havaya sığınsın,

Kuzgunların hayallerinin üzerindeki ve

Sadece atmacanın ölümü hatırladığı.

Sonra bırakın gölgesi Huma'ya yükselsin,

Vahşi ve tarafsız gökler ötesindeki.

Şövalyenin sesi kesildi.

Tanis tanrıların huzurunun, kederini hafifletip, dehşeti boğarak üzerinden her şeyi temizleyen serin bir su gibi aktığını hissetti. Yanında Caramon sessiz sessiz ağlıyordu. Onlar seyrederken ay ışığı Sturm'ün kılıcında parladı.

Derken net bir ses konuştu. "Durun. Onu bana getirin."

Tanis ile Caramon aynı anda eziyet içindeki adamın bedeni önünde durmak için yerinden fırladı: Altınay'ın bu korkunç görüntüden alıkonması gerektiğini biliyorlardı. Gelenekler içinde kaybolmuş olan Sturm irkilerek gerçeğe geri geldi ve öldürmek için tuttuğu kılıcını geri çekti. Altınay, uzun boylu ve ince bir gölge gibi duruyordu tapınağın mehtap ışıklarıyla aydınlanmış altın kapıları önünde. Tanis konuşmaya yeltendi ama aniden büyücünün soğuk elinin temasını kolunda hissetti. Ürpererek Raistlin'in temasından sakındı.

"Dediğini yapın," diye tısladı büyücü. "Onu kadına taşıyın."

Tanis'in yüzü, Raistlin'in duygusuz yüzü ve umursamaz gözlerinin görüntüsü karşısında buruldu.

"Onu kadına götürün," dedi Raistlin buz gibi. "Bu adam için ölümü seçmek bize düşmüyor. Bu tanrıların bir seçimi."

- 16 -

Acı bir seçim.

En büyük armağan.

Tanis, Raistlin'e baktı. Gözkapaklarında bir seyirme dahi duygularını açığa çıkarmıyordu - sanki büyücünün hiç duygusu yokmuş gibi. Gözgöze geldiler ve her zamanki gibi Tanis büyücünün, kendisine görünenden daha fazla şeyler görebildiğini hissetti. Aniden Tanis, Raistlin'den nefret etti; kendisini şok eden bir tutkuyla nefret etti ondan; bu acıyı hissetmediği için nefret etti; hem nefret etti, hem kıskandı onu.

"Bir şey yapmamız gerekiyor!" dedi Sturm haşince. "Daha ölmedi ve ejderha her an geri dönebilir!"

"Pekala," dedi Tanis, sesi boğazına takılmıştı. "Onu bir battaniyeye sarın. Ama önce Altınay'la konuşmam için biraz zaman tanıyın."

Yarımelf yavaş yavaş avludan yürüdü. Mermer merdivenlerden Altınay'ın parlak altın kapılar önünde durmakta olduğu geniş sundurmaya doğru yürürken ayak sesleri gecenin sakinliğinde yankılanıyordu. Arkasına bakan Tanis, arkadaşlarının torbalarından çıkarttıkları battaniyeleri ağaç dallarına sararak savaşta kullanılan sedyelerden yaptıklarını gördü. Adamın bedeni methapta kara, biçimsiz bir kütleden başka bir şey değildi.

"Onu bana getirin Tanis," diye tekrarladı Altınay, yarımelf ona yaklaşırken. Yarımelf kadının elini tuttu.

"Altınay," dedi Tanis, "Nehiryeli korkunç biçimde yaralanmış. Ölüyor. Yapabileceğin hiçbir şey yok - asa bile..."

"Sus Tanis," dedi Altınay kibarca.

Yarımelf sessizleşti, kadını ilk kez olduğu gibi görüyordu. Bozkırlı kadının sakin, durgun ve yücelmiş olduğunu hayretle farketti. Mehtapta yüzü, dayanıksız bir kayık içinde fırtınalı denizlerle boğuştuktan sonra en sonunda sakin sulara sürüklenmiş bir denizcinin yüzüydü.

"Tapınağın içine gel dostum," dedi Altınay, güzel gözleri ısrarla Tanis'inkilere bakarken. "İçeri gel ve Nehiryeli'ni bana getir."

Altınay ejderhanın yaklaştığını duymamış, Nehiryeli'ne saldırışını görmemişti. Xak Tsaroth'un yıkık dökük avlusuna girdiklerinde Altınay garip ve kuvvetli bir gücün kendisini tapınağa doğru çektiğini hissetmişti. Gümüş-al mehtapta pırıldayan altın kapılar hariç her şeyden habersiz, yıkıntılar arasından yürüyüp merdivenlerden çıkmıştı. Kapılara yaklaşıp bir an için önlerinde durdu. Sonra arkasındaki karışıklığı farketti ve Nehiryeli'nin adını seslendiğini duydu. "Altınay..." Nehiryeli ve arkadaşlarını bırakmaya pek gönüllü olmadığından ve kuyudan korkunç bir kötülüğün yükselmekte olduğunu bildiğinden duraksadı.

"İçeri gir çocuk," diye seslendi kibar bir ses ona.

Altınay başını kaldırarak kapılara baktı. Gözlerine yaşlar doldu. Ses annesinin sesiydi. Que-shu rahibesi Gözyaşınağmesi uzun yıllar önce ölmüştü, Altınay daha çok küçükken.

"Gözyaşınağmesi?" diye tıkandı Altınay. "Anne..."

"Yıllar senin için uzun ve hüzünlü olmuş kızım," -annesinin sesi kalbinin içinde hissettiği güçle gelmiyordu kulaklarına- "ve korkarım yükün pek yakında da geçmeyecek. Aslında, devam edecek olursan bu karanlıktan çıkıp çok daha büyük bir karanlığa dalacaksın. Yolunu, gerçek aydınlatacak kızım; gerçi önündeki engin ve korkunç gece içinde ışığının hafifçe parladığını göreceksin. Gerçek olmazsa her şey yok olup kaybolacak. Benimle birlikte tapınağa gir kızım. Aradığın şeyi bulacaksın."

"Fakat arkadaşlarım; Nehiryeli." Altınay dönüp kuyuya bakarak Nehiryeli'nin sarsılan taşlar üzerinde tökezlediğini gördü. "Bu kötülükle savaşamazlar. Ben olmazsam ölürler. Asanın yardımı dokunabilir! Terk edemem!" Karanlık çökerken geri gitmek için dönmeye başlamıştı.

"Onları göremiyorumL.NehiryeliL.Anne bana yardım et," diye haykırdı ıstırapla.

Ama hiç cevap yoktu. Bu haksızlık! Altınay yumruklarını sıkarak sessizce çığlık attı. Bunu istememiştik! Biz sadece birbirimizi sevmek istemiştik, ama şimdi... şimdi aşkımızı kaybedebiliriz! Çok şeyleri feda ettik ama hiçbir şey fark etmedi. Ben otuz yaşındayım anne! Otuz yaşında ve çocuğum yok. Gençliğimi aldılar elimden ve halkımı aldılar. Ve bunlara karşılık olarak gösterebileceğim hiçbir şey yok. Hiç... bundan başka! Asayı salladı. Ve şimdi bir kez daha benden daha çok vermem bekleniyor.

Hiddeti yatıştı. Nehiryeli - cevapları aradığı o uzun yıllar boyunca hiç hiddetlenmiş miydi acaba? Bütün bulabildiği bu asaydı ve o da daha çok sorular doğurmuştu. Yo, o hiddetlenmemiştir, diye düşündü. Onun inancı güçlüdür. Zayıf olan benim. O inancı için ölmeye razıydı. Görünüşe göre ben yaşamaya hevesliyim - hatta bu onsuz yaşamak anlamına gelse bile.

Altınay başını altın kapılara dayadı, kapıların metal yüzeyi tenine serin serin geliyordu. İsteksizce acı kararını verdi. İleri gideceğim anne- gerçi eğer Nehiryeli ölürse benim de kalbim ölür. Sadece tek bir şey rica ediyorum: Eğer ölecek olursa, nasıl yaparsanız yapın onun arayışını devam ettireceğimi bilmesini sağlayın.

Asasına dayanan Que-shu Reisinin Kızı iterek altın kapıları açtı ve tapınağa girdi. Kapılar tam kara ejderha kuyudan dışarı fırlarken kapanmıştı.

Altınay insanı kuşatan yumuşak karanlığın içine adım attı. Önceleri hiçbir şey görmüyordu, ama annesinin sıcak bağrına sıkı sıkı sarılmış olmanın hissi aklının içinde oynaşıyordu. Etrafında soluk bir ışık parlamaya başladı. Altınay karışık bir düzenle döşenmiş karoların üzerinde yükselen geniş bir kubbenin altında olduğunu gördü. Kubbenin altında, odanın ortasında, eşsiz zarafet ve güzellikte mermer bir heykel duruyordu. Odadaki ışık heykelden yayılıyordu. Büyülenen Altınay heykele doğru gitmeye başladı. Heykel, dökük elbiseler içinde bir kadın heykeliydi. Mermer yüzü hüzünle karışmış aydınlık bir umut taşıyordu. Boynunda garip bir tılsım vardı.

"Bu Mishakal, hizmetinde bulunduğum şifa tanrıçası," dedi annesinin sesi. "Onun sözlerini dinle kızım."

Altınay heykelin tam önünde durup güzelliğini hayranlıkla seyretti. Fakat heykel bitmemiş, tamamlanmamış gibi duruyordu. Heykelin bir bölümünün olmadığını farketti Altınay. Mermer kadının elleri sanki ince bir sopa tutuyorlarmış gibi kıvrılmıştı ama elleri boştu. Farkına bile varmadan, sadece böylesine muhteşem bir güzelliği tamamlama dürtüsüyle Altınay asasını mermer ellere koyuverdi.

Asa yumuşak mavi bir ışıkla parlamaya başladı. Altınay şaşırarak geriledi. Asanın ışığı gözleri kör eden bir parlaklığa ulaştı.

Altınay elini gözlerine siper ederek diz çöktü. Kalbini büyük ve sevgi dolu bir güç doldurdu. Az önceki öfkesinden pişman oldu.

"Sorularından utanma sevgili mürit. Seni bize getiren sorularındı ve önündeki birçok sınavda seni dimdik tutacak olan da öfkendir. Sen gerçeği arayarak geldin ve gerçeğe kavuşacaksın."

Tanrılar insanlardan yüz çevirmedi - gerçek tanrılara yüz çeviren insanlardı. Krynn en büyük sınavını vermek üzere. İnsanlar gerçeğe her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacak şimdi. Sen müridim, tanrıların gerçeğini ve gücünü insanlara geri vermelisin. Artık evrenin dengesini sağlamanın zamanı geldi. Kötülük, terazinin gözünü bir yana yatırdı. Artık iyilik tanrıları da insanlara geri döndüğü için, kötü tanrılar da döndü - durmadan insanların ruhlarıyla uğraşıyorlar. Karanlıklar Kraliçesi geri döndü, bir kez daha yeryüzünde özgürce yürümesine olanak sağlayacak şeyi arıyor. Bir zamanlar ölüler diyarına kovulan ejderhalar artık toprak üzerinde yürüyor.

"*Ejderhalar*," diye düşündü Altınay rüyada gibi. Bir türlü konsantre olamıyor, aklından akıp geçen kelimeleri kavrayamıyordu. Verilen mesajı tam anlamıyla anlaması ancak daha sonra mümkün olacaktı. Ondan sonra sözleri sonsuza kadar hatırlayacaktı.

Onları yenebilecek gücü kazanabilmen için tanrıların gerçeğine ihtiyacın olacak - sana vaat edilen en büyük armağan budur işte. Bu tapınağın altında, geçmiş çağların haşmeti tarafından korunan Mishakal Diskleri vardır; parlak platinden yuvarlak diskler. Diskleri bul, benim giicümii çağırıp kullanabilirsin, çünkü ben şifa tanrıçası Mishakal'ım.

Yolun kolay bir yol değil. Kötülük tanrıları gerçeğin gücünü biliyorlar ve korkuyorlar. İnsanların Oniks diye tanıdığı kadim ve güçlü kara ejderha Khisanth, diskleri koruyor. Yuvası altımızdaki Xak Tsaroth şehrinin harabeleri arasında. Eğer diskleri ele geçirme yolunu seçersen önünde tehlike uzanıyor demektir. O yüzden bu asayı kutsuyorum işte. Korkmadan, tereddüt etmeden nişan al; o zaman başarırsın.

Ses kesildi. O zaman işte, Altınay, Nehiryeli'nin ölüm çığlığını duymuştu.

Tanis tapınağa girdiğinde sanki hatıralarında geriye dönmüş gibi oldu. Güneş, Qualinost'taki ağaçlar arasından ışıldıyordu. O, Laurana ve Laurana'nın ağabeyi Gilthanas nehir kıyısına uzanmış gülüyorlar, çocuksu bir oyunun hayallerini paylaşıyorlardı. Tanis için mutlu çocukluk günleri kısa sürmüştü - yarımelf diğerlerinden farklı olduğunu çok erken öğrenmişti. Fakat nehir kıyısındaki o gün, güneşin altın ışıklarıyla ve sıcacık dostlukla dolu bir gündü. Hatırasında canlanan o huzur, hüzün ve dehşetini rahatlatarak içini kapladı.

Sessizce yanında durmakta olan Altınay'a döndü. "Neresi burası?"

"Bu anlatılması sonraya bırakılması gereken bir öykü," diye cevap verdi Altınay. Tanis'in koluna hafifçe dokunarak onu pırıltılı karolardan yürütüp Mishakal'ın mermer heykeli önüne götürdü. Mavi kristalden asa odanın içini parlak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Fakat tam Tanis'in dudakları hayretle aralanmıştı ki bir gölge odayı kararttı. Tanis ile Altınay kapıya doğru döndüler. İğreti bir sedye içinde Nehiryeli'nin bedenini taşıyan Caramon ve Sturm girdi içeri. Flint ile Tasslehoff -cüce çok yaşlı ve yorgun, kender ise her zamanki neşeli halinin tersine, boynu bükük görünüyordu- sedyenin iki yanında duruyorlardı; garip

birer şeref muhafızı gibi. Kasvetli alay yavaş yavaş içeri girdi. Arkalarından Raistlin geliyordu, kukuletası başına çekilmiş, elleri cüppesi içinde kavuşmuş - kendisi de ölüm hayaletiydi.

Bütün dikkatleri taşıdıkları yük üzerinde mermer zeminde ilerlediler ve Tanis ile Altınay'ın önüne gelince durdular. Altınay'ın ayaklarının dibindeki bedene bakan Tanis gözlerini kapattı. Kalın battaniye kan içinde kalmış, kan kumaş üzerinde kara lekeler bırakarak yayılmıştı.

"Battaniyeyi açın," diye emretti Altınay. Caramon yalvaran bakışlarla Tanis'e baktı.

"Altınay..." diye başladı Tanis kibarca.

Aniden, kimse durduramadan Raistlin eğilerek kan içinde kalmış battaniyeyi bedenin üzerinden sıyırıverdi.

Altınay, Nehiryeli'nin işkence içindeki bedeninin görüntüsü karşısında boğulur gibi bir ses çıkarttı ve rengi öyle bir attı ki bayılacağından korkan Tanis, onu avutmak için elini uzattı. Fakat Altınay güçlü ve mağrur insanların evladıydı. Yutkundu, derin bir nefes aldı - titreyen bir nefes. Sonra dönerek mermer heykele doğru yürüdü. Dikkatlice mavi kristalden asayı tanrıçanın ellerinden alarak Nehiryeli'nin bedeninin yanında diz çökmek için geri döndü.

"Kan-tokah," dedi yavaşça. "Sevgilim." Titreyen elini uzatarak can çekişen Bozkırlı'nın alnına dokundu. Görme kabiliyetinden yoksun yüz, sanki kadını duymuş gibi ona doğru döndü. Kararmış ellerden biri hafifçe seyirdi, sanki kadına dokunmak istiyormuş gibi. Sonra şiddetle sarsılarak hareketsiz yattı. Asayı Nehiryeli'nin bedeni üzerine koyarken Altınay'ın yanaklarından gözyaşları akıp gidiyordu. Odayı yumuşak mavi bir ışık doldurdu. Işığın dokunduğu herkes kendini dinlenmiş ve tazelenmiş hissetti. Günlerin zahmetinden kaynaklanan ızdırapları ve yorgunlukları bedenlerini bırakıp gitti. Ejderhanın saldırısının dehşeti akıllarından kalktı, aynı sisleri yakan güneş gibi. Sonra asanın ışığı kararak söndü. Mermer heykelden yayılan ışıkla aydınlanan tapınağa gece çöktü.

Tanis gözlerini kırpıştırdı, gözlerini bir kez daha karanlığa alıştırmaya çalışarak. Sonra derin bir ses duydu.

"Kan-tokah neh sirakan."

Altınay'ın neşeyle haykırdığını işitti. Tanis, Nehiryeli'nin cesedi olması gereken şeye baktı. Ama Bozkırlı'nın doğrulup oturduğunu ve kollarını Altınay'a doğru uzattığını gördü. Kadın adama sarıldı sıkı sıkı, hem gülüyor hem de ağlıyordu.

"Yani," dedi onlara Altınay, öyküsünün sonuna gelerek, "tapınağın altında bir yerlerde bulunan yıkık şehire inen bir yol bulmalı ve diskleri ejderhanın ininden çıkartmalıyız."

Tapınağın ana odasının zeminine oturmuşlar, sade bir akşam yemeği yiyorlardı. Çabucak yapılan bir inceleme, binanın boş olduğunu ortaya çıkarmıştı; gerçi Caramon merdivenlerde ejderanlarla ne olduğunu anlayamadığı bir şeylerin izlerine rastladığını söylemişti.

Tapınak büyük sayılmazdı. Tapınma odaları, heykelin bulunduğu ana odaya giden holün iki tarafında bulunuyordu. Ana odadan kuzeye ve güneye doğru iki yuvarlak oda ayrılıyordu. Duvarlar artık yosunlarla kaplanmış, tanınmayacak biçimde solmuş fresklerle doluydu. Çifte kanatlı iki altın kapı doğuya doğru açılıyordu. Caramon buradan aşağıdaki yıkık kente inen merdivenler bulduğunu bildirmişti. Kıyıya vuran dalgaların belli belirsiz sesleri duyulabiliyor, bu sesler onlara Yenideniz'e bakan büyük bir uçurumun üzerinde tünemiş durduklarını hatırlatıyordu.

Yolarkadaşları, her biri kendi düşüncelerine dalmış, Altınay'ın verdiği haberleri hazmetmeye çalışarak oturuyordu. Bir tek Tasslehoff odalara girip çıkmaya, karanlık köşelere göz atmaya devam ediyordu. Pek ilgi çekici bir şey bulamayan kender sıkılarak, elinde bir miğferle grubun yanına döndü. Miğfer kender için çok büyüktü; zaten kenderler son derece rahatsız edici ve kısıtlayıcı buldukları için hiç miğfer giymezlerdi. Miğferi cüceye attı.

"Nedir bu?" diye sordu Flint kuşkuyla, miğferi Raistlin'in asasından çıkan ışığa doğru tutarak. Miğferin kadim bir tasarımı vardı; hünerli bir demirci tarafından çok hoş işlenmişti. Mutlaka bir cücedir diye karar verdi Flint,

elini miğferin üzerinde sevgiyle gezdirerek. Miğferin tepesini uzun bir hayvan kuyruğu süslüyordu. Flint giymekte olduğu ejderan miğferini yere fırlattı. Sonra yeni bulunan miğferi başına taktı. Tamı tamına uydu miğfer. Gülümseyerek miğferi çıkarttı, bir kez daha işçiliğine hayran oldu. Tanis onu zevkle seyrediyordu.

"O, atkuyruğu," dedi, miğferin tepesindeki kuyruğu işaret ederek.

"Hayır, değil!" diye karşı çıktı cüce kaşlarını çatıp. Miğferi kokladı, burnunu kırıştırdı. Hapşurmayınca Tanis'e zaferle baktı. "Bu bir grifon yelesi."

Caramon kahkahalarla gürledi. "Grifon!" Burun kıvırdı. "Krynn'de ne kadar grifon varsa o kadar da..."

"Ejderha vardır," diye söze karıştı Raistlin.

Sohbet hemen bitiverdi.

Sturm boğazını temizledi. "Biraz uyusak iyi olacak," dedi. "İlk nöbeti ben alıyorum."

"Kimsenin bu gece nöbet tutmasına gerek yok," dedi Altınay yavaşça. Nehiryeli'nin yanında oturuyordu. Bozkırlı ölümün temasından sonra pek konuşmamıştı. Uzun süre Mishakal'ın heykeline baktıktan sonra, ona asayı veren mavi ışıklar içindeki kadını hatırlamıştı, ama bütün soruları cevaplandırmayı ve bu konuda tartışmayı reddetmişti.

"Burada emniyetteyiz," diye beyan etti Altınay heykele doğru bakarak.

Caramon kaşlarını kaldırdı. Sturm yüzünü asarak bıyıklarını sıvazladı. Her iki adam da, Altınay'ın sözüne güveniyordu, ama Tanis her iki savaşçının da eğer bir nöbetçi bırakılmazsa rahat edemeyeceklerini biliyordu. Öte yandan şafak vaktine pek bir zaman kalmamıştı ve hepsinin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Raistlin cüppesine bürünmüş odanın karanlık bir köşesinde uyumuştu bile.

"Bence Altınay haklı," dedi Tasslehoff. "Görünüşte onları bulduğumuza göre gelin eski tanrılara güvenelim."

"Elfler onları hiç kaybetmemişti; cüceler de," diye karşı çıktı Flint kaşlarını çatarak. "Bütün bunların hiçbirini anlayamıyorum! Belli ki Reorx eski tanrılardan biri. Afet'ten önce de ona tapıyorduk."

"Tapmak mı?" diye sordu Tanis. "Yoksa halkınız Krallıktan uzaklaştırılıp Dağ'ın altına kapatıldığı için yeis içinde bağırmanızı mı kastediyorsun. Hayır, köpürme..." Tanis cücenin yüzünün çirkin bir al ile kızardığını görünce elini kaldırdı.

"Elflerin durumu daha iyi değil. Biz de tanrılara ana vatanımız çoraklaşınca seslendik. Bütün tanrıları biliyoruz ve anılarına saygı duyuyoruz - aynı ölülere saygı göstermemiz gerektiği gibi. Elf papazlar çoktan yok oldu, aynı cüce papazlar gibi. Şifacı Mishakal'ı hatırlıyorum. Küçükken onun hakkında anlatılan hikayeleri hatırlıyorum. Ejderhalarla ilgili öyküleri de hatırlıyorum. Çocuk masalları, derdi Raistlin. Sanki çocukluğumuz hortladı önümüze çıktı - belki de kurtarmak içindir, bilmiyorum. Bu akşam iki mucizeye tanık oldum, biri kötü, biri iyi. Ama eğer duyularımın verilerine güvenmem gerekiyorsa, her ikisine de inanmam lâzım. Yine de..." Yarımelf içini çekti. "Bence bu gece nöbet tutmalıyız. Üzgünüm hanımefendi. İnancımın sizinki kadar güçlü olmasını isterdim."

İlk nöbeti Sturm aldı. Diğerleri battaniyelerine sarınarak karoların üzerine yattılar. Şövalye mehtapla aydınlanan tapınak içinde yürüdü, sessiz odaları, bir tehdit hissettiğinden değil de daha çok alışkanlıktan kontrol etti. Dışarıda rüzgarın, kuzeyden savrulup gelerek soğuk soğuk ve hiddetle estiğini duyabiliyordu. Fakat içerisi garip bir biçimde sıcak ve rahattı - çok rahat.

Heykelin kaidesine oturan Sturm tatlı bir huzurun içine süzüldüğünü hissetti. Hayret ederek dikildi ve üzüntüyle neredeyse nöbet sırasında uykuya dalmış olduğunu farketti. Bu olacak şey değildi! Kendisini acımasızca azarlayan şövalye nöbeti boyunca yürümeye karar verdi - iki saat ceza olarak. Kalkmaya başlamıştı ki durdu. Bir şarkı sesi, bir kadının şarkı söyleyen sesini duydu. Sturm deliler gibi etrafına bakındı, eli kabzasında. Sonra eli kabzasından kaydı. Hem sesi, hem de şarkıyı

hatırlıyordu. Annesinin sesiydi. Sturm bir kez daha annesinin yanındaydı. Solamnia'dan kaçıyorlar -Solace'a varmadan ölecek olan- tek bir güvenilir hizmetli haricinde, tek başlarına yolculuk ediyorlardı. Şarkı, ejderhalardan da eski olan o sözsüz ninnilerden biriydi. Sturm'ün annesi çocuğuna sıkı sıkı sarılmış, bu hoş, insanı rahatlatan şarkıyı söyleyerek korkusunu yenmeye çalışıyordu. Sturm'ün gözleri kapandı. Uyku onu da, bütün yolarkadaşlarını kutsadığı gibi kutsadı.

Raistlin'in asasından çıkan ışık bütün parlaklığıyla parıldıyor, karanlığı uzaklaştınyordu.

- 17 -

Ölülerin yolu.

Raistlin'in yeni arkadaşları.

Karolu zemin üzerine çarpan metal sesi Tanis'i uykusundan sıçratarak uyandırdı. Telaşla doğrulup otururken eliyle kılıcını arandı.

"Özür dilerim," dedi Caramon mahçup bir yüzle sırıtarak. "Göğüs zırhımı düşürdüm."

Tanis esnemeye dönüşen derin bir nefes aldı, gerindi ve yeniden battaniyesi üzerine uzandı. Tasslehoffun yardımıyla zırhlarını giyen Caramon'un görüntüsü o gün neyle yüzyüze olduklarını hatırlattı yarımelfe. Nehiryeli almış olduğu bir kılıcı parlatırken Sturm'ün de zırhını iliklediğini gördü. Tanis, o gün neler olabileceği düşüncesini sebatla aklından uzaklaştırdı.

Bu kolay bir iş değildi, özellikle de Tanis'in elf tarafı için -elfler yaşama saygı gösterirler ve her ne kadar ölümün sadece varlığın daha yüksek katmanlarına bir geçiş olduğunu düşünseler de herhangi bir yaratığın ölümü yaşamın bu katmanında bir eksilme olarak görülürdü. Tanis o gün, insan yarısının baskın çıkması için kendini zorladı. Öldürmek zorunda kalabilirdi, hatta belki de bu sevdiği kişilerin birden fazlasının ölümünü kabullenmek zorunda da kalabilirdi. Bir gün önce, Nehiryeli'ni kaybettiklerini zannetikleri zaman neler hissettiğini hatırladı. Yarımelf kaşlarını çatarak aniden oturdu, sanki kötü bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu kendini.

"Herkes kalktı mı?" diye sordu, sakalını sıvazlayarak. Flint sert adımlarla ona doğru gidip iri bir dilim ekmek ile biraz kuru geyik eti verdi. "Kalkıp kahvaltılarını ettiler bile," diye mırıldandı cüce. "Bütün bir Afet boyunca uyuyabilirdin Yarımelf."

Tanis iştahsız iştahsız bir lokma geyik eti ısırdı. Sonra burnunu kırıştırarak kokladı. "Bu komik koku da ne?"

"Büyücünün bir terkibi." Cüce yüzünü buruşturdu Tanis'in yanına çökerken. Flint bir tahta bloğu çıkartarak oymaya, hiddetle yontmaya, yongaları etrafta uçuşturmaya başladı. "Bir kupada bir şeyler dövüp sonra su ekledi. Karıştırıp içti ama o lağım kokusunu yaydıktan sonra. İçinde neler olduğunu bilmediğim için çok mutluyum."

Tanis de cücenin fikrine katıldı. Geyik etini çiğnedi. Raistlin artık büyü kitabını okuyor ve aklına iyice kazıyıncaya kadar sözcükleri tekrar edip duruyordu. Tanis, Raistlin'in bir ejderhaya karşı etkili olabilecek ne gibi bir büyüsü olduğunu merak etti. Seneler önce bir elf halk ozanı olan Quivalen Soth'tan duymuş olduğu - ejderha irfanından hatırlayabildiği kadarıyla, sadece kendilerine has büyüler yapabilen en büyük büyücülerin büyülerinin ejderhaları etkileme ihtimali vardı.

Tanis büyü kitaplarına dalmış başını sallayan narin yapılı genç adama baktı. Raistlin yaşına göre güçlü olabilirdi ve mutlaka hem kurnaz hem de zeki biriydi. Fakat ejderhalar kadimdi. Onlar ilk elflerden önce de Krynn'de bulunuyor -ırkların en eski olanıydılar- topraklar üzerinde geziniyorlardı. Tabii ki yolarkadaşlarının bir gece önce konuştukları planları bir işe yararsa, ejderha ile karşılaşmak zorunda kalmazlardı. Onlar sadece ini bulup disklerle birlikte kaçmayı planlıyorlardı. Güzel bir plan, diye düşündü Tanis; aslında büyük bir ihtimalle rüzgardaki duman kadar da kıymeti vardır. Ümitsizlik rutubetli bir sis gibi üzerine çökmeye başladı.

"Evet, ben hazırım," diye beyan etti Caramon neşeyle. Koca savaşçı zırhı içinde kendini anlatılamayacak kadar iyi hissediyordu. Ejderha bu sabah pek de önemsiz bir rahatsızlık gibi geliyordu ona. Çamur içinde kalmış giysilerini torbasına tıkıştırırken eski bir marşı yalan yanlış çalıyordu ıslığıyla. Zırhını özenle giymiş, gözleri kapalı duran Sturm yolarkadaşlarından ayrı oturuyor, kendisini zihinsel olarak dövüşe hazırlayarak şövalyelerin gizli olarak yaptıkları bir ayini icra ediyordu. Tanis gergin bir halde üşüyerek ayağa kalktı, kan dolaşımını hızlandırmak ve kaslarındaki tutukluğu gidermek için etrafta hareket etmeye başladı. Elfler, alacakları canlar için özür dilemekten başka savaştan önce bir şey yapmazlardı.

"Biz de hazırız," dedi Altınay. Kenarları kürklü, yumuşak deriden ağır, gri bir tunik giymişti. Gümüşsü altın rengi saçlarını örerek başına toplamıştı - düşmanlar saçlarından tutamasınlar diye önlem olarak.

"Evet, şu işi bitirelim artık." Tanis, Nehiryeli'nin ejderan kampından aldığı yayını ve sadağını omuzuna astı. Buna ilaveten Tanis bir hançer ve kılıçla da kuşanmıştı. Sturm'ün çift elli kılıcı vardı. Caramon kalkanını, kılıcını ve Nehiryeli'nin yürüttüğü iki hançeri taşıyordu. Flint kaybetmiş olduğu savaş baltasının yerine ejderan kampında bulduğu bir baltayı almıştı. Tasslehoffun hoopakı ile bulduğu küçük bir hançeri vardı. Hançeriyle büyük bir gurur duyuyordu ve Caramon'un, hiddetli birkaç tavşana rastgelirlerse Tas'ın hançerinin çok işe yarayacağını söylemesine çok bozulmuştu. Nehiryeli kılıcını sırtına kuşanmıştı ve hâlâ Tanis'in hançerini taşıyordu. Altınay asadan başka silah taşımıyordu. Başımızdan tırnağımıza kadar silahlandık, diye düşündü Tanis karamsarca. Ne işimize yarayacaksa.

Yolarkadaşları Mishakal'ın dairesinden ayrıldı, en son Altınay çıkmıştı. Tam geçerken heykele eliyle kibarca dokunarak içinden sessiz bir dua okudu.

Başı Tas çekiyordu, mutlu mesut zıplayarak; tepekuyruğu arkasında zıplayıp duruyordu. Hakiki, canlı bir ejderha görecekti! Kender daha heyecan verici bir şey düşünemezdi.

Caramon'un yönlendirmesiyle çifte kanatlı bir çift altın kapıdan daha geçerek doğuya yöneldiler ve daire biçiminde bir odaya vardılar. Tam ortada yüksek kaygan bir tabakayla sıvanmış bir heykel kaidesi vardı - o kadar yüksekti ki, üzerinde bir şey vardıysa bile Nehiryeli dahi göremiyordu. Tas tam altında durmuş, özlemle yukarı bakıyordu.

"Dün akşam tırmanmaya çalıştım," dedi, "ama çok kaygan. Acaba yukarıda ne var?"

"Eh, her ne var ise orada, sonsuza kadar kenderlerden uzak kalmak zorunda," diye kesti sözünü Tanis huzursuzca. Döne döne karanlığa doğru inen merdivenleri incelemek için ilerledi. Basamaklar kırılmış, çürümüş otlar ve mantarlarla kaplanmıştı.

"Ölülerin Yolu," dedi Raistlin aniden.

"Ne?" diye irkildi Tanis.

"Ölülerin Yolu," diye tekrarladı büyücü. "Bu merdivenin adı budur."

"Reorx adına, sen nereden biliyorsun?" diye homurdandı Flint.

"Bu şehir hakkında bir şeyler okudum," diye cevapladı Raistlin fısıltılı sesiyle.

"İlk defa böyle bir yer duyduk," dedi Sturm soğuk soğuk. "Bize söylemediğin daha neler biliyorsun?"

"Birçok şey şövalye," diye cevap verdi Raistlin kaşlarını çatarak. "Sen ve kardeşim tahta kılıçlarla oynarken ben bütün zamanımı çalışarak geçiriyordum."

"Evet, karanlık ve gizemli şeyleri çalışıyordun," diye dudak büktü şövalye. "Yüksek Büyü Kuleleri'nde gerçekten de neler olup bitti Raistlin? Bu harika güçlerini karşılıksız kazanmış olamazsın. O Kule'de neleri feda ettin? Sağlığını mı... ruhunu mu!"

"Ben Kule'de kardeşimin yanındaydım," dedi Caramon, genellikle neşeli olan yüzü şimdi bitkindi. "Onun güçlü büyücülerle ve sihirbazlarla birkaç basit büyüyle dövüşüşüne tanık oldum. Onlar bedenini paramparça etseler de, onları yendi. O korkunç yerden taşıdım onu, ölürken. Ve ben..." Koca adam tereddüt etti.

Raistlin hemen ileri bir adım atarak soğuk, ince elini ikizinin koluna koydu.

"Söylediğin şeye dikkat et," diye tısladı.

Caramon kesik kesik bir nefes aldı ve yutkundu. "Ben neyi feda ettiğini biliyorum," dedi savaşçı güçlü bir sesle. Sonra başını gururla kaldırdı. "Bu konuda konuşmamız yasaklandı. Fakat sen beni uzun yıllardır tanırsın Sturm Brightblade ve sana şeref sözü veriyorum - kardeşime bana güvendiğin gibi güvenebilirsin. Eğer bunun doğru olmadığı bir zaman gelirse hem benim hem de onun ölümü tez olsun."

Bu yeminle birlikte Raistlin'in gözleri kısıldı. Kardeşini düşünceli, kasvetli bir bakışla süzdü. Sonra Tanis büyücünün dudaklarının kıvrıldığını gördü, o ciddi suratı, her zamanki iğneleyici ifadesiyle silindi. Bu hayret verici bir değişimdi. Bir an için ikizlerin birbirlerine olan benzerlikleri dikkat çekmişti. Şimdi ise bir madalyonun iki yüzü gibi birbirlerinden farklıydılar.

Sturm ileri bir adım atarak Caramon'un elini kavradı; elini sıkı sıkı hiçbir şey söylemeden sıktı. Sonra Raistlin'e bakmak için döndü, ona aşikar bir tiksinti ile bakmaktan kendini alamıyordu. "Özür dilerim Raistlin," dedi şövalye gergin bir biçimde. "Bu kadar sadık bir kardeşin olduğu için minnettar olmalısın."

"A, öyleyimdir," diye fısıldadı Raistlin.

Tanis büyücüye sertçe baktı, büyücünün tıslayan sesindeki alayı kendisinin hayal edip etmemiş olduğunu merak ederek. Yarımelf kuru dudaklarını yaladı, ani acı bir tat vardı ağzında. "Bize burada rehberlik eder misin?" diye sordu birden bire.

"Edebilirdim," diye cevap verdi Raistlin, "eğer Afet'ten önce gelmiş olsaydık buraya. Benim çalıştığım kitaplar yüzlerce yıl öncesine aitti. Afet sırasında Ateşten Dağlar Krynn'e çarptığında Xak Tsaroth şehri bir uçurumun kenarından yuvarlanmıştı. Bu merdiveni tanıdım çünkü merdiven hâlâ ayakta. Gerisindekilere gelince..." Omuzlarını silkti.

"Merdivenler nereye çıkıyor?"

"Atalar Sarayı diye bilinen bir yere. Xak Tsaroth rahipleri ve kralları oradaki yeraltı kemerleri arasına gömülmüşlerdi."

"Haydi harekete geçelim," dedi Caramon terslikle. "Burada bütün yaptığımız kendi kendimizi korkutmak."

"Evet." Raistlin başıyla onayladı. "Gitmemiz, hem de hızla gitmemiz gerek. Hava kararıcaya kadar vaktimiz var. Yarın şehir kuzeyden gelen ordular tarafından istila edilecek."

"Hah!" Sturm kaşlarını çattı. "Sen bildiğini iddia ettiğin birçok şeyi biliyor olabilirsin büyücü, ama bunu bilemezsin! Gerçi Caramon haklı - burada çok oyalandık. Ben önden gideyim."

Merdivenlerden inmeye başladı, kaygan zemin üzerinde kaymamak için dikkatlice hareket ediyordu. Tanis, Raistlin'in gözlerini -husumet dolu dar, altından o dar yarıkları- Sturm'ü izlerken gördü.

"Raistlin onunla gidip yolu aydınlat," diye emretti Tanis, Sturm'ün ona yönelen kızgın bakışlarını görmemezlikten gelerek. "Caramon, Altınay ile yürü. Nehiryeli ile ben artçılık ederiz."

"O zaman biz nerede oluyoruz?" Flint kendere doğru homurdandı Altınay ile Caramon'un arkasından takip ederken. "Her zamanki gibi ortada. Sadece gereksiz bohçalar..."

"Orada her şey olabilir," dedi Tas geride kalan heykel kaidesine bir bakarak. Belli ki söylenenlerin bir kelimesini bile duymamıştı. "Uzakları gören kristal bir küre, bir zamanlar bende olan yüzük gibi sihirli bir yüzük. Sana hiç sihirli yüzüğümden söz etmiş miydim?" Flint homurdandı. Tanis, ikisi merdivenlerde gözden kayboluncaya kadar kenderin gevezelik eden sesini duyabiliyordu.

Yarımelf, Nehiryeli'ne döndü. "Sen buradaydın... burada olmuş olman gerek. Sana asayı veren tanrıçayı gördük. Buradan aşağıya indin mi?"

"Bilmiyorum," dedi Nehiryeli bezgin bezgin. "Bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum. Ejderhadan başka hiçbir şey."

Tanis sustu. Ejderha. Her şey ejderhada kilitleniyordu. Yaratık herkesin kafasında büyüyordu. Ve Krynn'in en karanlık efsanelerinden tüm haşmetiyle fırlayıp gelmiş bir canavar karşında bu minik grup ne kadar da zayıf görünüyordu. Ama neden? diye düşündü Tanis acı acı. Acaba bu kadar olmayacak bir grup kahraman daha düşünülebilir miydi -didişen, homurdanan, tartışan- bir yarısı, diğer yarısına güvenmiyordu. *"Biz seçilmiştik*." Bu düşünce onu biraz rahatlattı. Tanis, Raistlin'in sözlerini hatırladı: "Kim seçti bizi - ve neden!" Yarımelf düşünmeye başlamıştı.

Tepe yamacının derinliklerine durmadan döne döne inen dik merdivenden aşağıya sessizce ilerliyorlardı. İlk başlarda, döne döne inerlerken her yer çok karanlıktı. Sonra yolları, sonunda Raistlin'in asasının ışığını söndürebileceği kadar aydınlandı. Kısa bir süre sonra Sturm elini kaldırarak yanındakileri durdurdu. Ötelerinde birkaç ayaktan daha uzun olmayan bir koridor uzanıyordu. Bu da, gerisindeki geniş açıklık bir sahayı gözler önüne seren büyük kemerli bir kapıya çıkıyordu. Soluk gri bir ışık süzüldü koridora, rutubet ve çürümüş bir şeylerin kokusuyla birlikte.

Yolarkadaşları uzun süre, dikkatle etrafı dinleyerek durdular. Akıp giden suyun sesi, hemen hemen bütün diğer sesleri bastırarak aşağılarından, kapının gerisinden biryerden geliyor gibiydi. Yine de Tanis'e başka bir ses daha duymuş gibi geldi -keskin bir şaklama sesi- ve yerdeki gümbürtüleri ve zonklamaları duymaktan çok hissediyordu. Fakat bu uzun sürmedi ve keskin şaklama sesi bir daha tekrarlamadı. Sonra, akıllarını daha da karıştırırcasına ara sıra tiz bir gıcırtının kestiği metalik bir sürtünme sesi geldi. Tanis Tasslehoffa baktı, sual edercesine.

Kender omuzlarını kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok," dedi başını uzatıp daha yakından dinleyerek. "Hiç böyle bir şey duymadım Tanis, sadece bir keresinde..." Durdu, sonra başını salladı. "Gidip bakmamı ister misin?" diye! sordu büyük bir istekle.

"Git."

Tasslehoff kısa koridordan süzüldü, bir gölgeden bir gölgeye kaçarak. Dikkat çekmek istemediği zaman bir kender, halı üzerinde koşan bir fareden daha az ses çıkartır. Kapıya vararak dışarıya bir göz attı. Önünde bir zamanlar bir tören salonu olması gereken büyük bir alan uzanıyordu. Atalar Sarayı, demişti Raistlin buraya. Artık Yıkıntılar Sarayı idi. Doğu tarafındaki zeminin bir kısmı kötü bir kokunun sis ile birlikte kaynayıp çıktığı bir çukur içine çökmüştü. Tas, yerde başka kocaman çukurların da açılmış olduğunu farketti; bu arada koca taş karolar mezar taşları gibi dikilmişti. Ayağının altındaki zemini dikkatle kontrol ederek salona çıktı kender. Sisin içinde, güney duvarındaki karanlık bir kapıyı anca farketti... ve kuzeyde de başka bir tane vardı. O garip gacırtı sesi güneyden geliyordu. Tas dönerek o tarafa doğru yürümeye başladı.

Aniden kuzeyden, tam arkasından o gümbürdeyen, zonklayan sesi duydu ve yerin sallanmaya başladığını hissetti. Kender aceleyle kuyu merdivene geri koştu. Arkadaşları da sesi duymuş, silahları ellerinde duvara yapışmışlardı. Zonklama sesi yüksek bir "şuuuş" sesine dönüşmüştü. Sonra on on beş bodur karaltı kemerli kapının önünden geçip gittiler aceleyle. Yer sarsıldı. Ağır bir nefes sesi ile arada bir mırıldanan bazı sözler duydular. Sonra suretler sis içinde kayboldu, güneye doğru. Keskin çatırtı tekrarlandıktan sonra sessizlik oldu.

"Cehennem adına, neydi bu?" diye nida etti Caramon. "Onlar ejderan değildi; tabii kısa ve tıknaz bir cins geliştirdilerse o başka. Nereden geldiler öyle?"

"Salonun kuzey ucundan geldiler," dedi Tas. "Orada bir kapı var, bir de güneyde. O garip gacırtı sesleri güneyden geliyor, o şeylerin gittikleri yönden."

"Doğuda ne var?" diye sordu Tanis.

"Duyduğum dökülen sudan tahmin ettiğime göre üç yüz metre kadar bir uçurum var," diye cevap verdi kender. "Zeminde bir çukur oluşmuş. Orada yürümenizi tavsiye etmem."

Flint havayı kokladı. "Bir koku alıyorum... tanıdık bir koku. Ne olduğunu çıkartamıyorum."

"Ben ölümün kokusunu alıyorum," dedi Altınay titreyip asasına sarılarak.

"Hayır, bu daha kötü bir şey," diye mırıldandı Flint. Sonra gözleri açıldı, yüzü hiddet ve öfkeyle kızardı. "Buldum!", diye gürledi. "Lağım cüceleri!" Savaş baltasını açtı. "O sefil minik şeyler onlardı işte. Evet, artık lağım cücesi olmaya devam edemeyecekler. Kokuşan birer ceset olacaklar!"

İleri fırladı. Tanis, Sturm ve Caramon onun peşinden koşup koridorun sonunda yakalayarak geri çektiler.

"Sessiz ol!" diye emretti Tanis tükürükler saçan cüceye. "Şimdi, bunların lağım cücesi olduğuna ne kadar eminsin?"

Cüce kendisini Caramon'un elinden hiddetle kurtardı. "Emin olmak mı!" diye başladı gürleyerek, sonra yüksek bir fısıltıya indi. "Beni üç yıl hapsetmemişler miydi?"

"Öyle mi olmuştu?" diye sordu Tanis hayretle.

"İşte o yüzden son beş yıldır nerede olduğumu size anlatmamıştım," dedi cüce utançtan kızararak. Yüzü karardı. "Ama öcümü alacağıma yemin ettim. Karşılaştığım her lağım cücesini öldüreceğim."

"Bir dakika," diye söze karıştı Sturm. "Lağım cüceleri kötü değildir - en azından goblinler gibi değildir. Burada ejderanlarla yaşayıp da ne yapıyorlar?"

"Esirler," diye cevap verdi Raistlin soğuk bir sesle. "Belli ki lağım cüceleri burada yıllardır yaşıyorlarmış, belki de şehir terk edildiğinden beri. Ejderanlar diskleri korumak için yollandığında, belki de lağım cücelerini burada bularak onları işlerinde kullanmak için esir etmişlerdir."

"O zaman bize yardım edebilirler," diye mınldandı Tanis.

"Lağım cüceleri!" diye patladı Flint. "Güvenecek misiniz o minik, pis..."

"Hayır," dedi Tanis. "Onlara güvenemeyiz elbette ki. Fakat hemen hemen bütün esirler efendilerine ihanet etmeye hazırdır ve lağım cüceleri de - cücelerin çoğu gibi- kendi reisleri dışındakilere pek sadık olmazlar. Eğeri kendi pis derilerini tehlikeye sokacakları bir şey istemezsek onların bize yardım etmelerini sağlayabiliriz belki."

"Eh, bir umacının gerisi olayım!" dedi Flint tiksintiyle. Baltasını yere fırlattı, torbasını hızla çıkartıp duvara fırlatarak kollarını kavuşturdu. "Gidin siz. Gidin dostlarınızdan yardım isteyin. Ben sizinle olmayacağım! Size yardım ederler mutlaka! Size yardım ederler tam ejderhanın burnuna gidesiniz diye!"

Tanis ile Sturm kayıkta olanları hatırlayarak endişeyle bakıştılar. Flint inanılmayacak kadar inatçı olabilirdi ve Tanis'e, bu kez cüceyi kıpırdatmanın imkânsız olması hiç de uzak bir ihtimal gibi gelmiyordu.

"Bilmiyorum." Caramon içini çekerek başını salladı. "Cücenin gelmemesi hiç de iyi olmayacak. Eğer lağım cücelerinin bize yardım etmelerini sağlasak bile bu pislikleri kim hizaya sokacak?"

Caramon'un bu kadar kurnaz olabilmesine hayret eden Tanis gülümseyerek savaşçının oyununu sürdürdü. "Sturm herhalde."

"Sturm!" Cüce birden bire ayaklandı. "Düşmanı sırtından bıçaklamayan; şövalye mi? Sizin bu kötü yaratıkları tanıyan birine ihtiyacınız var..."

"Haklısın Flint," dedi Tanis ciddiyetle. "Galiba senin de bizimle gelmen lâzım."

"Hiç kuşkun olmasın," diye homurdandı Flint. Eşyalarını alıp koridor boyunca sert adımlarla yürüdü. Arkasını döndü. "Geliyor musunuz?"

Tebessümlerini gizleyen yolarkadaşları cüceyi izleyerek Atalar Sarayı'na çıktı. Duvara yakın yürüyorlar, o güvenilmez zeminden sakınıyorlardı. Güneye yollandılar, lağım cücelerini izleyerek ve önce güneye doğru bir yüz metre gittikten sonra sert bir kavisle doğuya dönen, pek aydınlatılmamış bir geçide girdiler. Bir kez daha şaklama sesini duydular. Metalik sürtünme sesi durmuştu. Aniden arkalarından ayak sesleri gelmeye başladı.

"Lağım cüceleri!" diye homurdandı Flint.

"Dönün!" diye emretti Tanis. "Üzerlerine atlamaya hazır olun. Ortalığı ayağa kaldırmalarına izin veremeyiz!"

Herkes kılıçları ellerinde hazır, duvara yapıştı. Flint savaş baltasını tutuyordu, yüzünde onları bekleyen bir ifadeyle. Geniş salona geri bakarak kendilerine doğru koşmakta olan bir grup bodur şişman suret gördüler.

Aniden, lağım cücelerinin lideri başını kaldırarak onları gördü. Caramon koşmakta olan minik suretlerin önüne atlayarak, koca kolunu emredercesine kaldırdı. "Durun!" Lağım cüceleri başlarını kaldırıp ona baktılar, etrafını aldılar ve birdenbire doğudaki dönemeçte gözden kayboluverdiler. Caramon arkalarından hayretle bakmak için döndü.

"Durun..." dedi gönülsüzce.

Bir lağım cücesi başını dönemeçten geri çıkarttı, Caramon'a dik dik baktı ve kirli parmağını dudaklarına götürdü. "Şnışşşt!" Sonra bu bodur suret de gözden kayboldu. Şaklama ve gacırtı sesinin yeniden başladığını duydular.

"Sizce neler oluyor?" diye sordu Tanis hafifçe.

"Hepsi böyle midir?" dedi Altınay gözleri hayretle açılarak. "Öyle pis ve pejmürdeler ki; sonra bütün vücutları yara bere içinde."

"Ayrıca bir kapı kulpu kadar beyinleri vardır," diye homurdandı Flint.

Grup elleri silahlarında, dikkatle köşeden döndü. Boğucu hava içinde titreşen ve tüten meşalelerin aydınlattığı uzun dar bir koridor doğuya doğru uzanıyordu. Işık, yoğunlaşmış nemle ıslanmış duvarlardan yansıyordu. Sadece bir karanlığı gözler önüne seren kemerli kapılar açılıyordu koridor boyunca.

"Yeraltı kemerleri," diye fısıldadı Raistlin.

Tanis ürperdi. Tavandan üzerine su damladı. Metalik gacırtı sesi daha yüksek ve daha yakındı artık. Altınay yarımelfin koluna dokunarak işaret etti. Tanis, koridorun diğer tarafında bir kapı gördü. Açıklığın gerisinde başka bir koridor, bu koridor ile T şeklinde birleşecek biçimde uzanıyordu. Bu koridor lağım cüceleriyle doluydu.

"Acaba ufaklıklar niye sıra olmuşlar," dedi Caramon.

"Bu, öğrenebilmek için tek şansımız," dedi Tanis. Tam ileri doğru atılıyordu ki büyücünün elini kolunda hissetti.

"Bu işi bana bırak," diye fısıldadı Raistlin.

"Biz de seninle gelsek fena olmaz," diye beyan etti Sturm ciddiyetle, "tabii ki seni korumak için."

"Tabii," diye burun büktü Raistlin. "Pekala ama beni rahatsız etmeyin."

Tanis başıyla onayladı. "Flint, sen Nehiryeli ile koridorun bu ucunu koru." Flint karşı çıkmak içini ağzını açtı, sonra yüzünü asıp Bozkırlı'nın arkasında durmak için geri bir adım attı.

"Benim iyice arkamda durun," diye emretti Raistlin, sonra koridor boyunca ilerledi; kırmızı cüppesi bileklerinde hışırdıyor, her adımında Magius'un Asası yerde hafifçe takırdıyordu. Tanis ile Sturm üzerinden sular akan duvarların kenarından giderek onu izliyordu. Yeraltı kemerlerinden soğuk hava akıyordu dışarı. Bir tanesinin içine bakan Tanis su yüzünden çatırdayarak yanan meşalenin ışığında bir lahitin kara hatlarının yansıdığını görebiliyordu. Tabut dikkatle oyulmuş ve artık parlaklığını yitirmiş altınla süslenmişti. Yeraltı kemerleri üzerinde boğucu bir hava asılı kalmıştı. Mezarlardan bazıları kırılmış ve yağmalanmış gibi görünüyordu. Karanlık içinden sırıtan bir kelleye takıldı Tanis'in gözleri. Bu kadim ölüler, huzurları rahatsız edildi diye öç almayı düşünüp düşünmüyorlar mı acaba diye merak etti. Tanis gerçeğe dönmek için kendini zorladı. Gerçek de yeterince kasvetliydi zaten.

Raistlin koridorun sonuna yaklaşınca durdu. Lağım cüceleri onu ilgiyle inceliyor, arkasındakileri umursamıyorlardı bile. Büyücü konuşmadı. Kemerindeki bir torbaya uzandı, birkaç altın sikke çıkardı. Lağım cücelerinin gözleri ışıldadı. Sıranın başındaki birkaç tanesi daha iyi görebilmek için Raistlin'e yaklaştılar. Büyücü sikkelerden birini hepsinin görebileceği şekilde tuttu. Sonra bunu havaya fırlattı... ve paralar yok oldu!

Lağım cücelerinin nefesleri kesildi. Raistlin sikkeyi göstermek için büyük bir gösterişle avcunu açtı. Tek tük alkış sesi duyuldu. Lağım cüceleri biraz daha yaklaştılar, ağızları hayretle bir karış açık.

Lağım cüceleri -ya da soylarının bilinen ismiyle Agharlar- gerçekten sefil bir topluluktu. Cüce cemiyetinin en alt sınıfı olan Agharlar'a bütün Krynn'de, hayvanlar da dahil olmak üzere canlı yaratıkların çoğu tarafından terk edilmiş, pislik ve sefalet içindeki yerlerde rastlanırdı. Bütün cüceler gibi klanlar halinde yaşarlar, reislerinin ya da geçekten güçlü bir klan liderinin kurallarına uyarlardı. Xak Tsaroth'ta üç klan bulunuyordu - Sludlar, Bulplar ve Gluplar. O anda, bu üç klana mensup cüceler Raistlin'in etrafını çevirmişti. Hem erkekler, hem kadınlar vardı; gerçi her iki cinsiyeti birbirinden ayırmak biraz güç oluyordu. Kadınların çenelerinde sakalları

yoktu ama yanaklarında vardı. Kemikli dizlerine kadar inen, bellerine doladıkları yırtık pırtık bir etek giyiyorlardı. Yoksa en az erkek eşleri kadar çirkindiler. Bu sefil görünüşleri bir yana lağım cüceleri genellikle neşeli bir yaşam sürerdi.

Raistlin mükemmel bir elçabukluğuyla sikkeyi parmakları üzerinde oynattı, bir içeri bir dışarı döndürdü. Sonra parayı yok etti ama büyücüye hayretle bakan ürkmüş lağım cücelerinden birinin kulağından tekrar çıkartmak üzere. Bu son numara,

Aghar'ın arkadaşları onu tutup kulağına baktığı, hatta bir tanesi parmağını kulağına sokup daha fazla sikke var mı yok mu diye yokladığı için anlık bir kesintiye neden oldu. Gerçi Raistlin uzanıp başka bir keseden küçük bir rulo parşömen çıkartınca bu ilginç faaliyet de geçti. Parşömeni uzun ince parmaklarıyla açan büyücü parşömenden bir şeyler okumaya başladı, yavaş yavaş mırıldanarak, "Şuh tangus moipar, as akular kalipar." Lağım cüceleri tam bir hayranlıkla seyrediyordu.

Büyücü okumayı bitirince parşömenin üzerindeki örümcek görünüşlü kelimeler yanmaya başladı. Alev alıp arkalarında yeşil duman izleri bırakarak yok oldular.

"Neydi bütün bunlar?" diye sordu Sturm kuşkuyla.

"Artık hepsi büyüyle bağlandı," diye cevap verdi Raistlin. "Onların üzerine bir dostluk büyüsü yaptım."

Lağım cüceleri büyülenmişlerdi ve Tanis yüzlerindeki ifadenin meraktan, büyücüye duydukları açık ve gizlenmez bir hayranlığa dönüşmüş olduğunu farketti. Pis elleriyle uzanıp onu okşuyorlar, biçimsiz lisanlarıyla çabuk çabuk konuşuyorlardı. Sturm, Tanis'e telaşla baktı. Tanis şövalyenin ne düşündüğünü biliyordu: Raistlin her an, içlerinden herhangi birine aynı büyüyü yapabilirdi.

Koşuşan ayak seslerini duyan Tanis çabucak Nehiryeli'nin nöbet tuttuğu yere baktı. Bozkırlı, lağım cücelerini işaret ettikten sonra parmakları açık olarak ellerini havaya kaldırdı. On cüce daha onlara doğru geliyordu. Kısa

bir süre sonra yeni Agharlar göründü; Nehiryeli'ne bakmadan geçip gittiler bile. Büyücünün etrafındaki gürültüyü görünce hemen durdular.

"Neler oluyor?" dedi bir tanesi Raistlin'e bakakalarak. Büyülenmiş lağım cüceleri büyücünün etrafına toplanmış eteklerinden çekiştiriyorlar, onu holden aşağı doğru götürüyorlardı.

"Arkadaş. Bu bizim arkadaş," diye cıvıldaştı hepsi deliler gibi Ortak Dil'in kaba bir şekliyle.

"Evet," dedi Raistlin yumuşak ve kibar bir sesle; sesi o kadar pürüzsüz ve o kadar gönülleri fetheden bir sesti ki Tanis bir an şaşaladı. "Siz hepiniz benim arkadaşımsınız," diye devam etti büyücü. "Şimdi, söyleyin bana dostlarım - bu koridor nereye açılır?" Raistlin doğuyu işaret etti. Derhal her ağızdan bir sürü cevap çıktı.

"Koridor o tarafa çıkar," dedi biri doğuyu işaret ederek.

"Hayır, o tarafa çıkar!" dedi bir başkası batıyı işaret ederek. Bir itişme kakışmadır başladı, lağım cüceleri birbirlerini itip dürtüyordu. Kısa bir zaman sonra yumruklar uçuşuyor, bir lağım cücesi bir başkasını yere yatırıyor, tekmeliyor, bağırıyordu, "O taraf! O taraf!"

Sturm, Tanis'e döndü. "Bu maskaralık! Buradaki bütün ejderanları başımıza toplayacaklar. O deli büyücü ne.yaptı bilmiyorum ama onu durdursan fena olmayacak."

Daha Tanis müdahale edemeden dişi bir lağım cücesi işe el attı. Meydan kavgasının ortasına dalarak iki dövüşçüyü tutup kafalarını bir güzel birbirine tokuşturdu ve yere bıraktı. Onları kışkırtan diğerleri hemen sustular; sonra yeni gelen Raistlin'e döndü. Kalın, elma gibi bir burnu vardı ve saçları tepesinde darmadağınık toplanmıştı. Yamalı, pejmürde bir elbise, kaba ayakkabılar ve bileklerine düşmüş çoraplar giyiyordu. Ama lağım cüceleri arasında bir lidere benziyordu, çünkü hepsi ona saygıyla bakıyordu. Bu belki de bir omuzuna atmış olduğu ağır bir torbadan ileri geliyordu. Yürüdükçe torba da yerde sürükleniyor, zaman zaman ayaklarına takılıyordu. Fakat belli ki torba onun için çok önemliydi. Lağım

cücelerinden biri buna dokunmak istediğinde savrularak arkasına dönüp, yüzüne bir şaplak indirdi.

"Koridor büyük patronlara çıkıyor," dedi başıyla doğu tarafını işaret ederek.

"Çok teşekkür ederim şekerim," dedi Raistlin lağım cücesinin yanağına dokunmak için uzanarak. Birkaç kelime söyledi, *"Tantago, musalah."*

Dişi lağım cücesi, Raistlin konuştukça hayranlıkla onu seyrediyordu. Sonra içini çekerek ona taparcasına bakmaya başladı.

"Anlat bana ufaklık," dedi Raistlin. "Kaç tane patron?"

Lağım cücesi kaşlarını çattı, konsantre olmaya çalışarak. Kirli elini kaldırdı. "Bir," dedi bir parmağını kaldırarak. "Ve bir, ve bir, ve bir." Raistlin'e muzafferane bir bakış fırlatıp dört parmağını kaldırdı ve şöyle dedi: "İki."

"Flint'e hak vermeye başladım," diye homurdandı Sturm.

"Şışşt," dedi Tanis. Tam o anda o gıcırtı sesi kesildi. Lağım cüceleri koridordan huzursuzca bakınırken o sert şaklama sesi bir kez daha duyuldu.

"O gürültü ne?" diye sordu Raistlin büyülenmiş hayranına.

"Kırbaç," dedi dişi lağım cücesi duygusuzca. Pis elini uzatıp Raistlin'in cüppesine asılarak onu koridorun doğu ucuna doğru çekiştirmeye başladı. "Patronlar kızar. Biz gider."

"Siz patronlara ne yapıyorsunuz?" diye sordu Raistlin gerileyerek.

"Gidelim. Sen gör." Lağım cücesi onu çekiştirip duruyordu. "Biz aşağıya. Onlar yukarıya. Aşağıya. Yukarıya. Aşağıya. Yukarıya. Gel. Sen git. Biz aşağıya gideceğiz."

Agharlar'ın akıntısına kapılan Raistlin dönüp Tanis'e eliyle işaret etti. Tanis de Nehiryeli ve Flint'e işaret etti ve herkes lağım cücelerinin ardından koridor boyunca yürümeye başladı. Raistlin'in büyülemiş oldukları etrafında bir öbek halinde duruyor, diğerleri kırbaç bir kere daha şakladığında koridordan aşağıya koşmaya başladığı halde onlar mümkün

olduğu kadar ona yakın durmaya çalışıyorlardı. Yolarkadaşları Raistlin'i ve lağım cücelerini, sürtünme sesinin bir kez daha ama bu kez daha yüksek sesle başladığı dirseğe kadar izledi.

Dişi lağım cücesi sesi duyunca yüzü aydınlandı. Diğer lağım cüceleriyle birlikte durdular. Kimisi pislik kaplı duvarlara yaslanıp yere çökerken kimi de boş torbalar gibi çöktüler. Dişi, Raistlin'e yakın duruyor, cüppesinin kolunu minik elinde tutuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Raistlin. "Neden durduk?"

"Biz bekler. Daha bizim sıra değil," diye açıkladı.

"Sıramız gelince ne yapacağız?" diye sordu sabırla.

"Aşağı incez," dedi Raistlin'e hayranlıkla bakarak.

Raistlin, Tanis'e bakıp başını salladı. Büyücü yeni bir yaklaşımda bulunmayı denemeye karar verdi.

"İsmin ne miniğim?" diye sordu.

"Bupu."

Caramon bir kahkaha atarak hemen ellerini ağızının üzerine bastırdı.

"Şimdi Bupu," dedi Rasitlin tatlı bir sesle, "ejderhanın ini nerede, biliyor musun?"

"Ejderha mı?" diye tekrarladı Bupu hayretle. "Ejderhayı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Raistlin aceleyle, "biz ejderhayı istemiyoruz -ejderhanın inini istiyoruz, ejderhanın yaşadığı yeri."

"A, ben bilmez onu." Bupu başını salladı. Sonra Raistlin'in yüzündeki hayal kırıklığını görerek Raistlin'in eline yapıştı. "Ama ben sana büyük Yücebulp'a götüreyim. O her şeyi bilir."

Raistlin kaşlarını kaldırdı. "Peki Yücebulp'a nasıl gideceğiz?"

"Aşağı!" dedi mutlulukla sırıtarak. Gıcırtı sesi kesildi. Bir kırbaç şakladı. "Şimdi bizim aşağı inme sırası. Gidip Yücebulp'u görmek."

"Bir dakika." Raistlin kendini lağım cücesinin elinden kurtardı. "Arkadaşlarımla konuşmam gerek." Tanis ve Sturm'ün yanına gitti. "Bu Yücebulp büyük ihtimalle klanın, belki de birkaç klanın birden reisidir."

"Eğer bunlar kadar zeki biriyse, bırakın ejderhanın inini, ellerini yıkadığı leğenin bile nerede olduğunu bilmez," diye homurdandı Sturm.

"Büyük bir ihtimalle biliyordur," diye konuştu Flint istemeye istemeye. "Akıllı değillerdir ama lağım cüceleri gördükleri ya da duydukları her şeyi hatırlarlar, tabii eğer onları, bir heceden fazla kelimelerle konuşturmayı başarabilirseniz söyletirsiniz de."

"O zaman gidip Yücebulp'u görmekte yarar var," dedi Tanis acınacak bir halde. "Şimdi, keşke şu yukarı aşağı denen şey neymiş bir öğrenebilseydik veya o gıcırtı sesi nedenmiş..."

"Ben biliyorum!" dedi bir ses.

Tanis etrafına bakındı. Tasslehoffu tamamıyla unutmuştu. Kender dönemeçten koşarak geldi; tepe saçı oynuyor, gözleri neşeyle parıldıyordu. Bu bir asansör Tanis," dedi.

"Cüce madenlerindeki gibi. Bir zamanlar bir madene gitmiştim. O kadar nefis bir şeydi ki. Taşları yukarı aşağı taşıyan bir asansörleri vardı. Bu da aynen öyle. Yani, hemen hemen öyle. Şimdi bakın..." Aniden kıkırdamaktan konuşamadı. Diğerleri ona bakarken kender kendine hakim olabilmek için elinden geleni yapıyordu.

"Dev bir domuz yağı eritme kazanı kullanıyorlar! Burada sırada bekleyen lağım cüceleri, ne zaman o ejder-zımbırtıları o koca kırbacı şaklatsa koşmaya başlıyor. Sonra her biri, zincirin halkalarına denk gelen dişli bir tekerleğe sarılmış koca bir zincire bağlı duran kazana atlıyorlar - gıcırtıyı çıkartan da bu! Tekerlek dönüyor ve onlar aşağıya iniyor ve hemen başka bir kazan beliriyor..."

"Büyük patronlar. Büyük patronlarla dolu kazan," dedi Bupu.

"Ejderanlarla dolu!" diye tekrarladı Tanis telaşla.

"Burada gelmiyor," dedi Bupu. "Oraya gitmek..." Elini belli belirsiz salladı.

Tanis'in huzursuzluğu devam ediyordu. "Demek ki patronlar orada. Kazanın içinde kaç ejderan vardı?"

"İki," dedi Bupu, Raistlin'in koluna yapışıp kendini eminiyete alarak. "İkiden fazla yok."

"Aslında dört tane var," dedi Tas, lağım cücesine karşı çıktığı için yüzünde özür diler bir ifadeyle. "Küçük olanlardan, büyü yapabilen kocamanlardan değil."

"Dört." Caramon koca kollarının kaslarını kasarak büktü. "Dört tanesiyle başa çıkabiliriz."

"Evet, ama öyle ayarlamalıyız ki on beş tanesinin daha gelmeyeceğinden emin olalım," Tanis işaret etti.

Kırbaç yeniden şakladı.

"Gel!" Bupu aceleyle Raistlin'in koluna asıldı. "Biz gitmek. Patronlar deliriyor."

"Bence şu an, herhangi bir zamandan farksız," dedi Sturm omuzlarını silkerek. "Bırakın lağım cüceleri her zamanki gibi koşuşsun. Bu kargaşalıkta patronları izleyip onların hakkından geliriz. Eğer kazanlardan biri burada lağım fareleriyle dolmak için bekliyorsa, diğeri zeminde olmalı."

"Sanırım öyledir," dedi Tanis. Lağım cücelerine döndü. "Asansöre yani kazana varınca içine atlamayın. Sadece kenara kaçarak ayak altından çekilin. Tamam mı?"

Lağım cüceleri derin bir kuşkuyla Tanis'e baktılar. Yarımelf içini çekerek Raistlin'e baktı. Hafif bir tebessümle büyücü Tanis'in komutlarını tekrarladı.

Lağım cüceleri hemen gülümseyerek heyecanla başlarını olumlu anlamda sallamaya başladı.

Kırbaç bir kez daha şakladı ve yolarkadaşları kaba bir ses duydu. "Aylaklık etmeyi bırakın pislikler, yoksa o pis ayaklarınızı biçiveririm, o zaman geç kalmak için bir bahaneniz olur!"

"Kimin ayakları biçilecek göreceğiz," dedi Caramon.

"Bu eğlenceli olacak!" dedi lağım cücelerinden biri ciddi ciddi. Agharlar koridordan aşağıya koşmaya başladı.

- 18 -

Asansördeki dövüş.

Bupu'nun öksürük tedavisi.

Yerdeki deliklerden sıcak dumanlar yükseliyor ve yakınında her ne varsa etrafında dönüyordu. İki deliğin arasında, etrafından dev bir zincirin geçtiği büyük bir çark vardı. Deliklerin bir tanesinin üzerinde zincirle koskocaman demir bir kazan sallanıyordu. Zincirin diğer ucu diğer delikten inip gözden kayboluyordu. İkisi kırbaçlarını şaklatan, zırhlara bürünmüş dört ejderan kazanın etrafında duruyordu. Biraz göründükten sonra sis onları gözlerden gizleyiveriyordu. Tanis kırbacın şaklamasını duyabiliyor, gırtlaktan gelen seslerin böğürdüğünü duyabiliyordu.

"Sizi bitten bozma cüce haşaratları sizi! Orada durmuş da ne yapıyorsunuz. O pis etlerinizi, o iğrenç kemiklerinizden yüzmeden hemen kazana atlayın bakayım! Ben... a!"

Savaş çığlığını böğüren Caramon sisin içinden belirirken sürüngen kafasındaki gözleri hayretten dışarı uğrayan ejderan lafının ortasında kalakaldı. Ejderan, Caramon onu, kemikleri çıkmış boğazından sıkıp da pençeli ayaklarını yerden kesip duvara fırlattığında boğulma gurultusuna dönüşen bir çığlık attı. Ejderanın bedeni duvara kemikleri kıran bir gümbürtüyle çarparken lağım cüceleri dağıldılar.

Tam Caramon saldırırken Sturm -çift elli kılıcı savurarak- şövalyelerin düşmanlarıyla karşılaştıklarında verdikleri selamı bağırdıktan sonra, daha neyin gelmekte olduğunu dahi göremeyen ejderanın kellesini uçurdu. Kopan kelle, taşa dönüştükçe çatırtılı bir ses çıkartarak yuvarlandı.

Hiçbir strateji gözetmeden veya hiç düşünmeden saldıran goblinlerin tersine ejderanlar hem akıllıydı, hem de seri düşünebiliyordu. Kazanın yanında

duran iki tanesi, beş hünerli ve silahlı savaşçıyla karşılaşmaya hiç niyetli değildi. Bir tanesi hemen kazana atladı, arkadaşına o gırtlaktan dillerinde komutlar vererek. Diğer ejderan çarka koşarak mekanizmayı serbest bıraktı. Kazan delikten aşağıya inmeye başladı.

"Durdurun!" diye bağırdı Tanis. "Yardım almaya gidiyor!"

"Yanlış!" diye bağırdı Tasslehoff diğer deliğin kenarından bakarak. "Yardım, diğer kazanda yolun yarısına varmış bile. Belki yirmi tane varlar!"

Caramon asansörü hareket ettiren ejderanı durdurmak için koştu ama çok geç kalmıştı. Yaratık mekanizmayı döndürdükten sonra kazana doğru koştu. Uzun bir sıçrayışla arkadaşının yanına atladı. Düşmanın kaçmasına izin vermemek lâzım gelir ilkesiyle Caramon onun peşinden kazanın içine atlayıverdi! Lağım cüceleri tezahürat ederek bağırıştılar, kimi daha iyi görebilmek için çukurun kenarına koştu.

"O koca salak!" diye sövdü Sturm. Lağım cücelerini geri iterek aşağıya baktı; Caramon ile ejderanlar birbirlerini harmanlarken sallanan yumrukları ve parlayan zırhları görebiliyordu. Caramon'un eklenen ağırlığı, kazanın daha hızlı inmesine neden olmuştu.

"Aşağıda ahmağı lime lime edecekler," diye mırıldandı Sturm. "Onun peşinden gidiyorum," diye bağırdı Tanis'e. Kendisini boşluğa bırakarak zincire tutundu ve tam kazanın içine kaydı.

"Şimdi ikisini birden kaybettik!" diye homurdandı Tanis. "Flint, benimle gel. Nehiryeli, sen burada Raistlin ve Altınay ile kal. Bakın bakalım o lanet olasıca çarkı geri döndürebilecek misiniz! Hayır Tas, sen değil!"

Çok geç kalmıştı. Heyecanla çığlıklar atan kender zincire atladı ve aşağıya inmeye başladı. Tanis ile Flint de deliğe atladılar. Tanis kol ve bacaklarını zincire doladı tam kenderin tepesinde sallanarak, fakat cüce tutunamadı ve miğfer üstü kazana kondu. Caramon da hemen onun üzerine bastı.

Kazanın içindeki ejderanlar savaşçıyı köşeye sıkıştırmıştı. Birini yumruklayıp diğer tarafa yapıştıran Caramon, diğeri kılıcını çekmeye çalışırken ona da hançerini çekti. Ejderan kılıcını açamadan Caramon onu

şişledi ama savaşçının hançeri yaratığın zırhını sıyırıp geçerek titreşmeye başladı ve elinden çıktı. Ejderan onun yüzüne saldırdı, pençeli elleriyle gözlerini çıkartmaya çalışarak. Ejderanın bileklerini ezercesine yakalayan Caramon, onun ellerini yüzünden uzaklaştırmayı başarmıştı. İki güçlü yaratık -bir insan ve bir ejderan- kazanın kenarına yaslanmış boğuşuyordu.

Diğer ejderan Caramon'un darbesinden sonra toparlanarak kılıcını kavradı. Fakat tam savaşçıya dalacakken, zincirden aşağıya kayan Sturm'ün yüzüne indirdiği ağır çizmeli darbesiyle hareketi yarı yolda kalakaldı. Ejderan kılıcı elinden uçarak geriye doğru döndü. Sturm atlayarak yaratığa kılıcının düz kısmıyla vurmaya çalıştı ama ejderan kılıcı elleriyle kenara itti.

"Üzerimden kalk!" diye gürledi Flint kazanın dibinden. Miğferi yüzünden önünü göremeyen Flint, Caramon'un koca ayakları altında yavaş yavaş ezilmeye başlamıştı. Kan beynine sıçrayan cüce, ani bir hareketle miğferini geri ittikten sonra Caramon'un dengesinin bozlumasına ve ejderana doğru düşmesine neden olarak ayağa kalktı. Caramon koca zincire doğru sendelerken yaratık kenara çekildi. Ejderan kılıcını deliler gibi savurdu. Caramon başını eğince kılıç hamlesi bir işe yaramadan zincire denk geldi ve kılıcı çentik çentik yaptı. Flint ejderana saldırarak tam.karnından tosladı. İkisi birden kazanın kenarına yuvarlandılar.

Kazan hareketlenerek etrafındaki kötü kokulu sisi dalgalandırdı.

Gözlerini aşağıdaki hareketlilikten ayırmayan Tanis, zincirden aşağıya inmeye başladı. "Yerinden kımıldama!" diye hırladı Tasslehoffa.

Ellerini bırakan Tanis aşağıya, meydan kavgasının tam ortasına düştü. Hayal kırıklığına uğrayan ama Tanis'in söylediklerine riayet etmemeyi de göze alamayan Tas, bir eliyle zincire tutunurken bir eliyle torbasından bir taş çıkarttı, bunu aşağıya bırakmaya hazırlanarak - bir düşman kafasına düşeceğini ümit ediyordu.

Dövüşenler kazanın kenarlarına savruldukça, durmadan aşağıya inmekte ve dolayısıyla -içi çığlık çığlığa bağırıp söven ejderanlarla dolu- diğer kazanın yükselmesine neden olan kazan sallanmaya başlamıştı.

Deliğin başında lağım cüceleriyle duran Nehiryeli, sisten çok az şey görebiliyordu. Öte yandan arkadaşlarını taşıyan kazandan patırtılar, küfürler, inlemeler duyabiliyordu. Derken sisler içinden diğer kazan belirdi. Ejderanlar kılıçları ellerinde, ağızları bir karış açık ona bakarak duruyorlar, uzun kırmızı dilleri sarkmış umutla bekliyorlardı. Birkaç saniye sonra Altınay, Raistlin ve on beş lağım cücesi yirmi kızgın ejderanla burun buruna gelecekti!

Arkasına dönüp lağım cücelerinin arasından çıktıktan sonra yeniden dengesini sağladı ve çarka doğru koştu. Ne yapıp edip kazanın yükselmesini önlemeliydi. Koca çark yavaş yavaş dönüyor, zincir dişler arasından geçerken gıcırdıyordu. Nehiryeli zinciri çıplak elleriyle tutmayı düşünerek zincire baktı. Al bir fırtına onu yana itiverdi. Raistlin bir an için çarkı seyretti, sonra dönüşünü hesaplayarak Magius'un Asası'nı çark ile zemin arasına sıkıştırıverdi. Asa bir an titredi; Nehiryeli asanın kırılacağından korkarak nefesini tuttu. Ama asa çarkı tuttu! Mekanizma titreyerek durdu.

"Nehiryeli!" diye seslendi Altınay, çukurun yanında durduğu yerden.

Arkasında Raistlin ile Bozkırlı çukurun kenarına doğru seyirtti. Çukurun etrafına sıralanmış olan lağım cüceleri çok iyi vakit geçiriyor, yaşamları boyunca meydana gelmiş olan en ilginç şeyin tadını çıkartıyorlardı. Sadece Bupu çukurun kenarından ayrıldı - her fırsatta cüppesine tutunduğu Raistlin'in peşinden gitti.

"Khark-umat!" diye nefes verdi Nehiryeli, aşağıda dönen sise bakarken.

Caramon dövüşmekte olduğu ejderanı aşağıya atmıştı. Yaratık Çiğlık atarak sise doğru düştü. Koca savaşçının yüzünde pençe izleri ve sağ kolunda bir kılıç kesiği vardı. Sturm, Tanis ve Flint, hâlâ ne olursa olsun öldürmekten başka bir şey düşünmediği belli olan ikinci ejderan ile dövüşüyorlardı. Vurmanın yeterli olmadığını sonunda anlayan Tanis yaratığı hançerledi. Yaratık, Tanis'in hançerini de taştan cesetinde sıkıştırarak hemen taşa dönüşerek yere yığıldı.

Sonra kazan herkesi sarsarak aniden durdu.

"Dikkat edin! Komşular!" diye bağırdı Tasslehoff zincirden atlayarak.

Tanis yirmi ayak kadar uzakta sallanan, ejderanlarla dolu diğer kazana baktı. Tepeden tırnağa silahlı ejderanlar bir çıkarma yapmak için hazırlanıyordu. İki tanesi kazanın kenarına çıkmış, sisli boşluğa atlamaya hazır bekliyordu. Caramon kazanın kenarından uzanarak, çıkartma yapmaya hazırlananlardan bir tanesini biçmeye çalışarak kılıcını deliler gibi şiddetle savurdu. Iska geçti ve savurma hareketinin etkisiyle kazan zincir ucunda sallanmaya başladı.

Caramon dengesini kaybederek ileri doğru düştü; ağırlığı kazanın tehlikeli bir biçimde eğilmesine neden olmuştu. Kendisini tam altında, yere bakarken buldu. Sturm, Caramon'un yakasına yapışarak onu geri çektiğinde kazanın yine düzensizce sallanmasına neden oldu. Tanis kazanın dibine kayarak elleri ve dizleri üzerine düştüğünde, taşlaşmış ejderanın toza dönüştüğünü farkedip hançerini geri aldı.

"İşte geliyorlar!" diye bağırdı Flint, Tanis'in ayağa kalkmasına yardım ederek.

Ejderanlardan biri kendisini onlara doğru bıraktı ve kazanın kenarını pençeli elleriyle kavradı. Kazan bir kez daha tehlikeli bir şekilde eğildi.

"O tarafa geçen Tanis, Caramon'u diğer tarafa savurdu, savaşçının ağırlığının kazanı dengeleyeceğini umuyordu. Sturm ejderhanın ellerini biçti, ellerini bırakmasını sağlamaya çalışarak. Derken başka bir ejderan onun üzerinden uçtu, aradaki mesafeyi birincisinden daha iyi tartarak. Kazana, Sturm'ün yanına kondu.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Tanis, Caramon'a, koca savaşçı gayri ihtiyari dövüşmek üzere ileri atılmıştı. Kazan yine eğildi. Koca adam hızla eski yerine döndü. Kazan yine düzeldi. Parmaklarından yeşil yeşil bir şeyler sızarak kenarda asılı duran ejderan ellerini bıraktı, kanatlarını gerdi ve sisin içinde yüzerek süzüldü.

Tanis, kazanın içine konan ejderan ile karşılaşmak için dönen Flint'in ayaklarını yerden kesercesine devirerek üzerine devrildi. Yarımelf kenara doğru sendeledi. Kazan sallandıkça aşağısını görüyordu. Sis dağıldı ve aşağıda Xak Tsaroth harabelerini gördü. Midesi bulanıp başı dönerek kendini geriye çektiğinde Tasslehoffun ejderanla dövüştüğünü gördü. Minik

kender ejderanın sırtına tırmanmış kafasına bir taşla vuruyordu. Kazanın dibinde Caramon'un düşürmüş olduğu hançerini alan Flint yaratığı bacağından bıçakladı. Bıçak derine saplanınca ejderan bir çığlık attı. Daha fazla sayıda ejderanın uçup geleceğini bilen Tanis ümitsizlikle yukarı baktı. Fakat Nehiryeli ile Altınay'ın sis arasından aşağıya baktıklarını görünce ümitsizlik ümide dönüştü.

"Bizi yukarı çekin!" diye bağırdı Tanis deliler gibi, sonra başına bir şey vurdu. Acı dayanılacak gibi değildi. Kendini düşüyor, düşüyor, düşüyormuş gibi hissetti.

Raistlin, Tanis'in sesini duymadı - büyücü harekete geçmişti bile.

"Buraya gelin dostarım," dedi Raistlin çabucak. Büyülenmiş lağım cüceleri büyük bir istekle etrafını aldılar. "Orada, aşağıdaki patronlar canımı acıtmak istiyor," dedi yavaşça.

Lağım cüceleri hırladılar. Birkaç tanesi hiddetle kaşlarını çattı. Bir ikisi kazan dolusu ejderana yumruğunu salladı

"Ama siz bana yardım edebilirsiniz." dedi Raistlin. "Onları durdurabilirsiniz."

Lağım cüceleri büyücüye şüpheyle baktı. Dostluk bir yere kadardı.

"Bütün yapmanız gereken," dedi Raistlin sabırla, "koşturup zincire atlamak." Ejderanların kazanının bağlı olduğu zinciri gösterdi.

Lağım cücelerinin yüzü aydınlandı. Bu kulağa hiç de fena gelmiyordu. Aslında, bu kazanı kaçırdıklarında her gün yaptıkları bir şeydi.

Raistlin kolunu salladı. "Gidin!" diye emretti.

Lağım cüceleri -Bupu hariç hepsi- birbirlerine baktılar, sonra deliğin kenarına koşup çılgınlar gibi bağırarak kendilerini ejderanların tepesindeki zincire attılar; zincire mükemmel bir hünerle yapıştılar.

Büyücü, arkasında seyirten Bupu ile birlikte çarka doğru koştu. Magius'un Asası'nı tutarak yerinden kurtardı. Çark titreyerek, lağım cücelerinin ağırlığı

ejderanların kazanını geriye sisler içine düşürdükçe gitgide daha hızla dönmesine neden olarak bir kez daha hareket etmeye başladı. Diğer kazana atlamak için kazanın kenarına tünemiş olan ejderanların birkaçı ani hareketle gafil avlandı. Dengelerini yitirerek düştüler. Kanatları düşüşlerini durdurduğu halde yere doğru süzülürken hiddetle ciyakladılar; çığlıkları lağım cücelerinin neşeli bağırtılarıyla bir tezat oluşturuyordu.

Nehiryeli deliğin kenarından uzanarak çarka yaklaşan arkadaşlarının kazanını yakaladı.

"İyi misiniz?" diye sordu Altınay endişeyle, Caramon'un çıkmasına yardım etmek için uzanarak.

"Tanis yaralandı," dedi Caramon, yarımelfe yardım ederek.

"Sadece bir şişlik," diye itiraz etti Tanis sersem sersem. Başının arkasında koca bir şişin kabarmakta olduğunu hissetti. "O şeyden düşüyorum zannetmiştim." Hatırlayınca ürperdi.

"O taraftan aşağıya inemeyiz!" dedi Sturm, kazandan dışarı tırmanırken. "Ve burada da oyalanamayız. Bu asansörü harekete geçirmeleri pek zamanlarını almaz, ondan sonra da peşimize düşerler. Geri dönmemiz gerek."

"Hayır! Gitme!" Bupu Raistlin'e sarıldı. "Ben Yücebulp'a giden bir yol biliyorum!" Bupu kuzeyi işaret ederek büyücünün koluna asıldı. "Güzel yol! Gizli yol! Patron yok," dedi yavaşça, büyücünün elini okşayarak. "Patronların seni almasına izin yapmam. Sen cici."

"Fazla seçeneğimiz yok gibi. Oraya inmemiz gerekiyor," dedi Tanis, Altınay'ın asası ona değince irkilerek. Sonra asanın şifa gücü bütün bedenine yayıldı. Acı azaldıkça rahatlayarak içini çekti. "Söylemiş olduğun gibi, burada yıllardır yaşıyorlarmış."

Flint, Bupu koridordan aşağıya, kuzeye doğru gitmeye başlayınca homurdanarak başını salladı.

"Durun! Dinleyin!" diye seslendi Tasslehoff yavaşça. Yaklaşan pençeli ayak seslerini duyabiliyorlardı.

"Ejderanlar!" dedi Sturm. "Buradan hemen uzaklaşmamız gerek! Batıya."

"Biliyordum," diye mırmırlandı Flint kaşlarını çatarak. "Lağım cüceleri bizi kertenkelelerin kucağına attı!"

"Bekle!" Altınay, Tanis'in koluna yapıştı. "Şuna bak!"

Yarımelf dönüp Bupu'nun omzunda taşıdığı torbadan gevşek ve biçimsiz bir şey çıkarttığını gördü. Duvara doğru bir adım atarak nesneyi taş çıkıntının önünde salladı ve birkaç söz mırıldandı. Duvar titredi ve birkaç saniye içinde karanlığa açılan bir kapı belirdi.

Yolarkadaşları huzursuzca bakıştılar.

"Başka çare yok," diye mırıldandı Tanis. Koridor boyunca onlara doğru uygun adım gelen zırhlı ejderanların takırtıları artık net bir biçimde duyulabiliyordu. "Raistlin ışık," diye buyurdu Tanis.

Büyücü konuştu ve asa üzerindeki kristal parladı. Raistlin, Bupu ve Tanis gizli kapıdan çabucak girdiler. Kalanlar onları izledi ve kapı arkalarından kayarak kapandı. Büyücünün asası, oymalı duvarları yeşil, kaygan balçıkla kaplı kare bir odayı gözler önüne serdi. Ejderanların koridordan geçişlerini dinlerken kıpırdanmadan durdular.

"Kavgayı duymuş olmalılar," diye fısıldadı Sturm. "Asansörü harekete geçirmek pek vakitlerini almaz; o zaman bütün bir ejderan ordusu peşimize düşecek!"

"Aşağıya yol biliyorum." Bupu elini itiraz ederek salladı. "Endişe yok."

"Kapıyı nasıl açtın miniğim?" diye sordu Raistlin merakla Bupu'nun yanına çömelerek.

"Büyü," dedi Bupu mahçup mahçup ve elini uzattı. Lağım cücesinin pis elinde, dişleri ebedi bir sırıtmayla kenetlenmiş ölü bir sıçan vardı. Raistlin kaşlarını kaldırdı; derken Tassheloff büyücünün koluna dokundu.

"Bu büyü değil Raistlin," diye fısıldadı kender. "Bu sıradan bir gizli zemin kilidi. Duvarı işaret ettiğinde görmüştüm; tam bir şeyler söyleyecektim ki bu büyücülük numaralarına başladı.

Kapıya yaklaşınca kilidin üzerine basıyor ve o şeyi sallıyor." Kender kıkırdadı. "Belki de bir keresinde elinde sıçanı taşırken yanlışlıkla basmıştı."

Bupu kendere sert sert baktı. "Büyü!" diye ısrar etti somurtup sıçanı sevgiyle okşayarak. Sıçanı tekrar torbasına koydu ve "Haydi sen git," dedi. Onları kuzeye doğru, kırık dökük, balçık sıvalı odalardan geçirdi. Sonunda toz toprak dolu bir odaya gelince diurdu. Tavanın bir kısmı yıkılmıştı ve zemin de kırık karolarla düzensizleşmişti. Lağım cücesi odanın kuzey doğu tarafında bir şeyi işaret etti.

"Aşağı iner!" dedi.

Tanis ile Raistlin incelemek için o tarafa doğru ilerledi. Burada, bir ucu ufalanmış zeminden dışarı çıkan dört ayak genişliğinde bir boru buldular. Belli ki boru tavandan düşmüş, odanın kuzey doğu kısmını göçertmişti. Raistlin asasını boruya sokarak içine baktı.

"Hadi, sen git!" dedi Bupu işaret edip Raistlin'in koluna asılarak. "Patronlar izleyemez."

"Muhtemelen bu doğru," dedi Tanis. "O kanatlarıyla en azından."

"Ama kılıç sallayacak kadar yer yok," dedi Sturm kaşlarını çatarak. Bundan hoşlanmadım..."

Aniden herkes konuşmayı kesti. Yeniden çarkın gıcırdadığını ve zincirinin tiz bir ses çıkartığını duydular. Yolarkadaşları birbirleriyle bakıştılar.

"Önce ben!" diye sırıttı Tasslehoff. Başını borudan içeri sokarak elleri ve dizleri üzerinde emeklemeye başladı "Benim sığacağıma emin misiniz?" diye sordu Caramon açıklığa endişeyle bakarak.

"Endişelenme." Tas'ın sesi dışarı doğru çıkmıştı. "Balçıkla o kadar kayganlaşmış ki yağlanmış bir domuz gibi kayarsın."

Bu neşe dolu beyan Caramon'u pek etkilemişe benzemiyordu. Bupu tarafından yönlendirilen Raistlin, cüppesini toparlayarak yolu aydınlatan asasıyla içeri kayıncaya kadar boruya karamsar karamsar baktı. Raistlin'den sonra Flint gitti. Onu Altınay izledi, elleri yoğun, yeşil balçıkta kaydıkça tiksintiyle yüzünü buruşturarak. Onun arkasından Nehiryeli kaydı.

"Bu delilik - umarım bunu biliyorsunuzdur!" Sturm tiksintiyle mırıldanıyordu.

Tanis cevap vermedi. Caramon'un sırtına vurdu. "Senin sıran," dedi, gittikçe hızlanan çarkın sesini dinlerken.

Caramon homurdandı. Elleri ve dizleri üzerine çöken koca savaşçı borunun ağzına doğru emekledi. Kılıcının kabzası kenara takıldı. Geri geri çıkarak kılıcını düzeltmek için uğraştıktan sonra yeniden denedi. Bu kez de kıçı çok yukarda kaldığından sırtı borunun tepesine sürttü. Tanis ayağını güzelce Caramon'un kıçına yerleştirerek onu ittiriverdi.

"Kendini yere yapıştır!" diye emretti yarımelf.

Caramon bir kez daha homurdanarak ıslak bir çuval gibi kendini bıraktı. Kafası önde kıvranarak içeri girdi, kalkanını önüne iterek; zırhı metal boru içinde, Tanis'in tüylerini diken diken eden tiz bir gıcırtıyla sürtünüyordu.

Yarımelf uzanarak borunun tepesini tuttu. Önce bacaklarını sokarak kötü kokulu balçığın içinden kaymaya başladı. En arkadan gelen Sturm'e bakabilmek için başını çevirdi.

"Son Yuva Hanı'nda Tika'nın peşinden mutfağa gittiğimiz an aklıselim de bitmişti zaten," dedi.

"Oldukça doğru," diye ona katıldı şövalye içini çekerek.

Borudan aşağıya sürünme deneyimiyle zevkten dört köşe olmuş Tasslehoff aniden borunun ucunda karartılar olduğunu farketti. Tutunacak bir yer

bulmak için boruyu tırmalayan Tas sonunda kayarak durdu.

"Raistlin!" diye fısıldadı kender. "Borudan yukarıya bir şeyler geliyor!"

"Ne?" diye sormaya başladı büyücü, fakat çürümüş, nemli hava boğazına takılınca öksürmeye başladı. Nefesine yeniden hakim olmaya çalışarak kimin yaklaştığını görebilmek için asanın ışığını borunun aşağısına tuttu.

Bupu bakarak burun kıvırdı. "Gulp-pulpherlar!" diye mırıldadı. Elini sallayarak bağırdı. "Geri dönün! Geri dönün!"

"Biz yukarı çık - asansöre bin! Büyük patronlar çok kızmak!" diye bağırdı biri.

"Biz aşağı in. Yücebulp'u gör!" dedi Bupu büyük bir ciddiyetle.

Bunun üzerine diğer lağım cüceleri söylenip küfrederek gerilemeye başladı.

Fakat Raistlin bir an kıpırdayamadı. Kuru kuru öksürerek göğsünü tuttu, ses dar borunun sessizliği boyunca tehlikeli bir biçimde yankılandı. Bupu ona endişeyle baktıktan sonra minik elini torbasına soktu, biraz arandı, sonunda ışığa tuttuğu bir şey bulup çıkarttı. Buna gözlerini kısarak baktı, sonra içini çekip başını salladı. "Benim istedik bu değil," diye mırmırlandı.

Parlak ve renkli ışık pırıltısını yakalayan Tasslehoff yaklaştı. "Nedir o?" diye sordu, cevabı bildiği halde. Raistlin de büyümüş pırıltılı gözlerlerle aynı nesneye bakıyordu.

Bupu omuzlarını silkti. "Güzel taş," dedi pek ilgilenmeyerek, torbayı bir kez daha aramaya başlayarak.

"Bir zümrüt!" diye hırıltıyla soludu Raistlin.

Bupu ona baktı. "Beğendin?" diye sordu Raistlin'e.

"Hem de nasıl!" diye nefesini tuttu büyücü.

"Sende kalsın," Bupu taşı büyücünün eline bıraktı. Sonra bir memnuniyet çığlığı atarak aradığı şeyi bulup çıkarttı. Yeni harikayı görebilmek için

yaklaşan Tas iğrenerek geri çekildi. Bu ölmüş -son derece ölmüş- bir kertenkeleydi. Kertenkelenin kuyruğuna çiğnenerek yumuşatılmış deri bir sicim takılmıştı. Bupu bunu Raistlin'e doğru tuttu.

"Boynun as," dedi. "Öksürük iyi eder."

Bundan çok daha nahoş şeyleri tutmaya alışık olan büyücü Bupu'ya gülümseyerek teşekkür edip öksürüğünün çok daha iyi olduğu konusunda teminat vererek tedaviyi geri çevirdi. Bupu ona kuşkuyla baktı ama büyücü gerçekten daha iyi görünüyordu - nöbet geçmişti. Bir süre sonra omuzlarını silkerek kertenkeleyi çantasına geri koydu. Zümrütü bir uzman gözüyle inceleyen Raistlin buz gibi gözlerle Tasslehoffa baktı. İçini çeken kender sırtını dönerek borudan aşağıya inmeye devam etti. Raistlin taşı, cüppesine dikilmiş gizli ceplerden birine kaydırıverdi.

Boru bir başka boruyla birleştiğinde Tas, ne yapacağını öğrenmek istercesine lağım cücesine baktı. Bupu tereddüt ederek güneyi, yeni boruyu işaret etti. Tas yavaş yavaş boruya girdi. "Burası çok di..." diyordu ki nefesi aşağı doğru hızla kayarken kesildi. İnişini yavaşlatmaya çalıştı ama balçık çok derindi. Caramon'un arkasında biryerlerde boruda yankılanarak patlayan küfürü kendere yolarkadaşlarının da aynı dertten mustarip olduğunu anlatmaya yetti. Tas aniden önünde bir ışığın belirdiğini gördü. Tünel bitiyordu - ama nereye açılıyordu? Tas'ın gözünde, yerden yüz elli metre yukarıda bir yerlere fırlayıp çıkmak belirmişti bütün canlılığıyla. Ama kendini durdurmasına yardımcı olacak bir şey yoktu. Işık gittikçe parlaklaştı ve Tasslehoff ufak bir çığlıkla borunun ucundan dışarı fırladı.

Raistlin neredeyse Bupu'nun üzerine düşerek borudan kaydı. Etrafına bakınan büyücü, bir an için bir ateşin içine düştüğünü düşündü. Odanın içinde koca ak bulutlar dalgalanıyordu. Raistlin öksürerek nefes almaya çalıştı.

"Ne...?" Flint borunun ucundan uçarak elleri ve dizleri üzerine düştü. Bulutun arasından baktı. "Zehir mi?" Büyücünün üzerinden sürünürken nefes almaya çalıştı. Raistlin başını salladı ama cevap veremedi. Bupu büyücüye yapışarak onu kapıya doğru çekti. Altınay karın üstü kayınca nefesi kesildi. Nehiryeli, Altınay'a çarpmamak için bedenini eğip büküp yuvarlanarak çıktı. Caramon'un zırhı borudan fırlarken takırtılı bir

gümbürtü kopardı. Caramon'un çivili zırhı ve geniş kuşağı onu yavaşlattığı için borudan emekleyerek çıkabilmişti. Fakat her yanı ezilmiş, hırpalanmış ve yeşil pislik ile sıvanmıştı. Tanis geldiğinde herkes bu tozlu atmosferde ağzını burnunu tıkamıştı.

"Cehennem adına nedir bu?" dedi Tanis şaşırarak, sonra o beyaz şeyden ciğerlerine çeker çekmez boğulur gibi oldu. "Buradan çıkın," diye gakladı. "Lağım cücesi nerede?"

Bupu kapıda belirdi. Raistlin'i odadan çıkartmıştı, şimdi de diğerlerine işaret ediyordu. Minnettarlıkla bulutsuz bir odaya girdiler ve bir caddenin yıkıntıları arasına kendilerini bırakarak dinlenmeye başladılar. Tanis içinden, bir ordu dolusu ejderanı bekliyor olmadıklarını umdu. Aniden başını kaldırdı. "Tas nerede?" diye sordu telaşla, ayağa kalkmaya çalışarak.

"Buradayım," dedi boğulmuş, zavallı bir ses.

Tanis arkasını döndü.

Tasslehoff -en azından Tanis onun Tasslehoff olduğunu varsayıyordu- önünde duruyordu. Kender, tepe saçından tırnağına kadar kalın, bey macunumsu bir şeyle sıvanmıştı. Tanis'in bütün görebildiği beyaz bir maskeden kırpışarak bakan iki kahverengi göz idi.

"Ne oldu?" diye sordu yarımelf. Tanis o güne kadar üstü başı batıp çıkmış kender kadar zavallı bir görüntüyle karşılaşmamıştı.

Tasslehoff cevap vermedi. Sadece arkayı, içerisini işaret etti.

Bir felaketten korkan Tanis koşarak yıkılmış kapıdan içeri baktı. Beyaz bulut çöktüğü için artık etrafı görebiliyordu. Bir köşede -tam borunun açıldığı yerin karşısında- birkaç tane kocaman, şişkin çuval duruyordu. İki tanesi yırtılıp açılmıştı, yere kütle halinde beyaz bir şeyler yayılmıştı.

O zaman Tanis anladı. Eliyle yüzünü kapatarak tebessümünü gizlemeye çalıştı. "Un," diye mırıldandı.

- 19 -

Yıkık şehir.

Muhteşem I. Yücebulp Phudge.

Afet gecesi, Xak Tsaroth kenti için bir dehşet gecesi olmuştu. Ateşli Dağ Krynn'e çarptığında yer yarılmıştı. Kadim ve güzel şehir Xak Tsaroth, uçurumun kenarından yerde açılan muazzam yırtıklardan birinde oluşan mağaranın içine kaymıştı. Böylece, yer altında insanların gözlerinden ıraklaşmış; çoğunluk da Yenideniz tarafından yutulan şehrin tamamen yok olduğuna inanmıştı. Fakat hâlâ, mağaranın kaba duvarlarına asılı kalmış ve zeminine yayılmış bir halde ayaktaydı; değişik birçok katta, harabe durumda binalar vardı. Yolarkadaşlarının içine düştükleri ve Tanis'in bir fırın olduğunu tahmin ettiği bina orta kattaydı ve kayalara takılmış, dik bir uçurumun kenarında duruyordu. Yeraltı nehirlerinin suları kayanın her iki tarafından aşağıya doğru akıp caddeden ilerliyor, yıkıntılar arasından döne döne gidiyordu.

Tanis'in bakışları suyun yolunu takip etti. Sular, çatlamış taşlarla döşenmiş bir caddenin ortasından, bir zamanlar insanların yaşamış olduğu avler ve çalıştıkları minik dükkanlar arasından akıp gidiyordu. Şehir yıkıldığında, bir zamanlar cadde boyunca uzanan yüksek binalar birbiri üzerine devrilmiş, sokak taşları üzerinde kırık mermer parçalarından kaba kemerler oluşturmuşlardı. Kapılar ve kırılmış vitrinler caddeye doğru açıyorlardı ağızlarını. Damlayan su sesinden başka her şey sakin ve sessizdi. Hava çürümüşlük kokusuyla ağırdı. İnsanın ruhunun üzerine çöküyordu. Hava, yukarıya nazaran yer altında daha sıcak olmasına rağmen, bu kasvetli atmosfer insanın kanını donduruyordu.

Kimse konuşmuyordu. Balçığı (ve Tas'ın üzerindeki unu) ellerinden geldiğince yıkayıp çıkarttılar ve su tulumlarını doldurdular. Sturm ile Caramon etrafı araştırdı ama hiç ejderana rastlamadılar. Biraz dinlendikten sonra Yolarkadaşları ayağa kalkarak yollarına devam etti.

Bupu onları güneye doğru götürüyordu, caddeden aşağıya, yıkılmış binaların kemerleri altından. Cadde bir meydana açılmıştı -burada caddeden akan su bir nehir halini almış, batıya doğru akıyordu.

"Nehri izle," Bupu işaret etti.

Nehrin sesinin üzerinde başka bir ses, büyük bir şelalenin patlayan ve gürleyen sesini duyan Tanis kaşlarını çattı. Fakat Bupu ısrar ediyordu, böylece kahramanlarımız arada sırada bileklerine kadar sulara girerek yollarına meydan nehrinin kıyısı boyunca devam ettiler. Caddenin sonuna varan Yolarkadaşları şelaleyi gördüler. Cadde havaya açılıyor, ve su mağaranın dibine, neredeyse yüz elli metre aşağıya, kırılmış sütunlar arasından dökülüyordu. Burada Xak Tsaroth şehrinden artakalanlar bulunuyordu.

Çok yukarılarda, kadim şehrin merkezinin değişik yıkım safhalarında dağılarak yattığı mağaranın tavanındaki yarıklardan sızan loş ışığı görebiliyorlardı. Binaların bazıları neredeyse hiç yıkılmamıştı. Öte yandan, diğerleri bir yığıntıdan başka bir şey değildi. Mağaraya doğru boşalan birçok şelaleden oluşan, tüyleri ürperten bir sis şehrin üzerine çökmüştü. Caddelerin çoğu dere olmuş, kuzeydeki derin çukura akmak için toplanıyorlardı. Puslar arasından bakan Yolarkadaşları, koca zincirin birkaç yüz metre uzakta ve bulundukları yerin biraz kuzeyinde sallandığını gördüler. O zaman, asansörün insanları üç yüz elli metre kadar bir mesafeye çıkartıp indirdiğini farkettiler.

"Yücebulp nerede yaşıyor?" diye sordu Tanis, aşağıdaki ölü şehre bakarak.

"Bupu orada yaşadığını söylüyor" -Raistlin eliyle işaret etti- "mağaranın batı yanındaki o binalarda."

"Peki tam altımızda bulunan yenilenmiş binalarda kimler oturuyor?" diye sordu Tanis.

"Patronlar," diye cevap verdi Bupu kaşlarını çatarak.

"Kaç patron?"

"Bir ve bir ve bir." Bupu bütün parmaklarını kullanıncaya kadar saydı.

"İki," dedi. "İkiden fazla değil."

"Bu ikiyüz ile ikibin arasında herhangi bir sayı olabilir," diye homurdandı Sturm. "Yücebut'u nasıl göreceğiz?"

"Yücebulp!" Bupu ona dik dik baktı. "I. Yücebulp Phudge. Muhteşem."

"Patronlar bizi yakalamadan onun yanına nasıl gideceğiz?" Cevap olarak Bupu yükselmekte olan, içi ejderanlarla dolu kazanı gösterdi. Tanis boş boş baktı, sonra bakışlarını bezginlikle omuzlarını silken Sturm'e çevirdi. Bupu öfkeyle içini çekti ve Raistlin'e döndü; belli ki diğerlerini anlaşılmaz şeyler olarak algılıyordu.

"Patronlar yukarı gidiyor. Biz aşağı," dedi.

Raistlin sisin içinden asansöre baktı ve sonra anlayışla başını salladı. "Ejderanlar büyük bir ihtimalle aşağıya inecek başka bir yolumuz olmadığı için yukarıda sıkışıp kaldığımızı düşünüyorlar. Eğer ejderanların çoğu yukarıda ise, o zaman biz aşağıda daha emniyette olacağız."

"Pekala," dedi Sturm. "Fakat İstar adına, aşağıya nasıl ineceğiz? Çoğumuz uçamıyoruz!"

Bupu kollarını açtı. "Sarmaşıklar!" dedi. Herkesin aklının karıştığını gören lağım cücesi, şelalenin kenarına giderek aşağısını işaret etti. Kalın, yeşil sarmaşıklar kayalık uçurumun kenarından dev yılanlar gibi sarkıyordu. Sarmaşıkların yaprakları parçalanmış, kopmuştu ve bazı yerlerde tamamen sıyrılmıştı, fakat sarmaşıkların kendileri kalın ve sağlam görünüyordu, kaygan olsalar bile.

Normalden çok daha solgun görünen Altınay uçurumun kenarına doğru emekledi, aşağıya baktı ve hemen geri döndü. Moloz kaplı taş döşeli bir

caddeye inen dümdüz yüz elli, iki yüz metrelik bir uçurumdu. Nehiryeli kadını rahatlatmak için kolunu kadına doladı.

"Ben çok daha kötülerine tırmandım," dedi Caramon rahat rahat.

"Eh ben bu işten hoşlanmadım," dedi Flint. "Fakat her şey bir lağımın içinden kaymaktan daha iyidir." Sarmaşığı tutarak kendini kaya çıkıntısından aşağıya bıraktı ve yavaş yavaş, sarmaşığa önce bir eli, sonra diğeriyle tutuna tutuna inmeye başladı. "O kadar kötü değil," diye bağırdı yukarıya. Flint'in ardından Tasslehoff kaydı sarmaşıktan aşağıya; bunu öyle büyük bir beceriyle yaptı ki Bupu'dan bir takdir nidası aldı.

Lağım cücesi Raistlin'e bakmak için döndü; büyücünün uzun, yerleri süpüren giysisini işaret edip kaşlarını çatarak. Büyücü onu ikna edercesine gülümsedi. Uçurumun kenarında durarak yavaşça şöyle dedi, "Pveathr-fall."* Asasının tepesindeki kristal top alevlendi ve Raistlin uçurumun kenarından sıçradı ve aşağıdaki sis içinde kayboldu. Bupu bir çığlık attı. Tanis onu yakaladı, Raistlin'in hayranı lağım cücesinin kendisini boşluğa atmasından korkarak.

*Feather-fall (tüy-düşüşü) kelimesinden bir büyü sözcüğü olan Pveathr-fall türetilmiş.

"Ona bir şey olmaz," diye teminat verdi yarımelf, cücenin yüzündeki gerçek endişeyi görünce ona acıyarak. "O bir büyücü," dedi. "Büyü. Biliyorsun ya."

Belli ki Bupu bilmiyordu, çünkü Tanis'e kuşkuyla baktıktan sonra torbasını boynuna geçirdi, bir sarmaşığı yakaladı ve kaygan kayadan aşağıya inmeye başladı. Yolarkadaşlarının geri kalanları Altınay zayıf bir sesle şöyle fısıldadığında onları izlemeye hazırlanıyordu: "Ben yapamam."

Nehiryeli kadının elini tuttu. "Kan-toka," dedi yavaşça, "bir şey olmaz. Cücenin ne dediğini duydun. Aşağıya bakma yeter."

Altınay çenesi titreyerek başını salladı. "Başka bir yol daha olmalı," dedi inatla. "Biz onu ararız!"

"Sorun nedir?" diye sordu Tanis. "Acele etmemiz gerek..."

"Altınay yüksekten korkar," dedi Nehiryeli.

Altınay adamı yanından itti. "Bunu ona söylemeye nasıl cesaret edebilirsin!" diye bağırdı, yüzü hiddetle kızararak.

Nehiryeli onu soğukkanlılıkla süzdü. "Neden söylemeyeyim?" dedi, sesi sinirliydi. "O senin teban değil. Ona bir insan olduğunu, insani zayıflıkların olduğunu söyleyebilirsin. Artık etkilemen gereken tek bir teban kaldı Reis, o da benim!"

Eğer Nehiryeli, kadını hançerlemiş olsaydı, daha fazla acı veremezdi. Altınay'ın dudaklarındaki renk çekildi. Gözleri büyüdü, patladı aynı bir cesedin gözleri gibi. "Lütfen asayı sırtıma sıkı sıkı bağla," dedi Tanis'e.

"Altınay, Nehiryeli'nin kastettiği..." diye başladı Tanis.

"Ne emrediyorsam onu yap!" diye emretti kadın tersçe, mavi gözleri hiddetle alevlenmişti.

İçini çeken Tanis bir parça iple asayı kadının arkasına bağladı. Altınay, Nehiryeli'ne bakmıyordu bile. Asa sıkı sıkı bağlandıktan sonra uçurumun kenarına doğru gitmeye başladı. Sturm kadının önüne atladı.

"Sarmaşıklarda sizin önünüzden inmeme müsade edin," dedi. "Eğer kayarsanız..."

"Eğer kayıp düşersem sen de benimle düşersin. O zaman bütün becerebildiğimiz birlikte ölmek olur," diye kesti sözünü. Aşağıya eğilerek sarmaşıklardan birini sıkı sıkı tuttu ve kendini kaya çıkıntısından aşağıya salladı. Sallanır sallanmaz terleyen elleri kaydı. Tanis'in nefesi kesildi. Sturm ileri doğru bir hamlede bulundu, gerçi hiçbir şey yapamayacağını kendi de gayet iyi biliyordu. Nehiryeli durmuş, yüzünde hiçbir ifade olmadan seyrediyordu. Altınay deliler gibi sarmaşıklara ve kalın yapraklara yapıştı. Sarmaşığı yakalayıp sıkı sıkı yapıştı, nefes bile alamadan; kıpırdanmaya hiç niyeti yok gibiydi. Yüzünü ıslak yapraklara bastırdı, titredi, gözleri aşağıya inen o korkunç uçurumu görmemek için kapalıydı. Sturm uçurumun kenarından, kadının yanına indi.

"Beni rahat bırak," dedi Altınay adama, kenetlenmiş dişleri arasından titrek bir nefes aldı, Nehiryeli'ne mağrur ve küstah bir bakış fırlattı ve sarmaşıktan aşağıya inmeye başladı.

Sturm ona yakın duruyor, bir yandan büyük bir beceriyle uçurumdan inerken bir yandan da onu gözlüyordu. Nehiryeli'nin yanında duran Tanis, Bozkırlı'ya bir şey söylemeye yeltendi ama işleri daha da karıştırmaktan korkarak sustu. O yüzden bir şey söylemeden uçurumun kenarına gitti. Nehiryeli sessizce izledi.

Yarımelf aşağıya inişi kolay buldu ama son birkaç adımda elleri kayıp birkaç parmak derinliğinde suya düşmüştü. Raistlin'in soğuktan tir tir titrediğini gördü, bu nemli havada öksürüğü de kötüleşiyordu. Birkaç lağım cücesi büyücünün etrafını almış, hayran hayran ona bakıyorlardı. Tanis bu hayranlık büyüsünün ne kadar süreceğini merak etti.

Altınay bir duvara dayanmış titriyordu. Yüzü hâlâ bir ifadeden yoksun, yere inip kadından uzak bir yere giden Nehiryeli'ne bakmadı bile.

"Neredeyiz?" diye bağırdı Tanis şelalenin sesi arasında. Pus o kadar yoğundu ki üzerleri sarmaşık ve mantarlarla kaplanmış kırık dökük sütunlardan başka bir şey göremiyordu.

"Büyük Meydan o taraf." Bupu ısrarla pis parmağıyla batıyı işaret ediyordu. "Gel. İzle. Gidip Yücebulp'u gör!"

Yürümeye başladı. Tanis uzanarak onu yakaladı ve sürükleyerek durdurdu. Bupu derinden incinerek ona baktı. Yarımelf elini çekti. "Lütfen. Bir dakika dinle! Ejderha'ya ne oldu? Ejderha nerede?"

Bupu'nun gözleri açıldı. "Ejderha'yı mı istiyorsunuz?" diye sordu. "Hayır!" diye bağırdı Tanis. "Biz ejderhayı istemiyoruz. Ama ejderhanın şehrin bu bölümüne gelip gelmediğini bilmek istiyoruz..." Sturm'ün elini omuzunda hissederek vazgeçti. "Boş ver gitsin. Boşver," dedi bezginlikle. "Sen devam et."

Bupu, Raistlin'e bu deli insanlara katlanmak zorunda olduğu için derin bir sempatiyle bakıyordu; sonra büyücünün elini tutarak batıya doğru

seyirtmeye başladı caddeden; diğer lağım cüceleri de onun peşine düşmüşlerdi. Şelaleden gelen sesle yarı yarıya sağırlaşan yolarkadaşları onun peşinde su içinden ilerlediler, etraflarına huzursuz huzursuz bakınarak; üzerlerinde kara kara pencereler yükseliyor, karanlık kapılar onları tehdit ediyordu. Her an pullu, zırhlı bir ejderanın karşılarına çıkıvermesini bekliyorlardı. Fakat lağım cüceleri pek umursuyor gibi görünmüyordu. Onlar şapadak şupadak yol boyunca yürüyor, Raistlin'e mümkün olduğunca yakın durmaya çılışıyor ve o anlaşılmaz dillerinde gevezelik edip duruyorlardı.

Zamanla şelalenin sesi geride kaldı. Pus hâlâ etraflarında dönmeye devam ediyordu ve ölü şehrin sessizliği bunaltıcıydı. Ayakları arasından akıp giden karanlık su, kaldırım taşından dereyatağında coşkuyla fokurduyordu. Aniden binalar bitiverdi ve cadde kocaman yuvarlak bir meydana açıldı. Meydanın kalan kısmında, suyun arasından yerdeki taşların karmaşık bir güneş ışığı motifiyle süslendiği görünüyordu. Meydanın ortasında nehir kuzeyden gelen başka bir dere ile birleşiyordu. Suların birlikte başka bir takım yıkık dökük bina arasından batıya doğru yollarına devam etmeden birleştiği yerde minik bir girdap oluşuyor, sular burada dönüyordu.

Burada, mağaranın yüzlerce metre yüksekteki tavanında bulunan çatlaklardan içeriye ışık süzülüyor, bu hayaletimsi pusu aydınlatıyor ve onun ayrıldığı her yerde su yüzeyinde oynaşıyordu.

"Büyük Meydan öbür taraf," diye işaret etti Bupu.

Yolarkadaşları yıkılmış binaların gölgesinde bir mola verdi. Hepsinin aklında aynı şey vardı: Meydan boydan boya, hiç gizlenecek bir yer olmaksızın otuz-otuz beş metre kadar vardı. Bir kez buraya çıkmaya cesaret edecek olsalar, saklanacak yer bulamayacaklardı.

Hiç umursamadan yürümeye devam eden Bupu, aniden kendisini lağım cücelerinden başka kimsenin izlemediğini farketti. Bu gecikmeden rahatsız olarak arkasına baktı. "Sen gel. Yücebulp bu taraf."

"Bak!" Altınay, Tanis'in kolunu kavardı.

Yeri taşlarla döşeli büyük meydanın karşı tarafında taştan bir çatıyı taşıyan uzun mermer sütunlar vardı. Sütunlar çatlamış, parçalanmış; çatının bel vermesine neden olmuştu. Pus aralanınca Tanis sütunların gerisindeki avluyu görebildi. Avlunun gerisinde kubbeli, yüksek binaların kara suretleri seçilebiliyordu. Sonra etraflarındaki pus yeniden kapandı. Artık bozulmuş ve harap olmuş olsa da, bunların Xak Tsaroth'un en muazzam yapıları olduğu hemen anlaşıyordu.

"Krallık Sarayı," diye teyit etti Raistlin öksürerek.

"Şışşşt!" Altınay, Tanis'in kolunu sarstı. "Görmüyor musun? Hayır, bekle..."

Pus sütunların önüne aktı. Bir an için yolarkadaşları hiçbir şey göremediler. Sonra sis dönerek uzaklaştı. Yolarkadaşları karanlık kapı aralığına büzüştüler. Lağım cüceleri meydanda kayarak durdular, dönüp Raistlin'in arkasına saklanmak için koştular.

Bupu, Tanis'e büyücünün kolu altından baktı. "O ejderha," dedi. "Sen istiyor?"

Bu ejderhaydı.

Kayış gibi kanatları katlanmış durumda, yanlarında duran parlak siyah renkli kaygan Khisanth, çatının altından kayarcasına çıktı; bel vermiş taştan cephesinden sığabilmek için başını eğerek. Durup etrafında yüzüşen pusa parlak kırmızı gözlerle bakarken pençeli ön ayakları mermer basamaklarda takırdıyordu. Arka ayakları ve ağır sürüngen kuyruğu görünmüyor, ejderhanın bedeni avluya doğru en az on metre kadar uzanıyordu. Yanında yaltaklanan bir ejderan yürüyordu, belli ki ikisi derin bir muhabbet içindeydi.

Khisanth kızgındı. Ejderan ona rahatsız edici bir haber getirmişti - kuyu başındaki saldırısından yabancıların kurtulmuş olması mümkün değildi! Ama şimdi muhafız komutanı, şehirde yabancıların olduğunu söylüyordu! Onun güçlerine büyük bir hüner ve cüretle saldıran yabancılar; Ansalon kıtasının bu tarafında hizmet veren her ejderan tarafından çok iyi bilinen kahverengi bir asa taşıyan yabancılar.

"Bu rapora inanmam mümkün değil! Kimse benden kurtulmuş olamaz." Khisanth'ın sesi yumuşaktı, neredeyse mırıltı gibi; yine de sesi duydukça ejderan titriyordu. "Asa yanlarında değildi. Onun varlığını hissederdim. Bu davetsiz misafirlerin hâlâ yukarıda, üst odalarda olduğunu mu söylüyorsun? Emin misin?"

Ejderan yutkunarak başıyla onayladı. "Aşağıya asansörden başka bir yol yok soylu efendim."

"Başka yollar da var kertenkele," diye dudak büktü Khisanth. "Şu sefil lağım cüceleri etrafta parazitler gibi dolanıp duruyor. İzinsiz giren bu insanların asası var ve şehire inmeye çalışıyorlar. Bunun tek bir anlamı var - disklerin peşindeler! Bunların varlığını nasıl öğrenmiş olabilirler?"

Ejderha boynunu yılan gibi kıvırıp çevirerek bakındı, sanki planlarını tehdit edenleri bu kör edici pus içinden görebilecekmiş gibi. Fakat pus, her zamankinden daha da yoğun bir biçimde dönüp geçiyordu.

Khisanth huzursuzlukla hırladı. "Asa! O sefil asa! Verminaard bunu önceden görmüş olmalıydı, o atıp tuttuğu marifetleri varsa hakikaten; o zaman asayı yok etmiş olurduk. Ama hayır, ben burada bu rutubetli mezardan şehir içinde çürüyüp giderken o savaşıyla ilgileniyor." Khisanth bir yandan düşünürken, bir yandan da pençesini kemiriyordu.

"Diskleri yok edebilirsiniz," diye önerdi ejderan, büyük bir cüretle.

"Aptal, denemedik mi zannediyorsun?" diye mırıldandı Khisanth. Başını kaldırdı. "Hayır, artık burada daha fazla kalmamız tehlikeli. Eğer buraya gelenler bu sırrı biliyorsa, diğerleri de biliyor demektir. Diskler daha emniyetli bir yerlere götürülmeli. Lord Verminaard'ı Xak Tsaroth'u terk ettiğim konusunda bilgilendirin. Ona Pax Tharkas'ta katılırım ve buraya gelenleri de yanımda, sorgulamak için götürürüm."

"Hükümdar Verminaard'ı bilgilendirin mi?" diye sordu ejderan şok olarak.

"Pekala," diye cevap verdi Khisanth alayla. "Madem bu maskaralığa devam etmek istiyorsun, o halde Hükümdarım'ın iznini isteyin. Herhalde birliklerin çoğunu yukarıya yollamışsındır?"

"Evet, soylu efendim." Ejderan eğilerek selam verdi.

Khisanth meseleyi bir tarttı. "Belki o kadar da aptal değilsindir," diye düşündü. "Ben aşağıdaki işlerle başa çıkabilirim. Sen şehrin üst kademelerindeki aramalara konsantre ol. Buraya izinsiz gelenleri bulunca dosdoğru bana getir. Onlara boyun eğdirdikten sonra gereğinden fazla canlarını yakma. Ve o asaya dikkat et!"

Ejderan, alayla burnunu kıvırıp çıkmış olduğu karanlık gölgelere doğru sürünen ejderhanın önünde diz çöktü.

Ejderan merdivenlerden koşaradım inerek, pustan çıkan birkaç yaratıkla buluştu. Kendi dillerinde, boğuk sesle kısa bir görüşmeden sonra ejderanlar kuzey caddesinden tırmanmaya başladı. Kayıtsız bir halde, kendi aralarındaki bir şakaya gülerek yürüyüp kısa bir süre sonra pus içinde kayboldular.

"Hiç endişeli değiller, öyle değil mi?" dedi Sturm.

"Hayır," dedi Tanis ciddiyetle. "Bizi çantada keklik görüyorlar."

"Kabul etmek lâzım Tanis. Haklılar," dedi Sturm. "Bizim planımızın önemli bir aksaklığı var. Eğer ejderha hissetmeden içeri süzülsek ve eğer diskleri alabilsek bile yine de bu tanrının terkettiği şehirden, üst katlarda kaynaşan ejderanların arasından kurtulmamız lâzım."

"Sana daha önce sormuştum, yine sorayım," dedi Tanis. "Daha iyi bir planın var mı?"

"Benim daha iyi bir planım var," dedi Caramon boğuk bir sesle. "Bu saygısızlık değil Tanis, ama hepimiz elflerin dövüşmek konusunda neler hissetiğini biliriz." Koca adam sarayı işaret etti. "Belli ki ejderha burada yaşıyor. Daha önce planlamış olduğumuz gibi onu ininden dışarıya çıkartalım, ama bu kez ininde hırsızlar gibi saklanacağımıza onunla dövüşelim. Ejderhanın işini hallettikten sonra diskleri alabiliriz."

"Benim canım kardeşim," diye fısıldadı Raistlin, "senin gücün bileğinde, aklında değil. Bu minik maceraya atıldığımızda şövalyenin de söylemiş

olduğu gibi, Tanis akıllıdır. Ona kulak assan iyi olur. Sen ejderhalar hakkında ne biliyorsun, kardeşim? Onun o ölümcül nefesinin sonuçlarını gördün." Raistlin bir öksürük nöbetine yenik düşmüştü. Cüppesinin kolundan yumuşak bir kumaş parçası çıkarttı. Tanis kumaşın kanla lekelenmiş olduğunu gördü.

Bir süre sonra Raistlin devam etti. "Kendini buna karşı koruyabilirsin belki, hatta keskin pençelerine, dişlerine ve salladığında sütunları bile yıkar kırbaç gibi kuyruğuna karşı koruyabilirsin. İyi ama, onun büyüsüne karşı ne kullanacaksın, canım kardeşim? Ejderhalar en eski büyü kullanıcılarıdır. Seni, benim minik arkadaşımı büyülediğim gibi büyüler. Tek bir sözle seni uyutur ve rüyalar görürken seni öldürür."

"Tamam," dedi Caramon, umudu kırılarak. "Bunları hiç bilmiyordum. Allah kahretsin, kim bu yaratıklar hakkında bir şeyler biliyor!"

"Solamniya'da ejderhalar hakkında oldukça fazla bilgi vardır," dedi Sturm yavaşça.

O da ejderhayla dövüşmek istiyor, diye farketti Tanis. Ejderha felaketi denilen mükemmel şövalye Huma'yı düşünüyor olmalı.

Bupu, Raistlin'in koluna asıldı. "Haydi. Sen git. Başka patron yok. Başka ejderha yok." Diğer lağım cüceleriyle birlikte taşlarla döşenmiş meydandan suları sıçrata sıçrata yürümeye başladı.

"Ee?" dedi Tanis, iki savaşçıya bakarak.

"Görünüşe göre başka şansımız yok," dedi Sturm dimdik. "Düşmanla yüzleşmiyoruz da lağım cücelerinin arkasına saklanıyoruz! Eninde sonunda bu canavarlarla yüzleşmemiz gereken bir zaman olacak!" Topuklarında dönerek, sırtı dimdik, bıyıkları kabarmış yürümeye başladı. Yolarkadaşları onları izledi.

"Belki de gereksiz yere endişeleniyoruzdur." Tanis sakalını kaşıdı, pus tarafından gözlerden saklanan saraya dönüp bakarak. "Belki de Krynn'de kalan tek ejderha budur - Rüyalar Çağı'ndan kurtulabilmiş olan tek ejderha."

Raistlin'in dudakları kasıldı. "Yıldızları hatırla Tanis," diye mırlıdandı. "Karanlıklar Kraliçesi geri geldi. İlahi'nin sözlerini hatırla: *feryat eden ordularının yığınları*'. Orduları ejderhalardı, kadim olanlara göre. O geri döndü ve orduları da onunla birlikte geldi."

"Bu taraftan!" Bupu Raistlin'e yapıştı, kuzeye doğru ayrılan yolu göstererek. "Ev burası!"

"En azından kuru," diye homurdandı Flint. Sağa dönerek dereyi arkalarında bıraktılar. Yıkıntılardan başka bir yuvaya girer girmez pus, yolarkadaşlarının etrafında yoğunlaşıverdi. Bu bölge, Xak Tsaroth'un -en şaşalı günlerinde bile- en fakir mahallesi olmalıydı; binalar yıkılmışlığın ve harabiyetin son katresini yaşıyordu. Lağım cüceleri caddeden aşağıya koşarken çığlıklar atıp haykırmaya başlamışlardı. Gürültü karşısında Tanis telaşla Sturm'e baktı.

"Onların biraz sessiz olmalarını sağlayamaz mısın?" diye sordu Tanis, Bupu'ya. "Hiç olmazsa ejderanlar... şey!.. patronlar yerimizi bulmasınlar."

"Hıh!" Bupu omuzlarını silkti. "Patronlar yok. Buraya gelmezler. Korkarlar Yücebulp'dan."

Tanis'in bu konuda şüpheleri vardı ama, etrafına bakınınca hiç ejderan izine rastlamadı. Gördüğü kadarıyla kertenkele adamlar, düzenli ve askeri bir yaşam tarzı sürüyorlardı. Bu yaşamın tersine, şehrin bu kısmı çöpler ve pisliklerle doluydu. Bu rezil binalardan lağım cüceleri fırlayıp duruyordu. Erkekler, dişiler, pejmürde çocuklar, onlar caddeden geçerken merakla seyrediyorlardı. Bupu ve diğer büyülenmiş lağım cüceleri Raistlin'in etrafını almışlardı, neredeyse onu taşıyorlardı.

Ejderanların akıllı olduğu inkar edilemez, diye düşündü Tanis. Esirlerinin, herhangi bir sorun yaratmadıkça, kendilerine ait huzur dolu bir yaşantısı olmasına izin veriyorlardı. Özellikle lağım cücelerinin ejderanlardan on kez daha kalabalık oldukları düşünülecek olursa bu, iyi bir fikirdi. Esasen korkak olan lağım cüceleri, köşeye sıkışınca çok iyi dövüşçüler olmakla ünlüydüler.

Bupu, Tanis'in o güne kadar görmüş olduğu en karanlık, en kirli paslı sokaklardan birinin önünde durdu. Sokaktan pis kokulu bir sis geliyordu. Binalar bel vermiş, meyhaneden çıkan sarhoşlar gibi birbirlerine omuz vermiş duruyorlardı. O seyrederken sokaktan minik minik lağım cücesi çocukları çıkarak bir takım karaltıların peşinden koşturmaya başladı. "Akşam yemeği," diye viyakladı birisi dudaklarını yalayarak.

"Bunlar sıçan!" diye bağırdı Altınay dehşetle.

"Oraya girmek zorunda mıyız?" diye homurdandı Sturm devrik binalara bakarak.

"Koku bile koca bir devi devirmeye yeter," diye ekledi Caramon. "Ayrıca bir lağım cücesi ahırı tepeme ineceğine, bir ejderhanın pençesi altında can vereyim daha iyi."

Bupu sokağı işaret etti. "Yücebulp!" dedi, bloktaki en harap binayı işaret ederek.

"Sen burada kalıp nöbet tut istiyorsan," dedi Tanis, Sturm'e. "Ben gidip Yücebulp ile konuşacağım."

"Hayır." Şövalye kaşlarını çattı, eliyle yarımelfe sokağa girmesini işaret ederek. "Bu işte birlikteyiz."

Sokak yüz metre kadar doğuya doğru uzanıyor sonra kuzeye dönüyor ve bir çıkmazda bitiveriyordu. Önlerinde yıkık dökük tuğladan bir duvar vardı ve hiç çıkışı yoktu. Arkalarındaki çıkış yolu da peşlerinden koşup gelen lağım cüceleri tarafından tıkanmıştı.

"Tuzak!" diye tısladı Sturm ve kılıcını çekti. Caramon'un boğazından gurultular yükselmeye başladı. Soğuk çeliğin ışıltısını gören lağım cüceleri paniğe kapıldı. Birbirlerinin üzerine çıkarak döndüler ve sokaktan aşağıya kaçmaya başladılar.

Bupu, Sturm ile Caramon'a tiksintiyle baktı. Raistlin'e döndü. "Onları durdur!" diye rica etti savaşçıları işaret ederek. "Yoksa ben Yücebulp'a götürmek yok."

"Silahını kaldır şövalye," diye tısladı Raistlin, "eğer kendine denk bir düşman bulduğunu düşünüyorsan, o başka."

Sturm, Raistlin'e kaşlarını çattı ve bir an için Tanis, Sturm büyücüye saldıracak zannetti ama şövalye silahını kaldırdı. "Oyununun ne olduğunu anlamak isterdim büyücü," dedi buz gibi bir sesle Sturm. "Bu şehre gelmek için pek bir can atıyordun, daha disklerin varlığını bile bilmeden önce. Neden? Neyin peşindesin?"

Raistlin cevap vermedi. Şövalyeye o garip altın gözleriyle, kötü kötü baktıktan sonra Bupu'ya döndü. "Seni daha fazla rahatsız etmeyecekler miniğim," diye fısıldadı.

Bupu etrafına, onların yeterince yılıp yılmadıklarına baktıktan sonra ilerleyerek pis yumruğuyla duvarı çaldı. "Gizli kapı," dedi önemseyerek.

Bupu'nunkini iki tak tak sesi cevaplandırdı.

"Bu parola," dedi Bupu. "Üç kere vurmak. Şimdi içeri bırakırlar."

"Ama sadece iki kere çaldı..." diye başladı Tas kıkırdayarak. Bupu ona baktı.

"Şışşşşt!" diye dürttü kenderi Tanis.

Hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çatan Bupu iki kere daha çaldı duvarı. İki tak tak karşılık verdi yine. Bekledi. Gözleri sokağın girişinde olan Caramon huzursuzca ayak değiştirmeye başladı. Bupu iki kere daha vurdu. İki tak tak cevapladı.

Sonunda Bupu duvara bağırdı. "Gizli kodla vuruyom. İçeri alın!"

"Gizli vuruş beş vuruş," diye cevapladı içeriden boğuk bir ses.

"Ben beş vuruş vurdum!" diye beyan etti Bupu hiddetle. "İçeri al!"

"Sen altı vuruş vurdun."

"Ben sekiz vuruş saydım," diye atıldı başka bir ses.

Bupu aniden iki eliyle birden duvarı itti. Kapı hemencicik açılıverdi. İçeri baktı. "Ben dört vuruş vurdum. İçeri al!" diye bağırdı yumruk yaptığı elini sallayarak.

"Tamam," diye homurdandı ses.

Bupu kapıyı kapatarak iki kere çaldı. Daha fazla bir olay yaşanmasından ve geç kalınmasından korkan Tanis kahkahalarını bastırmaya çalışan kendere sert sert baktı.

Kapı açıldı yine. "İçeri girin," dedi muhafız terslenerek. "Ama o dört vuruş değildi," diye fısıldadı Bupu'ya yüksek sesle. Bupu, torbasını yerlerde sürüyüp muhafızın yanından küçümseyerek geçerken onu duymamazlığa geldi.

"Biz Yücebulp görecek," diye ilan etti.

"Bunları Yücebulp'a mı götürüyorsun?" Muhafızlardan biri hayretler içinde kaldı, dev gibi Caramon'la uzun boylu Nehiryeli'ne ağzı bir karış açık bakarken. Arkadaşı gerilemeye başlamıştı.

"Yücebulp'u görecek," dedi Bupu gururla.

Lağım cücesi muhafız, gözlerini korkunç görünüşlü gruptan hiç ayırmadan leş gibi kokan, pis bir hole doğru geriledi ve koşturmaya başladı. Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Ordu! İçeri zorla bir ordu girdi!" Bağırtılarının koridorda yankılandığını duyabiliyorlardı.

"Pof!" Bupu burun kıvırdı. "Glup enciği! Gel. Yücebulp gör."

Torbasını göğsüne bastırarak holde ilerlemeye başladı. Yolarkadaşları hâlâ lağım cücesinin koridor boyunca yankılanan sesini duyabiliyorlardı.

"Ordu! Bir dev ordusu! Yücebulp'u koruyun!"

Yücebulp I. Phudge, lağım cüceleri arasında bir lağım cücesiydi. Neredeyse akıllıydı, dillere destan bir serveti ve adı çıkmış bir korkak olduğu söyleniyordu. Bulplar, Nulph Bulp sarhoş kafayla bir havalandırma deliğinden içeri düşüp şehiri keşfettiğinden beri, uzun bir zamandır Xak

Tsaroth'un -ya da onların deyimiyle "Th"nın- seçkin bir klanı sayılıyordu. Ertesi sabah ayıldığında burasının kendi klanına ait olduğunu iddia etmişti. Bulplar derhal buraya taşınarak daha sonraki yıllarda büyük bir lütufkarlıkla Slud ve Glup klanlarının da şehire yerleşmelerine izin vermişlerdi.

Harabe halindeki bir şehirde yaşam çok hoştu - lağım cücesi standartlarına göre, en azından. Dış dünya onları rahatsız etmiyordu (dış dünyanın onların orada olduklarına dair en ufak bir fikirleri yoktu ve olsaydı bile kimse umursamazdı). Bulplar diğer klanlara karşı hakimiyetlerini kolaylıkla muhafaza, edebiliyordu, bunun nedeni de (Slud klanına ait bazı kıskanç kişilerce annesinin bir yercücesi olduğu fısıldanan) bir Bulp'un (Glunggu'nun), bilimsel bir akıl yapısına sahip olması dolayısıyla şehrin eski sakinleri tarafından domuz yağı eritmek için kullanılan kocaman iki kazanı kullanarak bir çeşit asansör geliştirmiş olmasıydı. Asansör lağım cücelerinin çöp karıştırma işlerini batmış şehrin tepesindeki ormanda da sürdürmelerine olanak sağlamıştı - bu da yaşam standartlannı büyük ölçüde yükseltiyordu. Glunggu Bulp bir kahraman olmuş ve ortak kararla Yücebulp ilan edilmişti. O zaman bu zaman, klanlar arasındaki reislik hep Bulp ailesinde kalmıştı.

Yıllar geçmiş, dış dünya ansızın Xak Tsaroth'a merak sarmıştı. Ejderha ve ejderanların gelişi, lağım cücesi yaşam biçimine hüzünlü bir dalga getirmişti. Ejderanlar ilk başta bu pis minik başağrılannı tamamen temizlemeyi düşünmüşlerse de muhteşem Phudge tarafından komuta edilen lağım cüceleri o kadar yaltaklandılar, sindiler, zırladılar, ağladılar, ayaklarına kapandılar ki ejderanlar insafa gelip onları sadece esir etti.

Ve böylece lağım cüceleri, Xak Tsaroth'ta birkaç yüzyıl yaşadıktan sonra, ilk kez çalışmak zorunda kalıyordu. Ejderanlar binaları onardılar, her şeyi askeri bir disiplin içinde ele aldılar ve genel olarak yemek pişirmek, temizlik yapmak ve onarım işlerinde çalışmak zorunda kalan lağım cüceleri için yaşamı çekilmez bir hale soktular.

Muhşetem Phudge'ın, işlerin bu durumundan, memnun olmadığını soylemeye gerek yok. Ejderhayı yerinden etmek için yollar bulmak amacıyla saatlerce düşünmüştü. Ejderhanın ininin yerini biliyordu elbette ve buraya giden gizli bir yol bile bulmuştu. Hatta bir keresinde ejderha yokken gizli gizli buraya gitmişti de. Yer altındaki koca odada birikmiş olan güzel

taşların ve parlak sikkelerin çokluğu karşısında dili tutulmuştu. Muhteşem Yücebulp delikanlılığında biraz seyahat etmişti ve dış dünyada bu taşlara gıpta edecek halkların olduğunu ve bunların karşılığında bir sürü renkli ve cicili bicili kumaş verebileceklerini (Phudge'ın güzel kumaşlara karşı zaafı vardı) biliyordu. Ejderhanın ininde, kalem kağıdını çıkartıp hazinenin yerini unutmasın diye bir haritasını çizmişti. Hatta birkaç küçük taş yürütmeyi akıl da etmişti.

Phudge bunu izleyen aylar boyunca bu zenginliği hayal etmişti ama bir kez daha oraya geri dönecek fırsatı bulamamıştı. Bunun iki nedeni vardı: Bir, ejderha bir daha hiç ayrılmamıştı, ikincisi, Phudge haritanın içinden çıkamamıştı.

Ejderha bir tamamen ayrılsa veya kahramanın biri gelip de onu kılıçtan geçirse diye düşünüyordu! Bunlar Yücebulp'un güzel rüyalarıydı ve mühafızları, bir ordunun saldırmakta olduğunu söylediklerinde de bu durumdaydı Phudge.

İşte böylece Bupu, sonunda muhteşem Phudge'ı yatağının altından çekip çıkartıp bir devler ordusu ile karşı karşıya olmadığı konusunda ona garanti verince, Yücebulp I. Phudge, rüyalarının gerçek olabileceğine inanmayaya başladı.

"Demek buraya ejderhayı öldürmeye geldiniz," dedi Yücebulp I. Phudger, Tanis Yarımelfe.

"Hayır," dedi Tanis sabırla, "o niyetle gelmedik."

Yolarkadaşları lağım cücesi Bupu'nun muhteşem Yücebulp olarak takdim ettiği Aghar'ın tahtının önünde duruyorlardı. Bupu yan gözle taht odasına giren arkadaşları sabırsızca süzdü, huşu içinde hayretlere düşmelerini bekleyerek. Bupu hayal kırıklığına uğramamıştı. Girerlerken arkadaşların yüzleri hayret içinde kaldı, diye ifade edilebilirdi gerçekten de.

Xak Tsaroth şehrinin süsleri, hükümdarlarının taht odasını süslemek için daha önceki Bulplar tarafından sökülmüştü. Eğer bir rnetre altın kumaş güzelse kırk metresi daha da güzeldir felsefesiyle ve zevkten tamamen yoksun olan lağım cüceleri muhşetem Yücebulp'un odasını tam bir kargaşa

şaheserine dönüştürmüşlerdi. Duvardaki her milimden ağır, yıpranmış altın kumaşlar sarkıyordu. Tavandan koca duvar halıları (kimisi başaşağı) sallanıyordu. Belli ki duvar halıları bir zamanlar çok güzeldi; narin renkli iplikler şehir yaşamını ya da geçmişin öykü ve efsanelerini gözler önüne sermek için birbirine karışıyordu. Fakat onları canlandırmak isteyen lağım cüceleri, kumaşların üzerlerini cafcaflı, zıt renklerle boyamışlardı. Böylece Sturm, zümrüt yeşili bir gök altında mor noktalı bir ejderha ile dövüşen parlak kırmızı bir Huma ile karşılaşınca hayatının şokunu yaşamış oldu.

Zarif, çıplak heykeller, hepsi yanlış yerlerde olmak üzere odayı süslüyorlardı. Bunları da lağım cüceleri abartmışlardı, safi beyaz mermeri son derece renksiz ve kasvetli bulduklarından. Heykelleri o kadar gerçeğe uygun, ayrıntılara sadık kalarak boyamışlardı ki, mahçup mahçup Altınay'a yan gözle bakan Caramon, kıpkırmızı kesilerek bakışlarını yere indirdi.

Aslında yolarkadaşları, bu sanatsal dehşetler galerisine davet edildiklerinde, ciddi tavırlarını korumakta zorlanmışlardı. İçlerinden biri tamamen kendini kaybetti: Tasslehoff hiç vakit kaybetmeden o kadar çok kıkırdamaya başlamıştı ki, Tanis kenderi kendisine hakim oluncaya kadar avlunun dışındaki Bekleme Yeri'ne yollamak zorunda kalmıştı. Grubun geri kalanları ciddi bir edayla muhteşem Phudge'ın önünde eğildiler; elleri savaş baltasında, o yaşlı yüzünde tebessümün izi bile bulunmadan dimdik duran Flint hariç.

Yücebulp'un huzuruna çıkmadan önce cüce, elini Tanis'in koluna koymuştu. "Bu aptallıklar seni kandırmasın Tanis," diye uyarmıştı Flint. "Bu yaratıklar son derece hain olabilirler."

Yücebulp arkadaşlar girince biraz telaşa düşmüştü, özellikle de uzun boylu savaşçıları görünce. Fakat Raistlin, Yücebulp'u yatıştırıcı ve temin edici (biraz üzücü de olsa) özenle seçilmiş birkaç söz söylemişti.

Öksürük nöbetleriyle sözü kesilen büyücü, sorun yaratmaya niyetleri olmadığını, sadece ejderhanın ininden onlar için dini kıymeti olan bir şey alıp mümkünse ejderhayı hiç rahatsız etmeden gitmeyi planladıklarını söylemişti.

Bu tabii ki Phudge'ın planlarına uymamıştı. O yüzden, söylenenleri doğru duymamış olduğunu kabul etti. Cicili bicili kumaşlara sarılıp sarmalanmış bir halde altın yapraklarla kaplı tahtına yaslandı ve sakin bir edayla tekrarladı, "Siz burada. Kılıçlarınız var. Ejderhayı öldürün."

"Hayır," dedi Tanis yine. "Arkadaşımız Raistlin'in de açıklamış olduğu gibi ejderha, bizim tanrılarımıza ait bir eşyayı koruyor. Biz o eşyayı alıp, ejderha bunun kaybolduğunu anlayamadan şehirden kaçmak istiyoruz."

Yücebulp kaşlarını çattı. "Bütün hazineyi almadığını, sizin ve Yücebulp'u delirmiş bir ejderhayla bırakmadığını, ben nereden bildimcem? Orda çok hazine var... güzel taşlar."

Raistlin gözleri pırıldayarak dik dik baktı. Kılıcı ile oynayan Sturm tiksintiyle büyücüyü süzdü.

"Sana güzel taşlar getiririz," diye garanti verdi Tanis, Yücebulp'a. "Bize yardım edersen bütün hazine senin olur. Bizim bütün istediğimiz tanrılarımıza ait bu yadigarı bulmak."

Sonunda Yücebulp öyle umduğu gibi kahramanlarla değil de hırsızlar ve yalancılarla uğraştığını anladı. Belli ki bu grup en az kendi kadar ejderhadan korkuyordu ve bu da Yücebulp'un aklına bir şey getirdi.

"Siz Yücebulp'tan ne istiyor?" diye sordu, neşesini denetim altında tutup kurnaz görünmeye çalışarak.

Tanis rahatlayarak derin bir nefes aldı. En azından bir yerlere varıyor gibiydiler. "Bupu" -Raistlin'in koluna yapışmış lağım cücesini işaret etti- "şehirde bizi ejderhanın inine götürebilecek tek kişinin siz olduğunuzu söyledi."

"Götürmek!" Muhteşem Phudge bir an için kendine olan hakimiyetini kaybederek cüppesine sarındı. "Götürmek yok! Yücebulp harcanamaz. Halkın bana ihtiyacı var!"

"Yo, yo. Ben götürmenizi kastetmedim," diye düzeltti Tanis aceleyle "Eğer bir haritanız varsa, veya yolu göstermesi için birini yollayabilirseniz."

"Harita!" Phudge alnındaki teri cübbesinin koluyla sildi. "Baştan desene Harita. Evet. Haritayı getirteyim. Bu arada siz ye. Yücebulp'un konukları. Muhafızlar sizi yemek salonuna götür."

"Hayır, teşekkür ederiz," dedi Tanis kibarca, diğerlerine bakmaya fırsat bulamadan. Yücebulp'u görmeye gelirken lağım cüceleri yemek salonundan geçmişlerdi. Sadece koku, Caramon'un bile iştahını kapatmaya yeterdi.

"Bizim kendi yiyeceklerimiz var," diye devam etti. "Kendi aramızda biraz dinlenip plan yapmak için zamana ihtiyacımız var."

"Elbette." Yücebulp tahtın önüne doğru koşmaya başladı. Muhafızlarının iki tanesi gelerek ona yardım etmeye başladı, çünkü ayakları yere değmiyordu. "Bekleme Yeri'ne geri git. Otur. Ye. Konuş. Ben haritayı yolla, gelki Phudge'a planlarınızı anlatırsınız mı?"

Tanis aceleyle lağım cücesine bakınca, Yücebulp'un gözlerinin şeytan gibi pırıldadığını gördü. Yarımelf buz gibi oldu, aniden lağım cücesinin hiç de soytarı olmadığını farkederek. Tanis, Flint ile daha çok konuşmuş olmayı diledi. "Daha pek bir plan yapmadık majesteleri," dedi yarımelf.

Yücebulp daha açıkgözdü. Uzun zaman önce Bekleme Yeri diye bilinen odanın duvarına bir delik deldirmişti, böylece huzuruna çıkmayı bekleyen tebanın konuşmalarına kulak misafiri olabiliyor ve onu ne sebeple rahatsız edeceklerinden haberdar oluyordu. Böylelikle yolarkadaşlarının planları konusunda oldukça fazla bilgisi vardı, o yüzden işin üzerine daha fazla gitmedi. "Majesteleri" deyiminin kullanımının bununla bir ilgisi olabilirdi; Yücebulp bundan daha uygun bir şey duymamıştı.

"Majesteleri," diye tekrarladı Phudge, mest olup iç geçirerek. Muhafızlarının birini sırtından dürttü. "Sen hatırla. Artık bana '*Majesteleri*' denecek."

"E-e-evet m... Majesteleri," diye kekeledi lağım cücesi. Muhteşem Phudge pis elini zerafetle salladı ve yolarkadaşları eğilip selam vererek çıktılar. Yücebulp I. Phudge bir an tahtının yanında durdu, kendince çekici bir üslupla gülümseyerek bütün konukları çıkıncaya kadar. Sonra ifadesi

değişti; son derece zeki ve şeytanca bir tebessüme dönüştü; muhafızları sabırsız bir beklentiyle etrafını aldılar.

"Sen," dedi bir tanesine. "Mahalleye git. Harita getir. Yan odadaki ahmaklara ver."

Muhafız selam vererek koştu. Diğer muhafız ağzını açmış, beklemeye devam ediyordu. Phudge etrafına bakındıktan sonra muhafızı daha da yaklaştırdı kendine, bir sonraki emrini nasıl sözlere dökse diye düşünerek. Onun kahramanlara ihtiyacı vardı ve kendiliklerinden çıkagelen bu pisliklerden birer kahraman çıkacaksa, yaratacaktı. Eğer ölürlerse bu büyük bir kayıp olmayacaktı. Eğer ejderhayı öldürmeyi başarırlarsa, çok daha iyi. Lağım cüceleri -onlar için- Krynn'deki bütün güzel taşlardan daha değerli olan şeyi elde edeceklerdi: Hürriyetin tatlı ve sakin günleri! Artık bu etrafta gizli gizli gezmenin bir sonu gelmeliydi.

Phudge eğilerek muhafızının kulağına fısıldadı. "Sen ejderhaya git. Majesteleri Yücebulp I. Phudge'dan selam götür ve de ki..."

- 20 -

Yücebulp'un haritası.

Fistandantilus'un büyü kitabı.

O bızdık piçe en fazla kokusu kadar dayanabiliyorum," diye homurdandı Caramon.

"Aynı fikirdeyim," dedi Tanis sessizce. "Ama başka çaremiz var mı? Ona hazineyi getirmeyi kabul ettik. Eğer bizi ele verirse, kaybedecek çok şeyi var, ama buna karşılık kazanacağı hiçbir şey yok."

Taht odasının dışında, leş gibi bir antre olan Bekleme Yeri'nde yere oturdular. Bu odadaki dekorasyon en az saraydaki kadar kabaydı. Yolarkadaşları sinirli ve gergindi; çok az konuşuyor, yemek yemeğe çalışıyorlardı.

Raistlin yemek istemedi. Diğerlerinden uzakta, yere kıvrılarak öksürüğüne iyi gelen o otlu karışımı hazırlayıp içti. Sonra cüppesine sarınarak gözleri kapalı yere uzandı. Bupu onun yakınında bir yere kıvrıldı ve torbasından çıkardığı bir şeyleri kemirmeye başladı. Kardeşine bakmaya giden Caramon, bir kuyruğun şapırtıyla Bupu'nun ağzından kaybolduğunu gördü.

Nehiryeli tek başına oturuyordu. Arkadaşlar alçak sesle bir kez daha planlarını gözden geçirirken, o katılmadı. Bozkırlı karamsarca yere bakıyordu. Kolundaki yumuşak teması hissettiğinden, başını kaldırmadı bile. Yüzü solgun bir halde Altınay, yanına diz çöktü. Konuşmaya yeltendi, beceremedi, sonra boğazını temizledi.

"Konuşmamız gerek," dedi sertçe kendi dillerinde.

"Bu bir emir mi?" diye sordu acı acı.

Kadın yutkundu. "Evet," diye cevap verdi, belli belirsiz.

Nehiryeli ayağa kalkarak cafcaflı duvar halısının önünde durdu. Ne Altınay'a bakıyordu, ne de konuşuyordu. Yüzünde ciddi bir maske vardı ama altında, Altınay, adamın ruhundaki kızgın acıyı hissedebiliyordu. Kadın kibarca elini adamın koluna bıraktı.

"Affet beni," dedi yavaşça.

Nehiryeli ona hayretle baktı. Kadın, boynu bükük önünde duruyordu; yüzünde neredeyse çocuksu bir utançla. Yaşamaktan bile daha çok sevdiği varlığın gümüşi altın saçını okşamak için uzandı adam. Altınay'ın onun temasıyla titrediğini hissetti ve kalbi sevgiyle buruldu. Elini saçlarından boynuna indirerek son derece kibar bir şekilde, şefkatle sevgilisini göğsüne doğru çekti ve sonra birden bire onu sardı.

"Bu sözleri daha önce söylediğini hiç duymamıştım," dedi kendi kendine tebessüm ederek, onun görmediğini biliyordu.

"Bu sözleri hiç söylemedim," diye yutkundu kadın, yanağını adamın deri gömleğine dayayarak. "Ah sevgilim, geri döndüğünde Altınay'a değil de Reisin Kızı'na dönmüş olduğun için kelimelerle anlatamayacak kadar üzgünüm. Ama çok korkuyordum."

"Hayır," diye fısıldadı, "özür dilemesi gereken biri varsa o da benim." Kadının göz yaşlarını silmek için elini kaldırdı. "Neler yaşadığını bilmiyordum. Bütün düşünebildiğim kendim ve kendi karşılaştığım zorluklardı. Keşke bana anlatsaydın, kalbimin kıymetlisi."

"Senin sormuş olmanı isterdim," diye cevap verdi kadın, adama içtenlikle bakarak. "O kadar uzun zamandır Reisin Kızıydım ki, bütün bildiğim şey buydu. Bu benim gücümdür. Korktuğum zaman bana güç verir. Bırakabileceğimi zannetmiyorum."

"Ben senin bırakmanı istemiyorum." Kadına gülümsedi, kadının yüzüne düşmüş saçlarını eliyle düzelterek. "İlk gördüğümde Reisin Kızı'na aşık olmuştum. Hatırlıyor musun? Senin şerefine tertip edilen turnuvalarda."

"Benim takdisimi almak için eğilmeyi reddetmiştin," dedi. "Babamın liderliğini kabul etmiş ama benim tanrıça olduğumu reddetmiştin. İnsanların insanları tanrı yapamayacaklarını söylemiştin." Gözleri yıllarca, yıllarca geriye gitmişti. "Ne kadar boylu poslu, yakışıklıydın; o zamanlar benim için var olmayan kadim tanrılardan söz ediyordun."

"Ve sen ne kadar hiddetliydin," diye hatırladı adam, "ve ne kadar güzel! Senin güzelliğin bile beni kutsamaya yeterdi. Başkasına ihtiyacım yoktu. Benim turnuvalardan atılmamı istemiştin."

Altınay hüzünle gülümsedi. "Sen de beni halkımın önünde küçük düşürdün diye sana hiddetlendiğimi düşünmüştün, ama işin aslı o değildi."

"Değil miydi? Neydi o zaman Reisin Kızı?"

Kadının yüzü koyu bir gül gibi kızardı, ama berrak mavi gözlerini adama yöneltti. "Hiddetlenmiştim, çünkü seni orada önümde diz çökmeyi reddederek dururken gördüğüm an, kendimden bir parçayı kaybettiğimi ve sen sahip çıkmadıkça da bir daha bir bütün olmayacağımı biliyordum."

Cevap olarak Bozkırlı, kadını iyice sıkarak saçından kibarca öptü.

"Nehiryeli," dedi yutkunarak. "Reisin Kızı hâlâ burada. Onun tamamen ayrılacağını hiç zannetmiyorum. Ama, onun altında Altınay'ın bulunduğu nu bilmeni isterim ve eğer bu yolculuk bir son bulup da biz huzura erişirsek, o zaman Altınay sonsuza kadar sende kalacak ve Reisin Kızı'nı rüzgarlara savuracağız."

Yücebulp'un kapısındaki bir gümbürtü ile içeri giren lağım cücesi muhafız, herkesin sinirle irkilmesine neden oldu. "Harita," dedi, buruşuk bir parça kağıdı Tanis'e uzatarak.

"Teşekkür ederim," dedi yarımelf ağırbaşlılıkla. "Şükranlarımızı Yücebulp'a iletin."

"Majesteleri Yücebulp'a," diye düzeltti muhafız, halı kaplı duvara telaşlı bir bakış atarak. Beceriksizce eğilerek geri geri Yücebulp'un odasına çekildi

Tanis haritayı açtı. Herkes haritanın etrafına toplandı, Flint bile. Fakat bir kez baktıktan sonra cüce, alay edercesine homurdanıp kanepesine geri döndü.

Tanis esefle güldü. "Bunu beklemeliydik. Acaba muhteşem Phudge *'büyük gizli oda'nın* nerede olduğunu hatırlıyor mu?"

"Tabii ki hatırlamıyor." Raistlin garip, altın gözlerini açıp, yarı kapalı göz kapakları arasından onlara bakarak doğruldu. "Hazineye bir daha hiç dönmemesinin nedeni bu. Öte yandan aramızda ejderhanın ininin nerede olduğunu bilen biri var." Herkes büyücünün bakışlarını izledi.

Bupu onlara küstahça baktı. "Sen haklı. Ben biliyor," dedi asık suratla. "Ben gizli yeri biliyor. Ben oraya gider, güzel taşlar. Ama Yücebulp'a söyleme!"

"Bize söyleyecek misin?" diye sordu Tanis. Bupu, Raistlin'e baktı. Raistlin başıyla onayladı.

"Ben söyle," diye mırıldandı. "Harita ver."

Raistlin diğerlerinin haritaya bakmaya daldıklarını görerek kardeşini başıyla çağırdı.

"Plan hâlâ aynı mı?" diye fısıldadı büyücü.

"Evet." Caramon kaşlarını çattı. "Planı hiç beğenmedim. Ben de seninle gelmeliyim."

"Saçmalama," diye tısladı Raistlin. "Sadece ayak bağı olursun!" Sonra daha kibarca ekledi, "Ben tehlikede olmam, emin ol." Ellerini ikizinin koluna koydu ve onu kendine yaklaştırdı. "Sonra" -büyücü etrafına bakındı- "benim için yapman gereken bir şey var kardeşim. Ejderhanın ininden bana getirmen gereken bir şey."

Raistlin'in teması normalin üzerinde sıcaktı, gözleri yanıyordu. Caramon rahatsız olarak kendini çekmeye başladı, kardeşinin gözlerinde Yüksek Büyücülük Kulesi'nden beri görmediği bir şeyi görerek, ama Raistlin'in elleri onu sıkı sıkı kavramıştı.

"Nedir o?" diye sordu Caramon gönülsüzce.

"Bir büyü kitabı!" diye fısıldadı Raistlin.

"Demek o yüzden Xak Tsaroth'a gelmek istiyordun!" dedi Caramon. "Bu büyü kitabının burada olacağını biliyordun."

"Seneler önce, bu konuda bir şeyler okumuştum. Afetten önce kitabın Xak Tsaroth'ta olduğunu biliyordum, bütün tarikat bunu bilir ama, kitabın şehir ile birlikte yok olduğunu varsayardık. Sonra Xak Tsaroth'un yıkımdan kurtulduğunu öğrendim, kitabın da kurtulmuş olma ihtimali vardı!"

"Kitabın ejderhanın ininde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece tahmin ediyorum. Büyü kullanıcıları için bu kitap, Xak Tsaroth'un en büyük hazinesidir. Eğer ejderha bu kitabı bulduysa kullanıyor olduğuna emin olabilirsin!"

"Sen de bunu senin için almamı istiyorsun," dedi Caramon yavaşça. "Neye benziyor?"

"Benim büyü kitabıma elbette ki, sadece kemik beyaz parşömeni gece mavisi deri ile ciltli ve üzeri gümüş rünlerle damgalanmış. Ellediğinde, buza dokunmuş gibi olursun."

"Rünlerde ne yazıyor?"

"Bilmesen daha iyi..." diye fısıldadı Raistlin.

"Kimin kitabıymış?" diye sordu Caramon kuşkuyla.

Raistlin sessizleşti, altın renkli gözleri sanki bir iç muhasebe yapıyormuş, unutulmuş bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi dalgınlaştı. "Sen onu hiç duymadın kardeşim," dedi sonunda, Caramon'un daha da çok yaklaşmasına neden olan bir fısıltıyla. "Yine de tarikatımın en büyüklerinden biriydi. Adı Fistandantilus idi."

"Büyü kitabını tarif edişin..." Caramon duraksadı, Raistlin'in vereceği cevaptan korkarak. Yutkundu ve baştan başladı. "Bu Fistandantilus... Kara

Cüppe mi giyiyordu?" Kardeşinin parçalayan bakışlarına karşılık veremiyordu.

"Başka bir şey sorma!" diye tısladı Raistlin. "Sen de en az diğerleri kadar körsün! İçinizden hanginiz anlayabilirsiniz beni!" İkizinin yüzündeki acı dolu ifadeyi gören büyücü iç geçirdi. "Güven bana Caramon. Bu aslında çok güçlü bir büyü kitabı değil - aslında büyücünün ilk kitaplanndan biri. Çok gençken, gerçekten çok gençken kullandığı kitaplardan biri," diye mırıldandı Raistlin uzaklara dalarak. Sonra gözlerini kırpıştırarak daha canlı bir şekilde şöyle dedi: "Ama yine de benim için çok değerli. Alman lâzım! Alman..." Öksürmeye başladı.

"Tabii Raist," diye söz verdi Caramon, kardeşini sakinleştirerek. "Kendini yıpratma. Ben onu bulurum."

"İyi kalpli Caramon. Mükemmel Caramon," diye fısıldadı Raistlin konuşabildiğinde. Köşesine çekilip gözlerini kapattı. "Şimdi bırak biraz dinleneyim. Hazır olmam gerek."

Caramon ayağa kalktı, bir an için kardeşine baktı, sonra döndü ve neredeyse tam arkasında durmuş ona kocaman kuşku dolu gözlerle bakan Bupu'nun üzerine çıktı.

"Ne hakkında konuştunuz öyle?" diye sordu Sturm terslikle, Caramon grubun yanına dönerken.

"Şey, hiç," diye mırıldandı koca adam, suçlu suçlu kızararak. Sturm, Tanis'e telaşlı bir bakış fırlattı.

"Ne var Caramon?" diye sordu Tanis, rulo edilmiş haritayı beline sokup savaşçıya dönerek. "Yanlış giden bir şeyler mi var?"

"Y-yo..." diye kekeledi Caramon. "Bir şey yok. Ben... şey... Raistlin'i beni yanına alması için biraz zorladım. Benim ayak bağı olacağımı söyledi."

Tanis, Caramon'a baktı dikkatlice. Koca adamın doğru söylediğini biliyordu Tanis, ama savaşçının bütün doğruları söylemediğini de biliyordu. Caramon

seve seve gruptaki herkes için kanını akıtabilirdi ama Tanis onun, Raistlin'in emriyle hepsini ele vereceğinden kuşkulanıyordu.

Dev, Tanis'e baktı, sessizce daha fazla soru sormaması için yalvararak.

"Haklı, biliyor musun Caramon," dedi Tanis sonunda, koca adamın koluna vurarak. "Raistlin tehlikede olmayacak. Bupu onun yanında olacak. Onu buraya gizlenmesi için geri getirecek. O fişeklerle ilgili süslü numaralarından birini yapması lâzım, ejderhayı ininden çıkarmak için bir oyun olsun diye. Ejderha oraya varıncaya kadar, o çoktan gitmiş olur."

"Tabii ki bunu biliyorum" dedi Caramon gülmemek için kendini zor tutarak. "Zaten sizin bana ihtiyacınız var."

"Evet var," dedi Tanis ciddi ciddi. "Şimdi, herkes hazır mı?"

Sessizce, ciddiyetle kalktılar ayağa. Raistlin de ayağa kalkarak ileri doğru geldi, kukuletası yüzüne çekilmiş, elleri cüppesinin kolunda kavuşmuş. Büyücünün etrafında açıklanamaz ve de korkunç bir aura vardı - içinden kaynaklanan ve yükselen bir gücün aurası. Tanis boğazını temizledi.

"Beş yüze kadar sayacağız," dedi Tanis, Raistlin'e. "Sonra harekete geçeceğiz. Minik arkadaşımıza göre *'gizli yer'* diye işaretlenmiş yer, buradan pek uzakta olmayan bir binanın altındaki kapak şeklinde bir kapıymış. Bu kapak ejderhanın bugün onu gördüğümüz yerin yakınlarındaki inine açılan, şehrin altında bir tünele açılıyormuş. Gösterini meydanda hazırla, sonra buraya geri gel. Burada buluşur Yücebulp'a hazinesini verir ve gece çökünceye kadar saklanırız. Hava kararınca da kaçarız."

"Anlıyorum," dedi Raistlin sakin bir halde.

Keşke ben de anlayabilseydim, diye düşündü Tanis acı acı. Keşke o kafanın içinde neler döndüğünü ben de anlayabilseydim büyücü. Fakat yarımelf hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi gidiyoruz?" diye sordu Bupu, Tanis'e endişeyle bakarak.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Tanis.

Raistlin gölgelerle dolu sokaktan süzülüp çıktı ve güneydeki caddeye doğru hızla ilerledi. Hiç yaşam izine rastlamadı. Sanki bütün lağım cüceleri pus tarafından yutulmuştu. Bu düşünce onu rahatsız etti ve gölgelerden çıkmadan ilerledi. Eğer ihtiyaç olursa narin büyücü sessizce ilerleyebilirdi. Sadece öksürüğünü denetim altında tutabilmeyi umuyordu. Göğsündeki ağrı ve tıkanıklık, tarifi genç büyücünün maruz kaldığı sarsıntıya karşı bir çeşit özür dileme mahiyetinde büyük büyücü Par-Salian tarafından verilen şifalı otlar karışımını içtiğinde rahatlıyordu. Fakat bu karışımın etkisi de kısa bir süre sonra geçiyordu.

Bupu onun cüppesinin ardından bakıyordu, minik, kara boncuk gözleri doğudan Büyük Meydan'a doğru giden caddede oynaşıyordu. "Hiç kimse," dedi ve büyücünün cüppesine asıldı. "Şimdi gidelim."

Hiç kimse... diye düşündü Raistlin, endişeyle. Bu çok anlamsızdı. O kalabalık lağım cücelerine ne olmuştu? Bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı içinde ama geriye dönecek kadar vakit de yoktu - Tanis ile diğerleri gizli tünelin girişine yönelmişlerdi bile. Büyücü acı acı gülümsedi. Ne biçim bir ahmak macerasına dönüşüyordu bu iş böyle. Belki de hepsi bu sefil şehirde ölecekti.

Bupu yeniden onun cüppesine asıldı. Omuzlarını silkerek kukuletasını başına geçirdi ve lağım cücesi ile birlikte pus kaplı caddeye doğru gittiler.

Zırhlara bürünmüş iki suret kara bir kapıdan çıkarak Raistlin ve Bupu'nun arkasından sıvıştılar.

"Söylenen yer burası," dedi Tanis yavaşça. Çürüyen bir kapıyı açarak içeri baktı. "Burası karanlık. Işığa ihtiyacımız olacak."

Metale sürten bir çakmaktaşı sesi duyuldu ve Caramon, Yücebulp'dan aldığı meşaleyi yakarken bir kıvılcım çıktı. Savaşçı birini Tanis'e verdikten; sonra bir tane kendi ve bir tane de Nehiryeli için yaktı. Tanis binanın içine adımını atar atmaz kendini bileklerine kadar suyun içinde buldu. Meşaleyi yukarı kaldırarak birikintinin kasvetli odanın duvarlarından sürekli dökülen sulardan meydana geldiğini gördü. Sular odanın orta yerinde dönüyor sonra

kenarlarındaki çatlaklardan kaçıp gidiyordu. Tanis odanın ortasına kadar su içinde yürüdü, meşalesini suya yakın tutuyordu.

"İşte burada. Görebiliyorum," dedi diğerleri su içinden ilerlerken. Yerdeki bir kapağı gösterdi. Tam ortasında demirden bir halka belli belirsiz görünüyordu.

"Caramon?" Tanis geriye çekildi.

"Hıh!" diye burun büktü Flint. "Eğer bir lağım cücesi bunu açabiliyorsa ben de açarım. Kenara çekil." Cüce herkesi dirsekliye dirsekliye yana iterek elini suya soktu ve asılmaya başladı. Bir an bir sessizlik oldu. Flint homurdandı, sonra yüzü kızardı. Durdu, nefesini kontrol ederek doğruldu, sonra eğilip yeniden denedi. Bir çıtırtı bile çıkmıyordu. Kapak kapalı kaldı.

Tanis elini cücenin omuzuna koydu. "Flint, Bupu sadece kuru mevsimde aşağıya indiğini söylüyor. Sen kapakla birlikte Yenideniz'in yarısını da kaldırmaya çalışıyorsun."

"Şey" -cüce nefes almaya çalıştı- "neden daha önce söylemediydin? Bırakalım koca öküz denesin."

Caramon ileri bir adım attı. Suya doğru eğilerek çekmeye başladı. Sırt kasları şişti, boynundaki damarlar fırladı. Bir emilme sesi duyuldu ve sonra kapak kendini öyle aniden koyuverdi ki koca savaşçı neredeyse geri düşecekti. Caramon kalın tahta kapağı geriye yatırırken odadaki bütün su akıp gitmişti. Tanis görebilmek için meşalesini tuttu. Yerde bir buçuk metrekarelik bir delik belirmişti ve delikten aşağıya dar, demir bir merdiven iniyordu.

"Kaçtayız?" diye sordu Tanis, kuru bir boğazla.

"Dört yüz üç." diye cevap verdi Sturm derin bir sesle. "Dört yüz dört.'

Yolarkadaşları yerdeki kapağın etrafında durmuş serin havada tir tir titriyor ve kapaktan aşağıya akan suyun sesinden başka bir şey duymuyorlardı.

"Dört yüz elli bir," dedi şövalye sakince.

Tanis sakalını kaşıdı. Caramon iki kez öksürdü, sanki kardeşinin yanlarında olmayışını onlara hatırlatmak istercesine. Yerinde duramayan Flint baltasını suya düşürdü. Tas, ne yaptığının farkına bile varmadan tepe saçını çiğniyordu. Soluk görünen fakat sakin olan Altınay, Nehiryeli'ne yaklaştı, özelliksiz kahverengi asası elinde. Adam kolunu Altınay'a doladı. Beklemekten daha kötü bir şey daha yoktu.

"Beş yüz," dedi Sturm sonunda.

"Tam zamanı!" Tasslehoff kendini merdivenlere attı. Sonra Tanis gitti, arkasından gelen Altınay'a yolu aydınlatmak için meşaleyi yüksek tutarak. Diğerleri yavaş yavaş şehrin lağım sisteminin havalandırma borusundan aşağıya inerek onları izledi. Boru yedi sekiz metre kadar aşağıya indikten sonra kuzeyden güneye uzanan bir buçuk metre genişliğinde bir tünele açılıyordu.

"Suyun derinliğini kontrol et," diye uyardı Tanis, tam kender Tas merdiveni bırakacağı sırada. Merdivenin son çubuğuna bir eliyle tutunan kender, altında döne döne giden karanlık suya hoopak asasını indirdi. Asa yarısına kadar gömüldü.

"Altmış beş santim," dedi Tas neşeyle. Şaplayarak suya atladı, su kalçasına kadar yükseliyordu. Ne yapacağını sorarcasına Tanis'e baktı.

"O taraf," diye işaret etti Tanis. "Güney."

Asasını havada tutan Tasslehoff akıntının kendisini sürüklemesine izin verdi.

"O ayırım nerede?" diye sordu Sturm sesi yankılanarak.

Tanis de bunu merak ediyordu. "Büyük bir ihtimalle burada bir şey duyamayacağız." Bunun doğru olmasını umuyordu.

"Raist başarır. Merak etmeyin," dedi Caramon ümitsizce.

"Tanis!" Tasslehoff yanmelfe doğru geriledi. "Burada, aşağıda bir şeyler var! Ayağımın üzerinden geçtiğini hissettim."

"Hareket etmeye devam edin," diye mırıldandı Tanis, "ve aç olmadığını umalım..."

Sessizlik içinde sularda ilerlemeye devam ettiler; meşale ışığı duvarlarda oynaşıyor, insanın aklının içinde hayaller oluşturuyordu. Kaç kere Tanis bir şeyin kendisine doğru uzandığını hissetmiş ve bunun Caramon'un miğferi veya Tas'ın hoopakının gölgesinden başka bir şey olmadığını görmüştü.

Tünel güneye doğru altmış metre kadar gittikten sonra doğuya dönüyordu. Yolarkadaşları durdu. Lağımın doğu kolunda, yukarıdan süzülüp gelen loş bir ışık sütunu pırıldıyordu. Bu -Bupu'ya göre- ejderhanın ininin işaretiydi.

"Meşaleleri suda söndürün!" diye tısladı Tanis, kendi meşalesini suya daldırarak. Kaygan duvarları elleyerek keneleri izledi Tanis -Tas'ın kırmızı silueti elf gözlerinde net bir biçimde görünüyordu- tünel boyunca. Ardın da, Flint'in romatizmaları hakkında şikayet edişini duyuyordu.

"Şışşşt!" diye fısıldadı Tanis ışığa doğru yaklaştıkça. Takırdayan zırhlarına rağmen sessiz olmaya çalışarak demir bir ızgaraya doğru tırmanan ince merdivenin yanında durdular.

"Kimse yere inen parmaklıkları kitlemek için uğraşmaz." Tas, kulağına fısıldamak için Tanis'i yanına çekti. "Ama eğer kilitliyse bile eminim ben açabilirim."

Tanis başıyla onayladı. Bupu'nun bile bunu açabileceğini eklemedi bile, Sturm'ün bıyıkları şövalye için nasıl bir gurur kaynağıysa, kilitleri açmak da kender için öyleydi. Tas merdivenden tırmanırken hepsi dizlerine kadar gelen suda durup ona baktılar.

"Hâlâ dışarıdan bir ses duyamıyorum," diye mırıldandı Sturm.

"Şışşşt!" diye horumdandı Caramon, kabaca.

Izgaranın bir kilidi vardı, Tas'ın birkaç saniyede açabildiği basit bir kilit. Sonra ızgarayı yavaşça kaldırarak etrafına bakındı. Üzerine ani bir karanlık çöktü; karanlık o kadar yoğun ve aşılmazdı ki ona kurşun gibi ağır gelmişti,

neredeyse parmaklığı elinden düşürecekti. Çabucak ızgarayı yerine bırakarak hiç ses çıkarmadan merdivenden aşağıya kaydı ve Tanis'e çarptı

"Tas?" diye tuttu yarımelf onu. "Sen misin? Göremiyorum. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Aniden her yer kararıverdi."

"Ne demek göremiyorum?" diye fısıldadı Sturm, Tanis'e. "Elf yeteneğine ne oldu?"

"Gitti," dedi Tanis ümitsizlikle, "aynı Kararık Orman'daki - ve kuyunun yanındaki gibi..."

Tünelde birbirlerine yaklaşmış dururlarken kimse konuşmadı. Bütün duyabildikleri kendi nefesleri ve duvarlardan damlayan suların sesiydi..

Ejderha orada, yukarıda onları bekliyordu.

- 21 -

Kurban.

Çifte ölümlü şehir.

Karanlıktan da daha kara bir ümitsizlik kör etmişti Tanis'i.

Bu benim planımdı, buradan canlı kurtulmamızın tek yoluydu, diye düşündü. Gayet güzeldi, işe yaramış olması gerekirdi! Yanlış giden ne olmuştu? Raistlin - o bizi ele vermiş olabilir mi? Hayır! Tanis yumruklarını sıktı. Hayır, lanet olsun hayır. Büyücü soğuktu, sevilebilecek gibi biri değildi, anlaşılması imkânsızdı doğru, ama onlara sadıktı, Tanis buna yemin ebilirdi. Raistlin neredeydi? Belki de ölmüştü. Şu anda umurunda olduğundan değil. Hepsi ölecekti zaten.

"Tanis" - yarımelf kolunun sıkıca kavrandığını hissetti ve Sturm'ün derinden gelen sesini tanıdı. Ne düşündüğünü biliyorum. Hiç çaremiz yok. Zamanız azalıyor. Diskleri almamızın tek yolu bu. Başka bir şans daha yakalayamayız."

"Ben bir bakacağım," dedi Tanis. Kenderin yanından geçip tırmandı ve ızgaranın arasından baktı. Karanlıktı, bir büyü karanlığı. Tanis başını elleri arasına alarak düşünmeye çalıştı. Sturm haklıydı: zaman daralıyordu. Yine de şövalyenin kararına nasıl güvenebilirdi? Sturm ejderhayla dövüşmek istiyordu! Tanis merdivenden aşağıya indi. "Gidiyoruz!" dedi. O anda bütün istediği her şeyin olup bitmesiydi, ondan sonra eve dönebilirlerdi. Eve, Solace'a. "Hayır Tas." Kenderi tutarak onu merdivenden aşağıya sürükledi "Önce savaşçılar gidecek -Sturm ve Caramon. Sonra geri kalanlar."

Ama zaten şövalye onu itmiş, kılıcı kalçasında takırdayarak ilerlemeye başlamıştı bile.

"Biz hep son oluyoruz!" diye burun büktü Tasslehoff, cüceyi sürükleyerek. Flint merdivenleri yavaş yavaş çıkıyor, dizleri gıcırdıyordu. "Çabuk ol" dedi Tas. "İnşallah biz gitmeden bir şey olmaz. Şimdiye kadar bir ejderhayla hiç konuşmamı ştım."

"Eminim ejderha da bir kenderle konuşmamıştır!" diye uflayıp pufladı cüce. "Büyük bir ihtimalle ölecek olduğunun farkındasın değil mi, tavşan kafalı? Tanis bunu biliyor, sesinden anladım."

Tas duraksadı, Sturm yavaş yavaş ızgarayı açarken merdivene yapıştı. "Biliyor musun Flint," dedi kender ciddi ciddi, "benim halkım ölümden korkmaz. Bir yerde, ölüme sabırsızlıkla bakarız - en son büyük macera olarak. Fakat sanırım ben, bu yaşamı bıraktığım için kendimi iyi hissetmezdim. Eşyalarımı özlerdim" -torbalarını okşadı- "ve haritalarımı ve seni ve Tanis'i. Tabii eğer," diye ekledi yüzü aydınlanarak, "öldüğümüzde hepimiz aynı yere gideceksek o başka."

Aniden Flint, gözünde kaygısız kenderi ölmüş buz gibi yatarken canlandırıverdi. Göğsünün sıkıştığını hissetti ve her şeyi gizleyen karanlığa şükretti. Boğazını temizleyerek boğuk sesle konuştu. "Eğer sonraki yaşamımı bir avuç kenderle paylaşacağımı düşünüyorsan, Raistlin'den daha delisin demektir. Haydi!"

Sturm dikkatlice ızgarayı kaldırdı ve bir tarafa itti. Zemine sürtünen ızgara dişlerini sıkmasına neden oldu. Kendini kolaylıkla yukarı çekti. Dönüp, delikten bedenini ve takırdayan teçhizatını geçirmekte zorlanan Caramon'a yardım etmek için eğildi.

"İstar adına, yavaş ol!" diye tısladı Sturm.

"Gayret ediyorum," diye mırıldandı Caramon, sonunda deliğin kenarından tırmanarak. Sturm elini Altınay'a uzattı. En son Tas geldi, yokluğunda kimse bir şey yapmamış olduğu için son derece mutlu.

"Işığa ihtiyacımız var," dedi Sturm.

"Işık mı?" diye cevap verdi zemheri gecesi gibi soğuk ve karanlık bir ses - "Evet, haydi ışığı yakalım."

Anında karanlık yok oldu. Yolarkadaşları yüzlerce metre yükselen koca kubbeli bir salonda olduklarını gördüler. Tavandaki bir çatlaktan odaya soğuk, gri bir ışık süzülüyor, yuvarlak salonun ortasındaki büyük bir sunağın üzerine parlıyordu. Yerde, sunağın etrafına değerli taşlar, sikkeler ve ölü şehrin diğer değerli eşyaları yığılmıştı. Taşlar parıldamıyordu. Altın pırıldamıyordu. Loş ışık hiçbir şeyi aydınlatmıyordu - koca kaidenin üzerine, kocaman, yırtıcı bir hayvan gibi tünemiş olan kara ejderhadan başka bir şeyi aydınlatmıyordu.

"Kendinizi ihanete uğramış gibi mi hissediyorsunuz?" diye sordu ejderha muhabbet havasında.

"Büyücü bize ihanet etti! Nerede? Sana hizmet mi ediyor?" diye bağırdı Sturm, hiddetle kılıcını çekip ileri doğru bir adım atarak.

"Geri çekil Solamniya'nın kötü şövalyesi. Geri çekil, yoksa büyü kullanıcınız artık hiç büyü kullanamaz!" Ejderha koca boynunu yılan gibi yere doğru kıvırdı ve pırıltılı kırmızı gözlerle onlara baktı. Sonra yavaşça ve özenle, pençeli ayaklarından birini kaldırdı. Ayağının altında, kaide üzerinde Raistlin yatıyordu.

"Raist!" diye kükredi Caramon ve sunağa doğru atıldı.

"Dur ahmak!" diye tısladı ejderha. Pençesinin tek bir tırnağını büyücünün karnına koydu hafifçe. Büyük bir çabayla Raistlin, kardeşine o garip altın gözleriyle bakabilmek için başını kımıldattı. Zayıf bir hareket yaptı ve Caramon durdu. Tanis, sunağın altında, yerde bir şeyin hareket ettiğini gördü. Bu Bupu'ydu, hazinenin parçaları arasına büzüşmüş, sızlamaya bile cesaret edemiyordu. Magius'un Asası onun yanında duruyordu.

"Bir adım daha atarsan bu buruşuk insanı pençemle sunağa yapıştırırım."

Caramon'un yüzü koyu, çirkin bir kırmızıyla kızardı. "Onu bırak!" diye bağırdı. "Senin kavgan benimle."

"Benim hiçbirinizle kavgam yok," dedi ejderha, tembel tembel kanatlarını hareket ettirerek. Ejderhanın pençesi biraz kıpırdayıp muzurluk olsun diye büyücünün etine hafifçe batınca Raistlin biraz büzüştü. Büyücünün metalik derisi terle parlıyordu. Derin, parça parça bir nefes aldı.

"Kılını bile kıpırdatma büyücü," diye alay etti ejderha. "Biz aynı dilden konuşuyoruz, hatırlıyor musun? Tek bir büyü sözcüğüyle arkadaşların lağım cücelerinin karınlarını doyuracak leşler halini alıverirler!"

Raistlin'in gözleri sanki yorgunluktanmış gibi kapandı. Fakat Tanis, büyücünün ellerinin bir açılıp bir kapandığını görebiliyor ve Raistlin'in son bir büyü için hazırlandığını biliyordu. Bu onun son büyüsü olacaktı - o büyüyü yapıncaya kadar ejderha onu öldürecekti. Fakat bu, Nehiryeli'ne disklere ulaşmak ve Altın-ay'la canlı olarak kaçmak için bir fırsat yaratabilirdi. Tanis, Bozkırlı'ya doğru yanaştı.

"Dediğim gibi," diye devam etti ejderha telâşsızca. "Hiçbirinizle savaşmak benim seçimim değil. Bu noktaya kadar benim gazabımdan nasıl kaçabildiniz, anlayamıyorum. Yine de, işte karşımdasınız. Ve bana çalınmış olan bir şeyi getirdiniz. Evet,

Que-shu hanımefendisi, görüyorum ki kristalden mavi asayı taşıyorsunuz. Bana getirin onu."

Tanis tek bir söz fısıldadı Altınay'a, "Vakit kazan!" Fakat kadının soğuk mermer gibi yüzüne bakarak kendisini, hatta ejderhayı bile duyup duymamış olduğunu merak etti. Sanki o, başka sözleri, başka sesleri dinliyor gibiydi.

"Sözümü dinle." Ejderha başını tehdit edercesine alçalttı. "Sözümü dinle yoksa büyücü ölür. Ve ondan sonra - şövalye. Sonra yarımelf. Ve böylece devam eder - birbiri ardı sıra, ta ki sen Que-shu hanımefendisi, bir sen kalıncaya kadar. O zaman asayı bana getirip merhamet dileneceksin."

Altınay itaatle başını eğdi. Nehiryeli'ni kibarca eliyle iterek Tanis'e döndü ve yarımelfe sevgi dolu bir edayla sarıldı. "Hoşçakal dostum," dedi yüksek sesle, yanağını onun yanağına dayayarak. Sonra sesi bir fısıltıya düştü. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Asayı ejderhaya götürüp..."

"Hayır!" dedi Tanis hiddetle. "Bir işe yaramaz. Ejderha zaten bizi öldürmeyi düşünüyor."

"Beni dinle!" Altınay'ın tırnakları Tanis'in koluna battı. "Nehiryeli'yle kal Tanis. Onun beni engellemesini önle."

"Peki ya ben seni engellemeye çalışırsam?" diye sordu Tanis yavaşça, Altınay'ı kollarında sıkı sıkı tutarak.

"Çalışmazsın," dedi tatlı bir sesle kadın ve gülümsedi. "Hepimizin yerine getirmemiz gereken bir alınyazısı var - Ormanefendisi'nin de söylemiş olduğu gibi. Nehiryeli'nin sana ihtiyacı olacak. Hoşçakal dostum."

Altınay, sanki her detayı sonsuza kadar saklamak için ezberlemek istercesine, berrak mavi gözleri Nehiryeli'nde, geriye bir

adım attı. Kadının veda ettiğini farkeden adam kadına doğru yöneldi.

"Nehiryeli," dedi Tanis yavaşça. "Ona güven. Bütün o yıllar boyunca sana güvenmişti. Sen savaşırken o seni bekledi. Şimdi bekleme sırası sende. Bu onun savaşı."

Nehiryeli titredikten sonra durdu. Tanis adamın boynundaki damarların kabardığını, çene kemiğinin kasıldığını görebiliyordu. Yarımelf Bozkırlı'nın kolunu kavradı. Uzun boylu adam ona bakmadı bile. Onun gözleri Altınay'daydı.

"Neden oyalanıyorsun?" diye sordu ejderha. "Canım sıkıldı. İleri gel."

Altınay, Nehiryeli'ne arkasını döndü. Flint ve Tasslehoffu geçti. Cüce başını önüne eğdi. Tas koca gözlerle ve vakur bir edayla izledi. Her nedense bu, tahmin ettiği kadar eğlenceli olmamıştı. Hayatında ilk kez kendi kendini ufacık, çaresiz ve yalnız hissetti. Bu korkunç, zevksiz bir histi; belki de ölüm daha iyidir diye düşündü.

Altınay, Caramon'un yakınında durdu, elini koluna koydu. "Sıkılma," dedi kardeşine ıstırapla bakan koca savaşçıya, "kurtulacak." Caramon tıkanarak başını evet anlamında salladı. Sonra Altınay, Sturm'e yaklaştı. Aniden,

sanki ejderhanın dehşeti çok ağırmış gibi ileri doğru çöktü. Şövalye kadını yakalayarak, ayakta tuttu.

"Benimle gel Sturm," diye fısıldadı Altınay, adam koluyla kadına sarılırken. "Ne olursa olsun benim söylediklerimi yapmaya and içmelisin. Bir Solamniya şövalyesi olarak şerefin üzerine and iç."

Sturm tereddüt etti. Altınay'ın soğuk ve berrak gözleri onunkiyle birleşti. "And iç," dedi kadın, "yoksa tek başıma giderim."

"And içerim hanımefendi," dedi Sturm saygıyla. "Sözlerinize itaat edeceğim."

Altınay şükranla bir iç geçirdi. "Benimle yürü. Hiçbir tehditkar harekette bulunma."

Bozkırlar'ın barbar kadınıyla şövalye, birlikte ejderhaya doğru yürüdüler.

Gözleri kapalı, son büyüsüne kendini zihinsel olarak hazırlayan Raistlin, ejderhanın pençesi altında yatıyordu. Fakat büyünün sözleri, kafasındaki kargaşa yüzünden bir türlü oluşmuyordu. Yeniden kendini denetim altına alabilmek için uğraşıyordu.

"Kendimi yabana atıyorum - ve ne için?" diye düşündü Raistlin acı acı. "Bu ahmakları bulaştıkları bu müşkül durumdan kurtarmak için. Beni öldürmek korkusuyla saldıramazlar - benden korkup, beni hakir görseler bile. Hiçbir anlam ifade etmiyor -aynı benim kurban olmamın bir anlamı olmadığı gibi. Onlardan daha çok yaşamayı hak ettiğim halde neden onlar için ölüyorum?"

Bunu onlar için yapmıyorsun, diye cevap verdi bir ses ona. Raistlin konsantre olmaya çalışarak bu sesi yakalamayı başarmıştı. Bu gerçek bir sesti, tanıdık bir ses, fakat kimin olduğunu veya nerede duymuş olduğunu çıkartmıyordu. Bütün bildiği, ona en gergin zamanında konuşmuş olduğuydu. Ölüm yaklaştıkça, ses de yükseliyordu.

Bu fedakarlığı onlar için yapmıyorsun, diye tekrarladı ses. Bunu yenilmeye tahammülün olmadığı için yapıyorsun! Şimdiye kadar hiçbir şey, hatta ölümün kendisi bile seni yenemedi...

Raistlin derin bir nefes alarak gevşedi. Sözleri tam olarak anlayamıyordu, sesi tam olarak çıkartamadığı gibi. Ama artık büyü kolaycacık aklına gelivermişti. "Astol arakhkh um..." diye mırıldandı büyünün narin bedeninde harekete geçtiğini hissederek. Sonra başka bir ses konsantrasyonunu bozdu; bu ses onun aklına konuşan canlı bir sesti. Gözlerini açtı, başını yavaş yavaş çevirerek odaya, arkadaşlarına baktı.

Ses bir kadından geliyordu - ölü bir kabilenin barbar prensesinden. Raistlin, Altınay'a baktı; kadın Sturm'un koluna yaslanmış ona doğru yürürken. Kadının aklındaki sözler Raistlin'in aklına değmişti. Kadına soğuk soğuk, dalgın dalgın baktı. Bozulmuş görüş açısı, büyücünün insan bedenine baktığında duyabileceği her türlü isteği öldürmüştü. Tanis'i ve kardeşini bu kadar etkileyen güzelliği göremiyordu. Kumsaati gözleri, kadının buruşup öldüğünü görüyordu. Kadına karşı hiçbir yakınlık, hiç bir merhamet hissetmiyordu. Kadının ona acıdığını biliyordu -ve bu yüzden kadından nefret ediyordu- ama kadın aynı zamanda ondan korkuyordu da. Madem öyleydi, neden onunla konuşuyordu?

Kadın ona beklemesini söylüyordu.

Raistlin anladı. Kadın onun yapmaya çalıştığı şeyi anlamış, buna gerek olmadığını söylüyordu. Kadın seçilmişti. Kurban olacak olan oydu.

Kadın gözleri ejderhanın üzerinde, gitgide yaklaştıkça ona o garip altın gözleriyle baktı. Sturm'ün vakarla yanından yürüdüğünü gördü, en az Huma'nın kendisi kadar kadim ve soylu görünüyordu. Sturm ne kadar kolay bir lokma gibi görünüyordu, Altınay'ın kurbanındaki ideal iştirakçi. Ama neden Nehiryeli kadının gitmesine izin vermişti? Olayların gidişatını anayamamış mıydı acaba? Raistlin hızla Nehiryeli'ne baktı. A, elbette! Yarimef yanında durmuştu; son derece acı içinde, kederli görünüyor ve kuşkusuz kan döker gibi bilgece sözler döküyordu. Barbar da en az Caramon kadar ahmaklaşmaya başlamıştı. Raistlin gözlerini tekrar Altınay'a çevirdi.

Artık ejderhanın önünde duruyordu kadın, soluk çehresi kararlıydı. Yanında çelişkisi içini kemiren Sturm asık yüzle, işkence çekiyordu. Belli ki Altınay şövalyeye şerefi üzerine bir söz verdirmişti. Raistlin'in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Ejderha konuştu ve büyücü harekete geçmek için hazırlandı. "Asayı insanlığın ahmaklığının diğer kalıntılarıyla yere bırak," diye emretti ejderha Altınay'a, parlak pullu başıyla sunağın altındaki hazineyi işaret ederek.

Ejderha korkusuna yenilen Altınay kıpırdıyamıyordu. Titreyerek canavar gibi yaratığa bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yanında duran Sturm, ejderha korkusunu denetim altına almaya çalışıp Mishakal Diskleri'ni arayarak hazine yığınını gözleriyle kolaçan etti. Sturm hayatında bir şeyden bu kadar korkabileceğim tahmin etmezdi. Düsturunu içinden tekrarladı, "Şerefim yaşamımdır," diye tekrar ve tekrar; kaçmasını engelleyen tek şeyin gururu olduğunu biliyordu.

Altınay, Sturm'un elinin titrediğini, yüzünün terle parladığını gördü. Sevgili tanrıça, diye haykırdı ruhuyla, bana cesaret ver! Sonra Sturm onu dürttü. Bir şey söylemesi gerektiğini farketti. Çok uzun bir süredir sessiz kalmıştı.

"Bu mucizevi asanın karşılığında bize ne vereceksin?" diye sordu Altınay, serinkanlı konuşabilmek için kendini zorlayarak; gerçi boğazı kurumuş ve dili şişmişti.

Ejderha güldü - tiz, çirkin bir kahkahayla. "Size ne mi vereceğim?" Ejderha Altınay'a bakmak için boynunu yılan gibi kıvırdı. "Hiç! Hiçbir şey. Ben hırsızlarla pazarlık yapmam. Yine de..." Ejderha başını geri çekti, gözleri bir çizgi halini alıncaya kadar kapandı. Oyun yapar gibi pençesini Raistlin'in etine batırdı; büyücü büzüştü ama acısına hiç ses çıkarmadan katlandı. Ejderha pençesini kaldırarak, ucundan kan damladığını herkesin görmesini sağlayacak bir yükseklikte tuttu. "Senin asayı teslim ettiğini Hükümdar Verminaard -yani Ejderha Yüce-efendisi- neden zevkle seyretmesin? Belki merhamete bile gelir - kendisi bir din adamıdır ve onların garip değerleri var. Fakat şunu bil Que-shu hanımefendisi, Hükümdar Verminaard'ın senin arkadaşlarına ihtiyacı yok. Asayı şimdi verirsen arkadaşlarını kurtarırsın. Eğer beni almaya zorlarsan - ölürler. Hepsinden önce de büyücü!"

Moralinin bozulduğu belli olan Altınay, yenilgiyle çöktü. Sturm ona yaklaşarak sözüm yabana teselliye yeltendi.

"Diskleri buldum," diye fısıldadı sertçe. Kadının kolunu kavrayınca korkuyla titrediğini hissetti. "Bu şekilde davranmak konusunda kararlı

mısınız hanımım?" diye sordu yavaşça.

Altınay başını eğdi. Ölü gibi bembeyazdı ama kararlı ve sakindi. Topladığı saçlarının kaçan birkaç teli yüzüne düşüyor, yüzündeki ifadeyi ejderhadan gizliyordu. Yenilmiş gibi görünse de Sturm'e bakarak gülümsedi. Tebessümünde hem huzur hem de hüzün vardı; tıpkı mermer tanrıçadaki gibi. Hiç konuşmadı, ama Sturm cevabını almıştı. Boyun eğerek selam verdi.

"inşallah benim cesaretim de sizinkine eşit olur hanımefendi," dedi. "Güveninizi boşa çıkartmayacağım."

"Hoşçakal şövalye. Nehiryeli'ne de ki..." Altınay kekeledi, yaşlar birikirken gözlerini kırpıştırarak. Kararlılığını yitirir korkusuyla sözleri yuttu ve duasına cevap veren Mishakal'ın sesi benliğini doldururken, yüzleşmek için ejderhaya döndü. Asayı korkmadan uzat! İçten gelen bir güçle dolan Altınay mavi kristalden asayı kaldırdı!

"Teslim olmayı kabul etmiyoruz!" diye bağırdı Altınay, sesi bütün odada çınlarken. Hayret içinde kalan ejderha kıpırdanamadan hızla harekete geçen Reisin Kızı asasını son bir kez daha savurdu ve Raistlin'in üzerinde duran pençesine indirdi.

Asa ejderhaya vururken alçak bir çınlama sesi çıkarttı - sonra parçalandı, kırılan asadan saf ve parlak mavi bir ışık yayıldı. Işık gittikçe parlaklaştı, merkezden yayılan dalgalar halinde ejderhayı yuttu.

Khisanth hiddetle çığlık attı. Ejderha korkunç, ölümcül bir biçimde yaralanmıştı. Kuyruğunu kamçı gibi vuruyor, başını döndürüp duruyor, yakan mavi alevden kurtulmaya çalışıyordu. Bu kadar büyük acı veren her kimse onları öldürmekten başka bir şey istemiyordu, ama yoğun mavi yangın amansızca onu yutuyordu - aynı Altınay'ı yuttuğu gibi.

Reisin Kızı, asa parçalandığında onu elinden bırakmamıştı. Kalan parçayı sıkı sıkı tutmuş, ışığın artmasını izlemişti, ejderhaya mümkün olduğu kadar yakın durmaya çalışarak. Mavi ışık ellerine değdiğinde yoğun, yakıcı bir acı hissetti. Sarsılarak dizleri üzerine düştü, hâlâ asayı sıkı sıkı tutarak ejderhanın tepesinde çığlıklar attığını, kükrediğini duyabiliyordu; sonra

asanın çınlama sesinden başka bir şey duyamamaya başladı. Acı o kadar artmaya başlamıştı ki artık onun bir parçası sayılmazdı ve kadın, büyük bir yorgunluğa boyun eğmişti. "Uyuyacağım," diye düşündü. "Uyuyacağım ve uyandığımda gerçekten ait olduğum yerde olacağım..."

Sturm mavi ışığın yavaş yavaş ejderhayı yok edişini, sonra da Altınay'ın asası boyunca yayılışını seyretti. Çınlamanın gittikçe yükseldiğini, hatta sonunda ölmekte olan ejderhanın çığlığını bile bastırdığını duydu. Sturm Altınay'a doğru bir adım attı, kadının elinde kalan asa parçasını elinden düşürtmeyi ve onu mavi alevin içinden çekip çıkarmayı düşünerek... ama yaklaşırken bile onu kurtaramayacağını biliyordu.

Işıkla yarı yarıya kör, sesle de sağır olan şövalye, yeminini yerine getirmenin, yani diskleri ele geçirmeye çalışmanın bütün gücünü ve cesaretini harcayacak olduğunu farketti. Bakışlarını yüzü ıstırapla kasılmış ve etleri ateşle kuruyan Altınay'dan ayırdı. Başındaki ağrıyla dişlerini sıkarak -tek bir halkayla tepesinden birbirine bağlanmış yüzlerce ince platin levha olan- diskleri görmüş olduğu hazine yığınına doğru tökezlendi. Uzanarak bunları kaldırdı, hafifliklerinden dolayı hayretler içinde kalarak. Sonra kanlı bir el hazine yığınının içinden çıkıp onun bileğini kavradığında kalbi neredeyse duracaktı.

"Yardım et bana!"

Düşünceyi sezebildiği kadar iyi duyamıyordu sesi. Raistlin'in elini kavrayarak onu ayağa kaldırdı. Kan Raistlin'in cübbesinin kırmızısının arasından da fark ediliyordu, fakat ciddi bir yara almışa benzemiyordu - en azından ayakta durabiliyordu. Ama yürüyebilecek miydi? Sturm'ün yardıma ihtiyacı vardı. Diğerlerinin nerede olduklarını merak etti; bu parlaklık içerisinde onları göremiyordu. Aniden Caramon yanında beliriverdi, zırhı mavi ışıkta parlıyordu.

Raistlin ona yapıştı. "Büyü kitabını bulmama yardım et!" diye tısladı.

"Bu kimin umurunda?" diye gürledi Caramon kardeşine uzanarak. "Seni "buradan dışarı çıkartacağım!"

Raistlin'in ağzı hiddet ve sıkıntıdan öyle bir çarpıldı ki konuşamadı. Kendini dizleri üzerine bırakarak deliler gibi hazine yığınlarının arasını araştırmaya başladı. Caramon onu çekip uzaklaştırmaya çalıştı, fakat Raistlin onu narin eliyle geri itti.

Ve çınlama sesi hâlâ kulaklarını sağır ediyordu. Sturm yanaklarından aşağıya acı gözyaşları süzüldüğünü hissetti. Aniden şövalyenin önünde yere bir şey devrildi. Salonun tavanı çöküyordu! Bütün bina etraflarında sarsılıyordu, çınlama sesi sütunları titretiyor, duvarları çatlatıyordu.

Sonra çınlama sesi kayboldu - ve ejderha da birlikte. Khisanth bir avuç dumanı tüten külden başka bir şey bırakmayarak yok olmuştu.

Sturm rahatlayarak içini geçirdi ama bu pek uzun sürmedi. Çınlama sesi sona erer ermez sarayın yıkılma sesini, tavanın çatırtısını, yere çarpan koca taş parçalarının gümbürdeyip patlayarak çıkarttıkları sesi duymaya başladı. Sonra gürültü ve toz duman içinden Tanis belirdi önünde. Yarımelfin yanağındaki kesikten kan damlıyordu. Tavandan bir parça daha yanlarına düşerken Sturm, arkadaşını tutarak sunağın üzerine çekti.

"Bütün şehir çöküyor!" diye bağırdı Sturm. "Nasıl çıkacağız dışarıya?"

Tanis başını salladı. "Benim tek bildiğim yol, geldiğimiz yol, tünelin içinden!" diye bağırdı. Başka bir tavan parçası boş sunağa düşerken başını eğdi.

"Bu tam bir ölüm tuzağı olur! Başka bir yol daha olmalı!"

"Bulacağız," dedi Tanis ciddiyetle. Dalgalar halinde yükselen tozun içinden baktı. "Diğerleri nerede?" diye sordu. Sonra dönerek Raistlin ile Caramon'u gördü. Tanis dehşet ve tiksintiyle yerdeki hazine içinde eşinen büyücüye baktı. Sonra minik bir suretin Raistlin'in koluna asıldığını gördü. Bupu! Tanis lağım cücesine doğru bir hamlede bulunarak neredeyse Bupu'nun aklını başından aldı. Şaşırıp bir çığlık atarak Raistlin'in arkasına sindi lağım cücesi.

"Buradan çıkmalıyız!" diye gürledi Tanis. Raistlin'in cübbesini yakalayıp zayıf büyücüyü ayağa kaldırdı. "Eşelenmeyi bırak da şu lağım cücene yolu

göstermesini sağla yoksa elimde kalacaksın!"

Tanis onu sunağa doğru savururken Raistlin'in ince dudakları korkunç bir tebessümle aralandı. Bupu çığlık attı. "Haydi! Biz git! Yolu biliyorum!"

"Raist!" diye yalvardı Caramon, "bulamazsın! Eğer buradan çıkamazsan öleceksin!"

"Pekala," diye hırladı büyücü. Magius'un Asası'nı sunaktan kaldırarak ayağa kalktı; elini kardeşi yardım etsin diye uzatarak. "Bupu, bize yolu göster," diye emretti.

'Raistlin asanı yak da seni izleyebilelim." diye emretti Tanis. "Ben diğerlerini bulacağım."

"Oradalar," dedi Caramon suratsızca. "Bozkırlı konusunda yardıma ihtiyacın olacak." ,

Bir taş düşerken Tanis yüzünü koluyla kapattıktan sonra enkazın üzerinden atladı. Nehiryeli'ni Altınay'ın durmakta olduğu yere yığılmış halde buldu; Flint ile Tasslehoff, Bozkırlı'yı ayağa kaldırmaya çalışıyorlardı. Orada artık taş üzerinde kararmış bir lekeden başka şey yoktu. Altınay tamamen alevler tarafından yutulmuştu.

"Yaşıyor mu?" diye bağırdı Tanis.

"Evet!" diye cevap verdi Tas, sesi tiz bir tınıyla gürültüyü bastırıyordu. "Ama yerinden kıpırdamıyor!"

"Ben onunla konuşurum," dedi Tanis. "Siz diğerlerini izleyin. Hemen geliriz. Haydi devam edin!"

Tasslehoff tereddüt etti, fakat Flint, Tanis'in yüzüne bir baktıktan sora elini kenderin koluna koydu. Tas burnunu çekerek döndü ve cüceyle birlikte yıkıntı arasından koşmaya başladı.

Tanis, Nehiryeli'nin yanına diz çöktü; derken Sturm karanlığın içinden çıkıp gelirken ona baktı.

"Devam et," dedi Tanis. "Artık komuta sende."

Sturm tereddüt etti. Bir sütun onları toz yağmuruna tutarak yanlara devrildi. Tanis kendini Nehiryeli'nin üzerine attı. "Haydi!" diye bağırdı Sturm'e. "Seni sorumlu kılıyorum!" Sturm derin bir nefes aldı, bir elini Tanis'in omuzuna koydu ve Raistlin'in asasının ışığına doğru koşmaya başladı. Şövalye diğerlerini dar bir holde, bir arada buldu. Tepelerindeki kemerli tavan dayanıyor gibi görünüyordu, fakat Sturm tepeden gümbürtü seslerin geldiğini duyabiliyordu. Ayaklarının altındaki zemin sarsıldı ve duvarlarda açılan yeni çatlaklardan sular sızmaya başladı.

"Tanis nerede?" diye sordu Caramon.

"Şimdi gelecek," dedi Sturm kabaca. "Bekleyeceğiz... biraz en azından. Beklemek ölüme dönüşünceye kadar bekleyeceğinden söz etmedi.

Büyük bir çatırtı sesi duyuldu. Duvardan sular gürlemeye başladı, yerleri basarak. Sturm tam diğerlerine odadan çıkmalannı söyleyecekti ki göçmekte olan kapıdan bir suret belirdi. Bu Tanis'in hareketsiz bedenini kollarında taşıyan Nehiryeli'ydi.

"Ne oldu?" Sturm ileri doğru sıçradı, boğazı düğümlenmişti. "Yoksa..."

"Benimle kaldı," dedi Nehiryeli yavaşça. "Beni bırakmasını söyledim. Ölmek istiyordum - orada, onunla. Sonra - bir taş parçası. Göremedi bile..."

"Onu ben taşırım," dedi Caramon.

"Hayır!" Nehiryeli koca savaşçıya ateş saçan gözlerle baktı. Kolları Tanis'in bedenine daha da bir sıkı sarıldı. "Onu taşırım. Gitmemiz gerek."

"Evet! Bu taraftan! Biz gidiyor şimdi!" diye acele etti lağım cücesi. İkinci kez ölmekte olan şehirden dışarı çıkarttı onları. Ejderhanın ininden, Yenideniz ufalanan mağalara döküldükçe batmaya başlayan meydana çıktılar. Yolarkadaşları suda ilerlemeye başladı; şiddetli akıntıya kapılmamak için birbirlerine tutunuyorlardı. Çılgın bir kargaşa içindeki lağım cüceleri, feryat figan her yandan çıkıyorlar, akıntıya kapılıyorlardı;

kimisi sarsılan binaların üst katlarına tırmanırken kimisi de caddelerden aşağıya koşuyordu.

Sturm'ün aklında dışarıya çıkmak için tek bir yol vardı. "Doğuya gidin!" diye bağırdı, şelaleye doğru giden geniş caddeyi işaret ederek. Endişeyle Nehiryeli'ne bakıyordu. Rüyada gezer gibi giden Bozkırlı, etrafında olup bitenden habersiz gibiydi. Tanis baygındı - belki de ölü. Korku Sturm'ün kanını dondurdu, fakat kendini zorlayarak bütün duygularını bastırdı. Şövalye önden koşup ikizlere yetişti.

"Tek şansımız asansör!" diye bağırdı.

Caramon yavaşça başını salladı evet anlamında. "Bu dövüşmek anlamına gelecek."

"Kahretsin, öyle!" dedi Sturm öfkeyle, bu çarpılmış şehri terk etmeye çalışan bütün o ejderanları gözünde canlandırarak. "Dövüşmek anlamına gelecek! Daha iyi bir fikrin var mı?"

Caramon başını salladı.

Bir köşede Sturm aksayan, yorgun grubunu bir araya toplayıp doğru yönde yönlendirmek için bekledi. Toz ve pusun arasından bakarak önlerindeki asansörü görebiliyordu. Tahmin etmiş olduğu gibi asansörün etrafı debelenen kara ejderan yığınıyla doluydu. Tanrılara şükür hepsinin aklı fikri kaçmaktaydı. Hızla vurmaları gerektiğini biliyordu Sturm, yaratıkları gafil avlayabilmek için. Zamanlama çok önemliydi. Tas tam geçerken Sturm kenderi yakaladı.

"Tas!" diye bağırdı. "Asansörle çıkacağız!"

Tasslehoff anladığını belirtmek için başını salladı, ejderanların mimiklerini taklit etti ve elini bıçak gibi göstererek boğazına götürdü.

"Yaklaştığımızda," diye bağırdı Sturm, "kazanın indiğini görebileceğin bir yere süzül. Kazan aşağıya gelmeye başlayınca bana işaret et. Yere vardığında saldıralım."

Tasslehoffun tepesaçı oynadı.

"Flint'e söyle!" diye bitirdi Sturm, sesi bağırmaktan neredeyse kısılmıştı. Tas yine başıyla onayladı ve cüceyi bulmak için koştu. Sturm içini geçirerek a|nyan sırtını doğrulttu ve caddeden aşağıya gitmeye devam etti. Avluda beş kadar ejderanın toplanmış ve onları emniyete çıkartacak olan asansörü seyretmekte olduğunu görebiliyordu. Sturm yukarıdaki kargaşayı düşündü - ejderanlar panikten deliye dönmüş lağım cücelerini kırbaçlıyor, onları korkutuyor, asansöre binmeye zorluyorlardı her halde. Bu kargaşanın biraz daha devam etmesini diledi.

Sturm ikizleri avlunun kenarındaki gölgeler içinde gördü. Onlara katıldı, tam arkalarında bir taş kütlesi yere çarparken sinirleri gergin bir şekilde başını kaldırıp bakarak onları izledi. Nehiryeli pus ve tozdan tökezleyerek çıkarken Sturm ona yardım etmeye yeltendi, ama Bozkırlı ona sanki hayatında onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Tanis'i buraya getir," dedi Sturm. "Onu yere yatırıp biraz dinlenmelisin. Asansör ile çıkacağız ve ellerimizle dövüşmek zorunda kalacağız. Burada bekle. İşaret verdiğimizde..."

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın," diye sözünü kesti Nehiryeli buz gibi bir edayla. Tanis'in bedenini kibarca yere uzattı, yüzünü ellerine gömüp yanına çöktü.

Sturm tereddüt etti. Flint gelip yanında dururken o da Tanis'in yanına diz çöktü.

"Sen devam et. Ben ona gözkulak olurum," diye teklif etti cüce.

Sturm şükranla başını salladı. Tasslehoffun avluyu aceleyle geçtiğini, kapıya vardığını gördü. Asansöre doğru bakınca ejderanların sanki kazanın inmesini hızlandıracaklarmış gibi pusun içine doğru küfredip bağırdığını farketti.

Flint, Sturm'ün kaburgalarını dürttü. "Hepsiyle nasıl dövüşeceğiz?" diye bağırdı.

"Hepimiz dövüşmeyeceğiz. Sen, Nehiryeli ve Tanis ile kalacaksın," Sturm. "Caramon ile ben bu işi hallederiz," diye ekledi, kendi söylediğine kendi de inanmış olmayı dileyerek.

"Ve ben," diye fısıldadı büyücü. "Benim hâlâ büyülerim var." Şövalye cevap vermedi. Büyüye ve büyücüye güvenmiyordu. Yine de başka çaresi yoktu - Caramon yanında kardeşi olmazsa dövüşe katılmazdı. Bıyıklarını çekiştiren Sturm huzursuzca kılıcını gevşetti. Caramon kollarını gerdi, koca ellerini bir açıp bir kapayarak. Gözleri kapalı olan Raistlin, konsantrasyonu içinde kaybolmuştu. Onun arkasındaki duvardaki bir oyuğa gizlenmiş olan Bupu her şeyi kocaman, korku dolu gözlerle seyrediyordu.

Kenarlarından lağım cücelerinin sallandığı kazan görüş sahalarına girdi. Sturm'ün ümit etmiş olduğu gibi yerdeki ejderanlar birbirleriyle kavga etmeye başlamışlardı, hiçbiri geride kalmak istemiyordu. Koca yarıklar yer boyunca onlara doğru ilerledikçe panikleri de artıyordu. Çatlaklardan su yükseliyordu. Kısa bir süre sonra Xak Tsaroth şehri, Yenideniz'in dibini boylayacaktı.

Kazan yere değerken lağım cüceleri yanlarından atlayarak kaçtılar. Ejderanlar birbirlerine çarpıp birbirlerini ittirerek içeri tırmanıyorlardı. "Şimdi!" diye bağırdı şövalye.

"Yolumdan çekilin!" diye tısladı büyücü. Torbalarından birinden bir avuç kum alarak yere serpiştirdi ve fısıldadı, "Ast *tasark sinuralan krynaw,"* sağ eliyle ejderanların bulundukları tarafa doğru bir yay çizdi. Önce biri, derken diğerleri gözlerini kırpıştırarak uyuyup yere yığıldılar, fakat kalan kısmı korkuyla etraflarına bakındı. Büyücü yeniden kapının arkasına eğilip saklandı, bir şey göremeyen ejderanlar deliler gibi acele ederken arkadaşlarının uyuyan bedenlerine basa basa asansöre geri döndü. Raistlin duvara dayanarak gözlerini yorgunlukla kapattı. "Kaç tane?" diye sordu.

"Sadece altı tane kadar." Caramon kılıcını kınından çıkarttı. "O kahrolasıca kazana atlayın!" diye bağırdı Sturm. - "Kavga bitince Tanis'i almaya geri geliriz."

Pusun örtüsü altında iki savaşçı -kılıçlarını çekmiş-, arkalarından yetişmeye çalışan Raistlin ile birkaç kalp atışında ejderanlarla aralarındaki mesafeyi

katettiler. Sturm savaş çığlığını attı. Ses karşısında ejderanlar telaşla arkalarına döndüler.

Nehiryeli başını kaldırdı.

Savaş sesi, Nehiryeli'nin ümitsizlik sisini dağıtmıştı. Nehiryeli, Altınay'ı gözlerinin önünde gördü, mavi bir alevin içinde ölürken. Yüzündeki ölü hali gitti ve yerine öylesine hayvanca ve korkunç bir ifade belirdi ki hâlâ kapının orada saklanmakta olan Bupu, korkuyla bir çığlık attı. Nehiryeli ayağa sıçradı. Kılıcını bile çekmedi ama ileri doğru saldırdı, çıplak ellerle. Açlıktan deliye dönmüş bir panter gibi dağılan ejderanların arasına dalarak, öldürmeye başladı. Çıplak elleriyle bükerek, boğarak, gırtlaklayarak öldürüyordu. Ejderanlar kılıçlarını ona saplıyorlardı; kısa bir süre sonra deri tüniği kan içinde kalmıştı. Yine de durduramadılar onu, öldürmesini engelleyemediler. Yüzü delirmiş bir adamın yüzüydü. Nehiryeli'nin yoluna çıkan ejderanlar, ölümü onun gözlerinde görmüşlerdi; aynı zamanda silahlarının da bir işe yaramadığını anlamışlardı. Önce biri kaçtı, derken diğerleri de.

Kendi rakibiyle işini bitiren Sturm ciddi bir yüzle başını kaldırdı, altı tanesinin daha saldırmasını bekleyerek. Onun yerine düşmanlarının canlarını kurtarmak için sise doğru kaçtıklarını gördü. Kanlarla kaplı Nehiryeli yere kapaklandı.

"Asansör!" Büyücü işaret etti. Yerden yarım metre kadar yukarda sallanıyor ve yukarı doğru çıkmaya başlıyordu. Yukardaki kazanda lağım cüceleri aşağı doğru inmeye başlamıştı.

"Durdurun şunu!" diye bağırdı Sturm. Tasslehoff saklandığı yerden koşarak kazanın kenanna sıçradı. Ayakları sallanarak kazana asılı kaldı, eliden geldiğince boş kazanın çıkmasını engellemeye çalışarak.

"Caramon kazana asıl!" diye emretti Sturm savaşçıya. "Ben Tanis'i alırım!"

"Kazanı tutabilirim ama çok uzun süreli değil." Kazanın kenarına yapışıp ayaklannı yere iyice yapıştıran koca adam homurdandı. Asansörü durdurdu. Tasslehoff kendi minik bedeninin de bir ağırlık edeceğini umarak kazanın içine tırmandı.

Sturm aceleyle Tanis'in yanına döndü. Flint yanındaydı, baltası elinde.

"Canlı!" diye seslendi cüce şövalye ona yaklaşırken.

Sturm bir an için biryerlerdeki tanrının birine şükretmek için durdu, sonra Flint ile birlikte baygın olan yarımelfi kaldırıp kazana taşıdılar. Onu içeri yerleştirdikten sonra Nehiryeli'ne koştular. Nehiryeli'nin kanlar içindeki bedenini kazana taşımak için dört kişi uğraştı. Tas, mendillerinden biriyle yaralardan akan kanı boşu boşuna durdurmaya çalıştı.

"Çabuk!" dedi Caramon nefesi tıkanarak. Bütün gayretine rağmen kazan yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı.

"İçeri atla!" diye emretti Sturm, Raistlin'e.

Büyücü ona soğuk soğuk baktıktan sonra sise doğru koşmaya başladı.

Birkaç saniye içinde kollarında Bupu ile geri geldi. Şövalye tir tir titreyen lağım cücesini kavradığı gibi kazana fırlattı. Titreyen Bupu kazanın dibine büzüşmüştü, torbasını göğsüne bastırarak. Rasitlin kazanın kenarından tırmandı. Kazan yükselmeye devam etti; Caramon'un kolları neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Atla," diye emretti Sturm, Caramon'a, her zamanki gibi savaş alanını en son o terk ediyordu. Caramon tartışmanın fayda vermeyeceğini biliyordu!

Caramon neredeyse kazanı devirerek kendini yukarı çekti. Flint ile Raistlin onu içeri çekti. Caramon tutmayınca kazan hızla yukarı çıkmaya başladı.

Sturm her iki eliyle kazanın kenarına yapışarak havaya yükselen kazana asılı kaldı. İki üç kez denedikten sonra bacaklarından birini kazanın kenarına atmayı başardı ve Caramon'un yardımıyla içeri tırmandı.

Şövalye, Tanis'in yanına diz çöktü ve yanmelfin inleyip kıpırdadığını görünce anlatılamayacak kadar rahatladı. Sturm, yanmelfe sarılarak onu kendine çekti. "Geri döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsin!" dedi şövalye; sesi güçlüydü.

"Nehiryeli..." diye mırıldandı Tanis sersem sersem.

"Burada. Hayatını o kurtardı. Hepimizin hayatını kurtardı." Sturm çabuk çabuk, neredeyse anlaşılmaz bir şekilde konuşuyordu. "Asansördeyiz. Yukarı çıkıyoruz. Şehir yıkıldı. Nerenden yaralandın?"

"Kaburgalarım kırıldı galiba." Acıyla büzüşen Tanis, yaralarına rağmen hâlâ kendinde olan Nehiryeli'ne baktı. "Zavallı adam," dedi Tanis yavaşça. "Altınay. Onun öldüğünü gördüm Sturm.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Sturm, yarımelfin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Diskleri aldık," dedi şövalye ciddiyetle. "Onun istediği, uğruna savaştığı buydu. Diskler torbamda. Sen ayakta durabileceğine emin misin?"

"Evet," dedi Tanis. Parça parça, acı dolu bir nefes aldı. "Diskler bizde, ne işimize yarayacaksa."

İkinci kazan içi bayrak gibi uçuşan lağım cüceleriyle dolu çığlık çığlığa inerken sesleri onlann konuşmasını kesti. Lağım cüceleri yumruklarını sallayarak onlara küfrettiler. Bupu güldü, sonra Raistlin'e endişeyle baktı. Büyücü kazanın kenarına bitmiş bir halde dayanmış, dudaklarını sessizce kıpırdatıyor, başka bir büyüyü hatırına getirmeye çalışıyordu.

Sturm pusun içinden baktı. "Acaba yukarıda kaç kişi vardır?" diye sordu.

Tanis de yukarı baktı. "Umanm çoğu kaçmıştır," dedi. Nefesi kesildi, bağrını tuttu.

Derken aniden bir sarsıntı oldu. Kazan yirmi beş-otuz santim kadar düştü ve sarsılarak durdu, sonra yeniden yavaş yavaş yükselmeye başladı. Yolarkadaşları telaşla birbirlerine baktılar.

"Mekanizma..."

"Ya bozulmaya başladı ya da ejderanlar bizi farkettiler ve asansörü bozmaya çalışıyorlar," dedi Tanis.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Sturm acı bir sıkıntıyla. Ayaklarının dibindeki, içinde diskler bulunan torbaya baktı. "Tanrılara yakarmaktan

başka..."

Kazan sarsılıp düştü yine. Bir süre olduğu yerde asılı kaldı, pusla kaplı havada sallanarak. Sonra yeniden yavaş yavaş, sarsıla sarsıla ilerleyerek hareket etmeye başladı. Yolarkadaşları kaya çıkıntısının ucunu ve tepelerindeki açıklığı görebiliyorlardı. Kazan milim milim, çıtırdaya çıtırdaya yükselmeye başladı; içindekilerin hepsi zihinsel olarak zincirin her halkasına katkıda bulunuyorlardı...

"Ejderanlar!" diye bağırdı Tas tiz bir sesle, işaret ederek.

İki ejderan onlara bakıyordu. Kazan gitgide yukarı yaklaştıkça Tanis, ejderanların sıçramak için çömeldiklerini farketti.

"Tam buraya gelecekler! Kazan kaldırmaz!" diye homurdandı Flint. "Aşağıya düşeceğiz!"

"Bunu amaçlıyor olabilirler," dedi Tanis. "Onların kanatları var."

"Geri çekilin," dedi Raistlin sallana sallana ayağa kalkarak.

"Raist yapma!" Kardeşi onu yakaladı. "Çok zayıfsın."

"Tek bir büyü yapacak kadar gücüm var," diye fısıldadı büyücü. "Ama bir işe yaramayabilir. Eğer benim bir büyücü olduğumu görürlerse, büyüme karşı koyabilirler."

"Caramon'un kalkanının arkasına saklan," dedi Tanis aceleyle. Koca adam bedeni ve kalkanını kardeşinin önüne siper etti.

Pus etraflarında dönüp duruyor, onları ejderanların gözlerinden saklıyordu, ama aynı zamanda onların da ejderanları görmelerini engelliyordu. Kazan yükseldi, milim milim. Zincir yukarı doğru gıcırdıyor, sallanıyordu. Raistlin, garip gözleri pusun açılmasını beklerken Caramon'un kalkanının ardına yerleşti.

Serin hava Tanis'in yanaklarına değdi. Bir esinti pusu araladı bir an için. Ejderanlar o kadar yakındı ki dokunabilirlerdi neredeyse! Aynı anda

ejderanlar da onları gördü. Bir tanesi elinde kılıcı, kanatlarını gererek kazana doğru süzülmeye başladı, zafer çığlığı atarak.

Raistlin konuştu. Caramon kalkanını hareket ettirdi; büyücü ince parmaklarını açtı. Elinden ak bir top fırladı ve ejderana tam göğsünden çarptı. Top patlayarak yaratığı yapışkan bir ağ içinde bıraktı. Ağ kanatlarına yapışınca zafer çığlığı korkunç bir viyaklamaya dönüştü; düşerken bedeni kazanın kenarına çarptı. Kazan bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

"Bir tane daha var!" diye nefeslendi Raistlin dizlerinin üzerine çökerek. "Tut beni Caramon, ayakta durmama yardım et!" Büyücü şiddetle öksürmeye başladı, ağzından kan damlıyordu.

"Raist!" diye yalvardı kardeşi kalkanını elinden bırakıp bayılmak üzere olan kardeşini tutarak. "Dur artık! Yapabileceğin hiçbir şey yok. Kendi kendini öldürüyorsun!"

Emreden bir bakış yetmişti. Büyücü yeniden kulağa ürkütücü gelen büyü dilinde konuşmaya başladığında savaşçı, kardeşine destek oldu.

Geride kalan ejderan hâlâ düşmekte olan arkadaşının çığlıklarını duyarak tereddüt etti. İnsanın bir büyü kullanıcısı olduğunu biliyordu. Aynı zamanda büyüye karşı koyabileceğini de biliyordu. Fakat karşılaştığı bu büyü kullanıcısı, şimdiye kadar gördüklerinin hiçbirine benzemiyordu. Bu insanın bedeni neredeyse ölü gibi zayıftı ama etrafını kuvvetli bir güç aurası çevrelemişti.

Büyücü yaratığı işaret ederek elini kaldırdı. Ejderan, yolarkadaşlarına son bir hırçınbakış fırlattıktan sonra dönerek kaçtı. Kazan yukarıya yaptığı yolculuğu tamamlarken Raistlin bayılarak kardeşinin kollarına yığıldı.

- 22 -

Bupu'nun armağanı.

Uğursuz manzara.

Tam Nehiryeli'ni asansörden indirmişlerdi ki Atalar Sarayı şiddetli bir sarsıntıyla sallandı. Nehiryeli'ni de yanlarında sürükleyen yolarkadaşları zemin çatlarken geriye doğru yuvarlandılar. Zemin, yanısıra koca çark ile demir kazanı da aşağıdaki sise doğru sürükleyip titreyerek çöktü.

"Bütün burası çöküyor!" diye bağırdı Caramon korkuyla, kardeşini kollarında tutarak.

"Koşun! Mishakal mabedine koşun." Tanis acıdan zor nefes alıyordu.

"Yine tanrılara güveneceğiz ha?" dedi Flint. Tanis cevap veremedi.

Sturm, Nehiryeli'nin koluna girerek onu kaldırmaya başladı ama Bozkırlı başını sallayarak onu ittirdi. "Yaralarım ciddi değil. Başa çıkabilirim. Beni bırak." Parçalanmış zeminde çökmüş bir halde duruyordu. Tanis sorgularcasına Sturm'e baktı. Şövalye omuzlarını silkti. Solamniya Şövalyeleri intiharı soylu ve gurur verici bir olay olarak görürlerdi. Elfler için ise bu dinsizlikti.

Yarımelf, adamın hayret içinde kalan yüzü kendisine bakmak zorunda kalıncaya kadar Bozkırlı'nın uzun kara saçından tutarak geriye çekti. "Tamam öyleyse. Yat buraya ve geber!" dedi Tanis sıktığı dişleri arasından. "Reisini utandır! Onun en azından dövüşecek kadar cesareti vardı!"

Nehiryeli'nin gözleri buğulandı. Tanis'in bileğini yakalayarak yarımelfi öyle bir savurdu ki Tanis duvara doğru tökezlenip acıyla inledi. Bozkırlı, Tanis'e

nefretle bakarak ayağa kalktı. Sonra dönüp sallanan koridor boyunca, boynu eğik yürüdü.

Sturm acıyla sersemlemiş olan Tanis'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Ellerinden geldiğince hızla diğerlerini izlediler. Zemin çılgınca yana yatmaya başlamıştı. Sturm kaydığında bir duvara çarptılar. Bir lahit hole doğru kaymış ve tüyler ürpertici muhteviyatı etrafa yayılmıştı. Tanis'in ayakları arasından bir kafatası yuvarlanıp geçerek yarımelfin ödünü koparmış ve dizleri üzerine düşmesine neden olmuştu. Ağrıdan bayılacak diye korkmaya başlamıştı.

"Git," demeye çalıştı Sturm'e fakat konuşamadı. Şövalye onu kaldırdı ve birlikte tökezlene tökezlene toz duman dolu koridordan ilerlediler. Ölüler Yolu denen merdivenlerin dibinde Tasslehoffu bekler buldular.

"Diğerleri?" dedi Sturm nefes nefese, tozdan öksürerek.

"Onlar tapınağa çıktılar bile," dedi Tasslehoff. "Caramon sizi burada beklememi söyledi. Flint tapınağın güvenli olduğunu söylüyor; cücelerin taş işçilikleri, bilirsiniz ya. Raistlin de kendine geldi. O da orasının emniyetli olduğunu söylüyor. Tanrıçanın avucunun içindemiymiş ne. Nehiryeli de orada. Bana hiddetle baktı. Beni öldürecek sandım! Ama merdivenleri çıktı..."

"Tamam!" dedi Tanis bu çocukça gevezeliği durdurmak için. "Yeter! Beni yere indir Sturm. Biraz dinlenmem lâzım, yoksa bayılacağım. Tas'ı al, sizinle yukarıda buluşuruz. Devam edin, lanet olasıcalar!"

Sturm, Tasslehoffu yakasından tutarak yukarı sürükledi. Tanis oturduğu yerde sırtını dayadı. Teri bedeninin ürpermesine neden oluyordu; her nefesi bir azaptı. Aniden Atalar Sarayı'nın zemininin kalan kısmı da büyük bir gürültüyle çöktü. Mishakal Tapınağı titreyip sarsıldı. Tanis tökezlenerek ayağa kalktı, sonra bir an için durdu. Arkasında belli belirsiz akan suyun gümbürtüsünü duyabiliyordu. Yenideniz Xak Tsaroth'a sahip çıkmıştı. Ölmüş olan şehir artık gömülmüştü.

Tanis yavaş yavaş merdivenlerden çıkarak yukarıdaki yuvarlak odada belirdi. Tırmanış bir kâbus, her adım bir mucize olmuştu. Oda kutsal bir

huzur içindeydi; daha önce gelmiş ve oraya yığılıp kalmış arkadaşlarının nefes sesinden başka ses yoktu. O da daha ileri gidemeyecekti.

Yarımelf diğerlerinin iyi olup olmadıklarını anlamak için etrafına bakındı. Sturm disklerin olduğu torbayı yere bırakmış ve bir duvara yaslanmıştı. Raistlin gözleri kapalı, çabuk çabuk, kısa kısa nefes alarak bir sıraya uzanmıştı. Elbette ki Caramon yanında oturuyordu; yüzü endişeyle kararmıştı. Tasslehoff kaidenin dibine oturmuş yukarı bakıyordu. Flint homurdanamayacak kadar yorgun bir halde kapılara dayanmıştı.

"Nehiryeli nerede?" diye sordu Tanis. Caramon ile Sturm'ün birbirlerine baktıktan sonra bakışlarını yere indirdiklerini gördü. Tanis sendeleyerek ayağa kalktı, hiddeti acısına ağır basmıştı. Sturm ayağa kalkarak yolunu kedti.

"Bu onun seçimi Tanis. Bu, benim halkımın olduğu gibi onun halkının da bir adeti."

Tanis şövalyeyi yana iterek çift kapıya doğru ilerlemeye başladı. Flint kıpırdamadı.

"Yolumdan çekil" dedi yarımelf sesi titreyerek. Flint başını kaldırıp baktı; yüzyılın hüzün ve acısının izleri cücenin sert ifadesini yumuşatıyordu. Tanis, Flint'in gözlerinde mutsuz yarıminsan, yarımelf bir oğlanı bir cüceyle garip ve uzun bir arkadaşlığa çeken o yılların bilgeliğini gördü.

"Otur oğlum," dedi Flint tatlı bir sesle, sanki o da arkadaşlıklarının başlangıcını hatırlamış gibi." Eğer elf kafan bunu almayacaksa bırak insan yüreğin anlasın bu defa."

Tanis gözlerini yumdu, gözyaşları gözkapaklarını acıtıyordu. Sonra tapınağın içinden büyük bir çığlık işitti... Nehiryeli. Tanis cüceyi yana çekti ve koca altın kapıları iterek açtı. Acısını hiçe sayarak koca adımlarla hızlı hızlı ilerleyerek ikinci kapıyı da açtı ve Mishakal'ın salonuna girdi. Bir kez daha üzerinde büyük bir huzur sükunet hissetti ama şimdi bu hisler olanlardan dolayı hissettiği hiddeti arttırmıştı.

"Size inanamıyorum!" diye bağırdı Tanis. "Ne biçim tanrılarsınız siz ki, bir insanın kurban edilmesini istiyorsunuz? İnsanlara Afet'i yaşatanlar da sizlerdiniz. Tamam... demek ki güçlüsünüz! Artık bizi rahat bırakın! Size ihityacımız yok!" Yarımelf ağlamaya başladı. Gözyaşları arasından Nehiryeli'nin elinde kılıcıyla heykelin önünde diz çökmüş olduğunu gördü. Tanis, onun kendi kendini yok etmesini engelleyebilmek için tökezleyerek ilerledi. Heykelin kaidesini dolanan Tanis donakaldı. Bir dakika kadar gözlerine inanmakta zorlandı; belki de hüzün ve acı aklına bir oyun oynuyordu. Gözlerini heykelin güzel, sakin yüzüne çevirerek tutuklaşmış, karışmış hislerini sakinleştirmeye çalıştı. Sonra bir kez daha baktı.

Altınay yatıyordu orada, göğsü sakin atan kalbinin ritmiyle inip kalkarak uykuya dalmıştı. Gümüşsü altın saçı çözülmüş, odayı dolduran bahar kokulu meltemle yüzünde uçuşuyordu. Asa bir kez daha heykelle bütünleşmişti ama Tanis, Altınay'ın bir zamanlar heykelde bulunan kolyeyi taşımakta olduğunu farketti.

"Artık gerçek bir ermişim," Altınay yavaşça. "Mishakal'ın havarisiyim; gerçi daha öğrenecek çok şeyim var, ama inancımın gücüne sahibim. Her şeyden öte artık bir şifacıyım. Artık şifa armağanını yeniden yere indirdim."

Elini tutan Altınay, Mishakal'ın bir duasını mırıldanarak Tanis'in alnına dokundu. Yarımelf bedeninde huzur ve gücün dolandığını, ruhunun temizlendiğini, yaralarının iyileştiğini hissetti.

"Artık bir ermişimiz var," dedi Flint, "bu oldukça işimize yarayacak. Fakat duyduğumuz kadarıyla şu Hükümdar Verminaard da bir ermişmiş ve güçlüymüş de. Kadim zamanın tanrılarını bulmuş olabiliriz ama kadim zamanın kötü tanrılarını daha önce bulduk. Bu disklerin ejderha orduları önünde ne işe yarayacağını bilemiyorum."

"Haklısın," dedi Altınay yavaşça. "Ben bir savaşçı değilim. Ben bir şifacıyım. Dünyamız insanlarını bir araya getirip kötüyle savaşarak dengeyi yeniden kurmalarını sağlayacak bir gücüm yok. Benim görevim bu işi yapacak güce ve irfana sahip olan kişiyi bulmak. O zaman Mishakal Diskleri'ni o kişiye vereceğim"

Yolarkadaşları uzun süre sessiz kaldılar. Sonra...

"Buradan ayrılmalıyız Tanis," diye tısladı Raistlin, Tapınak'ın gölgeleri içinde durduğu yerden, kapıdan avluya bakarak. "Dinle."

Borazanlar. Bir çok, bir çok borazan sesinin kuzey rüzgarıyla geldiğini duyabiliyorlardı.

"Ordular," dedi Tanis yavaşça. "Savaş başladı."

Xak Tsaroth'tan kaçan yolarkadaşları, alacakaranlığa daldılar. Batıya, dağlara doğru yol aldılar. Hava erken çöken bir kışın soğuğuyla ısırıyordu. Kanlarını donduran rüzgarlarla savrulan ölü yapraklar yüzlerine gözlerine çarpıyordu. Erzak tedarik etmek ve bir lider bulmak için nereye gideceklerine karar vermeden önce ellerinden geldiğince bilgi toplayabilmek amacıyla Solace'a gitmeye karar verdiler. Tanis bu konuda çıkacak tartışmaları görebiliyordu. Daha şimdiden Sturm, Solamniya'dan söz etmeye başlamıştı bile. Tanis kendisi Mishakal'ın Diskleri'nin en çok elf diyarında emniyette olduğunu düşünürken Altınay, Liman'dan söz etti.

Belirsiz planlar hakkında tartışa tartışa gece yarısını buldular. Hiçbir ejderana rastlamamışlar ve Xak Tsaroth'tan kaçanların Ejderha Yüceefendisi Hükümdar Verminaard'ın ordularına katılmak için kuzeye gittiklerini tahmin etmişlerdi. Gümüş ay yükseldi, sonra da kırmızı olanı. Yolarkadaşları yükseklere tırmandı, borazan sesleri onlara yorgunluklarını unutturuyordu. Dağın zirvesinde kamp kurdular. Bir ateş yakmaya cesaret edemeden zevksiz bir yemek yediler; nöbet saatlerini kararlaştırıp uyudular.

Raistlin şafaktan önceki soğuk, gri saatte uyandı. Bir şey duymuştu. Rüya mı görüyordu? Hayır, işte yine vardı... ağlayan birinin sesi. Altınay, diye düşündü büyücü sinirlenerek ve yeniden yatmaya yeltendi. Sonra bir ümitsizlik yumağı haline gelmiş, battaniyesi içinde hüngür hüngür ağlayan Bupu'yu gördü.

Raistlin etrafına bakındı. Kampın öte tarafında nöbet tutan Flint hariç, hepsi uyuyordu. Belli ki cüce bir şey duymamıştı. Raistlin'in tarafına bakmıyordu. Büyücü ayağa kalkarak sessizce ilerledi. Lağım cücesinin yanına diz çökerek elini omuzuna koydu.

"Ne var miniğim?"

Bupu ona bakmak için yerde yuvarlanıp döndü. Gözleri kızarmış, burnu şişmişti. Kirli yüzünden yaşlar süzülüyordu. Burnunu çekerek eliyle sildi. "Seni bırakmak istemiyorum. Senle gitmek istiyorum," dedi bölük pörçük, "ama -of- halkımı özleyeceğim!" Hıçkırıklara boğularak yüzünü ellerine gömdü.

Raistlin'in yüzünde sonsuz bir şefkat belirdi, dünyasında bir daha kimsenin göremeyeceği bir ifade. Uzanarak Bupu'nun kara saçını okşadı, zayıf ve sefil olmanın, kepaze edilmenin, acınmanın ne demek olduğunu bilerek.

"Bupu" dedi, "bana gerçek ve iyi bir dost oldun. Hem benim, benim sevdiğim insanların hayatlarını kurtardın. Şimdi benim için son bir şey yapacaksın miniğim. Geri git. Bu uzun yolculuğum bir son bulmadan karanlık ve tehlikeli yollardan geçmem gerekecek. Benimle gelmeni senden isteyemem."

Bupu gözleri parıldayarak yüzünü kaldırdı. Sonra yüzüne bir gölge düştü. "Ama ben olmazsam mutsuz olacaksın."

"Hayır," dedi Raistlin gülümseyerek, "ben senin sağ salim halkının yanına vardığını bilmekle mutlu olacağım."

"Eminsin mi?" diye sordu Bupu endişeyle.

"Eminim," diye cevap verdi Raistlin.

"O zaman ben giderim." Bupu ayağa kalktı. "Ama önce, sen bir armağan al." Torbasını karıştırmaya başladı.

"Yo miniğim," diye başladı Raistlin, ölü kertenkeleyi hatırlayarak, "buna gerek yok..." Bupu'nun torbadan çıkarttığını görünce sözleri boğazında düğümlendi... bir kitap! Kitabın gece mavisi deriden cildi üzerindeki gümüş rünleri aydınlatan serin sabah ışığını görünce hayretle bakakaldı.

Raistlin titreyen elini uzattı. "Fistandantilus'un büyü kitabı!" dedi nefesi kesilerek.

"Sevdin?" dedi Bupu mahçup mahçup.

"Evet miniğim!" Raistlin bu kıymetli nesneyi ellerine alıp kabını okşayarak sarıldı. "Nerede..."

"Ejderhadan aldım..." dedi bupu, "mavi ışık yandığında. Sevdin diye memnun oldum. Şimdi ben git. Muhteşem Yücebulp Phudge'ı bul." Torbasını omuzuna attı. Sonra durdu ve döndü. "O öksürük... kertenkele tedavisi istemediğine emin misin?"

"Evet, teşekkür ederim miniğim," dedi Raistlin doğrularak.

Bupu ona hüzünle baktı, sonra -büyük bir cesaretle- eline sarılarak çabucak öpüverdi. Başı önünde, acı acı hıçkırarak döndü.

Raistlin ileri doğru bir adım attı. Elini Bupu'nun başına koydu. Eğer gücüm olsaydı, Ulu, dedi kendi kendine, daha bana bahşedilmemiş olan gücüm olsaydı, bu ufaklığın bütün hayatı boyunca emniyet ve mutluluk içinde olmasını dilerdim.

"Hoşçakal Bupu," dedi yavaşça.

Bupu ona kocaman, hayran gözlerle baktıktan sonra döndü ve şapırdak botlarının elverdiğince hızla koşmaya başladı.

"Neydi onlar öyle?" dedi Flint, kampın diğer tarafından ayaklarını yere vura vura gelerek. "Hıı," diye ekledi, koşan Bupu'yu görünce. "Demek ki o evcilleştirdiğin lağım cücesinden kurtuldun ha."

Raistlin cevap vermedi; sadece Flint'in titreyip aceleyle geri gitmesine neden olan kötü bir bakış fırlattı.

Büyücü büyü kitabını hayranlıkla tuttu. Açıp içindeki hazineleri açığa çıkartmak için can atıyordu, ama yeni bir büyüyü değil uygulamak, okuyabilmek için bile önünde çalışması gereken uzun haftalar olduğunu biliyordu. Ve büyülerle birlikte daha da güçlenecekti! Aşırı bir sevinçle iç geçirip kitaba sıkı sıkı sarıldı. Sonra aceleyle kendi büyü kitabının olduğu torbasına koydu kitabı. Diğerleri yakında uyanacaklardı - bırak kitabı nasıl bulduğunu merak edip dursunlardı.

Raistlin batıya, göğü yeni doğan güneşle aydınlanmaya başlayan ana yurduna bakarak ayağa kalktı. Aniden gerildi. Torbasını yere bıraktı ve kampın içinde koşarak yarımelfin yanında diz çöktü.

"Tanis!" diye tısladı Raistlin. "Uyan!"

Tanis uyanarak hançerine davrandı. "Ne..."

Raistlin batıyı işaret etti.

Tanis gözlerini kırpıştırdı, mahmur gözlerini netleştirmeye çalışarak. Dağın tepesinde kamp kurdukları yerin manzarası çok güzeldi. Yüksek ağaçların ot dolu bozkırlara dönüşmesini görebiliyordu. Ve bozkırların ötesinde, gökyüzüne yılan gibi kıvrıla kıvrıla..."

"Yo!" Tanis tıkandı. Büyücüyü kavradı. "Yo, bu olamaz!"

"Evet," diye fısıldadı Raistlin. "Solace yanıyor."

II. KİTAP

- 1 -

Ejderhaların gecesi

T ika paçavrayı kovanın içine sıktıktan sonra boş bakışlarla suyun kirlenişini seyretti. Paçavrayı içki tezgahının üzerine fırlatarak su çekmek için kovayı mutfağa taşımaya hazırlandı. Sonra düşündü, niyeymiş! Paçavrayı eline alarak masaları yeniden silmeye başladı. Otik'in bakmadığını düşündüğü anlarda, gözlerini önlüğüne siliyordu.

Fakat Otik onu gözlüyordu. Tıknaz elleriyle Tika'nın omuzlarını kavrayarak onu kendine doğru çevirdi. Tika hıçkırarak başını adamın omzuna dayadı.

"Özür dilerim," diye hıçkırdı Tika, "ama bunu temizleyemiyorum!"

Elbette ki Otik, kızın esas ağladığı şeyin bu olmadığını biliyordu, gerçi bu konuyla ilgisi yok değildi. Avuturcasına sırtını sıvazladı kızın. "Biliyorum, biliyorum çocuğum. Ağlama. Anlıyorum."

"Şu canı çıkasıca is!" diye ağladı Tika. "Her şeyi simsiyah yapıyor; bugün temizliyorum, yarın yine kaplanıyor. Yakıyorlar da yakıyorlar!"

"Bu konuda bu kadar üzülme Tika," dedi Otik saçını okşayarak. "Hana bir şey olmadı diye şükret..."

"Şükret mi!" Tika kendini ittirerek adamdan uzaklaştırdı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Yo! Keşke burası da Solace'ın geri kalanı gibi yanmış olsaydı, o zaman buraya gelmezlerdi! Keşke yanmış olsaydı!" Tika hıçkırıklarına hakim olamayarak masaya çöktü. Otik etrafında dolanıp duruyordu.

"Biliyorum güzelim, biliyorum," diye tekrarladı Tika'nın bembeyaz ve tertemiz tutmakla büyük gurur duyduğu bluzunun kabarık kollarını

düzelterek. Artık bluzun kolları da harabeye döndürülmüş şehirdeki her şey gibi kirlenmiş, islenmişti.

Solace'a yapılan saldırı ani olmuştu. Kuzeyden acınacak bir halde gelen ilk mültecilerkasabaya yavaş yavaş vardıkları zaman koca, kanatlı canavarlar hakkında hikayeler anlatmaya başladıklarında Yüksek Teokrat Hederick, Solace halkını emniyette oldukları ve kasabanın ayrı tutulduğu konusunda ikna etmişti. Ve insanlar da ona inanmak istedikleri için inanmıştı.

Sonra ejderhaların gecesi başladı.

Kuzey göklerinde alçalmış fırtına bulutlarını hatırlatan olmadığı için insanların gittikleri tek yer olan han o gece doluydu. Ateş tüm parlaklığıyla yanıyordu; bira boldu ve baharatlı patatesler çok lezzetliydi. Yine de, davet edilmemiş olsa da buraya bile dış dünya sızmıştı: Herkes yüksek sesle ve korkuyla savaş hakkında konuşuyordu.

Hederick'in sözleri korku dolu kalplerini rahatlatıyordu.

"Biz kuzeyde, Ejderha Yüceefendilerinin kudretine karşı koyma hatasını yapan pervasız ahmaklar gibi değiliz," diye seslendi, sesini iyice duyurabilmek için bir sandalyeye çıkarak. "Hükümdar Verminaard, Liman'daki Yücearayanlar Divanı'na tek isteğinin barış olduğu konusunda şahsen garanti verdi. Güneydeki elf ülkelerini fethetmek için ordularını kasabamızdan geçirmek için izin istiyor. İnşallah daha da güçlensin!"

Hederick orada burada duyulan birkaç tezahürat ve alkış için biraz sustu.

"Qualinesti'deki elflere uzun zamandır hoşgörü gösterdik. Bence bırakalım bu Verminaard onları Silvanost'a veya her nereden geldilerse oraya sürsün! Aslında" -Hederick konusuna ısınıyordu- "gençlerin bir kısmı bu büyük hükümdarın ordusuna girmeyi düşünmeye başlayabilir. O, gerçekten de büyük bir hükümdar! Ben onunla karşılaştım! Gerçek bir ermiş! Onun yaptığı mucizelere tanık oldum! Onun önderliğinde yeni bir çağa gireceğiz! Elfleri, cüceleri ve diğer yabancıları ülkemizden süreceğiz ve..."

O sırada derinden gelen bir gürleme duyuldu, muazzam bir okyanusta toplanan sular gibi. Sonra aniden bir sessizlik oldu. Herkes aklı karışarak,

böyle bir sesi neyin çıkarmış olduğunu düşünerek, dinlemeye başladı. Dinleyicilerinin dikkatini kaybetmiş olduğunu farkeden Hederick, huzursuzca etrafına bakındı. Gürleme sesi yükselerek yakınlaşmaya başladı. Aniden Han yoğun, boğucu bir karanlık içinde kaldı. Birkaç kişi çığlık attı. Çoğu pencerelere koşarak renkli camlar arasına serpiştirilmiş birkaç renksiz, temiz camdan dışarıyı görmeye çalıştı.

"Aşağıya inip neler olup bittiğine bak," dedi biri.

"O kadar korkunç bir karanlık var ki merdivenleri bile göremiyorum," diye mırıldandı bir başkası.

Ve sonra karanlık geçti. Hanın dışında alevler patladı. Pencereleri parçalayıp içerisini cam yağmuruna tutmaya yetecek güçte bir sıcaklık binaya çarptı. Krynn üzerindeki hiçbir fırtınanın etkileyememiş olduğu koca vallenağacı bu patlama karşısında bel verip sallanmaya başladı. Han yan yattı. Masalar yana doğru kaydılar; sıralar kayarak duvara çarptı. Hederick dengesini kaybederek saldalyeden düştü. Tavandaki yağ kandilleri ve masalardaki mumlar küçük yangınlar başlatırken ocaktaki kömürler ateş kustu.

Tüm bu gürültü ve kargaşayı bastıran, yüksek perdeden bir çığlık duyuldu - bu canlı bir yaratığın çığlığıydı- nefret ve zulüm dolu bir çığlık. Gürleme sesi Han'ın tepesinden geçip gitmişti. Bir rüzgar çıktı; sonra alevden duvarlar güneyden yükselirken karanlık kalktı.

İçki tezgahına deliler gibi tutunmaya çalışırken Tika elindeki bira dolu tepsiyi düşürmüştü. Etrafındaki insanların kimisi acıyla, kimisi de dehşetle bağırıyor, çığlık atıyordu.

Solace alev alevdi.

Dehşet verici kavuniçi bir parlaklık odayı aydınlatmıştı. Kırılmış camlardan kara duman bulutları yuvarlanıp içeri giriyordu. Tutuşan ahşabın kokusu yanısıra çok daha korkunç bir koku, yanan et kokusu Tika'nın burnuna doldu. Nefessiz kalan Tika başını kaldırıp baktığında tavanı taşıyan vallen ağacı dalları arasında küçük alevler gördü. Cızırdayan ve çatlayan verniğin sesi, yaralıların çığlıklarına karışıyordu.

"Şu alevleri boğun!" diye bağırıyordu Otik deliler gibi.

"Mutfak!" diye bağırdı aşçı, açılır kapanır kapılardan kendini çığlık çığlığa dışarı atarken; giysileri tütüyor, ardından yoğun bir ateş duvarı yükseliyordu. İçki tezgahından bir sürahi dolusu bira alan Tika bunu aşçının elbisesine döktü ve elbisesini iyice ıslatmak için kadını kıpırdatmadan tuttu. Rhea kriz halinde ağlayarak bir sandalyeye çöktü.

"Dışarı! Her taraf çökecek!" diye bağırdı biri.

Yaralıları ittirip geçen Hederick kapıya ulaşan ilk kişi olmuştu. Han'ın önündeki merdiven sahanlığa çıkınca afallayarak düşmemek için parmaklıklara yapıştı. Kuzeye bakınca ormanın alev alev yandığı; derimsi kanatlarından al alevler yansıyan yüzlerce yaratığın geçidi görülebiliyordu.Ejderan piyade bölüğü. Ön safların Solace şehrine akışını, daha geride binlercesi olduğunu bildiğinden, dehşet içinde seyretti. Ve tepelerinde çocuk masallarından çıkagelmiş varlıklar uçuyordu.

Ejderhalar.

Alevlerle aydınlanmış gökyüzünde beş kırmızı ejderha dönüp duruyordu. Önce biri, sonra diğeri dalarak küçük kasabanın her yanını alevli nefesiyle yakıp kül ediyor, yoğun, büyülü karanlıklar yaratıyordu. Onlarla dövüşmek mümkün değildi - savaşçılar oklarıyla nişan alabilecek veya kılıçlarını savurabilecek kadar göremiyorlardı.

Gecenin geri kalan kısmı Tika'nın belleğinde belirginsizleşiyordu. Kendi kendine durmadan alevler içindeki Han'dan çıkması gerektiğini tekrarlıyordu ama yine de Han onun yuvasıydı, orada kendini emniyette hissediyordu; böylece alevler içindeki mutfağın harareti nefes alırken ciğerlerini yakacak kadar arttığı halde kaldı. Ancak alevler ortak odaya sıçradığında mutfak çöktü. Otik ile barmenler, alevler geçinceye kadar ortak odadaki alevlere kovalarca bira döktüler.

Yangın bir kez söndürülünce Tika'nın dikkati yaralılara çevrildi. Otik bir kenara çökmüş tir tir titriyor ve hıçkırıyordu. Tika yaralılarla ilgilenirken diğer barmenlerden birini onu avutsun diye yanına yolladı. Pencereden

dışarıya bakmayı kararlılıkla reddederek saatlerce çalıştı; aklından dışarıdaki ölüm ve yıkımın seslerini silmişti.

Aniden, yaralıların sonunun gelmediğini, saldırı zamanından bu yana yerde yatanların sayısının arttığını farketti. Başını döndürüp baktığında sürüklene sürüklene daha çok insanın içeri girdiğini gördü. Kadınlar kocalarına yardım ediyordu. Adamlar karılarını taşıyordu. Anneler ölmekte olan çocuklarını kucaklamışlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Tika, bir okun delip geçtiği kolunu tuta tuta sendeleyerek içeri giren bir Arayanlar muhafızına. Adamın arkasından diğerleri ittirip duruyordu. "Neler oluyor? Neden bu insanlar hep buraya geliyor?"

Muhafız ona donuk, acı dolu gözlerle baktı: "Tek bina burası," diye mırıldandı. "Hepsi yanıyor. Hepsi..."

"Yo!" Donup kalan Tika'nın eli ayağı boşaldı, dizleri titredi. Tam o anda muhafız kolları arasına bayıldığı için kendini toparlamak zorunda kaldı. Onu içeri çekerken gördüğü son şey, merdiven aralığında durmuş alevler içindeki şehre buğulu gözlerle bakmakta olan Hederick olmuştu. İslenmiş yüzünden aşağıya göz yaşları akıyordu.

"Bir hata var," diye inledi, ellerini oğuşturarak. "Bir yerlerde bir hata yapılmış olmalı."

Bu bir hafta önceydi. Han'ın ayakta kalan tek bina olmadığı anlaşıldı sonradan. Ejderanlar kendilerine lazım olacak binaların hangileri olduğunu bildiğinden, geri kalan bütün binaları yoketmişlerdi. Han, Theros Ironfeld'in demirci dükkanı ve genel erzak binasına dokunulmamıştı. Demirci dükkanı zaten yerdeydi -çünkü o kadar sıcak bir ocağın ağaç tepesine yerleştirilmesi pek akıl kârı olmazdı- fakat diğerleri ejderanlar ağaçlara tırmanmakta zorluk çektiği için ağaçlardan indirilmişti.

Hükümdar Verminaard binaları indirmeleri için ejderhalara emir vermişti. Bir yer açıldıktan sonra kırmızı canavarlardan biri pençesini Han'a geçirmiş ve havaya kaldırmıştı. Ejderha hanı pek de yumuşak sayılmayacak bir biçimde kararmış otlar üzerine bırakırken ejderanlar tezahüratta

bulunmuştu. Şehrin komutasını eline alan Seçkinamir Toede, Han'ın hemen tamir edilmesi için Otik'e emir vermişti. Ejderanların büyük bir zaafı vardı: Sert bir içkiye olan açlıkları. Şehir alındıktan üç gün sonra Han açılmıştı.

"Artık iyiyim," dedi Tika, Otik'e. Oturup gözlerini kuruladı, burnunu önlüğüyle sildi. "O geceden beri bir kere bile ağlamamıştım," dedi, daha çok kendi kendine. "Ve bir daha da ağlamayacağım!" diye yemin etti masadan kalkarken.

Olanları anlamayan ama Tika'nın müşteriler gelmeden önce kendini toparladığına sevinen Otik aceleyle içki tezgâhının ardına geçti. "Neredeyse açılış saati geldi," dedi, neşeli görünmeye çalışarak. "Belki bugün iyi bir kalabalık olur."

"Nasıl onların paralarını alırsın!" diye parladı Tika.

Başka bir ağlama krizinden korkan Otik yalvaran gözlerle baktı. "Onların paraları da herkesinkiler kadar iyi. Şu son günlerde birçoklarınınkinden daha iyi hatta," dedi.

"Hıh!" diye burun büktü Tika. Ona doğru ilerlerken Tika'nın gür, kızıl bukleleri titriyordu. Kızın huyunu bilen Otik geriye bir adım attı. Bu bir işe yaramadı. Yakalanmıştı. Kız parmaklarını onun şişko göbeğine batırdı. "Onların o kaba şakalarına nasıl gülebiliyorsun, kaprislerine nasıl hizmet edebiliyorsun?" diye sordu kız. "Korkularından bile nefret ediyorum! O yan yan bakışlarından, o soğuk pullu ellerinin bana dokunmasından nefret ediyorum! Günün birinde..."

"Tika lütfen!" diye yalvardı Otik. "Biraz beni düşün. Madenlerde köle olarak çalışamayacak kadar yaşlandım. Sonra sen - eğer burda çalışmazsan yarın öbür gün seni de götürürler. Lütfen iyi davran - aferin cici kızıma!"

Tika hiddet ve sıkıntıyla dudaklarını ısırdı. Otik'in doğru söylediğini biliyordu. Kasabadan hergün geçip giden köle kervanlarıyla gönderilmekten fazlasını tehlikeye atardı -kızdırılmış bir ejderan hızla ve merhametsizce öldürüverirdi onu. Tam bunları düşünüyordu ki kapı savrularak açıldı ve altı ejderan muhafızı sallanarak içeri girdi. İçlerinden biri KAPALI levhasını kopartarak bir köşeye fırlattı.

"Açıksınız," dedi yaratık kendini bir sandalyeye bırakarak.

Tabii, elbette." Otik isteksizce sırıttı. "Tika..."

"Görüyorum," dedi Tika boş boş.

- 2 -

Yabancı.

Ele geçiş!

O gece Han pek kalabalık değildi. Müşteriler artık ejderanlardı; gerçi ara sıra Solace sakinlerinin de bir şeyler içmek için geldiği oluyordu. Genellikle handakilerden pek hoşlanmadıklarından ve geçmiş zamanların hatıralarına katlanmanın zorluğundan çok oturmazlardı.

O gece uyanık gözlerini ejderanlardan ayırmayan bir grup hobgoblin ile kuzeyden gelen, kaba giyinişli üç insan vardı. İlk zamanlarda Hükümdar Verminaard'ın hizmetine zorla sokulan bu insanlarartık sadece öldürmek ve yağmalamanın zevki için dövüşüyorlardı. Birkaç Solace sakini bir köşecikte büzüşmüştü. Teokrat Hederick her zamanki yerinde değildi. Hükümdar Verminaard, Yüksek Teokrat'ın hizmetlerini, onu kölelerin çalıştığı madenlere ilk kafileyle göndermekle ödüllendirmişti.

Alacakaranlığa doğru Han'a bir yabancı girdi ve kapının yanındaki karanlık bir köşede bir masaya oturdu. Tika onun hakkında pek bir şey anlayamamıştı -sıkı sıkı giyinmiş, bir kukuletayı başına iyicene çekmişti. Sanki daha fazla ayakta duramayacakmış gibi sandalyeye çöküşünden yorgun olduğu anlaşılıyordu.

"Ne alırsınız?" diye sordu Tika yabancıya.

Adam başını eğerek incecik eliyle kukuletasının bir tarafını açtı. "Hiçbir şey, teşekkür ederim," dedi yumuşak, aksanlı bir sesle. "Burada oturup dinlenmeye izin var mı? Birisiyle buluşmam gerekiyordu." "Beklerken bir kupa bira içmeye ne dersiniz?" diye gülümsedi Tika.

Adam bakışlarını kaldırdı ve kız kukuletanın derinliklerinden şimşek gibi çakan kahverengi gözleri gördü. "Pekala," dedi yabancı. "Susadım. Bana birandan getir."

Tika içki tezgahına doğru ilerledi. Birayı alırken Han'a giren başka müşterilerin de seslerini duydu.

"Bir dakika," diye seslendi, arkasına dönüp bakamadığı için. "Nereye isterseniz oraya oturun. En kısa zamanda sizinle ilgilenirim!" Yeni gelenlere omzunun üzerinden bir baktı; neredeyse elindeki kupayı düşürüyordu. Tika'nın nefesi kesildi, sonra kendini toparladı. Onları açığa çıkarma.

"İstediğiniz yere oturun yabancılar," dedi yüksek sesle.

Adamlardan biri, iri yarı olan bir tanesi, konuşacak gibi oldu. Tika hiddetle kaşlarını çatıp baktı adama ve başını salladı. Gözleri odanın ortasında oturan ejderanlara kaydı. Sakallı bir adam, grubu yabancıları büyük bir ilgiyle inceleyen ejderanların yanından geçirdi.

Ejderanlar dört adam, bir kadın, bir cüce ve bir kender gördüler. Adamlar çamur içinde kalmış pelerinler ve çizmeler giyiyorlardı. Adamlardan biri olağandışı uzun, diğer de olağan dışı iriydi. Kadın kürklere bürünmüştü ve uzun boylu adamın koluna girmiş yürüyordu. Hepsi üzgün ve yorgun görünüyordu. Adamlardan biri şiddetle öksürüyor ve garip bir asaya dayanıyordu. İlerleyip odanın uzak bir köşesine oturdular.

"Al sana biraz daha pis mülteci," diye alay etti bir ejderan. "Gerçi insanlar sıhhatli görünüyor ve herkes cücelerin ağır işçiler olduklarını bilir. Acaba neden yollanmadılar?" "Yollanırlar, Seçkinamir bir görsün hele."

"Belki de sorunu hemen halletsek daha iyi," dedi bir üçüncüsü, sekiz yabancıya doğru kaşlarını çatarak.

"Yok ya, ben şu anda görevde değilim; pek uzaklaşamazlar zaten."

Diğerleri gülerek içkilerine döndüler. Daha şimdiden önlerinde epey bir boş kupa duruyordu.

Tika birayı kahverengi gözlü yabancıya götürüp aceleyle önüne bıraktı ve sonra çabucak yeni gelenlere doğru seyirtti.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu soğuk bir edayla.

Uzun boylu, sakallı olanı alçak, boğuk bir sesle cevap verdi. "Bira ve yiyecek," dedi. "Ve ona şarap," neredeyse hiç durmadan öksüren adamı işaret etti başıyla.

Narin görünüşlü adam başını hayır anlamında salladı. "Sıcak su," diye fısıldadı.

Tika başıyla onaylayarak ayrıldı. Alışkanlıkla, eskiden mutfağın olduğu yere doğru ilerledi. Sonra artık mutfağın olmadığını hatırlayarak ejderanların denetimi altında goblinler tarafından kurulan geçici mutfağa doğru ilerledi. Bir kez içeri girince aşçıyı hayretler içerisinde bırakarak bütün baharatlı patates tavasını kaptığı gibi umumi odaya taşıdı.

"Hepsine bir bira ve bir kupa sıcak su!" diye seslendi içki tezgahının ardındaki Dezra'ya. Tika, Otik'in eve erken dönmüş olduğu için yıldızlara şükretti. "Itrum, sen o masaya bak." Yeni gelenlere doğru aceleyle seyirtirken hobgoblinleri işaret etti. Tavayı masaya çarparken ejderanlara baktı. Onların içkilerine dalmış olduklarını görünce aniden kollarını koca adama dolayarak adamın yanağına kızarmasına neden olan koca bir öpücük kondırdu. "Ah Caramon," diye fısıldadı çabucak, "Benim için döneceğini biliyordum! Beni de yanında götür! Lütfen, lütfen!"

"Haydi, haydi, tamam," dedi Caramon, kızın sırtını acemice sıvazlayıp yalvaran gözlerle Tanis'e bakarak. Yarımelf gözleri ejderanların üzerinde, hızla araya girdi.

"Tika sakinleş," dedi kıza. "İzleyicimiz var."

"Doğru," dedi kız, canla ayağa kalkıp önlüğünü düzeltti. Tabakları dağıtarak, Dezra biralarla kaynar suyu getirirken o da baharatlı patatesleri kepçeyle paylaştırdı.

"Solace'a ne olduğunu anlat bize," dedi Tanis, sesi boğularak.

Tika, Caramon'a iki porsiyon verip tabaklarını doldururken aceleyle bütün hikayeyi anlattı. Yolarkadaşları ağır bir sessizlik içinde dinledi.

"Ve böylece," diye bitirdi sözlerini Tika, "her hafta köle kafileleri Pax Tharkas'a gitmek için ayrılıyor; ama artık hemen hemen herkesi götürdüler - geriye sadece hüner sahiplerini bıraktılar, yani Theros Ironfeld gibi. Onun adına çok korkuyorum." Sesini iyice alçalttı. "Dün gece bana onlar için çalışmayacağına dair yemin etti. Her şey bir grup tutsak elfle başladı..."

"Elfler mi? Elflerin burada ne işi var?" diye sordu, hayretle sesini yükselterek Tanis. Ejderanlar ona bakmak için döndüler; köşedeki kukuletalı yabancı başını kaldırdı. Tanis büzüşerek ejderanların dikkatlerinin tekrar içkilerine dönmesini bekledi. Sonra Tika'ya elfler hakkında daha çok soru sormaya başladı. Tam o anda, ejderanlardan biri bağırarak bira istedi.

Tika içini geçirdi. "Gitsem iyi olacak." Tavayı masaya bıraktı. "Bunu burada bırakayım. Hepsini bitirin."

Yolarkadaşları kayıtızca yediler, yemek tatsız tuzsuz geliyordu. Raistlin o garip otlu karışımını hazırlayarak içip bitirdi; öksürüğü neredeyse hemen kesildi. Caramon bir yandan yerken bir yandan da düşünceli bir ifadeyle Tika'yı izliyordu. Kız ona sarıldığı zaman hissettiği vücudunun ısısını ve dudaklarının yumuşaklığını hala hissedebiliyordu. İçinde hoş bir his dolandı ve Tika hakkında duymuş olduğu hikâyelerin doğru olup olmadığını merak etti. Bu düşünce onu hemen üzdü, hem de kızdırdı.

Ejderanlardan biri sesini yükseltti. "Senin alıştığın adamlara benzemeyebiliriz şekerim," dedi sarhoş sarhoş, pullu kolunu Tika'nın beline dolayarak. "Ama bu seni mutlu etmenin yollarını bulmayız anlamına gelmez hani."

Caramon için için gürledi. Onu duyan Sturm dik dik bakarak elini kılıcının üzerine koydu. Şövalyenin kolunu yakalayan Tanis aceleyle şöyle dedi: "Kesin şunu, ikiniz de! Biraz sağduyulu davranın. Kahramanlık taslamanın sırası değil! Sen de Caramon! Tika kendi başının çaresine bakabilir."

Elbette ki Tika ejderanın elinden kendini büyük bir beceriklilikle kurtarmış ve hiddetle fırlayıp mutfağa gitmişti.

"Evet, şimdi ne yapacağız?" diye homurdandı Flint. "Erzak için Solace'a geldik ama ejderandan başka bir şey bulamadık. Benim evim kül olmuş. Tanis'in değil evi, bir vallenağacı bile kalmamış. Elimizde o kadim tanrıçanın diskleri ve birkaç yeni büyüsü olan hasta bir büyücüden başka bir şeyimiz yok." Raistlin'in kaşlarını çatarak bakmasını görmemezlikten geldi. "Diskleri yiyemeyiz ve büyücüler daha yoktan yiyecek var etmeyi öğrenemediler; yani nereye gitmemiz gerektiğini bilseydik bile oraya varmadan açlıktan ölürdük!"

"Hala Liman'a gitmemize gerek var mı?" diye sordu Altınay, Tanis'e bakarak. "Ya orası da burası kadar kötüyse? Yücearayanlar Divanı'nın hala var olup olmadığını nereden anlayacağız?"

"Soruların cevabını bilmiyorum," dedi tanis içini çekerek. Elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Ama bence Qualinesti'ye ulaşmaya çalışmamız gerek."

Muhabbetten sıkılan Tasslehoff esneyerek arkasına dayandı iyice. Nereye gittikleri umurunda değildi. Büyük bir ilgiyle Han'ı inceleyerek kalkıp mutfağın yanmış olduğu yere bakmak geldi içinden, ama Tanis daha içeri girmeden önce onu, başını belaya sokmaması konusunda uyarmıştı. Kender, diğer müşterileri incelemekle yetindi.

Han'ın ön tarafında, yolarkadaşları arasındaki muhabbet kızıştıkça onları dikkatle dinleyen kukuletalı ve pelerinli yabancıyı derhal farketti. Tanis sesini yükseltmişti, "Qualinesti," sözü yine gürledi. Yabancı sert bir hareketle elindeki bira kupasını masaya bıraktı. Tas tam Tanis'in dikkatini bu konuya çekecekti ki Tika mutfaktan çıkarak büyük bir beceriyle kendini onların pençeli ellerinden koruyarak yemeklerini önlerine çarptı. Sonra grubun yanına yürüdü.

"Biraz daha patates alabilir miyim?" diye sordu Caramon.

"Elbette." Tika ona gülümseyerek mutfağa götürmek için tavayı eline aldı. Caramon, Raistlin'in bakışlarını üzerinde hissetti. Kızararak çatalıyla

oynamaya başladı.

"Qualinest'te..." diye tekrarladı Tanis, kuzeye gitmek isteyen Sturm ile bir nokta üzerinde tartışırken sesi yükseldi.

Tas köşedeki yabancının ayağa kalkarak onlara doğru yürüdüğünü gördü. "Tanis, dostlarımız var," dedi kender hafifçe.

Konuşma hemen kesildi. Gözlerini içki kupalarına çeviren yolarkadaşları yabancının yaklaşışını hem duyuyor, hem hissediyordu. Tanis daha önce yabancıyı fark etmemiş olduğu için kendi kendine küfretti.

Ejderanlar ise yabancıyı farketmişti. Adam yaratıkların masasına varınca ejderanlardan bir tanesi pençeli ayağını uzattı. Yabancı, ejderanın ayağına takılarak yakındaki masalardan birine kafa üstü düştü. Yaratıklar kahkahalarla güldüler. Sonra bir ejderan yabancının yüzünü gördü.

"Elf!" diye tısladı ejderan, bir elf lordunun badem biçimli gözlerini, sivri kulaklarını ve kaslı narin hatlarını ortaya çıkarmak için kukuletasını sıyırarak.

"Bırakın geçeyim," dedi elf, ellerini kaldırıp geriliyerek. "Sadece bu yolcularla bir iki lakırdı edecektim."

"Sen Seçkinamir ile bir iki lakırdı edersin elf," diye hırladı ejderan. Sıçrayıp kalkarak yabancının pelerinini boğazından yakalayan yaratık, elfi içki tezgahına doğru savurdu. Diğer iki ejderan kahkahalarla gülüyordu.

Elinde tavayla mutfağa dönmekte olan Tika ejderanlara doğru ilerledi. "Kesin şunu!" diye bağırdı ejderanların birinin kolunu yakalayarak. "Onu rahat bırakın. O parasını ödeyen bir müşteri. Aynı sizin gibi."

"Sen kendi işine bak kız!" Ejderan Tika'yı kenara savurduktan sonra elfi pençesiyle tutup yüzüne iki yumruk attı. Yumruklar kanamaya neden oldu. Ejderan bıraktığında elf sendeleyerek başını sersem sersem salladı.

"Öldür onu," diye bağırdı kuzeyli insanlardan biri. "Diğerleri gibi onu da acı acı bağırt!"

"O çekik gözlerini kafasından oyup çıkartacağım, evet aynen öyle yapacağım!" Ejderan kılıcını çekti.

"Bu iş yeterince uzadı!" Sturm diğerleri peşinde, ileri doğru fırladı; gerçi hepsi de elfi kurtarmanın pek ihtimali olmadığından korkuyordu - elften çok uzaktaydılar. Fakat yardım daha yakından geldi. Büyük bir öfke haykırışıyla Tika Waylan, ağır demir tavayı ejderanın kafasına indirdi.

Yüksek bir şangırtı sesi duyuldu. Ejderan bir an Tika'ya aptal aptal baktıktan sonra yere kayıp düştü. Elf bıçağını çekti ve diğer iki ejderan Tika'ya doğru sıçrarken öne doğru atladı. Sturm kızın yanına yetişerek ejderanlardan birine kılıcı ile vurdu. Caramon diğerini koca kollarıyla kaldırarak içki tezgahının üzerine fırlattı.

"Nehiryeli! Kapıdan çıkmalarına izin verme!" diye bağırdı Tanis hobgoblinlerin ayaklandıklarını görerek. Bozkırlı, hobgoblinlerden biri elini tam kapı kulpuna koymuşken onu yakaladı ama başka bir tanesi elinden kurtuldu. Kaçan hobgoblinin muhafızlara seslenişini duyabiliyorlardı.

Hala tavasını kullanan Tika, tavayı hobgoblinin birisinin kafasına indirdi. Fakat başka bir hobgoblin, Caramon'un saldırdığını görünce pencereden atladı.

Altınay ayağa kalktı. "Büyünü kullan!" dedi Raistlin'e, büyücünün koluna yapışarak. "Bir şeyler yap!"

Büyücü kadına soğuk soğuk baktı. "Yarasız," diye fısıldadı. "Gücümü boşa harcamam."

Altınay büyücüye hiddetle baktı ama o içkisine geri dönmüştü. Dudaklarını ısıran kadın, kıymetli Mishakal Diskleri'nin olduğu torba kolunda Nehiryeli'ne koştu. Caddelerde deliler gibi öten boruları duyabiliyordu.

"Buradan çıkmamız gerek!" dedi Tanis ama tam o anda insan dövüşçülerden biri kolunu Tanis'in boynuna dolayarak onu yere devirdi. Canhıraş bir çığlık atan Tasslehoff içki tezgahına atlayarak yarımelfe saldıran adama kupalar fırlatmaya başladı; bu arada Tanis'i kıl payı sıyırıyordu.

Flint kargaşanın ortasında durmuş yabancı elfe bakıyordu. "Seni tanıyorum!" diye bağırdı aniden. "Tanis bu..."

Cücenin kafasına bir kupa isabet ederek onu yere serdi.

"Ay," dedi Tas.

Kuzeyliyi boğazlayan Tanis, adamı bir masanın altında baygın bırakarak Tas'ı içki tezgahı üzerinden alıp yere indirdikten sonra homurdanıp doğrulmaya çalışan Flint'in yanında diz çöktü.

"Tanis, o elf..." diye kırpıştırdı gözlerini Flint sarhoş gibi, sonra sordu, "Ne çarptı bana?"

"Masanın altındaki o koca herif!" dedi Tas eliyle işaret ederek.

Tanis ayağa kalkarak Flint'in sözünü ettiği elfe baktı. "Gilthanas?"

Elf ona baktı. "Tanthalas," dedi soğuk bir edayla. "Seni hiç tanıyamazdım. O sakal..."

Borular bir kez daha öttü, bu kez daha yakından.

"Ulu Reorx!" diye homurdandı cüce sendeleyerek ayağa kalkarken. Buradan çıkmamız gerek! Haydi! Arkaya!" "Artık arka marka yok!" diye bağırdı deliler gibi Tika, hâlâ elindeki tavayı sıkı sıkı tutuordu.

"Yok ya," dedi kapıdaki ses. "Arka kapı yok. Tutuklumsunuz."

Odayı bir meşale alevi pırıl pırıl aydınlattı. Yolarkadaşları gözlerini siper ettiler, kapıdaki tıknaz bir suretin ardındaki hobgoblinlerin şekillerini seçebildiler. Yolarkadaşları dışarıdaki şaplak ayak seslerini duyabiliyorlardı; derken belki yüz kadar goblin pencerelerden, kapıdan bakmaya başladı. Meyhanenin içinde hâlâ hayatta kalmış olan hobgoblinler kendilerini toparlayarak silahlarına davrandılar ve yolarkadaşlarına açgözlülükle baktılar.

"Sturm, bir aptallık yapma!" diye bağırdı Tanis, etraflarında yavaşça kıpır kıpır kaynayan bir halka oluşturmaya başlayan goblinlere saldırmaya

hazırlanan şövalyeyi yakalayarak. "Teslim oluyoruz," diye seslendi yarımelf.

Sturm, yarımelfe hiddetle baktı ve bir an için Tanis onun bu söze uymayacağını düşündü.

"Lütfen Sturm," dedi Tanis yavaşça. "Bana güven. Ölmek için uygun bir zaman değil."

Sturm tereddütle hanın içine doluşan goblinlere baktı. Onun kılıcından ve hünerinden sakınan goblinler uzak duruyorlardı, ama en ufak hareketinde saldıracaklarını biliyordu. "Ölmek için uyun bir zaman değil." Ne tuhaf sözlerdi bunlar. Neden böyle demişti Tanis? İnsanın *"ölmek için uygun bir zamanı*" olabilir miydi? Eğer öyle bir şey var idiyse, o zaman bu zaman değildi -tabi engelleyebildiği sürece. Bir Han'da ölmenin, pis kokulu, şaplak ayaklı goblin ayakları altında ezilmenin bir şerefi yoktu.

Şövalyenin silahını bıraktığını gören etrafı yüz kadar sadık askerle çevrelenmiş kapıdaki suret içeri girmenin emniyetli olduğu kararına vardı. Yolarkadaşları Seçkinamir Toede'nin gri, benekli derisini ve kırmızı şaşı domuz gözlerini gördü.

Tasslehoff yutkunarak aceleyle Tanis'in yanına seyirtti. "Bizi tanımasına imkan yok," diye fısıldadı Tas. "Asayı sormak için bizi durdurduklarında alacakaranlıktı."

Belli ki Toede onları tanımamıştı. Bir hafta içinde çok şey olmuştu ve Seçkinamir'in daha şimdiden tıka basa dolu olan aklında birikmiş bir sürü önemli şey vardı. Kırmızı gözleri, Sturm'ün pelerini altındaki şövalyelik amblemine odaklandı. "Solamniya'dan sürülmüş biraz daha pislik," dedi Toede.

"Evet" diye yalan söyledi Tanis çabucak. Toede'nin Xak Tsaroth'un yok oluşunu bilip bilmediğinden kuşkuluydu. Bu Seçkinamir'in Mishakal Diskleri hakkında bir şeyler bilebileceği pek muhtemel değildi. Fakat Hükümdar Verminaard diskleri biliyordu ve kısa bir süre içinde ejderhanın ölümünden de haberdar olurdu. Bir lağım cücesi bile bunları birbiriyle bağdaştırabilirdi. Kimsenin onların doğudan geldiğini bilmemesi

gerekiyordu. "Kaç gündür kuzeyden buraya geliyoruz. Sorun çıkarmak istemiyorduk. Bu ejderanlar başlattı her şeyi..."

"Tabii, tabii," dedi Toede sabırsızca. "Bunu daha önce de duymuştum." Şaşı gözleri aniden kısıldı. "Hey sen!" diye bağırdı Raistlin'i işaret ederek. "Oraya gizlenmiş ne halt ediyorsun? Getirin onu çocuklar!" Seçkinamir, Raistlin'e sakınarak bakarak kapıdan geriye tedirginlikle bir adım attı. Birkaç goblin narin genç adama ulaşabilmek için sıraları ve masaları devirerek arka tarafa saldırdı. Caramon içinden homurdanmaya başladı. Tanis, savaşçıya göz kaş işareti yaparak sakin durması için onu uyardı.

"Ayağa!" diye hırladı goblinlerden biri Raistlin'i bir mızrak ile dürterek.

Raistlin yavaşça kalkarak dikkatle torbalarını toparladı. Asasına uzandığında goblin büyücünün ince omuzunu tuttu.

"Bana dokunma!" diye tısladı Raistlin geriye çekilerek. "Ben bir büyücüyüm!"

Goblin tereddüt ederek arkasına, Toede'ye baktı.

"Getir onu!" diye bağırdı Seçkinamir, iri bir goblinin arkasına geçerek. "Diğerleriyle birlikte onu da buraya getir. Eğer kırmızılar giyen her adam büyücü olsaydı, bu ülke tavşan içinde kalırdı! Eğer paşa paşa gelmezse, sopayla getirin!"

"Her halükârda onu sopalasam fena olmayacak," diye gakladı goblin. Yaratık mızrağının ucunu büyücünün boğazına doğru tutup kahkahayla lıkırdadı.

Tanis yine Caramon'u tutmak zorunda kalmıştı. "Kardeşin kendi başının çaresine bakabilir," diye fısıldadı çabucak.

Raistlin ellerini kaldırdı, parmakları açıktı, sanki teslim olmak istiyormuş gibi. Aniden söcükleri söyledi, *"Kalith karan, tobanis-kar!"* ve parmaklarını gobline doğru uzattı. Büyücünün parmak uçlarından saf beyaz ışıktan minik, pırıl pırıl okçuklar fırlayıp havadan ilerleyerek goblinin göğsüne saplandılar. Yaratık tiz bir çığlıkla yere düşerek yerde kıvrandı kaldı.

Yanan et ve saç kokusu odayı doldururken diğer goblinler hiddetle uluyarak ileri atıldı.

"Öldürmeyin onu ahmaklar!" diye haykırdı Toede. Seçkinamir kapıdan iyice uzaklaşmış, iri goblini kendine kalkan olarak kullanıyordu. "Hükümdar Verminaard büyü kullanıcıları için büyük ödüller veriyor. Ama" -Toede'nin aklına bir şey gelmişti- "Hükümdar canlı kenderler için pek bir şey vermiyor, bir tek dillerini istiyor! Bir daha aynı şeyi yaparsan büyücü, kender ölür!"

"Kenderden bana ne?" diye terslendi Raistlin.

Odada kalpleri donduran uzun bir sessizlik oldu. Tanis, döktüğü soğuk terden ürperdiğini hissetti. Raistlin kendi başının çaresine bakabilirdi ya, doğru! Lanet olasıca büyücü!

Belli ki bu Seçkinamir'in de beklediği cevap değildi; ne yapacağını şaşırdı - özellikle de bu koca savaşçıların silahları elindeyken. Neredeyse yalvarırcasına Raistlin'e baktı. Büyücü omuzlarını silkiyordu.

"Paşa paşa gelirim," diye fısıldadı Raistlin, altın gözleri parlayarak. "Sadece bana dokunmayın."

"Tabii, tabii dokunmayızi," diye mırıldandı Toede. "Getirin onu."

Seçkinamir'in olduğu tarafa huzursuzca bakan goblinler büyücünün kardeşinin yanında durmasına izin verdiler.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Toede sabırsızlıkla. "O halde silahlarını ve torbalarını alın."

Daha fazla sorun çıkmasını istemeyen Tanis, oku ile sadağını omuzundan çıkartarak Han'ın isten kararmış zeminine koydu. Tasslehoff aceleyle hoopakını yere bıraktı; cüce -homurdanarak- bunlara savaş baltasını kattı. Diğerleri Tanis'i izlediler, ellerini göğsünde kavuşturmuş duran Sturm hariç ve...

"Lütfen bırakın torbam yanımda kalsın," dedi Altınay. "İçinde hiç silah yok, hiç kıymetli bir şey yok. Yemin ederim!"

Yolarkadaşları kadına bakmak için döndüler - her biri kadının taşıdığı kıymetli diskleri düşünüyordu. Gergin bir sessizlik oldu. Nehiryeli, Altınay'ın önüne bir adım attı. Yayını bırakmıştı ama şövalye gibi oda hâlâ kılıcını taşıyordu.

Aniden Raistlin araya girdi. Büyücü asasını, büyü için gerekli bileşenlerin bulunduğu keselerini ve büyü kitaplarının içinde durduğu değerli torbasını bıraktı. Bunlar için endişelenmesine gerek yoktu - kitaplar üzerinde koruma büyüleri vardı; sahibi dışında bunları okumaya cüret eden herkes delirirdi; ve Magius'un Asası da kendi başının çaresine bakmaya muktedirdi. Raistlin ellerini Altınay'a doğru uzattı. "Onlara torbayı ver, " dedi kibarca. Yoksa bizi öldürürler."

"Onu dinle şekerim," diye seslendi Toede aceleyle. "O akıllı bir adam."

"O bir hain!" diye bağırdı Altınay, torbasına yapışarak.

"Onlara torbayı ver," diye tekrarladı Raistlin hipnotize eder gibi.

Altınay iradesinin zayıfladığını, garip bir gücün içine girdiğini hissetti. "Hayır!" Boğulur gibi oldu. "Bu bizim tek umudumuz... "

"Her şey yolunda olacak," diye fısıldadı Raistlin, kadının berrak mavi gözlerine ısrarla bakarak. "Asayı hatırlıyor musun? Ona dokunduğumda olanları?"

Altınay gözlerini kırpıştırdı. "Evet," diye mırıldandı. "Seni çarpmıştı... "

"Yavaş," diye uyardı onu Raistlin çabucak. "Onlara torbayı ver. Sıkılma. Her şey yoluna girecek. Tanrılar kendilerine ait olanları korur."

Altınay büyücüye bakakaldı, sonra gönülsüzce başıyla onayladı. Raistlin torbayı ondan almak için ince ellerini uzattı. Seçkinamir torbaya hırsla bakıyor, içindekileri merak ediyordu. Bunu öğrenecekti ama bütün bu goblinlerin önünde değil.

Sonunda emire uymayan tek bir kişi kalmıştı. Sturm kıpırdamadan duruyor, yüzü solmuş, gözleri alev alev yanıyordu. Babasının kadim çift ağızlı kılıcını sıkı sıkı tutuyordu. Aniden Sturm döndü, Raistlin'in ateş gibi yanan parmaklarını kolunda hissedince şok olmuştu.

"Onun güvenliğini garanti ediyorum," diye fısıldadı büyücü.

"Nasıl?" diye sordu şövalye, Raistlin'in temasından zehirli bir yılandan sakınır gibi sakınarak."

"Yöntemlerimi sana anlatacak değilim," diye tısladı Raistlin. "Bana ister güvenirsin istersen güvenmezsin, seçim senin."

Sturm tereddüt etti.

"Bu saçmalık!" diye viyakladı Toede. "Şövalyeyi öldürün! Eğer biraz daha sorun çıkarırlarsa hepsini öldürün. Uykumdan kalıyorum!"

"Pekala!" dedi Sturm boğuk bir sesle. İlerleyerek kılıcını bir merasimdeymiş edasıyla silah yığınının üzerine bıraktı. Yalıçapkını ve gül ile süslenmiş gümüşten kadim kabzası ışıkta pırıldıyordu."

"Ah, gerçekten de çok güzel bir silah," dedi Toede. Aniden kendini yanından bir Solamniya şövalye kılıcı sallanırken Hükümdar Verminaard'la birlikte kalabalıkların önünde yürürken hayal etti. "Belki de onu bizzat muhafaza altına alsam fena olmaz. Getirin onu... "

Daha sözünü bitiremeden Raistlin aceleyle öne bir adım atarak silah yığınının yanında diz çöktü. Büyücünün elinden parlak bir şimşek çaktı. Raistlin gözlerini kapatarak garip sözler mırıldanmaya başladı, ellerini silahlar ve torbaların üzerinde tutuyordu.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Toede. Ama kimse cesaret edemedi.

Sonunda Raistlin konuşmayı kesti, başı öne doğru düştü. Kardeşi ona yardım etmek için koştu.

Raistlin ayağa kalktı. "Şunu bilin!" dedi büyücü, altın gözleri odanın etrafında dolanıyordu. "Eşyalarımızın üzerine bir büyü yaptım. Buna

dokunan her kim olursa olsun o, Cehennemden çıkıp gelecek ve damarlarınızdaki kanı sizi kupkuru bir kabuk gibi bırakıncaya kadar emecek olan ulu solucan Tırtılius tarafından yavaş yavaş yutulacaktır."

"Ulu solucan Tırtılius!" diye nefesi kesildi Tasslehoffun, gözleri parıldayarak. "Bu harika bir şey. Hiç duymamıştım..."

Tanis elini kenderin ağzına kapattı.

Goblinler hemen yeşil bir aura ile parlamaya başlayan silah yığınından uzaklaşmaya başladı.

"Biri o silahları alsın!" diye emretti Toede hiddetle.

"Kendin al," diye mırıldandı bir goblin.

Kimse kıpırdamadı. Toede ne yapacağını bilemez haldeydi. Pek öyle hayal gücü olmamasına rağmen, ulu solucan Tırtılius hayalinde canlanıverdi. "Peki,"diye mırıldandı, "tutukluları götürün! Onları kafeslere tıkın. Ve o silahları da getirin yoksa, adı bilmem ne olan solucan kanınızı emeydi diye yalvarıyor olacaksınız!" Toede hiddetle uzaklaştı.

Goblinler tutsaklarını kılıçlarıyla sırtlarından dürte dürte kapıya doğru itmeye başladı. Öte yandan hiçbiri Raistlin'i ellemiyordu.

"Bu harika bir büyü Raist," dedi Caramon alçak sesle. "Ne kadar etkilidir. Acaba süresi..."

"En az senin zekan kadar etkilidir!" diye fısıldadı Raistlin ve sağ elini uzattı. Şimşektozunun her şeyi ortaya çıkartan kara izlerini gören Caramon, aniden anlayarak ciddiyetle gülümsedi.

Han'dan en son çıkan Tanis olmuştu. Son kez etrafa bir baktı. Tavandan tek bir lamba sallanıyordu. Masalar ters dönmüş, sandalyeler kırılmıştı. Tavanın kirişleri yangınlardan kararmış, bazı yerlerde tamamen yanmıştı. Pencereler yağlı karayla sıvanmıştı.

"Bunu görmektense ölmeyi tercih ederdim."

Çıkarken duyduğu son şey, kimin büyülü silahları götüreceği konusunda ateşli ateşli tartışan iki hobgoblin komutanı olmuştu.

- 3 -

Köle kervanı.

Garip yaşlı büyücü.

Yolarkadaşları, Solace Şehir Alanı'nda demir parmaklıklı, tekerlekli bir kafes içinde soğuk, uykusuz bir gece geçirdiler. Açıklık alanda yere çakılmış bir direğe üç kafes zincirlenmişti. Tahta direkler alev ve sıcaklıktan kararmış, kaideleri kavrulmuş ve çatlayıp açılmıştı. Açıklıkta hiçbir bitki yetişmiyordu; taşlar bile kararmış ve erimişti.

Şafak attığında, diğer kafeslerde başka tutuklular olduğunu gördüler. Pax Tharkas'a gitmek için Solace'tan ayrılan son köle kervanıydı bu ve Toede bu fırsatı Pax Tharkas'ta yaşayan Hükümdar Verminaard'ı etkilemek için vesile olarak kullanmaya karar verdiğinden, bizzat kendisi tarafından götürülecekti.

Caramon gecenin örtüsü altında bir kez kafesin demirlerini bükmeye çalışmış ama vazgeçmek zorunda kalmıştı.

İlk saatlerde soğuk bir pus yükselerek talan edilmiş kasabayı arkadaşlarının gözünden gizledi. Tanis, Altınay ve Nehiryeli'ne doğru baktı. "Şimdi onları anlıyorum," diye düşündü Tanis. Şimdi, insanın canını bir kılıç darbesinden daha çok acıtan o soğuk boşluğu anlıyorum. Artık benim yuvam da kalmadı.

Bir köşeye büzüşmüş olan Gilthanas'a baktı. Elf o gece kimseyle konuşmamış, başı ağrıdığı ve yorgun olduğu için mazur görülmesini rica etmişti. Fakat gece boyunca nöbet tutan Tanis, Gilthanas'ın uyumadığını, hatta uyuyor numarası bile yapmadığını gördü. Alt dudağını kemirerek

karanlığa doğru bakıp durmuştu. Bu görüntü Tanis'e -eğer talep ederse- yuvam diyebileceği başka bir yer daha olduğunu hatırlattı: Qualinesti.

"Hayır," diye düşündü Tanis parmaklarına yaslanarak, Qualinesti hiç yuvam olmamıştı. Orası sadece yaşamış olduğum bir yerdi...

Seçkinamir Toede şişko ellerini ovuşturarak köle kervanını gururla seyrederken pişmiş kelle gibi sırıtarak pusun içinden belirdi. Bir terfi çıkabilirdi buradan. İyi bir avdı bu, özellikle de kasabanın yanmış kabuğunda toplanacakların azaldığı düşünülecek olursa. Hükümdar Verminaard memnun olacaktı, özellikle de bu son takıma. O koca savaşçı özellikle - mükemmel bir cinsti. Büyük bir ihtimalle madenlerde üç kişinin yapacağı işi, bir başına yapardı. Uzun boylu barbar da işe yarardı. Gerçi büyük bir ihtimalle şövalyeyi öldürmek gerekecekti - Solamniyalı'lar iş birliği yapmamakla ünlüydüler. Fakat Hükümdar Verminaard'ın iki kadınla iyi vakit geçireceği kesindi - birbirlerinden çok farklıydılar ama her ikisi de güzeldi. Toede kendisi cazibeli yeşil gözleri, bir erkeği altında neler olabileceğini düşünmeye kışkırtan, özellikle hafif çilli teninin tam kıvamında görünmesini sağlayan kısa beyaz bluzuyla, kızıl saçlı barmen kıza hep ilgi duymuştu zaten.

Seçkinamir'in hayalleri pus içinden gelen ürkütücü seslerle, şakırdayan çelik sesleri ve kaba bağırışlarla bölündü. Bağırışlar gitgide yükseldi. Kısa bir süre sonra köle kervanındaki hemen hemen herkes uyanmış sise doğru bakıyor, bir şeyler görmeye çalışıyordu.

Toede tutsaklara huzursuzca bir bakarak yakında daha çok muhafız bulundurmuş olmayı diledi. Tutsakların kıpırdanmaya başladığını gören goblinler ayaklanarak ok ve yaylarıyla arabalara nişan aldılar.

"Neler oluyor?" diye söylendi Toede yüksek sesle. "O ahmaklar bir tutukluyu bile bu kadar yaygara koparmadan getiremiyorlar mı?"

Aniden gürültüyü bastıran bir haykırış duyuldu. Bu acı ve işkence altındaki bir adamın feryadıydı ama hiddeti tüm diğer duygularını bastırıyordu.

Gilthanas ayağa kalktı, yüzü kül gibiydi.

"O sesi tanıyorum," dedi. "Bu Theros Ironfeld. Bundan korkuyordum. Kıyımdan beri elflerin kaçmasına yardım ediyordu. Bu Hükümdar Verminaardbütün elflerin kökünü kazımaya yemin etmiş," -Gilthanas, Tanis'in tepkisine baktı- "yoksa bilmiyor muydun?"

"Hayır!" dedi Tanis tokat yemiş gibi. "Bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim?"

Gilthanas uzun süre sessizce Tanis'i inceledi. "Affet beni," dedi sonunda. "Belli ki senin için yanlış şeyler düşünmüşüm. Belki de bu yüzden sakallarını uzatmışsındır diye düşünmüştüm."

"Hiçbir zaman yapmam bunu!" diye sıçradı yerinden Tanis. "Sen nasıl beni suçlamaya kalkarsın..."

"Tanis," diye uyardı Sturm.

Yarımelf dönünce oklarını tam kalbine doğru nişan alarak toplanmaya başlayan goblin muhafızlarını gördü. Ellerini havaya kaldırarak tam goblin bölüğü uzun boylu, iri yapılı bir adamı görüş alanlarına sürüklerken, eski yerine döndü.

"Theros'un ihbar edildiğini duymuştum," dedi Gilthanas yavaşça. "Onu uyarmak için geri dönmüştüm. O olmasaydı ben Solace'tan hiçbir zaman canlı kaçamazdım. Dün akşam Han'da onunla karşılaşmayı umuyordum. Gelmeyince korkmuştum..."

Seçkinamir Toede yolarkadaşlarının kafesinin kapısını açıp hobgoblinlere tutsaklarını getirmeleri için acele etmelerini işaret ederek bağırdı. Goblinler silahlarını diğer tutsaklara yöneltirken, hobgoblinler Theros'u kafese ittiler.

Seçkinamir Toede kapıyı çabucak çarparak kapattı. "Tamam işte!" diye bağırdı. "Hayvanları bağlayın. Hareket ediyoruz."

Goblin bölükleri koca geyikleri meydanlığa getirerek bunları arabalara bağlamaya başladı. Bağırış ve çığırışları, Tanis'in sadece aklının bir köşesinde kalmıştı. O an için hayretler içinde bütün dikkatini demirciye vermişti.

Theros Ironfeld kafesin saman kaplı zemininde baygın yatıyordu! güçlü sağ kolunun olması gereken yerde ezilerek parçalanmış kolunun kökü vardı. Belli ki kolu kör bir silahla tam omzunun altından biçilmişti, korkunç yaradan kan boşalıyor, kafesin zemininde birikiyordu.

"Bu elflere yardım eden herkese ders olsun!" Kırmızı, domuz gözleri torbalarının içinde şaşı duran Seçkinamir kafese bakıyordu. "Bir daha bir şey dövemeyecek -yeni bir kol bulursa başka, hıh-" Koca bir geyik Seçkinamir'e doğru hantal hantal yürüyünce canını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldı.

Toede koca geyiği çeken yaratığa döndü. "Sestun! Seni budala seni!" Toede minik yaratığı yere yapıştırdı.

Tasslehoff bir goblin için boyunun çok kısa olduğunu düşündüğü; yaratığa baktı. Sonra bunun goblin zırhları giymiş bir lağım cücesi olduğunu fark etti. Lağım cücesi doğruldu, kafasına büyük gelen miğferini geriye itip kervanın önüne doğru paytak paytak yürüyen Seçkinamir'in arkasından dik dik baktı. Yüzünü asan lağım cücesi çamurları onun tarafına doğru tekmelemeye başladı. Belli ki bu içini rahatlatmıştı, çünkü kısa bir süre sonra sakinleşerek ağır kanlı geyiği hizaya sokmak için dürtmeye başladı.

"Benim sadık dostum," diye mırıldandı Theros'un üzerine eğilen ve demircinin güçlü kara elini eline alan Gilthanas. "Sadakatini canınla ödedin."

Theros ona boş gözlerle baktı, belli ki elfin sesini duymuyordu. Gilthanas korkunç yaranın kanını durdurmaya çalıştı, ama kan arabanın zeminine pompalanmaya devam ediyordu. Demircinin yaşamı gözleri önünde boşalıyordu.

"Hayır," dedi Altınay, demircinin yanında diz çökmek için ilerleyerek. "Ölmesine gerek yok. Ben bir şifacıyım."

"Hanımefendi," dedi Gilthanas sabırsızca, "Krynn üzerinde bu adama yardım edebilecek bir şifacı yok. Cücenin bütün vücudunda olan kandan fazla kan kaybetti! Nabzı o kadar zayıfladı ki, zorlukla hissedebiliyorum.

En iyisi, onu sizin o barbar merasimlerinize muhattap kılmadan, huzur içinde ölmeye bırakmaktır!"

Altınay onu duymamazlığa geldi. Elini Theros'un alnına koyarak gözlerini kapattı.

"Mishakal," diye dua etti, "şifa veren aziz tanrıça, bu adamı kutsa. Eğer zamanı dolmadıysa onu iyileştir ki gerçeğe hizmet etmek için yaşasın."

Gilthanas, Altınay'ı uzaklaştırmak için uzanarak bir kez daha itiraz etmeye başladı. Sonra hayret içinde bakakalarak duraksadı. Demircinin yarasından akan kan durdu; elf bakarken üzeri et bağlamaya başladı. Demircinin koyu esmer tenine sıcaklık gelmeye başladı; nefesi rahatlayıp huzur doldu ve sağlıklı, rahat bir uykuya geçti. Yakındaki kafeslerde bulunan diğer mahkûmlardan hayret mırıltıları ve nidaları duyuldu. Tanis korkuyla goblinler veya ejderanlardan gören olup olmadığına baktı ama belli ki onlar inatçı geyikleri arabalara bağlamakla meşguldü. Gilthanas köşesine çekildi, gözleri Altınay üzerindeydi ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Tasslehoff, o samanların bir kısmını yığın yap," diye komut verdi Tanis. Caramon, Sturm ile sen bana yardım et de onu köşeye taşıyalım.

"Alın." Nehiryeli pelerinini uzattı. "Onu soğuktan korumak için bununla örtün."

Altınay, Theros'un rahat olup olmadığına iyice emin olduktan sonra kendi yerine, Nehiryeli'nin yanına döndü. Yüzünden öyle bir huzur ve sükunet yayılıyordu ki sanki asıl tutsak olanlar kafesin dışında kalan sürüngen yaratıklarmış gibi görünüyordu.

Kervanın yola koyulması neredeyse öğleni bulmuştu. Goblinler gelerek kafeslere yiyecek fırlattılar; et ve ekmek parçaları. Kimse, hatta Caramon bile kokuşmuş etleri yiyemediğinden yeniden dışarı attılar. Fakat bir önceki akşamdan beri hiçbir şey yememiş oldukları için ekmeği iştahla yiyip yuttular. Kısa bir süre sonra Toede her şeyi yola koymuştu ve tüylü midillisine binerek hareket emri verdi. Lağım cücesi Sestun, Toede'nin ardından seyirtiyordu. Et parçasının kafesin dışındaki çamur ve pisliğin içinde durduğunu göreren lağım cücesi eti şevkle kaparak ağzına tıktı.

Bütün tekerlekli kafesler dört geyik tarafından çekiliyordu. Kaba ahşap platformlar üzerinde iki hobgoblin oturuyor, biri geyiklerin dizginlerini, diğeri de kırbaç ile bir kılıç tutuyordu. Toede sıranın başındaki yerini aldı, onu zırhlı ve tepeden tırnağa silahlı elli kadar ejderan izliyordu. Neredeyse iki misli bir hobgoblin bölüğü de kafeslerin gerisine düşmüştü.

Epey bir kargaşa ve küfürleşmeden sonra, sonunda kervan ilerlemeye başladı. Solace'ın kalan sakinlerinden bir kısmı ayrılışlarını seyrediyordu. Tutuklular arasından tanıdıkları olsa bile vedalaşmak için hiçbir harekette bulunmuyorlar, hiç seslerini çıkarmıyorlardı. Kafeslerin hem içinde hem dışındaki yüzler artık bir acı duyamayan yüzlerdi. Tika gibi, bir daha ağlamamaya yemin etmişlerdi.

Kervan, Kapıyolu Geçidi'nden geçen eski yoldan aşağıya, Solace'dan güneye yolculuğa başladı. Hobgoblinler ile ejderanlar günün sıcağında yolculuk ettikleri için homurdanıp duruyorlardı ama Geçit kanyonunun yüksek duvarları arasındaki gölgeye girince canlanıp daha hızlı ilerlemeye başladılar. Tutsaklar kanyonda üşüseler bile, onların da minnettar olmak için sebepleri vardı - artık yağmalanmış yurtlarını görmek zorunda kalmıyorlardı. Kanyonun dolambaçlı yollarından çıkıp Kapıyolu'na vardıklarında akşam olmuştu. Tutuklular parmaklıklar arasından zengin ticaret kasabasını görebilmeye çalışıyordu. Fakat artık, bir zamanlar kasabanın duruyor olması gereken yeri erimiş ve kararmış iki alçak taş duvar belirtiyordu sadece. Hiç kıpırdayan canlı yoktu. Tutuklular ıstırap içinde yerlerine çöktüler. Bir kez daha açık alana çıktıktan sonra ejderanlar gece, güneş ışığı olmadığı zaman yolculuk yapmayı tercih ettiklerini beyan ettiler. Sonuç olarak kervan şafağa kadar kısa molalar vererek ilerledi. Yoldaki her tekerlek iziyle sarsılıp sallanan pis kafesler içerisinde uyumak imkânsızdı. Tutuklular açlık ve susuzluk çekiyordu. Ejderanların attıkları yiyecekleri zar zor yiyebilenler de çok geçmeden bunları kusarak çıkartıyordu. Günde iki üç ufak bardakla su veriyorlardı.

Altınay yaralı demircinin yanında kalmıştı. Theros Ironfeld artık ölümün eşiğinde olmasa bile hâlâ çok hastaydı. Ateşi çok yükselmişti ve kendinden geçmiş bir halde Solace'ın yağmalanmasını sayıklıyordu. Theros, öldükten sonra bedenleri asit gölüne dönüşerek kurbanlarının etini yakan veya ölümlerinden sonra kemikleri patlayarak etrafındaki geniş çaplı bir yeri yok

eden ejderanlardan söz ediyordu. Tanis kendisini kötü hissedinceye kadar demircinin dehşet üstüne dehşet sahnelerini anlatmasını dinledi. İlk kez olarak durumun ne kadar korkunç olduğunu fark etti Tanis. Nefesleri ölüm saçan, büyüleri gelmiş geçmiş en büyük büyü kullanıcılarını bile geçen ejderhalarla dövüşebilmeyi nasıl hayal edebilirlerdi? Leşlerinin bile öldürme gücü olan bu koca ejderan ordularını nasıl mağlup edeceklerdi?

"Elimizdeki tek şey," diye düşündü Tanis acı acı, "Mishakal'ın Diskleri - iyi de onlar ne işe yarıyor?" Xak Tsaroth'tan Solace'a gelirlerken yolda diskleri incelemişti. Fakat üzerine yazılı olanların çok azını okuyabilmişti. Altınay şifa sanatına ait kelimeleri anlayabilse bile, diğerlerinin ancak bir kısmını yorumlayabiliyordu.

"Her şey halklarının liderine açıklanacak," dedi kadın kesin bir inançla. "Benim çağrım artık onu bulmak."

Tanis kadının inancını paylaşıyor olmak istedi ama tahrip edilmiş kırlık alandan geçerken Hükümdar Verminaard'ın kudretine üstün gelebilecek herhangi bir lider olabileceğinden kuşku duymaya başlamıştı.

Bu kuşkular yarımelfin diğer sorunlarını artırmakla kalıyordu. İlacından yoksun kalan Raistlin neredeyse Theros kadar kötüleşinceye kadar öksürdü; böylece Altınay'ın iki hastası olmuş oldu. Neyseki Tika, büyücünün tedavisinde Bozkırlı kadına yardım ediyordu. Kendi babası da bir nevi büyücü olan Tika, büyü kullanan herkese saygı ve korkuyla yaklaşırdı.

Aslında Raistlin'i istemeden bu işe çeken de o olmuştu. Raistlin'in babası ikiz oğulları ile üvey kızı Kitiara'yı, yöresel Yıl Sonu festivaline, Muhteşem Waylan'in gözbağı numaralarını seyrettirmeye götürmüştü. Sekiz yaşındaki Caramon kısa bir süre sonra sıkılarak üvey kız kardeşine, kızın dikkatini çeken başka bir olaya, bir kılıç oyununa giderken refakat etmeyi seve seve kabul etmişti. O zamanlar bile zayıf ve narin bir çocuk olan Raistlin, o tür hareketli sporlarla hiç ilgilenmezdi. Bütün bir günü Gözbağcı Waylan'ı seyrederek geçirmişti. Aile o akşam eve döndüklerinde Raistlin, hiç takılmadan bütün numaraları tekrarlayarak herkesi hayretler içinde bırakmıştı, ertesi gün babası oğlanı, büyü sanatlarının büyük ustalarının birinin yanına götürmüştü öğrenim görmesi için.

Tika her zaman Raistlin'den etkilenmişti ve onun meşhur Yüksek Büyücülük Kuleleri'ne yaptığı gizemli yolculuk hakkında duyduğu hikayelerden de çok müteessir olmuştu. Şimdi de ona duyduğu saygıdan ve kendinden daha zayıf olanlara yardım etme tabiatından dolayı büyücünün tedavisine yardımcı oluyordu. Ona aynı zamanda, (kendi kendine itiraf ettiği gibi), yaptığı işler Raistlin'in yakışıklı ikiz kardeşinden bir minnettarlık ve takdir gülücüğü kazandığı için bakıyordu.

Tanis en çok hangisi için endişeleneceğini bilemiyordu: Büyücünün kötüleşen durumuna mı üzülsündü, yoksa yaşça büyük, deneyimli asker ile, -aksine söylenenlere rağmen Tanis'in inandığı kadarıyla- tecrübesiz ve kolayca incinebilecek genç barmen kız arasında gelişmeye başlayan duygusallığa mı.

Başka bir sorunu daha vardı. Tutsak edilip, salhaneye götürülen bir hayvan gibi kafese konulmaktan utanç duyan Sturm, Tanis'in belki de hiç kurtutamayacağını düşündüğü bir ümitsizliğe saplanmıştı. Sturm bütün gün boyunca ya oturup parmaklıkların arasından dışarı bakıyor, ya da -daha da kötüsü- bir türlü uyandırılamadığı derin bir uykuya dalıyordu.

Sonunda Tanis, fiziksel olarak, kafesin karşı köşesinde oturmakta olan elften kaynaklanan kendi iç çalkantılarıyla karşı karşıya geldi. Gilthanas'a her bakışında, Qualinesti'deki evinin hatıraları geliyordu aklına. Vatanına yaklaştıkça çok önceleri gömüp unuttuğunu düşündüğü hatıraları yeniden aklına üşüşmeye başladı; bunların düşüncesi en az Kararık Orman'daki ölmeyenlerin temasları kadar ürperticiydi.

Çocukluk arkadaşı olan Gilthanas - arkadaştan da öte, bir kardeşti. Aynı evde yetiştirilen iki çocuk, yaşları yakın olduğundan hep birlikte oynar, kavga eder, gülerlerdi. Gilthanas'ın küçük kız kardeşi yeterince büyüyünce; oğlanlar büyüleyici sarışın kızın da onlarla birlikte oynamasına izin vermişlerdi. Bu üçlünün en büyük zevklerinden biri, en büyük kardeşleri, halkının sorumluluğunu ve üzüntülerini genç bir yaşta üstlenmiş, güçlü ve ciddi bir genç olan Porthios'u kızdırmaktı. Gilthanas, Laurana ve Porthios, Güneşlerin Sözcüsü'nün, yani Qualinesti yöneticisinin çocuklarıydı; babalarının ölümüyle Porthios bu mevkiye yükselecekti.

Elf krallığında bazıları, Sözcü'nün rahmetli kardeşinin insan bir savaşçı tarafından tecavüze uğrayan karısının piçini evine almasını garip karşılıyordu. Kadın melez çocuğunu doğurduktan kısa bir süre sonra kahrından ölmüştü. Fakat sorumluluk konusunda kesin görüşlere sahip olan Sözcü, hiç tereddüt etmeden çocuğu alıkoydu. Ancak yıllar sonra biricik kızı ile piç yarımelf arasında bir ilişki gelişmeye başlayınca verdiği karara pişman olmaya başlamıştı. Bu durum Tanis'in de aklını karıştırmıştı. Yarı insan olduğu için, daha yavaş gelişen elf kızının anlayamadığı bir ergenlik sürecine ihtiyacı vardı. Tanis birlikte olmalarının, o kadar sevdiği aileyi ne kadar üzeceğini görebiliyordu. Aynı zamanda, onu yaşamı boyunca rahatsız edecek olan iç kargaşası kendisine aman vermiyordu: İçindeki elf yarısı ile insan yarısının bitmek tükenmek bilmeyen kavgası. Seksen yaşında - insanlara göre yirmi yaşlarındayken- Qualinost'u terk etti. Sözcü, Tanis'in gidişine üzülmedi. Hislerini genç yarımelften gizlemeye çalıştı ama her ikisi de bunu biliyordu.

Gilthanas o kadar ince düşünceli davranmamıştı. Laurana hakkında aralarında acı sözler sarfedilmişti. O iğneleyici sözlerin acısının dinmesi için birkaç yıl geçmesi gerekmişti ve Tanis gerçekten unutup affedip etmediğini düşündü. Belli ki Gilthanas ikisini de yapmamıştı.

Bu ikisi için, yolculuk çok uzun olmuştu. Tanis birkaç kere havadan sudan konuşmaya çalışmıştı ama hemen Gilthanas'ın değişmiş olduğunu fark etmişti. Genç elf efendisi her zaman açık kalpli ve dürüst biri olmuştu; eğlenceye bayılan kaygısız biri. Tahta varis olduğu için ağabeyinin üstlendiği sorumlulukları hiçbir zaman kıskanmamıştı. Gilthanas bir alim, eğlence kabilinden büyü sanatları ile uğraşan biri idi, ama hiçbir zaman bunları Raistlin gibi ciddiye almamıştı. Bütün elfler gibi dövüşmeyi sevmediği halde mükemmel bir savaşçıydı. Ailesine, özellikle de kızkardeşine çok düşkündü. Ama şimdi sessizlik ve sıkıntı içinde oturuyordu; bu elf kişiliğine ters bir şeydi. Tek ilgi gösterdiği şey Caramon'un kaçış planı olmuştu. Caramon'a kesin olarak bunu unutmasını, bunun her şeyi mahvedeceğini söylemişti. Açıklaması için sıkıştırıldığında elf sessizleşmiş, "eşitsizliğin dengesizliği" hakkında bir şeyler mırıldanmıştı.

Üçüncü günün şafak vaktinde ejderan ordusu gece boyunca süren uzun yürüyüşten kuvveti kesilerek dinlenecek yer aramaya başlamıştı. Yolarkadaşları uykusuz bir gece daha geçirmişlerdi; serin ve kasvetli bir günden başka bir şey beklemiyorlardı. Fakat kafesler aniden durdu. Bu olağandışı değişiklikten aklı karışan Tanis, başını kaldırıp baktı. Diğer tutsaklar da doğrularak parmaklıklar arasından baktılar. Bir zamanlar beyaz olduğu anlaşılan uzun, eski püskü cüppeler giymiş, sivri uçlu bir şapka takmış yaşlı bir adam duruyordu. Görünüşe göre adam bir ağaçla konuşuyordu.

"Beni duyuyor musun, diyorum" Yaşlı adam yıpranmış bir bastonu meşeye sallıyordu. "Sana çekil, dediğimde bu konuda ciddiydim! Ben o kayada oturmuş" -devrilmiş bir kayayı işaret etti- "doğan güneşin yaşlı kemiklerimi ısıtmasının zevkini çıkartıyordum ki, sen kayanın üzerine gölgeni düşürerek beni üşütme cesareti gösterdin! Hemen şimdi çekil diyorum sana!"

Ağaç bir tepki vermedi. Kıpırdamadı da.

"Senin bu terbiyesizliğine daha fazla tahammül edemeyeceğim!" Yaşlı adam ağacı bastonuyla dövmeye başladı. "Çekil yoksa... yoksa..."

"Birisi şu kaçığı bir kafese tıksın!" diye bağırdı Seçkinamir Toede, midillisini kervanın başından arkaya doğru sürerek.

"Çekin ellerinizi üzerimden!" diye viyakladı yaşlı adam ona doğru koşturan ejderanlara. Onlar bastonu elinden alıncaya kadar ejderanlara güçsüz darbeler indirdi durdu. "Ağacı tutuklayın!" diye ısrar etti. "Güneş ışığına mani oluyor! Asıl saldırı o!"

Ejderanlar yaşlı adamı yolarkadaşlarının kafesine kabaca ittiler. Cüppesinin eteklerine basarak yere düştü.

"İyi misin Yaşlı Kişi?" diye sordu Nehiryeli yaşlı adamı bir sıraya oturturken.

Altınay, Theros'un yanından ayrıldı. "Evet, Yaşlı Kişi," dedi yumuşak bir sesle. "Canın yandı mı? Ben bir ermişim."

"Mishakal!" dedi adam kadının boynundaki tılsıma bakarak. "Ne kadar ilginç. Hayret." Kadına hayret içinde baktı. "Hiç üç yüz yaşında göstermiyorsun! "

Altınay nasıl tepki vereceğini bilemeyerek gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl bildin? Tanıdın mı...? Ben üç yüz yaşında değilim..." Kafası karışmaya başlamıştı.

"Elbette ki değilsin. Çok özür dilerim şekerim." Yaşlı adam kadının elini okşadı. "Herkesin içinde hanımların yaşını açık etmemeli. Affedersin. Bir daha olmaz. Bu bizim minik sırrımız," dedi herkesin işiteceği bir fısıltıyla. Tas ile Tika kıkırdamaya başladı. Yaşlı adam etrafına bakındı. "Durup beni almanız büyük incelik. Qualinost'a giden yol uzundur."

"Qualinost'a gitmiyoruz," dedi Gilthanas sertçe. "Bizler tutukluyuz, Pax Tharkas'taki köle madenlerine gidiyoruz."

"Ya?" yaşlı adam etrafa şöyle bir baktı. "O halde bu yakınlarda, buraya gelecek başka bir grup daha var mıydı? Beklediğimin siz olduğuna yemin edebilirdim."

"Adın nedir Yaşlı Kişi," diye sordu Tika.

"Adım mı?" Yaşlı adam kaşlarını çatarak tereddüt etti. "Fizban mıydı? Evet, öyleydi. Fizban."

"Fizban!" diye tekrarladı Tasslehoff kafes sarsılarak hareket etmeye başlarken. "Bu bir ad değil ki! "

"Değil mi?" diye sordu yaşlı adam dalgın dalgın. "Çok kötü. Ben de tam alışmıştım."

"Bence bu harika bir isim," dedi Tika, Tas'a dik dik bakarak. Kender bir köşeye çekildi, gözleri yaşlı adamın omzundan sallanan torbalardaydı.

Aniden Raistlin öksürmeye başladı ve hepsinin dikkati o tarafa yöneldi. Öksürük nöbetleri gittikçe kötüleşiyordu. Yorulmuştu ve acı çektiği belliydi; ateş içinde cayır cayır yanıyordu. Altınay ona yardım edemiyordu.

Büyücüyü içten içe kavuran her neyse, ermiş kadının bir faydası olmuyordu. Caramon yanına diz çöktü, kardeşinin dudaklarını lekeleyen kanlı tükürüğü sildi.

"İçtiği o şeye ihtiyacı var!" Caramon endişe ile baktı. "Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Eğer adam gibi dinlemeyeceklerse" koca adam kaşlarını çattı - "kafalarını kırarım! Kaç tane olurlarsa olsunlar!"

"Gece için mola verdiğimizde konuşuruz," diye söz verdi Tanis, gerçi Seçkinamir'in cevabını tahmin edebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi yaşlı adam. "müsaade edermisiniz?" Fizban, Raistlin’in yanına oturdu. Elini büyücünün başına koyarak ciddiyetle birkaç söz söyledi. Yakından dinleyen Caramon, "Fistandan..." ve "zamanı değil..." sözlerini duydu. Belli ki bu, Altınay’ın denemiş olduğu gibi bir şifa duası değildi, ama koca adam kardeşinin tepki vermeye başladığını gördü. Gerçi tepkisi biraz hayret vericiydi. Raistlin’in gözleri kırpışarak açıldı. Yaşlı adama korkudan çıldırmış gibi bakarak Fizban’ın bileğini ince narin eliyle kavradı. Bir an için Raistlin yaşlı adamı tanıyormuş gibi göründü, sonra Fizban ellleriyle büyücünün yüzünü siler gibi yaptı. Korku ifadesi silindi; onun yerine aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Hey" diye yüzü aydınlandı Fizban’ın. "Adım -ııı- Fizban." Tasslehoff’a ciddi ciddi baktı, kenderin gülüşüne meydan okuyarak.

"Sen bir... büyücüsün!" diye fısıldadı Raistlin. Öksürüğü geçmişti.

"Şey tabii, sanırım öyleyim."

"Ben bir büyücüyüm!" dedi Raistlin, zorla doğrulup oturarak.

"Yapma ya!" Fizban çok eğlenmişe benziyordu. "Küçük bir dünya şu Krynn. Sana birkaç büyü öğreteyim. Bir... ateş topu büyüm var... dur bakayım, nasıldı o?"

Kervan güneşin doğuşuyla duruncaya kadar yaşlı adam söylenip durdu.

- 4 -

Kurtuluş!

Fızban'ın büyüsü.

Raistlin'in sıkıntısı bedenseldi, Sturm'ünki ruhsal; ama belki de yolarkadaşlarının bu dört günlük tutuklulukları sırasında en çok acı çeken Tasslehoff olmuştu.

Bir kendere uygulanabilecek en acımasız işkence, onu hapse tıkmaktır. Tabii aynı zamanda, herhangi bir cinse uygulanabilecek en acımasız işkencenin de onu bir kenderle birlikte hapsetmek olduğu düşüncesi de oldukça yaygındır. Tasslehoff un üç gün boyunca bitmek tükenmek bilmeyen çenesinden, kaba eşek şakalarından sonra yolarkadaşları seve seve kenderi verip karşılığında işkence aletinde gerilerek huzurlu bir saat geçirmeye bile razı bir duruma gelmişlerdi - en azından Flint öyle diyordu. Sonunda Altınay bile sinirlerine hakim olamayarak neredeyse ona tokat atacak duruma gelmişti ki Tanis, Tasslehoffu arabanın arkasına yolladı. Bacaklarını kenardan aşağıya sallayarak yüzünü demir parmaklıklara yaslayan kendere ıstıraptan ölecekmiş gibi geliyordu. Bütün yaşamı boyunca hiç böyle sıkılmamıştı.

Fizban'ın bulunmasıyla işler biraz ilginç olmaya başlamıştı ama Tanis, yaşlı adamın torbalarını geri vermesi için Tas'ı zorlayınca işin eğlencesi azalmaya başlamıştı. Ve böylece, ümitsizlik noktasına kadar gelen Tasslehoff, vakit geçirecek başka bir şeylere takılmaya başlamıştı.

Lağım cücesi Sestun.

Yolarkadaşları genelde Sestun'a hem gülüp hem acıyorlardı. Lağım cücesi Toede'nin sürekli aşağıladığı, kötü kullandığı şamaroğlanıydı. Bütün gece

boyunca Seçkinamir'in ayak işlerine koşuyor, kervanın başındaki Toede'den gerideki hobgoblin komutanına mesaj taşıyor, erzak arabasından Seçkinamir'e yiyecek taşıyor, Seçkinamir'in midillisini doyurarak suluyor ve Seçkinamir'in icat ettiği bütün pis işleri yerine getiriyordu. Toede onu günde en azından üç kez yere yapıştırıyor, ejderanlar ona eziyet ediyor, hobgoblinler yiyeceklerini aşırıyordu. Hatta geyikler bile yanlarından geçerken ona bir çifte atıyorlardı. Lağım cücesi tüm bunlara o kadar ciddi bir küstahlıkla tahammül ediyordu ki yolarkadaşlarının sempatisini kazanmıştı.

İşi olmadığı zamanlar Sestun yolarkadaşlarının yanında durmaya başlamıştı. Pax Tharkas'tan haber almaya can atan Tanis ona yurdunu ve nasıl oldu da Seçkinamir'in hizmetine girdiğini sordu. Hikâyesini anlatmak Sestun'ın bir gününü aldı; hikayenin ortasından başlayıp, cumburlop başına daldığı için yolarkadaşları bir gün boyunca da bu söylenenleri bir araya getirmekle geçirdi.

Yavaş yavaş ortaya çıkan pek de bir şeye yaramamıştı. Hükümdar Verminaard ile ejderanları, bölüklerinin çelik silahları için ihtiyaç duydukları demir madenlerini ellerine geçirdiklerinde Sestun büyük bir lağım cücesi grubuyla birlikte Pax Tharkas'ın civarındaki dağlarda yaşıyormuş.

"Büyük yangın... bütün gün, bütün gece. Kötü koku." Sestun burnunu kırıştırmıştı. "Kayaları döv. Bütün gün, bütün gece. Ben mutfakta iyi iş bul" -yüzü bir an için aydınlanmıştı- "sıcak çorba yap. Çok sıcak." Yüzü asıldı. "Çorbayı dök. Sıcak çorba zırları hemen ısıtıyor. Hükümdar Verminaard sırt üstü uyu bir hafta." İçini çekti. "Ben Seçkinamir ile git. Ben iste."

"Belki de madenleri kapatabiliriz," diye önerdi Caramon.

"Fena fikir değil," diye düşündü Tanis yüksek sesle. "Hükümdar Verminaard'ın madenleri koruyan kaç ejderanı var?"

"İki!" dedi Sestun, on pis parmağını kaldırarak.

Tanis içini çekti, bunu daha önce de duydukları zamanı hatırlayarak.

Sestun ona ümitle baktı. "Sadece iki tane de ejderha var."

"İki ejderha mı!" dedi Tanis inanmayarak.

"İkiden fazla yok."

Caramon homurdanarak yerine oturdu. Savaşçı Xak Tsaroth'tan bu yana ejderhalarla dövüşmeyi ciddiye almaya başlamıştı. Sturm ile birlikte şövalyenin bildiği tek ejderha dövüşçüsü Huma hakkındaki bütün öyküleri gözden geçirmişlerdi. Ne yazık ki hiç kimse Huma'nın efsanelerini o güne kadar ciddiye almamıştı (bu konuda alaya alınan Solamniya Şövalyeleri hariç); bu yüzden de Huma'nın öykülerinin birçoğu zamanla değişmiş ya da unutulmuştu.

"Bir şövalye, hem güçlü, hem hakikatli, aşağı çağıran tanrıların kendilerini ve kudretli Ejderhamızrağı'nı döven," diye mırıldandı Caramon hapishanelerinin saman kaplı zeminine yatmış uyuyan Sturm'e bakarak.

"Ejderhamızrağı mı?" diye mırıldandı Fizban horlayarak uyanıp. "Ejderhamızrağı mı? Kim Ejderhamızrağı hakkında konuştu?"

"Kardeşim," diye fısıldadı Raistlin acı acı gülümseyerek. "İlahiden alıntı yapıyor. Belli ki şövalyeyle birlikte hatırlarına gelen çocuk masallarına merak saldılar."

"Güzel bir öyküdür Huma ve Ejderhamızrağı," dedi yaşlı adam sakallarını sıvazlayarak.

"Masal canım alt tarafı." Caramon esneyerek göğsünü kaşıdı. "Kim bunun veya Ejderhamızrağı'nın ve hatta Huma'nın bile hakikat olduğunu bilebilir'?"

"Ejderhaların hakikat olduğunu biliyoruz," diye mırıldandı Raistlin.

"Huma da hakikatti," dedi Fizban yavaşça. "Ejderhamızrağı da." Yaşlı adamın yüzü hüzünlendi.

"Öyle miydi?" Caramon doğrulup oturdu. "Tarif edebilir misin?"

"Elbette!" diye burun büktü Fizban tepeden bakarak.

Artık hepsi dinliyordu. Aslında Fizban'ın hikayelerini dinleyenler yüzünden biraz canı sıkılmıştı.

"Bu... şeye benzeyen bir silahtı - yok yok değildi. Aslında bu silah - yok, öyle de değildi. Daha çok neye benziyordu biliyor musunuz... hani aynı şey gibi... daha doğrusu bir - mızrak, evet tamam! Bir mızraktı!" Ciddi ciddi başını salladı. "Ve ejderhalara karşı da çok etkiliydi."

"Ben biraz kestireceğim," diye homurdandı Caramon.

Tanis gülümseyerek başını salladı. Parmaklıklara dayanarak yorgun argın gözlerini kapadı. Kısa bir süre sonra Raistlin ile Tasslehoff hariç herkes düzensiz bir uykuya dalmıştı. Gözünde bir damla uyku olmayan ve canı çok sıkılan kender ümitle Raistlin'e baktı. Bazen, eğer Raistlin'in keyfi yerindeyse, eskinin büyü kullanıcılarıyla ilgili hikayeler anlatırdı. Fakat kırmızı cüppesine sarınmış büyücü merakla Fizban'ı izliyordu. Yaşlı adam bir sıranın üzerinde oturmuş hafifçe horluyor, araba yolda sarsıldıkça onun da başı yukarı aşağıya oynuyordu. Raistlin'in altın gözleri, sanki aklına huzursuz edici yeni bir düşünce gelmiş gibi pırıltılı birer çizik halini alıncaya kadar kısıldı. Bir süre sonra kukuletasını başına çekerek arkasına dayandı ve yüzü gölgeler arasında yitip gitti.

Tasslehoff içini çekti. Sonra, etrafına bakınarak kafesin yakınında yürüyen Sestun'ı gördü. Kenderin yüzü aydınlandı. Burada, hikayelerini dinleyecek kadirşinas biri vardı işte.

Onu yakına çağıran Tasslehoff en çok sevdiği hikayelerden birini anlatmaya başladı. İki ay battı. Tutuklular uyudu. Hobgoblinler arkalarından geliyordu, yarı uykulu; bir an önce kamp kurmaktan söz ediyorlardı. Seçkinamir Toede midillisini önden sürüyordu, ödülünü hayal ederek. Seçkinamir'in gerisinde ejderanlar kendi kaba dillerinde mırıldanıyor, bakmadığı zamanlarda Toede'ye meşum bakışlar fırlatıyorlardı.

Tasslehoff kafesin kenarından bacaklarını aşağıya sallayarak oturup Sestun ile konuşmaya başladı. Kender, Gilthanas'ın uyuyor numarası yaptığını fark etti. Tas, kimsenin bakmadığını tahmin ettiği zamanlarda elfin gözlerinin

açılarak etrafı kolaçan ettiğini anladı. Bu Tas'ı son derece şaşırttı. Sanki Gilthanas bir şeyleri gözlüyor veya bir şeyler bekliyordu. Kender hikayesini şaşırdı.

"Ve böylece ...ııı... torbamdan bir taş aldığım gibi attım ve -küt- büyücünün tam kafasından vurdum," diye hikayeyi bağlamaya başladı Tas çabuk çabuk. "İblis büyücüyü ayağından çekerek onu Cehennemin derinliklerine sürükledi."

"Ama iblis önce sana teşekkür et," diye söze karıştı Tas'ın bu öyküsünü -farklı şekillerde- daha önce iki kez dinlemiş olan Sestun. "Sen unuttun."

"Öyle mi?" diye sordu Tas, bir gözü Gilthanas üzerinde. "Şey evet, iblis bana teşekkür etti ve vermiş olduğu yüzüğü geri aldı. Eğer karanlık olmasaydı, yüzüğün parmağımı yakan izini görebilirdin."

"Güneş çıkıyor. Birazdan sabah. O zaman görürüm," dedi lağım cücesi şevkle. Etraf hala karanlıktı ama doğudaki soluk ışık yakında güneşin, yolculuklarının dördüncü gününe doğacağını belirtiyordu.

Aniden Tas ormanda öten bir kuş sesi duydu. Birkaç kuş da ona cevap verdi. Ne tuhaf sesli kuşlar diye düşündü Tas. Daha önce hiç bunlardan duymamıştım. Ama daha önce hiç bu kadar güneye gelmemişti. Nerede olduklarını haritalarının birinden biliyordu. Aköfke Nehri üzerindeki tek köprüden geçmişler, kenderin haritalarında ünlü Thadarkan demir madenlerinin yanında işaretlenmiş olan güneydeki Pax Tharkas'a doğru ilerliyorlardı. Arazi yükselmeye, batı taraflarında da sık toz ağacı ormanları belirmeye başlamıştı. Ejderanlar ile hobgoblinler ormanı gözleyip duruyorlardı; adımları da sıklaşmıştı. Bu ormanların içinde kadim elf yurdu Qualinesti gizliydi.

Bir kuş daha öttü, bu kez çok daha yakından. Aynı kuş tam arkasından cevap verince Tasslehoffun ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kender döndüğünde Gilthanas'ı ayakta gördü; parmakları ağzındaydı, tüyler ürperten bir ıslık havayı yarıyordu.

"Tanis!" diye bağırdı Tas ama yarımelf uyanmıştı zaten. Arabadaki herkes gibi.

Fizban doğrularak esnedi ve etrafına bakındı. "A, iyi," dedi kibarca, "elfler burada."

"Ne elfleri... nerede?" Tanis doğruldu.

Aniden bir bıldırcın sürüsü havalanırmış gibi bir vızıltı sesi duyuldu. Önlerindeki erzak arabasından bir çatırtı sesi işitildi; artık sürücüsüz kalan araba bir tekerlek izine doğru yan yatarak devrildi. Kafesli arabayı kullanan sürücü tüm gücüyle dizginlere asıldı ve enkaz halindeki erzak arabasına çarpmadan arabayı durdurdu. Kafes, tehlikeli bir biçimde yan yatarak tutsakların darmadağın olmasına neden oldu. Sürücü geyiği yeniden harekete geçirerek onları enkazın etrafından dolandırdı.

Sürücü aniden bir çığlık atarak boynunu tuttu; yolarkadaşları belli belirsiz aydınlanmış sabah göğüne karşı sürücünün boynunda tüylü bir ok sapı durduğunu gördüler. Sürcünün bedeni oturduğu yerden devrildi. Diğer muhafız elinde kılıcı ayaklandıktan sonra o da göğsünde bir okla ileri devrildi. Dizginlerin gevşediğini hisseden geyik, sonunda kafes duruncaya kadar yavaşladı. Etrafta oklar ıslık çalarken kervanın her yanından haykırışlar ve çığlıklar yükseliyordu.

Yolarkadaşları, yüzü koyun yere kapaklandılar oklardan korunmak için.

"Nedir bu? Neler oluyor?" diye sordu Tanis, Gilthanas'a.

Fakat ona kulak asmayan elf ormanın içine alacakaranlığa doğru baktı. "Porthios!" diye seslendi.

"Tanis neler oluyor?" Sturm doğrularak dört gün zarfında ilk sözlerini sarf etti.

"Porthios, Gilthanas'ın ağabeyidir. Galiba bu bir kurtarma operasyonu," dedi Tanis. Bir ok vızlayarak geldi, şövalyeyi teğet geçerek arabanın tahta kısmına saplandı.

"Ölecek olursak buna pek kurtuluş denemez herhalde!" Sturm kendini yere bıraktı. "Ben elflerin mükemmel birer nişancı olduklarını zannederdim!"

"Yere yapışın," diye emretti Gilthanas. "Oklar kaçışımız için bir araç. Bu vur-kaç saldırısı. Halkım büyük bir kuvvete doğrudan saldıracak güçte değil. Ormana doğru kaçmaya hazır olmalıyız."

"Peki kafeslerden nasıl çıkacağız?" diye sordu Sturm.

"Her şeyi sizin için biz yapamayız!" diye cevap verdi Gilthanas soğuk bir edayla. "Büyü kullanıcıları var..."

"Büyü araçlarım olmazsa ben çahşamam!'"diye tısladı Raistlin bir sıranın altından. "Eğil, Yaşlı Kişi," dedi başını dikmiş etrafa ilgiyle bakınan Fizban'a.

"Belki ben yardım edebilirim," dedi yaşlı büyücü gözleri parlayarak. "Şimdi durun bir düşüneyim..."

"Cehennem adına, neler oluyor?" diye gürledi bir ses karanlığın içinden. Seçkinamir Toede, midillisiyle dört nala belirdi. "Neden durduk?"

"Saldırıya uğradık!" diye bağırdı Sestun, saklandığı kafesin altından emekleyerek çıkarken.

"Saldırı mı? Blyxtshok! Bu arabayı haraket ettirin!" diye bağırdı Toede. Seçkinamir'in eyerine bir ok saplandı. Toede'nin kırmızı gözleri fal taşı gibi açılarak ormana doğru korkuyla baktı. "Saldırıya uğradık! Elfler! Tutsakları kurtarmaya çalışıyorlar!"

"Sürücü ile muhafız ölü!" diye bağırdı Sestun, başka bir ok tam burnunun dibinden geçerken kendini iyice arabaya yapıştırmıştı. "Ben ne yapsın?"

Bir ok da Toede'nin başının üzerinden geçti. Eğilerek, düşmemek için midillisinin boynuna sarıldı. "Başka bir sürücü bulurum," dedi aceleyle. "Sen burada kal. Canın pahasına tutsaklara göz kulak ol! Eğer kaçarlarsa seni sorumlu tutarım."

Seçkinamir midillisini mahmuzlayınca kızgınlıktan delirmiş hayvan ileri doğru fırladı. "Muhafızlarım! Hobgoblinler! Bana!" diye bağırdı Seçkinamir midillisini sıranın arkasına doğru dört nala sürerken. Bağırtıları

yankılandı. "Yüzlerce elf! Etrafımız sarıldı. Kuzey'e saldırın! Bunu Hükümdar Verminaard'a bildirmem gerek." Toede ejderan komutanını görünce dizginlere asıldı. "Siz ejderanlar, tutsaklara dikkat edin!" Hala bağırarak bineğini mahmuzladı ve yüz hobgoblin, yürekli liderlerinin ardında dört nala savaş alanını terk etti. Kısa bir süre sonra tamamen gözden kaybolmuşlardı bile.

"Evet, böylece hobgoblinler halloldu," dedi Sturm, yüzü tebessümle gevşeyerek. "Artık düşünmek zorunda olduğumuz elli kadar ejderan kaldı. Bu arada, orada yüz kadar elf yoktur, değil mi?"

Gilthanas başını hayır anlamında salladı. "Daha çok yirmi kadar var."

Yere yapışmış yatan Tika dikkatle başını kaldırarak güneye doğru baktı. Soluk sabah ışığında, elf okçular onların saflarına doğru ilerledikçe saklanmak için yolun her iki yanına sıçrayan ejderanların bir mil kadar ilerideki iri suretlerini seçebiliyordu. Tanis'in koluna dokunarak işaret etti.

"Bu kafesten kurtulmamız gerek," dedi Tanis arkasına bakarak. "Seçkinamir gittiğinden ejderanlar bizi Pax Tharkas'a götürme zahmetine katlanmayabilir. Bizi buracıkta kafesler içinde katlederler. Caramon?"

"Bir deneyeyim," diye gürledi savaşçı. Ayağa kalkarak kafesin parmaklıklarını koca eliyle kavradı. Gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı ve parmaklıkları ayırmaya çalıştı. Yüzü kızardı, kollarındaki kaslar kabardı, ellerinin eklem yerleri beyazlaştı. Faydasızdı. Soluksuz kalan Caramon yere serildi.

"Sestun!" diye bağırdı Tasslehoff. "Baltan! Kilidi kır!"

Lağım cücesinin gözleri açıldı. Önce yolarkadaşlarına, sonra Seçkinamir'in tuttuğu yola baktı. Yüzü kararsızlıkla çarpıldı.

"Sestun..." diye başladı Tasslehoff. Kenderi bir ok sıyırıp geçti. Arkadaki ejderanlar ilerlemeye başlamışlar, kafeslere ok atıyorlardı. Tas kendini yere yapıştırdı. "Sestun," diye başladı yine, "eğer bizim serbest kalmamıza yardım edersen sen de bizimle gelebilirsin!"

Keskin bir kararlılık ifadesi Sestun'ın yüz hatlarını sertleştirdi. Arkasına bağlamış olduğu baltasına uzandı. Sestun sırtının tam ortasında duran baltasını el yordamıyla ararken yolarkadaşları tırnaklarını kemirerek onu izlediler. Sonunda ellerinden biri baltasının sapına denk geldi ve baltayı çekip çıkarttı. Baltanın keskin ağzı şafağın kurşuni ışığında pırıldadı.

Flint bunu görerek homurdandı. "Balta benden yaşlı! Afetten kalma olsa gerek! Kilit bir yana, bir kenderin beynini bile çıkartamaz büyük bir ihtimalle!"

"Sus!" diye emretti Tanis, gerçi lağım cücesinin silahı karşısında kendi ümitleri de yıkılmıştı. Bu bir savaş batlası değil, sadece küçük, yıpranmış paslı bir odun baltasıydı; belli ki lağım cücesi bunun bir silah olduğunu düşünerek bir yerlerden almıştı. Sestun baltayı dizlerinin arasına kıstırarak ellerine tükürdü.

Oklar kafesin parmaklıkları arasında takırdayıp duruyordu. Biri Caramon'un kalkanına saplandı. Başka bir tanesi Tika'nın kolunu sıyırıp geçerek bluzunu kafesin kenarına tutturdu. Tika o güne kadar hayatında bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu -ejderhalar Solace'a saldırdıklarında bile bu kadar korkmamıştı. İçinden çığlık atmak gelmiş, Caramon'un sarılmasını istemişti. Fakat Caramon kıpırdamaya cesaret edecek durumda değildi.

Tika'nın gözüne Altınay çarptı; kendi bedenini yaralı Theros'a siper ediyordu; yüzü solgun ama sakindi. Tika dudaklarını sıkarak derin bir nefes aldı. Kolundaki yakıcı acıyı yok sayarak oku gaddarca tahtadan çıkarıp yere fırlattı. Güneye doğru bakınca, ani saldırı ve Toede'nin ortadan kayboluşuyla anlık bir karışıklık yaşayan ejderanların yeniden toparlandıklarını, ayaklanıp kafeslere doğru koşmaya başladıklarını gördü. Okları havayı dolduruyordu. Göğüs kalkanları, koşarken dişleri arasına kıstırdıkları uzun kılıçlarının parlak çeliği gibi sabahın soluk gri ışığında parlıyordu.

"Ejderanlar sıkıştırıyor," diye haber verdi Tanis, elinden geldiğince sesini titretmemeye çalışıyordu.

"Çabuk ol Sestun!" diye bağırdı Tanis.

Lağım cücesi baltayı kavrayarak bütün gücüyle savurdu, kilidi ıskaladı ve neredeyse elindeki baltanın uçup gitmesine neden olacak şekilde demir parmaklıklara indirdi. Özür dilercesine omuzlarını silktikten sonra bir kez daha savurdu. Bu kez kilide vurdu.

"Bükemedi bile," diye rapor etti Sturm.

"Tanis," diye titredi sesi Tika'nın, işaret ederken. Birkaç ejderan onlardan üç metre kadar ileriye gelmiş, birkaç elf okçu tarafından vurulmuştu, ama kurtuluş ümitleri yine de neredeyse yok gibiydi.

Sestun kilide bir kere daha vurdu.

"Çentti," dedi Sturm çileden çıkarak. "Bu gidişle üç gün içinde kafesten çıkarız! O elfler ne yapıyorlar zaten öyle? Neden gizleneceklerine adam gibi saldırmıyorlar!"

"Bu büyüklükte bir güce saldıracak adamımız yok! " diye cevap verdi şövalyenin yanına emekleyen Gilthanas hiddetle. "Mümkün olduğunda yanımıza gelecekler! Biz sıranın başındayız. Bak, diğerleri kaçıyor."

Elf arkalarındaki iki arabayı işaret etti. Elfler kilitleri kırmışlar, hızla ormana kaçan tutsakları ağaçların arasından fırlattıkları ölümcül oklarla koruyorlardı. Fakat tutsaklar emniyette olunca elfler yeniden ağaçların arasına çekiliyordu.

Ejderanların onların peşinden elf ormanına girmeye hiç niyetleri yoktu. Onların gözleri son tutsak kafesindeydi; tutsakların eşyalarını taşıyan arabada. Yolarkadaşları ejderan komutanlarının bağırışlarını duyabiliyordu. Anlamları açıktı: "Tutsakları öldürün. Ganimeti bölüşün."

Herkes ejderanların onlara, elflerden daha önce varabileceğini açık açık görüyordu. Tanis sıkıntı içinde küfretti. Her şey boşuna görünüyordu. Yanında bir kıpırtı fark etti. Yaşlı büyücü Fizban ayağa kalkıyordu.

"Yo, Yaşlı Kişi!" Raistlin, Fizban'ın eteklerine asıldı. "Saklan!"

Havadan vızıldayarak gelen bir ok yaşlı adamın eğrilmiş ve yıpranmış şapkasına saplandı. Kendi kendine söylenen Fizban fark etmemiş gibiydi, gri ışıkta mükemmel bir nişan tahtası olmuştu. Ejderanların okları etrafında yaban arıları gibi vızıldıyor, ama sanki pek bir etkisi olmuyordu; gerçi tam elini bir torbanın içine soktuğunda torbaya bir ok isabet edince biraz canı sıkılır gibi olmuştu.

"Ne büyüsü yapıyor?" diye sordu Tanis, Raistlin'e. "Anlayabiliyor musun?"

Genç büyücü dikkatle dinledi, kaşlarını çattı. Aniden Raistlin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "HAYIR!" diye ciyakladı, yaşlı büyücünün konsantrasyonunu bozmak için cübbesini çekiştirerek. Ama çok geç kalmıştı. Fizban son sözü söyleyerek kafesin arka kapısının kilidini işaret etti.

"Yere yatın!" Raistlin kendini bir sıranın altına attı. Yaşlı büyücünün kafes kapısını -ve kapının diğer tarafında durduğu için kendisini- işaret ettiğini gören Sestun yüzü koyun yere yattı. Kafes kapısına ulaşan, silahlarından salyaları akan üç ejderan kayarak durdu ve tedirginlikle kafese baktı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Tanis.

"Ateştopu!" dedi Raistlin nefesi kesilerek ve tam o anda yaşlı büyücünün parmak uçlarından fırlayan kavuniçi-sarı renkli devasa bir top infilak ederek kafesin kapısına çarptı. Alevler bütün etrafına dalgalar halinde yayılıp çıtırdarken Tanis ellerini yüzüne kapattı. Bir sıcaklık dalgası ciğerlerini kurutarak üzerini yaladı geçti. Ejderanların acı içinde çığlıklar attığını duydu ve burnuna yanmış sürüngen kokusu geldi. Sonra duman boğazına doldu.

"Yer tutuştu!" diye bağırdı Caramon.

Tanis gözlerini açıp sendeleyerek ayağa kalktı. Yaşlı büyücünün bedenini de aynı ejderanlarınki gibi bir yığın kül halinde görmeyi umuyordu. Fakat Fizban durmuş kapıya bakıyor, tütsülenmiş sakalını kederle sıvazlıyordu. Kapı hala kapalıydı.

"Bunun işe yaramış olması gerekirdi," dedi.

"Kilitten ne haber?" diye seslendi Tanis, duman arasından görebilmeye çalışarak. Hücre kapısının demir parmaklıkları daha şimdiden kor halindeydi.

"Kımıldamadı bile!" diye bağırdı Sturm. Tekmeleyerek açmak için kapıya yaklaşmaya çalıştı, ama parmaklıklardan yayılan ısı bunu imkansız kılıyordu. "Kilit kırılabilecek kadar ısınmış olabilir!" Duman içinde öksürdü.

"Sestun!" Tasslehoffın tiz sesi alevlerin çatırtısı arasından yükseldi. "Bir daha dene! Çabuk!"

Lağım cücesi sendeleyerek ayağa kalktı, baltasını savurdu, ıskaladı, bir daha savurdu ve kilide vurdu. Haddinden fazla ısınmış metal parçalanınca kafesin kapısı sonuna kadar açıldı.

"Tanis, bize yardım et!" diye bağırdı Altınay, Nehiryeli ile birlikte yaralı Theros'u tütmekte olan otların üzerinden kaldırmaya çalışırken.

"Sturm, diğerlerini!" diye bağırdı Tanis, sonra duman içinde öksürmeye başladı. Diğerleri aşağıya atlarken o arabanın önüne doğru sendeledi; Sturm, hala üzgün üzgün kapıya doğru bakmakta olan Fizban'ı tuttu.

"Haydi Yaşlı Kişi!" diye seslendi; Fizban'ın kolunu yakalarken kibar hareketleri, kaba sözlerini yalancı çıkartır gibiydi. Caramon, Raistlin ve Tika, alevler içindeki enkazdan atlayan Fizban'ı yakaladı. Tanis ile Nehiryeli, Theros'u omuzlarından kaldırarak sürükleyerek çıkarttılar; Altınay tökezlenerek onları izledi. Tam tavan çökerken Sturm ile birlikte arabadan aşağıya atladılar.

"Caramon! Silahlarımızı erzak arabasından getir!" diye bağırdı Tanis. "Onunla git Sturm. Flint, Tasslehoff, eşyaları alın. Raistlin..."

"Ben kendi torbamı kendim alırım," dedi büyücü, dumanda boğularak. "Ve asamı. Onlara başka kimse dokunamaz."

"Tamam," dedi Tanis, çabucak düşünerek. "Gilthanas..."

"Ben senin emirler vereceğin biri değilim Tanthalas," diye kestirip attı elf ve arkasına bakmadan ormana doğru koşmaya başladı.

Tanis daha bir cevap veremeden Sturm ile Caramon koşarak geri gelmişti. Caramon'un el eklemleri yarılmış, kanıyordu. Erzak arabasını yağmalayan iki ejderan vardı.

"Harekete geçin!" diye bağırdı Sturm. "Dahası geliyor! Elf arkadaşın nerede?" diye sordu Tanis'e kuşkuyla.

"Önden ormana daldı," dedi Tanis. "Unutma, o ve halkı hayatımızı kurtardı."

"Öyle mi yaptılar?" dedi Sturm gözleri kısılarak. "Ejderhayı saymazsak, bana en çok ölüme yaklaştığımız zaman elflerlee yaşlı adam arasında kaldığımız zamanmış gibi geldi!"

Tam o anda altı ejderan dumanın içinden fırlayarak savaşçıları görünce zor durdu.

"Ormana kaçın!" diye bağırdı Tanis, Nehiryeli'nin Theros'u taşımasına yardım etmek için eğilirken. Caramon ve Sturm yan yana durmuş geri çekilişlerinde onları korurken, demirciyi emniyetli bir yere taşıdılar, ikisi de hemen, yüzyüze oldukları yaratıkların daha önce dövüştükleri ejderanlardan farklı olduğunu fark etti. Zırhları ve renkleri değişikti; yay ve uzun kılıç taşıyorlardı; kılıçlarından korkunç bir şey damlıyordu. Her iki adam da asite dönüşen veya öldükten sonra kemikleri infilak eden ejderanlarla ilgili öyküleri hatırlayıverdi.

Caramon ileri doğru saldırdı, çıldırmış bir hayvan gibi bağırıyor, kılıcını savrularak yaylar çiziyordu. İki ejderan, daha neyin saldırdığını bile anlayamadan düştü. Sturm diğer dört tanesini kılıcı ile selamladı ve kılıcını geri savururken bir tanesinin başını uçurdu. Diğerlerine doğru atıldı ama onlar durup onun vuruş alanından geriye çekildiler ve sırıtmaya başladılar; belli ki bir şeyler bekliyorlardı.

Sturm ile Caramon huzursuzca etrafa bakındı, neler olduğunu merak ediyorlardı. Sonra anladılar. Öldürülmüş ejderanların bedenleri yola doğru

erimeye başladı. Etleri, tavadaki içyağı gibi eriyor ve fokurduyordu. Üzerlerinde sarımsı bir buğu oluşmuş, tüten arabanın incelmeye başlayan dumanına karışıyordu. Her iki adam da sarı buğu etraflarını alırken öğürmeye başladı. Başları dönmeye başlayınca zehirlendiklerini anladılar.

"Haydi! Geri dönün!" diye seslendi Tanis ormandan.

Kasırga gibi kafesin etrafına yayılan, hiddet içinde acı çığlıklar atan kırk-elli kişilik bir ejderan kuvvetinin yağmur gibi yağan okları arasında tökezleyerek geri döndü. Ejderanlar peşlerine takıldı ama ormandan açık seçik bir ses duyulunca durdular: *"Hai! Ulsain!"* başlarında Gilthanas, on elf ormandan dışarı fırlamışlardı.

"Quen talaş uvenelei!" diye bağırdı Gilthanas. Caramon ile Sturm sendeleyerek onun yanından geçtiler; elfler onların geri çekilişlerini koruyordu sonra elfler geri kaldı.

"Beni izleyin," dedi Gilthanas yolarkadaşlarına, Yüksek Ortak Dil'e dönerek. Gilthanas'tan gelen bir işaretle, dört elf savaşçı

Theros'u kaldırıp ormana doğru taşıdılar.

Tanis dönüp kafese baktı. Ejderanlar durmuşlar ormanı korkuyla gözlüyordu.

"Çabuk olun!" diye acele ettirdi Gilthanas. "Adamlarım sizi koruyacak."

Ormandan, yaklaşan ejderanları tahrik eden, onları ok menziline çekmeye çalışan elf sesleri yükseldi. Yolarkadaşları tereddüt ederek birbirlerine baktılar.

"Ben Elformanı'na girmek istemiyorum," dedi Nehiryeli kabaca.

"Bunda bir şey yok," dedi Tanis elini Nehiryeli'nin koluna koyarak. "Ben sana söz veriyorum." Nehiryeli bir an için ona baktı, sonra yanında yürüyen diğer arkadaşlarıyla ormana daldı. En son girenler Fizban'a yardım eden Caramon ile Raislin olmuştu. Yaşlı adam, artık bir kül ve eğri büğrü demir yığınından başka bir şeyi kalmayan arabaya baktı.

"Nefis bir büyüydü. Teşekkür eden bir tanrının kulu oldu mu?" diye sordu dalgın, dalgın.

*****

Elfler onları hızla doğanın içinden götürdüler. Eğer onlar rehberlik yapmıyor olsalardı grup çoktan kaybolmuş olurdu. Arkalarında savaş sesleri hızını kaybetti.

"Ejderanlar artık bizi ormanda izlemeyeceklerini anladılar," dedi Gilthanas acımasız bir gülüşle. Silahlı elf savaşçılarının ağaçların yaprakları arasına gizlenmiş olduklarını gören Tanis izlenecekleri konusunda pek endişe duymadı. Kısa bir süre sonra da bütün dövüş sesleri kayboldu.

Yeri kalın bir ölü yaprak örtüsü kaplamıştı. Sabahın erken saatlerinin serin rüzgarıyla çıplak ağaçların dalları gıcırdıyordu. Günlerce kafesin içinde her yanları tutularak yaptıkları yolculuktan sonra yolarkadaşları yavaş yavaş, tutuk tutuk ilerliyordu ama kanlarını ısıtan hareketten dolayı da memnun olmuşlardı. Sabah güneşi ormanı soluk bir ışıkla aydınlatırken Gilthanas, onları ağaçlar arasında geniş bir açıklık alana çıkarttı.

Burası serbest kalmış tutsaklarla doluydu. Tasslehoff ümitle grubu inceledi, sonra üzgün üzgün başını salladı.

"Acaba Sestun'a ne oldu?" dedi Tanis'e. "Kaçarken görmüştüm sanki.

"Endişelenme." Yarımelf, Tas'ın omuzunu okşadı. "O kendini kurtarır. Elfler lağım cücelerine bayılmasalar da onu öldürmezler."

Tasslehoff başını salladı. Onu endişelendiren elfler değildi.

Ağaçlar arasındaki açıklığa giren yolarkadaşları, normalden çok uzun boylu ve yapılı bir elfin bir grup mülteciyle konuştuğunu gördü. Sesi soğuk, davranışları ciddi ve sertti.

"Artık özgürsünüz, istediğiniz yere gidebilirsiniz, tabii artık bu ülkede özgürlük diye bir şey varsa. Pax Tharkas'ın güneyindeki toprakların Ejderha Yüceefendisi'nin denetimi altında olmadığına dair dedikodular duyduk. O

yüzden güneye doğru gitmenizi tavsiye ederim. Bugün gidebildiğiniz kadar hızlı gidin. Yolculuğunuz için gerekli erzak ve gereci tedarik ettik, elimizden geldiğince. Sizin için daha fazla bir şey yapamayız."

Ani özgürlükleriyle aptallaşan Solace'lı mülteciler etraflarına boş ve çaresiz bir halde bakınıyordu. Bunlar Solace civarındaki çiftçilerdi; evleri yanarken veya ürünleri Ejderha Yüceefendisi'nin orduları için yağmalanırken seyretmek zorunda kalmışlardı. Çoğu en fazla Solace'tan Liman'a kadar gitmişlerdi. Ejderhalar ve elfler efsanelerden fırlama yaratıklardı. Şimdi çocuk masalları canlanıvermişti.

Altınay'ın berrak mavi gözleri pırıldadı. Onların neler hissettiğini biliyordu. "Nasıl bu kadar zalim olabilirsiniz?" diye bağırdı uzun boylu elfe şiddetle. "Şu insanlara bir bak. Hayatları boyunca Solace'tan ayrılmamışlardı ve sen onlara büyük bir soğukkanlılıkla düşmanla dolu topraklardan geçip gitmelerini söylüyorsun...

"Ne yapmamı isterdin insan?" diye kesti sözünü elf. "Onları güneye kendim mi götüreyim? Onları kurtarmış olmamız yeter de artar bile. Halkımın kendi sorunları var. însanlarınkiyle ilgilenemem." Gözlerini mülteci grubuna çevirdi. "Sizi uyarıyorum. Zaman boşa geçiyor. Hemen yola koyulun!"

Altınay destek ararcasına Tanis'e döndü, ama yüzü gölgelenmiş ve kararmış Tanis sadece başını sallamakla yetindi.

Elflere bezgin bir ifadeyle bakan adamlardan biri, vahşi doğa içinden güneye doğru ilerleyen yol üzerinden düşe kalka gitmeye başladı. Diğer adamlar kaba silahlarını omuzladı, kadınlar çocuklarını kaptılar ve aileler ilerlemeye başladı.

Altınay elfle yüzleşmek için iri adımlarla ilerledi. "Neden bu kadar az umursuyorsun...?"

"İnsanları mı?" Elf ona soğuk bir edayla baktı.

"Afet'e sebep verenler insanlar olmuşlardı. Tanrıları arayan onlardı; Huma'ya alçakgönüllülükle bahşedilen gücü arıyorlardı kibirle. Tanrıların yüzlerini bizden çevirmelerine neden olan insanlar olmuştu..."

"Öyle olmadı!" diye bağırdı Altınay. "Tanrılar aramızda!"

Porthios'un gözleri hiddetle alevlendi. Tam arkasını dönecekti ki Gilthanas ağabeyine doğru bir adım attı ve onunla elf dilinde hızlı hızlı konuştu.

"Ne diyorlar?" diye sordu Nehiryeli, Tanis'e kuşkulu kuşkulu.

"Gilthanas, Altınay'ın Theros'u nasıl iyileştirdiğini anlatıyor," dedi Tanis yavaşça. Elf dilinde birkaç kelimeden fazla konuşmayalı veya bu dili duymayalı yıllar olmuştu. Bu dilin ne kadar güzel olduğunu unutmuştu; o kadar güzeldi ki içine işleyerek yarasını deşti. Porthios'un gözleri hayretle açılırken onu seyretti.

Sonra Gilthanas, Tanis'i işaret etti. Dokunaklı elf hatları sertleşen her iki kardeş de onla yüzleşmek için döndü. Nehiryeli yan gözle Tanis'e şöyle bir bakarak yarımelfin bu tetkik sırasında solgun ama sakin durduğunu gördü.

"Doğduğun topraklara geri dönüyorsun, değil mi?" diye sordu Nehiryeli. "Seni pek hoş karşıladıkları söylenemez."

"Evet," dedi Tanis ciddi ciddi, Bozkırlı'nın ne düşündüğünün farkındaydı. Nehiryeli'nin özel konulara merakından burnunu sokmadığını biliyordu. Birçok yönden, Seçkinamir'le birlikte oldukları zamandan daha çok tehlike içindeydiler.

"Bizi Qualinost'a götürecekler," dedi Tanis yavaş yavaş; belli ki sözler ona derin bir acı veriyordu. "Uzun zamandır oraya gitmemiştim. Flint'in de anlatabileceği gibi oradan ayrılmaya zorlanmıştım, ama benim ayrıldığıma üzülen çok az kişi olmuştu. Bir keresinde bana söylemiş olduğun gibi Nehiryeli - insanlar için ben bir yarımelfim. Elfler için de yarıminsan."

"O halde ayrılıp diğerleriyle birlikte güneye gidelim," dedi.

"Buradan canlı ayrılamazsın," diye mırıldandı Flint.

Tanis başıyla onayladı. "Etrafına bak," dedi.

Etrafına bakınan Nehiryeli, elf savaşçılarının ağaçlar arasında gölgeler gibi dolandığını gördü; kahverengi giysileri, yurtları olan bu vahşi doğayla

kaynaşıyordu; iki elf konuşmalarını bitirirken Porthios bakışlarını Tanis'ten tekrar Altınay'a kaydırdı.

"Araştırma yapan kardeşimden garip hikayeler dinledim. O yüzden size, yıllardır elflerin hiçbir insana uzatmadığı bir şey uzatacağım... dostluğumuzu. Sizler bizim şeref konuğumuz olacaksınız. Lütfen beni izleyin."

Porthios işaret etti. Hemen hemen iki düzüne elf savaşçısı ormandan çıkarak yolarkadaşlarının etrafını aldı.

"Daha çok şerefli tutsaklar. Bu sana zor gelecek oğlum," dedi Flint alçak ve kibar bir sesle.

"Biliyorum eski dostum." Tanis elini cücenin omuzuna koydu. "Biliyorum."

- 5 -

Güneşlerin sözcüsü

B öylesine bir güzelliğin olabileceğini bile tahayyül edemezdim," dedi Altınay yavaşça. Gün boyunca süren yürüyüşleri zorlu olmuştu, ama sonunda elde ettikleri ödül rüyalarının çok ötesindeydi. Yolarkadaşları efsanevi Qualinost şehrine bakan bir zirvede duruyorlardı.

Şehrin köşelerinden parlak birer kirmen gibi dört ince sivri kule yükseliyordu; parlak beyaz taşları pırıltılı gümüş ile harelenmişti. Kuleden kuleye uzanan zarif kemerler havada süzülüyordu. Kadim zamanların cüce demircileri tarafından yapılan kuleler koca bir ordunun ağırlığını kaldıracak kadar güçlüydüler, ama o kadar narin görünüyorlardı ki sanki tepelerine konacak bir kuş dengelerini bozabilirdi. Bu pırıltılı kemerler şehrin yegane sınırını teşgil ediyordu; Qualinost'un etrafında sur yoktu. Elf şehri kucağını sevgiyle doğaya açıyordu.

Oualinost'un binaları doğayı örtmekten çok zenginleştiriyordu. Evler ve dükkânlar gül renkli kuartzlardan oyulmuştu. Aynı toz ağaçları gibi uzun ve ince olan binalar, iki yanlı quartz caddeler boyunca akıllara durgunluk veren helezonlar halinde kubbeler oluşturuyordu. Tam ortada parlatılmış altından, güneş ışıklarını yakalayıp kuleye hayat vererek dönen, parıltılı desenlerle geri yansıtan koca bir kule duruyordu. Yukardan şehire bakınca insanda, asırlar boyunca değişmeyen bir huzur ve güzelliğin -eğer Krynn'de böyle bir yer var ise- burada varlığını koruduğu hissi uyanıyordu.

"Burada dinlenin," dedi Gilthanas, onları toz ağaçları arasındaki bir açık alanda bırakarak. "Yolculuk biraz uzun sürdü, bu yüzden sizden özür dilerim. Yorgun ve aç olduğunuzu biliyorum..."

Caramon umutla başını kaldırdı.

"Fakat sizden biraz daha müsamaha göstermenizi rica edeceğim. Lütfen beni mazur görün." Gilthanas eğilerek selam verdi ve kardeşinin yanına ilerledi. İçini çeken Caramon, belki gözünden kaçan bir lokma kalmıştır ümidiyle beşinci kez torbasını karıştırmaya başladı. Raistlin büyü kitabını okuyor, dudakları söylenmesi zor sözcükleri tekrarlıyor, anlamlarını yakalamaya, kanını alevlendirecek doğru çekim veya ifadelerini bulmaya çalışıyordu ki sonunda büyünün artık kendisine ait olduğunu anlasın.

Diğerleri, altlarında uzanan şehrin güzelliğini ve üzerine sinmiş olan kadim sükun aurasını içlerine çekiyorlardı. Nehiryeli bile etkilenmişe benziyordu; yüzü yumuşadı ve Altınay'ı kendine doğru çekti. Kısa bir an için sıkıntıları ve üzüntüleri hafifledi, birbirlerinin yakınlığıyla avundular. Tika uzakta oturmuş onları dalgın dalgın seyrediyordu. Tasslehoff, Tanis ona dört kez bu yolun gizli olduğunu ve elflerin haritayı götürmesine izin vermeyeceklerini söylediği halde Kapıyolu'ndan Qualinost'a olan yolu harita üzerinde çıkarmaya çalışıyordu. Yaşlı büyücü Fizban uyumuştu. Sturm ile Flint, Tanis'i endişeyle izliyorlardı; Flint, yarımelfin neler çektiğini tahmin edebilen tek kişi olduğu için; Sturm ise istenilmediği halde yurduna dönmenin ne demek olduğunu bildiği için.

Şövalye elini Tanis'in koluna koydu. "Yurduna dönmek kolay değil, değil mi dostum?" diye sordu.

"Değil," diye cevap verdi Tanis yavaşça. "Uzun süre önce her şeyi geride bıraktığımı düşünmüştüm fakat şimdi, hiçbir zaman burayı tam manasıyla bırakmamış olduğumu fark ettim. Qualinesti benim bir parçam, bunu ne kadar inkar etmeye çalışırsam çalışayım."

"Sus... Gilthanas," diye uyardı Flint.

Elf Tanis'in yanına geldi. "Önden ulaklar yollamıştık, geri geldiler," dedi elf dilinde. "Babam sizi -hepinizi- Güneş Kulesi'nde görmek istiyor. Bir Şeyler yiyip içmek için vakit ayıramam. Bu kaba ve terbiyesizce görünebilir ama..."

"Gilthanas," diye sözünü kesti Tanis Ortak Dil'de. "Arkadaşlarımla birlikte akıl almaz tehlikelerden geçtik. Sadece ölülerin -gerçek anlamda ölülerin-

yürüdükleri yollarda yürüdük. Açlıktan bayılacak değiliz," -Caramon'a bir baktı- "en azından hepimiz bayılacak değiliz."

Tanis'i duyan savaşçı içini geçirerek kemerini sıktı.

"Teşekkür ederim' dedi Gilthanas gergin bir edayla. "Anlayış gösterdiğiniz için çok memnun oldum. Şimdi, lütfen elinizden geldiğince hızlı bir şekilde izleyin bizi."

Yolarkadaşları hızla eşyalarını toplayıp Fizban'ı uyandırdılar. Ayağa kalkan Fizban bir ağacın köküne takılarak düştü. "Koca ahmak" dedi köklere asasıyla vurarak. "Bak... gördün mü? Bana çelme takmaya çalıştı!" dedi Raistlin'e.

Büyücü kıymetli kitabını heybesine geri koydu. "Evet, Yaşlı Kişi." Raistlin gülümseyerek Fizban'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Diğerlerinin ardından giderken yaşlı büyücü gencinin omuzuna yaslandı. Tanis hayretler içerisinde onları seyretti. Belli ki yaşlı büyücü bunağın tekiydi. Fakat yine de Tanis,

Raistlin'in uyandığında üzerine eğilmiş Fizban'a ne büyük bir dehşet ifadesiyle bakmış olduğunu unutmamıştı. Büyücü ne görmüştü acaba? Bu yaşlı adam hakkında neler biliyordu? Tanis, bunu ona sorması gerektiğini tekrarladı kendi kendine. Öte yandan o anda aklını meşgul eden daha önemli meseleler vardı. İleri doğru yürüyerek elfe yetişti.

"Söyle bana Gilthanas," dedi Tanis elf lisanında, yabancı gelen kelimeleri bölük pörçük geliyordu aklına. "Neler oluyor? Bilmeye hakkım var."

"Öyle mi?" diye sordu Gilthanas sertçe, Tanis'e badem şekilli gözünün ucuyla bakarak. "Artık elflere ne olup olmadığı seni ilgilendiriyor mu? Dilimizi bile doğru dürüst konuşamıyorsun!"

"Elbette ilgileniyorum," dedi Tanis hiddetle. "Siz de benim halkımsınız!"

"O halde neden insanlık mirasınla böbürleniyorsun?" Gilthanas, Tanis'in sakallı yüzünü işaret etti. "Ben de utanırsın zannetmiştim..." Sustu; dudaklarını ısırdı, yüzü kızardı.

Tanis asık bir yüzle başını salladı. "Evet, utanmıştım; ayrılmamın nedeni de buydu. Ama ben utanmış olsam bile... beni utandıran kim olmuştu?"

"Affet beni Tanthalas," dedi Giltanas başını sallayarak. "Söylediğim şey çok acımasızdı ve gerçekten de söylediğimi kastetmiyordum. Sadece... içinde bulunduğumuz tehlikeyi bir anlamış olabilseydin!"

"Anlat!" Tanis sıkıntısından bağırmıştı. "Anlamak istiyorum!"

"Qualinesti'yi terk ediyoruz," dedi Gilthanas.

Tanis olduğu yerde kalarak elfe baktı. "Qualinesti'yi terk mi ediyorsunuz?" diye tekrarladı, hayretle Ortak Lisan'a dönerek. Onu duyan yolarkadaşları birbirlerine baktılar. Sakalını çekiştiren yaşlı büyücünün yüzü karardı.

"Ciddi olamazsın!" dedi Tanis yavaşça. "Qualinesti'yi terk etmek! Neden? îşler bu kadar da kötü olamaz..."

"Daha da kötü," dedi Gilthanas hüzünle. "Etrafına bir bak Tanthalas. Qualinost'u son günlerinde görüyorsun."

Şehrin ilk sokaklarına girmişlerdi. Tanis, ilk bakışta her şeyin elli yıl önce terk ettiği haliyle durduğunu gördü. Pırıltılı taşların ezilmesiyle meydana gelmiş caddeler de kenarlarındaki toz ağaçları da değişmemişti; tertemiz caddeler güneş ışığında ışıl ışıl parlıyorlardı; toz ağaçlan ya büyümüş, ya büyümemişti. Sabahın ilerleyen saatlerinin ışığında ağaçların yaprakları parıldıyor, altın ve gümüş kakılmış dalları hışırdayıp şakıyordu. Cadde boyunca uzanan evler de değişmemişti. Quartzlarla süslenmiş evler güneş ışığında titreşiyor, gözün alabildiğine minik gökkuşakları oluşturuyordu. Her şey elflerin sevdiği gibi görünüyordu: Güzel, düzenli, değişmez...

Hayır, hiç de öyle değil, diye fark etti Tanis. Ağaçların şarkısı artık hüzünlüydü, yas içindeydi, Tanis'in hatırladığı gibi huzur dolu, neşeli şarkılar değildi. Qualinost değişmiş idi ve bu değişim, değişimin kendisiydi. Ruhunun bu kayıpla çektiğini hissetse bile bu duyguyu yakalamaya, anlamaya çalıştı. Değişim binalarda değildi, ağaçlarda değildi; hatta yapraklar üzerine vuran güneşte de değildi. Değişim havadaydı. Aynı bir fırtına öncesindeki gibi gerginlikle çıtırdıyordu. Ve Tanis, Qualinost

caddelerinde yürürken yurdunda daha önce hiç görmediği şeyler gördü. Acelecilik gördü. Kararsızlık gördü. Panik gördü, ümitsizlik ve yeis gördü.

Arkadaşlarıyla karşılaşan kadınlar birbirlerine sarılıp ağlıyor, sonra ayrılarak ayrı yönlere ilerliyorlardı. Çocuklar tek başlarına, olup biteni anlayamadan sadece oyun oynamanın sırası olmadığını bilerek oturuyorlardı. Erkekler elleri kılıçlarında, gözleri aileleri üzerinde, gruplar halinde toplanmıştı. Orada burada ateşler yakılmış, elfler sevdikleri ve yanlarında götüremeyecekleri şeyleri karanlığa bırakmaktansa yakıyorlardı.

Tanis, Solace'ın yıkımına çok üzülmüştü ama Qualinost'un başına gelenler ruhuna saplanan kör bir bıçak gibiydi. Burasının kendisi için bu kadar önemli olduğunu hiç fark etmemişti. Kalbinin derinliklerinde bir yerlerde, geri dönecek olursa Qualinesti'nin hep oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Ama hayır, onu bile kaybediyordu. Qualinesti yok olacaktı.

Tanis garip bir ses duydu; dönüp baktığında yaşlı büyücünün ağladığını gördü.

"Ne yapmayı planladınız? Nereye gideceksiniz? Kaçabilecek misiniz?" diye sordu Tanis, Gilthanas'a kasvetli bir biçimde.

"Hem bu sorularına hem de daha başkalarına çok yakında cevap bulacaksın, çok yakında," diye mırıldandı Gilthanas.

*****

Güneş Kulesi, Qualinost'ta diğer binalardan daha yükseğe tırmanırdı Altın yüzeyinden yansıyan güneş ışınları dönmekte olan bir hareketlilik hissi verirdi. Yolarkadaşları Kule'ye sessizlik içerisinde girmişler ve bu kadim binanın güzelliği ve ihtişamı karşısında dilleri tutulmuştu. Sadece Raistlin hiç etkilenmeden etrafına bakmıyordu. Onun gözlerinde hiçbir güzellik yoktu; sadece ölüm vardı.

Gilthanas yolarkadaşlarını küçük bir kameriyeye aldı. "Burası tam ana odanın dışındadır," dedi. "Babam, tahliye planlarını Hanedan'ın başlarıyla konuşuyor. Kardeşim, gelişimizi haber vermek için yanına gitti. İşleri

bittiğinde sizi çağıracaklar." Bir hareketiyle içeri, içinde serin sular bulunan leğenler ve ibrikler taşıyan elfler girdi. "Zaman elverdiğince dinlenin."

Yolarkadaşları su içtikten sonra yolculuklarının tozunu yüzlerinden, ellerinden yıkadılar. Sturm pelerinini çıkartarak Tasslehoff un mendillerinden biriyle elinden geldiğince zırhını parlattı. Altınay parlak saçlarını tarayarak pelerinini boynundan sıkı sıkı tutturdu. Tanis ile birlikte zamanı gelinceye kadar boynundaki madalyonun gizli tutulmasına karar vermişlerdi; çünkü bunu tanıyanlar olabilirdi. Fizban, pek başarılı olamasa da eğilmiş bükülmüş şapkasını düzeltmeye çalıştı. Caramon yiyecek bir şeyler bulmak için etrafa bakındı. Yüzü solgun ve asık olan Gilthanas onlardan ayrı duruyordu.

Biraz sonra Porthios kemerli kapıda belirdi. "Sizi çağırıyorlar," dedi ciddi bir ifadeyle.

Yolarkadaşları Güneşlerin Sözcüsü'nün Salonu'na girdiler. Yüzlerce yıldır bu binanın içini gören insan olmamıştı hiç. Burayı gören bir kender ise hiç olmamıştı. Burayı son gören cüceler, yapımında çalışan cüceler olmuştu, yüzlerce yıl önce.

"Ah, işçilik diye buna derim," dedi Flint yavaşça, gözleri buğulanarak.

Oda yuvarlaktı ve o incecik Kule'nin barındıramayacağı kadar da geniş görünüyordu. Tamamen beyaz mermerden yapılan odanın ne bir kirişi, ne bir sütunu vardı. Oda yüzlerce metre yükseliyor ve tam kulenin tepesinde, bir gökkuşağı ile ayrılarak, bir yarısı güneş ile mavi bir gökyüzünü, diğer yarısı gümüş ile al ay ve yıldızları tasvir eden mozayikli bir kubbe oluşturuyordu.

Odada ışık yoktu. Büyük bir zekayla yerleştirilmiş pencereler ve aynalar güneş gökyüzünün neresinde olursa olsun güneş ışığını odaya odaklıyordu. Güneş ışığından ırmaklar odanın ortasında birleşiyorlar, bir platformu aydınlatıyorlardı.

Kule'de oturacak yer yoktu. Elfler -ister kadın, ister erkek olsun- ayakta duruyorlardı; sadece Hanedan Başı olarak seçilenler bu toplantıda bulunmaya hak kazanmışlardı. Tanis'in hatırladığından daha çok sayıda

kadın vardı; çoğu, yas rengi olan koyu mor rengine bürünmüşlerdi. Elflerin evlilikleri hayat boyu sürerdi ve eşlerden biri ölünce yeniden evlenmezlerdi. böylece dullar da Hanedan Başı mevkiini ölünceye kadar taşırlardı.

Yolarkadaşları odanın önüne doğru yönlendirildiler. Elfler hürmet içinde, sessizce onlara yol verdi ama garip ve sert bir biçimde bakıyorlardı - özellikle de cüceye, kendere ve bu topraklara yakışmayan kürkleriyle garip görünen iki barbara. Mağrur ve soylu Solamniya Şövalyesi karşısında hayret mırıltıları duyuldu. Ayrıca Raistlin'in kırmızı cüppesi karşısında da orada burada mırıltılar duyulmuştu. Elf büyü kullanıcıları iyiliğin simgesi olan beyaz cüppeler giyerlerdi, nötrlüğü açığa vuran kırmızı değil. Elfler için bu kara cüppeden bir adım öteydi sadece o kadar. Kalabalık yerini aldıktan sonra Güneşlerin Sözcüsü platforma ilerledi.

Tanis yıllardır görmemişti Sözcü'yü - üvey babasını daha doğrusu. Ve onda da bir değişiklik görmüştü. Adam hâlâ uzundu, oğlu Porthios'tan da uzundu. Mevkiinin sarı, pırıltılı cüppesini giymişti. Yüzü sert ve.acımasızdı, davranışları haşin. O, Güneşlerin Sözcüsü'ydü; ona Sözcü derlerdi; yüzyıldan uzun bir zamandır Sözcü'ydü. Adını bilenler bile hiç teleffuz etmezlerdi - kendi çocukları da dahil olmak üzere. Fakat Tanis saçlarında, daha önce bulunmayan gümüşün izini görmüştü; daha önce zaman tarafından etkilenmemiş görünen yüzünde de endişe ve hüznün çizgileri vardı.

Elfler tarafından içeriye alınan yolarkadaşları ilerlerken Porthios kardeşine katıldı. Sözcü kollarını uzatarak onlara isimleriyle seslendi. Onlar da babalarının açık kollarına doğru yürüdüler.

"Oğullarım," dedi Sözcü kesik kesik; Tanis bu duygu gösterisi karşısında şaşırmıştı. "Bir daha sizleri hayatta görebileceğimi zannetmiyordum. Bana hücumdan söz et..." dedi Gilthanas'a dönerek.

"Zamanı gelince Sözcü," dedi Gilthanas. "Önce sizden konuklarımızı selamlamanızı rica edeceğim."

"Evet, özür dilerim." Sözcü titreyen eliyle yüzünü sıvazladı ve Tanis'e, orada gözleri önünde dururken bile, Sözcü yaşlanıyormuş gibi geldi.

"Affedin beni konuklar. Hoşgeldiniz; yıllardır kimsenin giremediği bu krallığa hoş geldiniz."

Gilthanas birkaç kelime bir şeyler söyledikten sonra Sözcü, Tanis'e keskin keskin baktı ve sonra yarımelfe ilerlemesini işaret etti. Sözleri soğuk, hali tavrı kibar ama gergindi. "Gerçekten de sen misin Tanthalas, kardeşimin karısının oğlu? Uzun yıllar geçti ve sen kaderinin peşinde dolaştın. Yurduna hoş geldin ama korkarım onun son günlerini görmeye geldin. Kızım, özellikle, seni gördüğüne memnun olacak. Çocukluk arkadaşını çok özlemişti."

Bu sözler üzerine Gilthanas gerginleşti, Tanis'e bakarken yüzü karardı. Yarımelf kendi yüzünün de kızardığını hissetti. Sözcünün önünde eğilerek tek bir söz bile söyleyemedi.

"Geri kalan herkesi de selamlıyorum ve ilerde sîzlerden daha çok şeyler öğrenmeyi umuyorum. Sizi çok alıkoymayacağız, fakat bu odada dünyada neler olup bittiğini öğrenmenizin doğru olacağını düşünüyorum. Ondan sonra dinlenmeniz ve kendinize gelmeniz için izin verilecek. Şimdi, oğullarım," - Sözcü, Gilt-hanas'a döndü, belli ki formalitelerin bitmesinden memnundu. "Pax Tharkas saldırısı?"

Gilthanas ileri doğru bir adım atarak başını eğdi. "Başarılı olamadım Güneşlerin Sözcüsü."

Toz ağaçları arasındaki rüzgâr gibi bir fısıltı dolaştı elfler arasında. Sözcü'nün yüzünde hiç ifade yoktu. Sadece içini geçirdi ve görmeyen gözlerle yüksek bir pencereye doğru bakmaya başladı. "Hikayeni anlat," dedi sessizce.

Gilthanas yutkunduktan sonra konuştu; sesi o kadar alçaktı ki odanın arkasındakilerin çoğu duyabilmek için uzanmak zorunda kaldı.

"Savaşçılarımla birlikte gizlice güneye doğru yolculuk ettim, planlanmış olduğu gibi. Her şey yolundaydı. Bir grup direnişçi insanla karşılaştık; Kapıyolu'ndan gelen mülteciler, onlar da bize katılarak sayımızı arttırdı. Sonra kötü bir kadersizlikle ejderha ordusunun öncü bölüklerinden birine denk geldik, insanlar ile birlikte yiğitçe dövüştük ama boşunaydı. Başıma

vurmuşlar, başka bir şey hatırlamıyorum. Uyandığım zaman bir koyakta yatıyordum ve etrafımda arkadaşlarımın cesetleri vardı. Belli ki kötü ejderadamlar yaralıları uçurumdan aşağı itmiş, bizi de öldü zannetmiş." Gilthanas boğazını temizleyerek durdu. "Ormandaki druidler yaralarımı iyileştirdi. Onlardan savaşçılarımın çoğunun hayatta olduğunu ve tutsak edildiklerini öğrendim. Ölüleri gömme işini druidlere bırakarak ejderha ordusunun izini takip ettim ve zamanla Solace'a vardım."

Gilthanas durdu. Yüzü terle pırıl pırıl parıldıyor, elleri sinirli sinirli seyirip duruyordu. Yeniden boğazını temizledi, konuşmaya çalıştı ama beceremedi. Babası onu gittikçe artan bir endişeyle izliyordu.

Gilthanas konuştu. "Solace mahvedildi."

Dinleyenlerin nefesleri kesilmişti.

"O ulu vallenağaçları kesildi ve yakıldı - artık çok azı ayakta."

Elfler keder ve hiddetle feryat figan ettiler. Sözcü asayişin sağlanması için elini kaldırdı. "Bu çok elem verici bir haber," dedi ciddiyetle. "Bizim için bile eski sayılan ağaçların göçmelerine çok üzüldük. Fakat devam et - ya insanlar?"

"Adamlarımın, kasabanın meydanında bize yardım eden insanlarla birlikte kazıklara bağlanmış olduklarını gördüm," dedi Gilthanas, sesi titriyordu. "Etraflarını muhafızlar almıştı. Gece onları serbest bırakabilmeyi umuyordum. Sonra..." Sesi tamamen kesilmişti; başını önüne eğdi, ağabeyi gelerek elini onun omuzuna koydu. Gilthanas dikleşti. "Gökyüzünde al bir ejderha belirdi."

Toplanmış olan elfler arasından hayret ve korku nidaları duyuldu. Sözcü hüzünle başını salladı.

"Evet Sözcü," dedi Gilthanas yüksek sesle, sesi normalin dışında yüksek ve titrekti. "Bu gerçek. Bu canavarlar Krynn'e geri döndüler. Al ejderha Solace'ın üzerinde döndü ve onu gören herkes dehşetle kaçtı. Gitgide alçalarak uçtu sonra kasabanın meydanına kondu. Koca, parlak, kırmızı sürüngen bedeni bütün açıklığı kaplıyor, kanatları yıkıyor, kuyruğu ağaçları

deviriyordu. Sarı dişleri parlıyor, koca ağzından yeşil yeşil salyaları akıyor, koca pençeleri toprağı parçalıyordu... ve sırtında bir insan, bir adam vardı.

"Yapılı olan adam Karanlıklar Kraliçesi'nin ermişleri gibi siyah cüppelere bürünmüştü. Etrafında siyah ve altın renkli bir pelerin uçuşuyordu. Yüzü, bir ejderhanın yüzüne benzetilmiş siyah ve altınla, şekillendirilmiş korkunç, boynuzlu bir maskeyle gizlenmişti. Ejderadamlar, ejderha yere inerken tapınır gibi diz çöktüler. Goblinler, hobgoblinler ve ejderhadamlarla birlikte dövüşen kötü adamlar korkuyla sindiler, birçoğu da kaçtı. Sadece halkımın verdiği örnek sayesinde ben kalabilecek cesareti gösterebildim."

Artık konuşabildiği için Gilthanas öyküsünü anlatma konusunda sabırsızdı. "Kazıklara bağlı insanların bir kısmı korkudan çıldırdı, iç parçalayan çığlıklar atmaya başladı. Fakat benim savaşçılarım, hepsi canavarın yaydığı ejderha korkusuyla etkilenmiş olsalar da sakin ve cüretkardı. Ejderhaya binen bunu pek hoş bulmadı. Onlara dik dik baktıktan sonra cehennemin derinliklerinden gelen bir sesle konuştu. Sözleri hala aklımda yanıp duruyor.

Ben Kuzey'in Erderha Yüceefendisi Verminaard. Bu toprakları ve bu insanları, kendilerine Arayıcı diyenlerin yaydığı yanlış inanışlardan kurtarmak için savaştım. Birçoğu benim adıma çalışmak için geldi, Ejderha büyük amaçlarını ilerletmekten memnun mesut. Onlara merhametimi gösterdim ve onları tanrıçamın bana bahşetmiş olduğu kutsiyetle kutsadım. Bu topraklar üzerinde başka kimsenin sahip olmadığı iyileştirme büyülerine sahibim, o yüzden benim gerçek tanrıların bir elçisi olduğumu anlayabilirsiniz. Fakat, şu anda önümde duran siz insanlar, bana karşı geldiniz. Bana karşı savaşmayı seçtiniz ve size verilen ceza, aklın yolunu değil de ahmaklığı seçenlere bir örnek olacak.

"Sonra elflere dönerek şöyle dedi:

Bu girişimle bilinsin ki ben, Verminaard, tanrıçamın hükmünce sizin soyunuzu tamamen yok edeceğim. İnsanlara yaptıkları hatalar öğretilebilir ama elflere... asla!

Adamın sesi, rüzgardan daha yüksek esinceye kadar yükseldi.

Bu size son ikazım olsun... size, bütün izleyenlere! Köz, yok et!

Ve bununla birlikte koca ejderha, kazıklara bağlı olanlara doğru ateş kustu. Çaresizlik içinde büzüşüp kumdular, korkunç bir ıstırapla ölünceye kadar yandılar..."

Odada çıt bile çıkmıyordu. Yaşanan şok ve dehşet kelimelere sığacak gibi değildi.

"Üzerime bir delilik geldi," diye devam etti Gilthanas, gözleri adeta görmüş olduklarını yansıtırcasına alev alev yanıyordu. "Kendi halkımla birlikte ölmek için ileriye doğru koşturmaya başlamıştım ki koca bir el beni yakalayıp geri çekti. Bu, Solace'ın demircisi Theros Ironfeld idi. '*Şimdi ölmenin sırası değil elf*, dedi bana. '*Şimdi öç almanın zamanı.'* Ben... ben o zaman yığılıvermişim; hayatı pahasına da olsa beni evine götürdü. Ve eğer bu kadın onu iyileştirmemiş olsaydı, bu iyiliğini hayatıyla ödeyecekti!"

Gilthanas grubun gerisinde durmakta olan yüzü kürk pelerininin başlığıyla gizlenmiş Altınay'ı işaret etti. Sözcü, odadaki diğer elfler gibi kadına bakmak için döndü; elflerin mırıltıları karanlık ve meşumdu.

"Theros bugün buraya getirilen adamdır, Sözcü," dedi Porthios. "Tek kollu adam. Şifacılarımız yaşayacağını söylüyor. Fakat canının bağışlanmış olmasının büyük bir mucize olduğunu ifade ediyorlar, yaraları o kadar korkunçmuş ki."

"İleri doğru gel Bozkırların kadını," diye emretti Sözcü sertçe. Altınay, yanında Nehiryeli ile platforma doğru bir adım attı. Derhal iki elf muhafızı Nehiryeli'nin yolunu kesmek için harekete geçti. Nehiryeli onlara sert sert baktı ama yerinde kaldı.

Reisin Kızı, başını gururla dimdik tutarak ilerledi. Tam kukuletasını açarken güneş, omuzlarına dökülen gümüş-altın saçları üzerine parladı. Elfler onun güzelliğine hayran oldular.

"Bu adamı -Theros Ironfeld'i- iyileştirmiş olduğunu mu iddia ediyorsun?" diye sordu Sözcü kadına, hor gören bir edayla.

"Ben hiçbir şey iddia etmiyorum," diye cevap verdi Altınay soğukkanlılıkla. "Oğlunuz onu iyileştirdiğimi gördü. Onun sözlerinden kuşkunuz mu var?"

"Hayır, ama çok çalıştı, hasta ve aklı karışık. Cadılık ile şifacılığı birbirine karıştırmış olabilir."

"Şuna bir bakın," dedi Altınay kibarca pelerinini çözüp, boynundan kayıp düşmesine izin vererek. Madalyon güneş ışığında parıldadı.

Sözcü platformdan ayrılarak ilerledi, gözleri hayretle fal taşı gibi açılmıştı. Sonra yüzü hiddetle çarpıldı. "Günahkâr!" diye bağırdı. Madalyonu Altınay'ın boğazından çekip koparmak için uzandı.

Mavi bir şimşek çaktı. Sözcü büyük bir acıyla bağırarak yere sindi. Elfler korku içinde bağırışıp kılıçlarını çekerken, yolarkadaşları da kendi kılıçlarını çektiler. Elf savaşçılar etraflarını almak için koşuştu.

"Kesin bu saçmalığı!" dedi yaşlı büyücü güçlü ve sert bir sesle. Fizban platforma doğru kılıçları ve mızrakları toz ağacının incecik dallarıymış gibi yana doğru iterek yalpalaya yalpalaya ilerledi. Elfler, belli ki ona engel olamadıklarından hayret içinde bakıyorlardı. Fizban kendi kendine söylenerek şaşkınlıktan yerde kalakalan Sözcü'nün yanına geldi. Yaşlı adam elfin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Sen kaşındın, biliyorsun değil mi," diye azarladı Fizban; elf ağzı açık ona bakarken o elfin üstünü başını silkiyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Sözcü nefesi kesilerek.

"Mmmm. Neydi şimdi benim adım?" Yaşlı büyücü etrafta Tasslehoffu aradı.

"Fizban," dedi kender yardımına koşarak.

"Evet, Fizban. Ben buyum işte." Yaşlı büyücü ak sakalını sıvazladı. "Şimdi Solostaran, sana muhafızlarını uzaklaştırıp halkına da sakinleşmesini söylemeni öneririm. Ben şahsen bu genç hanımın macerasını dinlemek için sabırsızlanıyorum, ve sen de dinlesen fena olmaz. Sonra özür dilersen de bir şey kaybetmezsin."

Fizban parmağını Sözcü'ye doğru sallarken yamru yumru olmuş şapkası kayarak gözlerini kapattı. "İmdat! Kör oldum!" Muhafızlara güvensiz bir bakış fırlatan Raistlin aceleyle ilerledi. Yaşlı adamın kolunu tutarak şapkasını düzeltti.

"Ay, gerçek tanrılara şükürler olsun," dedi büyücü gözlerini kırpıştırıp ayaklarını sürüyerek. Aklının karıştığı yüzünden belli olan Sözcü yaşlı büyücüyü seyretti. Sonra sanki rüyadaymış gibi Altınay'a bakmak için döndü.

"Özür dilerim Bozkırların hanımı," dedi yavaşça. "Elf rahipler yok olalı ve Mishakal'ın sembolü bu topraklarda en son görüleli üç yüzyıldan fazla bir zaman oldu. Bu nişanın hürmetsizce kullanıldığını zannetmiştim ve bunu görmek kalbimi yaraladı. Affedersiniz. O kadar uzun zamandır ümitsizlik içindeyiz ki bir ümidin gelişini göremedim. Eğer yorgun değilseniz, rica etsem bize öykünüzü anlatır mısınız?"

Altınay, Nehiryeli'nden, taşlanmalarından, yolarkadaşlarıyla Han'da karşılaşmalarından, Xak Tsaroth'a yaptıkları yolculuğa kadar madalyonun hikâyesini anlattı. Ejderhanın yok edilmesini ve Mishakal madalyonunu nasıl aldığını da anlattı. Fakat disklerden söz etmedi.

O konuşurken güneş ışınları uzadı, alacakaranlık yaklaşırken rengi değişti. Öykü bittiğinde Sözcü uzun süre sessiz kaldı.

"Bütün bunları ve bizim için ne anlama geldiğini düşünmem lâzım," dedi sonunda. Yolarkadaşlarına döndü. "Yorgunsunuz. Görüyorum ki kiminiz sadece cesaretiniz sayesinde ayakta durabiliyorsunuz. Aslında" -bir sütuna dayanmış yavaş yavaş horlayan Fizban'a bakarak gülümsedi- "kiminiz ayakta uyuyorsunuz. Kızım Laurana sizi korkularınızı unutabileceğiniz bjr yere götürecek. Bu gece, bize ümit getiren kişiler olarak sizin adınıza bir şölen verilecek. Gerçek tanrıların barışı üzerinize olsun."

Elfler ayrıldılar ve aralarından Sözcü'nün yanında durmak için ilerleyen bir elf kızı ayrıldı. Kızın görüntüsü karşısında Caramon'un ağzı bir karış açıldı. Nehiryeli'nin gözleri fal taşı gibi oldu. Hatta sonunda gözleri güzelliği gören Raistlin bile baktı, çünkü elf kızına henüz hiçbir yıpranmışlık değmemişti. Saçı sürahiden akan bal gibiydi; kollarından sırtına akıyor, belini geçiyor, elleri yanında dururken ayak bileklerine değiyordu. Teni pürüzsüz ve orman kahverengiydi. Elflerin narin ve kibar hatlarına sahipti ama bunlar dolgun dudaklar ve güneş ışığında kırpışan yapraklar gibi durmadan renk değiştiren iri, berrak gözlerle birleşmişti.

"Şövalyelik haysiyetim üzerine," dedi Sturm sesi titreyerek, "hayatımda bu kadar güzel bir kadın görmedim."

"Bu dünyada da bir daha göremezsin," diye mırıldandı Tanis.

Bütün yolarkadaşları dikkatle Tanis'e baktı konuşurken ama yarımelf onları fark etmedi bile. Onun gözleri elf kızındaydı. Sturm kaşlarını kaldırdı ve gözüyle kardeşini işaret eden Caramon'la göz göze geldi. Flint başını salladı, ta derinlerden gelen bir ah çekti.

"Şimdi çok şey anlaşıldı," dedi Altınay, Nehiryeli'ne.

"Ben bir şey anlamadım," dedi Tasslehoff. "Sen neler döndüğünü biliyor musun Tika?"

Tika'nın bütün bildiği Laurana'ya bakarken kendini bodur ve çıplak, çilli ve kızıl saçlı hissettiğiydi. Her şeyi bu kadar ortada bırakmamış veya gizleyecek bu kadar şeyi olmamış olmasını arzulayarak bluzunu çekiştirdi.

"Neler oluyor, anlat bana," diye fısıldadı Tasslehoff, diğerlerinin birbirlerine bir şeyler biliyormuşçasına baktıklarını görerek.

"Bilmiyorum!" diye kestirip attı Tika. "Caramon kendini rezil ediyor o kadar. Şu koca öküze bak. Ömründe kadın görmemiş zannedersin."

"Çok güzel," dedi Tas. "Senden farklı Tika. Daha ince ve rüzgarda narin bir dal gibi yürüyor..."

"Aman kapa çeneni!" diye kesti lafını Tika sinirle, Tas'ı öyle bir ittirmişti ki neredeyse yere devirecekti.

Tasslehoff ona incinmiş bir edayla baktı, sonra Tanis'in yanına ilerledi; neler olup bittiğini anlayıncaya kadar yarımelfin yanında kalmaya niyetliydi

"Qualinost'a hoş geldiniz şerefli konuklar," dedi Laurana utanarak, ağaçlar arasından akan bir ırmak gibi duru bir sesle. "Lütfen beni izleyin Yol uzun değil ve sonunda yiyecek, içecek ve istirahat var."

Çocuksu bir zarafetle hareket eden kız, elfler gibi yana çekilen ve onu hayranlıkla seyreden yolarkadaşları arasından yürüdü. Laurana genç kızlara has bir alçak gönüllülük ve utangaçlıkla gözlerini yere indirerek kızardı. Sadece bir kez kaldırdı bakışlarını, o da Tanis'in yanından geçerken... gözünün ucuyla şöyle bir baktı ve bunu sadece Tanis gördü. Tanis'in yüzü huzursuzdu, gözleri kararmıştı.

Yolarkadaşları çıkarken Fizban'ı da uyandırarak Güneş Kulesi'nden ayrıldılar.

- 6 -

Tanis ile Laurana

Laurana onları tam şehrin ortasında, güneşle beneklenmiş toz ağaçlarından geniş bir koruya götürdü. Burada, etrafları binalar ve caddelerle çevrili bile olsa, sanki ormanın tam kalbindeydiler. Sükuneti sadece yakınlardaki bir pınarın mırıltıları bozuyordu. Laurana toz ağaçları arasındaki meyve ağaçlarını işaret ederek yolarkadaşlarına bunları kopartıp doyuncaya kadar yemelerini söyledi. Elf kızları sepetler dolusu mis kokulu, taptaze ekmekler getirdiler. Yolarkadaşları pınarda yıkandıktan sonra etraflarını saran sükunetin tadını çıkarmak için yumuşak yosun kaplı yatakların üzerlerine uzandılar.

Tanis hariç hepsi. Yemek yemeği reddeden yarımelf düşünceler içinde korulukta dolanıyordu. Tasslehoff onu yakından izliyor, meraktan içi içini yiyordu.

Laurana mükemmel, cana yakın bir ev sahibesiydi. Herkesi oturtup rahat ettirdikten sonra her biriyle bir iki kelime konuştu.

"Flint Fireforge, değil mi?" dedi. Cüce mutlulukla kızardı. "Bana yapmış olduğunuz birkaç harika oyuncağı hâlâ saklıyorum. Bütün bu yıllar boyunca sizi özledik."

Telaşından konuşamayan Flint plof diye yere çökerek koca bir maşrapa su içti.

"Siz Tika mısınız?" diye sordu Laurana barmen kızın yanında durarak.

"Tika Waylan," dedi kız boğuk bir sesle.

"Tika, ne kadar hoş bir isim. Ne kadar güzel saçlarınız var," dedi Laurana, kızın yaylanan kızıl buklelerini ellemek için hayranlıkla uzanırken.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Tika kızararak, Caramon'un bakışlarını üzerinde hissetmişti.

"Elbette! Alevin rengi. Mutlaka ona uygun da ruhunuz vardır. Han'da ağabeyimin hayatını nasıl kurtardığınızı duydum Tika. Size çok şey borçluyum."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Tika yavaşça. "Senin de saçın çok güzel."

Laurana gülümseyerek yoluna devam etti. Fakat Tasslehoff gözlerinin sürekli olarak Tanis'e kaydığını fark etti. Yanmelf aniden bir elmayı fırlatıp atarak ağaçlar arasında gözden kaybolunca Laurana izin isteyerek onu izledi.

"Hıh, şimdi neler olup bittiğini anlayacağım!" dedi Tas kendi kendine. Etrafına bakındıktan sonra Tanis'in ardından süzüldü.

Tas ağaçlar arasından dolanan patikadan yavaş yavaş ilerledi ve aniden köpüklü pınarın kenarında tek başına durmuş ölü yaprakları suya atıp duran yarımelfle karşılaştı. Sol yanında bir kıpırtı gören Tas, Laurana bir başka patikadan belirirken aceleyle bir çalılığın altına çömeşti.

"Tahthalas Quisif nan-Pah!" diye seslendi kız.

Elf ismini duyan Tanis dönerken kız kollarını onun boynuna dolayarak onu öptü. "Uf," dedi kız alayla geri çekilirken. "O korkunç sakalını traş et. Batıyor! Sonra Tanthalas'a benzer yerin kalmamış."

Tanis ellerini kızın beline koyarak onu kibarca ittirdi. "Laurana..." diye başladı.

"Hayır, sakalın için bu kadar hiddetlenme. Eğer ısrar edersen onu sevmeyi de öğrenirim," diye yalvardı Laurana suratını asarak. "Sen de beni öp. Hayır mı? O zaman ben de seni karşı koyamayıncaya kadar öperim." Sonunda

Tanis kendini kızın kollarından kurtarıncaya kadar yeniden öpmeye başladı kız.

"Kes şunu Laurana," dedi Tanis sertçe, arkasını dönerek.

"Neden, ne oldu?" diye sordu kız, onun elini tutarak. "Uzun yıllardır yoktun. Ve artık geri döndün. Bu kadar soğuk ve iç karartıcı olma. Nişanlımsın unuttun mu? Bir kızın nişanlısını öpmesi son derece uygun bir şey."

"Dediğin çok önceleriydi," dedi Tanis. "O zamanlar çocuktuk, bir oyun oynuyorduk o kadar. Bu romantik bir şeydi, paylaştığımız bir sır. Eğer baban öğrenseydi neler olabileceğini biliyorsun. Gilthanas öğrenmişti, değil mi?"

"Elbette! Ona ben söyledim," dedi Laurana, boynunu eğip uzun kirpikleri arasından Tanis'e bakarak. "Ben Gilthanas'a her şeyi anlatırım, bunu biliyorsun. O şekilde tepkide bulunacağını tahmin etmemiştim! Sana neler söylediğini biliyorum. Sonradan bana anlattı. Kendini çok kötü hissetmişti."

"Eminim öyledir." Tanis kızın bileklerini kavrayarak ellerini kıpırtısız tuttu. "Söylediği şeyler doğruydu Laurana! Ben melez bir piçim. Baban beni öldürse yeridir! Annem ve benim için yaptıklarından sonra onu nasıl rezil ederim? Ayrılmamın bir nedeni buydu - bu ve kim ve nereye ait olduğumu öğrenmek istemem."

"Sen benim bir tanemsin, Tanthalas'sın ve buraya aitsin!" diye bağırdı Laurana. Kendini adamın elinden kurtararak, onun ellerini kendi elleriyle kavradı. "Bak! Hâlâ benim yüzüğümü takıyorsun. Neden ayrıldığını biliyorum. Çünkü beni sevmeye korkuyordun ama artık korkmana gerek yok. Her şey değişti. Babamı üzen çok şey var, bunu umursamaz. Sonra, sen artık bir kahramansın. Lütfen, gel evlenelim. Bu yüzden geri gelmedin mi?"

"Laurana," Tanis kibarca ama sert bir biçimde konuşuyordu, "benim dönüşüm bir kaza eseriydi..."

"Yo!" diye haykırdı kız onu ittirerek. "Sana inanmıyorum."

"Gilthanas'ın öyküsünü işitmiş olmalısın. Eğer Porthios bizi kurtarmasaydı şimdiye Pax Thârkas'da olurduk!"

"O bunları uydurdu. Bana doğruyu söylemek istemedi. Sen beni sevdiğin için geri geldin. Başka bir şey dinlemeyeceğim."

"Bunu sana anlatmayı istemiyordum ama görüyorum ki başka çarem yok," dedi Tanîs öfkelenerek. "Laurana ben bir başkasını seviyorum - insan bir kadını. Adı Kitiara. Bu seni de sevmediğim anlamına gelmez. Seviyorum..." Tanis kekeledi.

Yüzündeki bütün renk giden Laurana ona bakakaldı.

"Seni seviyorum Laurana. Ama görmüyor musun, seninle evlenemem çünkü onu da seviyorum. Kalbim ikiye ayrıldı, aynı kanım gibi." Altın sarmaşık yapraklarından yapılmış yüzüğünü çıkartarak kıza verdi. "Seni vermiş olduğun bütün sözlerden serbest bırakıyorum Laurana. Ve senden de beni serbest bırakmanı istiyorum."

Laurana yüzüğü aldı, dili tutulmuştu. Yalvarırcasına Tanis'e baktı; sonra adamın yüzünde sadece acıma hissini görünce, çığlık atarak yüzüğü kendinden uzaklara fırlattı. Yüzük Tas'ın ayağına düştü. Tas yüzüğü alarak torbasına attı.

"Laurana," dedi Tanis hüzünle, kız deliler gibi hıçkırırken ona sarıldı. "Çok üzgünüm. Böyle olmasını..."

Tam burada Tasslehoff çalıların içinden süzülerek patikadan geri yollanmıştı.

"Eh," dedi kender kendi kendine, rahat bir nefes alarak, "en azından şimdi neler olup bittiğini biliyorum."

Tanis aniden uyandığında Gilthanas'ın yanıbaşında ayakta durduğunu gördü. "Laurana?" diye sordu ayağa kalkarak.

"O gayet iyi," dedi Gilthanas sessizce. "Hizmetçileri onu eve getirdiler. Söylediklerini anlattı bana. Sadece anladığımı söylemek istemiştim. Hep

bundan korkmuştum: İnsan yarın, diğer insanları çağırıyor kendine. Bunu anlatmaya çalışmıştım ona, incinmesini önlerim umuduyla. Artık beni dinler. Teşekkür ederim Tanthalas. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Kolay olmadı," dedi Tanis yutkunarak. "Dürüst olacağım Gilthanas - onu seviyorum, gerçekten seviyorum. Sadece..."

"Lütfen, başka bir şey söyleme. Her şeyi böylece bırakalım ve belki de, dost olamasak bile, birbirimizi saymayı başarabiliriz." Gilthanas'ın yüzü kavuşmakta olan güneş altında asık ve solgundu. "Arkadaşlarınla birlikte hazırlanman gerek. Gümüş ay doğduğunda bir şölen yapılacak, sonra da Yüce Divan toplanacak. Artık karar verme zamanı geldi."

Ayrıldı. Tanis bir an için onun ardından baktıktan sonra içini çekerek diğerlerini uyandırmaya gitti.

- 7 -

Elveda.

Yolarkadaşlarının kararı.

Qualinost'taki şölen Altınay'a annesinin cenaze yemeğini hatırlatmıştı. Şölenin de, cenaze merasimi gibi mutlu bir vesile olması gerekiyordu - sonuç olarak Gözyaşınağmesi bir tanrıça olmuştu. Fakat insanlar bu güzel kadının ölümünü kabullenmekte zorluk çekiyordu. Böylece Que-shu, onun göçüp gitmesine dinsizliğe yaklaşan bir hüzünle yas tuttu. Gözyaşınağmesi'nin cenaze şöleni, Que-shu tarihinin en ihtimamla hazırlanmış şöleni olmuştu. Yeis içindeki kocası hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Aynı o gece Qualinost'ta olduğu gibi çok az kişinin yiyebilecek durumda olduğu dünyalar kadar yiyecek vardı. Kimse konuşmak istemediğinden, bir muhabbet yaratmak için yarım ağız bazı girişimler olmuştu. Zaman zaman birileri, üzüntüsüne dayanamayarak masadan kalkmak zorunda kalıyordu.

Anısı o kadar canlıydı ki Altınay çok az yemek yiyebildi; ağzındaki lokmaların tadı tuzu yoktu. Nehiryeli onu endişeyle izliyordu. Adamın eli, masanın altından kadınınkini buldu; adamın gücü kadının bedenine akarken gülümseyerek sıkı sıkı tuttu adamın elini.

Elf şöleni, büyük altın kulenin tam güneyindeki avluda yapılmıştı. Qualinost'un en yüksek tepesinin üzerindeki kristal ve mermerden platformun etrafında hiç duvar yoktu; böylece aşağıdaki pırıl pırıl şehrin, arkasındaki koyu ormanın manzarası, hatta güneyde uzaklardaki Tharkadan Dağları'nın koyu mor kenarları bile hiç engellenmeden gözler önüne seriliyordu. Fakat orada bulunanlar için güzellik artık yitip gitmiş, ya da yakında sonsuza kadar yok olacağının bilinciyle daha elem verici olmuştu.

Altınay, Sözcü'nün sağ tarafında oturuyordu. Sözcü kibar bir sohbet açmak istemiş ama zamanla endişeleri ve düşüncelerine yenik düşerek sessizleşmişti.

Sözcü'nün sol yanında kızı Laurana oturuyordu. O yemek yiyor gibi bile yapmıyor, sadece uzun saçları yüzüne gelecek şekilde başını önüne eğmiş oturuyordu. Başını sadece Tanis'e bakmak için kaldırıyordu, kalbi sanki gözlerindeydi.

Kırık kalpli bakışlar kadar Gilthanas'ın kendisini soğuk soğuk süzdüğünün de farkında olan yarımelf, gözleri tabağında iştahsızca yemeğini yiyordu. Yanında oturan Sturm, Qualinesti'nin savunması için aklından planlar yapıyordu.

Flint, elflerin yanında kendisini rahatsız, bulunduğu yere yakışmayan biri gibi hisseden tüm cüceler gibi kendini rahatsız hissediyordu. Zaten elf yiyeceklerini sevmediğinden her şeyi reddetmişti. Raistlin, altın gözleri Fizban'ın üzerinde, aklı başka yerlerde yemeklerinden çimleniyordu. Kendini garip ve zarif elf kadınları arasında yakışıksız hisseden Tika bir lokma bile yiyememişti. Caramon elflerin neden bu kadar ince olduklarını anladığına karar verdi: bütün yiyecekleri yanında ekmek, peynirler ve son derece hafif baharatlı şarapla servis yapılan leziz soslarla pişmiş meyve ve sebzelerden ibaretti. Bir kafesin içinde dört gün aç kaldıktan sonra, bu yiyecekler koca savaşçıyı doyurmaktan çok uzaktı.

Bütün Qualinost şehrinde şölenin tadına varan iki kişi Tasslehoff ile Fizban idi. Tasslehoff her şeyin keyfine varırken yaşlı büyücü bir toz ağacıyla tek taraflı bir tartışmaya girmişti. Tasslehoff daha sonra - hayretler içinde deniz kabuğundan bir tereyağı tabağı, iki altın kaşık ve bir gümüş bıçağın torbalarından birine girmiş olduğunu fark etmişti.

Kızıl ay görünmüyordu. Gökyüzünde ince gümüş bir şerit şeklindeki Solinari küçülmeye başlamıştı. İlk yıldızlar çıkarken Güneşlerin Sözcüsü oğullarına hüzünle başını salladı. Gilthanas ayağa kalkarak ilerledi ve babasının sandalyesi yanında durdu.

Gilthanas şarkı söylemeye başlamıştı. Elf sözcükleri narin ve güzel bir melodi halinde dökülmeye başladı. Şarkısını söylerken Gilthanas iki eli

arasında küçük kristal bir lamba tutuyor, içindeki mum ışığı mermere benzeyen hatlarını aydınlatıyordu. Tanis şarkıyı dinledi, gözlerini yumdu; başı elleri arasına gömüldü.

"Ne var? Sözlerin anlamı ne?" diye sordu Sturm hafifçe. Tanis başını kaldırdı. Titreyen sesiyle fısıldadı:

Güneş

O şahane gözü

Tüm göklerimizin

Günden batıyor,

Ve bırakıyor

Ateş böcekleriyle pullanmış,

Griler içinde koyulaşarak

Uyuklayan gökyüzünü.

Masanın etrafındaki elfler şimdi sessizce duruyor, şarkıya katıldıkça kendi lambalarını ellerine alıyorlardı. Sonsuz bir hüzün şarkısı dokuyan sesleri birbirine karıştı.

Artık Uyku,

En eski dostumuz,

Ağaçları sakinleştiriyor

Ve çağırıyor

Bizi içeri.

Yapraklar

Soğuk bir ateş çıkartıyor,

Yanıp kül oluyor

Yılın sonunda.

Ve kuşlar

Rüzgârda süzülüyor,

Ve Kuzey'e dönüyor

Güz bitiminde.

Gün kararıyor,

Mevsimler çıplak,

Ama biz

Bekliyoruz güneş

Yeşil ateşini

Ağaçlar üzerinde.

Titreşen lambaların noktacıkları avludan, sakin ve durgun bir su birikintisinde yayılan halkacıklar gibi sokaklardan geçerek ormana ve gerisine dağıldı. Ve sonunda sanki ormanın kendisi hüzünle şarkı söylüyormuş gibi oluncaya kadar yanan her lambayla şarkıda başka bir ses yükseldi.

Rüzgar

Günlerin arasından dalıyor.

Mevsiminde, ayın yanından

Büyük krallık yükseliyor.

Nefesi

Ateşböceğinin, kuşun,

Ağaçların, insanların

Tek bir sözle soluyor.

Artık Uyku,

En eski dostumuz,

Ağaçlan sakinleştiriyor

Ve çağırıyor Bizi içeri.

Çağ,

Öyküleriyle binlerce canı

İnsanların

Mezarlarına gidiyor.

Fakat Bizler,

Şiir ve ihtişam içinde

Bulunan bizler uzun zamandır

Şarkıdan soluyoruz.

Gilthanas'ın sesi kesildi. Yavaşça üfleyerek lambayı söndürdü. Masanın etrafındakiler birer birer, şarkıyı başladıkları gibi bitirerek mumlannı üflediler. Bütün Qualinost'ta sonunda sanki toprakların üzerine bir sessizlik ve karanlık yayılmış gibi sesler sustu ve alevler söndürüldü. En sonunda, sadece en uzaktaki dağlardan şarkının son akordu geri geldi, aynı yere düşen yaprakların fısıltısı gibi.

Sözcü ayağa kalktı.

"Ve şimdi," dedi ağır bir edayla, "Yüce Divan'ın toplanma zamanı geldi. Gök Salonu'nda toplanılacak; Tanthalas yolarkadaşlarını oraya getirirsin."

Gök Salonu'nun meşalelerle aydınlatılmış kare şeklinde geniş bir yer olduğunu gördüler. Yıldızlarla pırıl pırıl olan kocaman gök kubbe, üzerinde bir kavis oluşturuyordu. Fakat ufkunda şimşeklerin oynaştığı kuzey kısmı karanlıktı. Sözcü, Tanis'e yolarkadaşlarını yakınında durmaları için getirmesini işaret etti; sonra bütün Qualinost ahalisi etraflarında toplandı. Susmalarını söylemeye gerek kalmamıştı. Sözcü başladığında, rüzgar bile susmuştu.

"Burada durumumuzu görüyorsunuz." Yerdeki bir şeyi işaret etti. Yolarkadaşları ayaklarının altında devasa bir harita olduğunu gördüler. Abanasinia Bozkırları üzerinde duran Tasslehoff derin bir iç geçirdi. Bu kadar mükemmel bir şey daha gördüğüni hatırlamıyordu.

"İşte Solace!" diye bağırdı heyecanla işaret ederek.

"Evet kendergil," diye cevap verdi Sözcü. "Burası da ejderha-ordusunun toplandığı yer. Solace'ta" -haritadaki noktaya bir asa ile dokundu- "ve Liman'da. Hükümdar Verminaard, Quali-nesti'yi istila etme planlarını hiç gizlemedi. Güçlerini bir araya getirip, malzemelerin taşındığı yolları emniyete alıncaya kadar bekliyor. O kadar büyük bir orduya karşı koymayı hayal bile edemeyiz."

"Qualinost kolayca savunulabilir mutlaka," diye konuştu Sturm. "Karadan doğruca buraya gelen bir yol yok. Koyaklar üzerine kurulmuş öyle köprülerden geçip geldik ki, bu köprüler yıkılacak olsa oralardan geçebilecek hiçbir ordu bulunmaz. Neden onlara karşı koymuyorsunuz?"

"Eğer söz konusu olan sadece bir ordu olsaydı Qualinesti'yi savunabilirdik," diye cevap verdi Sözcü. "Ama ejderhalar karşısında ne yapabiliriz?" Sözcü çaresizlikle ellerini açmıştı. "Hiç! Efsanelere göre, kudretli Huma sadece Ejderhamızrağı ile onları yenebilmişti. Artık o büyük silahın sırrını bilen kimse yok - en azından bizim bildiğimiz kadarıyla yok."

Fizban konuşmaya yeltendi ama Raistlin onu susturdu.

"Evet," diye devam etti Sözcü, "bu şehri ve bu ormanları terk etmek zorundayız. Halkımız için yeni bir yurt bulmak umuduyla batıya, oradaki bilinmeyen topraklara doğru gitmeyi planlıyoruz - ya da belki Silvanesti'ye, yani en kadim elfyurduna da gidebiliriz. Bir hafta öncesine kadar planlarımız gayet güzel ilerliyordu. Ejderha Yüceefendisi'nin ordularını saldırı konumuna getirmesi üç gün alırdı; ayrıca casuslar onların Solace'ı terk ettikleri zamanı bize haber verirlerdi. Batıya kaçmak için

zamanımız olurdu. Fakat sonra, bir günden daha kısa mesafede bulunan Pax Tharkas'ta üçüncü bir ejderha-ordusu olduğunu öğrendik. Eğer o ordu durdurulamazsa, mahvolacağız."

"Peki o orduyu durdurmanın bir yolunu biliyor musunuz?" diye sordu Tanis.

"Evet." Sözcü küçük oğluna baktı. "Sizin de bildiğiniz gibi Kapıyolu, Solace ve civar yerlerden toplanan adamlar Pax Tharkas'taki kalede Ejderha Yüceefendisi'nin kölesi olarak çalıştırılıyor. Verminaard zekidir. Kölelerin isyan çıkarmaması için bu erkeklerin, kadınları ve çocuklarını elinde rehin tutuyor; adamların hareketlerine karşı garanti olarak. Bizim inancımıza göre eğer bu tutsaklar serbest bırakılabilirse adamlar kendilerini tutsak edenlere dönerek onları yok ederler. Rehineleri serbest bırakarak isyanı yönetmek Gilthanas'ın göreviydi. İnsanları güneye, ormanlara götürecek, ordularını onların peşine takacak, böylece bize de kaçacak kadar zaman kazandıracaktı."

"Peki ya insanlara ne olacak o zaman?" diye sordu Nehiryeli sertçe. "Bana öyle geldi ki onları ejderha-ordularının önüne, başı sıkışmış bir adamın kurtların önüne bir parça et attığı gibi atacaksınız."

"Hükümdar Verminaard onları çok uzun süre hayatta tutmaz korkarım. Maden cevheri neredeyse bitti. Son kalan bütün zerrecikleri toplatıyor, sonra esirlerin de işi bitmiş olacak. Dağlardaki vadilerde insanların yaşayıp ejderha-ordularını kendilerinden uzak tutabilecekleri mağaralar var. Dağ geçitlerini rahatlıkla denetimleri altında tutabilirler, özellikle de şimdi, kış çökerken. Kabul etmek gerekir ki bir kısmı ölebilir ama bu ödenmesi gereken bir bedel. Eğer sana bir seçenek sunsalardı Bozkırların adamı, köle olarak mı ölmek isterdin, dövüşerek mi?"

Cevap vermeyen Nehiryeli yüzü kararararak haritaya baktı.

"Gilthanas görevini yerine getiremedi," dedi Tanis, "şimdi bizim bir isyan çıkartmayı denememizi mi istiyorsunuz?"

"Evet Tanthalas," diye cevap verdi Sözcü. "Gilthanas Pax Tharkas'a giden bir yol biliyor: Sla-Mori. Sizi kaleye sokabilir. Sadece kendi ırkınıza serbest kalmaları için bir şans tanımış olmayacaksınız, elflere de kaçmaları için fırsat vermiş olacaksınız" -Sözcü'nün sesi sertleşti- "insanlar Afet'i başımıza musallat ettiklerinde birçok elfe tanınmamış bir fırsat bu!"

Nehiryeli kaşlarını çatarak baktı. Sturm'ün bile ifadesi kararmıştı. Sözcü derin bir nefes aldıktan sonra içini çekti. "Lütfen beni affedin," dedi. "Niyetim sizi geçmişin kamçılarıyla kamçılamak değil. İnsanların içine düştükleri kötü duruma kayıtsız değiliz. Oğlum Gilthanas'ı seve seve ve -eğer ayrılacak olursak- belki bir daha birbirimizi hiç göremeyebileceğimiz halde sizinle yolluyorum. Bu fedakarlığı hem halkımın hem de sizin halkınızın yaşayabilmesi için yapıyorum."

"Düşünmek için zamana ihtiyacımız var," dedi Tanis, gerçi kararın ne olması gerektiğini biliyordu. Sözcü başıyla onayladı ve elf savaşçılar kalabalık içinden yol açarak yolarkadaşlarını bir koruluğa götürdüler. Burada onları yalnız bıraktılar.

Arkadaşları Tanis'inn önünde durdu; ciddi yüzleri yıldızların altında ışık ve gölgeden maskeler gibiydi. Bütün bu zaman zarfında, diye düşündü Tanis, hepinizi bir arada tutmak için uğraştım. Ama şimdi görüyorum ki ayrılmamız gerek. Disklerin Pax Tharkas'a gitmesini göze alamayız; Altınay bunları bırakmaz da.

"Ben Pax Tharkas'a gideceğim," dedi Tanis yavaşça. "Ama sanırım artık ayrılmamızın zamanı geldi dostlarım. Durun siz konuşmadan önce şunu da söyleyeyim. Tika, Altınay, Nehiryeli, Caramon, Raistlin ve sen Fizban, sizleri diskleri emniyetli bir yere götürebilirsiniz umuduyla elflerle yollamak istiyorum. Diskler Pax Tharkas'taki bir akında riske atılamayacak kadar değerli."

"Öyle olabilir yarımelf," diye fısıldadı Raistlin cüppesinin kukuletasının derinliklerinden, "fakat Altınay aradığını Qualinesti elfleri arasında bulamaz.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Tanis hayretle.

"Hiçbir şey bildiği yok Tanis," diye söze karıştı Sturm buruk bir ifadeyle. "Laf..."

"Raistlin?" diye tekrarladı Tanis, Sturm'ü duymamazlığa gelerek.

"Şövalyeyi duydun!" diye tısladı büyücü. "Ben bir şey bilmem!"

Tanis içini çekerek işin ucunu bıraktı, etrafına bakındı. "Beni lideriniz seçmiştiniz..."

"Tabii ya, öyle yaptık oğul," dedi Flint aniden. "Fakat bu karar senin aklından geliyor - gönlünden değil. Derinlerde bir yerlerde sen de ayrılmamamız gerektiğini biliyorsun."

"Evet, ben bu elflerle kalacak değilim," dedi Tika kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ben de seninle birlikte geliyorum Tanis. Ben de Kitiara gibi kılıç kullanan bir kadın olmayı planlıyorum."

Tanis irkildi. Kitiara'nın ismini işitmek fiziksel bir darbe gibiydi.

"Ben elflerle birlikte gizlenmem," dedi Nehiryeli, "özellikle de kendi ırkımı, adıma savaşmak için geride bırakarak."

"Biz ikimiz biriz," dedi Altınay, elini adamın koluna koyarak. "Sonra," dedi daha yumuşak, "her nasılsa büyücünün doğruyu söylediğini biliyorum - lider elfler arasında değil. Onlar dünyadan kaçmak istiyorlar, dünya için savaşmak değil."

"Hepimiz gidiyoruz Tanis," dedi Flint katiyetle.

Yarımelf çaresizlik içinde gruba baktıktan sonra gülümseyerek başını salladı. "Haklısınız. Ayrılacağımıza gerçek anlamda hiç inanmamıştım zaten. Ayrılmak sağduyulu, mantıklı bir şey olurdu elbette ki, zaten böyle yapmamamızın nedenini de bu."

"Şimdi artık biraz uyuyabiliriz belki." Fizban esnedi.

"Bir dakika Yaşlı Kişi," dedi Tanis ciddiyetle. "Sen içimizden biri değilsin. Sen, kesinlikle elflerle birlikte gidiyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu yaşlı büyücü gözleri belirsiz bakışlarını yitirmişti. Tanis'e o kadar keskin bir bakışla -hatta neredeyse gözdağı verircesine- baktı ki yarımelf aniden yaşlı adamı çevreleyen aşikâr bir güç aurası olduğunu hissederek gayri ihtiyari bir adım geriledi. Sesi yumuşak ve

güçlüydü. "Bu dünyada dilediğim yere giderim ve sizle gitmeyi diliyorum, Tanis Yarımelf."

Raistlin, Tanis'e adeta, *"şimdi anladın mı!"* dercesine baktı. Kararsız kalan Tanis onun bakışına karşılık verdi. Bu konuyu Raistlin ile konuşmayı erteleyip durmuş olduğuna pişman oldu; yaşlı adamın onların yanından ayrılmayacağını bildiğinden o anda konuşmanın yollarını düşündü.

"Sana şunu konuşayım Raistlin," dedi aniden Tanis, Krynn'deki karışık ırktan paralı askerler arasında geliştirilmiş Ortak Dil'in son derece bozuk bir formu olan Adikonuşma'yı kullanarak.

Zamanında ikizler -yolarkadaşlarının çoğu gibi- karınlarını doyurmak için biraz paralı askerlik yapmışlardı. Tanis, Raistlin'in anlayacağını biliyordu. Yaşlı adamın anlamayacağından hemen hemen emindi.

"İstersen biz konuş," diye cevap verdi Raistlin aynı dilde, "ama az şey bilirim."

"Korkuyorsun. Neden?"

Yavaş yavaş cevap verirken Raistlin'in garip gözleri uzaklara daldı. "Bilmiyorum Tanis. Ama - sen haklı. Yaşlı Kişi içinde güç var. Büyük bir güç hissediyorum. Korkuyorum." Gözleri parıldadı. "Ve çok arzuluyorum!" Büyücü içini çekerek, her nerede idiyse oradan döndü. "Ama haklı. Onu durdurmak mı? Çok tehlikeli."

"Sanki yeterince sıkıntı yokmuş gibi," dedi Tanis acı acı Ortak Dil'e dönerek. "Başımıza bir de titrek yaşlı bir büyücü alıyoruz."

"Belki çok daha tehlikeli olan başkaları da var," dedi Raistlin kardeşine anlamlı anlamlı bakarak. Büyücü Ortak Dil'e döndü. "Yorgunum. Uyumam gerek. Sen kalıyor musun kardeşim?"

"Evet," diye cevap verdi Caramon, Sturm ile göz göze gelerek. "Tanis ile konuşacağız."

Raistlin başıyla onaylayarak Fizban'ın koluna girdi. Yaşlı büyücü ile genç olanı ayrıldılar; yaşlı büyücü ağacın tekini asasıyla kırbaçlayarak ağacı, kendisine sinsice yanaşmakla suçladı.

"Bir tane deli büyücü yetmezmiş gibi," diye mırıldandı Flint. "Ben yatıyorum."

Sonunda Tanis, Caramon ve Srurm ile kalıncaya kadar hepsi teker teker ayrıldı. Tanis yorgun argın onlara döndü. Konuşmanın ne ile ilgili olduğunu hissedebiliyordu. Caramon'un yüzü kızararak ayaklarına baktı. Sturm bıyıklarını sıvazlayarak Tanis'i düşünceli bakışlarla süzdü.

"Eee?" diye sordu Tanis.

"Gilthanas," diye cevap verdi Sturm.

Tanis kaşlarını çatarak sakalanı kaşıdı. "Bu benim işim, sizin değil," dedi kısaca.

"Bu hepimizin işi Tanis," diye ısrar etti Sturm, "eğer bizi Pax Tharkas'a o götürecekse. Burnumuzu sokmak istemiyoruz ama belli ki ikiniz arasında hallolmamış bir mesele var. Sana bakarken gözlerinin nasıl olduğunu gördüm Tanis; ve eğer senin yerinde olsaydım arkamı sağlam bir dosta dayamadan hiçbir yere gitmezdim."

Caramon, Tanis'e ciddi ciddi baktı, kaşlarını çatarak. "Onun bir elf olduğunu falan biliyorum," dedi koca adam yavaş yavaş. "Fakat, Sturm'ün de söylediği gibi bazen bakışları bir garipleşiyor. Şu Sla-Mori'ye giden yolu sen bilmiyor musun? Kendi başımıza bulamaz mıyız? Ona güvenmiyorum. Sturm ile Raist de güvenmiyorlar."

"Dinle Tanis," dedi Sturm, yarımelfin yüzünün hiddetten kızardığını görerek. "Eğer Gilthanas, Solace'ta söylediği gibi bir tehlike içinde olmuş olsaydı, neden Han'da öyle rahat rahat oturuyordu? Sonra savaşçılarının *'yanlışlıkla'* lanet olasıca koca bir orduyla karşılaşması meselesi var! Tanis - başını hemen sallama öyle. Kötü olmayabilir ama baştan çıkmış. Ya Verminaard onu etkisi altına almışsa? Belki de Ejderha Yüceefendisi bizi

ele verirse -karşılığında- halkına dokunmayacağı konusunda onu ikna etmiştir! Belki de bu yüzden Solace'taydı, bizi bekliyordu."

"Bu çok saçma!" diye kestirip attı Tanis. "Bizim geleceğimizi nereden bilecekti?"

"Xak Tsaroth'tan Solace'a olan yolculuğumuzu saklamış sayılmayız," diye cevapladı Sturm soğuk bir edayla. "Bütün yol boyunca ejderanlara rastladık ve Xak Tsaroth'tan kaçanlar diskler için oraya gittiğimizi anlamışlardır. Büyük bir ihtimalle Verminaard bizim tarifimizi anasınınkinden daha iyi biliyordur."

"Hayır! Buna inanmıyorum!" dedi Tanis hiddetle Sturm ile Caramon'a bakarak. "Siz ikiniz de yanılıyorsunuz! Bu konuda kendi hayatımı tehlikeye atabilirim. Ben Gilthanas ile birlikte büyüdüm, onu tanırım! Evet aramızda halletmemiz gereken bir şey vardı ama bunu konuştuk ve mesele kapandı. Senin ve Caramon'un hain olduğunuza inandığım gün onun da halkına karşı bir hain olduğuna inanırım. Ve hayır, Pax Tharkas'a giden bir yol bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim. Ve bir şey daha," diye bağırdı Tanis, artı büyük bir hiddetle, "eğer bu grupta güvenmediğim birileri varsa o da senin o kardeşin ve o yaşlı adamdır!" Suçlarcasına Caramon'a baktı.

Koca adamın yüzü solarak gözlerini yere indirdi. Dönmeye başlamıştı. Tanis aklını başına toplayarak aniden ne demiş olduğunu fark etti. "Çok üzgünüm Caramon." Elini savaşçının koluna koydu. "Bunu kastetmedim aslında. Bu çılgın yolculukta Raistlin bir kereden fazla kurtardı yaşamlarımızı. Bütün mesele Gilthanas'ın bir hain olduğuna inanmamamdan kaynaklanıyor!"

"Biliyoruz Tanis," dedi Sturm sessizce. "Ve biz de senin kararına güveniyoruz. Fakat - halkımın deyimiyle gece, gözlerin kapalı yürüyemeyeceğin kadar karanlık."

Tanis içini çekerek başıyla onayladı. Elini Sturm'ün koluna koydu. Şövalye ona sarıldı, üç adam sessizce durdular; sonra koruyu terk ederek Gökyüzü Salonu'na doğru yürüdüler. Sözcü'nün hala savaşçılarıyla konuştuğunu duyabiliyorlardı.

"Sla-Mori ne demek?" diye sordu Caramon.

"Gizli Yol," diye cevap verdi Tanis.

Tanis sıçrayarak uyandı; eli kemerindeki hançerine gitti. Kara bir suret, tepedeki yıldızları engelleyecek şekilde üzerine eğilmişti. Aceleyle uzanarak, üzerine eğilen kişiyi yakaladı ve hançerini boğazına dayayarak kendi üzerine çekip yatırdı.

"Tanthalas!" Yıldız ışığında pırıldayan çelik karşısında hafif bir çığlık sesi duyuldu.

"Laurana!" Tanis'in nefesi kesildi.

Kızın bedeni Tanis'inkine dayanmıştı. Kızın titrediğini hissedebiliyordu; artık tamamen uyanmış, saçlarının salınmış omuzlarına döküldüğünü görebiliyordu. Kız seyrek dokulu bir gecelik giymişti sadece. Bu kısa dövüş sırasında pelerini kayıp düşmüştü.

İçinden gelen bir dürtüyle hareket eden Laurana yatağından kalkmış, soğuktan korunmak için omuzlarına bir pelerin atarak gecenin içine süzülmüştü. Şimdi Tanis'in göğsünde, kıpırdamaya bile cesaret edemeden yatıyordu. Bu, Tanis'in, varlığını bilmediği bir tarafıydı. Aniden, eğer bir düşman olsa idi şimdiye kadar boğazı kesilmiş - ölmüş olacağını fark etti.

"Laurana..." diye tekrarladı Tanis, titreyen bir elle hançeri kemerine geri koyarak. Kızı iterek oturdu; onu bu kadar korkuttuğu için kendine, derinlerde gizlediği bir şeyi uyandırdığı için de kıza kızıyordu. Bir an için, kız üzerinde uzanmış yatarken, sadece saçının kokusunu, ince bedeninin sıcaklığını, bacak kaslarının hareketini, minik göğüslerinin yumuşaklığını hissetmişti şiddetle. Ayrıldığında Laurana bir kızdı. Döndüğünde onu bir erişkin olarak bulmuştu - çok güzel, çekici bir kadın olarak.

"Gecenin bu vaktinde burada ne arıyorsun Cehennem adına?"

"Tanthalas," dedi kız, pelerinine sıkı sıkı sarınırken hıçkırarak. "Fikrini değiştirmeni istemek için gelmiştim. Bırak arkadaşların Pax Tharkas'taki insanları serbest bırakmaya gitsin. Sen bizimle gelmelisin! Hayatını yabana

atma. Babam çok üzgün. Bunun işe yarayacağına inanmıyor - biliyorum inanmıyor. Ama başka bir çaresi yok! Sanki Gilthanas ölmüş gibi onun yasını tutuyor. Ağabeyimi kaybedeceğim. Seni de kaybedemem!" Kız hıçkırıklara boğulmuştu. Tanis, aceleyle etrafına bakındı. Etrafta elf muhafızlarının olduğu kesindi. Eğer elfler onları şereflerini tehlikeye atan bu durumda bulurlarsa...

"Laurana," dedi kızın omuzlarından tutup sarsarak. "Artık bir çocuk değilsin. Büyümen lâzım, hem de hemen büyümen lâzım. Arkadaşlarımın benim yokluğumda tehlikeye atılmalarını kabul edemem! Göze aldığımız risklerin farkındayım; kör değilim! Fakat eğer insanları Verminaard'ın elinden kurtanrsak sana ve halkına kaçmanız için vakit kazandırmış olacağız, bu göze almamız gereken bir şey! Hayatını inandığın şeyler için riske atman gereken zamanlar vardır Laurana - yaşamın kendisinden daha çok manası olan bir şey için. Anlıyor musun?"

Kız, altın rengi saçlarının arasından ona baktı. Hıçkırıkları kesilmişti ve artık titremiyordu. Ona dikkatle baktı.

"Anlıyor musun Laurana?" diye tekrar etti yarımelf.

"Evet Tanthalas," diye cevap verdi kız hafifçe. "Anlıyorum."

"Güzel!" Tanis içini geçirdi. "Şimdi yatağına geri dön. Çabuk çabuk. Beni tehlikeye attın. Eğer Gilthanas bizi böyle görecek olursa..."

Laurana ayağa kalkarak aceleyle korudan uzaklaştı, caddeler ve binalar; arasından toz ağaçları arasından rüzgar gibi süzüldü. Babasının oturduğu eve girmek için muhafızlar arasından geçmek basitti - çocukluklarından beri Gilthanas ile bunu hep yaparlardı. Sessizce odasına dönen elf kızı bir an annesi ve babasının odası önünde durup dinledi. İçeride ışık vardı. Hışırdıyan parşömenlerin sesini duyabiliyor, bir yanık kokusu alabiliyordu. Babası kağıtları yakıyordu. Annesinin babasını yatağa çağıran yumuşak mırıltısını duydu. Laurana gözlerini bir an için sessiz bir ıstırapla yumdu, sonra dudakları ciddi bir kararla birbirine kenetlendi; karanlık, soğuk holden kendi odasına doğru koştu.

- 8 -

Kuşkular. Pusu!

Yeni bir dost.

Elfler şafaktan önce yolarkadaşlarını uyandırdılar. Kuzey ufkunda fırtına bulutları alçalmış, kavramak için bükülmüş parmaklar gibi Qualinesti'ye uzanmıştı. Gilthanas kahvaltıdan sonra geldi; mavi kumaştan bir tunik ve zincir bir zırh giymişti.

"Erzağımız var," dedi ellerinde paketler taşıyan savaşçıları işaret ederek. "Eğer ihtiyacınız varsa silah ve zırh da buluruz."

"Tika'nın zırha, kalkana ve kılıca ihtiyacı var," dedi Caramon.

"Elimizden geleni yaparız," dedi Gilthanas, "gerçi o kadar küçük zırhımız var mı bilemiyorum."

"Theros Ironfeld bu sabah nasıl?" diye sordu Altınay.

"Huzur içinde dinleniyor Mishakal'ın ermişi." Gilthanas saygıyla Altınay önünde eğildi. "Halkım ayrıldıklarında onu da yanlarına alacaklar elbette ki. Onunla vedalaşabilirsiniz."

Kısa bir süre sonra elfler Tika için, her çeşidinden zırh ve elf kadınlarının tercih ettikleri cinsten kısa, hafif kılıçlarla döndü. Miğfer ile kalkanı gören Tika'nın gözleri parıldadı. Her ikisi de elf tasarımıydı ve değerli taşlarla süslenmişti.

Gilthanas miğfer ile kalkanı elfin elinden aldı. "Henüz, Han'da hayatımı kurtardığınız için size teşekkür edememiştim," dedi Tika'ya. "Bunları kabul ediniz. Bunlar annemin merasim zırhları; Soykıyımı savaşları zamanından

kalmadır. Bunlar kardeşime geçecekti fakat Laurana ile ben bunların asıl sahibinin siz olduğunuza inanıyoruz."

"Ne kadar güzel," diye mırıldandı Tika kızararak. Miğferi aldıktan sonra, zırhın geri kalan kısmına aklı karışarak baktı. "Neyin nereye takılacağını bilemiyorum," diye itiraf etti.

"Ben yardım edeyim," diye önerdi Caramon canla başla.

"Bu işi ben yapayım," dedi Altınay sert bir şekilde. Zırhı alarak Tika'yı korunun ağaçları arasına götürdü.

"O zırhtan ne anlar?" diye homurdandı Caramon.

Nehiryeli savaşçıya bakarak gülümsedi; yüzünde sert ifadesini yumuşatan nadir tebessümlerden biri vardı. "Unutuyorsun," dedi, "o Reisin Kızı. Babası olmadığında kabileyi savaşa götürmek onun göreviydi. Zırhlar konusunda oldukça bilgilidir savaşçı -ve zırhın altında atan kalp hakkında daha da bilgilidir."

Caramon kızardı. Sinirle bir torba erzak alarak içine baktı. "Bu süprüntüler de neyin nesi?"

"Quith-pa," dedi Gilthanas. "Dilimizde demir tayın anlamına gelir. İhtiyaç anında haftalarca dayanır."

"Kurutulmuş meyveye benziyor!" dedi Caramon tiksinerek.

"Zaten öyle," diye cevap verdi Tanis sırıtarak.

Caramon homurdandı.

Şafak vakti ince fırtına bulutlarına solgun, soğuk bir ışıkla renk vermeye başlamıştı ki Gilthanas grubu Qualinesti'den çıkarttı. Tanis gözlerini ileri dikmiş bakmayı reddediyordu. Buraya yaptığı son yolculuğun daha mutlu geçmesini isterdi. Bütün bir sabah boyunca Laurana'yı görmemişti, gerçi gözyaşlarıyla dolu vedalaşmadan kurtulduğu için rahatlamıştı, ama gizli gizli neden gelip ona veda etmediğini merak etmişti.

Yol güneye doğru ilerliyor; yavaş yavaş ama durmadan alçalıyordu. Yolu çalı çırpı bürümüştü ama Gilthanas önden yolladığı bir grup savaşçı yolu açtığından yürümek oldukça kolaylaşmıştı. Caramon, üzerine tam oturmayan zırhıyla göz alıcı görünen Tika'nın yanından yürüyor, kılıcını nasıl kullanacağını anlatıyordu. Ne yazık ki öğretmen zor anlar yaşıyordu.

Altınay, Tika'nın kırmızı renkli barmen eteğine, daha rahat hareket etmesi için derin bir yırtmaç açmıştı. Tika'nın kürkle biyelenmiş iç giysilerinin kabarık beyazlıkları yırtmaçların arasından baştan çıkartırcasına görünüyordu. Yürürken ortaya çıkan bacakları tam Caramon'un her zaman hayal ettiği gibiydi: Yuvarlak hatlı ve dolgun. O yüzden Caramon dersine konsantre olmakta zorlanıyordu. Öğrencisine o kadar dalmıştı ki kardeşinin kaybolduğunu fark etmedi.

"Genç büyücü nerede?" diye sordu Gilthanas kabaca.

"Belki başına bir şey gelmiştir," dedi Caramon endişeyle, kardeşini unuttuğu için kendi kendine söverek. Savaşçı kılıcını çekerek yoldan geri gitmeye başladı.

"Saçmalık!" diye durdurdu onu Gilthanas. "Ona ne olmuş olabilir ki? Millerce uzanan bir mesafede hiç düşman yok. Bir yerlere gitmiş olmalı - belli bir amaçla."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Caramon dik dik bakarak.

"Belki de ayrılmasının sebebi..."

"Büyü yapmak için gerekli şeylerimi toplamaktı elf," diye fısıldadı Raistlin çalıların arasından belirerek. "Ve öksürüğüme iyi gelen şifalı otların eksilenleri yerine yenilerini koymak."

"Raist!" Caramon neredeyse memnuniyetinden onu kucaklayacaktı. "Bir başına gitmemeliydin... tehlikeli."

"Benim büyü unsurlarım gizlidir," diye fısıldadı Raistlin sinirli bir şekilde kardeşini yana iterek. Magius'un Asası'na dayanan büyücü Fizban'ın yanında sıraya girdi.

Gilthanas, omuzlarını silkerek başını sallayan Tanis'e dik dik baktı. Grup yoluna devam ettikçe, toz ağaçlarından daha aşağıdaki çam ağaçlarına doğru ilerleyen yol gittikçe dikleşmeye başladı. Onlar güneye doğru ilerledikçe yol, kısa bir süre sonra coşkuyla akan bir dere halini alan berrak bir akar suyla birleşti.

Aceleyle yenen bir öğlen yemeği için mola verdiklerinde Fizban gidip Tanis'in yanına çöktü. "Biri bizi izliyor," dedi etkili bir fısıltıyla.

"Ne?" diye sordu Tanis, kulaklarına inanamayarak, ani bir hareketle başını kaldırıp yaşlı adama baktı.

"Evet, elbette," diye başını salladı yaşlı adam ciddiyetle. "Gördüm onu - ağaçlar arasına girip çıkarken."

Sturm, Tanis'in yüzündeki endişeyi gördü. "Sorun nedir?"

"Yaşlı Kişi birinin bizi izlediğini söylüyor."

"Pöh!" Gilthanas son lokma quith-pas'ını bezginlikle ağzına attıktan sonra ayağa kalktı. "Bu delilik. Haydi gidelim artık. Sla-Mori'ye daha bir mil var ve güneş kavuşuncaya kadar orada olmamız gerek."

"Ben arkadan gelip geriyi koruyayım," dedi Sturm, Tanis'e yavaşça.

Birkaç saat daha düzensiz çam ağaçları arasından ilerlediler. Grup aniden ağaçlar arasında bir açıklığa çıkıverdiğinde güneş gökyüzünde alçalmaya, yola düşen gölgeleri uzatmaya başladı.

"Şışşt!" diye uyardı Tanis, telaşla geriye dönerek.

Hemen tehlike işaretini alan Caramon, boşta olan eliyle kardeşi ve Sturm'u işaret ederek kılıcını çekti.

"Ne var?" diye konuştu Tasslehoff, "göremiyorum!"

"Şışşt!" Tanis sert sert kendere baktı; Tas, Tanis'i zahmetten kurtarmak için kendi ağzını kendi eliyle kapattı.

Açıklık alan, kısa bir süre önce kanlı bir dövüşün yaşanmış olduğu yerdi. İnsan ve hobgoblin cesetleri vahşi ölümün tiksindirici duruş biçimleriyle etrafa dağılmıştı. Yolarkadaşları korkuyla etraflarına bakınarak uzun süre etrafı dinlediler, ama suyun gümbürtüsünden başka bir ses duyamadılar.

"Yakınlarda hiç düşman yok!" Sturm, Gilthanas'a dik dik baktıktan sonra açık alana doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle!" dedi Tanis. "Ben bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldum!"

"Belki aralarında hala hayatta olan vardır," dedi Sturm soğuk bir edayla ve ileri doğru yürüdü. Geri kalanlar daha yavaş izlediler onu. Hobgoblin cesetlerinin altından bir inilti sesi geliyordu. Savaşçılar, kılıçları ellerinde katliamın olduğu yere doğru yürüdüler.

"Caramon..." diye işaret etti başıyla Tanis.

Koca savaşçı cesetleri yana savurdu. Altında inleyen biri vardı.

"İnsan," diye bildirdi Caramon. "Ve kan içinde kalmış. Kendinde değil sanırım."

Geri kalanlar yerdeki adama bakmak için ilerledi. Altınay diz çökmeye başladı ama Caramon onu durdurdu.

"Hayır hanımefendi," dedi kibarca. "Onu bir daha öldürmek zorunda kalacaksak, iyileştirmek anlamsız olur. Unutma -Solace'ta da insanlar Ejderha Yüceefendisi için savaşıyordu."

Grup adamı incelemek için etrafını aldı. Adam biraz kararmış da olsa zincirden iyi kalite bir zırh giymişti. Giysileri, yer yer yıpranmış olsa da zengindi. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu. Saçı gür ve siyahtı, çenesi sert, yapısı orantılıydı. Yabancı gözlerini açarak yolarkadaşlarına mahmur gözlerle baktı.

"Arayanların tanrılarına şükürler olsun!" dedi boğuk bir sesle. "Arkadaşlarım... hepsi öldü mü?"

"Sen önce kendini düşün," dedi Sturm sertçe. "Bize arkadaşlarının kim olduğunu söyle... insan mıydılar, hobgoblin mi?"

"İnsanlar... ejderha-adamlarla savaşanlar." Adam gözleri fal taşı gibi açılarak sustu. "Gilthanas?"

"Eben," dedi Gilthanas sakin bir hayretle. "Koyaktaki dövüşten nasıl oldu da kurtuldun?"

"Peki ama sen nasıl kurtuldun?" Eben ismindeki adam ayağa kalkmaya yeltendi. Tam Caramon ona yardım etmek için elini uzatmıştı ki aninden Eben bir şeyi işaret etti. "Dikkat! Ejde..."

Caramon, bir homurtuyla geri düşen Eben'i bırakarak hemen arkasına döndü. Diğerleri, silahlarını çekmiş on iki ejderanın açıklık alanın kenarında durduklarını gördü.

"Bu topraklardaki bütün yabancılar sorgulanmak için Ejderha Yüceefendisi'ne gideceklerdir," diye seslendi biri. "Paşa paşa bizimle gelmenizi emrediyoruz."

"Hani kimse Sla-Mori'ye giden yolu bilmeyecekti," diye fısıldadı Sturm, Tanis'e; Gilthanas'a anlamlı anlamlı bakarak. "Yani elfe göre demek istiyorum."

"Biz Hükümdar Verminaard'dan emir almıyoruz!" diye bağırdı Tanis, Sturm'e kulak asmayarak.

"Yakında alırsınız," dedi ejderan ve kolunu salladı. Yaratıklar saldırmak için harekete geçti.

Ormanın kenarında durmakta olan Fizban torbasından bir şey çekip çıkartı ve birkaç söz mırıldanmaya başladı.

"Ateştopu olmaz!" diye tısladı Raistlin yaşlı adamın kolunu tutarak. "Oradaki herkesi yakıp kül edeceksin!"

"Ya, öyle mi? Galiba haklısın," Yaşlı büyücü hayal kırıklığıyla içini çekti; sonra yüzü aydınlanıverdi. "Dur bir dakika - galiba başka bir şeyim daha

var."

"Sen burada kal, gizlen yeter!" diye emretti Raistlin. "Ben kardeşimin yanına gideceğim."

"Şimdi, şu ağ büyüsü nasıldı?" diye düşünmeye başladı yaşlı adam. Yeni kılıcını çekmiş hazır bekleyen Tika korku ve heyecanla tir tir titriyordu. Ejderanlardan biri ona doğru atıldı; Tika kılıcını savurdu. Kılıç ejderanın bir mil, Caramon'un kafasının ise birkaç santim ötesinden geçti. Tika'yı arkasına çeken Caramon, ejderanı kılıcının kabzasıyla yere serdi. Daha ayağa kalkamadan, boynunu kırarak gırtlağına bastı.

"Benim arkamda dur," dedi Tika'ya, sonra gözü kızın hâlâ hiddetle savurduğu kılıca gitti. "Bir daha düşündüm de," diye düzeltti sinirle, "yaşlı adam ve Altınay'la birlikte o ağaçların oraya koş. Aferin güzel kızıma."

"Gitmeyeceğim!" dedi Tika kızarak. "Ben ona gösteririm," diye mırıldandı, terleyen elleri kılıcın kabzasından kaydı. İki ejderan daha Caramon'a saldırdı ama artık kardeşi arkasındaydı - büyü ve çeliği birleştiren ikisi düşmanlarını yok etti. Tika sadece ayak altında olduğunu biliyordu ve ejderanlardan çok Raistlin'in hiddetinden korkuyordu. Onun yardımına ihtiyacı olan biri var mı diye etrafına bakındı. Sturm ile Tanis yan yana dövüşüyorlardı. Hoopakı yere sağlamca saplanmış olan Tasslehoff açık alanı öldürücü, vızır vızır bir taş yağmuruna tutarken Gilthanas, Flint ile uygunsuz bir çift oluşturmuştu. Altınay ağaçların altında durmuştu, Nehiryeli de onun yakınında duruyordu. Yaşlı büyücü bir büyü kitabı çıkartmış sayfalarını karıştırıyordu.

"Ağ... ağ... nasıldı şimdi o?" diye mırıldandı. "Haaayyttttt!" Arkasından gelen bir nara neredeyse Tika'nın dilini yutmasına neden olacaktı. Korkunç bir kahkahayla gülen bir ejderan ona doğru havalanmışken hızla dönen kız kılıcını elinden düşürdü. Paniğe kapılan Tika kalkanını iki eliyle tutarak ejderanın iğrenç, sürüngen yüzüne vurdu. Darbe neredeyse kalkanı kızın elinden söküp almıştı ama yaratığı bayıltarak sırt üstü düşürmüştü. Kılıcını alan Tika, tiksintiyle yüzünü buruşturarak yaratığı tam kalbinden şişledi. Ceset, kızın kılıcını hapsederek derhal taşlaştı. Tika bütün gücüyle kılıcına asıldı ama kılıç orada sıkışıp kalmıştı. "Tika, solunda!" diye bağırdı Tasslehoff tiz bir sesle. Tökezleyerek dönen Tika başka bir ejderan gördü.

Kalkanını savurarak ejderanın bıçak hamlesini durdurdu. Sonra, dehşetten kaynaklanan bir güçle yaratığa kalkanıyla tekrar ve tekrar vurdu; tek bildiği onu öldürmesi gerektiğiydi. Kolunda bir el hissedinceye kadar hızla vurmaya devam etti. Elinde kanlar içinde kalmış kalkanı hazır, savrulurcasına dönünce karşısında Caramon'u gördü.

"Tamam!" dedi koca savaşçı onu yatıştırırcasına. "Geçti Tika. Hepsi öldü. Çok iyi becerdin, çok iyi."

Tika gözlerini kırpıştırdı. Bir an için savaşçıyı tanıyamadı. Sonra, titreyerek kalkanını indirdi.

"Kılıç konusunda pek iyi değildim," dedi o korkunç yaratığın üzerine saldırışının hatırası ve korkusuna bir tepki olarak titremeye başlayarak.

Caramon onun titremeye başladığını gördü. Uzanıp terle nemlenmiş kızıl buklelerini okşayarak ona sarıldı.

"Görmüş olduğum birçok erkekten -deneyimli savaşçılardan- daha cesurdun," dedi koca adam derinden gelen bir sesle.

Tika, Caramon'un gözlerinin içine baktı. Korkusu eridi gitti, yerini övünce bıraktı. Caramon'a yaslandı. Adamın sert kaslarının hissi, deriyle karışmış ter kokusu heyecanını artırdı. Tika kollarını adamın boynuna dolayarak onu öyle büyük bir şiddetle öptü ki dişleri adamın dudağına battı. Kızın ağzına kan tadı geldi.

Şaşırıp kalan Caramon, kızın dudaklarının yumuşaklığına tezat bir sızı duymuş, her yanını bir arzudur kaplamıştı. Bu kadını, bütün kadınlardan daha çok arzuluyordu - ve hayatında birçok kadın olmuştu. Nerede olduğunu, etrafında kimlerin bulunduğunu unutuverdi. Aklı da, kanı da tutuşmuştu ve arzusunun ıstırabıyla her yanı sızlıyordu. Tika'yı göğsüne yapıştırarak sarıldı ve hırpalayan bir şiddetle kızı öptü.

Adamın onu kucaklayışının verdiği acı Tika'ya çok tatlı gelmişti. Bu acının artıp her yanını kaplamasını arzuladı; ama aynı zamanda birdenbire buz kesilerek korkuyla doldu. Diğer barmen kızların anlattıkları, erkek ile kadın

arasında olan o korkunç ve harika şeylerle ilgili hikayeleri hatırlayarak paniğe kapılmaya başladı.

Caramon kendini tamamen kaybetmişti. Onu ormana taşıma düşüncesiyle Tika'yı kollarına almıştı ki omzunda bildik, soğuk bir el hissetti.

Koca adam kardeşine baktı; nefesi kesilerek kendine geldi. Kibarca Tika'yı yere bıraktı. Başı dönen ve yönünü şaşırmış olan Tika gözlerini açtığında Raistlin'in kardeşinin yanında durmuş onu garip, pırıltılı bir ifadeyle süzdüğünü gördü.

Tika'nın yüzü yanıyordu. Geriledi, ejderanın cesetine takıldı, sonra kalkanını alarak koşturmaya başladı.

Caramon yutkundu, boğazını temizledi ve bir şeyler söylemeye başladı ama Raistlin ona tiksintiyle bakmakla yetinerek Fizban'ın yanına gitti. Yeni doğmuş bir sıpa gibi titreyen Caramon, içi titreyerek bir ah ettikten sonra Eben ile konuşan Sturm, Tanis ve Gilthanas'ın yanına doğru ilerledi.

"Yo, ben iyiyim," diye garanti verdi adam onlara. "O yaratıkları görünce kendimi biraz kötü hissettim o kadar. Gerçekten aranızda bir ermiş mi var? Bu harika bir şey ama onun şifa verme hünerlerini benim üzerimde boşa harcamayın. Biraz çizik var o kadar. Bu benimkinden çok onların kanı. Arkadaşlarımla birlikte bu ejderanları izliyorduk ki en aşağı kırk hobgoblinin saldırısına uğradık."

"Ve olanları anlatacak bir sen varsın hayatta," dedi Gilthanas.

"Evet," diye cevap verdi Eben, elfin kuşku dolu bakışlarına cevaben. "Ben usta bir silahşörüm - senin de bildiğin gibi. Bunları ben öldürdüm" - etrafında yatan altı hobgoblini işaret etti- "sonra kabarık sayıları karşısında düştüm. Diğerleri beni öldü zannedip gitmiş olmalı. Ama benim kahramanlıklarım hakkında bu kadar konuşmak yeter. Sizler de kılıçlarınızı çok iyi kullanıyorsunuz. Ne tarafa gidiyorsunuz?"

"Gittiğimiz yerin adı Sla-..." diye başladı Caramon ama Gilthanas onun sözünü kesti.

"Bizim yolculuğumuz gizli," dedi Gilthanas. Sonra öylesine bir ekledi.

"Usta bir kılıçkullanıcısı işimize yarayabilir."

"Ejderanlarla savaştığınız sürece, sizin savaşınız benim savaşım demektir," dedi Eben neşeyle. Torbasını bir hobgoblinin cesedinin altından çekerek omzuna attı.

"Benim adım Eben Taşkıran. Kapıyolu'ndan geliyorum. Belki ailemin adını duymuşsunuzdur," dedi. "Batı tarafında en güzel malikânelerden birine sahiptik..."

"Tamam işte!" diye bağırdı Fizban. "Hatırladım!"

Aniden her yer, havada uçuşan yapışkan örümcek ağları ile dolmuştu.

Güneş kavuşurken grup, yüksek dağ zirveleriyle çevrili açık bir alana varmıştı. Aşağıdaki toprakların hakimiyeti konusunda dağlara kafa tutan, dağlar arasındaki geçidi koruyan koca kale, Pax Tharkas diye biliniyordu.

Yolarkadaşları kaleye korku dolu bir sessizlikle baktılar.

Gökyüzüne doğru süzülen ikiz masif kulenin karşısında Tika'nın gözleri yerinden uğradı. "Hayatımda hiç bu kadar büyük bir şey görmemiştim! Kim inşa etti bunu? Çok güçlü insanlar olsa gerek."

"İnsan değillerdi," dedi Flint hüzünle. Pax Tharkas'a dalgın dalgın bakan cücenin sakalı titredi. "Bunu birlikte çalışan elfler ile cüceler yapmıştı. Bir zamanlar, çok önceleri, her yerde barış varken."

"Cüce doğru söylüyor," dedi Gilthanas. "Çok yıllar önce Kith-Kanan babasının kalbini kırarak kadim yuvası Silvanesti'den ayrılmıştı. Halkıyla birlikte, Ergoth İmparatoru tarafından, Soykıyımı Savaşlar'ını bitiren Kılıçkabzası Parşömeni'ne göre onlara verilen bu güzel ormanlara gelmişti. Elfler Qualinesti'de Kith-Kanan'ın ölümünden beri barış içinde yaşamıştır. Fakat onun en büyük başarısı Pax Tharkas'ın inşası olmuştu. Elf ve cücelerin krallıkları arasında duran yapı, o zamandan sonra Krynn

üzerinden silinen dostluk ruhuyla yapılmıştı. Şimdi bunu, kudretli bir savaş makinesi halinde bir tabya olarak görmek beni hüzünlendiriyor."

Daha Gilthanas konuşmasını sürdürürken yolarkadaşları Pax Tharkas'ın önündeki kocaman kapının ardına kadar açıldığını gördüler. Bir ordu -ejderanlar, hobgoblinler ve goblinlerin uzun safları- ovalara doğru yürüyüşe geçti. Üflenen boruların sesleri dağların tepelerinden geri yankılandı. Onları yukarıdan büyük kırmızı bir ejderha seyrediyordu. Yolarkadaşları çalıların ve ağaçların arasına saklandılar. Ejderha onları göremeyecek kadar uzakta olduğu halde, bu mesafeden bile ejderha korkusu her yanlarını sarmıştı.

"Qualinesti'ye doğru gidiyorlar," dedi Gilthanas, sesi titreyerek. "İçeriye girip tutsakları serbest bırakmamız gerek. O zaman

Verminaard orduyu geri çağırmak zorunda kalır."

"Pax Tharkas'a mı gireceksiniz!" Eben'in nefesi kesilmişti.

"Evet," diye cevap verdi Gilthanas gönülsüzce, belli ki bu kadar konuşmuş olmaktan memnun değildi.

"Uf be!" Eben içinde tuttuğu nefesini saldı. "Gerçekten cesursunuz, söyleyeyim. Demek öyle - peki içeriye nasıl gireceğiz? Ordu gidinceye kadar bekleyecek miyiz? Büyük bir ihtimalle ön kapıda birkaç nöbetçi bırakırlar. Onlarla kolayca başa çıkabiliriz, değil mi koca adam?" Caramon'u dirseğiyle dürttü.

"Elbette," diye sırıttı Caramon.

"Planımız bu değil," dedi Gilthanas soğuk bir edayla. Elf, azalmakta olan ışıkta ancak seçilebilen, dağlara doğru uzanan dar bir vadiyi işaret etti. "Bizim yolumuz oradan. Gecenin örtüsü altında geçeceğiz."

Ayağa kalkarak yürümeye başladı. Tanis ona yetişmek için aceleyle ilerledi. "Bu Eben hakkında ne biliyorsun?" diye sordu yarımelf elfçe, Tika ile çene çalan adama doğru bakarak.

Gilthanas omuzlarını silkti. "Bizimle birlikte koyakta savaşan adamlarla birlikteydi. Hayatta kalanlar Solace'a götürülmüş ve orada ölmüştü. Demek ki kaçmış. Sonuç olarak ben de kaçabildim," dedi Gilthanas yan gözle Tanis'e bakarak. "Babası ve ondan önce onun babasının zengin birer tacir olduğu Kapıyolu'ndan geliyor. Bizi işitemeyeceği bir yere gittiğinde diğerleri ailesinin bütün parasını kaybettiğini ve o gün, bugündür hayatını kılıcıyla kazandığını söylediler."

"Ben de bu kadarını tahmin etmiştim zaten," dedi Tanis. "Giysileri zengin giysiler ama daha güzel günleri olduğu belli. Onu yanımıza almakla iyi bir karar verdin."

"Onu geride bırakmayı göze alamazdım," diye cevap verdi Gilthanas ciddiyetle. "İçimizden birinin gözünü ondan ayırmaması gerek."

"Evet." Tanis sessizleşti.

"Ve benim üzerimden de ayırmamanız gerektiğini düşünüyorsun," dedi Gilthanas gergin bir sesle. "Diğerlerinin ne söylediklerini biliyorum - özellikle de şövalyenin. Ama sana yemin ederim ki Tanis ben bir hain değilim! Tek bir şey istiyorum!" Elfin gözleri solan ışıkta alev alev yandı. "Ben Verminaard'ı yok etmek istiyorum. Ejderha halkımı yok ederken onu görmeliydin! Kendi yaşamımı seve seve feda ederdim..." Gilthanas aniden durdu.

"Ve yanı sıra bizim yaşamlarımızı da mı?" diye sordu Tanis.

Gilthanas onunla yüzleşmek için döndüğünde badem biçimli gözleri Tanis'e içten duygularla bakıyordu. "Eğer merak ediyorsan Tanis, senin yaşamının benim için anlamı..." Parmaklarını şıklattı. "Ama halkımın yaşamı benim için her şeydir. Bütün umursadığım bu." Sturm onlara yetişirken ilerlemeye devam etti.

"Tanis," dedi Sturm. "Yaşlı adam haklı. İzleniyoruz."

- 9 -

Kuşku büyüyor.

Sla-Mori.

Dar yol ovalardan, tepelerin eteklerindeki orman kaplı vadilere doğru dikleşerek tırmanıyordu. Dereyi dağa doğru izlerlerken akşamın gölgeleri peşlerinde toplaşıyordu. Biraz daha ilerlemişlerdi ki Gilthanas yoldan ayrılıp çalıların içinde kayboldu. Yolarkadaşları birbirlerine kuşkuyla bakarak durdular.

"Bu delilik," diye fısıldadı Eben, Tanis'e. "Bu vadide troller yaşar... bu yolu kim açtıydı sanıyorsunuz?" Kara saçlı adam Tanis'in kolunu, yarımelfi şaşırtan soğuk bir tanıdıklık edasıyla tutmuştu. "Yalnız itiraf etmeliyim ki ben buralarda yeniyim; tanrıların hakkı için bana güvenmemekte haklısınız ama bu Gilthanas hakkında neler biliyorsunuz?"

"Ben biliyorum..." diye başladı Tanis ama Eben ona kulak asmadı. "İçimizde ejderan ordusunun üzerimize kazara saldırdığına inanmayanlar vardı, bilmem anlatabiliyor muyum. Çocuklarla birlikte tepelerde saklanıyor, Kapıyolu'na saldırdıklarından beri ejderanlarla savaşıyorduk. Geçen hafta bu elfler birdenbire beliriverdiler. Bize Ejderha Yüceefendisi'nin kalelerinden birine saldıracaklarını, onlarla gidip yardım etmek isteyip istemediğimizi sordular. Biz de, tabii neden olmasın dedik; Ejderha Yüce Adam'ın işini bozacak her şeye varız.

"Tepelere tırmandıkça sinirlerimiz gerilmeye başladı. Her yerde ejderan izleri vardı! Ama bu elfleri rahatsız etmiyordu. Gilthanas izlerin eski olduğunu söyledi. O gece kamp kurduk ve nöbetçi diktik. Bu pek işimize yaramadı; ejderanlar saldırmadan yirmi saniye kadar önce bizi uyardı o kadar. Ve..." Eben etrafına bakınıp daha da yakına geldi - "uyanıp

silahlarımızı kavramaya ve o kötü yaratıklarla savaşmaya çalışırken elflerin seslendiklerini duydum, sanki biri kaybolmuş gibi. Ve bil bakalım kime sesleniyorlardı?"

Eben, Tanis'e dikkatle baktı. Yarımelf kaşlarını çatarak başını salladı, bu tiyatro gösterisinden rahatsız olmuştu.

"Gilthanas!" diye tısladı Eben. "Gitmişti! Ona seslenip durdular... liderlerine!" Adam omuzlarını silkti. "Bir daha geldi mi gelmedi mi bilmiyorum. Beni yakaladılar. Solace'a götürdüler bizi, oradan kaçtım. Her neyse, ben olsaydım o elfi izleme konusunda iki kere düşünürdüm. Ejderanlar saldırdığında ortalıklarda bulunmamak için geçerli bir nedeni vardı belki ama..."

"Gilthanas'ı çok uzun zamandır tanıyorum," diye sözünü kesti Tanis ters bir edayla; belli ettiğinden daha çok rahatsız olmuştu.

"Tabii. Ben bilsen fena olmaz diye düşünmüştüm," dedi Eben sevimli sevimli gülümseyerek. Tanis'in sırtına dostça bir vurup Tika'nın yanına geriledi.

Tanis'in, Caramon ve Sturm'ün anlatılanların hepsini duymuş olduğunu anlaması için arkasına bakmasına gerek yoktu. Ama ikisi de bir şey söylemedi, ve daha Tanis onlarla konuşamadan Gilthanas ağaçların arasından süzülerek ortaya çıktı.

"Çok uzakta değil," dedi elf. "İleride çalılıklar seyreliyor, o zaman yürümek daha kolay olacak."

"Ben ön kapıdan girelim derdim," dedi Eben.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Caramon. Koca adam, bir ağacın altına kendini bırakmış oturan kardeşine baktı. Altınay yorgunluktan solmuştu. Tasslehoffun başı bile yorgun argın bükülmüştü.

"Bu gecelik burada kamp kurar, sabah şafakla kapıdan gireriz," diye önerdi Sturm.

"İlk plana sadık kalacağız," dedi Tanis sert bir biçimde. "Sla-Mori'ye varınca kamp kurarız."

Bunun üzerine Flint konuştu. "İstersen gidip kapının zilini çal ve Hükümdar Verminaard'dan bizi içeri almasını iste Sturm Bright-blade. Eminim çok memnun olacaktır. Haydi Tanis." Cüce ayaklarını yere vura vura yoldan ilerledi.

"En azından," dedi Tanis, Sturm'e alçak bir sesle, "belki bu bizi izleyeni caydırır."

"Her kim veya her neyse," diye cevap verdi Sturm. "Ormandan iyi anlıyor, bunu söyleyebilirim. Ne zaman gözüme takılsa ve onu bulmak için geriye dönsem yok oluyor. Onu pusuya düşürmeyi düşünmüştüm ama vakit yok,"

Çalılar arasından çıkıp rahat bir nefes alan grup, granit bir uçurumun altına vardı. Gilthanas birkaç yüz metre bu uçurum boyunca yürüdü, elleriyle kaya üzerinde bir şey arıyordu. Aniden durdu.

"Geldik," diye fısıldadı. Tuniğine uzanarak, yumuşak boğuk sarı bir ışıkla parlamaya başlayan ufak bir taş çıkarttı. Elini kaya yüzeyinde gezdiren elf aradığı şeyi buldu - granit içinde küçük bir oyuk. Taşı oyuğa koydu ve gece havasında görünmeyen bazı sembollerin işaretlerini yaparak kadim bazı sözler tekrarlamaya başladı.

"Pek etkileyici," diye fısıldadı Fizban. "Onun da bizden biri olduğunu bilmiyordum," dedi Raistlin'e.

"Bir amatör o kadar," diye cevap verdi büyücü. Öte yandan yorgun argın asasına dayanarak Gilthanas'ı dikkatle izledi.

Aniden ve sessizce koca bir taş blok uçurumun yüzünden ayrılarak yavaş yavaş bir yana doğru hareket etmeye başladı. Kayada açılan kocaman delikten serin ve nemli bir hava dışarıya akarken yolarkadaşları geri çekildiler.

"Orada ne var?" diye sordu Caramon kuşkuyla.

"Artık orada ne olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi Gilthanas. Hiç girmedim. Buranın yerini, halkımın irfan bilgilerinden biliyorum."

"Tamam," diye homurdandı Caramon. "Orada ne var imiş?"

Gilthanas duraksadıktan sonra konuştu. "Burası Kith-Kanan'ın mezar odası."

"Biraz daha hortlak," diye homurdandı Flint, karanlığa doğru bakarak. Önce büyücüyü yollayın da içeri geldiğimiz konusunda onları uyarsın."

"Cüceyi atın içeri," diye karşılık verdi Raistlin. "Onlar karanlık, rutubetli mağaralarda yaşamaya alışıktır."

"Sen dağ cücelerinden söz ediyorsun!" dedi Flint sakalı diken diken olarak. "Tepelerin cüceleri Thorbardin krallığında yeraltında yaşamayalı çok oldu."

"Kovuldunuz diye o da!" diye tısladı Raistlin.

"Kesin şunu, ikiniz de!" dedi Tanis çileden çıkarak. "Raistlin bu yer hakkında neler seziyorsun?"

"Kötülük. Büyük bir kötülük," diye cevap verdi büyücü.

"Ama ben büyük bir iyilik de hissediyorum," diye konuştu Fizban hiç umulmadık bir anda. "Yerlerine hüküm sürmek için kötü şeyler gelmiş olsa da içerideki elfler tamamen unutulmamış."

"Bu delilik!" diye bağırdı Eben. Ses, tekin olmayan bir halde kayaların arasında yankılandı; diğerleri irkilerek telaşla ona döndüler. "Özür dilerim," dedi sesini alçaltarak. "Ama sizin oraya gireceğinize inanamıyorum! O deliğin içinde kötülük olduğunu söylemek için büyücü olmaya gerek yok. Bunu ben de hissedebiliyorum! Dönüp öne dolaşalım," diye ısrar etti. "Mutlaka en fazla bir iki nöbetçi olacaktır - ama bu, şu karanlığın gerisinde dolanan şey her neyse ondan daha iyidir!"

"Bir açıdan haklı Tanis," dedi Caramon. "Ölülerle dövüşülmez. Bunu Kararık Orman'da öğrendik."

"Burası tek yol!" dedi Gilthanas hiddetle. "Eğer bu kadar korkaksanız..."

"Korkaklık ile tedbir arasında fark vardır Gilthanas," dedi Tanis, sesi ciddi ve sakindi. Yarımelf bir an için düşündü. "Ön kapıdaki muhafızları haklayabiliriz ama bu arada başkalarını uyaracaklardır. Ben, en azından buradan girip bir bakalım derim. Flint, sen önü çek. Rasitlin senin ışığına ihtiyacımız olacak."

"Shirak," dedi büyücü yavaşça ve asasının üzerindeki kristal parlamaya başladı. Flint ile birlikte mağaraya daldılar, diğerleri hemen arkalarından izliyordu. Girdikleri tünelin kadim zamanlardan kalma olduğu belliydi ama doğal mı yapay mıydı, bunu söylemek imkansızdı.

"Bizi izleyene ne yapacağız?" diye sordu Sturm alçak sesle. "Girişi açık mı bırakacağız?"

"İyi bir tuzak," diye aynı fikirde olduğunu beyan etti Tanis. "Biraz açık bırak Gilthanas; bizi izleyen her kimse bizim buraya girmiş olduğumuzu anlamasın, ama bunun bir tuzak olduğunu tahmin etmemesini sağlayacak kadar."

Gilthanas taşı çıkartarak girişin iç kısmındaki bir oyuğa koydu ve birkaç söz söyledi. Kaya sessizce yerine oturmaya başladı. Son anda, kapanmadan on beş-yirmi santim önce Gilthanas çabucak kıymetli taşı yerinden aldı. Kaya sarsılarak durdu; şövalye, elf ve yarımelf yolarkadaşlarıyla Sla-Mori'nin girişinde buluştu.

"Çok toz var," diye rapor etti Raistlin öksürerek, "ama hiç iz yok, en azından mağaranın bu kısmında."

"Kırk metre kadar sonra bir kavşak var," diye ekledi Flint. "Orada ayak izlerine rastladık ama ne olduklarını çıkartamadık. Ne ejderan, ne de hobgoblin izlerine benzemiyorlar ve bu tarafa doğru gelmiyorlar. Büyücü kötülüğün yolun sağ tarafından geldiğini söylüyor."

"Bu gecelik burada geceleyeceğiz," dedi Tanis, "girişin yakınında. İki nöbetçi bırakacağız - biri kapının yanında, biri koridorda. Sturm, sen

Caramonla ilk nöbeti al. Gilthanas ile ben, Eben ile Nehiryeli, Flint ile Tasslehoff."

"Ve ben," dedi Tika büyük bir cesaretle; gerçi hayatı boyunca bu kadar yorulmuş olduğunu hiç hatırlamıyordu. "Ben de kendi sıram gelince nöbet tutacağım."

Tanis, karanlığın tebessümünü gizlediğine memnundu. "Tamam," dedi. "Sen de Flint ve Tasslehoff ile birlikte nöbet tutarsın."

"Güzel!" diye cevap verdi Tika. Bohçasını açıp bir battaniyeyi silkeledi, yere serdi; bu arada Caramon'un gözlerinin üzerinde olduğunun hep farkındaydı. Eben'in de kendisini seyrettiğini fark etti. Bu umurunda değildi. Kendisine hayran hayran bakan adamlara alışkındı zaten ve Eben, Caramon'dan bile yakışıklıydı. Koca savaşçıdan daha zeki ve daha çekici olduğu da bir gerçekti. Yine de, Caramon'un onu saran kollarını hatırladıkça son derece nefis bir korkuyla titriyordu, hatırayı aklından uzaklaştırarak rahat etmeye çalıştı. Zincirden zırh soğuktu ve bluzunu delip etine batıyordu. Yine de diğerlerinin kendi zırhlarını çıkartmadıklarını görmüştü. Sonra, levhalardan yapılma bir zırh giyiyor olsaydı dahi uyuyabilecek kadar yorgundu. Uykuya dalarken Tika'nın son hatırladığı, Caramon ile yalnız olmadıkları tçin şükretmesiydi.

Altınay savaşçının gözlerinin Tika'nın üzerinde oynaştığını gördü. Gülümseyip başıyla onaylayan Nehiryeli'ne bir şeyler fısıldadıktan sonra onun yanından ayrılarak Caramon'a doğru yürüdü. Koluna dokunarak onu diğerlerinin yanından uzaklaştırıp mağaranın gölgeleri arasına götürdü.

"Tanis bana bir ablanız olduğunu söyledi," diye söze başladı.

"Evet," diye cevap verdi Caramon şaşırarak. "Kitiara. Gerçi üvey ablam sayılır."

Altınay gülümseyerek elini kibarca Caramon'un koluna koydu. "Seninle bir abla gibi konuşacağım."

Caramon sırıttı. "Kitiara gibi konuşamazsın Que-shu hanımı. Kitiana, duyduğum her küfrün anlamını öğretmişti, birkaç tane de hiç duymadığım

küfrün. Bana kılıç kullanmasını, turnuvalarda şerefimle dövüşmesini öğretti ama hakemler bakmadığında bir adamın kasıklarına nasıl vurulur, onu da öğretti. Hayır hanımefendi, sen benim ablama hiç benzemiyorsun."

Altınay'ın gözleri, yarımelfin aşık olduğunu düşündüğü bu kadının portresi karşısında fal taşı gibi açılmıştı. "Ama ben onun Tanis ile, yani onların..."

Caramon göz kırptı. "Öyleydiler!" dedi.

Altınay derin bir nefes aldı. Konuşmanın buralara geleceğini hiç tahmin etmemişti ama yine de sonunda istediği konuya gelmişti. "Madem laf açıldı, ben de seninle o konuda konuşmak istiyor

dum. Yalnız, burada söz konusu olan Tika."

"Tika mı?" Caramon kızardı. "O koca bir kız. Affedersin ama seni neden ilgilendirdiğini anlayamadım."

"O bir kız Caramon," dedi Altınay kibarca. "Anlamıyor musun?"

Caramon boş boş baktı. Tika'nın bir kız olduğunu biliyordu. Altınay ne demek istiyordu acaba? Sonra aniden anlayarak gözlerini kırpıştırdı ve homurdandı. "Yo, o..."

"Evet." Altınay içini çekti. "Öyle. Daha önce hiç kimseyle

birlikte olmamış. Bana anlattı, koruda onun zırhını takarken. Korkuyor Caramon. Birçok hikaye duymuş. Onun üzerine varma. Senin takdirini kazanmayı çok istiyor, bunu kazanmak için her şeyi yapabilir. Fakat bunu, ileride pişman olacağı bir şeyi yaptırmak için bir bahane olarak kullanma. Eğer onu gerçekten seviyorsan zaman bunu kanıtlayacak ve bu anın tatlılığını arttıracaktır."

"Galiba sen bunu iyi biliyorsun ha?" dedi Caramon, Altınay'a bakarak.

"Evet," dedi kadın yavaşça gözleri Nehiryeli'ne kayarak. "Biz çok uzun süredir bekledik ve bazen bunun acısı katlanılmaz oluyor. Fakat halkımın kuralları katıdır. Gerçi artık bir anlamı kaldığını zannetmiyorum," bir fısıltı halinde konuşuyordu, Caramon'dan çok kendi kendine, "sadece ikimiz

kaldığımıza göre. Ama bir yandan bu, işi daha da önemli kılıyor. Birbirimize sözümüzü verdiğimizde karı koca olacağız. O zamandan önce değil."

"Anlıyorum. Bana Tika hakkında söylediklerin için teşekkür ederim," dedi Caramon. Beceriksizce Altınay'ın omzunu sıvazladı ve nöbet yerine geri döndü.

Gece sessizce ilerledi, onları izleyenden bir iz yoktu. Nöbet değişince Tanis, Eben'in hikayesini Gilthanas ile konuştu ve onu hiç tatmin etmeyen bir cevap aldı. Evet, adamın anlattıkları doğruydu. Ejderanlar saldırdıklarında Gilthanas yokmuş. O druidleri yardım etmeleri için ikna etmeye çalışıyormuş. Savaş sesini duyup da döndüğünde de biri başına vurmuş. Bütün bunları Tanis'e alçak ve acı bir sesle anlatmıştı.

Yolarkadaşları sabahın solgun ışığı kapıdan süzülünce uyanmışlardı. Hızla yenen bir kahvaltıdan sonra eşyalarını toplayarak Sla-Mori'ye doğru koridorda ilerlediler.

Kavşağa varınca her iki yönü de tetkik ettiler - yani hem sağa hem sola giden yolu. Nehiryeli izleri incelemek için diz çöktü; sonra yüzünde kafası karışmış bir ifade ile ayağa kalktı.

"Bunlar insan," dedi, "ama insan değiller. -Hayvan izleri de var- büyük bir ihtimalle fareler. Cüce haklıydı. Ejderan ve goblin izi göremiyorum. Fakat tuhaf olanı, yolların kavuştuğu bu noktada hayvan izleri yok oluyor. Sağ taraftaki koridora doğru ilerlemiyor. Diğer garip izler de sola doğru gitmiyor."

"Evet, biz hangi taraftan gideceğiz yani?" diye sordu Tanis.

"Ben hiçbirinden gitmeyelim derini!" diye beyan etti Eben. "Giriş hala açık. Haydi, geri dönelim."

"Geri dönmek gibi bir seçenek yok artık," dedi Tanis soğuk bir edayla. "Gitmen için bir tek sana izin verebilirim, ama..."

"Ama bana güvenmiyorsun," diye bitirdi Eben. "Seni suçlamıyorum Tanis Yarımelf. Tamam, yardım edeceğimi söylemiştim ve söylediğim şeyi de kastediyorum. Hangi taraf - sol mu, sağ mı?"

"Kötülük sağdan geliyor," diye fısıldadı Raistlin.

"Gilthanas?" diye sordu Tanis. "Ne taraftan gideceğimiz konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır Tanthalas," diye cevapladı elf. "Efsaneye göre Sla-Mori'den Pax Tharkas'a bir sürü geçit varmış - hepsi de gizli. Sadece elf rahiplerin buraya gitmelerine izin verilirmiş, ölülere görevlerini yerine getirsinler diye. Her yol bir diğeri kadar iyi."

"Ya da kötü," diye fısıldadı Tasslehoff, Tika'ya. Yutkunan kız, Caramon'a yaklaştı.

"Sola gideceğiz," dedi Tanis, "Raistlin sağ taraftan huzursuz olduğuna göre."

Büyücünün asasının ışığında yürüyen yolarkadaşları tozlu, taşlarla kaplanmış koridorda birkaç yüz metre ilerledikten sonra, içinden sadece karanlığın göründüğü bir delik olan kadim bir taş duvara vardılar. Raistlin'in minik ışığı, büyük bir salonun uzaktaki duvarlarını anca aydınlatıyordu.

Önce, asasını yukarda tutan büyücünün yanından savaşçılar girdi. Devasa salon belli ki bir zamanlar muhteşemdi ama artık öyle bir harabiyet yaşıyordu ki solmuş şaşası acıklı ve korkunç görünüyordu. Salon boyunca iki sıra halinde yedişer sütun uzanıyordu, gerçi bir kısmı yere devrilmişti. Uzaktaki duvarın bir kısmı içeri doğru çökmüştü; bu Afet'in yıkıcı gücünün bir göstergesiydi. Odanın en arkasında bronzdan iki tane çiftli kapı duruyordu.

Raistlin ilerlerken, diğerleri ellerinde kılıçları etrafa yayıldılar. Aniden salonun ön tarafında bulunan Caramon boğulur gibi bir çığlık attı. Büyücü, Caramon'un titreyen parmağıyla işaret ettiği yeri aydınlatmak için aceleyle ilerledi.

Önlerinde, granitten işlenerek oyulmuş yekpare bir taht vardı. İki kocaman mermer heykel tahtın yanlarında duruyor, kör gözleri karanlığa doğru bakıyordu. Korunan taht boş değildi. Üzerinde bir zamanlar bir erkek olduğu anlaşılan bir iskelet kalıntısı vardı - ölümün her şeyi eşitleyen vasfı nedeniyle adamın hangi ırktan olduğunu kimse bilemezdi. Bu şekil, solup gitmiş olsa da hala zenginliklerinin izlerini taşıyan bir krallık giysisi giymişti. Kuru omuzlarını bir pelerin örtüyordu. Etleri kalmamış kafasında bir taç parlıyordu. Kemikli elleri, ölüm içinde zarafetle uzanan parmaklarındaki bir kılıcın üzerinde duruyordu.

Gilthanas dizleri üzerine düştü. "Kith-Kanan," dedi bir fısıltı halinde "Kadimler Salonu'nda duruyoruz, onun gömülü mezarında. Elf dinadamları Afet'te kaybolduğundan bu yana kimse bunu görmedi."

Yavaş yavaş, ne olduğunu kendisinin de anlayamadığı hislerine yenilerek dizleri üzerine çökünceye kadar Tanis de tahta baktı durdu. *"Fealan Thalos, im murquanethi. Sai Kith-Kananoth Murtari Larion* diye mırıldandı, elf krallarının en büyüğüne takdirle.

"Ne kadar güzel bir kılıç," dedi Tasslehoff, saygın sessizliği bozan cırtlak sesiyle. Tanis ona sert sert baktı. "Onu alacak değilim," diye itiraz etti kender, incinmiş görünüyordu. "Sadece söyledim, ilginç bir eşya olması dolayısıyla."

Tanis ayağa kalktı. "Dokunma," dedi sertçe kendere, sonra odanın diğer taraflarını incelemek için uzaklaştı.

Tas kılıcı incelemek için yaklaştığında, Raistlin de onunla ilerledi. Büyücü mırıldanmaya başlamıştı. *"Tsaran korilath ith hakon,"* ve elini kılıcın üzerinde belli bir biçimde hızlı hızlı hareket ettiriyordu. Kılıç hafif kırmızı bir parlaklıkla parlamaya başladı. Raistlin gülümseyerek yavaşça, "tılsımlı," dedi.

Tas'ın nefesi kesilmişti. "İyi bir tılsım mı? Kötü bir tılsım mı?"

"Bilmem mümkün değil," diye fısıldadı büyücü. "Fakat bu kadar uzun süredir hiç ellenmeden kaldığına göre, ben buna dokunmayı göze almazdım!"

Tas'ı, Tanis'in sözünden çıkıp garip bir şeye dönüşmeyi göze almaya cesareti var mı yok mu diye düşünceler içinde bırakıp dönerek ayrıldı.

Kender aklını çelen şeylerle savaşırken diğerleri duvarları gizli bir giriş bulmak için araştırdı. Flint onlara, cüce yapımı gizli kapılar ile ilgili ayrıntılı ve uzun bilgiler vererek yardımcı oluyordu. Gilthanas, Kith-Kanan'ın tahtının öte yanında bulunan bronzdan koca çifte kapının yanına gitti. Üzerinde Pax Tharkas'ın ana hatlarıyla bir haritası bulunan kapılardan biri aralıktı. Işık isteyen Gilthanas, Raistlin ile birlikte haritayı incelemeye koyuldu.

Caramon, çok önceleri ölüp gitmiş kralın iskeletine son bir bakış fırlattıktan sonra gizli kapı aramada Sturm ve Flint'e katıldı. Sonunda Flint seslendi, "Tasslehoff, seni beş para etmez kender seni, bu senin uzmanlık dalın. En azından hazine odalarına açılan, yüzlerce yıldır gizli kalmış kapıları nasıl bulduğun konusunda atar tutarsın."

"Böyle bir yerdeydi üstelik," dedi Tas, kılıca olan merakını unutuvermişti. Yardım etmek için zıplayarak giderken aniden durdu.

"O ne?" diye sordu kulak kabartarak.

"Ne ne?" dedi Flint bir yandan duvarlara vururken aklı başka yerde.

"Bir sürtünme sesi var," dedi kender aklı karışarak. "O kapılardan geliyor."

Tanis başını kaldırarak baktı, daha önce Tasslehoffun duyduklarına saygı göstermeyi öğrenmişti. Gilthanas ile Raistlin'in haritaya dalıp gitmiş oldukları kapılara doğru ilerledi. Aniden Raistlin bir adım geriledi. Açık kapıdan odaya kötü kokulu bir hava dolmuştu. Artık herkes sürtünme sesini ve hafif, ezilme gürültüsünü duyabiliyordu.

"Kapıyı kapatın!" diye fısıldadı Raistlin aceleyle.

"Caramon!" diye bağırdı Tanis. "Sturm!" İkisi birden Eben ile birlikte kapıya doğru koşturmaya başlamışlardı. Hepsi kapıya dayandı ama bronz kapılar savrularak açılıp büyük bir gümbürtüyle duvarlara çarparken geriye savruldular. Bir canavar kayarak salona girdi.

"Mishakal bize yardım et!" dedi bir nefeste tanrıçanın adını anan Altınay duvar dibine çökerek. O kocaman şey odaya, koca

gövdesine rağmen büyük bir hızla girdi. Duymuş oldukları sürtünme sesi onun devasa, şiş bedeninin yerde kaymasından kaynaklanıyordu.

"Bir sümüklüböcek!" dedi onu incelemek için koşup giden Tas büyük bir merakla. "Ama şunun cüssesine bir bakın! Acaba nasıl oldu da böyle büyüdü? Acaba neyle besleniyor..."

"Bizimle budala!" diye bağırdı Flint, kenderi tutup kocaman sümüklüböcek tükürürken onu yana savurarak. Canavarın başındaki ince, dönüp duran sapların üzerindeki gözleri pek bir işe yaramıyordu ve bunlara pek bir ihtiyacı da yoktu. Karanlıkta sadece kokuyla sıçanları bulup yutuyordu sümüklüböcek. Şimdi ise çok daha büyük avların olduğunu fark etmiş ve felç eden tükrüğünü deliler gibi arzuladığı canlı ete doğru fışkırtmıştı.

Ölümcül sıvı, yuvarlanarak kaçan kender ile cüceyi ıska geçmişti. Sturm ile Caramon, saldırarak kılıçlarını yaratığa sapladılar. Caramon'un kılıcı kalın, lastikimsi derisine girmemişti bile. Sturm'ün çift ağızlı kılıcı biraz işlemiş, sümüklüböceğin acıyla gerilemesine neden olmuştu. Sümüklüböceğin başı şövalyeye doğru dönerken Tanis ileri doğru saldırdı...

"Tanthalas!"

Çığlık Tanis'in konsantrasyonunu bozdu; yarımelf şaşkınlıkla salonun girişine bakarak durdu.

"Laurana!" .

Tam o anda sümüklüböcek yarımelfi hissederek kemirici tükürüğünü ona doğru fırlattı. Tükrük yarımelfin kılıcına isabet ederek metalin köpürüp tütmesine ve elinde eriyip gitmesine neden oldu. Yakan sıvı kolundan aşağıya süzülerek etini yaktı. Acıyla haykıran Tanis dizleri üzerine düştü "Tanthalas!" diye tekrar haykırdı Laurana ona doğru koşarken.

"Durdurun onu!" dedi nefesi kesilen Tanis, acıdan iki büklüm olmuş; aniden karararak kullanılmaz bir hale gelen kılıç kullandığı elini ve kolunu

tutuyordu.

Başarılı olduğunu hisseden sümüklüböcek zonk zonk atan gri bedenini kapılardan çekerek ileriye kaydı. Altınay devasa canavara korku dolu bir bakış fırlattı ve Tanis'e doğru koştu. Nehiryeli onların üzerine korurcasına dikildi.

"Uzaklaş!" dedi Tanis kenetlenmiş dişleri arasından.

Altınay onun yaralı elini kendi elleri arasına aldı ve tanrıçaya dua etmeye başladı. Nehiryeli yayına bir ok yerleştirerek sümüklüböceğe fırlattı. Ok, pek bir zarar vermeden, ama Tanis'in üzerindeki dikkatini dağıtarak, yaratığın boynuna saplandı.

Yarımelf, Altınay'ın elinin kendi eline değdiğini gördü ama acıdan başka bir şey hissetmiyordu. Sonra acı geçti ve eline hissi geri geldi. Daha neler oluyor diye bakmak için başını kaldırırken, Altınay'a gülümseyerek kadının iyileştirme gücüne hayret etti.

Diğerleri yaratığa artan bir hiddetle saldırıyor, onu Tanis'ten uzaklaştırmaya çalışıyorlardı ama kılıçlarını kalın, lastik gibi bir duvara saplamak gibi bir şeydi bu.

Tanis sallanarak ayağa kalktı. Eli iyileşmişti ama kılıcı yerde yatıyordu, erimiş bir metal yığını olarak. Yayı hariç bir silahı kalmadığından, sümüklüböcek odaya kayarken Altınay'ı da çekerek geri çekildi.

Raistlin, Fizban'ın yanına koştu. "Şimdi ateştopunu atmanın zamanı Yaşlı Kişi," dedi nefes nefese.

"Öyle mi?" Fizban'ın yüzü mutlulukla dolmuştu. "Harika! Nasıl yapılıyordu?"

"Hatırlamıyor musun!" Raistlin, sümüklüböcek başka bir tükürük küreciğini yere yollarken büyücüyü bir sütunun arkasına çekerken eni konu ciyaklamıştı.

"Ben genellikle... dur bakayım." Fizban konsantre oldukça kaşları çatıldı. "Sen yapamaz mısın?"

"Benim daha o gücüm yok Yaşlı Kişi! O büyü hâlâ gücümün dışında. Raistlin gözlerini kapatarak bildiği büyülere konsantre olmaya başladı.

"Geriye! Buradan çıkın!" diye bağırdı Tanis, bir yandan ok ve yayını çıkarmaya çalışırken, bir yandan da elinden geldiğince Laurana ve Altınay'a kalkan olmaya çalışıyordu.

"Arkamızdan gelecek!" diye bağırdı Sturm, bir kez daha kılıcını saplayarak. Fakat Caramon ile bütün başarabildikleri canavarı daha da hiddetlendirmek olmuştu.

Aniden Raistlin ellerini kaldırdı. "Kalith Ikaran, tobanis-kar!" diye bağırdı ve parmaklarından alevli oklar fırlayıp yaratığın kafasına isabet etti. Sümüklüböcek sessiz bir ızdırapla geri çekilerek başını salladı ama avına tekrar geri döndü. Aniden, Tanis'in, Altınay ile Laurana'yı korumaya çalıştığı yerde, odanın gerisinde bazı kurbanların olduğunu hissederek ileri doğru bir hamlede bulundu. Acı ile deliren, kan kokusuyla çıldıran sümüklüböcek inanılmaz bir hızla saldırıyordu. Tanis'in okları lastik gibi derisinden geri sekiyordu; yaratık ona doğru saldırırken ağzını açtı. Yarımelf işe yaramayan yayını düşürerek gerilemeye başladı ve neredeyse Kith-Kanan'ın tahtına giden basamaklara takılıp düşecekti.

"Tahtın arkasına!" diye bağırdı Altınay ile Laurana saklanmak için kaçarken canavarın dikkatini üzerine çekmeye çalışarak. El yordamıyla yaratığa fırlatabileceği kocaman bir taş, herhangi bir şey aramaya başlamıştı ki parmaklan bir kılıcın metal kabzasını kavradı.

Tanis neredeyse hayretten silahı düşürecekti. Metal o kadar soğuktu ki elini yakmıştı. Kılıcın keskin yüzü büyücünün asasının dalgalanan ışığıyla parıl parıl parlıyordu. Ama düşünecek zaman yoktu. Tanis kılıcın ucunu, tam öldürmek için çullanırken sümüklüböceğin açılmış ağzına soktu.

"Kaçın!" diye bağırdı Tanis. Laurana'yı elinden tuttuğu gibi, deliğe doğru çekti. Kızı delikten iterek geri döndü, diğerleri kaçarken sümüklüböceği tutabilmek için. Fakat sümüklüböceğin iştahı kaçmıştı. Istırapla kıvrılan

yaratık yavaş yavaş döndü ve yuvasına sürünmeye başladı. Yaralarından berrak, yapışkan bir sıvı akıyordu.

Yolarkadaşları tünele doluştular ve kalp atışlarını sakinleştirmek, nefeslenmek için biraz durdular. Hırıltıyla soluyan Raistlin kardeşine dayandı. Tanis etrafına bakındı. "Tasslehoff nerede?" diye sordu asabiyetle. Salona gitmek için geri döndüğünde neredeyse kenderin üzerine çıkıyordu.

"Sana kınını getirdim," dedi Tas uzatarak. "Kılıç için."

"Tünele geri," dedi Tanis sertçe, herkesin sorularını durdurarak.

Kavşağa vardıklarında, dinlemek için tozlu zemine çöken Tanis elf kızına döndü. "Cehennem adına, burada ne işin var Laurana? Qalinost'ta bir şey mi oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," dedi Laurana, sümüklüböcekle olan karşılaşmadan sonra titreyerek. "Ben... ben... sadece geldim işte."

"O zaman hemen geri gidiyorsun!" diye bağırdı Gilthanas hiddetle, Laurana'yı sertçe tutarak. Kız kendini onun elinden kurtardı.

"Geriye meriye gitmiyorum," dedi kız terslenerek. "Seninle, Tanis'le ve diğerleriyle geliyorum."

"Laurana bu delilik," diye söze karıştı Tanis. "Biz gezmeye gitmiyoruz. Bu bir oyun değil. Orada neler olduğunu gördün -neredeyse ölüyorduk!"

"Biliyorum Tanthalas," dedi Laurana yalvarırcasına. Sesi titreyerek kekeledi. "Bana, inandığın bir şey için hayatını tehlikeye atmanın bir zamanı olduğunu söylemiştin. Seni izleyen benim."

"Ölebilirdin..." diye başladı Gilthanas.

"Ama ölmedim!" diye bağırdı Laurana küstahça. "Ben bir savaşçı olarak eğitildim - bütün elf kadınları öyle, yurdumuzu korumak için erkeklerimizle birlikte savaşmak zorunda kaldığımız zamanların anısına."

"Bu ciddi bir eğitim değildi..." diye başladı Tanis hiddetle.

"Sizi izledim, değil mi?" diye sordu Laurana, Sturm'e bir bakış atarak. "Becerebildim mi?" diye sordu şövalyeye.

"Evet," diye itiraf etti adam.

"Yine de bu demek değil ki..."

Raistlin onun sözünü kesti. "Zaman kaybediyoruz," diye fısıldadı büyücü. "Ben, en azından bu rutubetli ve küflü tünelde gerektiğinden fazla kalmak istemiyorum." Hırıl hırıl soluyor, zorlukla nefes alabiliyordu. "Kız kararını vermiş. Onunla geri göndermek için kimseyi veremeyiz; onun tek başına gitmesine de güvenemeyiz. Yakalanıp, planlarımızı açığa çıkartabilir. Onu yanımıza almak zorundayız."

Tanis, büyücünün soğuk, hissiz mantığından ve haklı olmasından nefret ederek ona sert sert baktı. Yarımelf ayağa kalkarak Laurana'yı sertçe çekip kaldırdı. Neredeyse, nedenini anlamadan, sadece zor olan bir işi daha da zorlaştırdığı için ondan da nefret edecekti.

"Kendi başına buyruksun," dedi kıza sessizce, diğerleri de kalkıp eşyalarını toplarken. "Ben etrafında durup seni koruyamam. Gilthanas da. Şımarık bir velet gibi davrandın. Sana daha önce bir kere söylemiştim - büyüsen fena olmayacak. Şimdi, eğer büyümezsen hem kendin öleceksin hem de bizim ölümümüze neden olacaksın!"

"Üzgünüm Tanthalas," dedi Laurana, onun kızgın bakışlarından gözlerini kaçırarak. "Ama seni bir kez daha kaybedemezdim. Seni seviyorum." Dudakları gerildi ve yavaşça, "benimle gurur duymanı sağlayacağım," dedi.

Tanis dönerek uzaklaştı. Caramon'un sırıtan yüzünü görüp Tika'nın kıkırdamasını duyunca kızardı. Onlara kulak asmayarak Sturm ve Gilthanas'a yaklaştı. "Sonuç olarak sağdaki koridoru seçmek zorundayız gibi, Raistlin'in kötülük hakkındaki hisleri doğru olsun olmasın." Yeni kılıcı kemerini ve kınını bağlarken Raistlin'in gözlerinin silah üzerinde oynaştığını gördü.

"Şimdi ne var?" dedi huzursuzca.

"Kılıç büyülü," dedi Raistlin yavaşça, öksürerek. Nasıl aldın?"

Tanis şaşırdı. Sanki aniden yılana dönüşüverecekmiş gibi elini, üzerinde gezdirerek kılıca baktı. Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Elf kralının cesedinin yanındaydım, sümüklüböceğe atabilecek bir şeyler arıyordum. aniden kılıç elime geliverdi. Kınından çıkmıştı ve..." Tanis yutkunarak duraksadı.

"Ee?" diye peşini bırakmadı Raistlin, gözleri şevkle pırıldıyordu.

"O, onu bana verdi," dedi Tanis yavaşça. "Elinin bana değdiğini hatırlıyorum. Kınından çekip çıkarttı."

"Kim?" diye sordu Gilthanas. "Hiçbirimiz sana yakın değildik. "Kith-Kanan..."

- 10 -

Kraliyet Muhafızı.

Zincir Odası.

Belki de bu sadece bir hayal ürünüydü ama tünelden aşağıya indikçe karanlık daha da yoğunlaşıyor, hava daha da soğuyor gibiydi. Isının hep sabit olması gereken bir yerde, bunun doğal olmadığını anlamak için kimsenin cüceye ihtiyacı yoktu. Tünelde bir yol ayrımına vardılar; fakat hiçbirinin, yol onları Kadim Salona -ve yaralı sümüklüböceğe- çıkartır diye sola gitmeye gönlü yoktu.

"Elf neredeyse bizi sümüklüböceğe öldürtecekti," dedi Eben suçlayarak. "Acaba burada bizi ne bekliyor?"

Kimse cevap vermedi. Artık herkes artmakta olan ve Raistlin'in onları uyarmış olduğu kötülük hissini yaşamaya başlamıştı. Adımları yavaşladı; ancak grup iradesiyle ilerlemeye devam ediyorlardı. Laurana korkunun ellerini ayaklarını şiddetle sarstığını hissetti ve destek almak için duvara yaslandı. Tanis'in onu avutmasını, onu korumasını arzuluyordu, tıpkı daha gençken hayali düşmanlarla karşılaştıklarında yaptığı gibi ama o, sıranın başında ağabeyi ile yürüyordu. Herkesin başa çıkması gereken kendi korkusu vardı. Tam o anda Laurana'ya sanki daha onların yardımını isteyemeden ölecekmiş gibi geldi. O zaman, Tanis'e, kendisiyle gurur duymasını istediğini söylediğinde gerçekten ciddi olduğunu anlayıverdi. Kendini ufalanan tünelin duvarından ayırarak dişlerini sıktı ve ilerlemeye devam etti.

Tünel aniden sona erdi. Kaya duvarın içindeki bir deliğin altında ufalanmış taşlar ve moloz vardı. Deliğin gerisindeki karanlıktan akan hain bir kötülük

hissinin neredeyse, görünmeyen parmaklarının teması gibi ten üzerinden ürpertip geçtiği hissediliyordu. Yolarkadaşları durdu, hiçbiri -serinkanlı kender bile- içeri girmeye cesaret edemiyordu.

"Korktuğumdan değil," diye açıklamada bulundu Tas bir fısıltı halinde Flint'e. "Sadece başka bir yerde olmayı tercih ederdim."

Sessizlik ezici olmaya başlamıştı. Herkes kendi kalp atışlarını ve diğerlerinin nefes seslerini duyabiliyordu. Işık, büyücünün titreyen elinde sarsılıyor, dalgalanıyordu.

"Evet, burada sonsuza kadar duramayız," dedi Eben boğuk bir sesle. "Bırakın elf girsin. Bizi buraya getiren o!"

"Girerim," diye cevap verdi Gilthanas. "Ama ışığa ihtiyacım olacak."

"Asaya benden başka kimse dokunamaz," diye tısladı Raistlin. Durakladı, sonra gönülsüzce ekledi, "seninle gelirim."

"Raist..." diye başladı Caramon, fakat kardeşi ona soğuk soğuk baktı. "Ben de gideceğim," diye mırıldandı koca adam.

"Hayır," dedi Tanis. "Sen burada kal ve diğerlerini koru. Gilthanas, Raistlin ve ben gideceğiz."

Gilthanas ardında büyücü ve Tanis ile duvardaki delikten girdi; yarımelf Raistlin'e yardım ediyordu. Işık, asanın ulaşamadığı karanlıklara doğru gözden kaybolan dar bir odayı gözler önüne serdi. Her iki yanda da sıra sıra, doğrudan kaya duvara raptedilmiş devasa demir menteşelerin taşıdığı, kocaman taş kapılar vardı. Raistlin asayı yüksekte tutuyor, gölgeli odaya doğru parlamasını sağlıyordu. Hepsi kötülüğün burada odaklandığını biliyordu.

"Kapıların üzerinde kabartmalar var," diye mırıldandı Tanis. Asanın ışığı taş figürleri yüksek kabartmalar gibi gösteriyordu.

Gilthanas bunlara baktı. "Kraliyet Tacı!" dedi sesi boğulur gibi olarak.

"Ne anlama geliyor?" diye sordu Tanis, elfin korkusunun bulaşıcı bir hastalık gibi kendisini de etkilediğini fark ederek.

"Bunlar Kraliyet Muhafızların'ın yeraltı lahitleri," diye fısıldadı Gilthanas. "Onlar, öldükten sonra bile görevlerini yapma -yani kralı koruma- andı vermiştir; böyle der efsaneler."

"Ve efsaneler de böyle canlanır işte!" dedi nefesinin arasından Raistlin, Tanis'in koluna yapışarak. Tanis muazzam taş blokların hareket ettiklerini, paslanmış demir menteşelerin gıcırdadığını duydu. Başını çevirince, bütün taş kapıların açılmakta olduğunu gördü! Koridor öylesine buz kesmişti ki Tanis parmaklarının hissini kaybettiğini fark etti. Taş kapıların ardında bir şeyler hareket ediyordu.

"Kraliyet Muhafızları! İzleri yapan onlardı!" diye fısıldadı Raistlin deliler gibi. "Hem insan, hem insan değil. Hiç kaçış yok!" dedi Tanis'i daha da sıkı kavrayarak. "Kararık Orman'daki hayaletlerin tersine bunların sadece tek bir düşünceleri vardır -kralın istirahatını bozma saygısızlığını gösteren herkesi yok etmek!"

"Denememiz gerek!" dedi Tanis, büyücünün kolunu ısıran parmaklarını açarak. Geri geri tökezlenerek girişe vardı ama bunun da iki suret tarafından kapatılmış olduğunu gördü.

"Geri gidin!" dedi Tanis nefesi tıkanarak. "Koşun! Kim... Fizban? Hayır seni çılgın yaşlı adam! Kaçmamız gerek! Ölü muhafızlar..."

"Aman sakinleş," diye mırıldandı yaşlı adam. "Gençler. Telaşe müdürleri." Dönerek bir başkasının da içeri girmesine yardım etti. Bu saçı ışıkta pırıldayan Altınay idi.

"Merak etme Tanis," diye seslendi yavaşça. "Bak!" Pelerinini yana attı: Üzerindeki madalyon mavi ışıkla parlıyordu. "Fizban, eğer madalyonu görürlerse geçmemize izin vereceklerini söyledi Tanis. Ve bunu söylediğinde... madalyon parlamaya başladı!"

"Hayır!" Tanis onu geri göndermeye hazırlanıyordu ama Fizban onun göğsüne uzun, kemikli parmağıyla vurdu.

"Sen iyi bir adamsın Tanis Yarımelf," dedi yaşlı büyücü yavaşça, "ama her şeye endişeleniyorsun. Şimdi rahatla ve bu zavallı ruhları uykularına geri yollamamıza izin ver. Diğerlerini de getir, tamam mı?"

Konuşamayacak kadar hayretler içinde kalan Tanis, Altınay ile Fizban, peşlerinde Nehiryeli ile yürüyüp geçerken yana çekildi. Tanis onları seyrederken, onlar açılmakta olan taş kapılar arasından yavaş yavaş yürüdüler. Kadının önünden geçtiği her taş kapı ardındaki hareket kesildi. O uzaklıktan bile haince kötülüklerin kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

Diğerleri ufalanan geçite vardıklarında onların geçmelerine yardım etti, onların fısıltı halindeki sorularına omuzlarını silkerek cevap verdi. Laurana girerken ona tek bir söz bile söylemedi; eli de buz gibiydi ve Tanis hayret içinde kızın dudağında kan olduğunu gördü. Bağırmamak için dudağını ısırırken kanattığını anlayan Tanis, pişman olarak ona bir şeyler söylemeye yeltendi. Fakat elf kızı başını dik tutarak ona bakmayı reddetti.

Diğerleri aceleyle Altınay'ın peşinden gittiler ama kemerlerden birinin içine bakmak için duraksayan Tasslehoff, harika bir zırh içinde taştan bir tabutun üzerine uzanmış olan uzun boylu bir suret gördü. İskelet eller, bedeninin üzerine uzatılmış uzun bir kılıcın kabzasını kavramıştı. Tas merakla Kraliyet Tacı'na baktı ve üzerindeki sözleri seslendirdi.

"Sothi Nuinqua Tsalarioth," dedi Tanis, kenderin peşinden gelerek.

"Ne demek bu?" diye sordu Tas.

"Ölümün ötesinde de sadık," dedi Tanis yavaşça.

Kemerlerin batı ucunda bir çift, ikili bronz kapı buldular. Altınay bunları rahatlıkla iterek açtı ve üçgen biçimli geniş bir salona geçti. Bu odada yaşadıkları en büyük zorluk, cüceyi buradan çıkartmak olmuştu. Salon hemen hemen hiç bozulmamıştı - burası o ana kadar Sla-Mori'de gördükleri, Afet'ten hiç zarar almadan kurtulmuş tek odaydı. Bunun da nedeni, Flint'in dinleyen herkese anlattığı gibi o harika cüce işçiliği - özellikle de tavanı taşıyan yirmi üç sütun idi.

Buradan tek çıkış yolu, odanın öte ucunda batıya doğru açılan, birbirinin aynı iki bronz kapı idi. Kendini sütunlardan zorla ayırabilen Flint, her iki kapıyı da inceleyerek bunların gerisinde ne olduğu veya nereye açıldıkları hakkında bir fikri olmadığını geveledi. Kısa bir tartışmadan sonra Tanis sağ taraftaki kapıyı kullanmaya karar verdi.

Kapı onları temiz ve dar bir koridordan on metre kadar sonra başka bir tekli bronz kapıya götürüyordu. Öte yandan bu kapı kilitliydi. Caramon ittirdi, çekti, manivelayla açmaya çalıştı -ama boşunaydı.

"Faydası yok," diye homurdandı koca adam. "Kıpırdamıyor bile."

Flint birkaç dakika Caramon'u seyretti; en sonunuda sağlam adımlarla ilerledi. Kapıyı inceleyerek homurdandı ve başını salladı. "Bu sahte bir kapı!"

"Bana gerçek gibi görünüyor!" dedi Caramon, kapıya kuşkuyla bakarak. "Menteşeleri bile var!"

"Elbette ki olacak," diye homurdandı Flint. "Biz sahte kapıları sahte gibi dursunlar diye yapmayız... bir lağım cücesi bile bilir bunu."

"Yani bir çıkmazdayız!" dedi Eben zalimce.

"Geri çekilin," diye fısıldadı Raistlin, dikkatlice asasını bir duvara dayayarak. Her iki elini de kapıya koydu sadece parmak uçlanyla dokunarak ve sonra şöyle dedi: *"Khetsaram pakliol!"* Kavuniçi renkli bir ışık pırıldadı ama ışık kapıdan değil - duvardan gelmişti!

"Çekilin!" Raistlin kardeşini tutarak tam bütün duvar, bronz kapı falan hepsi birden ekseni etrafında dönerek açılırken onu hızla geriye çekti.

"Çabuk, kapanmadan," dedi Tanis ve herkes aceleyle kapıdan geçti, Caramon kardeşi Raistlin sendelerken, onu yakalamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Caramon duvar arkalarından gümbürtüyle kapanırken.

"Evet, bu zayıflık hali geçici," diye fısıldadı Raistlin. "Bu Fistandantilus'un büyü kitabından yaptığım ilk büyü idi. Açma büyüsü işe yaradı ama beni bu biçimde kurutacağını tahmin etmemiştim."

Kapı onları, dosdoğru batıya doğru on iki metre kadar götürdükten sonra dik bir dönemeçle önce güneye, sonra doğuya, sonra yine güneye doğru döndüren başka bir koridora çıkarmıştı. Burada yol başka bir tekli kapıyla kesilmişti.

Raistlin başını salladı. "Büyüyü ancak bir kere kullanabilirim. Aklımdan çıktı gitti."

"Bir ateştopu kapıyı açabilir," dedi Fizban. "Galiba o büyüyü şimdi hatırladım... "

"Yo Yaşlı Kişi," dedi Tanis aceleyle. "Bizi bu dar geçitte kızartır. Tas... "

Kapıya varan kender kapıyı itti. "Açıkmış mübarek," dedi, kilidi açmak zorunda kalmadığı için hayal kırıklığına uğrayarak. İçeriye bir göz attı. "Başka bir oda daha o kadar."

Dikkatle girdiler, Raistlin odayı asasının ışığıyla aydınlattı. Oda yusyuvarlak, çapı yirmi beş metre kadardı. Tam karşılarında, güneyde bronz bir kapı ve odanın da tam ortasında...

"Eğri büğrü bir sütun," dedi Tas kıkırdayarak. "Bak Flint. Cüceler eğri sütunlar dikmiş."

"Eğer diktilerse geçerli bir nedenleri vardır," diye sözünü kesti cüce, ince uzun sütunu incelemek için kenderi yana iteleyip. Gerçekten de sütun yana yatıyordu.

"Hımmmm," dedi Flint aklı karışarak. Sonra... "Bu sütun değil, seni kapı kulbu akıllı seni!" diye patladı Flint. "Bu kocaman, muazzam bir zincir! Bak, burada yerde demir bir kenete tutturulmuş olduğunu görebilirsin."

"O halde Zincir Odası'ndayız!" dedi Gilthanas heyecanla. "Bu Pax Tharkas'ın ünlü savunma mekanizması. Hemen hemen kaleye girdik

sayılır."

Yolarkadaşları etrafını sardılar, bu devasa zincire hayretle bakarak. Her bir halka Caramon kadar uzun ve bir meşe gövdesi kadar kalındı.

"Bu mekanizma ne işe yarıyor?" diye sordu Tasslehoff, koca zincire tırmanmak için can atıyordu. "Nereye gidiyor?"

"Zincir mekanizmanın kendisine gidiyor," diye cevap verdi Gilthanas. "Nasıl çalıştığına gelince, bunu cüceye sormanız gerek, ben mühendislik konularını pek bilmem. Fakat eğer bu zincir raptedildiği yerden bırakılacak olsa" yerdeki demir keneti işaret etti, "kalenin kapıları ardına masif granit bloklar düşer. Ondan sonra da Krynn üzerinde hiçbir güç onları açamaz."

Kenderi, boşu boşuna bu harika mekanizmayı görmeye çalışarak gölgeli karanlığa doğru bakarken bırakan Gilthanas, odayı araştıran diğerlerine katılmaya gitti.

"Şuna bir bakın!" diye bağırdı sonunda, kuzey duvarındaki taşın üzerindeki soluk kapı şeklini işaret ederek. "Gizli bir yol! Burası giriş olmalı!"

"Bakın bir kilit dili," dedi zinciri incelemeyi bırakan Tasslehoff, aşağıdaki yontulmuş bir parça taşı işaret ederek. "Cüceler bu işi atlamış," dedi Flint'e sırıtarak. "Bu sahte kapıya benzeyen, sahte bir kapı."

"O yüzden de güvenmemek gerekir," dedi Flint açıkça.

"Pah, cücelerin de herkes gibi kötü günleri olmuş," dedi Eben eğilerek kilit diliyle uğraşırken.

"Sakın açma" dedi Raistlin aniden.

"Nedenmiş?" diye sordu Sturm. "Pax Tharkas'a girmeden önce birini uyarmak istiyorsun da ondan mı?"

"Eğer sizi ele vermek isteseydim şövalye, şimdiye kadar bin kere yapardım bunu!" diye tısladı Raistlin gizli yola bakarak. "Bu kapının ardında o kadar büyük bir güç hissediyorum ki şimdiye kadar böylesine bir gücü sadece..." Titreyerek durdu.

"Sadece ne zaman?" diye suflörlük etti kardeşi kibarca.

"Yüce Büyücülük Kuleleri'nde hissetmiştim!" diye fısıldadı Raistlin. "Sizi uyarıyorum, o kapıyı açmayın!"

"Bakalım güneye giden kapı nereye açılıyor," dedi Tanis cüceye.

Flint sert adımlarla güney duvarına gitti ve kapıyı ittirerek açtı. "Görebildiğim kadarıyla aynı diğerleri gibi bir geçide açılıyor," diye bildirdi asık bir yüzle.

"Pax Tharkas'a giden yol gizli bir kapıdan geçiyor," diye tekrarladı Gilthanas. Daha kimse onu durduramadan eğilerek çentilmiş taşı çekti. Kapı titreyerek sessizce içeri doğru açılmaya başladı.

"Buna pişman olacaksınız!" dedi Raistlin boğulurcasına.

Kapı sarı, tuğla benzeri nesnelerle hemen hemen dolu, geniş bir odayı gözler önüne serecek şekilde yana kayarak açıldı. Kalın bir toz tabakası arasından, hafif sarı bir renk görülebiliyordu.

"Bir hazine odası!" diye haykırdı Eben. "Kith-Kanan'ın hazinesini bulduk!"

"Hepsi altın," dedi Sturm soğuk bir edayla. "Bugünlerde bir değeri yok, tek değerli şey çelik olduğuna göre..." Sesi kesildi, gözleri dehşetle açıldı.

"Ne var?" diye bağırdı Caramon, kılıcını çekerek.

"Bilmiyorum!" dedi Sturm, kelimelerden çok boğulur gibi bir ses çıkararak.

"Ben biliyorum!" diye verdi nefesini Raistlin bu şey gözleri önünde biçim alırken. "Bu bir kara elfin ruhu! Sizi kapıyı açmamanız konusunda uyarmıştım."

"Bir şeyler yap!" dedi Eben, geri geri tökezlenirken.

"Silahlarınızı kaldırın ahmaklar!" dedi Raistlin kulakları yırtan bir fısıltıyla. "Onunla dövüşemezsiniz! Onun teması ölüm demektir ve eğer bu duvarlar

içindeyken çığlık atacak olursa, mahvoluruz. Sadece figan eden sesiyle bile öldürebilir. Kaçın, hepiniz kaçın! Çabuk! Güney kapısından!"

Daha geri çekilirlerken hazine odasındaki karanlık biçim aldı; soğuk bir güzelliğe ve eğilip bükülen hatlara sahip pustan bir dişi -asırlar önce yaşamış, yaptığı ağza alınmaz suçların cezası olarak idam edilen kötü bir elf. O zamanlar güçlü elf büyü kullanıcıları ruhunu zincire vurmuş ve onu sonsuza kadar kralın hazinesini muhafaza etmeye zorlamışlardı. Bu canlı varlıkların karşısında bu dişi ruh ellerini uzatmıştı; canlı etin ısısı için yanıp tutuşuyordu; hüznünü ve canlı olan her şeye karşı nefretini haykırmak için ağzını açmıştı.

Yolarkadaşları dönüp, telaşla birbirlerinin üzerine çıkarak bronz kapılardan kaçtılar. Caramon kardeşinin üzerine düşerek Raistlin'in elinden asasını düşürdü. Asa yerde takırdadı, durduğu yerde hala ışıldıyordu, çünkü sadece ejderha alevi büyülü kristali yok edebilirdi. Fakat artık ışığı yeri aydınlatıyor, odanın geri kalan kısmını karanlıklara gark ediyordu.

Avının kaçtığını gören dişi ruh Zincir Odası'na geçti, uzanan eli Eben'in yanağını yaladı geçti. Eben ruhun buz gibi, yakan teması ile bağırarak bayıldı. Sturm onu yakaladı ve tam Raistlin asasını alıp Caramon ile birlikte kapıdan geçerken o da Eben'i sürükledi.

"Herkes geçti mi?" diye sordu Tanis, kapıyı kapatmaya gönülsüzce. Sonra alçak bir figan sesi duydu; o kadar korkunçtu ki bir an için kalbi atmayı durdurdu. Her yanını korku kapladı. Nefes alamıyordu. Çığlık azaldı ve kalbi acıyla, güçle çarptı. Ruh yeniden bir çığlık atabilmek için derin bir nefes aldı.

"Bakacak zaman yok!" dedi Raistlin nefes nefese. "Kapıyı kapat kardeşim!"

Caramon bütün gücünü bronz kapıya verdi. Kapıyı, yankısı bütün odada çınlayan bir şekilde çarparak kapattı.

"Bu onu durdurmaz!" diye bağırdı Eben, panik içinde.

"Durdurmaz," dedi Raistlin yavaşça. "Büyüsü çok güçlü, benimkinden çok güçlü. Kapıya bir büyü yapabilirim ama bu benim gücümü çok azaltır.

Bence kaçabilecekken kaçalım. Eğer başaramazsak belki onu durdurabilirim."

"Nehiryeli diğerlerini al götür," diye emretti Tanis. "Sturm ile ben, Raistlin ve Caramon ile kalacağız."

Diğerleri karanlık koridorda ilerlediler yavaş yavaş, dehşetle büyülenmiş gibi arkalarına bakıp duruyorlardı. Raistlin onlara kulak asmayarak asayı kardeşine uzattı. Asadaki ışık, tanımadık temas nedeniyle söndü.

Büyücü ellerini kapıya koydu, her iki ayasını da kapıya yapıştırmıştı. Gözlerini kapatarak, büyü dışında her şeyi aklından çıkartmaya çalıştı. *"Kalisan budrunin-"* Korkunç bir ürperti hissederek konsantrasyonunu kaybetti.

Kara elf! Onun büyüsünü tanımış, onu bitirmek istiyordu! Yüce Büyücülük Kuleleri'ndeki başka bir kara elf ile yaptığı dövüşün görüntüleri geldi aklına. Bedenini bir enkaza çeviren ve aklını yok etme sınırına getiren savaşın kötü hatırasını aklından çıkarmaya çalıştı ama denetimi yitirdiğini hissediyordu. Kelimeleri unutmuştu! Kapı titredi. Elf içinden geçmek üzereydi!

Sonra büyücünün içinden bir yerlerden, daha önce sadece iki kere varlığını hissettiği bir güç geldi: Bir kez Kuleler'de gelmişti, bir de Xak Tsaroth'ta siyah ejderhanın kaidesinde. Zihninde açık seçik duyduğu ama hiçbir zaman kim olduğunu anlayamadığı tanıdık bir ses ona konuşuyor, bir büyünün sözlerini tekrarlıyordu. Raistlin bu sözcükleri kendine ait olmayan, güçlü ve net bir sesle haykırdı. *"Kalisan budrunin kara-emarath!"*

Kapının öbür yanından hayal kırıklığıyla dolu yenilgi nidası yükseldi. Kapı dayandı. Büyücü yere yığıldı.

Caramon asayı Eben'e uzatarak kardeşini kucakladı ve yollarını karanlık koridorda el yordamıyla bulmaya çalışan diğerlerini izledi. Bir dizi kısa, enkaz dolu koridora açılan başka gizli bir kapı geliverdi Flint'in eline. Korkudan tir tir titreyen yolarkadaşları, bu engellerden aşarak ilerledi. Sonunda tavandan tabana kadar tahta sandıklarla dolu geniş, açık bir odaya

çıktılar. Nehiryeli duvardaki meşalelerden birini yaktı. Sandıklar çivilerle kapanmıştı. Kimisinde SOLACE, kimisinde KAPIYOLU etiketleri vardı.

"Tamam işte. Kalenin içine girdik," dedi Gilthanas, sert bir galibiyet edasıyla. "Pax Tharkas'ın mahzenindeyiz."

"Gerçek tanrılara şükürler olsun!" diye rahat bir nefes aldı Tanis ve yere çöktü; diğerleri de kendilerini onun yanına bıraktı. Ancak o zaman Fizban ile Tasslehoffun aralarında bulunmadığını fark ettiler.

- 11 -

Kayıplar.

Plan. İhanet!

Tasslehoff daha sonraları Zincir Odası'ndaki panik dolu o son anları hiç hatırlayamayacaktı. "Kara bir elf mi? Nerede?" dediğini ve aniden parıldayan asa yere düştüğünde parmak uçlarında durmuş umutsuzca görmeye çalıştığını hatırlıyordu. Tanis'in bağırdığını duymuştu ve -bunun da ötesinde- nerede olduğu ve ne yaptığını unutmasına neden olan bir figan duymuştu. Sonra güçlü eller onu belinden kavramış, havaya kaldırmıştı.

"Tırman!" demişti altındaki ses.

Tasslehoff ellerini uzatarak zincirin serin metalini hissetti ve tırmanmaya başladı. Aşağılarda bir yerde bir kapının gümleyerek kapandığını ve kara elfin feryadını bir kez daha duydu. Bu kez ölümcül gelmemişti, daha çok hiddet ve öfke çığlığına benziyordu. Tas bunun arkadaşlarının kaçtığı anlamına geldiğini umdu.

"Acaba onları bir daha nasıl bulurum," diye sordu kendi kendine yavaşça, bir an için cesaretini kaybederek. Sonra kendi kendine mırıldanan Fizban'ı duydu ve neşesi yerine geldi. Tek başına değildi.

Yoğun, ağır bir karanlık sarılmıştı kenderin etrafına. Sadece el yordamıyla tırmanmaktan son derece yorulmuştu ki serin bir havanın sağ yanağını okşadığını hissetti. Zincir ile mekanizmanın bağlandığı yere geldiğini görmekten ziyade tahmin etti. Ah bir de görebilseydi. Sonra hatırladı. Sonuç olarak yanında bir büyücü vardı.

"Işık kullanabiliriz," diye seslendi Tas.

"Aşık mı atıyorlar? Nerede?" Fizban neredeyse zinciri bırakıyordu.

"Aşık değil! Işık!" dedi Tas sabırla, bir halkaya yapışarak. "Galiba bu şeyin tepesine yaklaştık; etrafa bakınsak fena olmayacak."

"A, tabii. Dur bakalım, ışık..." Tas büyücünün torbalarını karıştırdığını duyabiliyordu. Belli ki aradığını bulmuştu, çünkü kısa bir süre sonra bir zafer nidası attı, birkaç kelime söyledi ve büyücünün şapkası etrafında havada asılı duran minik, mavi-sarı ışıklı bir alev ponponu belirdi.

Parlayan ponponcuk vızıldayarak, sanki kenderi incelemek istercesine Tasslehoffun etrafında dans ettikten sonra mağrur büyücüye geri döndü. Tas büyülenmişti. Bu harika alevli ponpon hakkında bir sürü sorusu vardı ama kolları titremeye başlamıştı ve yaşlı büyücü de neredeyse tükenmişti. Bu zincirden kurtulmak için bir yol bulmaları gerektiğini biliyordu.

Başını kaldırınca, tahmin etmiş olduğu gibi kalenin tepesinde olduklarını gördü. Zincir, kaya içine raptedilmiş demir bir dingile oturtulmuş kocaman tahtadan bir dişli çarkın tepesinden dolanıyordu. Zincirin halkaları, her biri bir ağaç gövdesi iriliğindeki dişlere geçiyor, sonra geniş bir şafttan aşarak kenderin sağındaki bir tünelden yok oluyordu.

"Şu dişlinin üzerinden tırmanıp zincirle birlikte tünele emekleyebiliriz," dedi kender işaret ederek. "Işığı buraya yollayabilir misin?"

"Işık... çarka," diye emretti Fizban.

Işık bir an için havada dalgalandı sonra sanki "hayır" diyormuş gibi olduğu yerde bir ileri bir geri dans etti.

Fizban kaşlarını çattı. "Işık... çarka!" diye tekrarladı sertçe.

Ponpon ışık, büyücünün şapkasının arkasına saklanmak için ok gibi hareket etti. Onu yakalamak için çılgınca uzanan Fizban neredeyse düşüyordu; her iki koluyla zincire yapıştı. Ponpon ışık, sanki bu oyundan zevk alıyormuş gibi onun arkasında dans ediyordu.

"Ah, sanırım yeterince ışığımız var aslında," dedi Tas.

"Yeni neslin hiç disiplini yok," diye homurdandı Fizban. "Onun babası... nerede şimdi bu ponpon..." Yeniden tırmanmaya başlayınca yaşlı büyücünün sesi kesildi; ponpon alev yıpranmış şapkasının ucunda uçup duruyordu.

Tas kısa bir süre sonra çarkın ilk dişlisine vardı. Dişlerin kabaca oyulmuş olduğunu, kolayca tırmanıldığını keşfeden Tas, tepeye varıncaya kadar birinden birine geçti. Cüppesinin eteklerini bacaklarına toplamış Fizban onu hayret verici bir çeviklikle izliyordu.

"Işıktan tünelde ışımasını isteyebilir misin?" diye sordu Tas.

"Işık... tünele," diye emretti Fizban; kemikli bacakları zincirin halkalarına! sarılmıştı.

Ponpon emri düşünüyor gibiydi. Yavaş yavaş tünelin kenarına kaydı ve sonra durdu.

"Tünelin içine!" diye buyurdu büyücü.

Ponpon alev reddetti.

"Galiba karanlıktan korkuyor," dedi Fizban özür dilercesine.

"Ne ilginç, ne tuhaf!" dedi kender hayretle. "Şey," bir an için düşündü, "eğer olduğu yerde kalmayı sürdürürse, sanırım zincirden ilerleyebilmem için yeterince aydınlık sağlar bana. Tünel anca beş metre kadar gibi görünüyor." Altımızda birkaç yüz metre karanlıktan ve havadan başka bir şey olmadığına göre, aşağıdaki taş zemini düşünmesem de olur, diye düşündü Tas.

"Birisi çıkıp bu şeyi bir yağlasın," dedi Fizban, dingili eleştirel bir gözle inceleyerek. "Artık özensiz işçilikten başka bir şeye rastlayamıyor insan."

"Ben öyle olduğuna oldukça memnunum," dedi Tas kibarca, zincirde ilerlemeye devam ederken. Aşağı yukarı açıklığın yarısına geldiğinde kender bu yükseklikten düşmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü;

havada taklalar ata ata düşüp, düşüp, düşüp sonra aşağıdaki taş zemine çarpmak. Patlayıp yere yayılmanın nasıl bir his olabileceğini merak etti...

"Kımılda!" diye bağırdı, kenderin peşinde zincirden ilerleyen Fiban.

Tas aceleyle ponpon alevin beklediği tünelin girişine doğru emekledi, sonra bir buçuk metre kadar altında olan taş zemine atladı. Ponpon alev onun peşinden ok gibi fırladı; sonunda Fizban da tünelin girişine ulaştı. Son anda düştü ama Tas onu cüppesinden yakalayarak emniyetli bir yere çekti.

Tam yere oturmuş dinleniyorlardı ki yaşlı adamın başı aniden dikleşti.

"Asam," dedi.

"Ne olmuş asana?" diye esnedi Tas, zamanı merak ederek.

Yaşlı adam ağaya kalktı. "Aşağıda unuttum," diye mırıldandı zincire doğru ilerleyip.

"Bekle! Geri dönemezsin!" Tasslehoff telaşla ayağa fırladı.

"Kim demiş?" diye sordu yaşlı adam huysuzca, sakalı diken diken olmuştu.

"Yani d-demek istiyorum ki..." diye kekeledi Tas, "bu çok tehlikeli olurdu. Ama senin neler hissettiğini biliyorum... benim hoopakım da orada."

"Hmmmm," dedi Fizban, memnuniyetsizce yerine oturarak.

"Büyülü müydü?" diye sordu Tas biraz sonra.

"Hiçbir zaman tam olarak emin olamadım," dedi Fizban özlemle.

"Şey," dedi sonunda Tas, "belki maceramız sona erince gider alırız. Şimdi dinlenebileceğimiz bir yerler arayalım."

Bir baştan bir başa tünele baktı. Tabandan tavana iki, iki buçuk metre kadardı. Koca zincir yukarıdan, ona tutturulmuş bir sürü küçük zincirle uzanıyor, tünel zemininin gerisindeki engin, karanlık bir çukura doğru

ilerliyordu. Eğilerek çukura bakan Tas, devasa kayaların hatlarını belli belirsiz çıkarır gibi oldu.

"Sence saat kaçtır?" diye sordu Tas.

"Öğlen vakti," dedi yaşlı adam. "Ve tam burada da dinlenmemiz uygun olabilir. Burası da herhangi bir yer kadar emniyetli." Yeniden yerine çöktü. Bir avuç quith-pa çıkartarak, şapur şupur bunları yemeye başladı. Ponpon alev etrafta dolandıktan sonra büyücünün şapkasının kenarına yerleşti.

Tas da büyücünün yanına oturarak kendi kuru yemişlerini kemirmeye başladı. Sonra havayı kokladı. Aniden tanıdık bir koku gelmişti burnuna, yanan eski çorap kokusu gibi bir koku.

Başını kaldırıp bakınca içini çekerek yaşlı büyücünün cüppesini çekiştirdi.

"Hey Fizban," dedi. "Şapkan tutuşmuş."

"Flint," dedi Tanis sert bir şekilde, "son kez söylüyorum - Tas'ı kaybettiğimize ben de en az senin kadar üzülüyorum ama geri dönemeyiz! Fizban ile birlikte -o ikisini de bildiğim için- hangi belaya bulaştılarsa başlarının çaresine bakacaklarını biliyorum."

"Tabii eğer bütün kaleyi başımıza yıkmazlarsa," diye mırıldandı Sturm.

Cüce eliyle gözlerini sildi, Tanis'e baktı, topuklarının üzerinde döndü, somurtarak kendisini yere bıraktığı bir köşeye gitti.

Tanis yeniden oturdu. Flint'in kendini nasıl hissettiğini biliyordu. Tuhaf geliyordu - kenderi boğabileceği zamanlar çok olmuştu ama şimdi gidince Tanis onu özlemeye başlamıştı - ve tamamen aynı nedenlerden dolayı. Tasslehoffun, onu paha biçilmez bir yolarkadaşı yapan doğuştan bitmek tükenmek bilmeyen bir neşesi vardı. Hiçbir tehlike kenderi korkutamazdı, o yüzden Tas hiç vazgeçmezdi. Sıkışıklık anında yapılması gereken şeyler konusunda hiç tutukluluk yaşamazdı. Bu her zaman doğru şey olmazdı ama en azından hep bir şeyler yapmaya hazırdı. Tanis, hüzünle gülümsedi, inşallah bu sıkışıklık anı onun son deneyimi olmaz, diye düşündü.

Yolarkadaşları quith-pa'larını yiyip, buldukları derin bir kuyudan su içip bir saat kadar dinlendiler. Raistlin yeniden kendine gelmişti ama hiçbir şey yiyemiyordu. Biraz su içti, sonra kendini bırakarak yattı. Caramon, Fizban ile ilgili haberi tereddütle açtı ona, kardeşinin yaşlı büyücünün kayboluşuna çok üzüleceğinden korkuyordu. Fakat Raistlin sadece omuzlarını silkti, gözlerini kapattı ve derin bir uykuya daldı.

Tanis gücünün geri geldiğini hissettikten sonra ayağa kalkarak elfin dikkatle bir harita incelemekte olduğunu görerek Gilthanas'a doğru gitti. Tek başına oturan Laurana'yı geçerken kıza gülümsedi. Kız selamını kabul etmedi. Tanis içini çekti. Daha şimdiden Sla-Mori'de onunla öyle kaba konuştuğu için pişman olmuştu bile. Kızın bu dehşet verici ortamlarda kendine son derece hakim olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yapması gereken şeyler, kendisine söylendiğinde büyük bir hızla, sorgu sual etmeden yapıyordu. Tanis özür dilemesi gerekeceğini düşündü ama önce Gilthanas ile konuşmalıydı.

"Planın ne?" diye sordu bir sandığın üzerine oturarak.

"Evet, neredeyiz?" diye sordu Sturm. Kısa bir süre sonra, uyuyor gibi görünen Raistlin hariç herkes haritanın etrafına toplanmıştı; gerçi Tanis büyücünün kapalı olması gereken göz kapaklarının arasından bir altın ışıltısını görür gibi olduğunu düşünmüştü.

Gilthanas haritasını iyice yaydı.

"İşte Pax Tharkas kalesi ve etrafındaki maden," dedi işaret ederek. "Biz burada, en aşağı kattaki mahzenlerdeyiz. Bu holün sonunda, buradan beş metre kadar ileride kadınların tutsak tutulduğu odalar var. Burası nöbetçi odası, kadınların tam karşısında ve bu" -haritaya hafifçe vurdu- "kırmızı ejderhalardan Hükümdar Verminaard'ın Köz dediği ejderhanın ini. Elbette ejderha öyle büyük ki, bu bölüm zemin katından yükseliyor, Hükümdar Verminaard'ın ikinci kattaki odasıyla bağlanıp, ikinci kattaki galeriden geçerek gökyüzüne ulaşıyor."

Gilthanas acı acı güldü. "İlk katta, Verminaard'ın odalarının gerisinde çocuklar tutuluyor. Ejderha Yüceefendisi akıllı. Kadınların çocuklarını bırakıp gitmeyeceklerini ve erkeklerin de ailelerini bırakmayacaklarını

bildiğinden rehineleri ayrı ayrı tutuyor. Çocuklar bu odadaki başka bir kırmızı ejderha tarafından korunuyor. Adamlar -üç yüz kadar adam- dağ mağaralarındaki madenlerde çalışıyor. Madenlerde çalışan birkaç yüz lağım cücesi de var."

"Pax Tharkas hakkında çok şeyler biliyor gibisin," dedi Eben.

Gilthanas hızla başını kaldırıp baktı. "Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum," diye cevap verdi Eben. "Sadece buraya hiç gelmemiş olduğun halde, burayla ilgili çok şey biliyorsun! Ve Sla-Mori'de bizi neredeyse öldüren lanetli bir sürü yaratığa rastgelmemiz biraz ilginç değil mi."

"Eben," Tanis sakin sakin konuşuyordu, "senin kuşkularını yeterince dinledik. Aramızda kimsenin hain olduğunu zannetmiyorum. Raistlin'in de söylemiş olduğu gibi, hain şimdiye kadar bizi çoktan ele verirdi. Bu kadar ilerlemenin anlamı ne olurdu?"

"Beni ve diskleri Hükümdar Verminaard'a teslim etmek," dedi Altınay yavaşça. "Benim burada olduğumu biliyor Tanis. Onunla benim kaderim birbirine bağlandı."

"Bu çok saçma!" dedi Sturm burnunu bükerek.

"Hayır, değil," dedi Altınay. "Unutma, iki takımyıldızı eksildi. Bir tanesi Karanlıklar Kraliçesi'ydi. Mishakal'ın Diskleri'nden anlayabildiğim kadarıyla, bu Kraliçe de eski tanrıçalardan biriydi. İyilik tanrıları, kötülük tanrılarıyla eşleşmiş; yansız tanrılar arada dengeyi korumak için uğraşıp duruyorlardı. Ben nasıl Mishakal'a tapıyorsam, Verminaard da Karanlıklar Kraliçesi'ne tapıyor: Dengeyi sağlayacağımızı söylediğinde Mishakal'ın kastettiği buydu. Benim getirdiğim iyilik umudu onun korktuğu bir şey ve beni bulmak için bütün benliğini ortaya koyuyor. Burada ne kadar oyalanırsam..." Kadının sesi kesildi.

"Çekişmeyi bırakmak için başka bir sebep daha," diye beyan etti Tanis, bakışlarını Eben'e çevirerek.

Savaşçı omuzlarını silkti. "Yeterince konuşuldu. Sizinle birlikteyim."

"Planın ne Gilthanas?" diye sordu Tanis, Sturm, Caramon ve Eben'in birbirleriyle bakıştıklarını huzursuzca fark ederek -elflere karşı birleşen üç insan, diye düşündüğünü fark ediverdi. Ama belki ben de bir o kadar kötüyümdür, bir elf olduğu için Gilthanas'a inandığım için.

Gilthanas da bakışları fark etmişti. Bir an için onlara yoğun bir biçimde, gözlerini bile kırpmadan baktı, sonra ölçülü bir tonda, sanki gerekenden fazlasını açıklamaya gönülsüzmüş gibi kullandığı kelimeleri düşünüp seçerek konuştu.

"Her akşam on, on iki kadının hücrelerinden ayrılmasına ve madenlerdeki adamlara yemek götürmesine izin verilir. Böylelikle Yüceefendi pazarlığın kendi üzerine düşen bölümünü yerine getirmiş olduğunu göstermiş olur. Aynı nedenle kadınların da günde bir kez çocukları ziyaret etmesine izin veriliyor. Savaşçılarımla birlikte kadın kılığına girmeyi, madenlerdeki adamların yanına gitmeyi ve harekete geçmeleri için tetikte olmalarını söylemeyi planlamıştık. Bundan sonrasını pek düşünmedik, özellikle de çocukların serbest bırakılmasıyla ilgili bir şey düşünmemiştik. Ajanlarımız çocuklara muhafızlık eden ejderha ile ilgili garip bir şeyler olduğunu belirttiler ama bunun ne olduğunu belirleyemedik."

"Ne aj..." diye sormaya başladı Caramon; Tanis'in bakışlarını yakalayınca, sorusunu kendine sakladı, "Ne zaman saldıracağız?

Sonra ejderha Köz ne olacak?"

"Yarın sabah saldıracağız. Hükümdar Verminaard ve Köz büyük bir ihtimalle yarın Qualinesti'nin eteklerine varacak olan orduya katılacaklardır. Bu istila için uzun zamandır uğraşıyordu. Bu fırsatı kaçıracağını zannetmiyorum."

Grup planı birkaç dakika tartıştı; bazı şeyler eklendi, düzeltmeler yapıldı ve genelde tutarlı göründüğü konusunda hemfikir olundu. Caramon kardeşini uyandırırken eşyalarını topladılar. Sturm ile Eben hole açılan kapıyı iterek açtı. Hol boştu; gerçi tam karşılarındaki bir odadan gelen kaba, sarhoş

kahkahaları duyabiliyorlardı. Ejderanlar. Yolarkadaşları yavaşça karanlık ve kirli koridora süzüldüler.

Tasslehoff, Mekanizma Odası adını verdiği yerin tam ortasında duruyor, ponponla loş bir biçimde aydınlanmış tünele bakıyordu. Kenderin cesareti kırılmaya başlamıştı. Bu pek sık hissetmediği ve bir komşusundan alıp yediği bir bütün yeşil domates böreğinden sonra hissettiklerine benzeyen bir şeydi. Bugüne kadar onu kusturan iki şey olmuştu: yılgınlık ve yeşil domatesten yapılmış börek.

"Buradan bir çıkış yolu olmalı," dedi kender. "Mutlaka mekanizmayı zaman zaman gözden geçiriyorlar veya hayranlıkla seyretmeye geliyorlar veya buraya turlar düzenliyorlar veya bir şeyler yapıyorlardır işte!"

Fizban ile birlikte bir saattir tünel boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyorlar, o sayısız zincir arasında içeri dışarı emekleyip duruyorlardı. Hiçbir şey bulamamışlardı. Mekân soğuk, çıplak ve toz doluydu.

"Işık dedim de," dedi yaşlı büyücü aniden, ışık hakkında konuşmadıkları halde. "Şuraya bak."

Tasslehoff baktı. Dar tünelin girişine yakın bir yerdeki duvarın altındaki bir çatlaktan gümüşten bir tel gibi bir ışık görülebiliyordu. Sesler de duyabiliyorlardı; altlarındaki odadaki meşaleler yakıldıkça ışık daha da parlaklaştı.

"Belki de bir çıkış yolu vardır," dedi yaşlı adam.

Tünelin aşağısına doğru hafifçe koşturan Tas diz çökerek çatlaktan baktı. "Buraya gel!"

İkisi birden, son derece lüks döşenmiş olan geniş bir odaya bakıyorlardı. Verminaard'ın denetimi altındaki bütün ülkelerdeki güzel, zarif, narin veya kıymetli şeyler getirilerek Ejderha Yüce-efendisi'nin özel odalarını döşemek için kullanılmıştı. Odanın bir ucunda süslemeli bir taht duruyordu.

Duvarda nadir ve paha biçilmez gümüş aynalar asılıydı ve bunlar o kadar zekice yerleştirilmişti ki, tir tir titreyen bir tutsak nerede durursa dursun

görebildiği tek şey kendisine doğru dik dik bakan Ejderha Yüceefendisi'nin ürkütücü, boynuzlu başıydı.

"Bu o olmalı!" diye fısıldadı Tas, Fizban'a. "Bu Hükümdar Verminaard olmalı!" Kenderin korkudan nefesi kesildi. "Bu da ejderhası Köz olmalı. Gilthanası'ın anlattığı, Solace'taki bütün elfleri öldüren ejderha."

Köz ya da diğer adıyla Pyros (bu onun ejderanlar ve diğer ejderhalardan başka herkesten saklanan gerçek adıydı - ölümlüler arasında kesinlikle bilinmezdi) yaşlı ve çok büyük kırmızı bir ejderhaydı. Pyros, Karanlıklar Kraliçesi'nin rahibine, görünüşte verdiği bir armağandı. Aslında Pyros, gerçek tanrıların ortaya çıkarılmasına dair garip bir korkuya kapılmış olan Verminaard'ı gözlemek için yollanmıştı. Gerçi Krynn'deki bütün Ejderha Yüceefendileri'nin ejderhaları vardı - ama hepsi bu kadar güçlü ve akıllı olmayabilirdi. Çünkü Pyros hepsinden farklıydı, Ejderha Yüceefendisi'nden bile gizlenen başka, çok daha önemli bir görev verilmişti ona Karanlıklar Kraliçesi tarafından; bu sadece o ve kötü ejderhaları tarafından biliniyordu.

Pyros'un görevi Ansalon'un bu kısmında bir adamı, birçok isme sahip bir adamı aramaktı. Karanlıklar Kraliçesi ona Hepadam diyordu. Ejderhalar ona Yeşil Taş Adam diyorlardı. İnsan adı Berem idi. İşte bu insan Berem'i bitmek tükenmek bilmeyen arayışları yüzünden bulunuyordu Pyros, Verminaard'ın odasında bu akşamüstü, kendi ininde kestirmeyi tercih edeceği halde.

Pyros, Seçkinamir Toede'nin sorguya çekilmek üzere iki tutuklu getirdiğini söylemişti. Her zaman için bunlardan birinin Berem olma ihtimali vardı. O yüzden ejderha, genellikle son derece sıkılmış görünse de her zaman sorgulama sırasında bulunurdu. Sorgulamaların ilginçleştiği tek zaman - Pyros'un ilgisini çeken tek zaman- Verminaard'ın tutukluların ejderhaya yedirilmeleri zamanıydı.

Pyros devasa taht odasının bir tarafına uzanmış, odayı tamamıyla dolduruyordu. Koca kanatları yanlarına katlanmıştı, her nefes alışverişinde göğsü koca bir gnom makinası gibi inip kalkıyordu Kestirirken horlayarak biraz kıpırdandı. Nadir bir vazo yere devrilerek kırıldı. Masa başında Qualinesti'nin bir haritasını incelemekte olan Verminaard başını kaldırdı.

"Her yanı harabeye çevirmeden önce kendini dönüştür," diye hırladı.

Pyros bir gözünü açtı, bir an Verminaard'a soğuk soğuk baktıktan sonra tek bir büyü sözcüğü mırıldandı.

Devasa kızıl ejderha bir serap gibi titreşmeye başladı, canavarımsı ejderha sureti ince yapılı, kara saçlı, ince yüzlü, çekik kırmızı gözlü erkek bir insan suretine yoğunlaştı. Kırmızı cüppeler giyen insan Pyros, Verminaard'ın tahtının yakınındaki masaya yürüdü. Oturarak kollarını kavuşturdu ve Verminaard'ın geniş, adaleli sırtına gizlemediği bir nefretle baktı.

Kapının tırmalandığı duyuldu.

"Gir," diye emretti Verminaard aklı başka yerlerde.

Bir ejderan muhafız kapıyı savurarak açtı, Seçkinamir Toede ile tutsaklarını içeri aldı, sonra koca bronz ve altın kapıları çarpıp kapatarak çekildi Verminaard, savaş planlarını incelemeye devam ederek Seçkinamir'i birkaç uzun dakika daha bekletti. Sonra Toede'ye küçümseyerek bir bakıp o tarafa yürüdü, tahtının merdivenlerinden aşağıya indi. Bunlar, bilhassa ağzını açmış bir ejderhanın çenesine benzetilerek yapılmıştı.

Verminaard heybetli biriydi. Uzun boylu, yapılıydı; kenarı altınla çevrilmiş koyu mavi ejderha pullarından bir zırh giyiyordu. Ejderha Yüceefendisi'nin korkunç maskesi yüzünü gizliyordu. O kadar iri bir adama göre kaydadeğer bir zarafetle yürüyerek rahat bir edayla arkasına dayandı, deri kaplı eli gayrı ihtiyari yanına astığı altın kenarlı siyah bir topuzu okşuyordu.

Verminaard, Toede ile iki tutsağına, Toede'nin bu ikisini zorla bularak neden olduğu kayba karşılık olarak din adamına getirdiğini bilerek tedirgince baktı. Verminaard ejderanlarından tariflerine uygun bir kadının Solace'ta tutsak edildiğini ve sonra kaçmasına izin verildiğini öğrenince gösterdiği hiddet dehşet vericiydi. Toede hatasını neredeyse hayatıyla ödüyordu ama hobgoblin zırlamak ve yaltaklanmak konusunda inanılmayacak kadar yetenekliydi. Bunu bilen Verminaard o gün Toede'yi kabul etmemeyi bile düşünmüştü ama ülkesinde her şeyin yolunda olmadığına dair garip ve rahatsız edici bir his vardı içinde.

"Bunun nedeni o baş belası ermiş kadın!" diye düşündü Verminaard. Gücün gitgide kendisine doğru yaklaştığını, onu sinirli ve huzursuz yaptığını hissedebiliyordu. Toede'nin odaya getirdiği iki tutsağı dikkatle inceledi. Sonra hiçbirinin Xak Tsaroth'a saldıranların tariflerine uymadığını gören Verminaard maskesinin ardından kaşlarını çattı.

Pyros, tutsaklar karşısında farklı tepki verdi. Dönüşmüş ejderha, ince parmaklarıyla masanın abanoz yüzünü, tahta üzerinde iz bırakacak kadar vahşi bir güçle kavrarken yarı yarıya doğruldu. Heyecanla titreyen Pyros serinkanlılıkla yeniden yerine oturabilmek için büyük bir güç harcamak zorunda kalmıştı. Sadece yakıp kül eden alevlerle tutuşmuş gözleri, tutuklulara bakarken iç mutluluğu hakkında bir ipucu veriyordu.

Tutsaklardan biri lağım cücesiydi - Sestun'dı işin aslı. Elleri, ayakları zincirlenmişti (Toede işini şansa bırakmıyordu) ve zar zor yürüyebiliyordu. İleri doğru dehşet içinde tökezlenerek, Ejderha Yüceefendisi'nin önünde dizleri üzerine düştü. Diğer tutsak -Pyros'un izlemekte olduğu diğer tutsak-durmuş yere bakan, paçavralar içinde bir erkek insandı.

"Neden bu sefiller için beni rahatsız ettin Seçkinamir?" diye hırladı Verminaard.

Titreyen bir kütleye dönüşen Toede yutkunduktan hemen sonra konuşmasına daldı. "Bu tutsak" -hobgoblin Sestun'a bir tekme savurdu- "Solace'tan gelen tutsakları serbest bırakan tutsak; ve bu tutsak da" -yüzünde aklı karışmış bir ifadeyle başını kaldıran adamı kastediyordu- "sınırlan sivil halka kapalı olduğu beyan edilen Kapıyolu civarında dolanırken bulunmuştur."

"Öyleyse neden bana getirdin onları?" diye sordu Hükümdar Verminaard huzursuzca. "Diğer ayaktakımı ile birlikte onları da madenlere atın.

Toede kekeledi. "Ben insanın b-b-bir a-a-ajan olabileceğini düşünmüştüm..."

Ejderha Yüceefendisi insanı dikkatle inceledi. Uzun boylu, elli insan yaşlarında görünüyordu. Saçları aktı, tertemiz tıraşlı yüzü esmer, güneş kavruğuydu ve yılların çizgileriyle doluydu. Bir dilenci gibi giyinmişti,

büyük bir ihtimalle de bir dilencidir, diye düşündü Verminaard tiksintiyle. Adamda kesinlikle bir gariplik yoktu; gerçi bir tek gözleri parlak ve genç görünüyordu. Elleri de olgun bir insanın elleriydi. Belki de elf kanı taşıyordu...

"Adam geri zekâlı," dedi sonunda Verminaard. "Baksana şuna -sudan çıkmış balık gibi ağzını açık tutuyor."

"S-s-sanırım hem sağır, hem dilsiz hükümdarım dedi Toede terleyerek.

Verminaard burnunu kıvırdı. Ejderhabaşlığı bile ter içindeki hobgoblinin kötü kokusunu uzak tutamıyordu.

"Demek ki bir lağım cücesi ile, sağır ve dilsiz bir ajan yakaladın," dedi Verminaard alayla. "Aferin sana Toede. Şimdi de belki çıkıp bana bir demet çiçek toplayıverirsin."

"Efendimiz öyle arzu ediyorlarsa," diye cevap verdi Toede ciddi ciddi eğilip selam vererek.

Verminaard her şeye rağmen eğlenerek miğferinin altında gülmeye başladı. Toede öyle komik bir yaratıktı ki - ona yıkanmasını öğretememek ne kötüydü. Verminaard elini salladı. "Götür şunları - sen de git."

"Tutsaklara ne yapayım efendim?"

"Bırak lağım cücesi bu gece Köz'ü beslesin. Ve ajanını madenlere götür. Gerçi bir nöbetçi dikin başına - çok tehlikeli görünüyor!" Ejderha Yüceefendisi kahkahalar attı.

Pyros dişlerini sıkarak, Verminaard'a bir ahmak olduğu için lanet etti.

Toede bir kez daha eğilerek selam verdi. "Haydi, sen," diye hırladı kelepçeleri aniden çekerek; adam onun arkasından tökezledi. "Sen de!" Sestun'ı ayağıyla dürttü. Faydasızdı. Ejderhaya yem olacağını duyan lağım cücesi bayılmıştı. Onu götürmesi için bir ejderan çağırıldı.

Verminaard tahtından ayrılarak masasına doğru yürüdü. Haritalarını büyük bir rulo halinde katladı. "Wyvern'i acele gönder," diye emretti Pyros'a.

"Yarın sabah Qualinesti'yi yok etmek için uçacağız. Çağırdığımda hazır ol."

Bronz ve altın kapılar Ejderha Yüceefendisi'nin ardından kapanınca hala insan kılığındaki Pyros masadan kalkarak odada hiddetle bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Kapıda bir tırmık sesi duyuldu.

"Hükümdar Verminaard odalarına çekildi!" diye bağırdı Pyros, rahatsız edildiği için rahatsız olarak.

Kapı azıcık açıldı.

"Görmek istediğim sizsiniz soylu efendim," diye fısıldadı ejderan.

"Gir," dedi Pyros. "Ama acele et."

"Hain başarılı olmuş soylu efendim," dedi ejderan yavaşça. "Kuşkulanmasınlar diye sadece bir an için süzülüp ayrılmayı başarmış. Ama ermişi getirmiş..."

"Ermişin canı Cehenneme!" diye hırladı Pyros. "Bu haber sadece Verminaard'ı ilgilendirir. Haberi ona ver. Yok, dur." Ejderha durakladı.

"Buyurmuş olduğunuz gibi önce size geldim," dedi ejderan özür dileyerek, aceleyle ayrılmaya hazırlanarak.

"Gitme," diye emretti ejderha elini kaldırarak. "Bu haber benim için de kıymetli aslında. Ermiş değil. Tehlikede bulunan daha çok şey var... Şu hain arkadaşımızla bir görüşeyim. Onu bu gece bana getir, inime. Bunu Hükümdar Verminaard'a haber verme -henüz verme. İşleri karıştırabilir." Pyros artık hızla düşünüyordu; planları yerli yerine oturuyordu. "Verminaard'ın aklında Qualinesti var şimdi."

Ejderan eğilerek selam verip taht odasından ayrılırken Pyros, yeniden volta atmaya başladı bir ileri bir geri, bir ileri bir geri, ellerini ovuşturup gülümseyerek.

- 12 -

Ziynetin meseli.

Hain ortaya çıkıyor. Tas'ın ikilemi.

"Kes şunu küstah herif!" diye sırıttı Sturm, Caramon elini eteğinden gizlice sokarken onun eline vurarak. Odadaki kadınlar iki savaşçının soytarılıklarına o kadar içten kahkahalarla güldüler ki Tanis huzursuzca hücrenin kapısına baktı, muhafızların dikkatini çekeceklerinden korkarak.

Maritta onun huzursuz bakışlarını fark etti. "Muhafızları düşünme!" dedi omuzlarını silkerek. "Bu katta sadece iki muhafız var, onlar da çoğu zaman sarhoştur; özellikle de şimdi, orduları gittiği için sarhoşturlar." Dikişten başını kaldırarak kadınlara baktı ve başını salladı. "Onların güldüklerini duymak içimi rahatlatıyor, zavallılar," dedi yavaşça. "Bu son günlerde gülecekleri pek bir şeyleri olmamıştı."

Otuz dört kadın, artık katılaşmış yolarkadaşlarını bile şaşkına çevirip dehşete düşüren koşullar altında bir hücreye sıkıştırılmıştı - Maritta yakınlarda başka bir hücrede altmış kadının daha yaşadığını söylemişti. Yerler kaba, ot şiltelerle kaplıydı. Kadınların birkaç giysi dışında hiç eşyaları yoktu. Her sabah kısa bir süre için, biraz idman yapmaları için dışarı bırakılıyorlardı. Geri kalan zamanda ejderan üniformaları dikmeye zorlanıyorlardı. Sadece birkaç haftadır tutsak olmalarına rağmen, gıdasız, yemekler yüzünden yüzleri solgun ve sarı, bedenleri ince ve kuruydu.

Tanis rahatladı. Maritta'yı tanıyalı daha birkaç saat olmasına rağmen onun verdiği kararlara güveniyordu. Yolarkadaşları odalarına daldıklarında korkudan deliren kadınları yatıştıran o olmuştu. Onların planlarını dinledikten sonra, başarılı olma ihtimali olduğunu söyleyen de oydu.

"Bizim erkeklerimiz de size katılırlar," dedi Tanis'e. "Size sorun çıkaracak olanlar Yücearayanlar olacaktır."

"Yücearayanlar Divanı mı?" diye sordu Tanis hayretle. "Buradalar mı? Tutsak mı oldular?"

Maritta kaşlarını çatarak başıyla onayladı. "Bu kara din adamına olan inançlarını böyle ödediler. Ama buradan ayrılmak istemiyorlar, neden istesinler ki? Onlar madenlerde çalışmaya zorlanmıyorlar ki - Ejderha Yüceefendisi bu işi halletti! Ama biz sizin yanınızdayız." Başlarını onaylarcasına kesin bir biçimde sallayan diğerlerine baktı. "Tek bir şartla - çocukları tehlikeden uzaklaştıracaksınız."

"Bu konuda bir garanti veremem," dedi Tanis. "Kabalık etmek istemem ama onlara ulaşabilmek için ejderha ile savaşmak zorunda kalabiliriz ve...

"Bir ejderhayla savaşmak mı? Alevçarpan'la mı?" Maritta ona hayretle baktı. "Pof! O zavallı mahlukla savaşmaya hiç gerek yok. Hatta, eğer onun canını acıtacak olsanız, çocukların yarısı sizi parçalar; ondan o kadar hoşlanıyorlar."

"Ejderhadan mı?" diye sordu Altınay. "Ne yaptı, onları büyüledi mi?"

"Hayır. Alevçarpan'ın artık büyü müyü yapabileceğini zannetmiyorum." Maritta hüzünle tebessüm etti. "Zavallı mahluk yarı yarıya delirmiş. Kendi yavruları büyük bir savaşta ölmüş; şimdi de bizim çocukların kendi çocukları olduğunu tutturmuş. Efendisi onu nereden buldu çıkardı bilemiyorum ama bunu yapması çok acı; umarım bunu günün birinde öder!" İpliği hırçınlıkla koparttı.

"Çocukları serbest bırakmak zor olmaz," diye ekledi, Tanis'in yüzündeki endişeli ifadeyi görerek. "Alevçarpan hep sabahları geç vakitlere kadar uyur. Çocuklara kahvaltılarını ettiririz, onlan dışarıya idmana çıkartırız; o kıpırdanmaz bile. Uyanıncaya kadar onların gitmiş olduklarını bile anlamaz, zavallıcık."

Kadınlar ilk kez umutla dolmuşlar, eski giysileri adamlara uydurmaya başlamışlardı. Her şey yolunda gitmişti; iş bunları onlara giydirmeye

gelinceye kadar.

"Tıraş olmak mı!" Sturm öyle bir gürledi ki kadınlar telaşla şövalyeden uzaklaştılar. Sturm, kılık değiştirme düşüncesine zaten pek parlak bakmıyordu ama bu işe katlanmaya razı olmuştu. Bu, kale ile madenler arasındaki açık araziyi geçmenin en iyi yolu gibi görünüyordu. Ama, diye beyan etti, bıyıklarını kesmektense bin kere Ejderha Yüceefendisi elinden ölmeye razıydı. Tanis, yüzünü bir eşarpla örtmesini önerince sakinleşebildi ancak.

Tam bu iş de halledilmişti ki başka bir sorun patlak verdi. Nehiryeli açık açık, kadın kıyafetine girmeyeceğini söyledi ve ne derlerse desinler onu ikna edemediler. Sonunda Altınay, Tanis'i bir kenara çekerek onların kabilelerinde savaş sırasında korkaklık yapan bir savaşçının cezasını çekinceye kadar kadın kıyafetleriyle dolaşmak zorunda bırakıldığını anlattı. Tanis bunun karşısında pes etmişti. Fakat Maritta hala bu uzun boylu adama nasıl elbise uyduracaklarını düşünüyordu.

Uzun tartışmalardan sonra Nehiryeli'nin uzun bir pelerine sarılmasına, kamburunu çıkartarak yaşlı bir kocakarı gibi bastonuna yaslanmasına karar verdiler. Bundan sonra her şey pürüzsüz ilerledi - en azından bir süre.

Laurana, odanın bir köşesinde yüzünü eşarpla örten Tanis'in yanına yürüdü.

"Sen niye tıraş olmuyorsun?" diye sordu Laurana, Tanis'in sakalına bakarak. "Yoksa Gilthanas'ın söylediği gibi insan tarafınla kibirlenmek hoşuna mı gidiyor?"

"Bununla kibirlenmiyorum," diye cevap verdi Tanis hemen. "Ama artık onu inkar etmeye çalışmaktan bıktım usandım o kadar." Derin bir nefes aldı. "Laurana, seninle Sla-Mori'de öyle konuştuğum için özür dilerim. Hiç hakkım yoktu..."

"Bal gibi de hakkın vardı," diye müdahale etti Laurana. "Benim yaptığım aşka susamış küçük bir kızın yapacağı bir şeydi. Aptalca sizin hayatlarınızı da tehlikeye soktum." Sesi titredi, sonra yeniden kendini dizginledi. "Bir daha olmayacak. Grup için yararlı olacağımı kanıtlayacağım."

Tam olarak bunu nasıl becereceğini kendi de bilmiyordu. Dövüş konusunda hünerli olduğunu atıp tuttuğu halde, bir tavşan bile öldürmüşlüğü yoktu. O anda o kadar korkuyordu ki, ellerinin titrediğini Tanis'ten gizleyebilmek için arkasında kavuşturmuştu. Kendini açık etmekten; zayıflığına yenilerek onun kollarında teselli aramaktan korkuyordu, bu yüzden yanından ayrılarak kılık değiştirmekte olan Gilthanas'ın yanına gitti.

Tanis kendi kendine, Laurana'nın sonunda büyüdüğüne dair belirtiler gösterdiğine sevindiğini söylüyordu. İnatla, kızın iri, parlak gözlerine baktıkça nefessiz kaldığını kabul etmeyi reddediyordu.

Akşamüstü hızla gelip geçti ve kısa bir süre sonra akşam bastı; bu kadınların madenlere akşam yemeği götürme zamanıydı.

Yolarkadaşları muhafızları gergin bir sessizlikle beklemeye başladı; kahkahalar unutulmuştu.

Sonuç olarak son ve tek bir kriz kalmıştı. Yorgunluktan bitinceye kadar öksüren Raistlin, kendini onlara katılamayacak kadar zayıf hissettiğini söyledi. Kardeşi onunla kalmayı önerdi ama Raistlin ona sinirli sinirli bakıp, aptal olmamasını söyledi.

"Bu gece bana ihtiyacın yok," diye fısıldadı büyücü. "Beni yalnız bırak. Uyumam gerek."

"Onu burada bırakmak hoşuma gitmiyor..." diye başladı Gilthanas, fakat daha sözüne devam edemeden hücrenin dışında pençeli ayakların ve takırdayan kazanların sesi duyuldu. Hücrenin kapısı savrularak açıldı ve her ikisi de leş gibi şarap kokan iki ejderan muhafız içeriye adım attı. Biri kadınlara doğru mahmur gözlerle bakarken sendeledi.

"Hadi kıpırdayın," dedi kabaca.

"Kadınlar" dizilip dışarı çıkarken, ne idiği belirsiz bir türlünün bulunduğu koca kazanları güçlükle taşıyan altı lağım cücesinin koridorda durmakta olduğunu gördüler. Caramon havayı iştahla kokladıktan sonra iğrenerek burnunu büktü. Ejderanlar hücre kapısını arkalarından çarparak kapattılar.

Geriye bakan Caramon, ikiz kardeşinin battaniyelerle örtünmüş karanlık ve gölgeli bir köşede yattığını gördü.

Fizban ellerini çırptı. "Aferin oğlum!" dedi yaşlı büyücü, Mekanizma Odası'nın duvarının bir kısmı açılınca.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Tas tevazu ile. "Aslında gizli kapıyı bulmak açmaktan daha zordu. Bunu nasıl becerdiğini bilemiyorum. Her yere baktığımı zannediyordum."

Kapıdan çok yavaş yürüyerek geçmeye başladı sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Fizban, şu ışığına arkada durmasını söyleyebilmenin bir yolu var mı? En azından burada birileri var mı diye görebilinceye kadar? Yoksa tam bir nişan tahtası olacağım; üstelik Verminaard'ın odalarının pek uzağında da değiliz."

"Pek zannetmiyorum." Fizban başını salladı. "Karanlık yerlerde yalnız bırakılmaktan hoşlanmıyor."

Tasslehoff başıyla onayladı - böyle bir cevap bekliyordu zaten. Bu konuda endişelenmenin faydası yoktu. Süt dökülürse, kedi yalayacaktır, annesinin hep dediği gibi. Şansına, girdiği dar hol boş görünüyordu. Alev omzunun yanında hareket edip duruyordu. Fizban'ın geçmesine yardım ettikten sonra etrafını araştırdı. On metre sonra aniden, karanlığa doğru inen merdivenlerle son bulan küçük bir holdeydiler. Doğu duvarındaki çifte bronz kapılar geri kalan tek çıkış yeriydi.

"Şimdi," diye mırıldandı Tas, "taht odasının tepesindeyiz. Bu merdivenler büyük bir ihtimalle oraya iniyordur. Eminim merdivenleri koruyan bir milyon ejderan vardır! Yani bunu unutalım." Kulağını kapıya dayadı. "Hiç ses yok. Etrafa bir bakmalım." Yavaşça ittirerek kolaycacık açtı çifte kapıları. Dinlemek için duraksayan Tas, onu yakından izleyen Fizban ve ponpon alevle birlikte dikkatle girdi içeri.

"Bir çeşit sanat galerisi," dedi, üzeri toz ve kir kaplı resimlerin duvarlara asılı durduğu devasa odayı kolaçan ederek. Duvarlardaki yarık şeklindeki yüksek pencereler Tas'ın yıldızlara ve yüksek dağların tepelerine bir göz

atmasını sağladı. Artık nerede olduğunu iyice anlayarak kafasında kaba taslak bir harita çizdi.

"Eğer hesaplarım doğru ise taht odası batıda kalıyor ve ejderhanın yuvası da onun batısında. En azından bu akşamüstü

Verminaard ayrıldığında gittiği yer orasıydı. Ejderhanın bu binadan havalanabileceği bir yer olmalı, yani yuva gökyüzüne açılıyor olmalı; yani bir çeşit havalandırma deliği gibi bir yer veya olanları görebileceğimiz bir çatlak daha olmalı."

Tas planlarına o kadar kapılmıştı ki Fizban'a hiç dikkat etmiyordu. Yaşlı büyücü belli bir amaçla odanın etrafında dolanıyor ve sanki belli bir resmi ararmış gibi bütün resimler arasında dolaşıyordu.

"Ah, işte burada," diye mırıldandı Fizban, sonra dönerek fısıldadı: "Tasslehoff!"

Kender başını kaldırarak resmin aniden yumuşak bir ışıkla parlamaya başladığını gördü. "Şuna bakın hele!" dedi Tasslehoff büyülenmişçesine. "Vay be, bu ejderhaların bir resmi -Köz gibi al ejderhaların- Pax Tharkas'a saldırışlarının resmi ve..."

Kenderin sesi kesildi. Adamlar -Solamniya Şövalyeleri- başka ejderhalara binmişler onlarla savaşıyorlardı! Şövalyelerin bindikleri ejderhalar, -altın ve gümüş renkli- çok güzel ejderhalardı ve adamlar parıl parıl parlayan parlak silahlar taşıyorlardı. Tasslehoff aniden anladı! Dünyada kötü ejderhalarla dövüşebilecek iyi ejderhalar da vardı -tabii eğer bulunabilirlerse- ve ayrıca...

"Ejderhamızrağı!" diye mırıldandı Tas.

Yaşlı büyücü kendi kendine başıyla onayladı. "Evet miniğim," diye fısıldadı. "Anladın. Sen cevabı görüyorsun. Ve bunu hatırlayacaksın. Ama şimdi sırası değil. Şimdi değil." Uzanarak, kenderin saçlarını eğri büğrü eliyle karıştırdı.

"Ejderhalar. Ne diyordum ben?" Tas hatırlayamadı. Sonra burada, üzeri toz toprak dolu, ne idiği belirsiz bu resmin karşısında ne arıyordu zaten. Kender başını salladı. Fizban onu kızdırıyor olmalıydı. "A evet. Ejderhanın yuvası. Hesaplarım doğruymuş, tam burada." Yürüyerek uzaklaştı.

Yaşlı büyücü yüzünde bir tebessümle peşinden ayaklarını sürüye sürüye gitti.

*****

Yolarkadaşlarının madenlere yaptıkları yolculuk olaysız geçti. Sadece birkaç ejderan muhafız görmüşlerdi; onlar da sıkıntıdan yarı uyanık, yarı uyur haldeydi. Yanlarından geçip giden kadınlara hiç kimse önem vermiyordu. Bitap düşmüş lağım cücelerinden oluşan karışık bir yığının, durmadan besledikleri kızarmış ocağın yanından geçtiler.

O kasvetli yerden aceleyle geçen yolarkadaşları, ejderan muhafızlarını adamları koca mağara odalara kilitledikten sonra lağım cücelerini göz altında tuttukları yere vardılar. Zaten insanlara muhafızlık etmek büyük bir zaman kaybı, diye düşünüyordu Verminaard - insanların bir yere gittikleri yoktu.

Ve bir an için Tanis, bunun gerçekliğini bütün dehşetiyle görmüştü, adamların bir yerlere gittikleri yoktu. Kadın konuşurken ikna olmamış bir halde Altınay'a bakıyorlardı. Sonuç olarak o bir barbardı - aksanı bir tuhaf, elbisesi ondan, yani aksanından da tuhaftı. Kendisinin kurtulmuş olduğu mavi bir alevde bir ejderhanın ölmüş olduğuyla ilgili garip bir masal anlatıyordu. Ve bütün gösterebildiği de bir takım parlak platin disklerden ibaretti.

Solace'ın Teokratı Hederick bütün hararetiyle Que-shu'lu kadının bir cadı, bir şarlatan, bir kafir olduğunu beyan edip duruyordu. Onlara Han'daki manzarayı hatırlatıyor, yaralı elini de delil diye gösteriyordu. Aslında adamların Hederick'e pek kulak astıkları da yoktu ya. Sonuç olarak Arayan tanrıları ejderhaları Solace'tan uzak tutamamıştı.

Aslında birçoğu kaçış ümidine ilgi duyuyordu. Hemen hemen hepsi kötü koşulların izini taşıyordu - kırbaç darbeleri, yaralı yüzler. Çok kötü

besleniyorlar, pislik ve sefalet içinde yaşamaya zorlanıyorlardı ve herkes tepelerin altındaki demir bittiğinde Hükümdar Verminaard'ın bir işine yaramayacaklarını biliyordu. Fakat -hapishanede bile yönetici bünyeyi oluşturan- Yücearayanlar böylesine cüretkar bir plana karşı çıkıyordu.

Tartışmalar başladı. Adamlar birbirlerine bağırıp çağırıp duruyorlardı. Tanis, muhafızların bu kargaşıyı duyup geri gelmesinden korkarak aceleyle Caramon, Flint, Eben, Sturm ve Gilthanas'ı kapılara dikti. Yarımelf bunu beklemiyordu - tartışma günlerce sürebilirdi! Altınay ümitsizce, sanki her an ağlamaya başlayacakmış gibi adamların önüne oturdu. Yeni bulduğu inancı ile dopdolu, bilgisini dünyaya yaymak için çok hevesli olan kadın, inancından kuşku duyulunca ümitsizlikle yıkılmıştı.

"Bu insanlar ahmak!" dedi Laurana yavaşça, Tanis'in yanına giderek.

"Hayır," diye cevap verdi Tanis iç geçirerek. "Eğer ahmak olsalardı her şey daha kolay olurdu. Onlara elle tutulur hiçbir şey vaat edemiyoruz ama onlardan ellerindeki tek şeyi -hayatlarını- tehlikeye atmalarını istiyoruz. Ve ne için? Dağlara kaçsınlar, bütün yol boyunca savaşa savaşa kaçsınlar diye. En azından burada hayattalar - şu an için."

"Ama bu şekilde yaşadıktan sonra hayatın anlamı ne?" diye sordu Laurana.

"Bu çok güzel bir soru genç bayan," dedi dermansız bir ses. Döndüklerinde hücrenin bir köşesinde kaba bir döşekte yatan bir adamın yanında diz çökmüş Maritta'yı gördüler. Hastalık ve yoklukla bitmiş adamın yaşı bile anlaşılmıyordu. Oturmaya çalıştı, ince, solgun bir eli Tanis ile Laurana'ya doğru uzatmaya çalışarak. Nefes aldıkça göğsü hırlıyordu. Maritta onu susturmaya çalıştı ama o kadına huzursuzca baktı. "Öldüğümü biliyorum kadın! Ama bu önce sıkıntıdan ölmem gerektiği anlamına gelmez. O barbar kadını bana getirin."

Tanis, sorgularcasına baktı Maritta'ya. Kadın ayağa kalktı, Tanis'i bir kenara çekti. "Bu Elistan," dedi, sanki Tanis'in bu ismi bilmesi gerekirmiş gibi. Tanis bir tepkide bulunmayınca, açıkladı. "Elistan - Liman'dan gelen Yücearayanlar'dan biri. Halk tarafından çok sevilir sayılırdı; şu Hükümdar Verminaard'a karşı konuşan bir tek o olmuştu. Ama kimse onu dinlemedi - duymak istemiyorlardı tabii ki."

"Ondan ölüp gitmiş gibi konuşuyorsun," dedi Tanis. "Daha ölmemiş."

"Hayır ama pek vakti kalmadı." Maritta göz yaşını sildi. "Bu göçürten hastalığı daha önce de görmüştüm. Kendi babam da bu illetten öldü. İçinde bir şey var, onu diri diri yiyor. Şu son günlerde acıdan delirdi ama artık geçti. Sonu çok yaklaştı."

"Belki de yaklaşmamıştır." Tanis gülümsedi. "Altınay bir ermiş. Onu iyileştirebilir."

"Belki iyileştirir, belki îyileştiremez," dedi Maritta şüpheyle. "İşi şansa bırakmak istemem. Elistan'ı boşuna umutlandırmak istemeyiz. Bırakın huzur içinde ölsün."

"Altınay," dedi Tanis, Reisin Kızı yanlarına yaklaşırken. "Bu bey seninle tanışmak istiyor." Maritta'ya kulak asmayan yarım-elf Altınay'ı Elistan'ın yanına götürdü. Hayal kırıklığıyla ve sıkıntıyla sertleşmiş ve asılmış olan Altınay'ın yüzü adamın acınacak durumunu görünce yumuşadı.

Elistan bakışlarını kadına kaldırmıştı. "Genç hanım," dedi sertçe, sesi zayıf çıktığı halde, "kadim tannlardan haber getirdiğini iddia ediyorsun. Eğer, bizim zannetiğimiz gibi tanrılar bize yüz çevirmedi de, insanlar tanrılardan yüz çevirdiyseler neden varlıklarını belli etmek için bu kadar beklediler?"

Altınay ölmekte olan adamın yanına sessizce oturdu, cevabını sözcüklere nasıl dökebileceğini düşünerek. Sonunda şöyle dedi, "Bir ormandan geçtiğinizi hayal edin, yanınızda da en kıymetli şeyiniz olsun - nadir ve çok güzel bir ziynet. Aniden korkunç bir hayvan size saldırmış olsun. Ziynetinizi düşürüp, kaçmaya başlarsınız. Ziynetinizi kaybettiğinizi fark ettiğinizede de geri gidip ormanı aramaya korkarsınız. Sonra biri elinde başka bir ziynetle çıkagelir. Aslında gönlünüz bunun kaybetmiş olduğunuz ziynet kadar değerli olmadığını bilir ama hala diğerini aramaya gidemeyecek kadar korkuyorsunuzdur. Bunun anlamı, ziynetin ormanı terk etmiş olması mıdır; yoksa hala orada, yaprakların altında sizin dönüşünüzü bekleyerek pırıl pırıl parlıyor olması mıdır?"

Elistan gözlerini kapattı içini çekerek; yüzü kederle dolmuştu. "Elbette ki ziynet bizim geri dönmemizi bekliyor. Ne kadar ahmakmışız! Keşke sizin

tanrılarınızı öğrenecek vaktim olsaydı," dedi elini uzatarak.

Altınay nefesini tuttu, yüzündeki kan neredeyse döşekte ölmekte olan adam kadar soluncaya kadar çekildi. "Sana zaman verilecek," dedi yavaşça, adamın elini kendi elleri arasına alarak.

Önünde yaşananlara dalmış olan Tanis, koluna birinin dokunduğunu hissedince sıçradı. Eli kılıcında geri döndüğünde Sturm ile Caramon'un arkasında durduğunu gördü.

"Ne var?" diye sordu çabuk çabuk. "Muhafızlar mı?"

"Henüz değil," dedi Sturm sertçe. "Fakat artık her an gelebilirler. Hem Eben, hem de Gilthanas gitmiş."

Gece Pax Tharkas üzerinde çökmüştü.

Al ejderha Pyros'un yuvasında volta atacak yer yoktu; bu insan şeklinden kalan bir alışkanlığıydı. Bu bölümde ancak kanatlarını açacak kadar yeri vardı; ki burası kaledeki en büyük odaydı ve onun yerleşmesi için daha da büyütülmüştü. Fakat zemin kattaki bölüm o kadar dardı ki koca ejderhanın bütün yapabildiği koca bedeni döndürmekten ibaretti.

Rahatlamaya çalışmak için kendini zorlayan ejderha, zemin üzerine yatarak gözleri kapıda beklemeye başladı. Üzerinde ta yukarlarda, üçüncü katın balkonunun parmaklıkları arasından çıkmış kendini gözleyen iki kafayı görmedi bile.

Birinin kapıyı tırmaladığı duyuldu. Pyros büyük bir beklentiyle başını kaldırdı, sonra içeriye aralarında sefil görünüşlü birini sürükleyen iki goblin girince bir hırıltıyla yeniden başını indirdi.

"Lağım cücesi!" diye burun büktü Pyros, astlarıyla Ortak Dil'de konuşarak. "Benim o lağım cücesini yiyeceğimi zannediyorsa Verminaard aklını kaçırmış demektir. Onu bir köşeye âtın ve dışarı çıkın!" diye hırıldadı, emirlerini yerine getirmek için acele eden ejderanlara. Sestun bir köşeciğe sinmiş, zırlayıp duruyordu.

"Kapat çeneni!" diye emretti Pyros sinirli sinirli. "Belki de sadece üzerine alev kusup şu zırıltıyı kessem daha iyi..."

Kapıda başka bir ses daha duyuldu, ejderhanın hemen tanıdığı hafif bir tak tak sesi. Gözleri al al yandı. "Gir!"

Ejderhanın yuvasına bir suret süzüldü. Uzun bir cüppe giymiş, başına bir kukuleta geçirmişti.

"Emir buyurduğun gibi geldim Köz," dedi suret yavaşça.

"Evet," diye cevap verdi Pyros, pençeleri yeri tırmalıyordu. "Kukuletanı aç. Muhattap olduğum kişilerin yüzünü görmeliyim."

Adam kukuletasını geri attı. Ejderhanın tepesinden, üçüncü kattan birinin boğulur gibi nefesinin tıkandığı duyuldu. Pyros kararmış balkona baktı. Uçup bir göz atmayı düşündü ama gelen suret düşüncelerini böldü.

"Çok sınırlı bir zamanım var soylu efendim. Onlar kuşku duymadan geri dönmem gerek. Ve Hükümdar Verminaard'a da rapor vermem..."

"Zamanla, zamanla," diye kesti sözünü Pyros sinirli sinirli. "Refakat ettiğin o ahmaklar neler planlıyor?"

"Tutsakları serbest bırakarak onların isyan etmelerini sağlamayı ve Verminaard'ı Qualinesti üzerindeki ordusunu geri çağırmaya zorlamayı."

"Hepsi bu mu?"

"Evet soylu efendim. Şimdi gidip Ejderha Yüceefendisi'ni uyarmam gerek."

"Pöh! Ne işe yarayacaksa? Eğer isyan edecek olurlarsa esirlerle başa çıkacak olan benim. Yoksa benim için bir planları var mı?"

"Hayır, soylu efendim. Olması gerektiği gibi sizden çok korkuyorlar," diye ekledi suret. "Sizin Lord Verminaard ile birlikte Qualinesti'ye uçmanızı bekleyecekler. Sonra çocukları serbest bırakacaklar ve siz geri dönmeden önce dağlara kaçacaklar."

"Bu tam onların akıllarının yettiğince bir plan. Verminaard konusunda üzülme. Öğrenmesi gerektiğini düşündüğüm zaman bunu ona anlatırım. Çok daha önemli konular mayalanmakta. Çok daha büyük. Şimdi dikkatle dinle. Bugün bir tutsak getirildi, o embesil Toede..." Pyros durdu, gözleri parlıyordu. Sesi tıslayan bir fısıltıya dönüştü. "Gelen o! Aradığımız!"

Suret, hayretle bakakaldı. "Emin misiniz?"

"Elbette!" diye hırladı Pyros hırçınlıkla. "Bu adamı rüyalarımda gördüm hep. Burada... elimi atsam tutabileceğim! Bütün Krynn bu adamı ararken ben onu buldum!"

"Majesteleri Karanlık Hanım'a haber verecek misiniz?"

"Hayır. Bir ulağa güvenemem. Bu adamı bizzat benim götürmem lazım ama şu anda ayrılamam. Verminaard bir başına Qualinesti ile başa çıkamaz.

Savaş bir hile bile olsa, sergilediğimiz görüntüye önem vermemiz gerekir. Zaten elflerden arınmış bir dünya daha iyi olacaktır. Zaman müsade ettiğinde de bu Hepadam'ı Kraliçe'ye götürürüm."

"O halde neden bana söylüyorsunuz bunu?" diye sordu suret sesinde bir endişeyle.

"Çünkü ona göz kulak olman lazım!" Pyros koca gövdesini daha rahat bir pozisyona değiştirdi. Artık aklındaki planlar hızla yerli yerine oturmaya başlamıştı. "Mishakal'ın ermişi ile bu yeşil ziynetli adamın aynı anda elimizin altına gelmeleri Majesteleri Karanlık Hanım'ın bir takdiridir! Verminaard'a bu ermiş ve arkadaşları ile başa çıkma ayrıcalığını yarın vereceğim. Aslında" -Pyros'un gözleri ışıldadı- "bu iş çok da hoş olabilir. Kargaşalık içinde Yeşil Ziynetli Adam'ı ortadan kaldırıveririz ve Verminaard'ın hiçbir şeyden haberi olmaz! Köleler saldırdığında senin Yeşil Ziynetli Adam'ı bulman gerek. Onu buraya getir ve alt kattaki odalardan birinde sakla. Bütün insanlar yok edildikten ve ordu Quelinesti'yi silip süpürdükten sonra ben onu Karanlıklar Kraliçesi'ne götürürüm."

"Anlıyorum." Suret yeniden eğilerek selam verdi. "Ya benim ödülüm?"

"Hak ettiğin olacaktır. Şimdi beni yalnız bırak."

Adam kukuletasını başına geçirerek çekildi. Pyros kanatlarını katlayarak, koca bedenini, kuyruğu burnuna gelecek şekilde kıvırıp yattı ve karanlığı seyretmeye başladı. Duyulabilen tek ses Sestun'un içler parçlayan ağlama sesiydi.

"İyi misin?" diye sordu Fizban, Tasslehoffla balkonda, kıpırdanmaya bile korkarak büzülmüş yatarlarken. Zifir zindandı, Fizban çok hiddetlenmiş, ponpon alevin üzerine bir vazoyu ters çevirip kapatmıştı.

"Evet," dedi Tas durgunca. "Öyle boğulacak gibi ses çıkarttığım için çok üzgünüm. Kendime hakim olamadım. Bunu bekliyor da olsam -yani bir anlamda- tanıdığın birinin seni ele vermesini kabullenmek çok zor. Sence ejderha beni duymuş mudur?" "Bilemem," diye iç geçirdi Fizban. "Sorun şu, şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Tas perişan bir halde. "Düşünmesi gereken ben olmamalıydım. Ben eğlence olsun diye katılmıştım bu yolculuğa. Tanis'i veya diğerlerini uyaramayız, çünkü nerede olduklarını bilmiyoruz. Ve etrafta dolaşıp onları aramaya başlarsak, yakalanıp işleri daha da berbat bir hale sokabiliriz!" Elini çenesine koydu. "Biliyor musun," dedi olanğandışı bir ciddiyetle, "bir keresinde babama kenderlerin neden küçük olduklarını, neden bizim insanlar ve elfler gibi büyük olmadığımızı sormuştum. Gerçekten hep büyük olmak istemişimdir," dedi yavaşça ve bir an için sessizleşti.

"Baban ne demişti?" diye sordu Fizban kibarca.

"Kenderlerin, küçük şeyleri başarabilmek için küçük yaratıldıklarını söylerdi. '*Eğer dünyadaki büyük şeylere yakından bakacak olursan*' demişti, '*bunların bir araya gelmiş ufak şeylerden oluştuğunu görürsün.'* O aşağıdaki koca ejderha, kan damlalarından başka bir şey değildir belki de. Ve bütün farkı yaratan da küçük değişikliklerdir."

"Baban çok erdemliymiş."

"Evet." Tas, elini gözlerinin üzerinden geçirdi. "Uzun zamandır görmüyorum onu." Kenderin sivri çenesi ileri doğru çıktı, dudakları gerildi. Babası, eğer onu görecek olsa bu küçük ve yiğit kişinin oğlu olduğunu anlayamazdı.

"Büyük şeyleri diğerlerine bırakalım," diye beyan etti sonunda Tas. "Onlarla Tanis, Sturm, Altınay uğraşsın. Biz küçük şeyleri hallederiz, çok önemli görünmeseler bile. Biz Sestun'ı kurtaralım."

- 13 -

Sorular.

Olmayan cevaplar. Fizban'ın şapkası.

Bir şeyler duydum Tanis ve bakmaya gittim," dedi Eben, ağzı sımsıkıydı. "Nöbet tuttuğum hücre kapısının dışına baktım ve bir ejderanın oraya süzülmüş dinlediğini gördüm. Dışarı süzülüp onun gırtlağına çöktüm, derken bir ikincisi üzerime çullandı. Onu bıçakladıktan sonra ilkinin peşine düştüm. Onu da yakalayıp işini bitirdim; sonra tekrar buraya gelmemin fena olmayacağını düşündüm."

Yolarkadaşları hücrelere döndüklerinde Gilthanas ile Eben'i onları beklerken buldular. Tanis, bu ikisini yoklukları hakkında sorguya çekerken Maritta'nın kadınları oyalamasını sağlamıştı. Eben'in anlattıkları doğru çıkmış sayılırdı -Tanis hücrelere geri dönerken ejderanlann cesetlerini görmüştü- ve Eben'in dövüşe girmiş olduğu da kesindi. Giysileri yırtılmıştı, yanağındaki bir çizikten kan damlıyordu.

Tika kadınlardan birinden nispeten temiz bir kumaş parçası alarak adamın yarasını temizlemeye başladı. "Hayatımızı kurtardı Tanis," diye söze karıştı. "Bence, en iyi arkadaşını sırtından bıçaklamış gibi onu haşlayacağına minnettar olman gerek."

"Hayır Tika," dedi Eben kibarca. "Tanis'in sorgulamaya hakkı var. İtiraf etmeliyim ki kuşku uyandırıyor. Ama benim gizleyecek hiçbir şeyim yok." Kızın elini tutarak parmak uçlarını öptü. Tika kızararak kumaşı suya soktu, yeniden bezi adamın yanağına götürdü. Olanları izlemekte olan Caramon kaşlarını çattı.

"Peki ya sen Gilthanas?" diye sordu savaşçı birdenbire. "Sen neden ayrıldın?"

"Beni sorgulamaya kalkma," dedi elf aniden. "Bilmesen daha iyi."

"Neyi bilmesem?" dedi Tanis sertçe. "Neden ayrıldın?"

"Onu rahat bırakın!" diye haykırdı Laurana, ağabeyinin yanına giderek.

Onlara bakarken Gilthanas'ın badem biçimli gözlerinde şimşekler çaktı; yüzü asılmış, bembeyazdı.

"Bu önemli Laurana," dedi Tanis. "Nereye gitmiştin Gilthanas?"

"Unutma - seni uyarmıştım." Gilthanas'ın gözleri Raistlin'e kaydı. "Büyücümüzün gerçekten de söylemiş olduğu kadar yorgun olup olmadığına bakmaya geldim. Pek yorgun değilmiş. Yoktu."

Caramon ayağa kalktı, elleri yumruk olmuş, yüzü hiddetle çarpılmıştı. Sturm onu tuttu, Nehiryeli, Gilthanas'ın önüne çıkarken onu geri çekti.

"Herkesin konuşmaya hakkı var ve herkesin kendini savunmaya da hakkı var," dedi Nehiryeli derin bir sesle. "Elf konuştu. Şimdi de kardeşini bir dinleyelim."

"Neden konuşacakmışım?" diye fısıldadı Raistlin kabaca; sesi nefretle yumuşak ve ölümcül çıkıyordu. "Hiçbiriniz bana güvenmiyorsunuz, neden inanasınız ki? Ben cevap vermeyi reddediyorum, ne isterseniz onu düşünün. Eğer benim bir hain olduğumu düşünüyorsanız - beni şimdi öldürün! Sizi durdurmam..." Öksürmeye başladı.

"Beni de öldürmeniz gerekir," dedi Caramon boğuk bir sesle. Kardeşini yatağına geri götürdü. Tanis kendini kötü hissediyordu.

"Gece boyunca iki nöbetçi dikelim. Hayır, sen değil Eben. Sturm, sen ve Flint ilk nöbeti alın, ikincisini Nehiryeli ile ben alacağız." Tanis kendini yere bıraktı, başını kolları arasına almıştı. Bizi ele verdiler, diye düşündü. O üçünden biri hain ve hep, bir haindi. Muhafızlar her an gelebilirler. Ya da belki de Verminaard daha kurnazdır, hepimizi yakalayacak bir tuzak...

Sonra Tanis içini bulandıran bir netlikle her şeyi gördü. Tabii ya! Verminaard isyanı rehineleri ve ermişi öldürmek için bir bahane olarak kullanacaktı. Her zaman esir bulabilirdi; daha önce ona itiaat etmeyenlere neler oldüğunun dehşetli örneğini görmüş olan yeni esirler. Bu plan - Gilthanas'ın planı- onları tam Verminaard'ın avcunun içine düşürüyordu!

Plandan vazgeçmeliyiz, diye düşündü Tanis deliler gibi, sonra sakinleşmek için kendini zorladı. Hayır, insanlar çok heyecanlıydı. Elistan'ın mucizevi iyileşmesini ve bu kadim tanrıları araştıracağı sözlerini izleyen insanların içinde ümit vardı. Tanrıların gerçekten kendilerine geri dönmüş olduğuna inandılar. Fakat Tanis diğer Yücearayanlar'ın Elistan'a kıskançlıkla baktığını görmüştü. Yeni liderlerini koruyor gibi yaptıkları halde, ellerine fırsat geçerse onu devirmek için uğraşacaklarını biliyordu. Belki daha şimdiden insanlar arasında dolaşarak kuşku tohumları ekiyorlardı bile.

Eğer şimdi geri adım atacak olursak bir daha bize hiç güvenmezler, diye düşündü Tanis. Devam etmeliyiz - risk ne kadar büyük olursa olsun. Sonra belki de yanılıyordu. Belki de hain main yoktu. Umutla, huzursuz bir uykuya daldı.

Gece sessizlik içinde geçti.

Şafak, kale kulesinin açık deliğinden içeri süzüldü. Tas gözlerini kırpıştırarak oturdu; gözlerini ovuşturarak bir an için merakla nerede olduğunu düşündü. Büyük bir odadayım, diye düşündü, ejderhanın dışarı çıkabilmesi için bir delik açılmış olan yüksek tavana bakarak. İki kapı daha var, dün gece Fizban ile geldiğim kapıdan başka.

Fizban! Ejderha!

Tas, her şeyi hatırlayarak homurdandı. Uyumaması gerekiyordu! Fizban ile birlikte, Sestun'ı kurtarmak için ejderhanın uyumasını bekliyorlardı. Artık sabah olmuştu! Belki de çok geç kalmışlardı! Kender korku içinde balkona emekledi ve kenarından aşağıya baktı. Hayır! Rahat bir nefes aldı. Ejderha uyuyordu. Sestun da uyuyordu, korkudan bitmişti.

İşte şimdi bir şansları vardı! Tasslehoff büyücüye doğru emekledi.

"Yaşlı kişi!" diye fısıldadı. "Uyan!" Onu sarstı.

"Ne? Kim? Yangın mı?" Büyücü etrafa mahmur mahmur bakarak oturdu. "Nerede? Canını seven kaçsın!"

"Hayır, yangın yok," diye çekti içini Tas. "Sabah oldu. Bak şapkan burada..." Elleriyle şapkasını aranan büyücüye şapkasını uzatarak. "Ponpon ışığa ne oldu?"

"Hıh!" diye burun büktü Fizban. "Geri yolladım onu. Gözüme gözüme ışıldayarak bana uyku uyutmadı."

"Uyanık kalmamız gerekiyordu, hatırlıyor musun?" dedi Tas sinirlenerek. "Sestun'ı ejderhadan kurtaracaktık?"

"Nasıl yapacaktık bunu?" diye sordu Fizban merakla.

"Planı olan sendin!"

"Ben miydim? Deme ya." Yaşlı büyücü gözlerini kırptı. "İyi bir plan mıydı?"

"Bana anlatmamıştın ki!" Tas bağırmıştı neredeyse, sonra sakinleşti. "Kahvaltıdan önce Sestun'ı kurtarmamız gerektiğini söylemiştin bir tek; çünkü lağım cücesinin on iki saattir yemek yemeyen ejderhaya daha iştah açıcı görünebileceğini söylemiştin."

"Akla yatkın," diye kabul etti Fizban. "Bunu benim söylediğime emin misin?"

"Bak," dedi Tasslehoff sabırla, "bütün ihtiyacımız olan ona atabileceğimiz uzun bir ip. Böyle bir ip peydahlayamaz mısın?"

"İp!" Fizban ona hiddetle baktı. "Bu kadar alçalabilirmişim gibi! Bu benim hünerlerime sahip biri için bir hakarettir. Yardım et de ayağa kalkayım."

Tas, büyücünün ayağa kalkmasına yardım etti. "Sana hakaret etmek istememiştim," dedi kender, "ipin bir marifeti olmadığını biliyorum ve sen

çok yeteneklisin... Sadece... aman tamam işte!" Tas balkonu işaret etti. "Git hadi. İnşallah hepimiz hayatta kalırız," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne seni ne de Sestun'ı açık edecek değilim," diye söz verdi Fizban sevinçle. İkisi birden balkonun tepesine dikildiler. Her şey eskisi gibiydi. Sestun bir köşecikte yatıyordu. Ejderha derin derin uyuyordu. Fizban gözlerini kapattı. Konsantre olduktan sonra tekin olmayan sözcükler mırıldandı, sonra ince elini balkonun parmaklığı arasından uzatarak kaldırır gibi bir hareket yapmaya başladı.

Olanları seyreden Tasslehoff yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. "Dur!" dedi, boğulur gibi. "Yanlış şeyi kaldırıyorsun!"

Fizban'ın gözleri açılınca al ejderha Pyros'un yavaş yavaş yerden kalktığını gördü; ejderhanın bedeni hala uyku halindeki gibi kıvrılmıştı. "Hay allah!" diye tuttu nefesini büyücü; çabucak kelimelerini değiştirdi, ejderhayı yere indirerek büyüyü ters çevirdi. "Hedefimi şaşırmışım," dedi büyücü. "Şimdi sıfırladık. Bir daha deneyelim bakalım."

Tas yeniden o tekin olmayan sözcükleri duydu. Bu kez Sestun yerden yükselmeye başladı, milim milim balkonla aynı seviyeye geldi. Fizban'ın yüzü gayretle kıpkırmızı olmuştu.

"Hemen hemen geldi! Devam et!" dedi Tas, heyecanla yerinde zıp zıp zıplayarak. Fizban'ın eliyle yön bulan Sestun, büyük bir huzur içinde balkona doğru süzüldü. Gelip, tozlu zemin üzerine kondu, hala uyuyordu.

"Sestun!" diye fısıldadı Tas, bağırırsa diye eliyle lağım cücesinin ağzını kapatarak. "Sestun! Bak benim, Tasslehoff. Uyan."

Lağım cücesi gözlerini açtı. İlk düşüncesi Verminaard'ın onu ejderhaya değil, huysuz bir kendere yedirmeye karar vermiş olduğuydu. Sonra lağım cücesi arkadaşını tanıyıp rahatlayınca eli ayağı boşaldı.

"Emniyettesin ama hiç sesini çıkartma," diye uyardı onu kender. "Ejderha hala bizi duyabilir..." Aşağıdan gelen yüksek bir bom sesiyle sözü kesilmişti. Lağım cücesi telaşla doğruldu.

"Şışşt," dedi Tas, "büyük bir ihtimalle ejderhanın yuvasının kapısıdır." Fizban'ın parmaklıklardan aşağıya baktığı balkona geri döndü. "Ne oldu?"

"Ejderha Yüceefendisi," Fizban, Verminaard'ın ejderhaya yukarıdan baktığı, ikinci kattaki bir çıkıntıyı işaret etti.

"Köz, uyan!" diye bağırdı Verminaard uyuyan ejderhaya. "Davetsiz misafirler hakkında bazı raporlar aldım! Ermiş burada, tutsakları isyan ettirmek için kışkırtıyor!"

Pyros kıpırdandı, lağım cücesinin uçtuğunu gördüğü rahatsız edici bir rüyadan uyanarak yavaş yavaş gözlerini açtı, uykudan kurtulmak için başını sallarken Verminaard'ın ermişler hakkında atıp tuttuğunu duydu. Esnedi. Demek ki Ejderha Yüceefendisi ermişin kalede olduğunu öğrenmişti. Pyros, artık bununla ilgilenmesi gerektiğini düşündü.

"Kendinizi sıkmayın efendim..." diye başladı Pyros, sonra aniden, çok garip bir şeye bakarak aniden sustu.

"Kendimi sıkmak mı!" diye öfkelendi Verminaard. "Neden ben..." O da durdu. İkisinin de baktıkları nesne, bir tüy misali hafifçecik yukardan aşağıya süzülüyordu.

Fizban'ın şapkası.

Tanis herkesi şafaktan önceki en karanlık saatte uyandırdı. "Evet," dedi Sturm, "ilerliyor muyuz?"

"Başka şansımız yok," dedi Tanis ciddiyetle, gruba bakarak. "Eğer içinizden biri bizi ele verdiyse, masumların ölümüne neden olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalacak. Verminaard sadece bizi öldürmekle kalmayacak, rehinleri de öldürecek. Bir hain olmadığına dua edip planımıza sadık kalıyorum."

Kimse bir şey demedi ama hepsi yan yan birbirlerine baktı, hepsini kuşku kemirip duruyordu.

Kadınlar uyandıklarında Tanis bir kez daha planın üzerinden geçti.

"Arkadaşlarım ile ben Maritta ile birlikte çocukların odasına süzüleceğiz; çocuklara kahvaltılarını götüren kadınlar kılığında. Onları avluya çıkartacağız," dedi Tanis yavaşça. "Siz her sabah yaptığınız işlere devam edin. İdman yapılan yere gitmenize izin verildiğinde çocukları alıp hemen madenlere doğru yola koyulun. Erkekleriniz oradaki muhafızlarla başa çıkacaktır ve sonra güvenlik içinde güneydeki ormanlara kaçabilirsiniz. Anladınız mı?"

Yaklaşmakta olan muhafızların sesini duyan kadınlar, sessizce başlarıyla anladıklarını belirtti.

"İşte bu kadar," dedi Tanis yavaşça. "Şimdi işimize geri dönelim."

Kadınlar dağıldı. Tanis, Tika ile Laurana'yı başıyla çağırdı. "Eğer bizi ele veren olduysa, kadınları koruyor olduğunuz için her ikiniz de büyük bir tehlike içinde olacaksınız... " diye başladı.

"Hepimiz büyük bir tehlike içinde olacağız," diye düzeltti Laurana soğuk bir edayla. O gece uyumamıştı. Ruhunun etrafına sardığı gergin bağları gevşetecek olsa korkunun tüm benliğini kaplayacağını biliyordu.

Tanis bu iç çalkantılarının hiçbirini göremiyordu. Bu sabah kızın normalin dışında solgun ve benzersiz bir güzellikte göründüğünü düşünüyordu. Uzun süreli bir gönüllü olduğundan ve aklında da bir sürü başka şeyler olduğu için ilk savaşın dehşetini unutmuştu.

Boğazını temizleyerek boğuk sesle şöyle dedi, "Tika sözümü dinle. Kılıcını kınında tut. Bu şekilde daha az tehlikeli olursun." Tika kıkırdayıp, sinirli sinirli başıyla onayladı. "Git Caramon ile vedalaş," dedi Tanis.

Tika mosmor olarak Tanis ile Laurana'ya anlamlı bir bakış fırlattıktan sonra koşarak uzaklaştı.

Tanis bir an için Laurana'ya gözlerini ayırmadan baktı ve -ilk kez olarak- çene kemiklerini sımsıkı kastığından, boynundaki tendonların gergin durduğunu gördü. Kıza sarılmak üzere uzandı fakat kız bir ejderan ceseti kadar soğuk ve sertti.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Tanis kızı bırakarak. "Bu senin savaşın değil. Diğer kadınlarla birlikte madene gidebilirsin."

Laurana sesini denetim altına aldığına emin oluncaya kadar konuşmadan başını salladı. "Tika dövüşmek için bir eğitim almamış. Ben aldım. İstediği kadar '*merasim*' için olmuş olsun." Tanis'in huzursuz görünüşü karşısında acı acı tebessüm etti. "Kendime düşeni yapacağım Tanis." Tanis'in insan ismi kızın dudaklarına garip gelmişti. "Yoksa benim bir hain olduğumu düşünürsün."

"Laurana lütfen bana inan!" diye çekti içini Tanis. "Ben de en az senin kadar Gilthanas'ın bir hain olmadığına inanıyorum! Sadece - lanet olsun, o kadar insanın hayatı tehlike altında ki Laurana! Bunu anlayamıyor musun?"

Kollarındaki ellerinin titremeye başladığını hisseden kız başını kaldırıp baktı ve yarımelfin yüzünde keder ve korku gördü -kızın içinde hissettiği korkuyu yansıtıyordu. Yalnız ondaki korku kendisi için değildi, diğerleri adına korkuyordu.

Kız derin bir nefes aldı. "Üzgünüm Tanis," dedi. "Haklısın. Bak. Muhafızlar geldi. Gitme zamanı."

Döndü ve arkasına bakmadan yürüdü. İş işten geçinceye kadar, belki de Tanis'in kendisinin avutulmaya ihtiyacı olduğunu fark etmedi.

Maritta ile Altınay, yolarkadaşlarını ilk kata giden dar bir merdivenden götürdüler. Ejderan muhafızlar "özel bir görev"den söz ederek onlara refakat etmediler. Tanis, Maritta'ya bunun normal olup olmadığını sordu; kadın başını hayır anlamında salladı, yüzü endişeliydi. Devam etmekten başka çareleri yoktu. Altı lağım cücesi arkalarından geliyor, yulaf ezmesi gibi kokan bir şeyle dolu ağır kazanları taşıyorlardı. Caramon merdivenleri çıkarken eteklerine takılıp dizleri üzerine düştüğünde pek de hanımvari olmayan bir küfür savuruncaya kadar kadınlara pek dikkat etmemişlerdi. Caramon düşünce lağım cücelerinin gözleri açıldı.

"Zırlayayım demeyin!" dedi Flint, savrularak dönüp onlara baktı, elinde bir bıçak şimşekler çakmıştı.

Lağım cüceleri duvara doğru sindiler, başlarını deli gibi sallıyorlardı; ellerindeki kazanlar da takırdıyordu.

Yolarakadaşları merdivenlerin başına ulaşarak durdu.

"Bu holden geçip kapıya gideceğiz..." diye işaret etti Maritta. "Yo, hayır!" Tanis'in koluna yapıştı. "Kapıda bir muhafız var. Hiç korunmazdı!"

"Sus, tesadüf olabilir," dedi Tanis ikna ederek, öyle olmadığını biliyordu. "Planladığımız gibi devam edin." Maritta korkuyla başını sallayarak holü geçti.

"Muhafızlar!" Tanis, Sturm'e döndü. "Hazır ol. Unutma - hızla ve öldüresiye. Sessiz!"

Gilthanas'ın haritasına göre, oyun odası ile çocukların yatak odası iki oda ile ayrılıyordu. İlk oda, Maritta'nın söylediğine göre oyuncak, giyecek ve diğer eşyaların durduğu raflarla doluydu. Bu odadan diğer odaya bir tünel uzanıyordu - bu, ejderhayı, Alevçarpan'ı barındıran odaydı.

"Zavallıcık," demişti Maritta planı Tanis ile gözden geçirirken. "O da en az bizim kadar tutsak. Ejderha Yüceefendisi onun dışarı çıkmasına hiç izin vermez. Galiba onun gidip gelmeyeceğinden korkuyorlar. Erzak odasından onun geçemeyeceği kadar dar bir tünel inşa ettiler. Dışarı çıkmak istediğinden değil ama bence çocuklar oyun oynarken onları seyretmek hoşuna giderdi."

Tanis, Maritta'ya kuşkuyla baktı, kadının tarif ettiği deli, takatsiz yaratıktan çok değişik bir ejderha ile karşılaşabilirler mi diye.

Ejderhanın yuvasının ardında çocukların uyudukları oda vardı. Çocukları uyandırarak onları dışarı çıkartabilmeleri için girmeleri gereken oda buydu. Oyun odası, koca meşe bir direk ile kilitlenmiş büyük bir kapıyla doğrudan avluya bağlanıyordu.

"Bizden çok ejderhayı içeride tutmak için," diye anlattı Maritta.

Şafak ancak atıyordur, diye düşündü Tanis, tam merdiven boşluğundan çıkıp oyun odasına doğru dönerlerken. Meşale ışığı gölgelerini önlerine düşürüyordu. Pax Tharkas sessizdi; ölümcül bir sessizlik vardı. Çok sessizdi - savaşa hazırlanan bir kale için çok sessiz. Dört ejderan bir araya gelmiş oyun odasının önünde hep birlikte konuşuyordu. Kadınların geldiğini gördüklerinde muhabbetleri bölündü.

Altınay ile Maritta önde yürüyordu; Altınay'ın başlığı açılmış, saçı meşale ışığında pırıldıyordu. Altınay'ın tam arkasından Nehiryeli geliyordu. Bir asaya dayanıp iki büklüm olmuş Bozkırlı aslında dizleri üzerinde yürüyordu. Onları Caramon ile Raistlin izliyordu, büyücü kardeşine yakın duruyordu; sonra Eben ile Gilthanas geliyordu. Bütün hainler bir arada, diye fark etti Raistlin, alayla. Flint arkayı koruyor, zaman zaman paniğe kapılmış lağım cücelerine dik dik bakmak için geri dönüyordu.

"Bu sabah erkencisiniz," diye homurdandı ejderan.

Kadınlar ejderanların etrafında gıdaklayan tavuklar gibi yarım halka oluşturdu; içeriye girmelerine izin verilmesi için sabırla beklemeye başladı.

"Havada fırtına kokusu var," dedi Maritta sert sert. "Fırtına patlamadan çocukların idmana çıkmalarını istiyorum. Ya siz ne arıyorsunuz burada? Bu kapı hiç korunmazdı. Çocukları korkutacaksınız."

Ejderanlardan biri kendi kaba dillerinde bir şeyler söyledi, diğer ikisi sırıttı, sıra sıra sivri dişlerini gözler önüne sererek. Sözcü sadece hırıldadı.

"Hükümdar Verminaard'ın emri. Köz ile birlikte bu sabah elflerin işini bitirmeye gittiler. Girmeden önce sizi aramamızı emrettiler." Ejderanların gözleri açgözlülükle Altınay'ın üzerine kilitlendi. "Bence bu bir zevk olacak."

"Sizin için olabilir," diye mırıldandı başka bir muhafız tiksintiyle Sturm'e doğru bakarak. "Ben hayatımda bundan daha çirkin bir dişi görmemiştim." -ağğ-" Kaburgaları arasına derinlemesine bir bıçak saplanan yaratık öne devrildi. Diğer üç ejderan de birkaç saniye içinde öldü. Caramon bir tanesinin boynuna kolunu dolamıştı. Eben karnına bir yumruk attı ve Flint de yaratık düşerken kellesini baltasıyla savurdu. Tanis liderlerinin tam

kalbine kılıcını soktu. Kılıcının yaratığın taşlaşan bedenine sıkışıp kalacağını umarak kılıcı elinden bırakmaya hazırlanıyordu. Ama hayret içinde bu yeni kılıcının yaratağın leşinden, bir goblininkinden çıkar gibi kolaylıkla çıktığını fark etti.

Bu garip olay hakkında durup düşünecek vakti yoktu. Parlak çeliği gören lağım cüceleri ellerindeki kazanları bıraktıkları gibi delliler misali koridordan kaçmaya başlamışlardı.

"Onları boş verin!" dedi Tanis, Flint'e. "Oyun odasına. Çabuk!" Cesetlerin üzerine basa basa kapıyı savurarak açtı. "Birileri bu cesetleri bulacak olsa, her şey biter," dedi Caramon.

"Her şey daha biz başlamadan bitmişti!" diye mırıldandı Sturm hiddetle. "Ele verildik zaten, o yüzden her şey bir zaman meselesi."

"Devam edin!" dedi Tanis kesin bir edayla, kapıyı arkasından kapatarak.

"Çok sessiz olun," diye fısıldadı Marittn. "Alevçarpan genellikle çok derin uyur. Eğer uyanacak olursa kadın gibi davranın. Sizi tanımaz. Gözlerinden biri kördür."

Yerden çok yukardaki küçük pencerelerden süzülen ürpertici şafak ışığı çirkin, keyifsiz bir oyun odasını aydınlatıyordu. Birkaç tane kullanılmış oyuncak etrafa dağılmıştı. Hiç mobilya yoktu. Caramon, dışarıdaki avluya açılan çifte kapıları kapalı tutan koca tahta kütüğü incelemek için ilerledi.

"Bunu halledebilirim," dedi. Koca adam kütüğü hiç zahmet çekmeden kaldırdı adeta ve sonra bir duvara dayadı; sonra da kapıları itti. "Dışardan kilitlenmemiş," diye rapor etti. "Galiba bizim bu noktaya kadar gelebileceğimizi tahmin etmemişler."

Ya da Hükümdar Verminaard bizim oraya, dışarı çıkmamızı bekliyor, diye düşündü Tanis. Ejderanın söylediğinin doğru olup olmadığını düşündü. Ejderha Yüceefendisi ile ejderha hakikatten gitmişler miydi acaba? Yoksa... hiddetlenerek aklını başka şeylere çevirdi. Bunun hiç önemi yok, dedi kendi kendine. Başka çaremiz yok. Devam etmek zourndayız.

"Flint burada kal," dedi. "Eğer biri gelecek olursa önce bizi uyar, sonra dövüş."

Flint başıyla onaylayarak koridora açılan kapının içinde yerini aldı, dışarıyı görmek için önce kapıyı azıcık aralamıştı. Ejderan cesetleri yerde toza dönüşmüştü.

Maritta duvardan bir meşale aldı. Yakarak yolarkadaşlarını karanlık bir kemerden geçirerek ejderhanın yuvasına çıkan tünele götürdü.

"Fizban! Şapkan!" diye fısıldamayı göze almıştı Tas.

Çok geçti. Yaşlı büyücü tutmak için bir hamle yaptıysa da yetişemedi.

"Ajanlar!" diye bağırdı Verminaard hiddetle balkonu işaret ederek. "Yakala onları Köz! Onları canlı istiyorum!"

"Canlı mı?" diye tekrarladı ejderha kendi kendine. Hayır, bu olamazdı. Pyros bir gece önce duymuş olduğu garip sesi hatırlamıştı ve bu adamların onun Yeşil Ziynet Adam hakkında konuştuğunu duyduğundan hiç kuşkusu yoktu! Bu korkunç, bu büyük sırrı, dünyayı Karanlıklar Kraliçesi adına ele geçirecek olan bu sırrı sadece birkaç ayrıcalıklı kişi biliyordu sadece. Bu casuslar ve onlarla birlikte bu sırlar da ölmeliydi.

Pyros kanatlarını gerdi, güçlü arka ayaklarını kendini yerden kaldırmak amacıyla kuvvet kazanmak için kullanarak büyük bir hızla kendini havaya kaldırdı.

"Hıh işte!" diye düşündü Tasslehoff. Şimdi halt ettik. Bu kez kaçacak zaman yok.

Tam ejderha tarafından pişirilmeyi kabullenmişti ki büyücünün tek bir emir sözü sarfettiğini duydu; sonra kalın ve olağan dışı bir karanlık neredeyse kenderi devirecekti.

"Kaç!" dedi Fizban soluk soluğa, kenderin elinden tutarak Tas'ı ayağa kaldırıp.

"Sestun..."

"Onu da aldım! Koş!"

Tasslehoff koştu. Kapıdan uçarcasına geçip galeriye girdiler, sonra nereye gittiğini kendi de bilmiyordu. Sadece yaşlı adama tutunmuş koşuyordu. Arkasından ejderhanın yuvasından hışırdayarak yükseldiğini duyabiliyordu; sonra ejderhanın sesini işitti.

"Demek ki bir büyücüsün, öyle mi ajan?" diye bağırdı Pyros. "Senin karanlıkta kaçmana izin veremeyiz. Yolunu kaybedebilirsin. Dur, yolunu aydınlatıvereyim!"

Tasslehoff devasa bir bedene çekilen koca bir nefes sesi duydu, sonra etrafında alevler çatırdayarak tutuştu. Ateşin parlayan ışığıyla karanlık yok oldu, ama Tas hayret içinde alevden etkilenmediğini gördü. Yanında koşan Fizban'a - şapkasız Fizban'a baktı. Hala galeride çifte kapılara doğru koşuyorlardı.

Kender başını çevirdi. Arkasında ejderha yükseliyordu; o güne kadar hayal edebileceği her şeyden daha dehşet verici, Xak Tsaroth'daki kara ejderhadan daha korkunçtu. Ejderha bir kez daha üzerlerine ateş kustu ve bir kez daha Tas'ı alevler kapladı. Duvarlardaki resimler tutuştu, mobilyalar yandı, perdeler meşaleler gibi alevlendi, odayı duman kapladı. Ama bunların hiçbiri ne ona, ne Sestun'a, ne de Fizban'a dokunmuyordu. Tasslehoff takdirle büyücüye baktı, gerçekten çok etkilenmişti.

"Bunu daha ne kadar tutabilirsin böyle?" diye bağırdı Fizban'a bir köşeden dönerlerken, çifte bronz kapı artık önlerindeydi.

Yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açılmış, etrafı kolaçan ediyordu. "Hiçbir fikrim yok!" dedi nefes nefese. "Bunu yapabildiğimi bile bilmiyordum."

Etraflarında başka bir alev yumağı patladı. Bu kez Tasslehoff sıcağı hissetti ve telaşla Fizban'a baktı. Büyücü başıyla onayladı. "Kaybetmeye başladım!" diye seslendi.

"Dayan," dedi Tasslehoff nefes nefese. "Hemen hemen kapılara vardık! Kapılardan geçemez."

Tam Fizban'ın büyüsü etkisini kaybettiğinde çifte bronz kapıyı itip açarak galeriden hole çıktılar. Önlerinde Mekanizma Odası'na açılan gizli kapı duruyordu ve halâ açıktı. Tasslehoff bronz kapıları savururarak kapattı ve bir an için soluklanmak için durdu.

Fakat tam, "Başardık!" diyecekti ki ejderhanın pençe gibi ayaklarından biri duvarı tam kenderin başının üzerinden deldi.

Ciyaklayan Sestun merdivenlere doğru koştu.

"Hayır!" Tasslehoff onu yakaladı. "Onlar Verminaard'ın bölümlerine gidiyor!" .

"Mekanizma Odası'na geri gidin!" diye bağırdı Fizban. Tam taş duvar korkunç bir gürültüyle çökerken onlar gizli kapıdan geçmişlerdi. Ama kapıyı kapatamadılar.

"Belli ki ejderhalar hakkında öğrenmem gereken çok şey var," diye mırıldandı Tas. "Acaba bu konuda iyi birkaç kitap var mıdır?"

"Demek ki siz farecikleri deliğinize kadar kovaladım ve artık kapana kıstınız," diye patladı Pyros'un sesi dışarıdan. "Gidecek hiçbir yeriniz yok ve taş duvarlar beni durduramaz."

Korkunç bir sürtünme ve ezilme sesi duyuldu. Mekanizma Odası'nın duvarları titredi ve çatlamaya başladı.

"Ejderha tarafından öldürülmeye değecek kadar güzel."

"Öldürülmek mi!" Fizban birden uyanmıştı sanki. "Ejderha tarafından mı? Hayır efendim! Hiç bu kadar hakarete uğramamıştım. Bir çıkış yolu olmalı..." Gözleri parlamaya başladı. "Zincirden aşağıya!"

"Zincir mi?" diye tekrarladı Tas, etrafında duvarlar çatlarken, ejderha kükrerken falan yanlış anlamış olduğunu düşünerek.

"Zincirden aşağıya ineceğiz! Haydi!" Zevkle kıkırdayan yaşlı büyücü döndü ve tünelden aşağıya koşmaya başladı.

Sestun kuşkuyla Tasslehoofa baktı ama tam o anda ejderhanın koca pençesi duvardan çıktı. Kender ile lağım cücesi dönerek yaşlı büyücünün peşinden koştular.

Koca çarka vardıklarında Fizban, tünele uzanan zincire doğru emeklemeye başlamış ve çarkın ağaç gövdesinden oluşan ilk dişine varmıştı bile. Cüppesinin eteklerini bacaklarına dolayarak çarkın dişinden koca zincirin ilk halkasına bıraktı kendini. Kender ile lağım cücesi onun peşinden zincire atladılar. Tas tam -özellikle de eğer aşağıdaki kara elf günlük izne çıkmışsa- buradan canlı kurtulabileceklerini düşünmeye başlamıştı ki Pyros aniden büyük zincirin asılı durduğu şafta ateş kustu.

Etraflarında taş tünelin bölümleri çöktü, yere yankılı bir gümbürtüyle çarptı. Duvarlar sarsıldı ve zincir titremeye başladı. Üzerlerinde ejderha havada asılı duruyordu. Konuşmadı, sadece al gözleriyle onlara baktı. Sonra, bütün vadinin havasını yutmuş gibi bir nefes çekti. Tas gayri ihtiyari gözlerini kapattı, sonra sonuna kadar açtı. Hiç ateş kusan bir ejderha seyretmemişti ve bunu şimdi kaçırmaya hiç niyeti yoktu... özellikle de bu onun son şansı olacağına göre.

Ejderhanın burnundan ve ağzından alevler fışkırdı. Isının oluşturduğu hava akımı bile tek başına Tasslehoffu zincirden düşürebilirdi. Fakat bir kez daha alevler etrafındaki her şeyi yaktığı halde ona dokunmamıştı. Fizban zevkle kıkırdadı.

"Oldukça zekice yaşlı adam," dedi ejderha hiddetle. "Ama ben de bir büyü kullanıcısıyım ve senin zayıflamaya başladığını hissediyorum. Umarım açıkgözlülüğün seni ta sonuna kadar eğlendirir!"

Alevler bir kez daha parladı ama bu kez ejderhanın alevi zincire yapışmış titreyen suretlere doğru değildi. Alevler zincirin kendisine isabet etti ve demir halkalar daha ejderha ateşinin ilk temasıyla kor renginde parlamaya başladı. Pyros bir kez daha ateş kustu ve halkalar bembeyaz kesildiler. Ejderha bir üçüncü kez ateş kustu. Halkalar eridi. Devasa zincir şiddetle titredi, kırıldı ve aşağıdaki karanlığa doğru boşaldı.

Zincir aşağı doğru dökülürken Pyros seyretti. Sonra, casusların hikâyelerini anlatacak kadar yaşayamayacaklarına ikna olarak ona seslenen

Verminaard'ın sesini duyduğu yuvasına geri döndü.

Ejderhadan sonraki karanlıkta -yüzyıllardır onu yerinde tutan zincirden kurtulmuş olan- koca çark homurdanarak dönmeye başladı.

- 14 -

Matafleur.

Sihirli kılıç. Beyaz tüyler.

Maritta'nın meşalesinden çıkan ışık geniş, çıplak, penceresiz bir odayı aydınlatıyordu. Hiç mobilya yoktu. Soğuk, taş odadaki tek eşya koca bir leğen su, çürümüş et gibi kokan bir şeyle dolu olan bir kova ve bir ejderhaydı.

Tanis nefesini tuttu. Xak Tsaroth'taki kara ejderhanın korkunç olduğunu düşünmüştü. Bu al ejderhanın cüssesinden gerçekten de korkmuştu. Yuvası muazzamdı; büyük bir ihtimalle çapı 35 metreden büyüktü ve ejderha boylu boyunca yatmış, kuyruğu uzaktaki duvara dayalı uzanıyordu. Yolarkadaşları; gözlerinde, yaratığın dev başını kaldırarak onları, al ejderhaların kustukları yakıcı bir nefesle, Solace'ı yok etmiş olan alevlerle tutuşturacağını gözlerinde canlandırarak bir an için taş kesilerek durdular.

Öte yandan Maritta hiç sıkılmış görünmüyordu. O, hiç durmadan odada ilerledi ve bir anlık tereddütten sonra yolarkadaşları da onun peşinden seyirttiler. Yaratığa yaklaştıkça Maritta'nın haklı olduğunu gördüler - ejderha gerçekten de acınacak bir durumdaydı. Soğuk taş zeminde yatan koca başı ilerleyen yaşıyla çizgi çizgi olmuş, kırışmıştı; parlak kırmızı derisi grimsi bir renk almış, beneklenmişti. Ağzından hırıltılı nefes alıyor; çenesi bir zamanlar kılıç gibi keskin olan ama artık sararmış ve kırılmış dişlerini güzler önüne serecek biçimde açılmış duruyordu. Yanında uzun yaralar vardı; deri kaplı kanatları kuru ve çatlak dolu bir halde uzanıyordu.

Tanis artık Maritta'nın tutumunu anlayabiliyordu. Belli ki ejderhaya kötü davranılmıştı; tetikteliğini gevşeterek ejderhaya karşı merhamet duyduğunu

fark etti. Ejderha -meşale ışığıyla tedirgin olarak- uykusunda kıpırdadığında bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anladı. Pençeleri Krynn'deki herhangi bir al ejderha kadar keskin, ateşi de bir o kadar mahvedici, diye hatırlattı Tanis kendi kendine sertçe.

Ejderhanın gözleri açıldı; meşale ışığında al al parlayan yarıklar olarak. Yolarkadaşları durdular, elleri silahlarında.

"Kahvaltı zamanı oldu mu bile Maritta?" dedi Matafleur (Alev-çarpan onun ölümlüler arasındaki ismiydi) uykulu uykulu, kısık bir sesle.

"Evet, bugün biraz erkenciyiz şekerim," dedi Maritta ikna edici bir sesle. "Bir fırtına toplanıyor, ben de çocuklar fırtına kopmadan önce idmanlarını yapsınlar istedim. Sen uyumana bak. Çıkarlarken seni uyandırmamalarına dikkat ederim."

"Benim için önemli değil." Ejderha esneyerek gözlerini biraz daha açtı. Tanis artık, gözlerinin bir tanesinde süt beyaz bir perde olduğunu gördü; o gözü kördü.

"Umarım onunla savaşmak zorunda kalmayız Tanis," diye fısıldadı Sturm. "Bu birinin büyükannesiyle savaşmak gibi bir şey."

Tanis yüzünü asmaya çalıştı. "Tehlikeli bir büyük anne Sturm. Bunu unutma."

"Minikler huzur dolu bir gece geçirdiler," diye mırıldandı ejderha; belli ki tekrar uykuya dalıyordu. "Dikkat et de eğer fırtına koparsa ıslanmasınlar Maritta. Özellikle de küçük Erik. Geçen hafta hastalandıydı." Gözleri kapandı.

Maritta dönerek eliyle diğerlerini yanına çağırdı, parmağını dudaklarına götürerek. En son Sturm ile Tanis geldi; silahları ve zırhları pelerinler ve eteklerle örtülmüştü. Tanis ejderhanın başından on metre kadar ilerdeydi ki gürültü başladı.

İlk önce bunun kendi hayal gücü olduğunu düşünmüş; sinirleri gergin olduğu için kafasının içinde bir vızıltı duyuyor zannetmişti. Fakat ses

gitgide kuvvetlendi ve Sturm telaşla ona döndü. Vızıltı sesi, sonunda binlerce çekirgenin çıkardığı bir ses gibi yükselinceye kadar artmaya devam etti. Artık diğerleri de arkalarına bakıyordu - hepsi ona bakıyordu! Tanis de arkadaşlarına çaresizce bakıyordu; yüzünde neredeyse komik bir afallama ifadesi vardı.

Ejderha homurdanarak huzursuzca kıpırdandı, sanki ses kulaklarını ağrıtıyormuş gibi başını salladı.

Aniden Raistlin gruptan ayrılarak Tanis'e doğru koştu. "Kılıç!" diye tısladı. Yarımefin cüppesini yakaladığı gibi bıçağı ortaya çıkartacak şekilde savurdu.

Tanis antika kabzasıyla kılıcına baktı. Büyücü haklıydı. Kılıç sanki alarm verirmiş gibi vınlıyordu. Artık Raistlin dikkatini ona yoğunlaştırmış olduğu için yarımelf titreşimi dahi hissedebilmeye başlamıştı.

"Büyü," dedi büyücü kılıcı ilgiyle incelerken.

"Susturabilir misin?" diye bağırdı Tanis garip sesin üzerinden.

"Hayır," dedi Raistlin. "Şimdi hatırladım. Bu Ejderbiçer, Kith-Kanan'ın meşhur büyülü kılıcı. Ejderhanın varlığına karşı bir tepkide bulunuyor."

"Bu, bunu hatırlamak için en korkunç zaman!" dedi Tanis hiddetle.

"Ya da en uygun zaman," diye homurdandı Sturm.

Ejderha yavaş yavaş başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırarak, burun deliklerinden ince bir duman süzülüyordu. Mahmur gözlerini Tanis'e odakladı; bakışlarında ızdırap ve huzursuzluk vardı.

"Kimi getirdin Maritta?" Matafleur'un sesi tehdit doluydu. "Yüzyıllardır! duymadığım bir ses duyuyor, çeliğin kötü kokusunu alıyorum! Bunlar kadın değil! Bunlar savaşçı!"

"Sakın canını acıtmayın!" diye uludu Maritta.

"Başka bir seçeneğim olmayabilir!" dedi Tanis hırçınlıkla, Ejderbiçer'i kınından çekerek. "Nehiryeli, Altınay; Maritta'yı buradan çıkartın!" Kılıç gitgide parlak beyaz bir ışıkla parlamaya ve vızıltı daha da yükselip şiddetlenmeye başladı. Matafleur yerine büzüştü. Işık sağlam gözüne de acı vererek! saplanıyordu; korkunç ses başını bir bıçak gibi deşiyordu. Sızlayarak Tanis'den uzaklaşıp büzüştü.

"Koşun, çocukları alın!" diye bağırdı Tanis, -en azından şimdilik- savaşmak zorunda olmadıklarını fark ederek. Parlayan kılıcı havaya kaldırıp zavallı ejderhayı duvara doğru sürerek ileriye doğru dikkatle ilerledi.

Maritta, Tanis'e korku dolu bir bakış fırlattıktan sonra Altınay'ı çocukların odasına yönlendirdi. Yüz kadar çocuk, odalarının dışındaki garip sesle telaşlanmış, gözlerini dört açmışlardı. Maritta ve Altınay'ın görüntüsü karşında yüzlerinde bir rahatlama göründü ve birkaç küçük çocuk etekleri zırhının bacakları arasında uçuşarak içeri dalan Caramon'u görünce kıkırdadı bile. Fakat savaşçılar ve çekilmiş silahları karşısında çocuklar hemen ciddileşti.

"Nedir bunlar?" diye sordu en büyük kız. "Neler oluyor? Yine mi dövüş var?"

"Bir dövüş olmayacağını umuyoruz tatlım," dedi Maritta yavaşça. "Ama sana yalan söyleyemem - iş oraya da varabilir. Şimdi eşyalarınızı toplamanızı istiyorum, özellikle de kalın pelerinlerinizi falan ve bizimle gelin. Büyükleriniz küçükleri taşıyabilir, aynı dışarıya idmana giderken yaptığınız gibi."

Sturm, bir kargaşalık, zırıltılar, sorular olmasını bekliyordu. Ama çocuklar hızla kendilerinden istenileni yerine getirdi, kalın giysilerine bürünerek küçüklerin de giyinmesine yardımcı oldular. Biraz solgun olsalar da sessiz ve sakindiler. Bunların savaş çocukları olduklarını hatırladı Sturm.

"Ejderhanın yuvasından çok hızlı geçip hemen oyun odasına girmenizi istiyorum. Oraya vardığınızda koca adam" -Sturm, Caramon'u işaret etti- sizi avluya çıkartacak. Anneleriniz sizi orada bekliyor. Dışarı çıktığınızda annenizi arayıp doğru onun yanına gidin. Herkes anladı mı?" Kuşkuyla

küçük çocuklara baktı ama sıranın başındaki kız başını evet anlamında salladı.

"Anlıyoruz bayım," dedi.

"Tamam," deyip döndü Sturm. "Caramon?"

Yüz çift göz ona bakmak için dönünce kızaran savaşçı ejderhanın yuvasına giden yolda başı çekti, Altınay yeni yürümeye başlamış bir çocuğu, Maritta başka bir tanesini kapıp kollarına aldılar. Daha büyük oğlanlar ve kızlar daha küçüklerini sırtlarında taşıdılar. Tanis'i, parlayan kılıcı ve dehşete düşmüş ejderhayı görünceye kadar hiçbir şey söylemeden muntazam bir sıra halinde hızla kapıdan dışarı çıktılar.

"Hey sen! Sakın ejderhanın canını yakma!" diye bağırdı küçük bir çocuk. Sıradaki yerinden ayrılan çocuk Tanis'e koştu; elini yumruk yapıp kaldırmış, yüzü de hırlar gibi çatılmıştı.

"Dougl" diye bağırdı en büyük kız, şaşkınlık içinde. "Derhal sıradaki yerine gir!" Fakat artık çocukların bir kısmı ağlamaya başlamıştı.

Kılıcı hala elinde duran Tanis -ejderhayı geri tutan tek şeyin bu olduğunu bilerek- bağırdı, "Onları hemen buradan çıkartın'". "Çocuklar, lütfen!" Reisin Kızı'nın sert ve emreden sesi kargaşaya bir düzen getirdi. "Mecbur kalmadıkça Tanis ejderhanın canını yakmaz, o iyi bir adamdır. Şimdi ayrılmanız lazım. Annelerinizin size ihtiyacı var.

Altınay'ın sesinde bir korku tınısı vardı, en küçük çocuğu bile etkileyen bir aciliyet hissi. Çabucak sıra oldular.

"Hoşçakal Alevçarpan," diye seslendi birkaç çocuk istekle, Caramon'u izlerken ellerini sallayarak. Dougl, Tanîs'e son bir tehditkar bakış fırlattıktan sonra sıraya geri döndü, pis yumruklarıyla gözlerini silerek.

"Hayır!" diye ayakladı Matafleur iç parçalayan bir sesle. "Hayır! Çocuklarımla dövüşmeyin. Lütfen! Sizin istediğiniz benim! Benimle dovüşun Çocuklarıma bir zarar vermeyin!"

Tanis ejderhanın geçmişine gittiğini, onu çocuklarından her ne ayırdıysa onu yeniden yaşamaya başladığını fark etti.

Sturm, Tanis'in yakınında duruyordu. "Çocuklar emniyetli bir yere gider gitmez seni öldürecek, biliyorsun değil mi."

"Evet," dedi Tanis ciddiyetle. Daha şimdiden ejderhanın gözü -kör gözü bile- kıpkırmızı yanıyordu. Açık duran koca ağzından salyalar akıyordu ve pençeleri yeri tırmalıyordu.

"Çocuklarıma değil!" dedi hiddetle.

"Yanındayım..." diye başladı Sturm kılıcını çekerek.

"Bizi bırak şövalye," diye fısıldadı Raistlin yavaşça gölgelerin içinden. "Senin silahın bir işe yaramaz. Ben Tanis ile birlikte kalacağım." Yarımelf büyücüye hayretle baktı. Raistlin'in garip altın gözleriyle bakışları birleşti; ne düşündüğünü biliyordu: Ona güveniyor muyum acaba? Raistlin ona hiç yardımcı olmadı, neredeyse onu reddettirmek istiyor gibiydi.

"Dışarı çık," dedi Tanis, Sturm'e.

"Ne?" diye bağırdı Sturm. "Delirdin mi sen? Güveniyor musun bu..."

"Dışarı çık!" diye tekrarladı Tanis. Tam o anda Flint'in yüksek sesle bağırdığını duydu. "Git Sturm, orada sana ihtiyaçları var!"

Şövalye bir an için kararsız kaldı ama komutanı addettiği birinden, aldığı açık buyruğa karşı gelmeyi gururuna yediremezdi. Raistlin'e meşum bir bakış fırlatan Sturm topukları üzerinde dönerek tünele girdi.

"Bu al ejderhaya karşı yapabileceğim çok az bir büyü var," diye fısıldadı Raistlin çabucak.

"Bize zaman kazandırabilir misin?" diye sordu Tanis.

Raistlin, ölüme, ölümden korkmayacak kadar yaklaşmış birinin tebessümüyle gülümsedi. "Kazandırabilirim," diye fısıldadı. "Tünele doğru hareket et. Benim konuşmaya başladığımı duyduğunda koşmaya başla."

Tanis, kılıcını havada tutmaya devam ederek geriledi. Fakat ejderha artık kılıcın büyüsünden korkmuyordu. O sadece çocukların gitmiş olduklarını ve bundan sorumlu olanları öldürmesi gerektiğini biliyordu o kadar." Doğrudan elinde kılıç olan ve tünele doğru kaçmaya başlayan savaşçıya daldı. Sonra üzerine bir karanlık indi; öyle bir karanlıktı ki Matafleur bir an için diğer gözünün de kör olduğunu zannetti. Büyü sözlerinin mırıldandığını duydu ve cüppeli adamın bir büyü yaptığını anladı.

"Onları kavuracağım," diye uludu, tünel boyunca çeliğin kokusunu alarak. "Kaçamayacaklar!" Fakat tam derin bir nefes almıştı ki başka bir ses duydu - çocukların sesini. "Hayır," diye fark etti kahrolarak. "Bunu göze alamam. Çocuklarım! Çocuklarıma zarar verebilirim..." Başı soğuk taş zemine eğildi.

Tanis ile Raistlin tünelden aşağıya koştular; yarımelf zayıf düşmüş büyücüyü yanı sıra sürüklüyordu. Arkalarından keder verici, iç parçalayıcı bir homurtu duydular.

"Çocuklarıma değil! Lütfen benimle dövüşün! Çocuklarımın canını yakmayın!"

Tanis tünelden oyun odasına çıktı ve Caramon doğmakta olan güneşe doğru bakan koca kapıları açarken parlak ışıkta kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Çocuklar kapıdan çıkıp avluya koştular. Tanis, kılıçlarını çekmiş duran ve onlara doğru endişeyle bakan Tika ile Laurana'yı görebiliyordu. Oyun odasının yerinde bir ejderan ufalanmış yatıyordu, sırtından da Flint'in savaş baltası yükseliyordu.

"Hepiniz, dışarı!" diye bağırdı Tanis. Savaş baltasına yeniden kavuşan Flint, oyun odasından en son çıkan Tanis'e katıldı. Tam çıkarlarken dehşet verici bir kükreme duydular, bir ejderha kükremesi ama zavallı Matafleur'ınkinden çok daha değişik bir kükremeydi bu. Pyros casusları bulmuştu. Taş. duvarlar titremeye başladı - ejderha yuvasından yükselmeye başlamıştı.

"Köz!" diye sövdü içinden Tanis acı acı. "Gitmemiş!"

Cüce başını salladı. "Sakalım üzerine yemin ederim ki," dedi içi sıkılarak, "bu işin içinde Tasslehoff var."

Düşmekte olan üç küçük suret ile birlikte kırılan zincir, Sla-Mori'deki Zincir Odası'nın taş zeminine boşalmıştı.

Boşu boşuna zincire yapışan Tasslehoff, karanlık içinde taklalar atıp duruyor ve ölmek dedikleri buymuş demek diye düşünüyordu. Bu ilginç bir histi ve bunu daha fazla sürdüremediği için üzülüyordu. Üzerinde Sestun'ın dehşetle ayakladığını duyuyordu. Altında, yaşlı büyücünün kendi kendine mırıldandığını duydu, belki de son bir büyü yapmaya çalışıyordu. Derken Fizban sesini yükseltti: "Pveatherf..."* Kelime bir çığlıkla kesilmişti. Yaşlı büyücü yere çarparken kemiklerinin kırıldığını belirten bir gümbürtü oldu. Sıranın kendisinde olduğunu bildiği halde Tasslehoff üzüldü. Taş zemin yaklaşıyordu. Birkaç saniye içinde o da ölmüş olacaktı...

* Tamamı Pveathr-fall şeklinde olan büyü sözcüğü, Feather-fall (tüy-düşüşü) kelimesinden türetilmiş.

Sonra kar yağmaya başladı.

En azından kender böyle düşünmüştü. Sonra büyük bir şokla milyonlarca, milyonlarca tüyle kuşatılmış olduğunu fark etti -sanki bir sürü tavuk infilak, etmişti! Peşinde Sestun taklalar atarak derin, engin, ak bir tüy yığınına gömüldü.

"Zavallı Fizban," dedi Tas, ak tavuk tüylerinden bir okyanusta debelenirken gözlerindeki yaşları kırpıştırarak uzaklaştırdı. "Son büyüsü, Raistlin'in de kulandığı tüydüşüşü olsa gerekti. Kimin aklına gelirdi ki? Bir sürü tüyü oldu."

Tepesinde çark gitgide artan bir hızla dönüp duruyordu; boşalan zincir sanki bağlarından kurtulduğu için sevinçle akıp duruyordu.

Dışarıda, avluda bir kargaşa hüküm sürüyordu. "Buraya!" diye bağırdı Tanis kapılardan dışarı fırlayarak; pek bir şansları olmadığını biliyordu ama pes etmeyi reddediyordu. Yolarkadaşları onun etrafını aldılar; silahlarını çekmişler endişeyle ona bakıyorlardı. "Madenlere koşun! Bir yerlere sığınmak için koşun! Verminaard ile al ejderha gitmemiş. Bu bir tuzak. Her an üzerimize çökebilirler."

Yüzleri asılmış olan diğerleri başlarını salladılar, evet anlamında. Hep umut olmadığını biliyorlardı - altmış yetmiş metre kadar tabak gibi düm düz, açık bir alandan geçip emniyete alabilirlerdi kendilerini ancak.

Kadınlar ile çocukları ellerinden geldiğince büyük bir hızla sürmeye çalıştılar ama pek başarılı oldukları söylenemezdi. Bütün analar ve çocukların bir araya toplanması gerekiyordu. Derken Tanis madenlere bir bakış fırlatarak artan bir sıkıntıyla yüksek sesle küfretti.

Ailelerinin serbest kaldığını gören madendeki adamlar çabucak muhafızları alt ederek avluya doğru koşmaya başlamışlardı! Planları bu değildi.

Elistan ne düşünüyordu acaba? Biraz sonra sekiz yüz deliye dönmüş insan bir saçak altı bile olmayan bomboş bir alanda korumasız kalakalacaktı! Onları güneye, dağlara doğru yönlendirebilimeliydi. "Eben nerede?" diye seslendi Sturm'e.

"Son gördüğümde madenlere doğru koşuyordu. Neden olduğunu anlayamadım. Şövalye ile yarımelf aniden her şeyi anlayarak nefessiz kaldılar "Tabii ya!" dedi Tanis yavaşça, sesi kargaşalık içinde kaybolmuştu. "Şimdi her şey yerli yerine oturdu."

Eben madenlere doğru koşarken tek düşüncesi Pyros'un emirlerine uymaktı. Bir şekilde bu keşmekeşin ortasında Yeşil Ziynet Adam'ı bulması gerekiyordu. Verminaard ile Pyros'un bu zavallı sefillere ne yapacağını biliyordu. Eben bir an için bir acıma duygusu hissetti - ne olursa olsun zalim ve kötü biri sayılmazdı. Sadece çok önceleri hangi tarafın kazanabileceğini tahmin etmiş ve bir kez olsun kazanan tarafta olmak istemişti.

Ailesinin serveti silinip süprüldüğü zaman Eben'in satabileceği tek şeyi kalmıştı: Kendisi. Akıllıydı, kılıç sallamada hünerliydi ve parayla ne kadar sadık olunabilirse o kadar da sadıktı. Kuzeye doğru, hizmetini satabileceği birilerini aramak için yaptığı bir yolculukta karşılaşmıştı Verminaard ile Eben. Eben, Verminaard'ın gücünden etkilenmiş ve kötü din adamının takdirini kazanmak için kurnazlıkla ona sokulmuştu. Fakat hepsinden önemlisi Pyros'un hizmetine girmişti. Ejderha, Eben'i canayakın, zeki, becerikli ve -birkaç denemeden sonra- güvenilir bulmuştu.

Eben tam ejderan orduları saldırmadan yurduna, Kapıyolu'na yollanmıştı. Bir yolunu bularak "kaçabilmiş" ve direnişçiler grubunu kurmuştu. İlk kez Pax Tharkas'a sızmaya çalışırlarken Gilthanas'ın elf grubuyla karşılaşmaları Eben'in hem Pyros hem de Verminaard ile ilişkilerini geliştiren büyük bir şanstı. Sonunda ermiş bizzat Eben'in ellerine düştüğünde, şansına inanamamıştı. Bunun, Karanlık Kraliçe'nin onu ne kadar çok sevdiğini gösterdiğini düşünüyordu.

Karanlık Kraliçe'nin onu kayırmaya devam etmesi için dualar ediyordu. Yeşil Ziynet Adam'ı bu kargaşa içinde bulması demek ilahi güçlerin araya girmesi demekti. Yüzlerce adam ne yaptığını bilmeden dönüp duruyordu. Eben, Verminaard'a bir yardımda bulunmak için bir fırsat daha bulmuştu. "Tanis sizi avluda bekliyor," diye bağırdı. "Gidip ailelerinize katılın."

"Hayır! Planımız bu değildi!" diye haykırdı Elistan onları durdurmaya çalışarak. Ama çok geç kalmıştı. Ailelerinin serbest kaldığını gören adamlar ileri atıldı. Birkaç yüz lağım cücesi de, belki de bu bir bayramdır diye eğlencelere katılabilmek için neşe içinde madenlerden çıkıyor, bu kargaşaya katılıyordu.

Eben huzursuzca Yeşil Ziynet Adam'ı bulmak için kalabalığı tarıyordu; sonra hapishane hücrelerinin içine bakmaya karar verdi. Tabii ki adamı tek başına oturmuş, etrafına belli belirsiz bakınırken bulmuştu. Eben hemen onun yanında diz çöktü, adamın ismini hatırlamaya çalışarak hafızasını zorluyordu. Garip, eski moda bir şeydi...

"Berem," dedi Eben bir süre sonra. "Berem?"

Haftalar boyunca ilk kez yüzünde bir ilgi ışıltısı beliren adam başını kaldırdı. Adam Toede'nin zannettiği gibi sağır ve dilsiz değildi. Daha ziyade, tamamen kendi gizli macerası içine hapsolmuş biriydi. Ama insandı ne de olsa ve kendi ismini seslendiren bir insan sesi duymak aşırı derecede hoştu.

"Berem," dedi Eben bir kez daha dudaklarını sinirli sinirli yalayarak. Şimdi onu ele geçirdikten sonra ne yapması gerektiğini tam olarak bilemiyordu. Dışarıdaki zavallı sefillerin, ejderha saldırıya geçer geçmez madenlerin emniyeti altına girmek için koşacaklarını biliyordu. Tanis onları

yakalamadan Berem'i buradan çıkarması gerekiyordu. Ama nereye? Adamı Pyros'un emretmiş olduğu gibi Pax Tharkas'ın içine götürebilirdi ama Eben bu fikirden hoşlanmıyordu. Verminaard mutlaka bulurdu onları ve kuşku duyacak olursa Eben'in cevaplandıramayacağı sorular sorabilirdi.

Hayır, Eben'in onu götürebileceği emin bir yer vardı - Pax Tharkas'ın surlarının gerisi. Kargaşa yatışıncaya kadar orada gizlenip sonra da gece kaleye süzülebilirlerdi. Kararını verdikten sonra Eben, Berem'in koluna girerek adamın ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Dövüş olacak," dedi. "Seni uzaklaştıracağım, her şey bitinceye kadar seni emniyetli bir yere götüreceğim. Ben senin dostunum. Anlıyor musun?"

Adam onu nüfuz edici bir bilgelik ve zekayla süzdü. Bu elflerin yaşsız bakışı gibi değil de sayısız yıllarının ızdırabıyla birlikte yaşamış bir insanın bakışıydı. Berem hafifçe bir iç geçirdikten sonra başıyla onayladı.

Verminaard deriden, zırhlı eldivenlerini hızla çekiştirerek büyük bir hiddetle odasından çıktı, koca koca adımlarla. Bir ejderan peşi sıra seyirtiyor, Yüceefendi'nin topuzu Geceçöktüren'i taşıyordu. Diğer ejderanlar etraflarında dönüyorlar, Pyros'un yuvasına geri dönmek için koridora adımını atan Verminaard'ın emirlerini yerine getiriyordu.

"Hayır ahmaklar, orduyu geri çağırmayın! Bu benim ancak bir anımı alacak. Akşam çökene kadar Qualinesti alevler içinde kalacak. Köz!" diye bağırdı, ejderhanın yuvasına açılan kapıları savurarak açarken. Çıkıntının ucuna kadar gitti. Balkona doğru bakınca duman ve alevler gördü; ve ileriden gelen ejderhanın kükremesini duydu.

"Köz!" Hiç cevap yoktu. "Bir avuç casusu yakalamak ne kadar zaman alabilir?" diye sordu hiddete. Geri döndüğünde neredeyse ejderan komutanın üzerine çıkıyordu.

"Ejderhasemerini kullanacak mısınız efendim?"

"Hayır, zaman yok. Sonra onu sadece savaşırken kullanıyorum; burada, bir savaş olmayacak, sadece birkaç yüz esiri yakacağız."

"Fakat esirler madenlerdeki muhafızları haklamışlar ve avluda aileleriyle birleşmişler."

"Gücünüz ne kadar?"

"Onlarla başa çıkabilecek kadar değil efendim," dedi ejderan komutanı, gözleri parlayarak. Komutan garnizonun boşaltılmasını hiç akıllıca bulmamıştı zaten. "Üç yüz erkek ve bir o kadar kadına karşı kırk elli kişi kadarız. Kuşkusuz ki kadınlar da adamlarla birlikte savaşacaklardır soylu efendim ve organize olup bir de dağlara doğru kaçacak olsalar..."

"Pöh! Köz!" diye bağırdı Verminaard. Kalenin başka bir yerinden tok, metalik bir gümbürtü duydu. Sonra başka bir ses daha duydu; koca çark -bu yüzlerce yıldır alışılmış bir şey olmadığından- çalışmaya zorlandığı için karşı koyarcasına gıcırdıyordu. Verminaard bu garip seslerin hangi uğursuz şeyi haber verdiğini merak ediyordu ki Pyros uçarak yuvasına geri döndü.

Ejderha Yüceefendisi Pyros yanından alçalırken çıkıntıya, doğru koştu.

Verminaard hızla ve büyük bir hünerle ejderhanın sırtına bindi. Karşılıklı bir güvensizlikleri olduğu halde ikisi birlikte iyi dövüşüyorlardı. Fethetmek için yanıp tutuştukları önemsiz ırklara duydukları nefret, güce duydukları arzuyla birleşiyor ve her ikisinin de itiraf etmek istemediği kadar güçlü bir bağla birbirlerine bağlıyordu.

"Uç!" diye kükredi Verminaard ve Pyros havaya yükseldi.

"Boşuna dostum," dedi Tanis, Sturm'e, yavaşça elini, deliler gibi insanları düzene sokmaya çalışarak bağıran şövalyenin omuzuna koyarak. "Nefesini boşu boşuna harcıyorsun. Dövüşe sakla."

"Dövüş olmayacak." Sturm sesi bağırmaktan kısıldığı için öksürdü. "Kapana kısılmış sıçanlar gibi öleceğiz. Neden bu ahmaklar dinlemiyor?"

Tanis ile birlikte avlunun kuzey ucunda, Pax Tharkas'ın ön kapılarının altı yedi metre ötesinde durmuşlardı. Güneye bakınca dağları ve ümidi görebiliyorlardı. Gerilerinde, kalenin her an açılarak koca bir ejderan

ordusunu içine alabilecek koca kapıları vardı; ve bu surların içinde bir yerlerde Verminaard ile al ejderha bulunuyordu.

Elistan boşu boşuna insanları sakinleştirmeye, onları güneye yönlendirmeye çalışıyordu. Ama erkekler kadınlarını bulmakta, ısrarlıydı, kadınlar da çocuklarını. Yeniden birleşen birkaç aile güneye doğru hareket etmeye başlamıştı ama çok geç kalmışlardı ve çok yavaştılar.

Sonra alevler içindeki kuyrukluyıldız Pyros, kan kırmızısı rengiyle Pax Tharkas kalesinden süzüldü; kaygan kanatları iki yanında katlanmıştı. Uzun kuyruğu peşi sıra geliyordu. Havada hız kazandıkça pençeli ön ayakları bedenine yakın büzüşmüş duruyordu. Arkasına Ejderha Yüceefendisi binmişti; korkunç ejderhamaskesinin altın kaplı boynuzları sabah güneşinde pırıldıyordu. Güneşle aydınlanmış gökyüzüne doğru fırlayıp aşağıdaki avluya gecenin gölgesini düşürürlerken Verminaard her iki eliyle ejderhanın dikenli yelesine tutunmuştu.

Bütün insanların gönüllerine ejderha korkusu düşmüştü. Çığlık atmaya veya kaçmaya bile yeltenemeyen insanlar bu korkunç görüntü karşısında sadece birbirlerine sarılıp ölümün kaçınılmaz olduğunu bilerek sinebiliyorlardı ancak.

Verminaard'ın emriyle Pyros, kale kulelerinin birine kondu. Verminaard boynuzlu ejderhamaskesinin ardından sessizce, hiddetle bakıyordu.

Tanis çaresizlik dolu bir sıkıntıyla seyrederken Sturm'ün elini kolunda hissetti. "Bak!" Şövalye kuzeyi kapıları işaret ediyordu.

Tanis gönülsüzce bakışlarını Ejderha Yüceefendisi'nden indirerek kalenin kapılarına doğru koşturan iki suret gördü. "Eben!" diye bağırdı gözlerine inanamayarak. "Ama yanındaki kimin nesi? '"Kaçamayacak!" diye bağırdı Sturm. Tanis onu durduramadan şövalye ikisinin peşine düştü. Tanis onu izlerken gözünün ucuyla kırmızı bir şimşek gördü: Raistlin ile ikiz kardeşiydi bunlar.

"Benim de o adamla halletmem gereken bir işim var," diye tısladı büyücü. Üçü, tam şövalye Eben'in yakasına yapışıp onu yere yapıştırırken Sturm'e yetişti.

"Hain!" diye haykırdı Sturm yüksek sesle. "Bugün ölecek bile olsam önce seni cehennem çukuruna yollayacağım." Kılıcını çekerek Eben'in başını geriye kanırttı. Aniden Eben'in yolarkadaşı geri döndü, geri geldi ve Sturm'ün kılıç tutan kolunu kavradı.

Sturm'ün nefesi kesildi. Şövalye önündeki görüntüye hayret içinde bakarken Eben'i kavrayan eli gevşedi.

Madenlerden çılgınca kaçarken adamın gömleği yırtılmıştı. Tam göğsünün ortasında, adamın etinde yeşil bir ziynet vardı! Bir yumruk kadar büyük ve yuvarlak olan ziynetten güneş ışınları sıçrıyor, parlak ve korkunç bir ışıkla -berbat bir ışıkla- parıldamasına neden oluyordu.

"Böyle bir büyü ne duydum, ne gördüm!" diye fısıldadı Raistlin korkuyla, diğerleriyle birlikte Sturm'ün yanında donup kalınca.

Faltaşı gibi açılmış gözlerin bedeninde yoğunlaştığını gören Berem gayri ihtiyari gömleğini kavuşturdu. Sonra Sturm'ün kolunu bırakarak kapılara doğru döndü ve koşmaya başladı. Tökezlenerek ayağa kalkan Eben onun peşinden gitti.

Sturm ileri sıçradı ama Tanis onu durdurdu.

"Hayır," dedi. "Çok geç. Düşünmemiz gereken başka şeyler var."

"Tanis bak!" diye bağırdı Caramon, koca kapıların tepesini işaret ederek.

Kalenin koca ön kapıları üzerindeki taş duvarların bir bölümü bel vermiş, kocaman bir çatlak şeklinde açılmaya başlamıştı. Önce yavaş yavaş, sonra gittikçe artan bir hızla yekpare granit kayalar bu çatlaktan dökülmeye başlamış ve zemindeki taşları çatlacak bir güçle bulutlar kaldırarak yere çarpmıştı. Bu gümbürtünün arasından mekanizmayı boşaltan zincirin koca sesi ancak duyuluyordu.

Tam Eben ile Berem kapılara vardıklarında kayalar devrilmeye başlamıştı. Dehşetle ciyaklayan Eben içgüdüsel olarak, acınacak bir halde koluyla başını siper etti. Yanındaki adam yukarı baktı -ve göründüğü kadanyla- hafifçe içini çekti. Sonra ikisi birlikte Pax Tharkas kapılarını sıkı sıkı

kapatan kadim savunma mekanizmasının çağıldayarak akan tonlarca taşı altına gömüldüler.

"Bu sizin son meydan okumanız!" diye kükredi Verminaard. Sözleri dökülen kayalarla bölünmüş ve onu daha çok hiddetlendiren bir şey olmuştu. "Size kraliçemin şanını arttırmanız için çalışma şansı tanımıştım. Ama siz inatçı ve ahmaksınız. Bunu hayatınızla ödeyeceksiniz!" Ejderha Yüceefendisi, Geceçökrüren'i havalara kaldırdı. "Erkekleri yok edeceğim. Kadınları yok edeceğim! Çocukları yok edeceğim!"

Ejderha Yüceefendisi'nin elinin temasıyla Pyros koca kanatlarını gererek havaya fırladı. Ejderha aşağıda, korunaksız avluda dehşet içinde bağrışan insanların üzerine çullanmaya ve onları ateşli nefesiyle kızartmaya hazırlanarak derin bir nefes aldı.

Fakat ejderhanın ölümcül dalışı yarıda kalmıştı.

Kaleden duvarları parçalayıp çıkarken oluşan döküntü arasından Matafleur dosdoğru Pyros'a doğru uçtu.

Kadim ejderha İyice delirmişti artık. Bir kez daha çocuklarını kaybetmenin kabusunu yaşıyordu. Gümüş ve altın ejderhaların üzerindeki şövalyeleri, güneş ışığında parlayan kötü ejderhamızraklarını görüyordu. Boşu boşuna yalvarmıştı çocuklarına bu ümitsiz savaşa katılmamaları için; boşu boşuna onları savaşın artık bittiğine ikna etmeye çalışmıştı. Çok gençtiler, sözünü dinlemediler. Uçup gittiler, onu yuvasında göz yaşları içinde bırakarak. Aklında o kanlı son doğuşu canlandırırken çocuklarının ejderhamızraklarıyla öldüklerini görüyordu ki Verminaard'ın sesini duydu. "Çocukları yok edeceğim!"

Ve yüzlerce yıl önce yaptığı gibi Matafleur onları korumak için uçtu. Bu beklenmedik saldırı karşısında dona kalan Pyros, yaşlı ejderhanın onun korumasız kanatlarına doğru hedeflediği kırık ama yine de tehlikeli dişlerinden son anda kurtulacak şekilde dönmüştü. Matafleur onu sıyırıp geçmiş, devasa kanatlarını kontrol eden ağır kaslarının birini tüm acısıyla yırtmıştı. Havada yuvarlanan Pyros, Matafleur'a pençeli ayağıyla bir çelme takmış, dişi ejderhanın yumuşak karnında uzun ve derin bir yara açmıştı.

Delirmiş haldeki Matafleur acıyı hissetmemişti bile, ama daha iri ve daha genç erkek ejderhanın darbesi onu gökyüzünde geriye fırlatmıştı.

Top halinde kıvrılıp saldırmak erkek ejderhanın içgüdüsel olarak yaptığı bir savunma hareketiydi. Hem irtifa kazanmış hem de saldırısını planlayacak zamanı olmuştu. Ama bu arada binicisini unutmuştu. Savaş sırasında kullandığı ejderha semerini, kullanmamış olan Verminaard, ejderhanın boynuna tutunamayarak aşağıdaki avluya düşmüştü. Bu uzun bir düşüş olmamıştı ve yara almadan ama bir an afallayarak, biraz sıyrıklarla yere inmişti.

Ayağa kalktığını gören insanların çoğu dehşetle kaçışmışlardı ama -etrafına hızla bir göz gezdirince- avlunun kuzey tarafında kaçmayan dört kişi olduğunu fark etti. O dördü ile yüzleşmek için döndü.

Matafleur'un ortaya çıkışı ve aniden Pyros'a saldışı, tutsakları panik halinden çekip çıkartmıştı. Bunlar, Verminaard'ın korkunç bir tanrının düşüşü gibi düşüşüyle de birleşince Elistan ile diğerlerinin başaramadığı şeyi başarmıştı. İnsanlar silkelenerek korkularını üzerlerinden atmışlar, akılları başlanna gelmiş ve güneye, dağların emniyeti içine doğru kaçmaya başlamışlardı. Bu görüntü karşısında ejderan komutanı güçlerini akıp giden kalabalığa doğru yollamıştı. Başka bir haberciyi, bir Wyvern'i orduyu geri çağırsın diye kaleden uçurmuştu.

Ejderanlar tutsaklara doğru daldılar ama bir panik yaratmayı düşünüyorlardıysa da yanılmışlardı. İnsanlar yeterince çekmişlerdi. Bir kez, barış ve emniyet sözüne karşılık olarak özgürlüklerinin ellerinden alınmasına göz yummuşlardı. Artık bu canavarlar Krynn üzerinde dolandıkça hiçbir barışın olamayacağını anlamışlardı. Solace ve Kapıyolu ahalisi -kadın, erkek, çoluk çocuk- ellerine geçirdikleri her türlü acınacak haldeki silahla -ister taş olsun, ister kaya, ister elleri, dişleri, tırnakları- karşı koydular.

Kalabalıkta yolarkadaşları birbirlerinden ayrılmışlardı. Laurana herkesten ayrı kalmıştı. Gilthanas onun yanında kalmaya gayret göstermiş, ama kalabalık tarafından sürüklenmişti. Tahmin dahi edemeyeceği kadar çok korkan ve saklanmak için bir yerler arayan elf kızı, elinde kılıcıyla kale surlarının yanına düşmüştü. Tüm hiddetiyle devam eden savaşı dehşet

içinde seyrederken tam önünde bir adam yere düştü, eliyle karnını tutuyordu, kendi elleri kendi kanıyla kıpkırmızı olmuştu. Gözleri ölüme kilitlenmiş, kanı kızın ayakları dibinde birikirken sanki kıza bakıyordu. Laurana korkunç bir büyüyle büyülenmiş gibi kana baktı, sonra önünde bir ses duydu. Silkelenerek bakışlarını kaldırdı - dosdoğru adamın katilinin korkunç, sürüngen yüzüne.

Dehşet içinde olduğu besbelli olan bir elf kızını önünde gören ejderan, bunun kolay bir av olacağını hesaplamıştı. Kan kaplı kılıcını uzun diliyle yalayan yaratık kurbanının cesedi üzerinden atlayarak Laurana'ya saldırdı. Boğazı, içinde bulunduğu dehşet nedeniyle kuruyup acıyan Laurana kılıcına yapışarak sadece kendini koruma içgüdüsüyle hareket etti. Körükörüne, kılıcını yukarı doğru kaldırarak sapladı. Ejderan tamamıyla gafil avlanmıştı. Laurana silahını ejderanın bedenine sokmuş, keskin elf kılıcının hem zırhı hem eti deştiğini hissetmiş, kemiklerinin kırıldığını ve yaratığın son gurultulu çığlığını duymuştu. Yaratık taşa dönüştü, kızın silahını elinden koparıp alırcasına. Fakat Laurana kendi kendini hayrete düşüren soğukkanlı bir tarafsızlıkla savaşçıların daha önceki konuşmalarından, biraz beklerse taşlaşmış bedenin toza dönüşüp silahını serbest bırakacağını hatırlamıştı.

Etrafında savaşın sesleri kol geziyordu: Çığlıklar, ölüm haykırışları, gümbürtüler, iniltiler, çeliğin şakırtısı - ama o bunların hiçbirini duymuyordu.

O serinkanlılıkla cesedin toz olmasını bekledi. Sonra eğilerek, tozu eliyle silkeledi, kılıcının kabzasını kavrayarak havaya kaldırdı. Kan kaplanmış kılıcın ağzında güneş parladı, düşmanı ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. Etrafına bakındı ama Tanis'i göremedi. Diğerlerinin hiçbirini göremedi. Belki de hepsi ölmüşlerdi. Belki de kendisi de biraz sonra ölecekti. Laurana güneşle yıkanmış mavi göğe baktı. Belki de biraz sonra ayrılmak zorunda kalacağı dünya yepyeni yapılmış gibi görünüyordu - her nesne, her taş, her yaprak insana acı veren bir berraklıkla duruyordu. Güneyden ılık, kokulu bir meltem yükseldi, yurdunun üzerinde asılı duran fırtına bulutlarını kuzeye doğru sürdü. Laurana'nın korku hapsinden kurtulan ruhu bulutlardan da yukarı çıktı ve kılıcı sabah güneşinde şimşekler çaktı.

- 15 -

Ejderha Yüceefendisi.

Matafleur'un çocukları.

Verminaard, yaklaşan dört adamı dikkatle süzdü. Bunların esirlerden olmadığını fark etti. Sonra bunların altın renkli saçı olan ermiş ile gezenler olduğunu anladı. Demek ki bunlar Xak Tsaroth'daki Oniks'i alt edip esir kervanından kaçarak Pax Tharkas'a sızanlardı. Sanki onları tanıyormuş gibi hissetti kendini: Geçmiş ihtişamın yıkılmış ülkesinin şövalyesi, kendine insan süsü vermeye çalışan bir yanmelf; deforme olmuş hastalıklı bir büyücü, ve büyücünün ikizi - büyük bir ihtimalle kuş kadar beyni olan dev bir insan.

"Îlginç bir savaş olacak," diye düşündü. Neredeyse boğaz boğaza yapacakları bu dövüş hoşuna gitmişti - böyle dövüşmeyeli çok oluyordu. Bir ejderhanın sırtından ordulara komut vermekten bıkmıştı artık. Aklına Köz gelince bakışlarını havaya kaldırdı, onun yardım çağırıp çağırmadığını merak ederek.

Ama belli ki al ejderhanın kendi sorunu vardı şimdi başında. Pyros daha yumurtadayken Matafleur savaşlara katılmıştı; tek eksiği gücüydü, onu da kurnazlık ve zekasıyla kapatıyordu.

Omuzlarını silkerek kendisine doğru dikkatle yaklaşan dört kişiye baktı. Büyücünün yolarkadaşlarına, Verminaard'ın Karanlıklar Kraliçesi'nin bir ermişi olduğunu -istese onu yardıma çağırabilecek bir ermişi olduğunu- hatırlattığını duyuyordu. Verminaard casuslarından bu büyücünün gençliğine rağmen garip bir güçle donanmış olduğunu ve çok tehlikeli addedilmesi gerektiğini biliyordu.

Dördü de konuşmadı. Bu adamlar aralarında konuşmaya ihtiyaç duymuyordu; düşmanla konuşmanın da bir gereği yoktu. İstemeyerek de olsa her iki tarafta da bir saygı söz konusuydu. Savaş coşkusuna gelince, bu gereksizdi. Bu dövüş soğukkanlılıkla olabilirdi. En büyük galip ölüm olacaktı.

Dördü ilerledi, Verminaard'ın sırtını vereceği bir şey olmadığı için, yayılarak arkasına dolanıyorlardı. İyice eğilen Verminaard bir yandan planlarını hazırlarken bir yandan onları yanına yaklaştırmayacak şekilde Geceçöktüren'i bir yay çizerek savurdu. Hemen bir eşitlik sağlamalıydı. Geceçöktüren'i sağ eline alan kötü ermiş, çömelmiş durumundan güçlü bacaklarının tüm kuvvetiyle ileri doğru fırladı. Ani hareketi rakiplerini şaşırtmıştı. Topuzunu kaldırmadı. Şimdi bütün yapması gereken, o ölümcül temasıyla Rasitlin'in önünde durup elini uzatarak büyücüyü omzundan tuttu ve Kara Kraliçe'sine bir dua fısıldamaya başladı.

Raistlin bir çığlık attı. Bedeni görünmeyen, tekin olamayan silahlar tarafından deşildi, acılar içinde yere çöktü. Caramon böğürürcesine haykırarak Verminaard'a doğru fırladı ama ermiş hazırlıklıydı. Topuzu Geceçöktüren'i savurdu ve darbesi savaşçıyı sıyırıp geçti. "Geceyarısı," diye fısıldadı Verminaard ve büyülü topuz savaşçıyı kör edince Caramon'un haykırışı panik içinde bir çığlığa dönüştü.

"Göremiyorum! Tanis bana yardım et!" diye haykırdı koca savaşçı, etrafta tökezlenerek. Gaddarca gülen Verminaard, tam kafasının üzerine doğrudan indirdi topuzunu. Caramon kesilmiş bir boğa gibi yere devrildi.

Verminaard göz ucuyla yarımelfin üzerine fırladığını gördüğü elinde çift ağızlı kadim bir elf kılıcı vardı. Verminaard dönerek Tanis'in kılıcını, Geceçöktüren'in yekpare, meşe sapıyla durdurdu. Bir an için iki dövüşçü birbirlerine kilitlendiler ama Verminaard'ın daha büyük olan gücü kazandı ve Tanis'i yere savurdu.

Solamniya Şövalyesi kılıcını selam verircesine kaldırdı - bu pahalıya mal olan bir hataydı. Verminaard'a gizli cebinden minik, demir bir iğne çıkartacak kadar bir zaman kazandırmıştı. Bunu havaya kaldırarak Karanlıklar Kraliçesi'ni ermişine yardıma çağırdı Verminaard. İleri doğru iri

adımlarla giden Sturm aniden bedeninin sonunda yürüyemeyecek şekilde gitgide ağırlaştığını fark etti.

Yerde yatan Tanis görünmeyen bir elin üzerine bastırdığını hissediyordu. Hareket edemedi. Başını döndüremedi. Dili, konuşamayacağı kadar şişmisti sanki. Raistlin'in acı içindeki çığlıklarını duyabiliyordu. Verminaard'ın güldüğünü, Kara Kra-liçe'ye ilahiler okuduğunu duyabiliyordu. Tanis sadece çaresizlik içinde Ejderha Yüceefendisi'nin topuzunu kaldırarak, şövalyenin yaşamına son verecek darbeyi indirmek için Sturm'e doğru yürüdüğünü seyrediyordu.

"Baravais, Kharas!" dedi Verminaard, Solamniya dilinde. Bunun -düşmanın merhametine kalarak ölmenin- bir şövalye için en işkence verici ölüm şekli olduğunu bile bile topuzunu şövalyenin selamının iğrenç bir taklidiyle kaldırdı.

Aniden bir el Verminaard'ın bileğini kavradı. Hayretle bu ele bakakaldı; bir kadının eliydi. Kendininkine eş bir güç hissetti; onun günahkarlığına karşı bir kutsiyet. Bu temasla Verminaard'ın konsantrasyonu dalgalandı. Kara Kraliçe'ye yaptığı dualar tekledi.

O anda baktığında Kara Kraliçe, beyaz ve parlak bir zırha bürünmüş, planlarının ufkunda karşısına çıkan bu pırıltılı tanrıyı gördü. Bu tanrı ile dövüşmeye hazır değildi; onun geri dönüşüne hazır değildi; o yüzden -ilk kez olarak- yenilme ihtimalini görerek elindeki seçenekleri yeniden gözden geçirmek ve savaşını yeniden yapılandırmak için kaçtı. Karanlıklar Kraliçesi çekilerek din adamını kendi kaderine terk etti.

Sturm büyünün bedenini terk ettiğini, kaslarının bir kez daha kendi emrinde olduğunu hissetti. Verminaard'ın tüm öfkesini Altınay'a döndürdüğü ve ona vahşice vurduğunu gördü. Elf kılıcı güneş ışığında şimşekler çakarken Tanis'in de kalktığını gören şövalye ileri doğru fırladı.

Her iki adam da Altınay'a doğru koşuyordu fakat Nehiryeli onlardan önce vardı. Kadını yoldan çeken Bozkırlı adam, kötü ermişin Altınay'ın başını parçalamak için nişan alınmış topuzunu kılıç kullandığı koluna yemişti. Nehiryeli kötü ermişin "Geceyarısı!" diye bağırdığını duydu ve görme duyusu Cara-mon'un da dünyasını karartan karanlıkla kaplandı.

Fakat zaten bunu bekleyen Que-shu savaşçısı paniğe kapılmamıştı. Nehiryeli hala düşmanını duyabiliyordu. Yarasının acısını azimle yok sayan adam kılıcını sol eline alarak, düşmanın ağır nefes sesinin geldiği yöne doğru batırdı. Ejderha Yüceefen-disi'nin güçlü zırhı tarafından yana savrulan kılıç Nehiryeli'nin elinden çıkmıştı. Nehiryeli el yordamıyla hançerini aramaya koyuldu, gerçi bunun boşuna, ölümünün kesin olduğunu biliyordu. Tam o anda Verminaard, ruhani yardımından yoksun, tek başına kalmış olduğunu fark etti. Ümitsizliğin iskeletimsi soğuk elinin kendisine uzandığını hissetti, Kara Kraliçe'sini çağırdı. Ama o yüz çevirmişti, kendi mücadelesine dalmıştı.

Verminaard ejderhamaskesinin altında terlemeye başladı. Adeta onu boğmaya başlayan miğferine lanetler yağdırdı; nefesine hakim olamıyordu. İlk kez maskesinin yüz yüze bir dövüşte ne kadar kullanışsız olduğunu fark etti - maske çevresini görmesini engelliyordu. Yaralı ve kör olan Bozkırlı'yı tam önünde gördü -zevk için onu öldürebilirdi. Fakat yakınlarda iki suret daha vardı. Yarımelf ile şövalye yapmış olduğu kötü büyüden kurtulmuşlar, yaklaşıyorlardı. Onları duyabiliyordu. Gözünün ucuyla bir hareket yakaladıktan sonra hemen döndü ve üzerine koşturmakta olan, elf kılıcı pırıl pırıl pırıldayan yarımelfi gördü. Ama şövalye neredeydi? Verminaard dönerek geriledi ve onları kendinden uzak tutmak için bir yandan topuzunu sallarken boştaki eliyle de başındaki ejderhamaskesini çıkartmaya çalışıyordu.

Çok geç kalmıştı. Tam Verminaard'ın eli miğferinin siperliğini kavramıştı ki Kith-Kanan'ın büyülü ağzı zırhını delerek sırtına saplandı. Ejderha Yüceefendisi bir çığlık kopartarak hiddetle geri döndü ama sadece kanla kararmış görüş sahasında Solamni-ya Şövalyesi'nin belirdiğini gördü. Sturm'un atalarının kadim kılıcı karnına saplandı. Verminaard dizleri üzerine çöktü. Yine de miğferi çıkartmaya çalışıyordu - nefes alamıyordu, göremi-yordu. Başka bir kılıç darbesi hissetti, sonra her yanını karanlık kapladı.

Yukarılarda -kan kaybından ve bir sürü yaradan zayıflayarak-ölmekte olan Matafleur, kendisine seslenen çocuklarının sesini duydu. Kafası karışmış, yönünü şaşırmıştı: Sanki Pyros aynı anda her yandan saldırıyordu. Derken

büyük al ejderha önünde, dağ duvarının berisinde belirdi. Matafleur eline geçen fırsatı fark etti. Çocuklarını kurtarabilirdi.

Pyros tam yaşlı, al ejderhanın yüzüne doğru ateş kustu. Önündeki ejderhanın kafası büzüştükçe, gözler eridikçe zevkle seyrediyordu.

Fakat Matafleur gözlerini sürmeleyen, sonsuza kadar görme yetisini yok eden alevleri hiçe sayarak Pyros'a doğru uçtu.

Aklı hiddet ve acıyla buğulanmış koca erkek ejderha, düşmanının işini bitirdiğini düşünürken gafil avlanmıştı. Bir kez daha ateş kustuğunda, dehşetle içinde bulunduğu durumu fark etti -Matafleur'un onu, kendisi ile dağ arasında sıkıştırmasına izin vermişti. Gidebileceği, kıpırdanabileceği bir yeri yoktu.

Matafleur, bir zamanlar güçlü olan bedeninin tüm gücüyle saldırdı, tanrıların fırlattığı bir mızrak gibi ona çarptı. İki ejderha birden dağa çarptı. Dağın yüzü alevler içinde infilak ederken zirvesi titreyerek yarıldı.

Daha sonraki yıllarda Alevçarpan'ın Ölümü destanında, ejderhanın sesinin güz rüzgârında bir duman gibi şöyle fısıldayarak yok olduğunu rivayet edenler olmuştur:

"Çocuklarım..."

Düğün

Güzün son şafağı berrak ve parlak attı. Hava ılıktı - güneyden gelen tutsaklar, ejderha ordularının hiddeti yüzünden sadece ellerine geçirebildikleri şeylerle Pax Tharkas'dan kaçtıklarından beri hiç durmadan esen rahiyalı havadan etkilenmişti.

Ejderan ordusunun, kapıları devrilen kayalarla kapanmış, kuleleri de lağım cüceleri tarafından korunuyor olduğundan, Pax Tharkas surlarını tırmanıp aşmaları uzun günler almıştı. Sestun başkanlığındaki lağım cüceleri surların tepesinde durarak aşağıda kahrolan ejderanların üzerine taş, ölü fare ve arada sırada da birbirlerini atıyorlardı. Bu tutsaklara dağlara kaçacak kadar zaman kazandırmıştı; gerçi dağlarda da küçük ejderan güçleriyle çarpışmalar oluyordu ama bunlar ciddi bir tehlike arz etmiyordu.

Flint, kışı atlatabilecekleri bir yer bularak bir grup insanı dağlardan geçirmeye gönüllü olmuştu. Dağ cücelerinin yurtları güneyde, pek uzak olmayan bir yerlerde olduğu için bu dağlar Flint'e tanıdık geliyordu. Flint'in grubu, güvenilmez geçitleri kış boyunca kar içinde boğulan engin ve sarp zirveler arasına yuvalanmış bir vadi bulmuştu. Geçitler rahatlıkla ejderha ordularının gücüne karşı korunabilirdi; ayrıca ejderhaların hiddetinden kaçıp sığılabilecek mağaraları vardı.

Tehlikeli bir yol izleyen tutsaklar dağlara kaçarak bu vadiye girdiler. Kısa bir süre sonra arkalarındaki yolu bir çığ tıkamış ve bütün izlerini örtmüştü. Onların yerini bulmak ejderanların aylarını alırdı.

Dağ zirvelerinin çok altında uzanan vadi ılıktı; sert kışın rüzgarlarından ve karından korunuyordu. Ormanlar av hayvanlarıyla doluydu. Dağlardan berrak pınarlar akıyordu. İnsanlar ölüleri için yaslıydılar ama kendi kurtuluşlarına seviniyorlardı; korunaklar kurarak bir düğün kutladılar.

Güzün son günü, güneş dağlann arkasından batıp da karlarla taçlanmış zirvelerini ölmekte olan ejderhaların rengindeki alevlere bururken Nehiryeli ile Altınay evlenmişlerdi.

Birlikte Elistan'a giderek birbirlerine verecekleri sözlere nezaret etmesini rica ettiklerinde Elistan son derece gurur duymuş ve halklarının âdetlerini kendisine açıklamalarını istemişti. Her ikisi birden halklarının ölmüş olduğunu bildirdiler. Que-shu yok olmuştu, artık adetleri yoktu.

"Bu bizim törenimiz olacak," dedi Nehiryeli. "Yeni bir şeyin başlangıcı, geçip giden bir şeyin devamı değil.

"Halkımızın anısını yüreklerimizde saklasak bile," diye ekledi Altınay hafifçe, "geriye değil, ileriye bakmalıyız. Geçmişi, bizi biz yapan iyi ve hüzünlü şeyleri alarak onurlandıracağız. Ama bizi artık geçmiş yönetemez."

O yüzden Elistan kadim tanrıların evlilik hakkında neler öğrettiğini bulmak amacıyla Mishakal'ın Diskleri'ni inceledi. Altınay ve Nehiryeli'ne, kendi gönüllerindeki aşkın gerçek anlamını araştırarak birbirlerine verecekleri sözleri kendilerinin yazmalarını söyledi - çünkü bu yeminler tanrılar önünde verilecek ve ölümden sonra da geçerli olacaktı.

Çift, Que-shu'nun bir adetini sakladı. Gelin ve damadın birbirlerine verecekleri armağanlar alınıp satılamazdı. Aşkın bu sembolleri sadece sevgililerin kendi elleriyle yapılabilirdi. Ve armağanlar yemin sözleriyle birbirlerine verilecekti. Güneşin ışıkları gökyüzüne yayılırken, Elistan hafif bir yokuşun üzerinde yerini aldı. İnsanlar sessizce tepenin eteğine toplandılar. Doğudan ellerinde meşalelerle Tika ile Laurana geldi. Arkalarından Reisin Kızı Altınay yürüyordu. Saçları omuzlarına, içine gümüşler karışmış eriyik altın gibi dökülüyordu. Başına güz yapraklarından bir taç yapılmıştı. Üzerinde, maceraları süresince giymiş olduğu geyik derisinden sade, püsküllü bir tunik vardı. Boğazında Mishakal madalyonu pırıldıyordu. Kendi düğün hediyesini bir örümcek ağı kadar ince olan bir kumaşa sarmıştı, çünkü bu armağana ilk kez sevgilisinin gözleri bakmalıydı.

Tika önünde bütün ciddiyetiyle, buğulu gözlerle merak içinde yürüyordu; genç kızın gönlü kendine ait hülyalara daldı, kadın ile erkeğin paylaştığı bu

büyük gizemin belki de korktuğu kadar korkunç bir deneyim olmadığını, çok tatlı ve güzel bir şey olabileceğini düşünmeye başladı.

Tika'nın yanında Laurana meşalesini yükseklere kaldırıyor, günün ölen ışığını parlaklaştırıyordu. İnsanlar Altınay'ın güzelliği karşısında fısıldaştılar; Laurana geçerken sessizleştiler. Altınay bir insandı, onun güzelliği ağaçların, dağların, göklerin güzelliğiydi. Laurana'nın güzelliği elfçeydi, diğer dünyaya ait, gizemli.

İki kadın gelini Elistan'a götürdüler, sonra batıya dönerek damadı beklemeye başladılar.

Alevlenen meşaleler Nehiryeli'nin yolunu aydınlattılar. Ciddi yüzleri dalgın ve kibar duran Tanis ile Sturm önü çekiyorlardı. Arkalarında, her ikisinden daha uzun duran, yüzü her zamanki gibi ciddi Nehiryeli yürüyordu. Fakat meşalelerden daha parlak, canlı bir neşe gözlerini tutuşturuyordu. Kara saçlar güz yapraklarıyla taçlandırılmıştı, damatlık hediyesi Tasslehoffun mendillerinden biriyle örtülüydü. Arkasından Flint ile kender geliyordu. En son Caramon ile Raistlin vardı, büyücü bir meşale yerine yakmış olduğu Magius'un Asası'nı taşıyordu.

Erkekler damadı Elistan'a götürdükten sonra kadınlara katılmak için geriye çekildiler. Tika, Caramon'un yanında durduğunu fark etti. Ürkek ürkek uzanarak Caramon'un eline dokundu. Ona kibarca gülümseyen Caramon kızın minik elini kendi koca eliyle kavradı

Elistan, Nehiryeli ve Altınay'a bakarken, yüzleşmiş oldukları o korkunç acı, korku ve tehlikeleri; yaşamlarının çetinliğini düşündü. Gelecekleri daha farklı bir şey vaat ediyor muydu? Bir an için bu düşüncelere dalarak konuşamadı. Elistan'ın duygulandığını gören çift, belki de onun hüznünü anlayarak ona doğru avuturcasına uzandılar. Elistan onları kendine çekti, sadece onlar için sözcükler fısıldadı.

"Dünyaya umut getiren sizin aşkınız ve birbirinize olan bağlılığınızdı. Her ikiniz de bu ümit vaadi için hayatınızı feda etmeye razıydınız; her ikiniz de birbirinizin hayatını kurtardınız. Artık güneş parlıyor ama daha şimdiden ışınları kararmaya başladı, önümüzde gece var. Bu sizin için de geçerli

dostlarım. Sabah gelmeden daha çok karanlıktan geçmeniz gerek. Fakat aşkınız, yolunuzu aydınlatacak bir meşale olacak."

Bunun üzerine Elistan geriye bir adım atarak toplanan herkese konuşmaya başladı. İlk başta kısık olan sesi tanrıların huzurunun etrafını sardığını ve bu çifti kutsadığını hissettikçe gitgide yükseldi.

"Sol el, kalbin elidir," dedi Altınay'ın sol elini, Nehiryeli'nin sol eli üzerine koyup kendi sol elini de onların elleri üzerinde tutarak. "İki çayın birleşip kudretli bir nehir oluşturmaları gibi bu kadın ve erkeğin gönüllerinde aşkın da birleşip daha büyük bir şeyler oluşturması için sol ellerini birleştiriyorum. Nehir karadan akar, kollara ayrılır, yeni yollar arar ama hep ölümsüz denize doğru yönelir. Onların aşklarını kabul et Paladine - tanrıların en büyüğü; onları kutsa, bu parçalanmış gönüllerine en azından huzur bahşet."

O mübarek sessizlikte karı-kocalar birbirlerine sarıldılar. Dostlar birbirine yaklaştı, çocuklar sessizleşerek ebeveynlerinin yanına sokuldular. Yasla dolu gönüller teselli bulmuştu. Huzur bahşedilmişti.

"Şimdi birbirinize söz verin," dedi Elistan, "gönlünüzden kopan, ellerinizle yaptığınız armağanları değişin."

Altınay, Nehiryeli'nin gözlerine bakarak yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

Savaşlar yerleşti Kuzey'e,

ejderhalar uçuyor göklerde,

"Artık irfan zamanı"

diyor veliler ve arifler.

"Burada, mücadelenin göbeğinde

cesur olma zamanı geldi.

Artık birçok şey çok daha büyük

sözden kadının verdiği adama..

Fakat sen ve ben, yanan bozkırlardan,

toprağın karanlığından geçip,

kabul ediyoruz bu dünyayı, insanlarını

onları doğuran gökleri,

aramızdan geçen nefesi,

durduğumuz bu mihrabı,

ve kadın ile adamın birbirlerine verdikleri

söz ile büyüyen her şeyi.

Sonra Nehiryeli konuştu:

Artık kışın göbeğinde,

yer ile gök kurşuniyken,

burada, uyuyan karın ortasında,

artık zamanı geldi demenin

evet, yeşil kırlarda,

filiz veren vallenağaçlarına,

çünkü bunlar çok daha büyüktür,

sözden kadının verdiği adama.

Bu sözleri tutsak dahi

esneyen gecenin şekillendirdiği,

kahramanlar şahitliğinde kanıtlanan

ve bahar ışığının ümidiyle,

çocuklar aylar ve yıldızlar görecektir

şimdi ejderhaların gezdiği yerlerde,

küçük şeylerin büyüyeceğini,

bir adamın karısına verdiği sözün sayesinde.

Yeminler edildikten sonra birbirlerine hediyelerini verdiler. Altınay utanarak armağanını uzattı Nehiryeli'ne. O da titreyen ellerle açtı armağanını. Kendi saçlarından ördüğü, ve sardıkları saçlar kadar ince gümüş ve altın tellerle bağlanmış olan bir yüzüktü. Altınay, Flint'e annesinin mücevherini vermişti; cücenin yaşlı elleri hünerini kaybetmemişti daha.

Solace'ın yıkıntıları arasından Nehiryeli ejderha ateşinden kurtulmuş bir vallenağacı dalı bulmuş ve bunu torbasının içinde taşımıştı. Şimdi bu dal, Nehiryeli'nin Altınay'a verdiği armağan olmuştu - son derece muntazam, sade bir yüzük. Cilalandığı zaman ahşap en pastel kahverengi çizgi ve helezonlara sahip zengin bir altın rengi alıyordu. Bunu eline alan Altınay koca vallenağaçlannı ilk gördüğü geceyi hatırladı; -son derece yorgun, korkmuş bir halde- mavi kristalden asayı taşıyarak Solace'a girişlerini hatırladı. Hafifçe ağlayarak gözyaşlarını Tas'ın mendiliyle sildi.

"Bu armağanları kutsal Paladine," dedi Elistan, "bu aşk ve fedakârlık sembollerini. En derin karanlıkta bile bu ikisinin armağanlarına baktıklarında yollarının aşk ile aydınlandığını görmelerini sağla. Büyük ve parlak tanrı, elflerin ve insanların tanrısı, kenderlerin ve cücelerin tanrısı, bunları, çocuklarımızı kutsa. Bugün kalplerine ektikleri aşk ruhlarıyla gelişsin ve bir yaşam ağacına dönüşsün ve yayılan dalları altına sığınmak isteyen herkese bir sığınak ve korunak olsun. Elleri birleştikten, sözleri ve armağanları verildikten sonra siz ikiniz hem insanların, hem de tanrıların gözünde -Gezgin'in torunu Nehiryeli ve Resin Kızı Altınay- artık tek oldunuz."

Nehiryeli kendi yüzüğünü Altınay'dan alarak kadının ince parmağına geçirdi. Altınay da yüzüğünü Nehiryeli'nden aldı. Adam kadının önünde diz çöktü - Que-shu gelenekleri uyarınca. Ama Altınay başını salladı.

"Ayağa kalk savaşçı," dedi, gözyaşları arasından gülümseyerek. "Bu bir emir mi?" diye sordu adam yavaşça.

"Bu Reisin Kızı'nın son emri," diye fısıldadı kadın.

Nehiryeli ayağa kalktı. Kadın kollarını adama doladı. Dudakları birleşti, bedenleri birlikte eridi, ruhları kavuştu. İnsanlar haykırdılar, meşaleler alevlendi. Güneş, kısa bir süre sonra gecenin safirine doğru koyulaşan gökyüzünü mor ve uçuk kırmızıların sedefimsi rengine boyayarak dağların ardından battı.

Gelin ile damat neşe içindeki kalabalık tarafından tepeden aşağıya götürüldü ve şölen ile eğlence başladı. Ormanın çam ağaçlanndan oyulan koca masalar çimenler üzerine yerleştirilmişti. Sonunda merasimin ürkütücü saygınlığından kurtulan çocuklar koşuyor, bağırıyor, ejderha kıyımı oynuyorlardı. O gece endişe akıllarından silinmişti. Erkekler Pax Tarkas'tan kurtardıkları koca bira fıçılarını açmışlar, gelin ve damada kadeh kaldırıyorlardı. Kadınlar koca tabaklar dolusu yemekler getiriyorlardı: ormandan topladıkları meyveler, vurdukları hayvanlar ve Pax Tharkas'daki erzak depolarından yanlarına aldıkları yiyecekler.

"Yolumdan çekilin, kalabalık etmeyin," dedi Caramon masaya otururken. Yolarkadaşları gülerek koca adama yer açmak için yana çekildiler.

Maritta île iki kadın gelerek koca savaşçının önüne koca bir tabak dolusu geyik eti koydular.

"Gerçek yemek," diye iç geçirdi savaşçı.

"Hop," diye gürledi Flint, Caramon'un tabağında cızırdayan et parçalarırından bîrine çatalını batırarak, "bunu yiyecek misin?"

Caramon hiç vakit kaybetmeden sessizce - tek bir damlasını kaçırmadan bir sürahi dolusu birayı cücenin başından aşağıya boşalttı.

Tanis ile Sturm yan yana oturmuş, sessiz sessiz konuşuyorlardı. Tanis'in gözü zaman zaman Laurana'ya kayıyordu. O başka bir masaya oturmuş, büyük bir samimiyetle Elistan ile konuşuyordu. Tanis kızın o gece ne kadar güzel göründüğünü düşünerek, Qualinesti'deki inatçı, sevgiye susamış kızdan ne kadar değişik olduğunu fark etti. Kendi kendine ondaki bu değişiklikten hoşlandığını itiraf etti. Fakat aniden, Elistan ile Laurana'nın neyi bu kadar ilgi çekici bulduklarını merak etmekte olduğunu da fark etti.

Sturm onun koluna dokundu. Tanis irkildi. Muhabbetlerini unutmuştu. Kızararak, Sturm'ün yüzündeki ifadeyi görünce özür dilemeye başladı.

"Ne var?" dedi Tanis telaşla, yerinden yarı yarıya kalkarak.

"Sus, kıpırdama!" diye emretti Sturm. "Sadece bak -oraya- tek başına oturana."

Tanis, Sturm'ün ima ettiği yere baktı, aklı karıştı, sonra adamı gördü: Kamburunu çıkarmış tek başına oturuyor, sanki yediği şeyin ne olduğunun farkında değilmiş gibi dalgın dalgın yemeğini yiyordu. Biri yaklaşacak olsa adam olduğu yere siniyor, geçip gidinceye kadar huzursuzca seyrediyordu. Aniden, belki de Tanis'in bakışlarını hissederek başını kaldırdı ve dosdoğru onlara doğru baktı. Ağzı bir karış açılan yarımelf elinden çatalını düşürdü.

"Ama bu imkansız!" dedi, boğulur gibi olarak. "Onun öldüğünü görmüştük! Eben ile birlikte! Kimse kurtulamazdı..."

"O halde haklıyım," dedi Sturm ciddiyetle. "Sen de onu tanıdın. Deliriyorum zannetmiştim. Gel gidip konuşalım onunla."

Fakat bir kez daha baktıklarında adam gitmişti. Hızla kalabalığı taradılar gözleriyle ama artık onu bulmak imkansızdı.

Gümüş ve al ay gökyüzünde yükselirken evli çiftler, gelin ile damadın etrafında bir halka oluşturarak düğün şarkıları söylemeye başladı. Çocuklar yatma zamanını geçirmiş olmanın şerefine hoplayıp zıplarken evli olmayan çiftler halkanın dışında dans ediyorlardı. Büyük ateşler bütün canlılığıyla yanıyor, insan ve müzik sesleri gece havasını dolduruyordu; gümüş ve al ay gökyüzünü aydınlatarak yükseldi. Altınay ile Nehiryeli birbirlerine sarılmış duruyorlardı; gözleri aylardan ve canlı ateşlerden daha parlaktı.

Tanis halkanın dışlarında gezinip arkadaşlarını seyrediyordu. Laurana ve Gilthanas kadim, zarif ve güzel bir elf dansı yapıyorlar, birlikte bir neşe ilahisi seslendiriyorlardı. Sturm île Elistan, sonunda savaştan bitap düşmüş insanları buradan uzaklaştıracak gemiler bulabilecekleri efsanevi liman şehri Güzel Tarsis'i aramak için güneye yapacakları yolculuk hakkında koyu bir sohbete dalmışlardı. Caramon'un yemek yemesini seyretmekten bıkan Tika, sonunda cüce sakalının altında pancar gibi kızararak kızla dans etmeyi kabul edinceye kadar ona rahat vermemişti.

"Raistlin nerede?" diye merak etti Tanis. Yarımelf onu şölende gördüğünü hatırlıyordu. Büyücü çok az yiyip, şifalı ot çayından biraz içmişti. Her. zamankinden daha solgun ve sessiz duruyordu. Tanis onu aramaya karar verdi. O gece, büyücünün karanlık ruhlu, alaycı arkadaşlığı müzik ve kahkahadan daha uygun gelmişti ona.

Tanis ayların mehtaplarının aydınlattığı karanlık içinde, her nasılsa doğru yöne yöneldiğini hissederek dolanmaya başladı. Yıldırımın parçalayıp kararmış kalıntılarını etrafa yaydığı yaşlı bir ağacın gövdesinde oturur buldu Raistlin'i. Yarımelf sessiz büyücünün yanına oturdu.

Yarımelfin gerisinde, ağaçlar arasına minik bir suret yerleşti. Sonunda Tas bu ikisinin neler konuştuğunu duyabilecekti.

Raisflin'in garip gözleri, yüksek dağların arasındaki açıklıktan belli belirsiz görünen güney topraklarına dalmıştı. Rüzgar hâlâ güneyden esiyordu ama yeniden yön değiştirmeye başlamıştı. Isı düşüyordu. Tanis, Raistlin'in narin bedeninin titrediğini hissetti. Mehtapta ona bakan Tanis büyücünün üvey kızkardeşi Kitiara'ya ne kadar çok benzediğini hayretle fark etti. Bu anlık bir görüntüydü ve geldiği gibi gitmişti ama kadını Tanis'in aklına getirmiş, huzursuz ve tedirgin duygularını arttırmıştı. Huzursuzca kararmış bir ağaç parçasını bir elinden bir eline atıp, tutmaya başladı.

"Güneyde neler görüyorsun?" diye sordu Tanis aniden.

Raistlin ona baktı. "Bu gözlerimle ne görürüm hep Yarımeff?" diye fısıldadı büyücü acı acı. "Ölüm; ölüm ve yıkım görüyorum. Savaş görüyorum." Yukarıları işaret etti. "Takımyıldızı geri dönmedi. Karanlıklar Kraliçesi alt edilmedi."

"Bütün savaşı kazanmamış olabiliriz," diye başladı Tanis, "ama mutlaka en önemli muharebelerden birini kazandık..." Raistlin öksürerek başını hüzünle salladı. "Hiç ümit görmüyor musun?"

"Ümit, gerçeği reddetmektir. Bu atın önünde sallanan, boşu boşuna atı ona ulaşmasına neden olan havuç gibidir."

"Yani vazgeçelim mi diyorsun?" diye sordu Tanis, tedirginlikle elindeki tahta parçasını atarak.

"Ben, havucu atıp ileriye gözlerimizi açarak gidelim derim," diye cevap verdi Raistlin. Öksürerek cübbesine daha sıkı sıkı sarındı. "Ejderhalarla nasıl dövüşeceksiniz Tanis? Çünkü daha

fazlası da olacak! Hayal edemeyeceğin kadar çok! Ve Huma nerede şimdi? Ejderhamızrağı nerede? Yo, Yarımelf. Bana ümitten söz etme."

Tanis cevap vermedi; büyücü de konuşmadı bir daha. Her ikisi de, biri güneye, diğeri parlak, yıldızlı gökteki koca boşluklara bakmaya devam ederek sessizce oturdular.

Tasslehoff çam ağaçlarının altındaki yumuşak çimlerin içine gömüldü iyice. "Hiç ümit yok!" diye tekrarladı kender canı sıkılarak, yarımelfi izlediğine pişman olup. "Ben inanmıyorum," dedi ama gözleri yıldızlara bakan Tanis'e kaydı. Kender, Tanis'in inandığını ve bu düşüncenin onu çok korkuttuğunu fark etti.

Yaşlı büyücünün ölümünden beri kenderin üzerine gözden kaçan bir değişiklik gelmişti. Tasslehoff bu maceranın boşuna, insanların yaşamlarına bir anlam kazandırmak için yapılan bir şey olduğuna inanmaya başlamıştı. Neden bu işe karışmış olduğunu düşündü kendi kendine ve belki de cevabı Fizban'a vermiş olduğunu düşündü - yapmak istediği minik şeyler her nasılsa olayların büyük düzeninde önemliydi.

Fakat o ana kadar bütün bunların bir hiç uğruna olabileceği, hiçbir fark yaratmayacağı, Fizban gibi sevdiği insanların acı çekip ölmelerine neden olabileceği ve sonunda yine de ejderhaların kazanabileceği hiç gelmemişti kenderin aklına.

"Yine de," dedi kender yavaşça, "denemeye ve ümit etmeye devam etmeliyiz. Önemli olan bu - denemek ve ümit etmek. Belki de en önemlisi budur."

Bir şey gökyüzünden hafifçe süzülüp gelmiş, kenderin burnunu süpürüp geçmişti. Tas uzanarak yakaladı.

Bu minik, beyaz bir tavuk tüyüydü.

Huma'nın Türküsü, elf ozan Quivalen Soth'un sonuncu eseriydi - ve birçokları da bunun en iyisi olduğunu düşünür. Afet'ten sonra bu eserin sadece belirli bölümleri kalmıştır, Bu eseri gayretle inceleyenlerin dönen dünyanın.geleceği ile ilgili ipuçları bulabileceği söylenir.

HUMA'NIN TÜRKÜSÜ

Köyün dışında; saman damlı,

derli toplu sancakların dışında,

Dışına mezarla karığın, karıkla mezarın,

Kılıcı ilk denendiğinde

Çocukluğun son zalim oyunlarında ve

uyandığında sancaklara

Durmadan gerileyen,

tüm ululuğu bir bataklık aleviyken,

Yalıçapkını'nın daireler çizen uçuşu

hep onun üzerindeyken,

Yürüdü artık Huma Güller üzerinde,

Gül Nuru seviyesinde.

Ve rahatsız olarak ejderhalardan,

toprakların ucuna çevirdi uğrunu

Bütün duyu ve duyguların kenarına,

Yabanellerine, Paladine'ın yüzünü

çevirmesini söylediği yerelere,

Ve orda bıçakların gürültülü tünelinde

Lekelenmemiş bir sertlikle, bir hasretle büyüdü

Kulakları sağır eden binlerce ses arasında

afallayıp kendi içine döndü

İşte o zaman ve orada buldu onu ak geyik,

Yaradılış'ın kıyılarından tasarlanan

bir yolculuğun sonunda;

Ve durmadan orman kıyısında sendeleyen

Huma hayalet gibi, açlıkla burada

Yayını gerdi, tanrılara bolluk ve

bereketleri için şükrederek,

Sonra düzensiz ormanda gördü,

İlk sessizlikte, büyülenmiş gönlünün sembolünü,

Gözalıcı boynuzların çıkıntılarını.

Yayını indirdi, dünyaya yeniden kavuştu.

Sonra Huma, dolaşık boynuzları

uzaklaşan Geyik'i izledi

Genç bir ışığın hatırası,

alçalan kuşların pençeleri misali.

Dağlar önlerinden süzülüyordu.

Artık hiçbir şey değişemezdi,

Gökteki üç ay durmuştu,

Ve uzun gece gölgelerde yuvarlandı.

Koruluğa, geyiğin ondan ayrıldığı yere,

Dağların kucağına vardıklarında sabah olmuştu,

Yolculuğunun sonunun o yeşil;

karşısında gördüğü kadının

Gözlerindeki yeşilin vaadi olduğunu anlayan

Huma da izlememişti onu.

Ona yaklaşırken geçen günler ne kutsaldı,

hava ne kutsaldı

Sevgi sözlerini, unutulan şarkılarını taşıyan hava;

Mest olmuş aylar. Ulu Dağ'ın üzerinde diz çökmüştü.

Yine de bir bataklık alevi kadar parlak ve ürkek,

isimsiz ve sevimli

Ve isimsiz olduğu için daha da sevimli kız

onun gözünden kaçındı,

Öğrenirken dünyanın,

havadaki göz kamaştıran katmanların

Ve Yabanellerin kendisinin,

Gönlün çalılıklarındaki yalın ve azalan şeyler

olduğunu birlikte. Günlerin sonunda,

kız ona sırrını açıkladı.

Çünkü kız ne bir kadın, ne bir ölümlüydü,

Bir Ejderha soyunun kızı ve varisiydi.

Huma için ayların yığıldığı o gökler lakayt oldu,

Otların kısa ömürleri onu küçük gördü,

atalarını küçük gördü

Ve dikenli ışık süzülen Dağ üzerinde öfkeyle dikeldi.

Fakat isimsiz kız kendi himayesinde olmayan

bir umut büyüttü içinde,

Sadece Paladine'in cevabını bulabileceği,

sadece onun dayanıklı irfanıyla

Sonsuza kadar dışarı çıkabilirdi ve

orada kızın gümüş kollarında

Koruluğun vaadi yükselip, serpilebilirdi.

Bu irfan için yakardı Huma ve Geyik geri döndü,

Ve doğuya, harap tarlalardan, küllerden geçerek,

Geçerek kül ve kandan, ejderhaların haşatından,

Gümüş Ejderhanın hülyasıyla büyüyen Humalı

yolculuğunu yaptı,

Onüde Geyik, daimi bir işaret olarak.

Sonunda, zamanın getirdiği limana,

doğunun bittiği yere kadar

Uzaktaki doğu mabedine vardı.

Burada Paladine çıktı ortaya

Yıldızlardan ve nurdan bir havuz ortasında, Huma'ya

Seçimler arasındaki en zor olanının

ona düştüğünü söyleyerek.

Çünkü Paladine gönlün,

arzuların yuvası olduğunu biliyordu,

Biliyordu uğrumuzun hep ışığa, hiçbir zaman

Olamayacağımıza doğru olduğunu.

Çünkü Huma'nın gelini

her şeyi yutan güneşe adım atabilirdi,

Birlikte saz damlı sancaklara dönebilirler ve

Mızrak'ın gizini geride bırakabilirlerdi; dünya

İnsansız karanlıkta, ejderhalara verilirdi.

Ya da Huma Ejderhamızrağı'nı alıp bütün Krynn'i

Sevgilisinin yeşil yollarındaki ölüm ve istilalardan

temizleyebilirdi.

Seçimlerin en zoru; Huma hiç unutmamıştı

Yabanelleri'nin ayrılarak

ilk düşüncelerini dolduruşunu

Korunaklı güneşin altında; şimdi ise

Kara ay dönüp, ekseninde dolanırken, havayı ve

Krynn üzerindeki özü çekerken Krynn'deki nesnelerden,

Koruluktan, Dağ'dan, terk edilmiş olan sancaklardan,

O uyuyabilir, bütün bunları uzaklaştırabilirdi,

Çünkü en sancılısı seçmekti ve bu seçim de

Kol haşin olunca avuç içinde bir ısıydı.

Fakat ağlayarak, pırıltılar içinde geldi kız ona,

Rüyaların manzarasında, burada Huma,

Dünyanın çöktüğünü ve

Mızrak'ın pırıltısıyla yenilendiğini gördü

Kızın vedasında yatıyordu çöküş ve yenileniş.

Huma'nın damarlarının zevalinden bir şafak attı.

Ejderhamızrağı'nı kabul etti, öykuyü kabul etti,

Havaya kalkan kolundan aşağıya

soluk bir sıcaklık aleti;

Harikalar bekleyen güneş ile üç ay.

Gökte birlikte sallanıyordu.

Batı'ya doğru gitmişti Huma, Yüce Ermiş Kulesi'ne

Gümüş Ejderha'nın sırtında,

Uçuşları, terk edilmiş ülkenin üzerinden geçmişti

Sadece ölülerin yürüdüğü ve

ejderhaların isimlerini ağızlarına aldıkları.

Ve Kule'deki adanı, delik deşik edilmiş ve

ejderhalarla çevrelenmiş olan,

Çevrelenmiş olan ölenlerin çığlıklarıyla,

yırtıcı havadaki kükremeyle

Sözsüz sessizliği bekliyordu,

Daha kötüsünü de bekliyordu,

duyularının çarpışmasının

Hiçlik anında son bulmasını,

Aklın kayıplarıyla birlikte karanlıkta

yattığı yerde son bulmasını.

Fakat Huma'nın borusunun uzaktan gelen sesi

Kale burçlarında oynaştı. Bütün Solamniya kaldırdı

Yüzünü doğu göklerine doğru ve ejderhalar

En yükseklere uçtular dönerek, korkunç

Bir değişimin geldiğinden korkarak.

Kanatların kargaşasından,

ejderhaların yarattığı kaostan,

Hiçliğin kalbinden Gece'nin Anası,

Renklerin siyahlığından savrularak döndü,

Doğu'ya doğru çullandı,

tam güneşin bakışlarına doğru

Ve gökyüzü gümüşe ve boşluğa çöktü.

Yerde Huma yatıyordu, yanında da bir kadın,

Gümüş teni kırılmış ve bir yeşil vaadi

Gözlerinin ihsanından serbest kalıvermişti.

Kadın ismini fısıldadı

Tam Karanlıklar Kraliçesi Huma'nın tepesinde

göklere demir atarken.

Aşağı indi, Gecenin Anası,

Ve burçların tepesinden, adamlar gölgeleri gördü

Gecenin Anası'nın kanatlarında renksizce kaynayan:

Sazdan ve samandan bir ağıl, Yaban ellerin yüreği,

Kaybolmuş gümüş bir ışık korkunç bir kızılla serpildi,

Sonra gölgelerin tam merkezinden,

Bir derinlik çıkageldi, karanlığın kendisinin yayıldığı,

Bütün havayı, bütün ışığı ve

bütün gölgeleri inkar ederek

Ve mızrağını boşluğa saplayan Huma,

Ölümün tatlılığına gömüldü, sabit güneş ışığına.

Mızrak'ın içinden aziz kudretinden ve kardeşliğinden

Nefesin ve duyuların sonuna kadar

yürümek zorunda olanların

Ejderhaları geriye, hiçliğin çekirdeğine sürgün etti,

Ve uzun topraklar denge ve müzik içinde çiçekler açtı.

Yeni özgürlükle afallayarak,

afallayarak parlaklık ve renklerle,

Kutsal rüzgarların çınlayan kutsiyetleriyle

Taşıdılar şövalyeler Huma'yı, taşıdılar

Ejderha mızrağını Dağ'ın kucağındaki koruluğa.

Ziyaret için, hürmet için koruluğa geri döndüklerinde,

Mızrak, zırh, Ejderhafelaketi'nin kendisi

Günün gözünden uzaklaşmıştı.

Fakat kızıl ve gümüş dolunayların gecesi

Tepelerin üzerine, kadın ve

erkeklerin suretleri üzerine parlıyordu

Titreyerek çelik ve gümüş; gümüş ve çelik gibi

Köyün üzerinde, üzerinde sazlı,

bakımlı sancakların üzerinden.